

Ứng hệ nhóm dịch tại web chính chủ
LUVEVALAND
LUVEVALAND.CO

CHINH HỒ

HOÈ
CỐ

PC

A P I E C E O F P E A C E

Tôi Chỉ Nhớ Em

Hòe Cố

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Đô Thị, Khác, Sủng

Tác giả: Hòe Cố.

Chuyển ngữ: Chamonix

Tag: Cưng chiều, Hiện đại, Nghiệp giới tinh anh, Ngọt, Nhất kiến chung tình, Song xử, Y thuật - Bác sĩ, Yêu thầm

Giới thiệu:

Tô Niệm Niệm biết anh trai Tô Diệm xui xẻo khi phải trải qua trận chiến Waterloo đầu tiên, được dẫn dắt bởi một người thầy hướng dẫn biến thái.

Tô Diệm nói một cách đau lòng nhức óc, anh có cùng chung mối thù với cô.

Mãi cho đến khi lần đầu tiên cô nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh.

Chiếc áo khoác blue dài đến đầu gối tôn lên dáng người mảnh khảnh, áo sơ mi bên trong cài khuy tỉ mỉ, khi đôi mắt đen láy khẽ nhìn qua, bóng chốc trong lòng như mặt hồ gợn sóng.

Giọng nói trong trẻo như ngọc: “Tìm ai?”

Tô Niệm Niệm vô thức nói: “Anh trai của em.”

“Anh trai của em là ai?”

Tô Niệm Niệm suy nghĩ một lát, vô tội nói: “Quên rồi.”

“....”

Tô Niệm Niệm từ năm mười mấy tuổi đã mở mang đầu óc, cô là nhất kiến chung tình với Bùi Ngôn Khanh.

Bùi Ngôn Khanh, 26 tuổi, tiến sĩ trẻ nhất, trưởng khoa chấn thương chỉnh hình.

Một khuôn mặt như thể dễ gây họa, nhưng lại rất lạnh nhạt, xa cách đến mức đồn gục không biết bao nhiêu trái tim.

Muốn chấm dứt chuỗi ngày yêu đơn phương đó, Tô Niệm Niệm đỏ mắt nắm lấy tay áo của Bùi Ngôn Khanh.

“Anh yên tâm, em tuyệt đối tuyệt đối không thích anh.”

Nhưng cô không ngờ, một người đàn ông trước giờ luôn lạnh lùng lại cau mày, trong ánh mắt ẩn chứa sự lạnh nhạt nhưng có sự thù địch nhàn nhạt.

“Không thích anh, thế em thích ai?”

*

Khắp bệnh viện ai ai cũng đều nói Bùi Ngôn Khanh lạnh lùng là thế nhưng lại nói chuyện với cô bạn gái nhỏ của mình như bảo bối.

Sau khi Tô Diệm nghe tin này, cười nhếch một tiếng: “Cô gái nhỏ đó nghĩ không thông đến vậy cơ á?”

Mãi cho đến một ngày, anh đụng trúng người hướng dẫn đang ôm một cô gái nhỏ eo thon, chân dài, sự dịu dàng trong mắt đủ dìm chết người ta.

Chỉ là người kẻ bên càng nhìn càng thấy quen.

Trông rất giống cô em gái của anh.

Tô Diễm không có biểu cảm gì, vắn khớp tay, “Giải thích một chút chứ?”

Tô Niệm Niệm: “Có lẽ anh nên sửa cách xưng hô lại, gọi em một tiếng...”
Cô nuốt nước bọt: “Su mẫu?”

Cách nhau 7 tuổi/ Mối tình đầu/Vấn án ngọt ngào.

Nữ thần múa X Bông hoa lạnh lùng

Mục lục

- [Chương 1: Chương 1:](#)
- [Chương 2: Chương 2:](#)
- [Chương 3: Chương 3:](#)
- [Chương 4: Chương 4:](#)
- [Chương 5: Chương 5:](#)
- [Chương 6: Chương 6:](#)
- [Chương 7: Chương 7:](#)
- [Chương 8: Chương 8:](#)
- [Chương 9: Chương 9:](#)
- [Chương 10: Chương 10:](#)
- [Chương 11: Chương 11:](#)
- [Chương 12: Chương 12:](#)
- [Chương 13: Chương 13:](#)
- [Chương 14: Chương 14:](#)
- [Chương 15: Chương 15:](#)
- [Chương 16: Chương 16:](#)
- [Chương 17: Chương 17:](#)
- [Chương 18: Chương 18:](#)
- [Chương 19: Chương 19:](#)
- [Chương 20: Chương 20:](#)
- [Chương 21: Chương 21:](#)
- [Chương 22: Chương 22:](#)
- [Chương 23: Chương 23:](#)
- [Chương 24: Chương 24:](#)
- [Chương 25: Chương 25:](#)
- [Chương 26: Chương 26:](#)
- [Chương 27: Chương 27:](#)
- [Chương 28: Chương 28:](#)
- [Chương 29: Chương 29:](#)
- [Chương 30: Chương 30:](#)
- [Chương 31: Chương 31:](#)
- [Chương 32: Chương 32:](#)
- [Chương 33: Chương 33:](#)

- [Chương 34: Chương 34:](#)
- [Chương 35: Chương 35:](#)
- [Chương 36: Chương 36:](#)
- [Chương 37: Chương 37:](#)
- [Chương 38: Chương 38:](#)
- [Chương 39: Chương 39:](#)
- [Chương 40: Chương 40:](#)
- [Chương 41: Chương 41:](#)
- [Chương 42: Chương 42:](#)
- [Chương 43: Chương 43:](#)
- [Chương 44: Chương 44:](#)
- [Chương 45: Chương 45:](#)
- [Chương 46: Chương 46:](#)
- [Chương 47: Chương 47:](#)
- [Chương 48: Chương 48:](#)
- [Chương 49: Chương 49:](#)
- [Chương 50: Chương 50:](#)
- [Chương 51: Chương 51:](#)
- [Chương 52: Chương 52:](#)
- [Chương 53: Chương 53:](#)
- [Chương 54: Chương 54:](#)
- [Chương 55: Chương 55:](#)
- [Chương 56: Chương 56:](#)
- [Chương 57: Chương 57:](#)
- [Chương 58: Chương 58:](#)
- [Chương 59: Chương 59:](#)
- [Chương 60: Chương 60:](#)
- [Chương 61: Chương 61:](#)
- [Chương 62: Chương 62:](#)
- [Chương 63: Chương 63:](#)
- [Chương 64: Chương 64:](#)
- [Chương 65: Chương 65:](#)
- [Chương 66: Chương 66:](#)
- [Chương 67: Chương 67:](#)
- [Chương 68: Chương 68:](#)
- [Chương 69: Chương 69:](#)

- [Chương 70: Chương 70:](#)
- [Chương 71: Chương 71:](#)
- [Chương 72: Chương 72:](#)
- [Chương 73: Chương 73:](#)
- [Chương 74: Chương 74:](#)
- [Chương 75: Chương 75:](#)
- [Chương 76: Chương 76:](#)
- [Chương 77: Chương 77:](#)
- [Chương 78: Chương 78:](#)
- [Chương 79: Chương 79:](#)
- [Chương 80: Chương 80:](#)
- [Chương 81: Chương 81:](#)
- [Chương 82: Chương 82:](#)
- [Chương 83: Chương 83:](#)
- [Chương 84: Chương 84:](#)
- [Chương 85: Chương 85:](#)
- [Chương 86: Chương 86:](#)
- [Chương 87: Chương 87:](#)
- [Chương 88: Chương 88:](#)
- [Chương 89: Chương 89:](#)
- [Chương 90: Chương 90:](#)
- [Chương 91: Chương 91:](#)
- [Chương 92: Chương 92:](#)
- [Chương 93: Chương 93:](#)
- [Chương 94: Chương 94:](#)
- [Chương 95: Chương 95:](#)
- [Chương 96: Chương 96:](#)
- [Chương 97: Chương 97:](#)
- [Chương 98: Chương 98](#)
- [Chương 99: Chương 99](#)
- [Chương 100: Chương 100](#)
- [Chương 101: Chương 101](#)
- [Chương 102: Chương 102](#)

Chương 1: Chương 1:

Thành phố B đang chìm trong cái nóng như lửa đốt, ánh mặt trời như thể sắp thiêu cháy cả mặt đất, không khí như ngưng đọng, không một chút gió.

Điều hòa của căn phòng trên lầu 2 phát ra tiếng kêu, kính cửa sổ thậm chí còn đọng sương nước do chênh lệch nhiệt độ quá lớn giữa bên trong và bên ngoài.

Tô Niệm Niệm vùi đầu trong chiếc chăn đi ngủ, hàng lông mi như lông quạ khẽ run lên vì tiếng chuông điện thoại di động trong phòng.

Cuối cùng, khi tiếng chuông vang lên đến lần thứ sáu, Tô Niệm Niệm không còn kiên nhẫn nữa mới hắc chăn ra, chìa cánh tay trắng nõn, mảnh khảnh ra, sờ sờ trên giường như một người mù, cuối cùng cũng cầm được điện thoại, nửa tỉnh nửa mê bấm nghe.

Cho dù bị đánh thức, cho dù trong lòng khó chịu, giọng nói của Tô Niệm Niệm vẫn dịu dàng như mùa xuân trong trẻo dịu dàng nhất, hơn nữa bởi vì vừa mới tỉnh dậy nên trong giọng nói còn chưa âm mũi: “Ai vậy?”

Giọng nói đàn ông chậm rãi vang lên bên ống nghe, kéo dài thanh điệu: “Anh trai của em đây.”

“Ừm.” Tô Niệm Niệm tùy ý đáp lại một tiếng.

Mãi đến khi nghe được giọng nói đầy qua loa như vậy, Tô Niệm mới bật cười lạnh một tiếng, trêu chọc nói: “Tô nha đầu, em biết bây giờ là mấy giờ rồi không hả?”

Mắt Tô Niệm Niệm hơi he hé ra, nhìn lên màn hình điện thoại, hiển thị đã 10 giờ rưỡi.

Không trả lời câu hỏi đó, cô hỏi anh: “Có chuyện gì không?”

Dù sao Tô Diệm cũng không phải kiểu người rảnh rỗi sinh nông nổi, giờ này ở bệnh viện sẽ bận rộn, gọi đến tìm chắc không phải chuyện tốt.

“Em có biết anh gọi em bao nhiêu cuộc rồi không hả?”

Tô Niệm Niệm cụp mắt xuống, lười trả lời anh.

Tô Diệm: “Cho em một cơ hội lập công chuộc tội.”

“Đi đến phòng sách trên bàn tìm thấy một cái báo cáo luận văn của anh, trước 12 giờ đem đến bệnh viện A cho anh.”

Tô Niệm Niệm đang định cúp điện thoại, đầu dây bên kia lên tiếng trước đúng như dự đoán, “Cúp đây, anh mà xong đời thì đợi về nhà sẽ khiến em xong đời đấy.”

“Anh nhớ nhầm thời gian nộp luận văn, sáng nay phải nộp kiểm tra.” Giọng nói vốn bình thường của Tô Diệm cũng nghe thoáng có chút cáu kỉnh, “Cái này chiếm phần trăm điểm cao lắm.”

Tô Niệm Niệm nhắm mắt thầm đếm đến 3, bực bội ngồi dậy, bắt lực thở dài: “Biết rồi.”

Cô xuống giường, mang đôi dép vào, chậm rãi đi đến trước cửa sổ, mở rèm cửa nhìn ra bên ngoài, bầu trời trong xanh như ngọc, không một gợn mây, nắng chói chang như muốn làm tan chảy lòng người.

Bên tai vẫn còn vang lên tiếng ve kêu không ngừng.

Kì lạ thật nha, bỗng chốc liền thấy hối hận.

Tô Niệm Niệm từ từ đi đến trước cái gương soi toàn thân, thay đồ rồi chải tóc.

Cô chọn đại một chiếc áo hoa vàng phối cùng một chiếc quần bò ngắn, lộ ra đôi chân dài tăm tắp. Cô buộc tóc bằng dây chun, bởi vì nhấc tay lên nên để lộ ra vòng eo thon gọn trắng nõn, mái tóc xoăn đen được búi thành một cuộn tròn cao, gọn gàng và sạch sẽ.

Nhưng bên kia điện thoại, Tô Diệm vẫn còn thao thao bất diệt.

Anh vốn không nói nhiều, nhưng gần đây thường trở nên hưng phấn, không có nguyên nhân nào khác, tất cả đều là bởi vì người thầy hướng dẫn được phân công dẫn dắt anh.

Tô Diệm từ nhỏ đã có thành tích học tập xuất sắc, thuận buồm xuôi gió mười mấy năm, thậm chí lúc nhỏ còn được nhảy lớp, gpa đại học còn đạt 3.9/4.

Tô Diệm không dưới một lần hắt cằm nói với cô rằng: “Thử mà đi nghe ngóng danh tiếng anh mày đi, nhất ca của đại học A, hiểu không?”

Bây giờ anh đã 22 tuổi, sinh viên năm thứ 5 vừa tốt nghiệp, đã có cơ hội nghiên cứu ở bệnh viện, kì nghỉ hè hai tháng buộc phải đi thực tập.

Ban đầu người dẫn dắt Tô Diệm chính là thầy giáo hướng dẫn Quản Kiệt, người đã đi cùng anh khi còn học đại học, đức cao vọng trọng, dưới tay ông không biết đã có bao nhiêu hậu bối thét ra lửa. Sau đó bởi vì vấn đề sức khỏe mà Quản Kiệt năm nay không dẫn dắt sinh viên nữa, đúng lúc trong viện lại có một vị hướng dẫn chính là người thầy hướng dẫn bây giờ của Tô Diệm.

Vị tiền sĩ này cũng là học sinh trước đây của Quản Kiệt.

Lần đầu tiên Tô Diệm nói đến người này, anh đã nghiêng răng nghiêng lợi lòi hết sơ yếu lí lịch từ thời đại học đến tận bây giờ của người ta ra để so sánh

với mình. Cuối cùng, người luôn đứng trên mọi người, những thứ xung quanh đều là rác rưởi liền cảm thấy thất bại đến nỗi không nói nên lời.

Tô Niệm Niệm lúc đó đang chơi game, tùy ý hỏi một câu: “Sao nào.”

“Anh thừa nhận.” Tô Diệm giơ ngón tay cái lên, “Anh ta tạm thời chỉ lợi hại hơn anh trai của em một chút chút thôi.”

Tô Niệm Niệm đang nhấp vào màn hình chỗ họng súng, ‘a’ một tiếng, “Thế thì anh ấy nên là nhất ca trong bệnh viện, còn anh là...nhị ca à?”

“Hợp cho hai người rồi.”

Tô Diệm: “.....”

Tô Niệm Niệm đánh răng xong, Tô Diệm còn đang luyện thuyên: “Em có biết anh ta bị 3n thái cỡ nào không”

“Làm sao.” Tô Niệm Niệm rửa mặt xong, nhìn mình trong gương, làn da trắng nõn như thể muốn phát sáng, mí mắt mỏng, đôi mắt cong lên, ngoại trừ quảng thâm nhân nhạt dưới mắt ra thì tất cả đều tốt.

Cô thoa một chút kem lót, che khuyết điểm dưới mắt và tô son môi màu đỏ để khuôn mặt có sức sống.

Vừa làm những thứ này, vừa nghe Tô Diệm nói: “Luận án chuyên ngành của anh là luận án xuất sắc nhất viện, đến chỗ anh ta lại bắt anh phải sửa tận 8 lần, 8 lần em biết nghĩa là gì không hả.”

“Chính là ngoại trừ chọn đề tài ra thì cơ bản là cái gì cũng phải sửa hết.”

Tô Niệm Niệm không hiểu mấy thứ này, nhưng nghe giọng điệu sắp gục ngã của Tô Diệm nên cô vẫn cố phụ họa thêm một câu: “Thế thật sự là quá bị 3n thái rồi.”

“Em cũng cảm thấy như thế, phải không!” Tô Diệm nhận được sự đồng tình, nói càng hăng say hơn: “Vớ lại, mỗi lần đi kiểm tra bệnh cùng anh ta, anh đều phải bị hỏi một số câu, câu hỏi bi3n thái.”

“Còn nói gì mà trong sách đều có.”

“Sau đó anh đi tìm tài liệu, phát hiện ra vấn đề chỉ xuất hiện trong mấy chỗ không ai moi ra được của mấy cuốn sách thời đại học thôi.”

“Cái trong kẹt này giống như trong sách thời cấp ba, phần giới thiệu ở đầu chương, và ghi chú ở góc trang. ”

Tô Niệm Niệm tắm rửa xong, nhú mào thừ nhớ lại trong sách giáo khoa phổ thông liệu có phần giới thiệu và chú thích không, nhưng nghĩ không ra.

Nhưng nghe Tô Diệm thống khổ như vậy, cô vẫn gật gù, “ừm, bi3n thái quá nhờ.”

Tô Niệm Niệm vừa dứt lời, đầu dây bên kia như bị điểm huyết, bỗng nhiên im bật.

Cô không biết đã xảy ra chuyện gì, vừa định hỏi thì trong điện thoại truyền đến một giọng nam, trầm thấp lại dễ nghe, rõ ràng rất bình tĩnh, nhưng thông qua điện thoại lại có thể cảm nhận được một thứ áp lực.

“Tô Diệm, cậu rất rảnh?”

Tô Niệm Niệm nín thở, lại nghe thấy giọng nói của người đàn ông đó tiếp tục nói: “Ngay cả những triệu chứng sau chấn thương ở vùng khớp gối còn không nhớ nổi, bây giờ ngồi đây nói nhảm.”

Cô còn muốn nghe nữa nhưng Tô Diệm đột nhiên cúp máy.

Tô Niệm Niệm nghe thấy điện thoại đột nhiên im bật, bất chợt có hơi tức giận.

Cô biết Tô Diệm kiêu ngạo, từ nhỏ đến lớn đều rất xuất sắc, luôn nhận được sự tán thưởng, còn chưa bao giờ có ai dám phê bình anh một cách không khách khí như này.

Nghĩ đến giọng nói lạnh lùng của người đàn ông ban nãy, Tô Niệm Niệm tức giận gửi tin nhắn cho Tô Diệm.

“Anh, thầy hướng dẫn của anh bao lớn! Biển! Thái!”

“Anh yên tâm, em nhất định đứng chung chiến tuyến!”

Tô Diệm nhất thời không trả lời lại.

Gửi tin nhắn xong, Tô Niệm Niệm lấy phần báo cáo luận văn trên bàn của Tô Diệm lên, nhìn lướt qua, bên trên toàn là chú thích.

Nét chữ mạnh mẽ, rất có khí phách, khiến người ta cực kì kinh ngạc. Nhưng cái này tuyệt đối không phải chữ của Tô Diệm, anh viết chữ như gà bới thóc vậy.

Tô Niệm Niệm cũng thường xuyên chê cười chữ anh xấu, nhưng Tô Diệm không hề có chút lòng muốn sửa đổi, kiên định nói: “Dù sao cũng làm bác sĩ, chữ viết bình thường người ta có nhìn cũng không hiểu.”

Vậy nên đây có lẽ là do người thầy hướng dẫn của anh viết.

Tô Niệm Niệm vừa đi vừa nghĩ, dù thầy hướng dẫn này rất quá đáng, nhưng anh dẫn dắt sinh viên cũng rất nghiêm túc.

Cô đặt xe, từ nhà đến bệnh viện A mất 30 phút.

Tô Diệm từng nói địa chỉ cụ thể chỗ anh thực tập, nhưng Tô Niệm Niệm lúc đó nghe tai trái rồi lại lọt tai phải, nghe được đại khái, chỉ biết tầng nào nhưng lại không nhớ cụ thể số phòng.

Nhưng cô cũng không hỏi lại Tô Diệm. Cô suy nghĩ, anh vừa mới bị bắt tại trận, lúc này nên để anh yên tĩnh một chút.

Cô dựa vào trí nhớ đi lên tầng 7, khoa cơ xương.

Bệnh viện A là bệnh viện có tiếng trong nước, khoa cơ xương đặt biệt có uy tín, sản sinh ra không biết bao nhiêu chuyên gia trong ngoài nước.

Ngay cả trong cái nắng như thiêu như đốt, trong khoa vẫn đông nghịt người, có những nhóm người ngồi đó, vẻ mặt u sầu đợi đến số mình.

Không khí nồng nặc mùi thuốc sát trùng, dù có bật điều hòa cũng khiến người ta cảm thấy oi bức, ngột ngạt.

Tô Niệm Niệm đặc biệt rất bài xích chuyện đến bệnh viện, ngoài chuyện mùi khó ngửi thì còn luôn khiến cô cảm thấy bất rút.

Cô bước nhanh đến phòng chẩn đoán.

Cửa của mỗi phòng đều có để tên của bác sĩ, Tô Niệm Niệm căn bản không nhớ thầy hướng dẫn của Tô Diệm tên gì, chỉ biết họ Bùi, cô cứ lần theo đó mà tìm từng phòng một.

Mãi cho đến khi đi đến trước cửa phòng khu giữa, trên bảng trực ban có viết---Bùi Ngôn Khanh, bác sĩ chủ nhiệm.

Tô Niệm Niệm vừa nhìn cái tên này, lập tức nhớ lại.

Đến rồi đến rồi, đây chính là phòng chẩn đoán của vị thầy hướng dẫn bí ẩn thái đó!

Tô Niệm Niệm thầm nghĩ, khi nhìn thấy anh ta nhất định cô sẽ hành động đúng mực, giữ vững thái độ chung một chiến tuyến với Tô Diệm.

Cô gõ cửa, bước chân vào trong, nhìn nghiêng nhìn ngó, lại chỉ nhìn thấy

một người đàn ông.

Người đàn ông mặc áo khoác trắng chỉnh tề, dáng người cao thẳng, đang đứng cạnh tủ, trong tay đang mân mê một dụng cụ giống như búa, nghe thấy tiếng động liền quay đầu lại: “Phòng khám buổi sáng đã kết thúc rồi.”

Tô Niệm Niệm bây giờ mới có thể nhìn thấy kĩ cả người anh, hơi thở hơi nặng nề.

Làn da người đàn ông trắng, phần xương lông mày thẳng nổi với sống mũi thẳng, và đường quai hàm thanh tú vẫn khiến người ta kinh, thị lực của Tô Niệm Niệm rất tốt, cô thậm chí còn nhìn thấy nốt mụn ruồi trên mũi người đàn ông. Mặc dù đôi mắt đen láy đó nhợt nhạt đến mức gần như không có cảm xúc, nhưng nốt ruồi này lại vô hình chung làm tăng thêm một chút vẻ mê hoặc cho cả khuôn mặt.

Tô Niệm Niệm vừa nhìn đã quên mất phải nói chuyện, cô chỉ có thể nghe thấy âm thanh nhịp tim đang đập liên hồi của mình, một nhịp rồi lại một nhịp nữa, mang đến sự hưng phấn và thích thú đầy xa lạ.

Mãi cho đến khi người đàn ông này hơi cau mày, giọng nói trong trẻo như ngọc: “Tìm ai.”

Tô Niệm Niệm giật mình, vội vàng rời mắt khỏi khuôn mặt anh, cô liếc nhìn tấm biển cài trước ngực anh, bên trên viết--- Bùi Ngôn Khanh.

Dưới sự chất vấn của anh, tất cả những lời hoa mỹ còn lại đều là câu trả lời theo bản năng, Tô Niệm Niệm mở miệng thành thật trả lời: "Anh trai em."

Bùi Ngôn Khanh: “Anh trai em là ai?”

Hai chữ “Tô Diệm” cứ vướng mắc bên miệng.

Cô suy nghĩ một lát, vô tội chớp chớp mắt: “Quên rồi.”

Bùi Ngôn Khanh: “.....”

Anh đặt dụng cụ trong tay xuống, trong ánh mắt có hơi thay đổi: “Khoa thần kinh ở tầng 5.”

Tô Niệm Niệm đang vắt óc nghĩ cách giải thích cô không bị điên, thì một giọng nói từ phía sau truyền đến, có chút thở dốc: “Lão đại, em gái tôi bị lạc.”

“Tôi phải đi tìm em ấy.”

Tô Niệm Niệm: “.....”

“Ừm, không lạc.” Tô Diệm liếc mắt, liếm môi: “Đã ở đây rồi.”

Sắc mặt Bùi Ngôn Khanh khó nói.

“Không, em gái anh lạc rồi.” Tô Niệm Niệm mặt không chút biểu cảm.

Tô Diệm:?

Chương 2: Chương 2:

Hành lang bệnh viện.

Tô Diễm đi đằng trước, Tô Niệm Niệm đi theo phía sau.

Mãi cho đến khi Tô Diễm đột nhiên dừng lại, Tô Niệm Niệm ngây ngốc đụng vào lưng anh.

Tô Diễm 'haizz' một tiếng, xoay người gõ vào ót cô, rầu rĩ nói: “Anh thấy em không phải là mất mặt.”

“Em là mất hồn đấy.”

Tô Niệm Niệm không có tâm tình hưởng ứng anh, chỉ có những nếp nhăn trên trang giấy của tờ báo cáo luận văn do ngón tay cô bắt giác tạo nên.

Trên giấy chữ viết sắc sảo.

Chữ của Bùi Ngôn Khanh cũng giống như anh vậy, đã nhìn rồi là khó quên.

Nghĩ như vậy khiến cô lại thất thần.

Tô Diễm không chú ý, tay anh luồn vào trong túi áo trắng, tâm trạng khá tốt, mấp máy môi: “Nhưng cũng coi như là nuôi không uống----”

“Biết giúp anh hai xả giận.”

Tô Niệm Niệm: ?

Thời gian như đang được quay về mấy phút trước.

Trong bầu không khí như ngưng đọng, Tô Diệm đột nhiên không cảm thấy ngỡ ngàng, rất tự nhiên giới thiệu với Bùi Ngôn Khanh: “Lão đại, đây là em gái của em Tô Niệm Niệm, đi nhằm phòng rồi.”

Nói xong, Tô Diệm nói nhỏ bên tai của Tô Niệm Niệm: “Chào hỏi qua loa rồi hăng đi.”

Tô Niệm Niệm nhướn mày, lại nhìn về phía Bùi Ngôn Khanh một lần nữa, mắt chạm mắt với anh.

Ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh đầy xa cách, chỉ hơi gật đầu với cô.

Tim cô như chệch nhịp, hơi cụp mắt, ánh mắt dừng lại ở nốt ruồi trên mũi của Bùi Ngôn Khanh, hai chữ ‘thầy giáo’ còn đọng bên miệng, ma xui quỷ khiến như thế nào lại nuốt vào trong.

Tô Niệm Niệm liếc môi, nghiêm mặt, nghiêm túc gọi một tiếng: “Chào chú.”

“Phù.” Ý thức em mình nói không đúng, Tô Diệm cúi đầu, cố gắng kiềm chế cảm xúc, chỉ là khóe miệng không làm cách nào khép lại được.

Bùi Ngôn Khanh nhìn lướt sang Tô Diệm, lông mày trước giờ vẫn luôn thể hiện vẻ ung dung nay lại mang theo chút khó tin, anh khựng lại vài giây rồi mới nói: “Chào em.”

“Gọi tên tôi là được rồi.”

Đương nhiên Tô Niệm Niệm sẽ không gọi tên một lần nữa, chỉ cố đề kiềm chế lại nhịp tim của mình, cô cụp mắt nhìn xuống dưới chân.

“Này---” Mấy câu rồi mà Tô Niệm Niệm không trả lời, Tô Diệm có hơi bất mãn, tay hươ hươ trước mặt Tô Niệm Niệm, “Tô nha đầu.”

“Nghe anh nói chuyện không vậy?”

Tô Niệm Niệm lúc này mới bừng tỉnh, nhìn Tô Diệm, hít một hơi thật sâu rồi hỏi: “Giáo viên hướng dẫn của anh 30 mấy tuổi rồi?”

Bình thường làm thầy hướng dẫn, tiến sĩ còn có thể dẫn dắt sinh viên thì tuổi tác đương nhiên sẽ không nhỏ, dù cho Bùi Ngôn Khanh nhìn rất trẻ.

Tô Niệm Niệm tính toán, đoán chừng Bùi Ngôn Khanh có lẽ đã 30 mấy tuổi hơn, thế liệu có phải đã...kết hôn rồi không?

Nhịp tim cô chững lại.

Tô Diệm đột nhiên bật cười, nhìn cô với ý tứ sâu xa: “Tô nha đầu, anh hiểu nỗi khổ tâm của em.”

Cố ý vòng một đường lớn nói Bùi Ngôn Khanh trông già rồi để đỡ anh vui đây mà.

Tô Niệm Niệm: ?!

Cô khó hiểu: “Em có nỗi khổ tâm gì?”

Tô Diệm đắc ý mím môi, vừa định nói chuyện thì lại bị cắt ngang.

“Anh Diệm.” Người nói chuyện là một giọng nam cà lơ phất phơ, “Em nói sao tìm khắp nơi không thấy đầu, thế nào....Mẹ nó!”

“Anh Diệm, bạn gái của anh à?” Lục Huyền đi lại gần, quan sát Tô Niệm Niệm, trong giọng nói là sự kinh ngạc.

Nghe thấy tiếng nói, Tô Niệm Niệm quay đầu nhìn thấy một nhóm mặc áo khoác trắng, toàn là con trai, tụ tập lại với nhau một cách hùng dũng như mây tản bộ, khí thế uy hiếp.

Chả trách trên mạng đều nói, khoa xương khớp là khoa ít ồn ào nhất trong bệnh viện, gần nhất đều là bác sĩ nam, muốn nào cũng phải tự lượng sức mình.

“Cút đi.” Tô Diệm cau mày, kéo Tô Niệm Niệm ra sau, rồi nhàn nhạt nói: “Em gái, ruột.”

“Bọn họ là bạn học của anh.” Tô Diệm nói, lại giới thiệu tên của từng người một cho Tô Niệm Niệm.

“Chào các anh.” Tô Niệm Niệm gật đầu với bọn họ, “Em là Tô Niệm Niệm.”

“Chào em chào em.”

Mấy nam sinh như ở trong cái miếu của khoa xương khớp quá lâu rồi, lúc nào mà gặp được đại mỹ nữ là nhất thời có chút thất thần. Sau khi Tô Diệm nhìn sang bọn họ một lượt với ánh mắt cảnh cáo thì họ mới thôi nhìn.

“Tìm tớ làm gì?” Tô Diệm hỏi Lục Huyền.”

Lục Huyền đặt tay lên vai Tô Diệm, “Đi ăn cơm thôi.”

“Bùi Ngôn Khanh đâu? Bận xong chưa? Kêu anh ấy cùng đi.”

Đôi mắt của Tô Niệm Niệm lóe lên.

“Không biết, tớ đi gọi.” Tô Diệm hất tay của Lục Huyền ra, lười biếng nói.

“Tớ đi gọi thầy giáo.” Người con trai tên Vương Thần đứng đằng sau chủ động ‘xin đi giết giặc’.

Lục Huyền gật đầu, lại ân cần hỏi: “Niệm Niệm đi cùng chứ?”

Tô Diệm: “Con bé không ăn.”

Tô Niệm Niệm: “Cũng được ạ.”

Hai người cùng lúc lên tiếng.

Người đứng phía trước sững sờ, người đứng phía sau lại kiên định bổ sung thêm một câu: “Được ạ.”

Lục Huyền hứng thú nói: “Hoan nghênh hoan nghênh!”

“Có thể cùng mỹ nữ đi ăn cơm là niềm vinh dự của tụi anh đấy.”

Mấy người đàn ông cũng hòa theo.

Sắc mặt Tô Diệm khó coi, lại nhìn bọn họ với con mắt cảnh cáo, nghiêng răng, nói với Tô Niệm Niệm:

“Tiểu quý, em thật sự muốn ăn cơm ở trong bệnh viện à?”

“Anh đã từng nói rồi, đồ ăn trong bệnh viện rất bình thường.”

Nhưng Tô Niệm Niệm đối với chuyện ăn uống trước giờ luôn rất cao, khá kén ăn.

Tô Diệm nói cứ đợi chút cô lại nửa đường rút lui cho xem.

Đợi vài giây nhưng lại chẳng hề nghe thấy Tô Niệm Niệm nói không, lại

chỉ nghe thấy Lục Huyền vẫy vẫy tay ở phía sau: “Chào thầy.”

“Khó khăn lắm mới có thể ăn đúng giờ đúng giấc nên đặc biệt gọi anh đi cùng, tụ họp một chút.”

Tô Niệm Niệm nhìn xuyên qua Tô Diệm, nhìn ra phía sau.

Bởi vì phải đi ăn cơm, Bùi Ngôn Khanh đã cởi chiếc áo khoác blue ra, áo sơ mi màu xám phối cùng quần tây đen, tôn lên thân hình cao ráo của anh.

Lúc bước đi vừa nho nhã vừa kiêu ngạo, từng bước đi ấy như đang đâm thẳng vào trái tim cô.

Anh bước lại gần, đối mặt với Lục Huyền, giọng nói bình tĩnh: “Có thời gian, tôi hi vọng cậu tập nhìn báo cáo có thể bớt sai sót chút đi.”

Lục Huyền đành mặt, “Lão đại, em gái của anh Diệm đang ở đây, có thể cho em tí mặt mũi được không thế.”

Bùi Ngôn Khanh khựng lại, lúc này mới nhìn về phía Tô Niệm Niệm, hỏi theo phép lịch sự: “Cùng đi ăn chứ?”

“Đi cùng chứ ạ!” Tô Niệm Niệm vội vàng trả lời, “Sáng sớm em chưa ăn gì, vừa đúng lúc đói rồi.” Cô kiên định với thái độ của mình: “Nên ăn ở đây luôn.”

Nói xong, Tô Niệm Niệm cảm thấy Bùi Ngôn Khanh đang nhìn mình, khẩn trương co các ngón tay lại.

Bùi Ngôn Khanh nhìn lướt qua cô, có hơi nghiêm khắc: “Buổi sáng thì phải ăn.”

Tô Niệm Niệm nhất thời có cảm giác như thời tiểu học khi đối mặt với thầy chủ nhiệm, cô ‘a’ một tiếng, liên tục gật đầu.

Bùi Ngôn Khanh không nói gì nữa, xoay người đi về phía trước.

“Em làm gì mà cứ một hai đời ở lại bệnh viện ăn hả?” Tô Diệm hỏi.

Tô Niệm Niệm tùy ý đáp lại một câu: “Muốn thử đồ ăn của anh.”

Một câu nói rất bình thường, nhưng Tô Diệm không biết thế nào lại thay đổi biểu tình, kéo dài thanh ‘a’ ra, “Anh hiểu rồi.”

Tô Niệm Niệm: ?

Anh hiểu cái gì mà hiểu hả?

Lục Huyền đứng kế bên kê sát tai cô nhỏ giọng an ủi: "Không cần hoảng, Niệm Niệm, Bùi lão đại chỉ là mắc bệnh nghề nghiệp. Khi bận lên anh ấy cũng chẳng ăn."

Tô Diệm đẩy đầu Lục Huyền ra, nói đầy chán ghét: "Nói chuyện thì cứ nói đi, cách xa một chút."

Lục Huyền sờ mũi, nhìn Tô Diệm với dáng vẻ như đang bảo vệ đàn con của mình, lẩm bẩm: "Có em gái thì lợi hại thật đấy."

"Sao hả, cậu không phục?" Tô Diệm kéo dài giọng nói, nhớ lại Tô Niệm Niệm vì anh mà can đảm xuất chiêu đả tặc với Bùi Ngôn Khanh, lại còn bắt ngờ quan tâm đến chuyện ăn uống của mình, đắc ý nói: "Biết chưa? Em gái tôi, người con bé sùng bái nhất."

"Chính là tôi."

Lục Huyền: "..."

Tô Niệm Niệm đi sau cùng đột nhiên không biết Tô Diệm đang nói gì, chỉ lẩm lức sẽ ngẩng đầu lên, nhìn người đi đầu, anh đang nghiêng đầu giải đáp thắc mắc cho Vương Thần.

Trong số 4,5 người có chỉ số IQ trung bình lên tới 180+ thì Bùi Ngôn Khanh vẫn xuất sắc nhất, khí chất xuất chúng, ngay cả những người đi đường lướt qua anh cũng không kiềm được mà ngoái đầu nhìn.

"Em nói đúng không" Tô Diệm đột nhiên quay đầu hỏi cô.

"Hả?" Tô Niệm Niệm khó hiểu.

"Từ đầu đến cuối luôn kiên định đứng cùng một chiến tuyến với anh trai."
Tô Diệm nhấn mạnh.

Lục Huyền vừa ghen tị vừa ngưỡng mộ nhìn.

Nhớ lại tin nhắn buổi sáng gửi đi, Tô Niệm Niệm cứng miệng, chột dạ chớp mắt, 'ùm' một tiếng.

“Nghe không hả?” Tô Diệm cười đắc ý nhìn Lục Huyền.

“.....”

Không lâu đã đến nhà ăn dành cho nhân viên của bệnh viện.

Xếp một hàng dài, Tô Niệm Niệm men theo dòng người, từ từ thoát khỏi tầm mắt của Tô Diệm, cố ý đi phía sau Bùi Ngôn Khanh.

Anh vẫn hơi nghiêng mặt, cẩn thận nghe câu hỏi của Vương Thần, lăm lăm lại gật gù.

Tô Niệm Niệm không ngừng ngoái nhìn anh, nhưng chỉ là lướt nhanh qua nên anh cũng không phát hiện.

Mãi cho đến khi đến hàng của Bùi Ngôn Khanh, dì ở bếp đã nhận ra anh, cười tươi như hoa, tay dì lại gấp hai muống thức ăn lớn. Sau hàng này, đũa của Bùi Ngôn Khanh là đầy đủ nhất.

Bùi Ngôn Khanh nhìn đồ ăn như chất thành núi trong đũa, bắt lặc lác đầu. Anh vừa quay đầu liền nhìn thấy Tô Niệm Niệm đang nhìn chằm chằm ---đũa ăn trong tay anh.

Đôi mắt tròn xoe của cô gái nhỏ, cô vừa chạm vào ánh mắt của anh, vội vàng cúi đầu như những lần trước.

Lần đầu tiên Bùi Ngôn Khanh có hơi khó hiểu, anh luôn trông rất nghiêm khắc, cô gái nhỏ này vừa nhìn anh đã né như né tà.

Anh thử ôn hòa đưa đũa đồ ăn ra trước mặt cô: “Muốn ăn?”

Tô Niệm Niệm:?

Suy nghĩ trong đầu lại dần dần cả gan hơn.

Thật sự so với việc được ăn cơm của anh, cô càng muốn ăn anh hơn.

Ánh mắt của Tô Niệm Niệm hơi dao động, miệng nhanh hơn não: “Muốn.”

“Tiền phải trả, em có thể thêm wechat của...” Nhịp tim của Tô Niệm Niệm đột nhiên đập rất nhanh, vừa định đưa tay ra thử lại bị một người nào đó kéo tay lại, cản ngang mọi cơ hội làm quen của cô.

Tô Diệm kéo cô lại, nói rất không có khách khí: “Tô nha đầu, chạy đi đâu vậy?”

Nhà ăn nhiều người, Tô Diệm và Lục Huyền vừa nói một câu, lại quay đầu nhưng lại chẳng thấy bóng dáng của Tô Niệm Niệm đâu.

Tô Niệm Niệm chớp chớp mắt đầy khó tin, ngay lập tức suy nghĩ muốn đá Tô Diệm xuống đất lóe lên.

Nhưng cô ráng nhịn lại, cô miễn cưỡng giải thích: “Người nhiều quá, em không thấy anh.”

“Thế em nhìn thấy thầy hương dẫn của anh à?” Tô Diệm lạnh lùng hừ một tiếng, may mà anh không truy hỏi thêm nữa, không đợi Tô Niệm Niệm lên tiếng, anh nghiêng người về phía dì phụ trách cầm thìa, gọi mấy món ăn.

“Dì ơi, phiền dì lấy cho cháu sườn heo đừng lấy hành tây, cà đừng cho tỏi, rau thì đừng bỏ nhiều dầu, ít cơm...”

Lúc đầu dì vẫn còn ráng kiên nhẫn bởi nhan sắc của cậu trai trẻ, nhưng sau đó đã đen mặt lại.

May mà Tô Diệm nhìn thấy liền im bật, thấy tình hình không ổn anh liên tục mỉm cười nói cảm ơn.

“Cầm lấy.” Gọi cơm xong, Tô Diệm thở hắt ra, miệng còn lẩm bẩm: “Muốn vàng phải cố gắng, phiền phức.”

Tô Niệm Niệm bắt lức cầm đũa ăn, đang đối mặt với Bùi Ngôn Khanh.

Rất rõ ràng là Tô Diệm đang gọi cơm cho cô, anh nghe rất rõ ràng.

Bùi Ngôn Khanh không nói gì.

Kết quả Tô Diệm tự động giải thích một câu: “Lão đại, em gái của em rất thật thà, có lúc không thích ăn cũng không biết làm thế nào để từ chối trường bồi hết.”

Tô thật thà Niệm Niệm: “.....”

Mấy người họ đã ngồi cùng một bàn.

Tô Niệm Niệm ngồi cạnh Tô Diệm, từ từ ăn cơm, trái tim trở nên cực kỳ ủ rũ.

Chỉ thiếu chút nữa thiếu chút nữa, nói không chừng là cô có thể lấy được wechat của anh rồi.

Cái thùng rác Tô Diệm này, phá hủy thanh xuân của tôi.

Vừa nghĩ, cô lại không tìm được mà liếc nhìn lên Bùi Ngôn Khanh.

Lần thứ ba cô nhìn anh thử món canh chua.

Món canh chua này cô chỉ ăn một miếng rồi để kế bên, vị ngọt đến phát ngấy, còn có hơi tanh mùi cá nữa.

Nhưng anh có vẻ như rất thích ăn, Tô Niệm Niệm âm thầm ghi nhớ.

Chủ đề của sinh viên y khoa đã sớm chuyển sang một số chủ đề không thể nói ra.

Lục Huyền gấp một miếng sườn nướng đỏ, đẩy đẩy Tô Diệm đang ngồi kế bên: “Nhìn xem, sườn còn chưa chín.”

“Trông có giống mẫu xét nghiệm cơ bắp mà chúng ta cùng nhau mổ xẻ năm trước không? Tớ đã đập nát tất cả cơ bắp mà cũng không tìm thấy chỗ đúng.”

Tô Diệm cắn một miếng sườn lớn, bật cười: “Còn dám nói.”

Tô Niệm Niệm nhìn qua, vừa nhìn thấy trong miếng sườn có ánh lên tơ máu, tương ứng với mẫu vật bị đập nát trong miệng của Lục Huyền, cô vốn không ăn quá nhiều nhưng lại muốn nôn hết ra.

Sắc mặt cô rất khó coi, nhưng mấy sinh viên nam hình như đột nhiên bị lôi vào chủ đề này, cười hì hì rồi lựa một số món ăn ra.

Vương Thần người vừa hỏi Bùi Ngôn Khanh ban nãy đã gấp ra một miếng da gà ngập mỡ, “Năm ngoái có lần vào phòng thí nghiệm nhìn thấy thầy giáo, trên bàn đang để một túi ni lông trắng, bên trong có một món đồ vàng vàng, tôi hỏi thầy Quản là gì, các cậu đoán thầy ấy trả lời như thế nào?”

Vương Thần bắt chước giọng điệu của Quản Kiệt, rất bình tĩnh nói: “Ừm, là da đó.”

Là da đó.

Là da.

Da.

Tô Niệm Niệm quả thật không chịu nổi, lại không muốn làm ảnh hưởng đến mọi người đang nói chuyện, cô chỉ có thể bụm mặt lại hơi nôn lên.

Mấy người đàn ông nói liên hồi, như một dàn domino, mãi cho đến khi Bùi Ngôn Khanh buông đũa xuống, lạnh lùng nói: “Ăn cơm thì đừng nói chuyện.”

Cả bàn đột nhiên im lặng.

Tô Niệm Niệm uống nước để kiềm chế lại sự co thắt nơi dạ dày, cô nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh ngối xéo đang nhìn cô, có vẻ như anh đang muốn xác nhận lại tình hình của cô.

Trong lòng Tô Niệm Niệm dâng lên một luồng ấm áp, cô ngoan ngoãn lắc đầu với anh, tỏ ý mình không sao.

Bùi Ngôn Khanh không nhìn cô nữa.

Sau đó, Tô Niệm Niệm không ăn nữa, chỉ là lăm lăm sẽ liếc nhìn Bùi Ngôn Khanh.

Anh ăn cơm cực kì tốt, từng cử chỉ đều rất chuẩn mực, động tác nho nhã và đẹp mắt, nhưng tốc độ thì không hề chậm.

Tô Niệm Niệm âm thầm ghi nhớ món anh ăn nhiều nhất, mãi cho đến khi bữa cơm kết thúc.

Tô Diệm nhìn thấy cô không ăn được là mấy, cau mày: “Tiểu quý, lãng phí lắm đấy.”

“Em không cố ý mà.” Tô Niệm Niệm có hơi áy náy.

Tô Diệm đi dọn đũa cơm giúp cô, miệng vẫn còn lăm bả: “Anh đã nói trước là em ăn không hợp mà vẫn cứ một hai muốn ăn ở đây.”

“Các câu bớt nói một chút thì cô ấy cũng có thể ăn nhiều một chút.” Bùi

Ngôn Khanh đứng dậy, lạnh nhạt nói.

Tô Diễm sững người, đột nhiên nhớ lại gì đó.

Mấy người kia phản ứng ra, vội vàng nói xin lỗi với Tô Niệm Niệm.

Lúc đưa Tô Niệm Niệm đi ra, Tô Diễm đi đằng sau cô, gọi xe cho cô, có hơi thấy rầu rĩ: “Em phải nói sớm một chút chứ, nếu không thì cũng không đến nỗi không ăn vào.”

Tô Niệm Niệm liếc môi: “Sau đó không phải Bùi Ngôn Khanh bảo các anh im lặng rồi sao.”

Tô Diễm ngừng lại, sự chú ý lại đột nhiên thay đổi, “Em gọi tên người ta cũng thuận miệng quá ha.”

“Dù gì thì vai vế người ta cũng hơn anh em một bậc đấy.”

Tô Diễm cảm thấy kì lạ, rồi lại nói bồi thêm một câu: “Em vẫn cứ nên gọi người ta một tiếng thầy giáo giống anh đi.”

Tô Niệm Niệm ngẩng mặt lên, kiên quyết từ chối: “Không được.”

Tô Diễm:.....Làm phản rồi?

Chương 3: Chương 3:

Tô Diệm lại bỏ tay vào túi áo rồi quay trở lại bệnh viện.

Trong đầu anh không ngừng quay cuồng, Tô nha đầu, cái tiểu quỷ này có ý gì chứ.

Cứ khẳng khẳng muốn kêu tên người ta mới được.

Đột nhiên, bên vai hơi nặng xuống, sau đó có mấy người vây bên trái rồi bên phải anh.

Lục Huyền mỉm cười háo hức với anh, nhìn thẳng vào mắt anh, một lúc lâu cũng không nói chuyện.

“Nói.”

“Anh trai~”

Tô Diệm muốn sờ hết da gà lên, anh hất tay anh ấy ra, còn chán ghét nói bồi một câu, “Cút.”

Mấy người đàn ông cao ráo như nam tử hán đứng phía sau cũng không ngừng kêu lên “Anh trai ơi.”

Tô Diệm bấm thang máy, không kiên nhẫn nói: “Thần kinh có vấn đề thì mau mau cút xuống tầng 5 đi kiểm tra đi.”

Lục Huyền cũng không tức giận, anh ấy vẫn nói tiếp, “Anh trai, Niệm Niệm bao nhiêu tuổi rồi thế?”

Tô Diệm đột nhiên hiểu ra, tức cười, anh nhìn một vòng: “Các cậu nghĩ cùng đừng nghĩ.”

“Cậu có một cô em gái sao không nói sớm hả?” Lục Huyền nói.

“Tại sao tớ phải nói?”

Lục Huyền kéo anh lại, không cho anh đi: “Cậu cảm thấy, tớ mà theo đuổi Niệm Niệm thì tỉ lệ thành công có lớn không?”

Tô Diệm nhìn liếc sang anh ấy, cười một cách lạnh lùng nói: “Không có khả năng, dù Tô Niệm Niệm làm đường lạc lối thì tớ cũng sẽ khiến con bé tỉnh ngộ lại.”

Lục Huyền thấy khó tin, “Cậu làm gì vậy hả? Lẽ nào cậu còn muốn ngăn cản em gái mình yêu đương à?”

“Nếu không thì sao?” Tô Diệm híp mắt, đột nhiên bật cười một tiếng: “Cậu cảm thấy em gái tớ có một người anh như tớ, còn sùng bái tớ như vậy, con bé còn có thể nhìn trúng ai nữa à?”

“Cậu có thấy ai tài hoa mỹ miều như anh trai con bé, là tôi đây không hả?”

Lục Huyền:.....

“Thấy rồi.” Lục Huyền quăng cho anh một thao nước lạnh.

Mí mắt của Tô Diệm giật giật, sắc mặt anh đông cứng, lập tức phản ứng lại.

Anh nghiêng đầu, nói không chút lí lẽ nào: “Còn có một điểm nữa, phải trẻ hơn tớ.”

“Em gái tớ không thích người lớn tuổi.” Ngừng lại, Tô Diệm cười với hàm ý sâu xa: “Đặc biệt là kiểu như ông chú gì đó.”

Bùi Ngôn Khanh đi đằng sau mấy người này, nhìn thấy họ đang chụm lại nói chuyện, anh cau mày.

Tiếp theo liền nghe thấy hai câu nói cuối cùng của Tô Diễm với hàm ý sâu xa.

Nhịp tim Bùi Ngôn Khanh đập nhanh hơn.

Đây là lần thứ ba trong ngày hôm nay anh nghe thấy mấy chữ chướng tai gai mắt “lớn tuổi”, “chú” này.

Bùi Ngôn Khanh dừng bước, bình tĩnh đợi câu tiếp theo.

Tô Diễm là một chàng trai trẻ kiêu ngạo và độc đoán, anh ấy đã quen với sự ưu tú, như thể mọi thứ xung quanh đều không thể lọt vào mắt. Nhưng anh lúc này đang lười biếng dựa vào tường, như nở nụ cười khoa trương như thể khoe ra bảo vật quý giá nhất: "Đoán xem em gái tớ học cái gì?"

Khiêu vũ.

Bùi Ngôn Khanh đã âm thầm có đáp án.

Đây gần như là suy nghĩ bất giác hiện lên trong đầu.

Anh quen thuộc với từng khúc xương trên cơ thể con người, và cũng đã tưởng tượng ra đoạn xương đẹp nhất.

Nhưng tiếc là nhiều năm như vậy, vẫn chưa từng nhìn thấy hình dáng sống động, khiến con người ta phải sửng sốt như thế này.

Không chỉ là trời sinh đã có, mà còn là sự tập luyện ngày ngày hơn người sau đó nữa.

Anh nghĩ đến cô gái nhỏ ban nãy, đôi chân dài thẳng tắp, lúc cô bước đi đường cơ bắp vừa uyển chuyển vừa có lực, không phải kiểu yếu ớt bởi ăn

kiêng. Nhưng mỗi bước đi giống như bước trên bông và điểm rơi rất nhẹ. Vai, cổ thẳng và mảnh mai, lưng cao và thẳng, các đường nét trên khuôn mặt thanh tú và nhỏ nhắn, lông mày và đôi mắt tràn đầy sức sống.

“Khiêu vũ á?” Lục Huyền thử hỏi dò một câu.

Tô Diệm lạnh lùng cười một tiếng, “Quan sát cũng tinh tế đấy.” Anh hát cầm, nói còn tự hào hơn khi nói về mình: “Em gái tớ, là á khoa đầu tiên của bộ môn múa ballet trong kỳ thi cấp tỉnh năm nay. ”

Viện múa A là học viện khiêu vũ tốt nhất cả nước, hàng năm tuyển rất ít học viên. Hơn nữa, múa ba lê không thể ngày một ngày hai chăm chỉ học là được, mà còn cần ông trời ban cho một cơ thể đẹp.

“Wtf.” Lục Huyền kinh ngạc thốt lên một tiếng, giọng nói chua chát: “Niệm Niệm quả thật là nữ thần mà.”

“Xong rồi anh ơi, em không xứng với cô ấy, anh mau mau giúp em nhé anh trai.”

Tô Diệm đẩy anh ra, lạnh lùng nói: “Cậu biết vậy là tốt.”

“Còn nữa, đừng có gọi tớ là anh trai.”

“Thu lại cái ý niệm không mấy tử tế, thật thà của cậu đi.”

“.....”

*

Tô Niệm Niệm về đến nhà, lăn qua lộn lại, trái tim vẫn khó mà bình tĩnh được.

Khung cảnh trong đầu tôi giống như một chiếc đèn lơ ng quay, bắt đầu từ lần đầu tiên cô nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh, nó được chiếu đi chiếu lại.

Cô chạm tay lên khuôn mặt nóng ran của mình, cảm nhận một thứ tâm

trạng lạ lẫm, cứ liên tục gõ vào trái tim cô.

Trực giác nói với cô, đây là bí mật không thể nói cho ai.

Tô Niệm Niệm không ngừng thất thần, càng ngày càng phiền não, cuối cùng cô hít một hơi thật sâu, thay quần áo tập và bước vào phòng khiêu vũ.

Bởi vì Tô Diệm đang ở thành phố A học, ba Tô mẹ Tô đặc biệt mua một căn nhà nhỏ, sau đó Tô Niệm Niệm lại học múa, lúc học cấp 3 cô lại thường xuyên đến thành phố A tập huấn, thi biểu diễn, thế nên Tô Diệm đã đổi căn phòng lớn nhất thành phòng tập nhảy.

Tô Niệm Niệm cứ ngỡ gặp phải chuyện gì không thể giải quyết được là cô sẽ đi luyện múa.

Nhưng đối với một vũ công mà nói, một ngày không luyện một mình biết, ba ngày không luyện cả nhà đều biết.

Buổi chiều trôi qua rất nhanh.

Đầu tóc của Tô Niệm Niệm toàn mồ hôi, cảm nhận được những giọt mồ hôi đang chạy xuống má, rồi trượt xuống cổ, khi vừa ngừng lại cô lại nhìn chằm chằm lên bức tường.

Cô cảm thấy chính mình như đang trúng độc rồi.

Còn chưa nói đến chuyện Bùi Ngôn Khanh lớn hơn cô bao nhiêu tuổi, chỉ với chuyện anh là thầy hướng dẫn của Tô Diệm thì có vẻ như cô và anh đã không thể có khả năng rồi.

Mãi cho đến khi cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, Tô Diệm mở cửa đi vào.

“Không bật đèn, làm gì vậy?” Tô Diệm cau mày, mở đèn lên thì nhìn thấy Tô Niệm Niệm cả người đầy mồ hôi dựa vào tường.

Cũng không biết đã tập luyện bao lâu rồi.

“Hôm nay anh về khá sớm đấy.” Tô Niệm Niệm nhắc người lên, cầm khăn lau mồ hôi đọng lại trên khuôn mặt.

Vừa nghe câu này, Tô Diệm như bị chạm phải một công tắc nào đó, “Hả.”

“Sớm?” Tô Diệm đưa tay ra nhìn đồng hồ, “Em biết bây giờ mấy giờ rồi không hả?”

“7 giờ rưỡi!” Tô Diệm: “Bây giờ là mùa hè, tụi anh phải lao động cùng Bùi Ngôn Khanh!”

Tô Niệm Niệm nói nhỏ: “Anh ấy dẫn dắt các anh cũng quá hao tổn tinh thần rồi.”

Tô Diệm khựng lại, không nói chuyện.

Dù đây là sự thật, nhưng nghe câu nói này từ Tô Niệm Niệm, người luôn đứng cùng chiến tuyến với anh thì cứ cảm thấy nó kì quặc thế nào ấy.

“Ngồi dậy, đi ăn cơm.” Tô Diệm: “Đói chết anh rồi.”

Khựng lại, anh lại nói: “Em đói thì cứ ăn trước, cũng không cần phải đợi anh về đâu.”

Tô Niệm Niệm âm thầm ngước mắt lên nhìn anh, không giải thích với anh mình chỉ là quên ăn cơm, cô quyết định để cái hiểu lầm này tiếp tục như thế.

Ba Tô mẹ Tô mỗi năm bởi vì chuyện kinh doanh mà phải chạy đôn chạy đáo nhiều nước, bình thường cũng không nhìn thấy người, nhà bên này mỗi ngày đều sẽ có dì giúp việc đến nấu cơm đúng giờ.

Dù ngày nào không ăn gì thì Tô Niệm Niệm vẫn không có cảm giác thèm ăn, cô chọc đôi đũa vào cơm, tìm đề tài nói: “Trong khoa các anh nhiều nam thật đấy.”

Đáng tiếc là chủ đề này Tô Diệm lại không hề có hứng thú, “Con gái ở khoa xương rất ít, sức lực cũng yếu.”

“Ừm.” Tô Niệm Niệm gật gù, “Thế thì các anh có lẽ chẳng có đối tượng nào chứ hả.”

Tô Niệm Niệm vốn muốn lần theo manh mối mọi tin của Bùi Ngôn Khanh, nào ngờ Tô Diệm có vẻ như cực kì nhạy cảm với đề tài này, anh ngẩng đầu lên, “Em hỏi cái này làm gì?”

“Em chỉ là tùy ý hỏi thôi.” Tô Niệm Niệm cụp mắt xuống, có hơi hoảng loạn.

Tô Diệm cau mày, liếc môi, “Anh trai em còn chưa có, bọn họ có thể tìm được là quái lắm.”

Tô Niệm Niệm cắn đôi đũa, nhịp tim đập rất nhanh, “Không thể nào.”

“Tô nha đầu, em hỏi nhiều như vậy là muốn gì đây?” Tô Diệm bắt được điểm nghi ngờ hỏi cô, đột nhiên có một suy đoán, giọng anh trầm xuống: “Em nhìn trúng ai rồi?”

Tim của Tô Niệm Niệm đập loạn xạ, liên tục phủ nhận: “Làm sao có thể chứ?”

“Anh biết mà.” Tô Diệm cũng không nghĩ nhiều, đặc ý nói: “Anh trai em ngày ngày ở trước mặt em, thì sao em có thể nhìn trúng bọn họ chứ?”

Tô Niệm Niệm không nói gì, im lặng đảo mắt.

Mãi cho đến khi Tô Diệm nhanh chóng ăn nốt phần cơm cuối cùng rồi đặt chén xuống: “Anh đi sửa báo cáo, em ăn cơm xong thì đi rửa bát đi nhé.”

Ánh mắt Tô Niệm Niệm sáng lên, đột nhiên hỏi: “Lại sửa báo cáo à.”

“Hừ.” Tô Diệm nghiêng răng nghiêng lợi, bực dọc nói: “Sau khi em đi, anh ta

bắt anh vào phòng, vào trong đó tận nửa tiếng.”

“Thời gian nghỉ trưa không có, buổi chiều lại phải đi cùng anh ta theo dõi hai ca phẫu thuật, buổi tối còn phải sửa luận văn. Sáng sớm mai lại phải đến bệnh viện kiểm tra phòng.” Tô Diệm vượt mi tâm, giọng điệu bất lực còn mang theo chút sự mệt mỏi.

Tô Niệm Niệm liếc mắt, giọng điệu giả vờ oán trách: “Anh ta không biết mệt sao?”

“Hừ.” Tô Diệm nhún vai, “Lúc anh đi còn đến làm phẫu thuật, có lẽ bây giờ anh ta còn đang ở trong phòng phẫu thuật.”

“Dù sao anh cũng chưa từng thấy anh ta dừng lại, đúng là người sói.”

Lông mi Tô Niệm Niệm run run, sợ bị phát hiện sự bất thường, cô ra vẻ tự nhiên nói: “Cả ngày anh ấy bận rộn như vậy, có thể có thời gian ở bên bạn gái không?”

Tô Diệm bật cười, lười biếng nói: “Tiểu quý.”

Tô Niệm Niệm: ?!

“Có phải em hiểu lầm không?” Tâm trạng của Tô Diệm rất tốt, tay trai gõ lên mặt bàn: “Kiểu người như anh ta sao có thể có bạn gái?”

Tô Niệm Niệm cố gắng kiềm chế nhịp tim đang nhảy tung bồng vì vui sướng, cặp mắt xối cơm, nói không chút dao động: “Nhưng anh ấy không giống kiểu người không có ai theo đuổi.”

Tô Diệm hừ một cái, giọng điệu như mang theo sự chua chát: “Ai biết anh ta đang nghĩ gì, hoa khôi của trường cũng không nhìn vừa mắt, còn không phải là muốn tìm tiên nữ trần gian à?”

Tô Niệm Niệm chững nhịp, ‘a’ một tiếng, che giấu sự thất vọng trong ánh

mắt, “Hoa khô?”

“Ừm.” Tô Diệm lười biếng đáp một tiếng, như không mấy hứng thú:
“Trường A đấy, bây giờ đã tốt nghiệp rồi.”

Tô Niệm Niệm chọc chạo vào cơm, nói với Tô Diệm: “Anh nói anh ấy cũng đã chừng đó tuổi rồi, sao không tìm bạn gái chứ?”

“Chừng đó tuổi?” Tô Diệm sững người, khoe miệng cong lên vì buồn cười:
“Câu này nghe thuận tai thật đấy.”

“Nhưng, nói thật, lúc anh ở tuổi 26 cũng không bì được anh ta.”

Tô Niệm Niệm ngạc nhiên hỏi: “26 sao lên làm thầy hương dẫn chứ?”

Sắc mặt của Tô Diệm xấu đi, ấp úng nói: “Đầu óc hơi nhạy xiu thôi.”

“Anh ta lên đại học khá sớm.”

“Bao nhiêu tuổi thì lên?”

“15.”

Tô Niệm Niệm: “.....”

Nói xong, Tô Diệm đứng thẳng người lên, có hơi sàu não xoa xoa tóc, “Anh với em nói về anh ta làm gì?”

“Đi đây, nhớ rửa chén.” Tô Diệm xoa đầu của Tô Niệm Niệm, lười biếng lê những bước chân lên tầng.

Mãi cho đến khi trên lầu truyền xuống tiếng đóng cửa, Tô Niệm Niệm vẫn còn đang ngây ngốc, trái tim như thể muốn gào thét lên.

Cả người như có một luồng điện chạy qua kích động cô, cô vừa hát hò vừa múa xoay vài vòng.

Niềm hạnh phúc bất tận.

“Ô nha đầu.”

Tô Niệm Niệm: Hửm?!

Cô đơ người xoay lại, nhìn thấy Tô Diệm đã đi ban nãy giờ lại quay trở về, Khoanh tay dựa vào cầu thang tối, trông ủ rũ vô cơ.

“Có chuyện gì khiến em cứ hát rồi lại xoay vòng vòng ở phòng khách vậy hả?”

Chương 4: Chương 4:

Tô Niệm Niệm thu nụ cười lại, lòng thầm nói em không những muốn xoay vòng vòng mà em còn muốn nhảy bật cao vươn mình lên không trung nữa.

Đối diện với ánh mắt quan sát của Tô Diệm, cô khẳng khái nói: “Em múa mà.”

May mà Tô Diệm vốn chỉ là tùy tiện hỏi một câu, anh xuống lục tới lục lui tìm ổ usb nằm trong mớ đồ hỗn độn xung quanh rồi lại đi lên lầu.

“Anh.” Tô Niệm Niệm gọi anh lại.

Tô Diệm nhướng mắt lên: “Có chuyện gì?”

“Sau này mỗi ngày em đều sẽ đưa cơm đến cho anh nhé.” Tô Niệm Niệm ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa trong trẻo vừa sáng lên, “Tự tay em làm.”

Mi mắt Tô Diệm giật giật, bình tĩnh nhìn cô một lúc rồi cười đến mức hai mắt anh cũng cong lên, đôi mắt xéch trước giờ luôn rất lạnh lùng cũng trở nên đầy sống động, anh vui vẻ nói: “Tô nha đầu, gần đây em ngoan thế nờ.”

Miệng Tô Niệm Niệm quý như vàng, cô ăn gì cũng thấy không vừa ý, vì thể từ nhỏ đến lớn luôn thích tự làm tự thưởng thức, tài nghệ nấu ăn của cô rất tốt. Nhưng tiểu nha đầu này lại rất lười làm, mỗi lần Tô Diệm chỉ có thể hưởng ké tí lộc khi ba Tô mẹ Tô về nhà.

Tô Niệm Niệm lập tức gật đầu, cô vốn rất ngoan ngoãn mà, là kiểu em gái ngọt ngào điển hình. Lúc cô mỉm cười, đôi mắt cong lên, lúc nhìn chăm

chăm bạn thì như thể bạn là cả thế giới của cô ấy vậy.

“Anh, gần đây không phải là anh rất vất vả sao, vừa hay mỗi ngày em đều rảnh á.”

Tô Diệm hừ nhẹ một tiếng, miệng không kìm được cong lên bật cười, giọng nói cũng dịu dàng hơn một chút: “Cũng coi như em có chút lương tâm đấy.”
*

Hôm sau Tô Niệm Niệm vừa thức dậy đã nhìn thấy tin nhắn của Tô Diệm gửi đến từ sáng sớm.

“Buổi trưa anh muốn ăn một phần sườn xào chua ngọt, thịt hấp, cà tím kho và một số món ăn kèm.”

Tô Niệm Niệm không nhịn được, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Quả thật không biết khách khí mà.”

Đại khái là món Bùi Ngôn Khanh thích không giống với anh, anh thích ăn cá, còn thích ăn mấy món ngọt và chua.

Tô Niệm Niệm bình tĩnh lướt qua hộp tin nhắn, chuyển thành chế độ chưa đọc, giả bộ như tất cả chưa từng xảy ra. Sau khi đi vào phòng bếp, cô lấy thức ăn mà tối qua đã nhờ dì giúp việc mua ra để xử lý.

Cô chưa từng thích ai, cũng không biết thích một người sẽ có cảm giác như thế nào.

Cảm giác này nó đến quá đột ngột và mãnh liệt, khiến nhịp tim cô trở nên loạn nhịp.

Tô Niệm Niệm hoàn toàn không biết làm như thế nào, cô chỉ vụng về nghĩ, nếu cô xuất hiện nhiều hơn và đối xử tốt hơn với anh, liệu cô có thể đến gần hơn không.

Tô Niệm Niệm làm sườn heo chua ngọt, cá với cải muối và cần tây xào nhỏ, thêm vài quả dâu tây đỏ tươi và cà chua, đầy ắp hai hộp cơm.

Cô xách cặp lên, một phần bỏ vào túi, một phần xách trên tay.

Lúc Tô Niệm Niệm đến thì cuộc phẫu thuật còn chưa kết thúc.

Cô đứng trước cửa phòng phẫu thuật ngó vào trong đúng lúc nhìn thấy một nhóm sinh viên vây quanh Bùi Ngôn Khanh.

Ở chính giữa hình như có một bệnh nhân.

Tô Niệm Niệm thu tầm mắt lại, sợ làm phiền đến họ, cô ngoan ngoãn đứng trước cửa đợi.

Cô thầm tính toán thời gian, bên trong đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, giọng là của một người đàn ông trung niên, thanh âm xuyên thấu tâm can.

Tô Niệm Niệm bị dọa, vội vàng nghiêng đầu nhìn qua.

Mấy sinh viên đứng quay đã tản ra, Bùi Ngôn Khanh đứng ở vị trí trung tâm ngay cả mí mắt cũng không nhúc nhích, dùng đầu ngón tay mảnh khảnh vịn vẹo khuỷu tay của người đàn ông trung niên, giọng nói bình tĩnh nói: “Xương thẳng rồi, Tô Diệm, dẫn ông ấy đi bó bột.”

Tô Diệm: “Để em.”

Tô Niệm Niệm nhìn thấy người đàn ông vẫn còn đang bị sốc, như thể anh ta vẫn chưa hồi phục sau cơn đau thấu tim, ngồi ngây ra đó một lúc lâu, rồi tức giận hét vào mặt: “Cậu làm bác sĩ kiểu gì vậy hả?!”

“Cứ nắn xương người ta tùy tiện như vậy, nắn hư cậu đền nổi không?! Còn cái gì mà chuyên gia chứ, tốn nhiều tiền của tôi như thế, phiền phức!”

Biểu cảm của mấy sinh viên liền thay đổi, có hơi không mấy lương thiện.

Lục Huyền cười lạnh, “Này chú, chú chỉ bị gãy chi trên, con cũng có thể nắn cho chú, chứ đừng nói đến chuyện chú làm lãng phí chuyên gia đấy!”

“Láo xược!” Người đàn ông trung niên hét lên: “Tôi không tin không có cách vừa rẻ vừa không đau.” Ông ta nhìn chăm chăm về hướng của Bùi Ngôn Khanh: “Cậu đền tiền đăng kí khám cho tôi.”

Bùi Ngôn Khanh không hề nhú mày dù chỉ một cái, anh đến nhìn cũng không thèm nhìn ông ta, giọng nói bình tĩnh: “Cánh tay của chú vừa mới được dịch lại vị trí cũ, tôi khuyên chú nên mau đi bó bột.”

Người đàn ông trung niên rõ ràng còn muốn cãi tiếp, sắc mặt của Tô Diệm rất là không kiên nhẫn, anh đi đến trước mặt, “Mau đi, chúng tôi còn phải tan làm nữa.”

“Cậu...!” Người đàn ông liếc mắt sang, “Có tin là tôi kiện các cậu không hả?”

“Được được được, nhưng mà trước hết thì ông chú hãy đi bó bột cái đã, chúng tôi lúc nào cũng đi hầu được hết.” Tô Diệm sớm đã thấy đời rồi, quả thật không có tâm trạng lời qua tiếng lại với ông ta.

Thời gian đến bệnh viện thực tập thì chuyện này anh đã gặp nhiều rồi.

Mới đầu anh sẽ đặt mình vào vị trí của Bùi Ngôn Khanh mà lên tiếng bất bình thay, nhưng bất kể là sự cuồng loạn của người nhà hay sự phàn nàn và chửi bới của chính bệnh nhân, Bùi Ngôn Khanh cũng như thể chẳng có chuyện gì xảy ra, ai nên tiến đi thì sẽ tiến.

Lúc đầu, Tô Diệm cảm thấy Bùi Ngôn Khanh giống như một quả hồng mềm, sợ gây rắc rối. Dần dần, anh phát hiện ra rằng mọi người chẳng quan tâm chút nào, đó là một sự thờ ơ hoàn toàn vô cảm.

Giống như thể anh chỉ là đang hoàn thành công việc.

Người đàn ông cuối cùng mắng chửi xong cũng đi rồi.

Sau khi Tô Diệm quay lại, Tô Niệm Niệm cầm cơm hộp đi đến trước mặt anh, “Ăn đi.”

Tô Diệm cầm lấy hộp cơm, tay vuốt tóc của Tô Niệm Niệm rồi lười biếng nói: “Gần đây biểu hiện của em không tệ đâu.”

“Anh mau đến nhà ăn ăn đi.” Tô Niệm Niệm cứ nhìn đông nhìn tây, rất không tập trung, cô sợ Bùi Ngôn Khanh đi mất.

Đúng lúc, mấy người Lục Huyền đi từ phòng bệnh ra.

Lục Huyền vừa liếc mắt đã nhìn thấy Tô Niệm Niệm, mắt anh ấy sáng lên, “Niệm Niệm! Sao em lại đến đây?”

“Em đến đưa cơm.”

Tô Diệm đi lên phía trước hai bước để chắn trước cho Tô Niệm Niệm, anh hươ hươ hộp cơm trong tay lên nói đầy đặc chí: “Cô ấy đưa cơm cho anh trai là tởm đấy.”

Lục Huyền oán trách nhìn Tô Diệm: “Niệm Niệm đối với cậu thật tốt đấy.”

“Phí lời.” Tô Diệm nhìn liếc qua anh, “Đi thôi, đi đến nhà ăn với tớ.”

Tô Niệm Niệm: “Thế em về trước đây.”

Tô Diệm vẫy tay với cô, “Về đến nhà thì nhắn tin cho anh nhé.”

Tô Niệm Niệm liên tục gật đầu.

Mãi cho đến khi Tô Diệm đi xe rồi thì Tô Niệm Niệm mới cố kìm nén lại nhịp

tim đập liên hồi của mình rồi vội vàng chạy đến trước cửa phòng làm việc của Bùi Ngôn Khanh.

Cô chú ý rất lâu rồi, mọi người đều đi ăn hết chỉ có anh là vẫn chưa ra.

Tô Niệm Niệm buông cặp xuống, đi đến trước cửa còn đang mở hé, cô thò đầu vào trong nhìn. Cô nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh đang ngồi trước bàn, cặp mắt xuống chuyên tâm viết gì đó.

“Cốc cốc cốc.” Tay Tô Niệm Niệm đầy mồ hôi, thậm chí nhịp tim của cô như nhảy vọt lên tận cổ.

Bùi Ngôn Khanh ngẩng đầu lên nhìn, sững sờ trong giây lát khi nhìn thấy người đi tới.

“Tô Diễm đi ăn cơm rồi.” Anh buông viết xuống.

Tô Niệm Niệm bước chân đi vào, “Em đã nhìn thấy anh ấy rồi.” Nói xong cô lại đi đến trước mặt Bùi Ngôn Khanh rồi ngồi xuống, sau đó mở cặp ra lấy một phần cơm từ trong ra, cẩn thận để lên trên bàn.

“Anh còn chưa ăn cơm phải không, em làm hơi nhiều mà anh em thì cũng không ăn hết, em thấy anh chưa ăn nên muốn tặng anh.”

Cô gái nhỏ ngồi ngay ngắn, hai mắt trong veo, háo hức nhìn anh, nhìn kỹ trên mặt lộ ra một tia sợ hãi, khó có thể nhấn tâm cự tuyệt.

Bùi Ngôn Khanh im lặng cặp mắt nhìn hộp cơm, một vài món ăn tinh xảo trong lớp vỏ trong suốt, nhìn thoáng qua có thể biết rằng cô đã đặt tâm huyết vào đó.

Anh nhìn thẳng vào đôi mắt sáng lấp lánh của Tô Niệm Niệm, “Cái này không giống làm dư.”

Tô Niệm Niệm gần như hoảng loạn, tay cô siết chặt, trên mặt vẫn cố gắng giữ sự bình tĩnh: “Cái này quả thật không phải là làm nhiều, là em cố ý làm

cho anh.”

Bùi Ngôn Khanh sững sờ, chỉ nhìn đôi mắt cô gái nhỏ ấy, như một con nai lém lỉnh.

Cô nói khiến người ta sửng sốt: “Em đến tặng quà, anh sẽ nhận hồi lộ không?”

Chương 5: Chương 5:

1 giây, 2 giây.

“Hồi lộ?” Bùi Ngôn Khanh hỏi ngược lại. Đối với Tô Niệm Niệm, anh khó tránh có hơi không đoán được cảm xúc.

Hôm qua nhìn thấy cô gái nhỏ còn liên tục né tránh anh, bây giờ lại nghiêm túc hỏi anh có thể nhận quà hay không.

Anh nhắm mắt lại, che đi ý cười nhàn nhạt trong ánh mắt, bình tĩnh đợi cô nói tiếp.

Tô Niệm Niệm đặt hai tay lên đầu gối, ngồi nghiêm chỉnh thẳng thớm, nghiêm túc nói: “Em cũng biết, não của anh trai em không nhạy lắm, mỗi ngày đều bị mắng.”

Cô vươn đôi tay nhỏ trắng nõn ra đẩy chiếc hộp lên, giọng nói như cũ: “Anh trai em đã đem lại cho anh không ít những phiền phức, xin anh thứ lỗi, chỉ là chút lòng tốt mà thôi.”

Bùi Ngôn Khanh cầm lấy hộp cơm, tay nhẹ nhàng vỗ lên nắp hộp, đôi mắt lạnh lùng hơi nhu hòa, còn tưởng nói giỡn: “Tô Diệm có biết em....” Anh khựng lại, giọng nói hơi mang ý cười: “Đút lót không?”

“Bác sĩ Bùi.” Ánh mắt Tô Niệm Niệm không chớp lấy một cái: “Anh trai em trọng mặt mũi, chuyện này đừng để anh ấy biết.”

Cô gái nhỏ nói rất đường hoàng, ánh mắt khẩn thiết nhìn chằm chằm anh, như thể từ chối cô đều là sự bỏ lỡ nuôi tiếc nhất.

Trong lòng Bùi Ngôn Khanh thầm thấy bất lực, anh cầm lấy hộp cơm, nói: “Cảm ơn.”

Nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh đã nhận, Tô Niệm Niệm vui đến mức hận không thể nhảy vài vòng, khoe miệng không tự chủ được cứ cong lên.

Cô ôm cặp, cứ nhìn chăm chăm Bùi Ngôn Khanh ăn cơm.

“Sao anh lại không đi ăn cơm thế?” Tô Niệm Niệm trăm phương ngàn kế tìm chủ đề để nói.

“Viết bệnh án.” Bùi Ngôn Khanh vừa nói vừa mở hộp cơm ra.

Vừa mở ra một mùi thơm xộc lên mũi anh, màu sắc rất đẹp, khiến người ta có cảm giác thèm ăn, Bùi Ngôn Khanh khựng lại hai giây, ngược mắt nhìn Tô Niệm Niệm đang cười đến mức khép mắt được.

Cô nghiêng đầu, trong ánh mắt tràn đầy sự mong chờ: “Sao, sao ạ?”

“Tôi vẫn chưa ăn.”

Nụ cười trên khuôn mặt của Tô Niệm Niệm đông cứng, nhỏ giọng lắm bầm: “Thật sự là không biết cách nói chuyện mà.”

Bùi Ngôn Khanh: “.....”

Anh bình tĩnh thử món sườn kho chua ngọt.

Lớp vỏ bên ngoài được chiên giòn, nước sốt bao bọc bên trong ngọt thanh mà không ngấy, hương vị tuyệt hảo.

Bùi Ngôn Khanh hảo ngọt, nhưng công việc bận rộn, đã rất lâu không ăn bữa cơm nào hợp ý mình, nhớ lại lời lên án vừa nãy của cô gái nhỏ này, anh thật tâm khen ngợi: “Rất ngon.”

Tô Niệm Niệm vươn thế trèo lên cành cao, cô sát mặt lại, nói: “Thế anh có hài lòng với phần đút lót này không?”

Cô gái đột nhiên lại gần, nước hoa trái cây xộc vào mũi, Bùi Ngôn Khanh theo bản năng lùi lại một chút.

Khựng lại, anh nói với ý tứ sâu xa: “Em yên tâm, tôi nhất định sẽ chiếu cố cho Tô Diệm.”

“Ừm.” Tô Niệm Niệm mỉm cười, trong lòng lại có chút chua chát.

Bản thân cố gắng lâu như vậy, cái gì cũng là của Tô Diệm.

Nếu cô cũng có thể được chăm sóc thì tốt biết mấy.

Suy nghĩ này khiến Tô Niệm Niệm lại hỏi dò: “Thế em có thể đem đồ ăn đến cho anh mỗi ngày không?”

Mi tâm của Bùi Ngôn Khanh giật giật, anh nghiêm mặt, trầm giọng nói: “Tô Niệm Niệm.”

“Hôm nay thôi.”

“Sau này không cần phiền như thế.”

Nói xong, trái tim Tô Niệm Niệm trong nháy mắt như bị khoét một lỗ, gió lạnh thổi qua.

Cô gái nhỏ vừa nãy vẫn còn tràn đầy sức sống và lấp lánh trong mắt, bây giờ đột nhiên mờ đi, dùng một đôi mắt đau khổ nhìn Bùi Ngôn Khanh.

Sắc mặt của Bùi Ngôn Khanh hơi thay đổi, anh rất hiếm khi tiếp xúc với cô gái nào vừa nhìn đã thấy làm nũng như thế này, đang tự nghĩ lại xem liệu có phải lời anh nói hơi nặng rồi không, muốn giải thích mấy câu thì lại nghe Tô

Niệm Niệm nói.

“Anh trai em có phải là không thể cứu không?”

Bùi Ngôn Khanh: “....?”

Giọng nói của Tô Niệm Niệm trở nên rầu rĩ, cô thở dài một hơi: “Anh ấy không phải người hăng hái tranh giành, đến anh cũng không chịu nhận quà của nhà tụi em.”

Bùi Ngôn Khanh mấp máy môi, phát hiện bản thân không biết đã nói gì, chỉ vô thức trả lời cô: “Không phải.”

Tô Niệm Niệm lập tức tiếp lời, lém lỉnh nói: “Thế Tô Diệm sau này phiền anh chiếu cố nhiều vào nhé!”

Bùi Ngôn Khanh: “....?”

Như thể sợ người ta phản ứng ra, Tô Niệm Niệm vội vàng xách cặp đứng lên, “Em đi trước.”

“Bác sĩ Bùi, anh ăn nhiều chút nhé.”

Lúc đi ra gần tới cửa, Bùi Niệm Niệm đột nhiên quay đầu cười híp mắt: “Bác sĩ Bùi, không có phiền phức gì mà một bữa cơm không thể giải quyết được cả.”

“Ăn nhiều chút, lần sau lại gặp người như vậy thì anh cứ dùng sức bẻ xương ông ta, để ông ta đau nhiều hơn một chút.”

Nói xong Tô Niệm Niệm vẫy vẫy tay, bước nhanh ra khỏi cửa, rất nhanh đã không thấy bóng hình cô đâu nữa.

Bùi Ngôn Khanh sụp mắt nhìn thức ăn đặc sắc trong hộp cơm được phân ra từng ngăn, những trái cây màu đỏ ở lớp xen kẽ bên phải rất tươi và mềm.

Anh khựng lại, bật cười.

Tô Niệm Niệm chân trước vừa đi, không bao lâu, Tô Diệm đã quay trở lại.

Cách không xa đã có thể nghe thấy tiếng của Lục Huyền, “Anh Diệm hơi, anh ơi! Niệm Niệm ngày mai còn đến không?”

Tô Diệm không nhẫn nại nói: “Cậu quản nhiều như vậy làm gì hả?”

“Ngày mai còn có thể có một miếng cá dưa cải chua không?” Lục Huyền giơ một ngón tay lên: “Chỉ một miếng thôi!”

Lúc nói chuyện hai người đã đến gần phòng làm việc.

Tô Diệm hất cằm lên, lười biếng nói: “Xem tâm trạng tớ đã.”

Lục Huyền không nhin được liếc sang, nhìn Bùi Ngôn Khanh mà tố cáo: “Lão đại, Tô Diệm đáng bị đánh không?”

“Có em gái, đặc ý như cái gì vậy í.”

Tô Diệm tức cười: “Được, sau này cậu đừng nghĩ sẽ ăn thêm một miếng cơm nào của tớ nữa.”

Lục Huyền gãi tai gãi má, tức giận đến không biết nên nói cái gì: “Được, Tô Diệm.”

“Niệm Niệm sao mà có thể chịu đựng được cái tên cầu má như cậu vậy?”

Nghe vậy, Tô Diệm cũng không nhắc mí mắt lên, tùy ý nói: “Con bé sùng bái tớ nhất, hiểu?”

Bùi Ngôn Khanh người từ nãy giờ vẫn không nói gì, anh hơi nhướng mày, nhớ lại ban nãy Tô Niệm Niệm nghiêm túc nói nã anh trai mình không

được tốt lắm khiến anh mơ hồ có hơi buồn cười.

Lục Huyền đã từ chối nói chuyện tiếp với Tô Diệm, anh thở dài một tiếng, không nói gì, mãi cho đến khi nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh đang xem bệnh án anh mới lên tiếng: “Lão đại, Tô Diệm không xứng có một cô em gái tốt như Niệm Niệm.”

“Anh biết là Niệm Niệm nấu ăn ngon cỡ nào không? Vừa biết múa, vừa biết nấu ăn, đây là tiên nữ nào vậy? Sao lại có một người anh trai như Tô Diệm chứ.”

Tay cầm bút của Bùi Ngôn Khanh khựng lại, anh mắt dừng lại trên hộp cơm đã ăn sạch sẽ.

Anh liếc nhìn Tô Diệm đang gác chân lên tường chơi điện thoại, hiếm thấy anh lại đồng tình: “Quả thật.”

Mà Tô Diệm thì lại đang tập trung bóc phốt Tô Niệm Niệm: “Sao lại không làm mấy món hồi sáng anh dặn?”

[Sườn xào chua ngọt, không ngọt lắm, còn dính răng, cá ngâm chua, gai chưa cạo, mùi cần tây...]

Vừa mới gửi xong đã nhìn thấy ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh đang nhìn mình, cơ thể anh đột nhiên như có hơi lạnh phủ tới.

Bùi Ngôn Khanh lạnh nhạt phân phó: “Tôi phải nhận 3 ca phẫu thuật, Tô Diệm, cậu đi cùng tôi vào phòng phẫu thuật.”

“Hả, không đúng lắm.” Mi tâm Tô Diệm giật giật, ngồi thẳng dậy, “Hôm qua không phải em vào rồi sao?”

“Hôm nay sao còn phải vào nữa?”

Tô Diệm: “...” Cmn quan tâm gì chứ?

Lục Huyền cười một cách đầy hạnh phúc, vỗ vỗ vai của Tô Diệm, “Anh Diệm, ngày mai cũng phải ăn cơm nhé.”

Tô Diệm tức giận đẩy tay Lục Huyền ra, cặp mắt liếc nhìn điện thoại liền thấy tin nhắn trả lời của Tô niệm Niệm.

“Không thì ngày mai anh đừng ăn cơm trưa nữa nhé?”

To gan.

Chương 6: Chương 6:

Gần như là vừa đi ra khỏi bệnh viện Tô Niệm Niệm liền suy sụp, cảm thấy buồn chán.

Cô siết chặt lòng bàn tay, cảm nhận mồ hôi đang đổ rất nhiều.

Mãi đến khi về nhà Tô Niệm Niệm mới bất giác phát hiện ra đây là người đàn ông dũng cảm không có đầu óc điển hình.

Sau khi trốn trong phòng khiêu vũ và luyện tập các kỹ năng cơ bản trong ba giờ, Tô Niệm Niệm nhận ra rõ ràng rằng có lẽ Fish Leong đã cho cô ấy dũng khí để lao về phía trước mà không do dự.

Nhớ lại mấy chuyện tầm phào bát nháo mà ban nãy mình nói, Tô Niệm Niệm thở dài một tiếng, nằm dài ra đất, cứ muốn tìm cái lỗ nào chui xuống.

Tô Niệm Niệm ở trong phòng tập nghĩ đủ mọi cách nhưng bất lực chỉ đành đứng dậy đi ra phòng khách. Sắc trời đã chập tối, trong phòng bếp dì Vương đang làm cơm, Tô Niệm Niệm chào bà rồi cầm điện thoại lên.

Vừa mới mở ra đã nhìn thấy mấy cuộc điện thoại, tin nhắn bị nhỡ, là cô bạn thân Sở Ninh.

Lúc thi Tô Niệm Niệm thường đến thành phố A tham gia huấn luyện và cuộc thi, vì thế mà có dịp làm quen với Sở Ninh, tính cách hai người tương đối giống nhau, vừa gần đã thân nên bây giờ học chung một trường múa.

“Ninh Ninh” Tô Niệm Niệm gọi điện thoại lại.

“Niệm Bảo~” Sở Ninh kéo dài giọng điệu, mang theo tí oán trách, “Cậu quên mất Sở Vũ Hà bên hồ Đại Minh rồi sao?”

Tô Niệm Niệm nhìn lạ không lạ, “Có chuyện gì cần cầu cứu tớ à?”

Sở Ninh hơi ậm ờ, đi thẳng vào vấn đề chính: “Hôm trước lúc gặp mặt, cậu nói tuần sau định quay về thành phố S, là thật sao?”

Ánh mắt Tô Niệm Niệm nhấp nháy, im lặng một lúc rồi cô nói: “Vốn định tuần sau sẽ về.”

Cô mặt không đỏ tim không đập nhanh, nói: “Nhưng anh trai tớ gần đây không phải đang thực tập ở bệnh viện sao? Thấy anh ấy bận như vậy, tớ cũng nên ở đây để chăm sóc.”

Sở Ninh “ừm” một tiếng, đột nhiên phản ứng ra: “Niệm Niệm, từ khi nào cậu trở nên quan tâm anh trai mình như vậy thế?”

Tô Niệm Niệm không tí chột dạ nào: “Thời khắc quan trọng thì một giọt máu đào hơn ao nước lã, hiểu không?”

Sở Ninh trịnh trọng “ừm” một tiếng, thuận theo nói tiếp: “Niệm Bảo, thời khắc quan trọng thì tình chị em sâu như biển rộng, hiểu không?”

Tô Niệm Niệm: “....?”

Cô không chút biểu cảm nói: “Nói.”

“Chuyện gì!”

Sở Ninh không chút khách khí, sợ cô hối hận nên nói như bay: “Là vậy? Người ta ở nước Pháp vừa mới xuống máy bay, đi tìm kiếm tình yêu thật sự, đừng quá nhớ tớ nhé.”

“Bây giờ có con đường sinh tài phát lộc, chia sẻ cho Niệm Bảo. Có một đứa

trẻ 5 tuổi ở biệt thự Minh Giang khu C tòa 8, khao khát được tầm mình trong nghệ thuật ba lê. Bây giờ rất cần một người thầy chỉ đường dẫn lối, tớ đã rút kinh nghiệm từ những bài học xương máu, quyết định cơ hội thế này nên để cho cậu.”

Sắc mặt Tô Niệm Niệm trở nên ngơ ngác, từ từ phun ra ba chữ: “Nói tiếng người.”

“Em họ tớ muốn học múa ba lê, ba của con bé cũng là chú của tớ, thấy tớ cả ngày không làm gì muốn tớ dạy cho con bé.” Có vẻ như cảm thấy nói không sâu sắc nên Sở Ninh nuốt nước bọt, “Sau đó tớ lại chạy ra nước ngoài tị nạn rồi.”

“Bây giờ, chú của tớ tìm tớ khắp nơi, gửi tin nhắn uy hiếp tớ bắt tớ nội trong ba ngày phải lặn về.”

“Nhưng về thì không thể về, vì để bù đắp hậu quả tớ muốn tìm cậu dạy cho con bé giúp.”

Bùi Niệm Niệm trả lời một cách ôn hoà: “Ninh Bảo.”

Tưởng cô đùa, Sở Ninh trả lời: “Tớ này!”

Sở Ninh vội vàng nói: “Đừng đừng đừng, cứu mạng, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp chùa! Tình chị em sâu như biển rộng!”

“Chú của tớ cực kì có tiền. Tin tớ đi, cậu dạy em tớ một kỳ hè, cậu chính là tiểu phú bà đẹp nhất trường A đấy!”

“Một tuần ba tiết, một tiết hai tiếng là đủ rồi á, cứu cứu tớ đi, Niên Bảo.”

Tô Niệm Niệm làm bộ khó xử: “Là thế à.”

“Nước hoa của hãng C, nghe nói cậu giành được rồi à?”

Sở Ninh: “Nước hoa thì có gì đâu chứ! Mua! Tặng! Niệm Bảo của tớ muốn có gì, bán cả tớ cũng phải mua!”

Tô Niệm Niệm thấy buồn cười, kìm nén lại nói: “Thành giao.”

Sau khi đùa giỡn với Sở Ninh, tâm trạng của Bùi Niệm Niệm cũng tốt lên không ít.

Cô nhận được tin nhắn của Sở Ninh gửi đến, bên trên là địa chỉ và số liên lạc của nhà họ.

Tô Niệm Niệm vẫn biết gia cảnh nhà Sở Ninh rất tốt, nhưng không ngờ lại tốt đến cỡ này. Minh Giang là khu biệt thự cho giới nhà giàu có tiếng ở thành phố A, người ở bên trong khu này không chỉ có tiền mà còn có thế.

Cô lại lướt sang nhìn người liên lạc? Ánh mắt hơi khựng lại.

Bùi Ngôn Chi.

Cô hơi sững sờ, cảm thấy bản thân như bị ảo ma rồi, ngay cả một cái tên hơi giống cũng có thể khiến cô suy tư không dứt.

Tô Niệm Niệm lưu phương thức liên lạc lại, thêm wechat của Bùi Ngôn Chi.

Bên kia có lẽ đang bận, một tiếng rưỡi trôi qua rồi mà vẫn chưa thấy hồi âm.

Tô Niệm Niệm đi ăn cơm trước. Ăn cơm xong cô lại ngồi trong phòng khách đánh vài ván game, mãi đến khi thời gian gần tới 9 giờ rưỡi, Tô Niệm Niệm nhìn cánh cửa vẫn đóng đầy an tĩnh. Cô tìm wechat của Tô Diệm, bên trên vẫn là tin nhắn cô trả lời hồi trưa, sau đó Tô Diệm không phản hồi lại.

Vừa gõ hai chữ cửa nhà đã vang lên tiếng động, Tô Diệm mở cửa đi vào.

Tô Niệm Niệm: “Anh ăn cơm chưa?”

Tô Diệm thay giày ra, ngẩng mặt lên, “chưa.”

Anh nhìn chăm chăm Tô Niệm Niệm mấy giây, nhớ lại tin nhắn làm phản của cô lúc trưa, giận dữ nói: “Cứ để đói chết anh cho xong đi.”

Tô Niệm Niệm: “...?”

Cô thấy Bùi Diệm như hồn bay phách lạc, “Anh sao vậy?”

Tô Diệm ngược đôi mắt đờ đẫn lên, lạnh lùng nói: “Đa tạ Bùi Ngôn Khanh chiếu cố.”

Tô Niệm Niệm ngơ ngác, không che giấu được tia sáng trong ánh mắt, “Chiếu cố?!”

“Anh ấy chiếu cố anh như thế nào?!”

Tô Diệm chớp mắt, lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, “Hình như em rất vui thì phải?”

Tô Niệm Niệm liên tục phủ nhận: “Em đâu có, em không hề.”

Cô chậm rãi nói: “Như này không phải là Bùi Ngôn Khanh thường mắng anh hay sao, đột nhiên chiếu cố anh không phải khiến người ta hưng phấn sao?”

“Cái gì gọi là thường xuyên mắng anh? Đó là anh ta bị 3n thái, ok?”

“Liên tù tì ba ca phẫu thuật.” Tô Diệm nhíu mày, “Cái phúc khi này cho em, em có muốn nhận hay không hả?”

Tô Niệm Niệm: “....”

Cô chột dạ không dám nhìn anh nữa, “Thế em đi nấu mì cho anh ăn nhé?”

Tô Diệm lười biếng nằm dài trên ghế sofa, chân anh dài giơ cao lên, đôi môi cong lên hài lòng vì những lời nói đó: “Không tồi.”

“Biết thương xót cho anh trai em đấy.”

“Nhớ thêm trứng gà ta nhé, thêm chút thịt nữa đi.”

Tô Niệm Niệm vốn muốn liếc anh nhưng suy nghĩ lại thấy chột dạ mà kìm nén xuống.

Lúc Tô Niệm Niệm nấu mì bung đến Tô Diệm đang chơi game.

“Đừng chơi nữa,” Tô Niệm Niệm cau mày nhìn anh, “Ăn xong thì mau đi nghỉ ngơi đi.”

“Trước khi đi anh nhận được tin ngày mai Bùi Ngôn Khanh được nghỉ ngơi.” Tô Diệm từ từ bung tô mì lên, ánh mắt còn dán vào cái điện thoại.

“Nghỉ ngơi?” Tô Niệm Niệm sững sờ.

Tô Diệm nhướn mày: “Vì thế ngày mai anh được nghỉ.”

Tô Niệm Niệm sụp mắt, hơi “ừm” một tiếng nhỏ nhẹ.

“Sao em lại không vui như anh tưởng tượng nhỉ?” Tô Diệm ăn một miếng mì rồi nhìn qua.

Tô Niệm Niệm: ?

Cô đột nhiên phát hiện Tô Diệm hiểu làm cô rất sâu sắc đấy.

Tô Niệm Niệm âm thầm chuyển chủ đề, “Ninh Ninh giới thiệu cho em một nhà dạy kèm, ở biệt thự Minh Giang, em nhận rồi.”

Tô Diệm vốn đang húp mì, vừa nghe xong khựng lại nuốt chửng, anh nhíu mày hỏi: “Em khi không làm gia sư làm gì?”

“Trong nhà cũng không phải không nuôi nổi em.”

Chương 7: Chương 7:

“Anh lại không kiếm tiền.” Tô Niệm Niệm lướt điện thoại, tùy ý nói.

Ý của cô vốn là Tô Diệm không kiếm tiền thì đừng làm nhảm nhiều, ai ngờ Tô Diệm lại quay đầu, thở dài nói: “Tô nha đầu, em trưởng thành thật rồi.”

“Muốn kiếm tiền cho anh dùng à?”

Khóe miệng Tô Niệm Niệm giật giật, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu. Cô vô cùng nghi ngờ liệu gần đây Tô Diệm có phải mắc bệnh gì không?

Tô Diệm không nhìn cô, ánh mắt tập trung vào màn hình điện thoại để chơi game: “Thế em gửi địa chỉ cụ thể cho anh đi, có vấn đề gì anh đều có thể kịp thời liên lạc với em.”

“Họ hàng của Ninh Ninh, không có vấn đề gì đâu.” Tô Niệm Niệm cúi đầu nhìn điện thoại, vừa nhìn thấy Bùi Ngôn Chi gửi lời mời kết bạn cho cô, lại còn gửi tin nhắn đến.

“Gửi qua đây.” Tô Diệm ngược mặt lên, giọng nói hơi nghiêm nghị hơn.

Tô Niệm Niệm đang suy nghĩ nên trả lời tin nhắn như thế nào, nên chỉ thuận miệng nói: “Chờ một chút, em có việc.”

Tô Diệm liếc nhìn cô, chờ đợi, không nói gì.

Bùi Ngôn Chi nói rất ngắn gọn và đi thẳng vào vấn đề, Tô Niệm Niệm vốn đang suy nghĩ xem có nên giới thiệu sơ yếu lý lịch và trao đổi về tiền lương một chút hay không, nhưng Bùi Ngôn Chi đã mời cô ngày mai đến nhà thử

dạy.

Tô Niệm Niệm đồng ý.

Cô ngẩng mặt lên, vừa định nói với Tô Diệm thì nhìn thấy anh đã ăn xong tô mì, cũng không xem điện thoại nữa, tay đặt lên cằm và đã ngủ quên.

Nhìn thấy sự mệt mỏi trên khuôn mặt anh, Tô Niệm Niệm không nói gì nữa, chỉ nhẹ giọng nói, “Anh, đi tắm đi đã, ngủ sớm chút.”

Tô Diệm hơi dụi mắt, cũng không nói gì, mơ màng ừm một tiếng, không mấy tỉnh táo rồi đứng dậy đi lên lầu.

Hôm sau Tô Niệm Niệm thức dậy rất sớm, sau khi tắm rửa qua loa cô ngồi trước bàn ăn.

Dì Vương đang nấu ăn, quay người lại nhìn, bà vốn tưởng là Tô Diệm, ai ngờ lại là Tô Niệm Niệm, bà mỉm cười bưng tô cháo lên: “Niệm Niệm hai ngày nay thức dậy sớm thế.”

Tô Niệm Niệm nhận lấy tô cháo, nghe xong, ánh mắt cô cong lên những hình trăng khuyết, “Bởi vì có người nói với con nhất định phải ăn sáng.”

Dì Vương bật cười: “Lời nói của ai mà có thể khiến Niệm Niệm nhà chúng ta để tâm thế ta?”

Tô Niệm Niệm chớp mắt, “Bí mật ạ.”

Dì Vương mỉm cười, ra vẻ hiểu biết, mím môi không xỏ lỗ, chuyển chủ đề: “Sao Tô Diệm còn chưa dậy? Cậu ấy sắp trễ giờ đi thực tập rồi?”

“Hôm nay anh ấy được nghỉ.” Tô Niệm Niệm từ từ húp một ngụm cháo: “Dì cứ chuẩn bị cơm trưa là được rồi ạ.”

Dì Vương lập tức hiểu ý.

Sau khi ăn xong, Tô Niệm Niệm cầm đồ tập và giày múa đi đến khu biệt thự Minh Giang.

*

Mới sáng sớm Bùi Ngôn Khanh đã nhận được điện thoại của lão gia, bảo anh về nhà một chút.

Tính sơ sơ thì anh đã bận rộn với công việc gần nửa tháng, mỗi tuần có một ngày nghỉ thường sẽ bởi vì những ca phẫu thuật bất ngờ mà phải bỏ kì nghỉ, mãi đến hôm nay mới được thở.

Lúc Bùi Ngôn Khanh đến biệt thự Bùi gia, Bùi Ngôn Duyệt và Bùi Ngôn Chi đang ngồi trên ghế sofa nói chuyện.

Cô nhóc Bùi Điềm là người đầu tiên nhìn thấy anh, khuôn mặt hồng hào như ngọc trong nháy mắt tràn đầy kinh ngạc, đôi chân ngắn cũn chạy tới: "Chú chú ôm!"

Cô bé đột nhiên ôm chầm lấy cổ anh, rất chủ động chẹp chẹp vào mặt Bùi Ngôn Khanh: "Chú trông đẹp thật ấy!"

Đôi lông mày lạnh lùng của Bùi Ngôn Khanh từ từ giãn ra, anh nựng khuôn mặt của Bùi Điềm, nghiêm mặt: "Lại lén ăn kẹo à?"

Tô Điềm mở to mắt, vội vàng bụm miệng lại, "Con không có!"

"Lại ăn nữa thì sẽ tiêm cho con đấy." Bùi Ngôn Khanh bình tĩnh nói.

Bùi Điềm đột nhiên trở nên hoảng loạn, bờ mi hơi run rẩy, đôi môi nhỏ nhắn mấp máy như sắp khóc: "Không được, cháu không được, con không muốn tiêm, con còn muốn học ba lê!"

Bùi Ngôn Khanh ngạc nhiên: "Ba lê?"

Anh ôm Bùi Điềm ngồi trên ghế sofa, ngẩng đầu hỏi Bùi Ngôn Chi: "Anh,

Điềm Điềm muốn học ba lê?”

Bùi Ngôn Chi gật đầu, rồi bắt lặc lắc đầu, “Phải, coi một video trên tivi, khóc lóc đòi một hai cũng phải học.”

“Thật à?” Bùi Ngôn Khanh nhéo mũi Bùi Điềm, “Học ba lê rất đau đấy, còn đau hơn cả tiêm nữa.”

Ai ngờ cô nhóc luôn sợ đau nắm chặt tay lại, bản lĩnh gật đầu với anh: “Con muốn học!”

“Tại sao?”

Bùi Điềm lập tức thấy hưng phấn, cô bé nhảy xuống khỏi chân Bùi Ngôn Khanh, làm động tác xoay một vòng theo kiểu ba lê giữa phòng khách, siết chặt tà váy lo lắng hỏi: “Đẹp không ạ?!”

Bùi Ngôn Khanh gật đầu khen: “Đẹp.”

“Con nhìn thấy có một chị mặc một chiếc váy trắng trên tivi, mà nó còn bông bênh nữa!” Bùi Điềm khua tay múa chân, vẽ một vòng tròn lớn xung quanh cơ thể, “Xoay một vòng như thế này này!”

“Chị ấy đẹp lắm ấy!” Bùi Điềm như biến thành một chú gà phấn khích, “Điềm Điềm cũng muốn giống chị ấy!”

Có lẽ là bởi vì động tác của Bùi Điềm quá sống động, Bùi Ngôn Khanh bắt giác tưởng tượng ra bức tranh.

Giống như một vũ công duyên dáng trong hộp nhạc, cô gái đứng trên sân khấu quay lưng về phía mình, mũi chân lướt trên sân khấu như lông vũ, xoay người uyển chuyển chậm rãi, sau đó cô gái ngược mắt lên, đó là một đôi mắt quen thuộc.

Bùi Ngôn Khanh ngạc nhiên, nhắm mắt lại, trong lòng dâng lên một tia

hoảng loạn.

Anh đang nghĩ gì vậy.

Bùi Ngôn Khanh uống một hớp trà để bình tĩnh lại tâm trạng, anh lại mở mắt ra một cách bình tĩnh, anh nhìn sang Bùi Ngôn Chi gật gù: “Học ba lê cũng tốt.”

Bùi Ngôn Chi: “Giáo viên là của đại học A.” Anh nhìn đồng hồ, “Có lẽ sắp đến rồi.”

“Tìm giáo viên làm gì? Sở Ninh không phải vừa mới thi xong sao, dù sao cũng rảnh mà.” Bùi Ngôn Khanh lạnh nhạt nói.

“Hừ.” Bùi Ngôn Chi cười lạnh, anh lật điện thoại lên, “Sở Ninh chê phiền phức, chạy rồi.”

Bùi Ngôn Khanh nhướng mày: “Chạy đi đâu?”

“Em hỏi chị em ấy.” Bùi Ngôn Chi hất hất cằm, hướng về phía Bùi Ngôn Duyệt.

Bùi Ngôn Duyệt đã hơn 40 tuổi nhưng bà vẫn giữ gìn nhan sắc rất tốt, khí chất cực kì ổn, nhìn như thể cùng lắm là đầu 30.

Sở Ninh không đáng tin, Bùi Ngôn Duyệt cũng không tốt hơn là bao, bà ngạc nhiên: “Tiểu Ninh chạy rồi? Chạy đi đâu? Sao em không biết?”

Bùi Ngôn Khanh: “....”

“Nhưng con bé cũng coi như đã làm được chút chuyện có tình người, giáo viên hôm nay đến là bạn của Sở Ninh.” Bùi Ngôn Chi nói: “Sở Ninh nói cô bé này còn lợi hại hơn cả nó, nghe nói là người giỏi nhất của đại học múa A?”

Bùi Ngôn Khanh cụp mắt, không câu nệ: “Anh cứ xem đi, chủ yếu là nhân cách.” Dừng lại một lát, anh suy nghĩ rồi nói: “Nếu không được thì bên em

cũng có thể đề cử một người.”

Bùi Ngôn Duyệt nhướn mày, trong ánh mắt đột nhiên lóe lên tia sáng hứng thú.

Trong lúc nói chuyện, trên thang máy đã truyền đến tiếng bước chân.

Bà Tổng người luôn ở bên cạnh ông lão để chăm sóc cho ông đang xuống lầu, cúi người chào mấy người đang ngồi trong phòng khách này.

Bà Tổng làm việc cho Bùi gia đã mười mấy năm rồi, đặc biệt coi trọng lễ tiết, cách nói hay hành động đều mang theo cốt cách của mười mấy năm trước, bà thấp giọng gọi Bùi Ngôn Khanh: “Nhị thiếu gia.”

“Tiên sinh muốn tìm cậu nói chuyện.”

Bùi gia chỉ có một người có thể gọi là lão gia, vị đó là Bùi triết. Ngay cả ba của họ là Bùi Huân thì bà Tổng cũng chỉ gọi một tiếng lão gia.

Bùi Ngôn Khanh đứng lên, hơi gật đầu: “Được, để ông nội đợi lâu rồi.”

Hai người vừa mới lên lầu, cửa bên ngoài hình như có người bấm chuông.

Người giúp việc vội vàng đi đến cửa coi camera rồi nói với Bùi Ngôn Chi: “Đại thiếu gia, là cô giáo dạy múa cho tiểu thư Điềm Điềm.”

“Ừm.” Bùi Ngôn Chi bế Bùi Điềm lên, “Để cô bé ấy vào đi.”

Bùi Ngôn Duyệt lười biếng chống cằm, mỉm cười nhìn chằm chằm vào cửa, “Ninh Ninh đã nói với em về cô gái nhỏ này rất nhiều lần.”

“Nói là cô bé đẹp như tiên nữ vậy.” Bùi Ngôn Duyệt nói với giọng điệu đầy mong chờ: “Dù sao em cũng muốn nhìn thử tiên nữ trông như thế nào.”

Bùi Điềm vừa nghe đã ngẩng mặt, đôi mắt bừng sáng, giọng nói u ớ lên:

“Tiên nữ! Tiên nữ!”

“Con cũng muốn nhìn tiên nữ!”

Bùi Ngôn Khanh bình tĩnh, nhìn không thấy có gì hứng thú, ông mỉm cười một tiếng: “Chúng ta nhìn thì có ích gì chứ?”

“Em phải để lão tam nhìn đấy.”

“Đến tuổi này rồi còn chưa có đối tượng, còn không phải là muốn tìm tiên nữ giáng trần sao?”

Chương 8: Chương 8:

Tô Niệm Niệm đến thành phố A rất nhiều lần, nhưng đều bận chuyện công việc, chứ chưa bao giờ đến khu biệt thự Minh Giang.

Có một câu lưu truyền rộng rãi ở thành phố A, “Quyền quý vạn vạn người, Minh Giang chiếm một nửa.”

Những người sống ở đây đều là những đại gia đình có tiếng ở thành phố A, con nhà khá giả thuộc đủ mọi tầng lớp.

Lúc Tô Niệm Niệm đến cổng lớn, đăng kí thông tin với người gác cổng, muốn đến để nói chuyện với Bùi Ngôn Chi, cô được vào khá dễ dàng.

Tiếc là xe taxi không thể vào, cô chỉ có thể lê bước chân đi vào dưới cái ngày nóng bức.

Nhờ có dẫn đường, đi nửa vòng lớn cô mới tìm thấy chỗ, đến trước cửa thì mồ hôi đã nhễ nhại rồi.

Sau khi đợi bên ngoài hàng rào khoảng một phút, cánh cổng sắt ngoài cùng đã được mở ra.

Có người ra đón, Tô Niệm Niệm đi phía sau cô.

Đi vào cửa lớn, cô nhìn thấy một nam một nữ đang ngồi trên ghế sofa, khí chất xuất chúng, phong thái toát lên luôn là sự cao quý và thanh lịch.

Cô đứng thẳng người trước mặt họ.

Tô Niệm Niệm chỉ liếc nhìn họ, và cảm thấy một cảm giác quen thuộc không thể giải thích được từ lông mày của họ, cô áp chế sự kỳ lạ trong lòng và gật đầu với họ: "Xin chào, con là Tô Niệm Niệm, là giáo viên dạy ba lê mà Sở Ninh có nhắc đến."

Hai người vẫn chưa phản ứng lại, một thanh âm còn sặc mùi sữa phấn khích đến mức kêu thốt lên: "Chị! Chị là cái chị trên tivi!"

Tô Niệm Niệm ngạc nhiên, ánh mắt di chuyển qua nhìn thấy một cô nhóc đẹp như búp bê sứ đang ngồi trong lòng của người đàn ông.

Cô có hơi khó hiểu nhưng vẫn mỉm cười vẫy tay với cô bé: "Em là bạn nhỏ Điềm Điềm phải không? Chào em nhé!"

Bùi Điềm tê dại nháy ra khỏi người của Bùi Ngôn Chi, dùng hết sức ôm lấy chân Tô Niệm Niệm: "Tiên nữ, em ôm được tiên nữ rồi."

Tô Niệm Niệm còn chưa bao giờ gặp phải một trận chiến như vậy trước đây, vì vậy cô ấy nhìn người đàn ông một cách kinh ngạc.

Bùi Ngôn Chi mỉm cười gật đầu với cô, "Cô giáo Tô, tôi là Bùi Ngôn Chi, chú của Sở Ninh, cũng là ba của Bùi Điềm, hôm nay phiền cô đến đây một chuyến rồi."

Bùi Ngôn Duyệt ở một bên đang chải tóc, đôi mắt đầy nụ cười tỏa sáng rực rỡ, "Dì là mẹ của Chu Ninh, Bùi Ngôn Duyệt, trăm nghe không bằng một thấy đó, tiểu Niệm Niệm."

Tô Niệm Niệm liên tục gật đầu, "Chào mọi người chào mọi người."

"Chỉ là..." Cô cúi đầu nhìn mái tóc của Bùi Điềm, cái này là tình huống gì vậy?

"Điềm Điềm." Bùi Ngôn Chi nhìn đứa con của mình lại như dính keo lên người người ta, ông cạ lời lắc đầu: "Lại đây."

“Không, con muốn dắt chị tiên nữ.” Bùi Diễm chỉ hơi buông nhẹ tay nhưng cả người như cái mặt dây chuyền dính chặt lên chân của Tô Niệm Niệm.

Bùi Ngôn Duyệt mỉm cười nói với Tô Niệm Niệm đang ngơ ngác: “Điễm Điễm nhìn thấy một chị gái múa ba lê trên tivi, mới kiên quyết muốn học múa.”

“Không ngờ lại trùng hợp như vậy, chính là Niệm Niệm của chúng ta.”

Tô Niệm Niệm cũng có hơi được sủng mà kinh, cô suy nghĩ, có lẽ là buổi quay hình của cuộc thi lần trước, cô mỉm cười: “Là như vậy a.”

Cô cúi người nhẹ nhàng nói với Bùi Diễm: “Thế thì chị thật sự quá vui rồi, cảm ơn Điễm Điễm đã thích nhé.”

Bùi Diễm ngây ngốc nhìn khuôn mặt đang sát lại gần của Tô Niệm Niệm, cảm thấy bản thân không thể thở nữa rồi! Mỹ nữ như thế này mà thật sự có tồn tại trên đời này sao!

Cô bé yêu mỹ nữ!

Bùi Diễm nói một không nói hai, kiên quyết ‘chẹp chẹp’ hôn lên mặt Tô Niệm Niệm.

Bùi Ngôn Chi cau mày, định sẽ kêu Bùi Diễm lại dạy dỗ cho một trận, ai ngờ Tô Niệm Niệm chỉ ‘a’ một tiếng cực kì phối hợp, làm bộ hung dữ nhéo hai đôi má của Bùi Diễm.

Bùi Ngôn Duyệt cố ý nói, “Tiểu Niệm Niệm, Điễm Điễm chúng ta thích soái ca mỹ nữ lắm.”

“Bình thường ở nhà cũng thường hôn chú nhỏ nó lắm.” Bùi Ngôn Duyệt đột nhiên nhớ đến gì đó: “Phải rồi, vừa nãy còn hôn chú nhỏ của nó đấy.”

Bùi Điềm lập tức vỗ tay: “Chú nhỏ, chú cũng đẹp nữa! Đẹp y như chị luôn!”

Tô Niệm Niệm: ?

Dám yêu, đây là tiểu hải vương sao!

Bùi Ngôn Duyệt cong môi cười, “Chú nhỏ nó hôm nay cũng có mặt, là ở trên lầu, một lát nữa là con có thể nhìn thấy.”

Tô Niệm Niệm gật đầu, cô không quan tâm lắm.

Mãi cho đến khi Bùi Ngôn Chi nhìn đồng hồ, “Cô giáo Tô, chúng tôi có ý muốn mời cô chỉ dạy cho Điềm Điềm một khóa cơ bản, lần sau đến giờ học tôi sẽ cử người đến đón cô, còn về tiền lương.” Ông khựng lại, “Cô cứ tùy ý đề bạc.”

Tô Niệm Niệm thầm muốn giơ ngón cái lên.

Nhưng cô vốn cũng không thiếu tiền, nhưng đã nhận lời nhờ của Sở Ninh, bây giờ Bùi Điềm và cô cũng khá có duyên nên báo giá thị trường hợp lí.

“Thế tụi con tập ở đâu ạ?” Tô Niệm Niệm nói: “Quả thật có thể đưa Điềm Điềm đến nhà con...”

“Không cần.” Bùi Ngôn Chi nói: “Nhà chúng tôi có sửa sang một phòng tập.”

Đỉnh.

Tô Niệm Niệm lập tức im bật.

Cùng lúc này, ở phòng sách tầng 2.

Trong phòng sách có một bức tường chất đầy sách y học, ngòi trên chiếc ghế gỗ hồng sắc trước tủ sách là một nhân vật nổi tiếng trong giới y học

——Bùi Triết.

Bùi Triết đã gần 90 tuổi nhưng vẫn còn khỏe mạnh và hoạt bát, tóc và lông mày của ông đã bạc trắng hoàn toàn, nhưng giữa lông mày và đôi mắt vẫn có một vẻ nghiêm nghị và lạnh lùng.

Bùi Triết uống một ngụm trà, bình tĩnh nhìn Bùi Ngôn Khanh đang ngồi đối diện: “Ông không kêu cháu thì cháu sẽ không bao giờ biết quay về phải không?”

“Xin lỗi, ông nội.” Bùi Ngôn Khanh thấp giọng nói xin lỗi: “Công việc cháu bận, mãi không sắp xếp được thời gian.”

Nhìn thấy thái độ tốt của Bùi Ngôn Khanh, Bùi Triết hừ một tiếng nhưng cũng không nói gì.

“Không có lương tâm.” Bùi Triết lắc đầu, “Nghe nói bây giờ cháu đang dẫn dắt mấy nghiên cứu sinh của thằng bé Quản Kiệt sao?”

Người quát giọng gọi mây như Quản Kiệt cũng chỉ có Quản Triết mới có thể gọi là ‘thằng bé’ .

“Phải.” Bùi Ngôn Khanh trả lời, “Thầy Quản gần đây sức khỏe không tốt lắm. Trước mắt đây là một số ít người mà ông ấy dẫn từ khóa học đại học, và ông nói rằng chúng là những nhân tài.”

“Cả đời Quản Kiệt đã cứu không biết bao nhiêu người. Giờ già rồi bản thân mình lại không theo kịp.” Bùi Triết thở dài: “Bệnh của thằng bé là chuyện thường niên.”

Bùi Ngôn Khanh bình tĩnh lắng nghe, không nói gì.

Quả thật là vậy, nhưng không thể nào thay đổi được.

Dù là một bác sĩ thì ngay từ đầu cũng đã biết cái khó của con đường này.

Bùi Triết đã già, nói mấy câu cũng đã không mấy dễ dàng rồi.

Sau đó không nói thêm nhiều, ông dựa vào ghế vầy vầy tay, “Cháu đừng ở mãi cùng một ông già nữa, xuống dưới đi.”

Bùi Ngôn Khanh hơi gật đầu, vừa định xoay người thì Bùi Triết đột nhiên nói: “Lão tam, cháu cũng không còn nhỏ nữa.”

Bước chân của Bùi Ngôn Khanh khựng lại.

“Thời gian gần đây ông sẽ cùng với mẹ cháu phối hợp tìm đối tượng kết hôn phù hợp với cháu. Công việc cháu bận, cần một người chăm sóc cuộc sống.” Bùi Triết khó tả nói.

Bùi Ngôn Khanh rất bình tĩnh: “Nghe ông đi ạ.”

Bên này, Tô Niệm Niệm đang chuẩn bị kéo cho Bùi Điềm duỗi chân.

Bùi gia trực tiếp mở căn phòng lớn nhất trên lầu hai làm phòng tập của Bùi Điềm, tủ trong phòng chất đầy giày khiêu vũ, quần áo tập luyện, thậm chí còn có mấy bộ váy ba lê được thiết kế tinh xảo.

Bùi Điềm trước giờ luôn muốn thay váy, Tô Niệm Niệm khóc không được, cười không xong, kiên quyết nói với cô bé một cách tàn nhẫn là bài đầu tiên sẽ là duỗi chân.

“Nào, Điềm Điềm.” Tô Niệm Niệm dỗ dành, “Đặt chân lên xà đi.” Cô thị phạm trước, đặt chân lên thanh cao nhất.

Động tác của cô rõ ràng là cực kì dễ dàng, sau đó Bùi Điềm tự hào đặt chân lên cột ngắn.

Có lẽ vì cho rằng mình rất chuẩn mực, Bùi Điềm nhướng mày với Tô Niệm Niệm như thể đang muốn xin phần thưởng.

Tô Niệm Niệm liếc nhìn cô bé đang đứng trên sàn, theo bản năng co chân còn lại, đứng dậy đi phía sau cô bé, giúp cô bé đứng vững. Sau đó động tác cô rất không khách khí mà duỗi thẳng chân của cô bé ra.

"Á ~" Bùi Diễm ngẩn người, há cái miệng nhỏ nhắn, rụt lõm mũi lại, tựa hồ sắp khóc.

“.....”

Cuối cùng, Bùi Diễm uất ức ngồi co ro trong góc tường, ôm chặt lấy chân cô không nói một lời.

Tô Niệm Niệm hết cách, ngồi đối diện cô bé.

“Chị, chị nhảy cho em xem đi.” Bùi Diễm dè dặt nhìn cô.

“Hửm?”

“Nhìn mỹ nữ mua em mới có thêm sức mạnh.” Bùi Diễm nói.

Chương 9: Chương 9:

Bùi Ngôn Khanh đóng cửa phòng làm việc, và khoanh khắc cánh cửa đóng lại, đôi mắt của anh rất khó phân biệt.

Anh đứng im nhìn hơi có chút thất thần, không hề động đậy.

Mãi cho đến khi tiếng nhạc ở phòng kế bên vang lên.

Bùi Ngôn Khanh vừa nghe thấy, đó là “Kẹp hồ đào”, trái tim anh hơi ngạc nhiên.

Ngay sau đó anh đã phản ứng ra, có lẽ Bùi Ngôn Chi đã sửa sang phòng lớn nhất ở tầng 2 thành phòng tập múa.

Anh bước lên phía trước hai bước. Căn phòng kế bên đóng cửa, anh hơi lướt nhìn anh đã thấy một người con gái, nhẹ nhàng di chuyển theo nhịp nhạc.

Nhẹ như không, động tác uyển chuyển nhanh nhẹn, mũi chân gõ nhẹ xuống sàn nhà, phát ra âm thanh nhẹ nhàng.

Bùi Ngôn Khanh vô thức ngừng bước chân lại. Giây tiếp theo, cô gái khẽ nhảy một cái, quay lưng lại, một nụ cười xinh như đào mạn lập tức hiện ra trong tầm mắt, trực tiếp đánh vào lòng người.

Ánh mắt anh khẽ khựng lại.

Tô Niệm Niệm hiển nhiên cũng nhìn thấy anh, trong ánh mắt thoáng có chút kinh ngạc và hoảng loạn. Nhưng sự chuyên nghiệp được nuôi dưỡng trong người khiến cô nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, trên khuôn mặt mặt nở

nụ cười không thay đổi, vẫn thực hiện các động tác sau đó một cách mẫu mực.

Cho đến khi kết thúc điệu nhảy.

Tô Niệm Niệm vội vàng điều chỉnh hơi thở, cảm nhận được trái tim đang đập nhanh hơn, đột ngột, như thể muốn nhảy ra ngoài.

Cô dùng sức chớp chớp đôi mắt, nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh đã đi vào, cô không nhìn sai, quả thật là anh.

Hai người ngạc nhiên nhưng vẫn không lên tiếng, mãi cho đến khi Bùi Điềm ở phía sau phần khích bổ nhào về phía Tô Niệm Niệm, "Aaaaaa, chị múa quá đẹp luôn ấy! Điềm Điềm cũng muốn như chị."

Tô Niệm Niệm bưng tỉnh, cụp mặt vuốt đầu Bùi Điềm, mỉm cười nói: "Nói rồi nhé, chị nhảy 1 phút, em tập 10 phút, vậy nên lát nữa Điềm Điềm phải giãn chân nửa tiếng."

"Hừm." Bùi Điềm trong nháy mắt khô héo.

Nói xong, Tô Niệm Niệm ngược mắt lên, lím môi, ánh mắt chạm Bùi Ngôn Khanh, "Bác sĩ Bùi."

Không giống sự nghiêm nghị lúc ở bệnh viện, Bùi Ngôn Khanh của nhà họ Bùi trở nên nho nhã, ấm áp, anh cong môi cười, nhẹ nhàng gọi cô: "Cô giáo Tô."

Bùi Điềm nhìn thấy cái này, rồi lại nhìn thấy cái kia, cô bé hỏi Bùi Ngôn Khanh: "Chú nhỏ, hai người quen biết nhau à?"

Tô Niệm Niệm: "?"

Chú nhỏ! Tô Điềm gọi anh là chú nhỏ!

Tâm trí của Tô Niệm Niệm đột nhiên trở nên điên cuồng và cực kỳ nhanh nhạy.

Bùi Điềm hôn anh, lại hôn cô, bỏ bốn lên năm cũng là cô và Bùi Ngôn Khanh chạm nhau rồi!

Mãi cho đến khi Bùi Điềm nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: “Tiếc quá đi.”

Ánh mắt Bùi Ngôn Khanh nhìn sang con bé: “Đáng tiếc cái gì?”

Bùi Điềm còn nhỏ nhưng lại như một người đã lớn, nói một cách hiển nhiên: “Vốn là con muốn giới thiệu chị cho chú ấy ạ!”

Bùi Ngôn Khanh cảm thấy buồn cười, anh bình tĩnh chờ cô bé nói tiếp.

“Bởi vì chị là cô gái đẹp nhất mà con đã từng gặp.” Bùi Điềm chu miệng, kiêu chế sự phấn khích: “Ba ba luôn nói, người thức thờ như chú luôn muốn tìm thấy tiên nữ.”

“Mà nay không phải con đã tìm thấy tiên nữ người thật rồi sao?”

Bạn nhỏ Bùi Điềm Điềm, không hổ là cô bé này! Đưa mic cho cô, nói nhiều thêm mấy câu đi!

Trong lòng Tô Niệm Niệm phấn khích đến suýt nữa lấy một quả pháo và đốt nó xung quanh, cô ấy không biểu lộ bất cứ điều gì, và đứng sang một bên dè dặt và thẳng thắn.

Trên mặt Bùi Ngôn Khanh hiện lên một tia hoang mang, anh nói với Tô Niệm Niệm “Xin lỗi.”

Nói xong anh cúi người, gõ vào trán Tô Điềm một cái, nghiêm mặt nói: “Con nói ít thôi, lo mà luyện tập đi.”

“Hừ.” Bùi Điềm bĩu môi, hừ nhẹ một tiếng, “Chả trách chú không tìm được

đối tượng.”

Bùi Ngôn Khanh nhẹ nhàng tặng cho Bùi Điềm một ánh nhìn sắc lẹm, tiểu quỷ lập tức hiểu ý, im bật.

Thấy biểu hiện này của anh, Tô Niệm Niệm cúi người sang một bên với vẻ chán nản, thậm chí với vẻ mặt mệt mỏi.

Bùi Ngôn Khanh liếc nhìn thấy biểu cảm của Tô Niệm Niệm, nghĩ rằng lời nói của Tô Điềm ảnh hưởng đến cô, sắc mặt anh trở nên trầm xuống.

Anh mím môi, đứng thẳng dậy, “Tôi không làm phiền hai người nữa.” Dừng lại một chút rồi anh nhìn sang Bùi Niệm Niệm: “Có cần gì cứ nói là được, đừng khách khí.”

Mỗi tiết học là khoảng hai giờ đồng hồ.

Tô Niệm Niệm dạy cho Bùi Điềm luyện các kỹ năng cơ bản trong một giờ, trong lúc đó cô bé cứ ngậm nga líu lo nhưng vẫn rất nghiêm túc, và trong một giờ tiếp theo, cô bé đã học được một số động tác múa ba lê cơ bản.

Đến giờ, người giúp việc của Bùi gia đến nhắc, cô ấy nhẹ giọng nói: “Cô giáo Tô, đại thiếu gia muốn cô ở lại ăn cơm, sau khi dùng cơm xong sẽ đưa cô về.”

“Nhưng nhị thiếu gia nói, nếu bây giờ cô đi về thì trên đường đến bệnh viện anh ấy cũng có thể đưa cô đi.”

Tô Niệm Niệm sững người, bây giờ cô mới phản ứng lại được cách xưng hô của họ ai là ai.

Phí lời, cô đương nhiên là chọn cái số 2 rồi! Nhưng cô còn chưa kịp nghĩ ra lời nào, thiên thần quan tâm Bùi Điềm đã thay cô trả lời.

“Con chọn giúp chị ấy rồi! Con chọn cái thứ hai!” Bùi Điềm trung thành với

cái sở thích thưởng thức nhan sắc, một lòng muốn ghép cặp cho hai người, cô bé nói đầy khảng khái: “Bởi vì tiên nữ không cần ăn cơm!”

Người giúp việc bật cười.

Tô Niệm Niệm thuận theo gật đầu với người giúp việc, trong lòng thầm biết ơn tiểu thiên sứ Bùi Điềm vì sự ủng hộ của cô bé, cô nghiêm túc nhìn Bùi Điềm rồi bảo đảm: “Tiết sau chị sẽ luyện với em thêm nữa tiếng nhé.”

Bùi Điềm:Cứu mạng!

Lúc Tô Niệm Niệm xuống lầu nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh đang đứng cạnh cửa đợi, anh đứng thẳng người, lúc nhìn thấy cô đi xuống thì hơi gật đầu..

“Làm phiền anh rồi.” Cô đi đến trước mặt Bùi Ngôn Khanh, dáng vẻ rất ngoan ngoãn, đứng mực.

Bùi Ngôn Duyệt đứng bên cạnh niềm nở mỉm cười, và ngay lập tức trả lời: “Phiền phức gì chứ?” Dừng một chút, cô ấy hỏi một cách tùy tiện, “Làm thế nào hai người biết nhau?”

Gần như sợ Bùi Ngôn Duyệt hỏi gì đó không hay nên Bùi Ngôn Khanh lập tức trả lời: “Em gái của học trò em.”

Giọng nói rất qua loa, sơ sài.

Trong lòng Tô Niệm Niệm thầm thấy chua chát, nhưng trên khuôn mặt vẫn không thể hiện gì chỉ gật đầu theo anh.

Bùi Ngôn Duyệt hiểu ‘à’ một tiếng, “Thế hôm nay cô giáo dạy múa mà em muốn đề cử, là Niệm Niệm?”

Tô Niệm Niệm: !!!

Nghe vậy Bùi Ngôn Khanh ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Bùi Ngôn Duyệt, nhìn ra được sự trêu chọc trong mắt cô, anh bắt lặc gật đầu.

“Là như vậy à.” Bùi Ngôn Duyệt kéo dài thanh âm, cười một tiếng: “Thế thì tụi em cũng thật sự là quá có duyên đây.”

Nói xong cô lại nháy mắt với Tô Niệm Niệm, “Tiểu Niệm Niệm, bye bye ~ Lần sau bảo Ninh Ninh dẫn con đến nhà dì chơi nhé.”

“Dạ.”

Tô Niệm Niệm đi theo sau Bùi Ngôn Khanh ra cửa.

Từ cổng lớn đến bãi đậu xe có một khoảng, ánh nắng gay gắt chiếu thẳng vào cơ thể, mang đến sức nóng mãnh liệt.

Bùi Ngôn Khanh gần như không để tâm đến mấy chuyện này, cả người anh dưới ánh nắng, làn da trắng lạnh như phát sáng, nốt ruồi ở trên cánh mũi hơi đỏ lên dưới ánh nắng, khí chất lạnh lùng trông cực kì yêu nghiệt.

Tia cực tím mạnh như vậy cực kì có hại cho làn da!

Tô Niệm Niệm ngay lập tức cầm một chiếc ô, đi theo sau vài bước, giơ cao chiếc ô và che nó lên đầu hai người.

Bùi Ngôn Khanh nhìn chiếc ô nhỏ trên đỉnh đầu, không kìm được bật cười một tiếng: “Em che cho em thôi là được rồi.”

Tô Niệm Niệm lắc đầu, “Sao mà được chứ.”

“Anh trắng như vậy, phơi nắng đen da thì làm sao.”

Mi tâm Bùi Ngôn Khanh giật giật, “Điều này không quan trọng.”

Tô Niệm Niệm cắn môi, cứng đầu nói: “Không được, đến tuổi này rồi, còn phơi nắng nữa thì sẽ thật sự không tìm được đối tượng đây.”

Bùi Ngôn Khanh ngừng bước chân, nhướng mày hỏi: “Em nói gì cơ?”

“Đến tuổi này?” Anh khựng lại, có vẻ như vẫn khó có thể chấp nhận được sự thật này.

Ngừng một lúc, Bùi Ngôn Khanh nói: “Nếu mọi người còn gấp hơn cả tôi, thế thì tôi phải suy nghĩ lại rồi.”

Tô Niệm Niệm ngạc nhiên, tròn xoe đôi mắt, “Không được!”

Chương 10: Chương 10:

Tô Niệm Niệm cực kì hối hận, hận không thể tặng cho mình hai cái tát.

Nói cái gì không được, một hai nói đến cái này, giờ hay rồi, nhắc nhở được người ta rồi.

Lỡ như Bùi Ngôn Khanh thật sự cân nhắc lập tức đi tìm đối tượng, cô không phải bị đông cứng rồi sao?

Nhưng phản ứng vừa nãy của cô quả thật là quá kích động rồi, nhìn vào ánh mắt kinh ngạc của Bùi Ngôn Khanh, nhịp tim Tô Niệm Niệm trở nên hoảng loạn, vội vàng nói bổ sung: “Em cảm thấy không được.”

“Em cũng khá hao tâm đấy.”

Bùi Ngôn Khanh cong môi mỉm cười, cùng lúc đó anh cũng quan tâm đến tốc độ chậm rãi hơn của Tô Niệm Niệm.

Lúc nói chuyện, hai người đã đi đến bãi đỗ xe sau nhà của Bùi gia.

Tô Niệm Niệm liếc nhìn bãi đỗ xe, kinh ngạc. Bùi Ngôn Khanh thực sự đang lái một chiếc Range Rover màu đen, chiếc xe to và hung hãn, không phù hợp với khí chất và ngoại hình của anh.

Với những suy nghĩ không thể diễn tả, cô mở cửa ghế phụ ra rồi ngồi lên đó.

“Chiếc xe kiểu này ngồi ghế sau sẽ thoải mái hơn một chút.” Bùi Ngôn Khanh mở cửa ghế phụ ra, nhẹ giọng nhắc nhở.

Hai tay Tô Niệm Niệm đặt trên đầu gối, tự nhiên không động đậy, cô nói đầy khảng khái: “Không.”

“Thế thì không phải anh trở thành tài xế rồi sao?”

Bùi Ngôn Khanh: “Không cần suy nghĩ đến chuyện đó.”

Tô Niệm Niệm trong lòng thầm vò đầu bứt tai, cô ngồi phía trước thì có làm sao! Còn có thể như vậy nữa! Bùi Ngôn Khanh sao mà anh ngốc thế nhờ!

“Phải suy nghĩ.” Cô ậm ừ nói.

Bùi Ngôn Khanh cẩn thận nhìn một bên mặt của cô gái nhỏ này, hơi khựng lại.

Còn khá cứng đầu.

Anh không nói thêm gì nữa, trực tiếp lái xe, ngón tay thon dài xoay vô lăng, cùng lúc đó nghiêng mặt nhìn gương chiếu hậu bên phải để quay xe.

Rõ ràng biết không phải là đang nhìn cô, nhưng Tô Niệm Niệm vẫn hồi hộp đến mức co nhúu cả chân lại.

“Tôi nhớ không nhầm thì em và Tô Diệm sống ở Kinh Thành Thủy Ngạn?”
Đã quay đầu xe xong, Bùi Ngôn Khanh đạp số lái xe đi.

“Phải.” Tô Niệm Niệm trả lời lại, rồi lại hỏi: “Hôm nay sao anh còn phải quay lại bệnh viện?”

“Đến nhận ca phẫu thuật, không đủ người.” Bùi Ngôn Khanh trả lời, khựng lại mấy giây, đột nhiên anh lại nói một câu: “Tôi 26 tuổi.”

Tô Niệm Niệm đề cao cảnh giác, đột nhiên báo cáo tuổi tác làm gì? Nhấn mạnh với cô là phải tìm đối tượng sao?”

“Vậy nên?” Cô hỏi lại.

Bùi Ngôn Khanh mím môi: “Vậy nên, tôi không phải là chú.”

“Cũng không cần xưng hô kính ngữ với tôi.”

Nghe xong, Tô Niệm Niệm liếc môi, hai chữ “Vậy nên” muốn nói còn đang trong miệng đã vội chuyển thành: “Anh trai?”

Bùi Ngôn Khanh không đạp mạnh chân ga, thân xe đột ngột rung chuyển.

Miếng cững khống chế tốc độ, anh nói: “Tôi cũng không phải ý đó.”

“Thế em phải gọi là gì? Bác sĩ Bùi hay là tên nhỉ?”

Tô Niệm Niệm rất tự nhiên lẩn tránh, “Quá thô lỗ cầu thả, em sẽ không làm.”

Bùi Ngôn Khanh cắn môi, nhắc nhở nói: “Tô Diễm kêu tôi là gì?”

Tô Niệm Niệm xoay đôi mắt tròn xoe qua nhìn, lòng thầm nghĩ, kêu là thầy giáo thì loạn xạ vai vế rồi.

Cô nói dối không chớp mắt: “Em có bệnh sợ giáo viên.”

“Vừa kêu ai là thầy giáo là chân tay em lạnh ngắt, cả người thấy khó chịu.”

Bùi Ngôn Khanh: “.....”

Đúng lúc này đang đợi đèn đỏ, Bùi Ngôn Khanh nghiêng đầu, như thể đang nghiêm túc xác nhận nhìn chằm chằm Tô Niệm Niệm.

Anh đột nhiên có hơi hoang mang.

Cùng lúc đó, cô gái nhỏ này cũng nhìn qua, đôi mắt hơi cong lên lộ ra nụ cười ngoan ngoãn.

Bùi Ngôn Khanh ngay lập tức nhớ lại mặt hình icon con mèo mà Bùi Điềm đã gửi cho anh.

Chú mèo ngoan ngoãn.jpg.

Dáng vẻ khá ngoan.

Nhưng cô gái nhỏ, đang chọc anh cười.

Ý thức điều này, khuôn mặt không chút biểu cảm của Bùi Ngôn Khanh lên tiếng: “Ô Niệm Niệm.”

Khí chất của anh vốn đã rất lạnh lùng, không hề ngoa khi nói anh chính là đứa con cưng của trời, người như vậy khi không cười mà nói chuyện những gì đập vào mặt là sự sắc bén đâm thẳng vào trái tim.

Trái tim Ô Niệm Niệm âm thầm run rẩy, lúc này mới ý thức liệu có phải cô đã hơi quá, đi xa giới hạn cho phép rồi không.

Phải biết là Bùi Ngôn Khanh chưa bao giờ là người dễ gần.

“Xin lỗi, không đùa nữa.” Ô Niệm Niệm nói.

Giống như một con mèo con trốn trong lỗ, nóng lòng muốn vươn móng vuốt ra, nhưng bị thương rụt lại.

Bùi Ngôn Khanh cầm vô lăng tay hơi siết chặt, môi mỏng hơi mím, nói: "Tôi không tức giận."

“Ừm.” Ô Niệm Niệm thành thật nói: “Em cũng không đúng.”

Bùi Ngôn Khanh trầm mặc, một nỗi buồn hiếm hoi, không thể diễn tả trào dâng trong tim.

Anh biết mình không biết cách nói chuyện.

Trong lúc lái xe, anh liếc nhìn cô gái nhỏ bên cạnh mình, thấy cô đang ôm một chiếc túi nhảy, mái tóc rũ xuống mê hồn, hàng mi dài che đi cảm xúc trong mắt, cô có vẻ hơi chán nản.

Hơi có chút áy náy, anh nói: “Em muốn kêu tôi là gì thì cứ kêu đi.”

Tô Niệm Niệm vốn đã vạch sẵn kế hoạch tiếp theo trong đầu, nhưng đột nhiên anh lại nói ra câu này.

Cô nghiêng đầu nhìn Bùi Ngôn Khanh, cô sửng sốt khi thấy nét mặt anh ta cố tỏ ra tự nhiên có chút lúng túng.

“Được thôi.” Tô Niệm Niệm không chút thay đổi trong cảm xúc, khi cô cười lên như một tiểu hồ ly: “Bùi mỹ nữ.”

“Em kêu là gì chứ?” Lòng mày Bùi Ngôn Khanh giật giật, nhất thời cảm thấy bản thân quá phóng khoáng rồi.

Tô Niệm Niệm chưng khuôn mặt ra, hỏi ngược lại anh một cách cực kì tự nhiên: “Chẳng lẽ không được sao?”

Cô chỉ vào trán, "Nơi này có mỹ nhân." Sau đó cô lại chỉ vào mũi, "Nơi này, còn có một nốt ruồi mỹ nhân."

“Tên cũng đặc biệt rất giống một đại mỹ nữ.” Tô Niệm Niệm kéo dài giọng nói ra, như móc câu: “Khanh Khanh hiểu lầm em rồi.”

Trên khuôn mặt Tô Niệm Niệm đang cố bày ra sự phẫn khích, nhưng thật sự cô đang rất hồi hộp, siết chặt lòng bàn tay.

Cô lại bắt đầu can đảm lên rồi.

Đột nhập vào nội bộ kẻ thù từng chút một, từ từ kiểm tra điểm máu chốt. Cô tự cổ vũ mình trong lòng, và lấy hết can đảm, cô nhìn thẳng vào khuôn

mặt nghiêng của Bùi Ngôn Khanh.

Sau đó cô nhìn thấy----

Người đẹp lạnh lùng nhất thường không dễ gần gũi nhất, bắt đầu từ mang tai, và thậm chí có một chút đã lan ra nửa bên mặt.

À há!

Chính là vào lúc này chiếc xe đột ngột dừng lại, Bùi Ngôn Khanh cụp mắt nên không nhìn được cảm xúc trong ánh mắt anh.

Nhưng giọng nói lại rất bình tĩnh, không để lộ ra tí cảm xúc nào: “Đến rồi.”

Nhanh thế cơ à.

Tô Niệm Niệm thầm thở dài một tiếng, có một chút tiếc nuối mở cửa ra, nhảy xuống xe.

Cô sợ mình quá mức, Tô Niệm Niệm cố bình thường hơn, vẫy vẫy tay với Bùi Ngôn Khanh, “Cảm ơn nhé, bye bye~”

Bùi Ngôn Khanh nhìn lướt sang cô, dáng vẻ định nói gì đó rồi lại thôi, nhưng suy nghĩ tới lui cuối cùng anh vẫn gật đầu một cái, sau đó đạp ga con xe rời đi.

Tô Niệm Niệm nghiêng đầu nhìn theo, sao mà cô đều cảm thấy chiếc xe này giống như đang sợ mà chạy trốn vậy.

Cô mang theo tâm trạng cực kì tốt quay về nhà, hận không thể lập tức xoay mấy vòng.

Bùi Ngôn Khanh.

Trong lòng cô thầm ghi nhớ mấy chữ này.

Hóa ra chỉ là một người đàn ông đơn thuần với vẻ ngoài hơi lạnh lùng thôi!

Tô Niệm Niệm nhảy chân sáo đi về nhà, vừa mở cửa bước vào cô đã nhìn thấy Tô Diệm với cái bàn chải đánh răng đang để trong túi, lười biếng bước ra khỏi nhà vệ sinh, nhìn cô không chút cảm xúc nào.

“Làm gì vậy?” Tô Niệm Niệm bị anh nhìn đến mức có chút khó hiểu.

Tô Diệm nói: “Chạy đi đâu vậy?”

“Hôm qua không phải em nói với anh là em đi làm gia sư sao?” Tô Niệm Niệm đặt túi đồ múa xuống, nhảy lên ghế sofa.

“Ở đâu?”

Tô Niệm Niệm vốn muốn nói địa chỉ cụ thể nhưng lời nói đã đến miệng thì cô đột nhiên khựng lại, ánh mắt lóe sáng, “Tùy tiện làm lộ diện chú của người ta thì không tốt lắm nhờ.”

“Là ở biệt thự Minh Giang, ở đó thì làm gì có nguy hiểm?”

Tô Diệm cười khinh một tiếng, “Người ở khu đó mới nguy hiểm đấy.”

“Em thấy chính mình ra bảo đảm luôn, không hề xảy ra chuyện gì đâu, dù chỉ là một chút.” Tô Niệm Niệm bắt lặc nói: “Chính là nhà của Ninh Ninh, có thể xảy ra chuyện gì hả?”

Nói xong, cô không cho Tô Diệm cơ hội nghi trái nghi phải, cô lại chuyển chủ đề, “Ngày mai muốn ăn gì? Em đưa đến cho anh.”

“Bún thịt, gà cay, đậu phụ mapo.”

“.....”

Ăn cơm xong Tô Niệm Niệm quay trở về phòng là Sở Ninh gọi điện thoại

đến.

“Chào cô giáo Tô nhé.” Vừa bắt máy, Sở Ninh đã tấn công trước, cười haha lấy lòng cô: “Nhớ cậu quá đi.”

Tô Niệm Niệm cười khinh hừ một tiếng.

“Tớ về lại rồi, chiều cậu đến sân bay đón Ninh bảo của cậu nhé?”

“Nghĩ cũng hay nhờ.”

“Đương nhiên hay rồi, bởi vì người tớ nhớ là cậu mà.” Sở Ninh nịnh nọt, hai ba câu là lại tỏ tình.

Tô Niệm Niệm cười híp mắt một cách đầy nguy hiểm, “Vậy là, tớ vừa vào việc là cậu liền quay về? Sở tiểu Ninh, cậu tính toán cũng giỏi quá nhỉ.”

“Tớ làm trăm phương ngàn kế cũng chỉ là vì để được gặp cậu mà.” Sở Ninh nói một cách đầy thâm tình.

Tô Niệm Niệm: “.....”

Buổi chiều, Tô Niệm Niệm đến sân bay đón Sở Ninh.

Thấy Sở Ninh kéo ba cái vali lớn nhỏ đều có, Tô Niệm Niệm cuối cùng cũng hiểu nhiệm vụ của cô.

Cô đành mặt lại: “Đây là tình yêu ‘trăm phương ngàn kế tìm cách’ của cậu?”

Tô Niệm Niệm nhắc điện thoại lên, làm bộ gọi điện, “Alo, Bùi Ngôn Chi tiên sinh phải không? Là như vậy, Sở Ninh quay về rồi, tôi muốn từ chức....”

“Tuyệt đối không được!” Sở Ninh bị giật mình, làm vẻ đáng thương nói: “Tớ sai rồi.”

Tô Niệm Niệm buông điện thoại xuống, Sở Ninh bây giờ mới nhìn thấy màn hình điện thoại của Tô Niệm Niệm vốn đen như mực.

“Được rồi, Tô Niệm Niệm cái tiểu cầu này!” Sở Ninh bị dọa một phen, tức đến bật cười.

Khi người ngoài nhìn thấy Tô Niệm Niệm ngay từ cái nhìn đầu tiên, họ sẽ bị vẻ ngoài của cô đánh lừa, cho rằng cô dễ thương và ngọt ngào, một tiểu tiên nữ không chê vào đâu được, nhưng chỉ có cô ấy biết rằng Tô Niệm Niệm là một tiểu hồ ly đang tìm hãm cái ác.

Không có chút đạo hành nào thì chắc chắn sẽ bị lừa.

Cả đường đi Sở Ninh đều nói những lời tốt đẹp, Tô Niệm Niệm đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ người vắc đờ giúp mang hành lý đến căn hộ nơi Sở Ninh hiện đang sống một mình.

Sở Ninh Ninh làm mệt nên cánh tay có hơi nhức, cô nhìn thấy Sở Ninh đang ngồi trên chiếc vali thở phì phò.

Lông mày của Sở Ninh rất giống Bùi Ngôn Duyệt, với đôi mắt sáng và hàm răng trắng, và đôi mắt, đầy quyến rũ. Khi Tô Niệm Niệm nhìn kĩ thì lại thấy cũng có chút nét của Bùi Ngôn Khanh.

Chỉ là do khí chất của Bùi Ngôn Khanh, chút đường nét giống anh này đã bị che giấu hoàn toàn, và nó trở thành bộ dạng băng giá như hiện tại.

Thấy Tô Niệm Niệm nhìn chăm chăm mình, Sở Ninh vuốt tóc qua rồi nháy mắt với cô, “Sao nào, yêu tớ rồi à?”

“Ừm, yêu rồi.” Tô Niệm Niệm cũng nói theo, nhưng ánh mắt lại chẳng có tí dao động nào.

Sở Ninh đã ngồi xổm xuống để thu dọn chiến lợi phẩm của lần này, “Đừng yêu tớ, không có kết quả đâu, người theo đuổi tớ đã xếp hàng đến tận Pháp

rồi.”

Ngay cả trả lời lại cô Tô Niệm Niệm cũng thấy lười.

Sở Ninh chính là một cái máy đốt tiền điển hình, đi một chuyến từ Paris quay về mà đã chất đầy ba cái vali.

Cô ấy vừa thu dọn vừa nói: “Hôm nay cậu đến biệt thự Bùi gia, cảm thấy như thế nào?”

Động tác của Tô Niệm Niệm khựng lại, “Như thế nào là như thế nào?”

“Tớ luôn cảm thấy, Bùi gia ngoại trừ tớ, mẹ của tớ và Diễm Diễm ra, những người còn lại đều không bình thường.” Sở Ninh lẩm bẩm.

Tô Niệm Niệm chớp chớp mắt, cười híp mắt vỗ vai Sở Ninh: “Tớ lại cảm thấy, nhà cậu thì cậu chính là không bình thường đấy.”

Sở Ninh: ???

Cô ấy tức nhéo mặt Tô Niệm Niệm, “Tiểu quý, xấu xa.”

“Ông cố ngoại của tớ, Bùi Triết, không biết cậu đã từng nghe qua tên của ông chưa, dù sao chỉ cần học trong ngành y đều biết.” Sở Ninh thu dọn hành lý mệt rồi, ngồi bệt xuống đất, tay gác lên thành ghế, “Dù sao cũng là cụ ông có tiếng trong sách giáo khoa.”

“Tính khí của ông rất xấu, đối với con trai trong nhà cực kì nghiêm khắc, gần như là hà khắc. Ý ông là tất cả con cái trong gia đình đều phải học y, kế thừa từ đời này sang đời khác.” Sở Ninh nhún vai: “Đáng tiếc, cũng không biết như thế nào mà bắt đầu từ ông ngoại tớ Bùi Huân đã không nghe lời ông ấy nữa.”

“Ông ngoại tớ Bùi Huân gan lớn lại còn phản nghịch, là đứa con trai duy nhất của ông cố bị đuổi ra khỏi nhà, không nói lời nào liền mở công ty.”

“Đến đời của mẹ tớ, mẹ tớ căn bản không phải là hi vọng của ngành y, trong lúc đi học giữa chừng lại đám cưới, đi làm nghề thuật. Ông cố đối với tính tình lười biếng của mẹ thì cũng hết cách, sau đó lại nhắm một mắt mở một mắt cho xong.”

“Đến cậu lớn của tớ, ông cố như nhìn thấy vàng hào quan, một hai ép chú ấy học y, ai ngờ mười 18,19 tuổi cậu ấy đã kiếm bộn tiền nhờ đầu tư cổ phiếu, bây giờ giá trị con người lên tới con số này.” Sở Ninh ước tính đó là một con số khổng lồ.

Tô Niệm Niệm nghe rất nhập tâm, rất muốn biết tin tức về Bùi Ngôn Khanh, cô nín thở chờ đợi.

Ai ngờ Sở Ninh nói đến đây đột nhiên thở dài, trầm mặc một lúc lâu không nói gì.

“Không phải cậu còn một người cậu nh ở nữa sao?” Bùi Niệm Niệm không nhịn được nói.

“Cậu làm sao mà biết tớ còn một người cậu nh ở thế?” Sở Ninh hoài nghi nhìn Tô Niệm Niệm.

Tô Niệm Niệm mặt không đỏ, tim không hoảng: “Điền Điền có nói.”

May mà Sở Ninh không có lấy chút nghi ngờ, cô gật đầu, “Tiểu cầu đó trước giờ luôn rất thích chú nhỏ.”

“Nói đến người cậu nh ở này của tớ, giống y hệt mẹ tớ ở một chữ.” Sở Ninh thản thức nói: “Tuyệt.”

Trong lòng Tô Niệm Niệm âm thầm gật đầu đồng tình điên cuồng.

“Nhưng cậu nh ở của tớ, nói thảm thì cũng thật thảm.”

Chương 11: Chương 11:

“Dù sao thì cả Bùi gia, người không được tự do nhất là cậu ấy.”

Nói đến câu cuối, miệng của Sở Ninh khô khốc, miệng lại thèm ăn, cô mở một chai nước soda lạnh ra uống.

Tô Niệm Niệm nắm lấy tay cô: "Nếu không sợ tăng cân thì cứ uống đi."

Sở Ninh làm vẻ mặt đau khổ, "Cậu nh ỏ của tớ cũng quản tớ như cậu ấy, cậu với cậu ấy y đúc nhau thế."

Tô Niệm Niệm hơi dao động, nhỏ giọng nói: "Ít nhất tớ tự tại hơn cậu của cậu một chút."

Sở Ninh im bật.

Sau một lúc, cô thở dài: "Cũng đúng, ông cố có tính kiểm soát kinh khủng như vậy, ai chịu nổi chứ?"

"Nếu có ai đó bảo tớ không được múa nữa, bắt tớ đi học ngành y, cả đời nhồi nhét mớ sách y trong bệnh viện thì để tớ chết còn hơn." Sở Ninh bĩu môi, giọng nói hơi thấp một chút: "Nhưng cậu nh ỏ của tớ, từ nhỏ đã không có sự lựa chọn rồi."

"Có rất nhiều bài học rút ra từ quá khứ, ông cố gần như ở bên cạnh cậu ấy từ nhỏ đến lớn. Từ lúc năm tuổi đã bắt đầu chép sách y, chưa bao giờ có kỳ nghỉ đông hay nghỉ hè. Ông cố tớ quá gấp gáp, gần như là dục tốc bất đạt."

Sở Ninh khựng lại, do dự một lát rồi vẫn nói tiếp: "Tớ cũng nghe mẹ tớ lờ

miệng nói.”

“Nghe nói, cậu nhỏ tở vào năm 15 tuổi đã chọc giận khiến ông cố tức điên luôn.”

“Năm 15 tuổi cậu ấy được cử đi học, nhưng lại âm thầm lén đổi nguyện vọng, hình như là muốn học cái vật lý địa cầu gì ấy?” Sở Ninh liếc môi, nhẹ giọng thở dài, “Dù sao cũng là một trận nháo nhào.”

“Cuối cùng ông cố vào bệnh viện, cậu nhỏ biến mất một ngày luôn. Tới khi quay về cậu ấy quỳ trước giường nói chịu học y, chuyện này cứ như thể trôi qua.”

Sắc mặt của Tô Niệm Niệm bình tĩnh, tay siết rất chặt, trong lòng âm thầm cảm thấy chua chát.

Sở Ninh: “Nhưng cậu nhỏ của tở quả thật là thiên tài, làm cái gì cũng rất xuất sắc, học y cũng như thế, là hậu duệ mà ông cố thương thức nhất.”

“Có thể nói, cậu nhỏ của tở, dùng chính mình để đổi lấy sự tự do của tất cả những người khác trong Bùi gia.”

Không khí dần dần có chút ngưng đọng, nhân lúc Tô Niệm Niệm còn đang ngây ngốc, Sở Ninh vội vàng mở nắp chai nước ra uống một ngụm soda, thoải mái hít hà.

Tô Niệm Niệm ném một ánh mắt sắc như dao qua, “Còn uống?”

Sở Ninh âm thầm đặt chai nước xuống, giơ ba ngón tay lên: “Tở bảo đảm tở nay sẽ tập luyện 3 tiếng luôn.”

Nói xong cô liếc nhìn từ trên xuống dưới quan sát Tô Niệm Niệm, thử chuyển chủ đề: “Tiếc quá đi, cậu với cậu nhỏ của tở chên nhau tận 7 tuổi lận.”

“Nếu không thì tở đã giới thiệu cậu cho cậu ấy rồi.”

Tô Niệm Niệm nhướn mày, “Tớ đâu có nói là không thể chứ.”

Sở Ninh cảm thấy cực kì ngạc nhiên, vỗ vỗ vai Tô Niệm Niệm: “Cậu không nói đùa đấy chứ? Nói thật, cả ngày cậu thanh thuần, trong sáng, tớ còn hoài nghi liệu có phải cậu muốn tính chuyện trăm năm với tớ không đấy.”

Tô Niệm Niệm: “.....”

Sở Ninh lắc lắc tay: “Đáng tiếc là không được.”

“Đừng nói đến người cậu nh ỏ như cục gỗ của tớ, nếu ông cố mà biết chắc sẽ đánh chết tớ mất.”

Tô Niệm Niệm cảm thấy chùng hứng, làm bộ tức giận: “Sao hả, tớ tệ như vậy cơ à?”

“Đương nhiên không phải.” Sở Ninh nhéo mặt Tô Niệm Niệm: “Một đại mỹ nữ như cậu, tớ hận không thể rước cậu về nhà đấy, được chưa?”

Cô giải thích: “Ông cố tớ bảo thủ, lạc hậu, chuyện hôn sự của cậu nh ỏ chắc chắn ông sẽ nhúng tay vào. Nếu tìm thì chắc chắn sẽ là loại con nhà nòi, bằng tuổi, hiền lành đức độ, không được xuất đầu lộ diện.”

Tô Niệm Niệm trầm mặc mím môi, “Là như vậy à.”

Tiếc thật.

Nhưng cô lại vẫn muốn thử.

*

Liên tục mấy ngày, sau khi Tô Niệm Niệm đưa cơm cho Tô Diệm xong cô cũng không hề đi tìm Bùi Ngôn Khanh, mà thay vào đó, nhờ người phụ nữ ở khu y tá giao vài hộp trái cây cứ vài ngày một lần.

Dựa theo tính cách của Bùi Ngôn Khanh, lần đầu tiên anh nhận chỉ là sự lịch

sự, còn sau đó đưa cô về nhà phần nhiều là sự âm thầm cảm ơn.

Tô Niệm Niệm nghĩ người người đều nói Bùi Ngôn Khanh không phải kiểu người tình cảm.

Nhưng bây giờ cô đã nhận ra.

Bùi Ngôn Khanh hiểu lẽ đời nhưng không hề lối đời, sự giáo dục luôn nằm trong cốt tủy của anh.

Vậy nên, với mối quan hệ tế nhị như hiện nay, Bùi Ngôn Khanh nhất định sẽ không nhận ý tốt của cô trong một khoảng thời gian dài. Nhưng một khi cô thể hiện ra bất cứ suy nghĩ gì thì Bùi Ngôn Khanh tuyệt đối sẽ không để cô tiến thêm một bước nữa.

Tô Niệm Niệm cẩn thận duy trì sự cân bằng này, nhưng cũng rầu rĩ vì không tìm ra được bất cứ tiến triển nào.

Lại trôi qua mấy ngày, Tô Niệm Niệm đến biệt thự Bùi gia như đúng lịch dạy. Vừa vào cửa cô lại nhìn thấy người đang ngồi trên ghế sofa.

Có nhiều gương mặt cô chưa từng thấy bao giờ.

Người của Bùi gia đều rất bận, cô đến đây nhiều lần nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều người đến như vậy.

Hôm nay cũng có cả Bùi Ngôn Duyệt, chỉ là không tham gia vào buổi nói chuyện mà bà chỉ lười biếng dựa vào một góc của ghế sofa.

Cô vừa vào cửa, Bùi Ngôn Duyệt thấy cô, hai mắt bà sáng lên, vẫy vẫy tay nói với cô: “Niệm Niệm đến sao?”

Tô Niệm Niệm mỉm cười gật đầu chào bà, cô khẽ đảo mắt đã nhìn thấy một cụ già ngồi ở vị trí trung tâm, gầy gò nhưng trông đủ nghiêm khắc, có lẽ đây là Bùi Triết.

Cùng lúc này bên cạnh ông có một nam một nữ, người nam khí chất xuất chúng, khí chất bề trên hiện lên rõ ràng; Người nữ nho nhã, bình tĩnh, dù đã có tuổi nhưng vẫn có một sức hấp dẫn.

Kế tiếp chính là Bùi Ngôn Duyệt và Bùi Ngôn Chi, còn có mẹ của Bùi Điềm, Trình Cẩn.

Nhịp tim Tô Niệm Niệm khẽ đập nhanh hơn.

Có thể nói, Bùi gia ngoại trừ Bùi Ngôn Khanh và Sở Ninh “lẩn trốn bên ngoài”, ai nên đến thì phải đến.

Bùi Ngôn Duyệt giới thiệu từng người cho cô, Tô Niệm Niệm lễ phép chào từng người.

Về mặt lễ tiết Bùi gia không có điểm nào để chê, dù là Bùi Triết người nghiêm khắc nhất, cũng sẽ không để người ngoài phải chỉ trích về điểm này.

Mãi cho đến khi đến người cuối cùng, Bùi Ngôn Duyệt khựng lại, do dự không biết nên giới thiệu như thế nào.

Cô nói: “Đây là tiểu thư Nguyễn Bạch của Nguyễn gia, có quan hệ thân thiết với nhà chúng cô, gần đây vừa mới về nước, hôm nay đến đây để chơi.”

Tô Niệm Niệm nhìn vào mắt cô ấy, gạt đầu, người đó cũng lễ phép mỉm cười nhìn cô.

Nguyễn Bạch rất xinh đẹp nhưng điều khiến cô ấy thu hút hơn cả là khí chất trầm lặng và điềm tĩnh toát lên, vừa nhìn đã biết là thiên kim tiểu thư được giáo dục rất tốt.

Ngay từ ánh nhìn đầu tiên, Tô Niệm Niệm bất giác nghĩ đến mấy từ này---- Gia thế, tuổi tác tương xứng, dịu dàng nho nhã lại không thường xuất đầu lộ diện.

Chào hỏi tất cả mọi người xong, cô kéo tay Diễm Diễm lên lầu.

Tô Niệm Niệm thầm nghĩ ra một suy đoán, nhưng chỉ cần nghĩ đến thôi là trái tim cô đã cảm thấy khó mà hít thở thông được.

Đến trước khi đi lên lầu, giọng nói của mẹ Bùi, “Vốn lão tam nhất định là đến, nhưng gần đến giờ lại có ca phẫu thuật...”

Suy đoán thành sự thật.

Tô Niệm Niệm nhắm mắt lại, cố gắng xua đi sự hoảng loạn, im lặng đi lên lầu.

Phòng tập múa ở lầu 2.

Bạn nhỏ Bùi Diễm như người lớn, ló đầu ra nhìn trước nhìn sau, sau khi xác nhận không có ai mới dè dặt đóng cửa ‘rầm’ một tiếng.

Đóng cửa xong, cô bé buồn rầu thở dài một tiếng, nhìn Tô Niệm Niệm một cách đầy nghiêm túc.

“Chị!” Bùi Diễm nhìn có vẻ rất gấp gáp, gần như cực kì đau khổ: “Chị phải cố gắng hơn chút nữa đây!”

“Nếu không cố gắng thì chú nhỏ của em sẽ bị người phụ nữ khác cướp đi mất đấy!”

Tô Niệm Niệm vốn đã rất khó chịu, nhưng lại bị dáng vẻ của cô bé chọc cười.

“Thế em nói xem chị nên cố gắng thế nào?”

Bùi Diễm nắm tay thành nắm đấm, đưa ra kế sách: “Như vậy, chú nhỏ của em ngày mai sẽ được nghỉ làm.”

“Em sẽ bắt chú nhỏ dẫn em đi khu vui chơi, lại kêu thêm cả chị Sở Ninh, bảo chị ấy dẫn em đi.” Bùi Điềm cười đầy đắc chí, rồi cô bé lại gần sát bên tai Tô Niệm Niệm bô bô nói tràng lan đại hải.

Tô Niệm Niệm cảm động nhìn Bùi Điềm, lại dịu dàng vuốt đầu cô bé: “Điềm Điềm, sau này chị sẽ luyện cho em thêm nửa tiếng miễn phí luôn.”

Bùi Điềm: “.....”

Buổi tối, Tô Niệm Niệm nhận được tin nhắn của Bùi Điềm.

Hình nền của cô bé là chú heo con peppa, để gia nhập dòng tộc peppa lại đổi tên wechat thành heo nhỏ Điềm Điềm.

Năng suất làm việc của bạn nhỏ cực kì cao, gửi một kí tượng ‘OK’ ý chỉ cô bé đã thành công.

Cùng lúc đó Sở Ninh cũng gọi điện đến, cô ấy rất ngạc nhiên: “Điềm Điềm, em của tớ vừa mới bảo tớ đi khu vui chơi cùng con bé, thế vậy mà còn có cả cậu nh ỏ của tớ đi theo nữa.”

“Em gái của tớ đặc biệt bảo là nhất định phải dắt cậu theo.” Sở Ninh có hơi khó hiểu, “Sao mà tớ cứ thấy là lạ vậy?”

Tô Niệm Niệm không nói gì, trong lòng thầm nói xin lỗi với Sở Ninh, người vô tình biến thành công cụ.

Cô bình tĩnh đùn đẩy: “Thế sao? Tớ đi thì liệu có phải không tốt lắm không?”

Sở Ninh quả nhiên bị kéo theo chủ đề khác: “Ai nói chứ? Sao lại không tốt?!”

Cô ấy đột nhiên bật cười: “Vừa hay ngày mai để cậu nhìn thấy người cậu nh ỏ đẹp như tranh của tớ.”

Sáng sớm hôm sau, Tô Niệm Niệm bắt đầu trang điểm, chọn quần áo.

Làm xong tất cả cô chậm rãi đi ra khỏi phòng, ai ngờ lại nhìn thấy Tô Diệm đang cầm bình nước đứng hiên ngang ở đó.

Anh nhìn có vẻ không tỉnh táo lắm, đầu tóc hơi rối, có lẽ là đến phòng khách lấy nước, nhìn thấy cô anh hơi ngạc nhiên, bất ngờ mở to mắt.

Tô Diệm đánh giá từ trên xuống dưới Tô Niệm Niệm, “Em tô tô vẽ vẽ lên mặt mình như cái bảng màu ấy, đi đâu vậy?”

Tô Niệm Niệm cố nhịn không động thủ với anh, “Em đi chơi.”

“Đi đâu chứ?” Tô Diệm nghi ngờ nhìn cô, “Anh trai của em một tuần được có duy nhất ngày nghỉ này, còn không biết ở nhà với anh.”

“Khu vui chơi.”

“Đi cùng ai?” Tô Diệm nghi ngờ nói.

Tô Niệm Niệm nhịn lại, “Sở Ninh.”

“Hết rồi?”

Tô Niệm Niệm: “Còn có em gái của cậu ấy, bạn nhỏ mà em dạy kèm.”

“Về sớm chút.” Tô Diệm không hỏi nhiều nữa, lại uống ngụm nước rồi nhấc chân rời đi.

Tô Niệm Niệm thở phào nhẹ nhõm.

Mãi cho đến khi Sở Ninh gửi tin nhắn đến.

“Cậu nh ỏ của tớ thuận đường với cậu nên đón cậu trước. Sợ cậu không tìm thấy cậu ấy nên tớ gửi số liên lạc qua.”

Sau đó Sở Ninh gửi một dãy số điện thoại qua.

Tô Niệm Niệm lập tức lưu lại.

Số điện thoại 。

Trong lúc đợi, cô đã nhập chuỗi số này vào hộp tìm kiếm WeChat và một biểu tượng ngay lập tức xuất hiện.

Gần như sợ mọi người không chắc chắn về danh tính của mình, ảnh đại diện của ID WeChat còn để thông tin trường đại học A, tên wechat hiện ba chữ---
Bùi Ngôn Khanh.

Nhịp tim của Tô Niệm Niệm đập loạn xạ, do dự một lát rồi bấm nút kết bạn, cô đang định viết lí do chính đang để gửi lời mời thì ai ngờ một giây sau màn hình điện thoại nhảy lên thông báo kết bạn thành công.

Hả? Không cần điều kiện, ai cũng có thể kết bạn?

Người đến không từ chối!? Đây không phải là lãng phí tình cảm của cô sao!

Tô Niệm Niệm đầy dấu chấm hỏi, thậm chí còn tự hỏi liệu mình có thêm tài khoản giả hay không, đang định vào vòng bạn bè để xem thì lại bị tiếng còi làm cho giật mình.

Cô ngẩng đầu lên nhìn, lại nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh hạ cửa kính xuống, đôi mắt đen láy lướt nhìn qua khiến trái tim như mặt hồ của cô trở nên gợn sóng.

Đôi mắt Tô Niệm Niệm nhất thời sáng lên, đôi môi không tự chủ được mà cong lên, lại sợ mình thể hiện quá rõ nên cô cố gắng kiềm chế cơn vui sướng lại.

Cô vô thức muốn mở cửa ghế phụ ra, nhưng khựng lại và rút tay về, đi xuống hàng ghế sau.

Sau khi ngồi lên xe, Tô Niệm Niệm mỉm cười chào hỏi: “Đại mỹ nhân, chào buổi sáng.”

Mi tâm Bùi Ngôn Khanh giật giật, im lặng một lúc lâu, anh nhìn người ngồi sau qua gương chiếu hậu.

Không khiêu vì sao, anh lên tiếng: “Lần này nguyện ý coi tôi là tài xế rồi?”

Tô Niệm Niệm cố che giấu ý cười trên môi, kéo dài giọng nói ra, “Em hiểu rồi.”

Bùi Ngôn Khanh: ?

Nói xong Tô Niệm Niệm xuống xe, đi lên mở cửa trước, “Muốn em ngồi phía trước thì phải nói sớm chứ.”

Cô mỉm cười khiến cho đôi mắt cũng hơi tạo thành vòng bán nguyệt: “Như này không phải được rồi sao?”

Chương 12: Chương 12:

Sở Ninh nắm tay Bùi Điềm, đứng ngoài cửa biệt thự Bùi gia đợi xe.

Nhìn thấy dáng vẻ không tập trung của Bùi Điềm, Sở Ninh mỉm cười gãi gãi cổ cô bé, “Tiểu quý, em đã có gì phiền não rồi cơ à?”

Bùi Điềm không nhìn cô, lắc đầu nói: “Chị không hiểu đâu.”

Sở Ninh bật cười: “Phải, chị không hiểu, chị không hiểu sao chú heo peppa lại muốn đi giẫm lên bùn.”

Bùi Điềm giận dữ, xỉ nhục peppa có nghĩa là xỉ nhục cô!

“Chị có tin em gọi ba em đến đây.”

“Em gọi đi.”

“Ba!” Bùi Điềm thật sự hét lớn lên, gần như muốn kêu xé cả bầu trời.

Sở Ninh vội vàng bịt miệng cô.

Mới vừa nãy cô còn phải đối diện với ánh mắt sắc lẹm của Bùi Ngôn Chi.

Bùi Ngôn Chi ngồi khoanh chân trên ghế sofa, lạnh lùng cười với cô: “Xem ra chỉ có giới hạn thẻ ngân hàng của con thì mới có thể lôi con về được.”

Tất cả đều là do cái tiểu quý phiền phức của Bùi Điềm này!

Bùi Diễm cũng rất tức giận, cô bé vùng vẫy, hai chị em đứng trên đường lớn trước biệt thự Bùi gia gây lộn nháo nhào.

Mãi đến khi sau lưng họ vang lên tiếng còi xe.

Sở Ninh giật mình, vừa quay đầu đã nhìn thấy đôi mắt chết chóc của người chú nhỏ của mình.

Sau đó, cô nhìn thấy Tô Niệm Niệm.... đang cười híp mắt ngồi ở vị trí ghế phụ?

“Chú nhỏ” Sở Ninh nhẹ nhàng kêu một tiếng, lại nháy mắt đầy quyến rũ với Tô Niệm Niệm.

So với cô, Bùi Diễm tự tin hơn rất nhiều, ngọt ngào gọi một tiếng: "Chú nhỏ!"

“Chị!”

Bùi Ngôn Khanh hơi gật đầu nhẹ, giọng nói không nghe ra được chút cảm xúc gì, “Còn không mau lên?”

Sở Ninh hơi ngạc nhiên sờ mũi, mau chóng ôm tiểu phiến phức này lên xe.

Bùi Ngôn Khanh không nói thêm gì.

Thử mà là trước kia nếu anh thấy ban nãy cô ở ngay đường lớn nháo nhào cùng với Bùi Diễm thì bây giờ cô không biết mình đã bị Bùi Ngôn Khanh mắng đến mức nào nữa.

Sở Ninh đoán, là bởi vì có Niệm Niệm, Bùi Ngôn Khanh trước đến nay không bao giờ dạy dỗ hậu bối trong nhà trước mặt người ngoài.

Vị trí ghế sau rất rộng rãi, nếu ba người bọn họ ngồi thì vẫn còn thấy dư, Sở Ninh nhìn chằm chằm Tô Niệm Niệm ở phía trước: “Niệm Niệm, tại sao cậu

không ngồi cùng Ninh bảo của cậu vậy?”

Lời của cô vừa thốt ra, Bùi Điềm ngồi kế bên đột nhiên nhéo vào eo cô, “Em mới là Điềm bảo của chị ấy!”

Sở Ninh tức cười, “Tiểu quý, hôm nay em ngựa người rồi phải không?”

Hai người lại bắt đầu nháo nhào lên.

Tô Niệm Niệm nén cười, nhìn thấy Bùi Điềm nháy mắt với cô qua gương chiếu hậu, cô lập tức hiểu ý.

Nhóc con này đang giải vây cho cô.

Mãi cho đến khi Bùi Ngôn Khanh thật sự không nhìn nổi nữa, anh lạnh nhạt lên tiếng: “Còn đánh lộn nữa thì hai đứa xuống xe đi.”

Bùi Điềm vừa nghe, vội vàng la lớn lên: “Dạ~”

“Chú nhỏ, chú bảo tụi con xuống xe, có phải là muốn đi khu vui chơi với chị không?”

Bùi Ngôn Khanh: “.....”

Anh xoa xoa mi tâm, bắt giắc nghiêng đầu, chạm vào ánh mắt đầy sâu xa của Tô Niệm Niệm.

Y hệt như lúc ban nãy khi cô ngồi lên vị trí ghế phụ vậy.

Ánh mắt đó, như phát hiện ra một cái gì đó tuyệt vời.

Có thể thấy rằng bản thân Bùi Ngôn Khanh đang nghi ngờ động cơ của chính mình.

Trong một thoáng trầm mặc, Sở Ninh không biết vì sao lại nhấn mạnh một

câu: “Chú nhỏ, Niệm Niệm của tụi con mới 19 thôi.”

Bùi Ngôn Khanh: “.....”

Im lặng một lúc, anh nắm chặt vô lăng, bắt đầu thấy hối hận vì tối qua không biết tại sao lại không từ chối Bùi Điềm, còn đồng ý cho con bé dẫn theo Sở Ninh.

“Đừng có nói chuyện làm ồn chú.” Ánh mắt Bùi Ngôn Khanh kiên định, cố gắng ép xuống mọi cảm xúc của mình.

Tô Niệm Niệm sợ mình sẽ bật cười ra tiếng, cố ém lại bằng cách nhìn ra ngoài cửa sổ, đồng thời đưa tay phải ra sau gờ con cái lên tặng cho Bùi Điềm.

Khu vui chơi.

Vừa xuống xe, Sở Ninh đã chạy về phía Tô Niệm Niệm ôm chầm lấy cô, như thể nếu chạy chậm sẽ không bỏ xa được Bùi Điềm vậy.

“Hôm nay hai chúng ta đi chơi.” Sở Ninh cắn tai Tô Niệm Niệm, “Để cậu tớ dẫn trẻ nhỏ đi.”

Bùi Điềm tức giận xoay vòng vòng quanh hai người, “Không được!”

Cô bé nhìn chằm chằm Sở Ninh, như thể muốn đòi chơi: “Chị, hôm nay em muốn chị dẫn em đi chơi!”

Sở Ninh xua tay: “Đi đi đi, không phải em thích nhất là chú nhỏ của em à, hôm nay bảo chú ấy dẫn em đi chơi đi.”

“Ay ya, không được rồi.” Bùi Điềm đột nhiên ôm bụng, “Chị, em muốn đi vệ sinh!”

“Chị dẫn em vào khu vui chơi tìm nhà vệ sinh!”

Sở Ninh sợ hãi đứng cách xa, “Tiểu quý, em đừng chơi xỏ chị, em bảo chị ấy dẫn em đi đi.” Cô đẩy Tô Niệm Niệm lên phía trước.

Tô Niệm Niệm vốn còn có chút lo lắng, ai ngờ nhìn thấy Bùi Diễm lém lỉnh nháy mắt với cô, nhất thời được thả lỏng, hai người im lặng, âm thầm hiểu ý nhau.

Bùi Ngôn Khanh vừa mới đậu xe xong, bước xuống đã nhìn thấy Bùi Diễm la toáng lên đòi đi vệ sinh, Sở Ninh đã phát điên và sắp bỏ chạy.

Mi tâm anh giật giật, anh hít một hơi thật sâu.

Miễn cưỡng bình tĩnh lại, anh quỳ xuống trước mặt Bùi Diễm: “Sao vậy?”

“Con muốn đi vệ sinh. “ Bùi Diễm đáng thương nhìn anh: “Chú nhỏ, chị không chịu dẫn con đi vệ sinh.”

“Cả ngày một cũng tiên nữ, hai cũng tiên nữ, sao em không bảo Tô nha đầu này dẫn em đi này!”

“Sao có thể để tiên nữ dẫn em đi vệ sinh được!” Bùi Diễm luôn có lời để đáp lại, lại nhướn mày: “Chú nói có đúng không ạ, chú nhỏ?”

“Sở Ninh.” Bùi Ngôn Khanh bị la đến phát đau, anh lên tiếng, “Dẫn con bé đi đi.”

Sở Ninh bất lực. Dù sao ở Bùi gia, địa vị của cô là QAQ thấp nhất mà.

Cô vuốt mặt, giận dữ nhìn chằm chằm Bùi Diễm, “Chị quả thật là mắc nợ em mà.”

“Nếu không thì hai người đứng trước cửa vệ sinh đợi?” Sở Ninh liếc nhìn Tô Niệm Niệm, cô thật sự không muốn bị tiểu quý này làm phiền.

Tô Niệm Niệm cũng sợ mục đích của mình quá rõ ràng.

Dù sao có thể cùng nhau đi cô đã cảm thấy quá phần khích rồi, lẽ như thật sự vô ý vượt qua ranh giới thì sẽ lợi bất cập hại.

Đang định gạt đầu đồng ý thì Bùi Diễm lại hét lên: “Không được!”

“Chị và chú nhỏ phải đi xếp hàng giúp em trước đi! Em muốn chơi đu quay!” Bùi Diễm nháo lên.

Tô Niệm Niệm còn đang cân nhắc trong lòng, Bùi Ngôn Khanh đã lên tiếng trước: “Sở Ninh, trông chừng Diễm Diễm đấy!”

Sở Ninh rất tức giận, kéo Bùi Diễm rời đi, "Tiểu quý, nhanh lên!"

Bùi Diễm kìm nén khóe miệng sắp nhếch lên, nhăn nhó với Sở Ninh, "Hơi—"

Hai người họ vừa cãi nhau vừa rời đi.

Chỉ để lại cô và Bùi Ngôn Khanh.

Tô Niệm Niệm giơ cái bản đồ trong tay lên che mặt, cố che đi nụ cười trên khóe miệng.

Cô nháy mắt với Bùi Ngôn Khanh: “Thế chúng ta đi đến chỗ đu quay đi?”

Bùi Ngôn Khanh hơi gạt đầu, ánh mắt nhìn Tô Niệm Niệm rồi ‘ùm’ một tiếng.

Bởi vì là ngày nghỉ nên người đến khu vui chơi rất đông đúc, trong đó có rất nhiều cặp đôi yêu nhau.

Khí chất của hai người đều quá xuất chúng, cả quăng đường có không ít ánh mắt dòm ngó qua lại.

Sợ Bùi Ngôn Khanh ngại, Tô Niệm Niệm cố gắng muốn tìm chủ đề để di tản

sự chú ý.

Ai ngờ Bùi Ngôn Khanh lại lên tiếng trước: “Cảm ơn trái cây mấy ngày nay em tặng.”

Tô Niệm Niệm im lặng rồi nói, “Ngay cả trái cây cũng không thể hỏi lộ sao?”

“Không phải,” Bùi Ngôn Khanh không nhịn được cười, “Tôi là muốn hỏi em, em muốn ăn gì.”

“Tôi mời em.”

Tô Niệm Niệm cố để mình không tỏ ra quá vui sướng, đến rồi đến rồi, đang muốn trả lại.

Nhưng có cơ hội không cần thì cô mới thật sự là tên ngốc.

Ánh mắt cô nhìn xung quanh, ngón tay trắng nõn chỉ vào một quầy nước.

Có một tấm biển [Ưu đãi đặc biệt dành cho các cặp đôi, mua một tặng một.]

“Em muốn uống cái đó.”

Ánh mắt Bùi Ngôn Khanh cũng nhìn theo qua đó, rồi dần dần tối lại. Anh quay đầu nhìn Tô Niệm Niệm, gần như muốn đoán ra chút tâm tư gì đó trong mắt cô.

Cô gái nhỏ lại nháy mắt với anh, vừa vô tội vừa thản nhiên.

“Em muốn uống hai ly.”

Chương 13: Chương 13:

Một giây, hai giây.

Tô Niệm Niệm nhìn chăm chăm Bùi Ngôn Khanh, không chớp mắt, không lảng tránh, trực tiếp khiến anh không chịu nổi mà lảng tránh ánh mắt của cô trước.

“Được.” Anh chớp mắt, quay lại và đi về phía cửa hàng đồ uống, “Đi thôi.”

Xem ra vẫn rất bình tĩnh.

Tô Niệm Niệm đi theo phía sau, hỏi một cách từ tốn: “Rất ngạc nhiên sao”

“Bởi vì biển hiệu đó?” Tô Niệm Niệm nói, vừa nhướn mày, cố ý nhắc đến: “Ưu đãi cho cặp đôi yêu nhau đó à?”

Bùi Ngôn Khanh khựng bước chân, ngoái đầu nhìn cô, “Không có.”

Tô Niệm Niệm ngừng bước chân, nén cười, cô cố ý kéo dài thanh âm ‘ừm’.

“Em biết, em cũng đoán không phải bởi vì cái đó.” Cô nói rồi mỉm cười tít mắt: “Người bình thường khi biết em uống hai ly đều sẽ có phản ứng giống anh vậy.”

Cô lại nói thêm một câu: “Em là hỏi thôi, không cần khẩn trương đâu.”

Bùi Ngôn Khanh mím môi, ánh mắt hơi dao động, sắc mặt cũng đã biến đổi, có vẻ như không biết làm gì nữa.

Như thế là bất lực, cũng giống như thổi phào nhẹ nhõm, anh nói: “Tôi khẩn trương cái gì chứ.”

Trong lòng Tô Niệm Niệm thầm khinh thường hừ một tiếng.

Mãi cho đến khi đến cửa hàng.

Nhân viên nhìn hai người thì ánh mắt sáng rực lên, liên tục quảng cáo các sản phẩm mới hot nhất, nói với Tô Niệm Niệm: “Chị gái ơi, đây là loại nước ép ‘mối tình đầu’ mới ra mắt trong cửa hàng, uống một ngụm vào là tràn đầy hương vị của tình yêu đầu đời!”

Nhân viên lại âm thầm quan sát nhìn Bùi Ngôn Khanh, kinh ngạc mở to hai mắt, “Tiên sinh, loại nước này vừa hay thích hợp với anh và chị gái đây ~ Vừa hay trong cửa hàng đang có hoạt động khuyến mãi, mua một tặng một ấy ạ.”

“Lấy hai ly.” Tô Niệm Niệm chỉ tay về quầy.

“Dạ được.” Nhân viên cười hì hì nói.

Bùi Ngôn Khanh không nói gì chỉ tính tiền.

Mãi cho đến khi nước ép ra đến, Tô Niệm Niệm nháy nháy mắt, “Chỗ các chị chỉ cần một nam một nữ đến là có thể mua một tặng một sao?”

“Dạ?” Nhân viên ngơ ngác, sau đó bật cười: “Không phải đâu, phải bắt buộc là các cặp đôi yêu nhau.”

“Ừm.” Tô Niệm Niệm bật cười, kéo lấy góc áo của Bùi Ngôn Khanh, “Tôi và anh ấy giống hai người yêu nhau không?”

Nhân viên bị hỏi đến ngớ người, miệng khô khốc: “Không giống ạ, giống, à, giống hay không ta?”

Bùi Ngôn Khanh cúi đầu nhìn đôi tay thon nhỏ, trắng nõn của cô gái này, ánh mắt khẽ dao động, một cảm giác chưa từng có, cực kì khác lạ xoẹt qua trái tim.

Như thể một sự việc chưa từng gặp qua, biết rõ là không đúng nhưng lại không thể nào khống chế được.

Tô Niệm Niệm như thể có một mị lực nào đó, chuyện gì đến tay cô cũng không có cách để kiểm soát được.

Vấn đề này cực kì hoang đường.

Anh mấp máy môi đang định trả lời thì Tô Niệm Niệm đã mỉm cười, lắc đầu lên tiếng trước, “Tôi và anh ấy không phải đâu.”

“Vậy nên tôi sẽ trả tiền ly nữa.” Nói xong, Tô Niệm Niệm định lấy điện thoại ra quét mã.

Bùi Ngôn Khanh đưa tay ra ngăn lại, “Để tôi.”

Tô Niệm Niệm thở dài trong lòng, cô không cố gắng nữa, để mặc anh.

Có vẻ như chưa từng thấy ai ‘thật thà’ như thế này, nhân viên tỏ ra ngờ ngác, vội vàng gạt đầu.

Cô hơi liếc nhìn người đàn ông không nói quá nhiều nhưng lại khiến người ta thấy khó quên, nhìn thấy khuôn mặt không chút biểu cảm của anh, xem ra là không vui lắm.

Đi ra khỏi quán nước.

“Giúp em cầm một ly với.” Tô Niệm Niệm thẳng thừng nhét một ly cô đang cầm bên tay trái vào tay Bùi Ngôn Khanh, lại phủ phủ tay, “Lạnh quá đi.”

Bùi Ngôn Khanh nhìn chằm chằm ‘mối tình đầu’ trong tay, nhàn nhạt nói:

“Mua hai ly như thế này có thể đến một quán khác.”

“Không phải là sợ anh ngại sao?” Tô Niệm Niệm uống một hớp nước ép, chua chua tê tê.

Cô thở dài, quả nhiên đồ uống "mua một tặng một" cực kỳ đắt đỏ ở khung cảnh như thế này nhất định sẽ là tiếng sét ái tình.

“Em không để ý.” Tô Niệm Niệm nhìn về phía anh, cười hì hì nói: “Nhưng không thể chiếm tiện nghi của mỹ nhân được.”

Bùi Ngôn Khanh không biết cơn bực bội từ đâu ra, anh cau mày, “Nhưng vốn không phải đã mua xong rồi sao?”

Tô Niệm Niệm lại thở dài, cau mày và sững người vài giây trước khi nhận ra ý của anh, và cười thành tiếng. “Anh là đang thấy đau lòng vì số tiền trả thêm sao?”

Sắc mặt Bùi Ngôn Khanh càng khó coi hơn, nhưng nghĩ một lúc vẫn quyết định không giải thích gì cả.

Trầm mặc một lúc, cuối cùng cũng từ bỏ, với ánh mắt nghiêm túc của Tô Niệm Niệm, anh âm thầm nhận lấy lí do này.

Cả quãng đường đến chỗ vòng quay xe ngựa.

Hôm nay phụ huynh dắt trẻ nhỏ đến chơi khá nhiều, cộng thêm vòng đu quay là nơi chụp ảnh lí tưởng của mấy cặp đôi yêu nhau nên phải xếp hàng rất dài.

Vị của ly nước ép này quả thật cũng không ngon lắm, Tô Niệm Niệm uống được nửa ly đã không còn muốn thử nữa.

Cô âm thầm liếc nhìn ly còn lại trong tay của Bùi Ngôn Khanh, li3m li3m môi, “Anh khát không?”

Hôm nay Bùi Ngôn Khanh ăn mặc rất đơn giản, một chiếc áo thun trắng cùng với quần đen, khác hẳn với vẻ ngoài thường ngày, lại thêm phần trẻ trung, khiến anh như mới ngoài đôi mươi.

Nhưng da anh trắng, đứng dưới ánh mặt trời lại như phát sáng, ngay cả mồ hôi cũng không hề thấy.

Bùi Ngôn Khanh do dự nhìn sang cô, “Vẫn ổn.”

“Không, anh nóng.” Tô Niệm Niệm nói.

Bùi Ngôn Khanh: ?

“Thấy anh nóng như vậy, ly này tặng cho anh uống đó.”

“Không,...

Tô Niệm Niệm kiên trì nói: “Trong đây có đá, tan rồi không ngon nữa.”

Bị người ta nhìn chăm chăm như vậy khiến Bùi Ngôn Khanh thấy bất lực, anh cầm cái ly lên uống một ngụm, rất nhanh đã nhúu mào, “Cái này là vị gì thế?”

Tô Niệm Niệm cười híp mắt, vô tội nói: “Vị mỗi tình đầu.”

Bùi Ngôn Khanh: “....”

“Vị như thế nào?”

Bùi Ngôn Khanh nhàn nhạt nói: “Không ra sao cả.”

Tô Niệm Niệm nhướn mào: “Nếu không ra làm sao thì mới có thể nói là vị đắng của mỗi tình đầu chứ?”

Bùi Ngôn Khanh cau mào nhìn chắt lỏng nhiều mào sắc trong ly, “Lẽ nào em

từng thử qua cái đấng này rồi à?”

Trái tim Tô Niệm Niệm khẽ đập loạn nhịp, vội vàng phủ nhận: “Sao có thể? Em không phải, em không có.”

Bùi Ngôn Khanh ‘ùm’ một tiếng, “Quả thật, em còn quá nhỏ.”

Nghe thấy anh lại dùng cái giọng điệu trưởng bối nghiêm túc ra, Tô Niệm Niệm thầm hừ một tiếng, không phục nói: “Cái gì chứ.”

“Sớm cũng được không được à?” Tô Niệm Niệm đưng ly với anh, “Mối tình đầu của em nhất định ngọt ngào.”

“Tin không?”

Bùi Ngôn Khanh không quá phô trương, trong mắt có chút cảnh cáo: “Đại học cũng nên chăm chỉ học tập.”

Tô Niệm Niệm: “Sau đó 26 tuổi cũng không yêu đương?”

Bùi Ngôn Khanh sặc, nghiêng đầu bắt đầu suy xét lại tuổi tác của chính mình.

Nghĩ tới nghĩ lui anh vẫn bình tĩnh nói: “Yêu đương sẽ ảnh hưởng đến chuyện học tập.”

“Đặc biệt là tụi em mỗi ngày còn cần phải tập luyện, có chút thời gian chi bằng nên nghỉ ngơi nhiều hơn.”

Tô Niệm Niệm: “.....”

Hôm nay không có cách nào để nói tiếp được rồi.

Hàng xếp đã được tiến lên từng chút một.

Lúc sắp sửa xếp xong thì điện thoại của Bùi Ngôn Khanh vang lên, anh nhận nghe: “Hai tụi con đang ở đâu?”

Bên đó không biết đã nói gì mà Bùi Ngôn Khanh cau mày, “Cậu biết rồi.”

Anh cúp điện thoại, nói: “Là Sở Ninh.”

“Con bé dốt Điem Điem đi chơi cái khác rồi, nói hôm nay không đi cùng chúng ta nữa.”

Lúc này Tô Niệm Niệm nhìn thấy tin nhắn của Bùi Điem gửi đến.

Sau khi giọng nói được chuyển thành văn bản, [Em mua chuộc được chị rồi, tạo cho hai người thế giới của người yêu nhau, cố gắng lên nhé, tóm gọn chú nhỏ của em đi]

Tô Niệm Niệm nhìn thấy tin nhắn, hơi thở hắt ra.

Chú nhỏ của em khó bắt quá đi.

Chương 14: Chương 14:

Sau khi biết Sở Ninh và Bùi Điềm không đến, không khí nhất thời có hơi kì lạ.

“Thế chúng ta...chơi?” Bùi Niệm Niệm hất cằm về phía chỗ vòng đu quay.

Bùi Ngôn Khanh nhìn qua, hầu như đều là các bạn nhỏ và các cô gái nhỏ, anh lắc đầu.

Tô Niệm Niệm liếc môi, hút một hộp nước ép, ai ngờ vừa cắn phải hạt chanh khiến khoang miệng cô bỗng chốc toàn vị đắng chát.

Cô nhàn nhạt nói: “Thế anh đi tìm Điềm Điềm đi.”

“Em tự chơi.”

Bùi Ngôn Khanh kinh ngạc nhìn cô, cô gái nhỏ phồng má và cau mày thật chặt, nhưng cô không nhìn anh.

Không hiểu sao cô như một con cá nóc đang tức giận.

Không biết thế nào, tâm trạng tốt hơn chút.

Vừa vịn hàng phía trước dừng lại, anh nhếch khóe miệng, bình tĩnh nói: “Em có thể đi rồi kìa.”

Tô Niệm Niệm có hơi bị tổn thương, sự chua chát dâng lên trong tim.

Bùi Ngôn Khanh anh đúng là đáng đời khi không có đối tượng nào đấy!

Vậy mà thật sự định rút cô một mình!

Cô giật lấy trà trái cây trong tay Bùi Ngôn Khanh, “Cái này cũng không đưa cho anh.”

“Anh đi đi.”

Tô Niệm Niệm không thèm liếc nhìn người đàn ông vô tình này dù chỉ một cái, sợ nhìn rồi sẽ tha thứ cho anh.

Mãi cho đến khi trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười, hai ly nước trong tay cũng bị lấy đi, đầu ngón tay mát lạnh của Bùi Ngôn Khanh vô tình chạm vào eo bàn tay của cô, và toàn bộ cánh tay của cô bị tê liệt vì sự tiếp xúc này.

“Em đi chơi đi.” Bùi Ngôn Khanh hơi cúi người, giọng nói ấm áp, anh giải thích: “Tôi đứng ngoài đợi em.”

“Ban nãy giận à?”

Bị nói trúng tim đen, Tô Niệm Niệm thẹn quá hóa giận, “Em không có!”

Bùi Ngôn Khanh học theo điệu bộ nói lúc trước của cô, “Tôi hiểu rồi.”

Tô Niệm Niệm: Anh học theo em!

Cô ngược mắt giận dữ nhìn anh.

Ánh mắt Tô Niệm Niệm rất sáng, bình thường như giọt nước ngày thu, khi cười lại có hình trăng lưỡi liềm, thỉnh thoảng lại lộ ra một chút gian xảo.

Nhưng cảm xúc thì hiếm khi lộ ra ngoài như bây giờ.

Từ khi quen biết đến giờ, Bùi Ngôn Khanh luôn bị cô gái này làm cho lực bất

tòng tâm, đây là lần đầu tiên anh chiếm được thể thượng phong, cảm giác này như cơn gió mùa xuân khiến anh vui vẻ nhếch môi cười, “Như mấy bạn nhỏ vậy.”

Tô Niệm Niệm: ?

Cô ở trong mắt anh, đừng nói là phụ nữ, bây giờ đã biến thành bạn nhỏ rồi!?

“Em không còn nhỏ!” Tô Niệm Niệm nhấn mạnh một cách nghiêm túc, “Em 19 tuổi rồi.”

“Ừm.” Bùi Ngôn Khanh không chút cảm xúc nào ừm một tiếng như đã biết.

Tô Niệm Niệm còn muốn tranh luận thêm mấy câu, Bùi Ngôn Khanh đưa tay chỉ về phía trước, “Đi vào đi.”

Âm nhạc nơi vòng đu quay vang lên.

Tô Niệm Niệm uể oải đập lên lưng ngựa, cảm thấy hơi lạnh lạnh.

Ngơ ngác một lúc, cô ngược mắt lên tìm Bùi Ngôn Khanh trong dòng người, vừa liếc mắt đã nhìn thấy anh.

Anh đứng dưới vòng đu quay, không giống những người xung quanh đang cúi đầu nghịch điện thoại, anh chỉ lẳng lặng đứng đó, ánh mắt lạnh lùng trong sạch, như cách xa tất cả khói bụi trần gian.

Sau đó, kể cả người bên cạnh, một đám con gái đang mặt đỏ tía tai nhìn trộm anh, có người còn bạo hơn lấy điện thoại ra chụp ảnh. Thậm chí là có người định thử đi lên muốn xin wechat.

Vậy cũng được nữa hả! Một phút không nhìn thôi đã biết câu dẫn người khác rồi!

Tô Niệm Niệm vô thức muốn nhắc anh một câu nam tử hán phải có đạo

đức, ai ngờ vòng quay bất ngờ đi về phía bên kia.

Tô Niệm Niệm: Không thể nổi điên jpg.

Cô vận người tới lui trên ngựa, nhìn trái nhìn phải, tìm kiếm phương hướng của Bùi Ngôn Thanh.

Một giọng nói hơi lạnh nhạt vang lên.

“Tô Niệm Niệm.”

“Hửm?!” Rõ ràng là âm thanh rất gần nhưng Tô Niệm Niệm nhìn trái ngó phải vẫn không tìm thấy người.

Giọng nói có hơi bất lực ‘Ở trước mặt em này.’

Tô Niệm Niệm: “....”

Bị mình làm cho ngu luôn.

“Hả.” Giọng nói cô hơi uể oải.

Bùi Ngôn Khanh cau mày nhắc nhở: “Ngồi đằng hoàng xem nào.”

“Vịn chắc vào.”

“Vòng quay đu ngựa có thể xảy ra chuyện gì chứ?!” Tô Niệm Niệm cảm thấy mình trong mắt của Bùi Ngôn Khanh thì trí tuệ như thể bằng với Bùi Diễm vậy.

Bùi Ngôn Khanh không nói chuyện, cứ nhìn cô như vậy, Tô Niệm Niệm chột da đập vững hai chân, tay vịn vào thanh.

Cô lại nhớ đến nỗi đau bị chi phối bởi giáo viên trưởng.

Sợ Bùi Ngôn Khanh nhân lúc cô không chú ý bị người ta câu dẫn đi, Tô Niệm Niệm nhìn nghiêng nhìn dọc: “Anh có thể giúp em chụp hình không?”

“Chụp đẹp một chút, em đăng lên vòng bạn bè.”

Bùi Ngôn Khanh ngơ ngác rồi mới gật đầu: “Được.”

Anh cầm điện thoại lên, nhìn động tác của Tô Niệm Niệm lại bắt đầu không nghe lời, nửa người cô dựa vào ngựa, đôi chân dài gầy và trắng nõn giơ lên.

Có lẽ là bởi vì cô đã tham gia quá nhiều cuộc thi, cô không sợ sân khấu, và tự nhiên có cảm giác máy ảnh, và ánh mắt của rất nhiều người bên ngoài đều bị cô thu hút.

Bùi Ngôn Khanh cau mày, lại lên tiếng một lần nữa: “Ngồi đằng hoàng.”

“Anh không hiểu.” Tô Niệm Niệm nói: “Đây là cái gọi là nghệ thuật....”

“Ay ya.” Đột nhiên con ngựa mà cô đang ngồi bắt đầu nảy lên nảy xuống khi đến lượt, “bạch” một tiếng, Tô Niệm Niệm té xuống ngựa.

Tô Niệm Niệm: !!!

Cái này gọi là báo ứng đến sớm phải không?

Không màng đến cái chân đau, cô cảm thấy quá mất mặt che cả khuôn mặt lại, ngay cả biểu cảm của Bùi Ngôn Khanh cũng không dám nhìn.

Hận không thể đào cái hố sâu ba thước chôn sống mình.

Lúc này tốc độ của vòng đu quay chuyển sang chậm dần rồi từ từ ngừng lại.

Tô Niệm Niệm vịn chú ngựa con “thủ phạm”, từ từ đứng dậy, nhìn xuống đầu gối của mình, đầu gối phải của cô đã chảy máu rồi, đau nhức nhối. Ngoài những vết trầy xước, trên chân trái còn có một vết bầm tím lớn.

Vừa mới nghĩ tới có nên theo đám người lên ra công viên giải trí, từ nay về sau sẽ quên đi Bùi Ngôn Khanh, ai ngờ sau đó cô lại bị một cú gõ xuống.

Ngay lập tức, cô thấy khuôn mặt lạnh như băng của người đó.

Có lẽ Bùi Ngôn Khanh đã thực sự tức giận, ít nhất ở trước mặt cô, vẻ mặt của anh chưa bao giờ lạnh lùng như vậy.

Cũng phải, cô làm chuyện mất mặt như vậy, còn gây phiền phức cho anh nữa.

Tô Niệm Niệm xấu hổ cúi đầu, “Xin lỗi.”

“Anh đi tìm Diễm Diễm với Sở Ninh đi, em đi về nhà trước.”

Bùi Ngôn Khanh nhếch miệng, ánh mắt chứa sự lạnh lùng hơi tan biến, anh nhìn xuống chỗ đầu gối đã nhuộm máu rõ mồn một của Tô Niệm Niệm.

Đôi mắt anh khẽ run lên.

Tô Niệm Niệm thấy anh nhìn chằm chằm vết thương của mình, cô lên tiếng giải thích có chút bối rối, “Chỉ là xây xát nhẹ thôi, có lẽ....”

Hai chữ ‘không sao’ còn chưa nói ra Bùi Ngôn Khanh đã quỳ một gối xuống trước mặt cô.

Những ngón tay mảnh khảnh lần đầu tiên ấn quanh đầu gối trái bầm tím của cô, “Có đau không?”

Cả người Bùi Ngôn Khanh nửa quỳ trước mặt cô, mùi thuốc thoang thoảng trên người xộc vào mũi, hai tay kia giống như tác phẩm nghệ thuật đặt trên đầu gối của cô.

Từ góc độ của cô nhìn xuống, nó giống như.

Khuất phục trước cô.

“Đau không?” Thấy cô rất lâu chưa trả lời, Bùi Ngôn Khanh ngược mắt lên, sắc mặt hơi ngưng đọng một chút.

Tô Niệm Niệm lập tức bưng tỉnh lại, cảm thấy xấu hổ về những ảo tưởng lộn xộn của mình.

Người ta là bác sĩ, ngoại lệ cho chút sự quan tâm, vậy mà cô lại nghĩ đến mấy thứ vụn vặt như này.

Nếu thật sự có chuyện thì Tô Niệm Niệm sẽ hoảng loạn hơn ai hết. Nhưng cô biết chẳng qua là những vết bầm và xây xước bình thường nhất, lúc tập luyện cô không biết đã bị bao nhiêu lần rồi.

Nhưng người trước mặt là Bùi Ngôn Khanh đó. Anh cẩn thận như vậy, Tô Niệm Niệm luôn cảm thấy biểu hiện của mình trông quá bình tĩnh thì thật có lỗi với tấm lòng của anh.

Tô Niệm Niệm nhíu mày xuống, nhìn anh với đôi mắt long lanh, “Đau.”

Bùi Ngôn Khanh sụp mắt xuống, một tay nắm chặt đầu gối của cô, “Nhắc chân, co chân.”

Tô Niệm Niệm làm theo.

“Đau không?”

Tô Niệm Niệm chột dạ nhưng vẫn gật đầu.

Thì cũng có hơi đau mà, cô đâu có nói xạo.

“Xương em không có vấn đề.” Bùi Ngôn Khanh ngược mắt nhìn cô.

Tô Niệm Niệm không lên tiếng, nhìn lảng sang chỗ khác, cô đương nhiên

biết không có vấn đề.

“Có thể đi không?” Ánh mắt Bùi Ngôn Khanh chạm đến làn da bầm tím ở chân phải của cô, trên làn da trắng mịn đột nhiên xuất hiện một vết như vậy, rất chói mắt.

Ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh hơi trầm xuống.

Tô Niệm Niệm nhìn đi chỗ khác, bình tĩnh tự nhéo mình một cái, thanh âm run run, đáng thương nói: "Xem ra... Em không đi nổi nữa."

Vậy nên là, công em công em công em coi!

Bùi Ngôn Khanh khựng lại, “Cần tôi gọi xe cấp cứu cho em không?”

Tô Niệm Niệm:

Vẻ mặt cô ngây ngốc: “Không... cần đâu.”

Quả nhiên cô không nên có mấy suy nghĩ không hợp với hiện thực với Bùi Ngôn Khanh.

Bùi Ngôn Khanh bật cười, lắc lắc đầu, không đùa nữa.

“Sao mà em còn làm nũng hơn cả Điềm Điềm vậy?” Anh nhỏ giọng nói, rồi quay lưng cúi người, “Lên đây.”

Chương 15: Chương 15:

Bây giờ là cuối tháng bảy, nhiệt độ ở thành phố A mấy ngày gần đây tăng cao.

Tô Niệm Niệm lên lưng Bùi Ngôn Khanh, không biết là vì nóng hay như thế nào mà hai má cô bắt giắc đỏ ửng lên.

Cô nhìn chằm chằm bên mặt của Bùi Ngôn Khanh, mái tóc đen láy.

Nhìn ở khoảng cách gần như vậy, cô có thể ngửi thấy rõ ràng mùi thảo dược nồng nặc trên người Bùi Ngôn Khanh, mùi này có chút giống mùi của bệnh viện, nhưng so với vậy thì tốt hơn nhiều.

Nó giống như đang ở trong một khu vườn thảo mộc tươi.

Một ngày nóng nực như vậy, Bùi Ngôn Khanh cũng không đổ quá nhiều mồ hôi, chỉ có một lớp nước mỏng trên làn da.

Làn da mỏng không tì vết đến mức không nhìn thấy lỗ chân lông, trắng đến mức Tô Niệm Niệm cũng phải ghen tị.

Nghĩ như vậy, Tô Niệm Niệm bắt giắc thốt lên: “Thịt như ngọc.”

Bước chân của Bùi Ngôn Khanh khựng lại, thái dương nhướng lên, “Em nói gì đấy?”

“Nói anh.” Tô Niệm Niệm nuốt nước bọt: “Bệnh viện các anh có phải là có phương pháp chăm da đặc biệt không vậy?”

Đối với những lời trêu chọc của Tô Niệm Niệm, Bùi Ngôn Khanh chỉ có thể bình tĩnh đáp lại: “Không có.”

“Trời ban cho nên tôi cũng hết cách.”

Tô Niệm Niệm tức cười: “Có thể đừng khoác lác được không?”

Bùi Ngôn Khanh sững sốt: “Cái gì gọi là Versailles?” *

Tô Niệm Niệm:

Cô có lí do nghi ngờ cụm từ cao cấp nhất này người phàm không biết.

“Em dạy cho anh học một chút này.”

Tô Niệm Niệm nói: “Anh mau khen em nhảy đẹp đi.”

Bùi Ngôn Khanh cong môi cười, từ tốn nói: “Em nhảy thật đẹp.”

“Thật không?” Tô Niệm Niệm nhàn nhạt hỏi lại: “Anh không biết mỗi ngày có bao nhiêu đoàn múa mời em đi làm trưởng đoàn múa đâu, quả thật không biết phải chọn thế nào, thật sự là khiến người ta thấy phiền não mà.”

Câu này vừa nói ra, Bùi Ngôn Khanh đã khựng lại mấy giây rồi đột nhiên bật cười thành tiếng.

Anh cười rất nhỏ nhưng mang theo sự thoải mái và vui vẻ hiếm thấy.

Tô Niệm Niệm cảm giác được lồng ngực truyền đến chấn động, có chút khó chịu nói: “Đừng cười.”

“Em nói đùa đấy! Chỉ là làm mẫu cho anh thôi.” Cô tức cười nói: “Đừng cười em.”

Bùi Ngôn Khanh không cười cô nữa: “Được, tôi không cười.”

“Hiểu chưa hả?” Tô Niệm Niệm nói.

“Ừm.”

Tô Niệm Niệm mở đầu cuộc trò chuyện, mong muốn trò chuyện chỉ quanh quẩn.

Cô quyết định hỏi một điều khiến cô luôn ngạc nhiên: "Vậy là anh đã học đại học năm 15 tuổi sao?"

Bùi Ngôn Khanh công Tô Niệm Niệm đi ra khỏi chỗ chơi đu quay, kiên định nói: “Ừm.” Anh khựng lại rồi từ tốn nói tiếp: “Em không biết lúc đó mỗi ngày có bao nhiêu trường gọi điện thoại đến đâu, quả thật tôi không biết phải chọn thế nào, thật sự khiến người ta phải phiền não mà.”

Tô Niệm Niệm: “....”

Hôm nay quả thật không thể tiếp tục nói chuyện rồi.

Tô Niệm Niệm trông khó coi, “Anh nói như vậy sẽ khiến người khác muốn động thủ đó.”

“Ừm.” Bùi Ngôn Khanh lên tiếng: “Nhưng đó là sự thật.”

Cái kia cô nói là bốc phét nhưng cái này Bùi Ngôn Khanh nói là thật.

Tô Niệm Niệm không cãi được.

Không hổ là thiên tài, trong thời gian ngắn đã nắm được bản chất của cụm từ lóng này.

-

Có rất nhiều người trong sân chơi, Bùi Ngôn Khanh công cô sau lưng nên có rất nhiều ánh mắt đổ dồn từ xung quanh.

Đại khái là vì chột dạ, Tô Niệm Niệm càng đỏ mặt, ngón chân tự nhiên co rúm lại.

Cô lén liếc nhìn một bên mặt của Bùi Ngôn Khanh, thản nhiên và bình tĩnh.

Có thể anh thật sự cảm thấy công cô không có gì khác với công một đứa trẻ.

Tô Niệm Niệm có chút khó chịu.

Lẽ nào anh không hề cảm thấy cô có chút sức hút sao.

Cô không thể trơ mắt ngồi yên được.

Tô Niệm Niệm lén lút siết chặt tay, thò mặt về phía trước, ghé sát vào mắt Bùi Ngôn Khanh, chớp chớp mắt: "Đoán xem hôm nay em trang điểm kiểu gì?"

Bùi Ngôn Khanh bỗng hít thở khó khăn, anh vô thức nghiêng đầu ra sau, nhưng khuôn mặt xinh đẹp hồng hào của Tô Niệm Niệm vẫn ở ngay trước mắt anh.

Mắt anh khẽ run lên, nhịp tim cũng trở nên loạn xạ.

Nhưng một lúc lâu sau, ánh mắt của anh mới khôi phục lại bình tĩnh, nghiêm túc nhìn cô một lát, sau đó hé môi nói: "Trôi rồi."

Tô Niệm Niệm: ?!!

Cô đột nhiên quay đầu lại, vội vàng rút một tay xuống, lấy chiếc gương từ trong chiếc túi nhỏ.

"Đừng nhúc nhích." Bùi Ngôn Khanh hắt cô lên lại.

Tô Niệm Niệm khóc không ra nước mắt: "Nhưng không phải anh nói em bị

trôi lớp trang điểm rồi sao?!”

“Phải.” Bùi Ngôn Khanh nói rất bình tĩnh: “Nhưng không ai nhìn kĩ vậy đâu.”

Tô Niệm Niệm: ? Đây là lời người nói à?

Đến bây giờ cô mới thực sự hiểu những gì Tô Diệm nói.

Người như anh, có thể có bạn gái sao?

Tô Niệm Niệm uất ức một lúc, nhìn thấy hướng anh đi, “Anh muốn cống em đi ra sao”

“Vết thương của em mà không xử lý sẽ sưng lên.” Bùi Ngôn Khanh nói.

Vẫn còn một chặng đường dài để đến lối vào của công viên giải trí, Tô Niệm Niệm hối hận vì đã giả vờ yếu đuối và bắt Bùi Ngôn Khanh cống cô trên lưng, cô điều chỉnh giọng điệu của mình: “Em nghĩ mình có thể đi được.”

Nhìn thấy bước chân anh không ngừng lại, Tô Niệm Niệm có hơi hối thúc: “Hôm nay nóng như vậy, bây giờ còn cách cổng ra rất xa.”

Bùi Ngôn Khanh sững người, “Em là sợ tôi đi không nổi à?”

Tô Niệm Niệm sợ làm tổn thương lòng tự trọng của anh, cô không nói gì chỉ dùng sự im lặng để bày tỏ thái độ.

“Em biết ca phẫu thuật đầu tiên của tôi là làm gì không?” Bùi Ngôn Khanh đột nhiên nảy hứng thú.

Tô Niệm Niệm không theo kịp logic của anh, chỉ ‘a’ một tiếng.

“Lúc đó tôi phối hợp với thầy hướng dẫn để hoàn thành ca phẫu thuật thay khớp háng. Bệnh nhân nặng 100 kg và được gây mê toàn thân. Toàn bộ quá trình 5 tiếng đồng hồ tôi phải đứng nhắc đùi bệnh nhân lên.” Bùi Ngôn

Khanh nhàn nhạt nói: “Tốn sức hơn gấp mấy lần so với việc cõng em.”

Tô Niệm Niệm khựng lại một lúc, hoài nghi liếc nhìn Bùi Ngôn Khanh.

Bởi vì anh cao ráo nên nhìn có vẻ rất gầy.

“Sao anh không nói là em rất nhẹ nhỉ.”

Bùi Ngôn Khanh:

Cảm giác được trên lưng nhẹ nhàng, Bùi Ngôn Khanh trầm mặc, hỏi đáp: “Ừm, em rất nhẹ.”

Tô Niệm Niệm hừ một tiếng: “Qua quýt.”

Bùi Ngôn Khanh:

Khi đến gần lối ra, Tô Niệm Niệm đang định hỏi Bùi Diễm và Sở Ninh thì thế nào, nhưng tiếng kêu kinh ngạc của Sở Ninh đã vang lên từ phía sau bọn họ.

“Cậu.... Nhỏ?” Sở Ninh kinh ngạc quan sát hai người, “Niệm Niệm?”

Cô bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến mức không thốt nên lời, đang định hỏi kĩ thì đã nhìn thấy đầu gối đang bị thương của Tô Niệm Niệm.

“Niệm Niệm, chân cậu bị sao vậy!?” Sở Ninh đau lòng gọi cô, lại cúi người cẩn thận quan sát hai vết thương đó, giọng nói hơi run rẩy: “Cậu nh ỏ, chân của Niệm Niệm, gãy rồi sao?”

Bùi Ngôn Khanh lạnh lùng liếc mắt nhìn Sở Ninh, giọng nói mang theo ý cảnh cáo: “Đừng nói lung tung.”

“À, không gãy à.” Sở Ninh vừa nghe thế vội vàng bảo, “Không gãy là được rồi.”

Bùi Ngôn Khanh: “....”

Sở Ninh vừa mới an tâm được chút thì Bùi Diễm ở phía sau cũng đã nhìn thấy chân của Tô Niệm Niệm, cô bé sợ đến mức mặt trắng bệch, “Chị...chị, chị chị, chân chị làm sao vậy?”

Tô Niệm Niệm còn chưa kịp trả lời thì Sở Ninh đã lắc lắc tay: “Cậu ấy không sao đâu.”

“Chân chưa gãy.”

Dù sao bọn họ từ nhỏ đến lớn không biết đã gặp qua bao nhiêu vết thương lớn nhỏ, trừ phi xương cốt có vấn đề, còn lại đều không sao cả.

Sở Ninh nói rất bình tĩnh, mãi cho đến khi cảm nhận một ánh mắt sắc lẹm như dao nhìn qua, vừa quay đầu cô đã thấy đôi mắt đen lay láy của chú nhỏ đang tràn đầy sự cảnh cáo.

Sở Ninh: ? Mắc gì mà trông chú nghiêm trọng vậy?

Cô lại nghi ngờ nhìn sang Tô Niệm Niệm: “Cậu không phải chỉ bị rách da thôi hả?”

Tô Niệm Niệm:

Nếu tôi có tội, xin hãy để pháp luật trừng phạt tôi thay vì bắt tôi phải chết.

Bùi Diễm đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, liền nắm lấy tay áo của Sở Ninh, “Cái gì mà gọi là rách da thôi? Tiên nữ bị té còn có thể tự đi được sao?”

“Con nói đúng chứ hả, chú nhỏ?” Bùi Diễm mỉm cười ngây thơ.

Bùi Ngôn Khanh không thể tin vào mắt mình, “Chú đưa Tô Niệm Niệm đi bằng bó trước, hai tụi con cùng đi về hay tiếp tục ở lại chơi đợi chú đón hai

đứa?”

“Cùng đi...” Sở Ninh đang định nói cùng đi về đi, ai ngờ giọng nói của Bùi Diễm lại lẩn át cô: “Chơi!”

“Ý của chị là muốn cùng đi chơi với con!”

Sở Ninh: ?

Bùi Diễm nhanh nhẹn vẫy vẫy tay: “Hai người mau đi đi, chị dưỡng thương cho tốt nhé!”

“Chú nhỏ, tuyệt đối đừng để chị ấy tự đi đấy!” Bùi Diễm cẩn thận nhắc nhở.

Mãi cho đến khi nhìn thấy hai người đó đã đi xa, sự kinh ngạc trong đầu Sở Ninh vẫn chưa tan biến.

“Tiểu quý, em bày trò gì?” Sở Ninh gõ lên trán Bùi Diễm.

“Cái gì cái gì chứ?” Bùi Diễm nhìn chằm chằm cô: “Vừa nãy chị còn cầm thẻ em đi mua đồ đấy.”

“Bây giờ muốn lật kèo à?”

Sở Ninh nghẹn.

Đều là cái tiểu quý Bùi Diễm này, đi vệ sinh xong lại không muốn chơi đu quay, một hai muốn chơi xe đụng bên kia, cô không chịu liền lấy tiền ra mua chuộc cô.

Cô là loại người dễ mua chuộc đến vậy hả?!

Đương nhiên là vậy.

“Bỏ đi.” Sở Ninh thở dài. Nhìn hai người đã đi xa trước mắt, nghi ngờ nói:

“Em không cảm thấy rất kì lạ à? Cậu nhỏ là người thích quan tâm như vậy?”

“Phải rồi.” Bùi Diễm vô tội nói.

Sở Ninh hừ một tiếng, “Dù sao chị không nhìn ra được.”

Cô lại nói: “Tô nha đầu từng bị ngã suýt gãy xương.”

“Cũng không thấy cậu ấy yếu đuối như vậy.”

Sở Ninh híp mắt lại, “Vậy nên là...”

Trái tim Bùi Diễm treo lơ lửng, nín thở đợi.

“Nhất định là do thời tiết quá nóng, Tô nha đầu không muốn đi bộ?!” Sở Ninh gõ vào đầu mình, hét lớn: “Phải rồi.”

Bùi Diễm: Lạnh toát.jpg

Tại sao Bùi gia lại có một số người cô đơn như vậy.

Một mình cô đã phải hi sinh cho Bùi gia quá nhiều!

Bùi Ngôn Khanh dẫn Tô Niệm Niệm đến bệnh viện, đến phòng làm việc của anh, anh nói: “Tôi xử lý vết thương cho em một chút.”

Tô Niệm Niệm thấy có chút xấu hổ khi làm lãng phí thời gian của anh chỉ vì để xử lý những vết thương nhỏ như vậy, nuốt nước bọt và nói: "Phí khám của anh rất đắt phải không?"

Bùi Ngôn Khanh đã lấy thuốc khử trùng và bông gạc, ngồi xổm nửa người trước chân cô, nghe vậy ngước mắt lên: "Sao vậy?"

“Miễn phí sao?” Tô Niệm Niệm lại hỏi.

Bùi Ngôn Khanh cụp mắt xuống, che đi ý cười nói: “Thời gian nghỉ thì tiền lương gấp ba.”

Tô Niệm Niệm thấy khó thở: “Không thể lượng tình cho giá hữu nghị à?”

“Không có giá hữu nghị.” Bùi Ngôn Khanh nói.

Hai mắt Tô Niệm Niệm tròn xoe: “Thế anh cứ trừ tiền thực tập của anh em đi.”

Bùi Ngôn Khanh cong môi: “Nể tình cô giáo Tô.” anh nhúng một miếng gạc bông vào iodophor, và bắt đầu xử lý vết thương từng chút một, “Không lấy tiền đâu.”

Bùi Ngôn Khanh tập trung xử lý, nhìn thấy trên đầu gối trắng nõn và mịn màng của cô đột nhiên xuất hiện một vết sẹo đẫm máu, trên vết sẹo mịn màng vẫn còn đất cát, Bùi Ngôn Khanh cau mày, theo bản năng thả lỏng tay hơn một chút.

Tô Niệm Niệm cúi đầu, ánh mắt ảo qua hàng mi, sống mũi cao rồi đến nốt ruồi đen trên chóp mũi của anh.

Càng nhìn tim càng đập nhanh.

Tô Niệm Niệm hoảng hốt thu ánh nhìn, cảm thấy nếu còn nhìn nữa sẽ xảy ra chuyện mất.

Bùi Ngôn Khanh dán băng gạc lên cho cô, ánh mắt dán chặt vào vết bầm trên chân trái, “Hai ngày nay đừng tập những động tác mạnh.”

Anh lại cầm một chai rượu thuốc đưa cho cô: “Quay về cứ vừa bôi vừa xoa.”

“Nhưng em không biết xoa như thế nào.” Tô Niệm Niệm chớp chớp mắt, cong chân trái.

“Anh có thể dạy em không?”

*Cụm từ khoác lác mà Tô Niệm Niệm nói là từ lóng của giới trẻ trung nhưng Bùi Ngôn Khanh lại không hiểu.

Chương 16: Chương 16:

Tô Niệm Niệm mong chờ có thể nhìn ra một chút cảm xúc không giống nhau trên khuôn mặt của Bùi Ngôn Khanh.

Nhưng không hề có.

Sắc mặt anh bình tĩnh như mặt hồ yên ả, ánh mắt nhìn xuống cái chân trái bầm tím của cô. Anh cúi người xuống xoa lên tay một chút thuốc rượu, hai lòng bàn tay áp vào nhau xoa cho ấm rồi lại chạm lên đầu gối cô. “Dọc theo xương bánh chè.” Anh cong bàn tay lại, ấn từ xương bánh chè đến vết bầm tím, từ vết bầm tím di chuyển xuống, ấn vào bắp chân, “Sau đó chuyển đến gân cốt, mỗi nơi nhào nặn ít nhất nửa phút, để cho rượu thuốc được thấm hoàn toàn.”

“Không những có thể giải trừ huyết ứ, còn có thể làm giảm sự mệt mỏi của cơ bắp, sau này khi tập luyện xong cũng có thể dùng.”

Giọng điệu hoàn toàn là kiểu bác sĩ dặn dò bệnh nhân, khiến cho tia lửa nhỏ trong lòng Tô Niệm Niệm bị "cuốn bay" đi.

Cô ậm ờ ‘ừm’ một tiếng.

“Biết chưa?” Bùi Ngôn Khanh nhỏ giọng hỏi.

Tô Niệm Niệm: “Biết rồi.”

Em hận anh cái đồ đầu gối này.

“Đi thôi.” Bùi Ngôn Khanh đứng dậy, “Tôi đưa em về.”

Tô Niệm Niệm đứng dậy đi phía sau anh, hai người một trước một sau chuẩn bị đi ra khỏi cửa thì điện thoại Bùi Ngôn Khanh vang lên.

“Xin lỗi, đợi một chút.” Bùi Ngôn Khanh nghe điện thoại, nhìn rõ ràng người gọi, thần sắc có chút ngưng trọng.

Cuộc điện thoại này không quá lâu, suốt thời gian nghe Bùi Ngôn Khanh không nói quá mấy câu nhưng Tô Niệm Niệm có thể cảm nhận được cảm xúc lạnh nhạt của anh.

Sau khi tắt máy, anh nói: “Đi thôi.”

Tô Niệm Niệm liếc môi, “Anh có chuyện gì sao?”

“Nếu bạn, em có thể tự gọi xe đi về được.”

Bùi Ngôn Khanh nhàn nhạt nói: “Không tính là chuyện lớn.”

“Đưa em về trước thì cũng không trễ.”

Hai người xuống lầu, đi đến sảnh chính của bệnh viện, sau đó đột nhiên truyền đến giọng người phụ nữ đầy trong trẻo.

Tô Niệm Niệm cảm thấy có chút quen tai, vừa quay đầu nhìn đã bắt gặp ngay nụ cười dịu dàng của Nguyễn Bạch.

Không giống với sự dễ thương trước mặt người lớn lần trước, hôm nay Nguyễn Bạch ăn mặc thời trang hơn, giọng nói cũng hoạt bát và quyến rũ hơn.

Cô ấy gọi Bùi Ngôn Khanh: “Anh ba.”

Bùi Ngôn Khanh hơi khựng lại, rồi nhìn cô ấy gật đầu nhẹ.

Ánh mắt Nguyễn Bạch rất nhanh đảo qua hai người và hơi dao động, cô ấy

gật đầu với Tô Niệm Niệm: “Cô Tô, trùng hợp thật, sao cô lại đi cùng với anh ba thế?”

Tô Niệm Niệm cảm thấy ngọt ngào bởi cái cách xưng hô ‘anh ba’ của cô ấy gọi, chỉ mím môi, khách khí nói: “Trùng hợp gặp thôi.”

Bùi Ngôn Khanh quay đầu nhìn cô.

“Là như vậy sao.” Nguyễn Bạch mỉm cười nhẹ rồi gật đầu, lại cười dịu dàng nhìn Bùi Ngôn Khanh: “Anh ba, em cố ý đến bệnh viện thử vận may thôi, bây giờ xem ra vận may cũng không tệ.”

“Hôm qua không gặp may, không nhìn thấy mặt anh ba. Hôm nay đúng lúc nghe ông nội nói anh rảnh rồi, vì thế nên em mạo muội xin ông nội giúp em gọi anh đi ăn một bữa cùng em.” Nguyễn Bạch nghiêng nghiêng đầu, mắt chuyển động qua lại, “Không biết anh ba có thể cho em mặt mũi được không ạ?”

Trái tim của Tô Niệm Niệm chùng hững, mím chặt môi, nhìn chằm chằm góc nghiêng của Bùi Ngôn Khanh.

Đôi mắt anh trong veo và bất động, nhưng không biết vì sao, cô có thể nhìn thấy một tia phiền muộn bị đè nén từ hàng lông mày của anh.

“Úi, chân em lại bắt đầu đau rồi.” Cô đột nhiên chỉ vào chân phải quần bằng gạc của mình, ánh mắt như có một màn sương, “Nóng ran luôn.”

Bùi Ngôn Khanh bình tĩnh liếc nhìn cô, anh bắt gặp được Tô Niệm Niệm đang nháy mắt với mình.

“Không được rồi, em phải về nhà thôi.” Tô Niệm Niệm chớp chớp mắt, càng lộ ra vẻ tội nghiệp đáng thương.

Bùi Ngôn Khanh nhận ra ý của cô, “Thế thì tôi phải mau đưa em về rồi.”

Anh nhìn sang Nguyễn Bạch rồi xin lỗi: “Ngại quá, cô Nguyễn.”

Hai tay buông thõng của Nguyễn Bạch đang siết chặt lại, nhưng sắc mặt không hề thay đổi, cô mỉm cười nói: “Không sao, vết thương của cô giáo Tô quan trọng hơn.”

“Chúng ta hẹn lần sau.”

Trong lòng Tô Niệm Niệm thầm hừ khinh bỉ.

Không thể có lần sau nữa.

Cô vẫn cau mày, giả vờ cực kỳ khó chịu, một chân nhón một chân cong, cẩn thận nắm lấy góc áo Bùi Ngôn Khanh.

Bùi Ngôn Khanh không lên tiếng chỉ nhìn cô.

Tô Niệm Niệm sững sờ khi nhìn thấy một tầng ý nghĩa trong mắt anh, "Sắp xong rồi."

Cô nén cười, cố gắng diễn cho xong vở kịch này.

Cảm nhận được ánh mắt thực sự phía sau mình, Tô Niệm Niệm trong lòng thầm giơ số hai lên.

Mãi cho đến khi lên xe.

Tô Niệm Niệm tự nhiên ngồi lên ghế phụ, lại còn cực kỳ vui vẻ đóng cửa xe lại.

“Có phải là anh vẫn nên nói một tiếng cảm ơn với em không?” Cô nói.

Bùi Ngôn Khanh từ chối, cười nhẹ nhàng: “Em diễn quá lố rồi.”

“Hừ.” Tô Niệm Niệm lạnh lùng hừ một tiếng, “Cho anh đường lui đã rất tốt rồi.”

Cô lười biếng ngược mắt lên, thản nhiên nói: "Hôm qua em cũng gặp cô Nguyễn."

"Gia cảnh và tuổi tương đương, hiền lành có đức độ."

Cô bình tĩnh đợi phản ứng của Bùi Ngôn Khanh.

Đợi một lúc cũng không thấy anh có phản ứng gì.

Cô nghiêng đầu nhìn qua, Bùi Ngôn Khanh không chút cảm xúc nói: "Vậy thì sao."

"Có liên quan gì đến tôi."

Không hổ là anh. Tô Niệm Niệm bắt đầu đánh giá cao tính khí không hiểu phong tình của Bùi Ngôn Khanh.

Ít nhất cô khó tả tính anh thì người khác nghĩ cũng đừng nghĩ làm được.

Tô Niệm Niệm cố gắng để mình đừng cười lộ liễu quá, cô nói: "Không liên quan."

"Một chút cũng không liên quan."

*

Khi Tô Niệm Niệm đến nhà, Tô Diễm đang ngồi trước tivi chơi game.

Nghe thấy tiếng động, anh lười biếng quay đầu nhìn rồi hừ khinh bỉ một tiếng: "Còn biết quay về đây hả."

Anh đang định quay đầu lại thì ánh mắt lại chú ý đến đầu gối của Tô Niệm Niệm, nhúu mày nói: "Sao vậy?"

Tô Niệm Niệm: "Té ngã từ trên ngựa đu quay."

Sắc mặt của Tô Diệm trở nên khó coi, anh đứng dậy, đưa tay ra nhấc chân của Tô Niệm Niệm lên, thử co rồi để thẳng đầu gối, lại nhìn miếng băng gạc sạch sẽ, hiếm khi đánh giá một câu: “Bác sĩ này không tồi, xử lý vết thương cũng coi như là khá dụng tâm đấy.”

Phí lời, thầy hướng dẫn cho anh đương nhiên phải tốt rồi. Tô Niệm Niệm âm thầm nói trong lòng.

Tô Diệm nhìn thấy không có trở ngại lớn gì, lại vội vàng quay về trước tivi, nói: “Chơi đu quay ngựa cũng có thể té xuống.”

“Em bị cái gì câu mắt hồn mình vậy?”

Tô Niệm Niệm tức giận nhỏ giọng lẩm bẩm: “Dù sao cũng đẹp trai hơn anh.”

“Thật sao?” Tô Diệm đột nhiên quay mặt lại, nghiêm túc nhấn mạnh: “Anh nói cho em biết, Tô nha đầu, em không được phép yêu sớm.”

“Em 19 tuổi rồi, còn gọi là sớm hả?”

Nhân vật trên màn hình ngã xuống, tiếng ‘KO’ vang lên, Tô Diệm tức giận quăng máy chơi game xuống, lại cười lạnh lùng, uy hiếp nói với cô: “Yêu đương sớm hơn anh trai em thì đó chính là sớm.”

Tô Niệm Niệm: “Anh là muốn em ế tới già giống anh hả?”

Tô Diệm: “.....”

Đến tối, Tô Niệm Niệm ngồi trong phòng nhìn chằm chằm miếng băng gạc trên chân đến phát ngốc.

Đột nhiên nhớ ra gì đó, cô lấy điện thoại mở wechat rồi tìm tài khoản wechat ‘người đến không từ chối’ kia của Bùi Ngôn Khanh.

Tô Niệm Niệm nhấp vào vòng tròn bạn bè tỉ mỉ quan sát, ai ngờ chỉ hiển thị đã hoạt động trong 3 ngày.

Cô thoát ra, tìm dò thử một cái icon chú mèo đáng yêu gửi qua.

1 phút, 10 phút, 1 tiếng trôi qua.

Bên kia vẫn chưa ai phản hồi.

Tô Niệm Niệm lại thử gửi thêm một câu, “dd, anh có đang onl không?”

Nhưng mãi đến hôm sau vẫn chưa có được phản hồi.

Nghĩ đến chuyện Bùi Ngôn Khanh rất bận, Tô Niệm Niệm cũng không làm phiền anh nữa.

Bởi vì chân bị thương, Tô Diệm cũng không bảo cô đến đưa cơm nữa, bên chỗ Bùi gia cũng nói cô nghỉ ngơi thêm một tuần đi.

Mỗi ngày đều gửi tin nhắn cho Bùi Ngôn Khanh nhưng tất cả đều chìm vào đáy biển.

Tất cả những mối quan hệ mà cô đã dày công xây dựng dường như biến mất chỉ sau một đêm.

Nhất thời, Tô Niệm Niệm cảm thấy con đường phía trước còn dài và nhiều chướng ngại vật, vì vậy cô uể oải nằm ở nhà trong ba ngày.

Người cố gắng duy nhất chỉ có mỗi Bùi Diễm, cô bé mỗi ngày đều cố gắng báo cáo tin mật cho cô.

Đại ý chính là ông cụ gần đây dốc hết sức tác hợp cho Nguyễn Bạch và Bùi Ngôn Khanh. Dù Bùi Ngôn Khanh lấy lí do là công việc bận rộn để từ chối nhưng tình hình hiện tại của cô vẫn không khả quan.

Tô Niệm Niệm thoát ra khỏi game, nằm trên ghế sofa thở dài một tiếng.

Cô có thể làm sao đây!

Bây giờ theo đuổi đàn ông cũng phải xoắn não vậy sao?!

Đến ngày thứ 4 nằm ở nhà, Tô Niệm Niệm càng nghĩ càng không phục. Cô mở wechat ra tìm tài khoản của Bùi Ngôn Khanh, gõ tới gõ lui, cuối cùng cô mới hạ quyết tâm nói: “Vết thương của em khỏi rồi”. Suy nghĩ một lúc, cô lại bổ sung thêm một icon phía sau.

Lần này là buổi chiều cỡ 5 giờ cô đã nhận được tin nhắn trả lời lại, tổng cộng đã đợi 6 tiếng.

Tô Niệm Niệm đợi đến đờ đẫn, vừa mở ra đã nhìn thấy một câu đầy lạnh lùng: “Bệnh nhân nào vậy?”

Đôi mắt tròn xoe của cô, bây giờ mới nhớ lại bản thân mình lúc đó tùy ý đặt đại tên tài khoản này, tên wechat là SNN, có lẽ Bùi Ngôn Khanh thật sự không biết cô là ai.

Cmn cô đau đớn, dằn vặt ở nhà cả bốn ngày, còn Bùi Ngôn Khanh thì ngay cả cô là ai cũng không biết.

Tô Niệm Niệm tự thấy mình ngốc.

Cô cay đắng gõ vài chữ, rồi đợi một lúc.

Bùi Ngôn Khanh mấy hôm nay rất bận rộn, từ sáng đến tối đều phải nhận phẫu thuật.

9 giờ tối.

Vừa mới phẫu thuật xong, anh uể oải ngồi trước bàn, ngón tay thon dài lướt màn hình điện thoại, ánh mắt đen láy, mắt tập trung.

Vài thực tập sinh thay phiên nhau sắp xếp ca trực, hôm nay vừa vặn là Lục Huyền cùng Tô Diệm, hai người mang theo đồ ăn gọi bên ngoài, tiếng nói từ xa tới gần.

“Mẹ nó lại xui xẻo nữa, cửa hàng vô đạo đức này, gà kho không có nhiều miếng, rau thì nhũn và khoai tây nhão như bùn.” Lục Huyền vừa đi vừa phàn nàn.

Tô Diệm lạnh lùng, một tay đút vào túi, nhìn có vẻ tâm trạng không tốt lắm.

Hai người rẽ cua, vào phòng bệnh, Tô Diệm đặt cơm lên bàn, “Lão đại, ăn chút đi.”

Bọn họ coi như vẫn ổn, dù sao chỉ cần quan sát và làm trợ lý trong ca phẫu thuật, còn Bùi Ngôn Khanh đã phải là bác sĩ chính trong ba ca phẫu thuật liên tục 8 tiếng.

Bùi Ngôn Khanh gật đầu, nhỏ giọng nói cảm ơn.

Anh nhíu mày, mở hộp cơm ra, cắn một miếng rau củ, có vị đắng và có mùi như thịt gà, chỉ cắn một miếng là anh đã chán ăn.

Bùi Ngôn Khanh kìm nén cơn quặn thắt trong bụng.

“++.” Lục Huyền đột nhiên nhè một tiếng, “Còn có tóc nữa chứ.”

Bùi Ngôn Khanh cau mày, không đụng đũa thêm nữa, lấy cơm lấp đầy bụng.

“Nôn.” Lục Huyền ‘xì’ một tiếng, vẻ mặt đau khổ nhìn Tô Diệm: “Anh, anh Diệm, nữ thần Niệm Niệm của em đâu? Sao gần đây cô ấy không đến?”

“Sao lại không mang cơm cho người anh trai mà cô ấy sùng bái nhất? Em rất cần tài nghệ nấu ăn của cô ấy để cứu lấy cái lưới đang bị xúc phạm của em.”

Tô Diễm hừ khinh bỉ: “Mơ đi, con bé bị thương rồi, không đến được.”

Bùi Ngôn Khanh nãy giờ vẫn im lặng ngẩng đầu lên, bình tĩnh đợi anh nói tiếp.

“Hả?” Lục Huyền với vẻ mặt đau khổ, “Không sao chứ?”

“Vẫn ổn.” Tô Diễm không nói nhiều, “Nhưng sau này tớ không định để con bé mang cơm nữa.”

“Quá vất vả.”

Lục Huyền thở dài: “Cũng đúng.”

Nói xong, sắc mặt Bùi Ngôn Khanh thả lỏng, anh cụp mắt nuốt mấy ngụm cơm rồi tiếp tục trả lời tin nhắn WeChat.

Đây là tài khoản anh chuyên dùng để liên lạc với bệnh nhân.

Khoa xương có rất nhiều bệnh nhân sau khi xuất viện, trong thời gian dưỡng thương sẽ có nhiều triệu chứng lớn nhỏ khác nhau, vì thế cần duy trì liên lạc với bác sĩ.

Tài khoản này kết bạn với rất nhiều người, không chỉ có bệnh nhân.

Tài khoản công việc của anh có rất nhiều người biết, nó đã được lan truyền khắp nơi, gây ra rất nhiều rắc rối. Có hàng tá xác minh bạn bè mỗi ngày và nhiều người trong số họ không phải là bệnh nhân. Ngoài những người bán hàng ra, phần nhiều là những cô gái trẻ tuổi.

Sau đó Bùi Ngôn Khanh quyết định bỏ luôn việc xác nhận bạn bè.

Đối với các tin nhắn đã gửi, đừng nói về công việc, anh sẽ bỏ qua chúng nếu bắt chuyện bằng một cái icon.

Ví dụ, tài khoản được kết bạn vào vài ngày trước so với bình thường nhất

gan hơn một chút và không có hành vi quấy rối thường xuyên.

Bùi Ngôn Khanh nhìn tin nhắn trả lời gần nhất của tài khoản đó, anh bật cười.

“Là bệnh nhân được miễn phí gấp 3 lần đấy à.”

Chương 17: Chương 17:

Phòng làm việc ngoại trừ tiếng chửi rủa và lẩm bẩm của Lục Huyền ra, rất yên tĩnh. Đó là lý do tại sao tiếng cười khúc khích của Bùi Ngôn Khanh đặc biệt chói tai.

Lục Huyền nghẹn trong miệng, sửng sốt, thất thần nhìn Tô Diệm.

Anh lại lên nhìn người hướng dẫn của mình, khuôn mặt dưới ánh đèn sợi đốt quá thanh tú, khó trách bệnh nhân và bạn bè của bệnh nhân lại gần như cá diếc dưới sông.

Nhưng đáng tiếc là đóa hoa cao lãnh này không hiểu phong tình.

Đi cùng Bùi Ngôn Khanh cũng đã hai tháng rồi, cả ngày ngoài việc ngủ ăn cơm ra thì anh sẽ ở bệnh viện, đừng nói là hẹn hò qua lại với người khác giới, bình thường mấy hoạt động giải trí cũng gần như không có.

Cả một sự đau khổ.

Người hướng dẫn này khiến một số thực tập sinh bọn họ đã có một khoảng thời gian đặc biệt khó khăn, và nửa bàn chân của họ đã bước vào ngôi đền tu sĩ của khoa phẫu thuật chỉnh hình.

Lục Huyền không dưới một lần thấy tiếc nuối vì khuôn mặt này đơn giản là gắn nhầm người.

Nếu cho anh thì mỗi ngày anh sẽ tha hồ yêu đương hẹn hò, một lần yêu mười mấy cô mới được.

Nhưng bây giờ, đôi mắt với người thầy hướng dẫn không cười, lạnh lùng và nghiêm nghị của họ, sự lạnh lùng giữa lông mày và đôi mắt của anh tan biến, đang mỉm cười dịu dàng với chiếc điện thoại di động của mình.

Tô Diệm đương nhiên cũng phát hiện ra điều bất thường này, anh hí hóp mắt nhìn.

“Có vấn đề.” Lục Huyền nói bằng khẩu hình miệng với anh.

Tô Diệm cũng không phản đối, đồng tình gật đầu.

Hai người lén nhìn sang chỗ đó, thấy Bùi Ngôn Khanh đang gõ gõ trên màn hình điện thoại, có vẻ như là đang nói chuyện.

Lục Huyền cười rạng rỡ, nói nhỏ với Tô Diệm: “Cậu nhìn đi, tớ chắc đến tám, chín phần phải rồi.”

“Cũng không biết là thần thánh phương nào.” Lục Huyền bĩu môi, “Tớ đoán chắc chắn là cực phẩm, nếu không làm sao mà cua được.”

Tô Diệm haizz một tiếng: “Thật sự nghĩ không ra.”

Lục Huyền nói như chuyện đương nhiên: “Tớ cảm thấy bàn về mặt, về tiền, về IQ, tớ cũng thấy bằng lòng.”

Tô Diệm sợn hết cả da gà, đẩy Lục Huyền ra: “Cách xa tớ dùm cái.”

“Tớ sợ sự bi3n thái của cậu lan đến tớ đấy.”

Bên này, Tô Niệm Niệm gần như trơ mắt nhìn, dưới sự khó chịu, chuẩn bị tâm lý.

Cô chán nản thoát khỏi trò chơi, chỉ biết thở dài rằng cuộc sống ở đâu cũng khó khăn, mở mắt ra đã thấy tin nhắn WeChat mới nhất.

Bùi Ngôn Khanh cuối cùng cũng đã trả lời lại cô: “Ừm, khỏe là được rồi.”

/Mỉm cười.”

Cái này?

Tô Niệm Niệm mở to mắt cười tự giễu với cái kết cục đi vào lòng đất này, cứ nhìn nó mãi một lúc lâu, từ đó cô có thể nhìn thấy sự mỉa mai sâu sắc.

Tại sao Bùi Ngôn Khanh luôn có khả năng nói chuyện đi vào ngõ cụt vậy.

Tô Niệm Niệm ôm chặt trái tim sắp nghẹt thở, không muốn kết thúc như thế này, và gõ vào màn hình, “Ảnh hôm đó em chụp anh có thể gửi cho em không?”

Nghĩ ngợi một lát, cô cũng thêm hình mặt cười phía sau.

Nhìn xem, mỗi một câu đều chèn thêm mặt cười, hòa hợp biết bao nhiêu.

Đợi một lúc, bên kia đã gửi qua khoảng năm sáu tấm hình.

Tô Niệm Niệm nhấp mở ra xem, mặt cô đơ như khúc cổ, bỗng chốc máu huyết tăng lên đến 180.

Chưa bao giờ cô nghĩ có một ngày mình có thể xấu như vậy.

Động tác cổ tình nửa dựa vào ngựa gỗ đó trong trí tưởng tượng của cô sẽ tạo nên vẻ đẹp lười biếng quyến rũ, dù thế nào cũng phải duy trì nhan sắc bình thường, nhưng vì góc chụp khó hiểu mà béo lên gấp đôi, còn mang chút cái vibe studio quê mùa thời xưa nữa.

Cái này cũng coi như bình thường đi, hai tấm cuối cùng là khiến trái tim cô thấy ghê tởm nhất, ghi lại toàn bộ quá trình cô té xuống.

Trên ảnh vẽ mặt của cô từ kính ngạc sang dữ dần, gó icon cắt ra chính là ‘Sợ đến hồn bay phách lạc.jpg.’

Tô Niệm Niệm lướt mấy tấm ảnh xấu xí này, cảm thấy phải mất cả đời để chữa lành những tổn thương chỉ do vài giây gây ra.

Có lẽ thấy cô một lúc rồi không trả lời lại, bên kia vẫn âm thầm gửi một dấu chấm hỏi sang, có lẽ nghĩ rằng cô là kiểu người lém lỉnh cầm được ảnh rồi trốn.

Tô Niệm Niệm không xem nổi nữa, úp mặt điện thoại xuống bàn để xoa dịu trái tim vụn vỡ của mình. Quả nhiên ông trời trước giờ luôn công bằng mà, dùng nhan sắc và IQ để cướp đi EQ của Bùi Ngôn Khanh.

Ba phút sau, Tô Niệm Niệm làm xong công tác tâm lý, cô mở điện thoại lên lại, nhìn thấy Bùi Ngôn Khách có lẽ vẫn còn chút lương tâm nhận ra gì đó, thu hồi lại hai tấm cuối.

Còn ngượng ngại hơn đó hiểu không hả!!! Đây là cái hành động gì vậy!!!

Tô Niệm Niệm uể oải gõ chữ: “Cảm ơn anh./mỉm cười.”

Bên kia trả lời lại rất nhanh: “Khách khí rồi./mỉm cười.”

Tô Niệm Niệm hít một hơi thật sâu.

Cô mở phần mềm photoshop, chém điền cuồng một hồi, nhìn kỹ rồi gạt đầu, đây mới là vẻ đẹp bình thường của cô.

Hôm đó cô cũng nói rồi, muốn đăng lên vòng bạn bè, hôm nay cô phải mượn cơ hội này, thể hiện cho Bùi Ngôn Khanh thấy cái gì gọi là quảng bá của một tiên nữ thứ thiệt.

Tô Niệm Niệm chỉnh sửa một đoạn văn bản, “Muốn ngồi đu ngựa cùng nhau không?” Cô lại đính kèm hai tấm ảnh vừa mới photoshop xong ban nãy rồi đăng lên vòng bạn bè.

Trước khi đăng đột nhiên nhớ ra gì đó, cô kéo Tô Diệm vào trong nhóm

“Không nhìn thấy bài đăng” rồi lại kéo Bùi Ngôn Khanh vào nhóm ‘Nhắc nhở xem’.

Rất nhanh sau đó dưới bài viết này để lại rất nhiều bình luận và like.

Sở Ninh: “Không hổ là bà xã của tở, đẹp điên đảo thần hồn, dính dính!”

Bùi Điềm: “Chị ơi đẹp quá luôn! Em muốn ngồi cùng chị á!”

Bùi Ngôn Duyệt: “Xem ra bữa tiệc ở công viên giải trí đã diễn ra rất vui vẻ, khen ngợi nhiếp ảnh gia đã chụp những bức ảnh về vẻ đẹp của Niệm Niệm chúng ta!/ Like.”

Không! Nhiếp ảnh gia đẹp trai này không đáng để được nhận lời khen.

Bên dưới còn có bình luận của một số bạn học cấp ba, Tô Niệm Niệm nhìn thấy rất sảng khoái.

Nhưng 1 tiếng rưỡi trôi qua vẫn không thấy Bùi Ngôn Khanh phản hồi gì cả.

Tô Niệm Niệm đợi hoài đợi mãi, cuối cùng quả thật không kiên nhẫn nữa, cô rút điện thoại đi, chuẩn bị đi tắm rồi ngủ.

Sấy tóc xong, gần đến giờ đi ngủ cô vẫn không kiềm được mở điện thoại ra xem wechat của mình.

Cuối cùng trong một đống like cô cũng tìm thấy cái tài khoản cô muốn nhìn.

Trong cái tấm ảnh đại diện với dòng biển liên kết bệnh viện A, đặc biệt giống như một ông già cổ hủ tuổi cao, trông chả ăn nhập gì với anh.

Ông già cổ hủ đã phản hồi như thế này: “Tấm ảnh đã được chỉnh sửa lại sao?/ Nghi ngờ.”

Gần như nói toẹt ra là, em đang photoshop hả?

Tô Niệm Niệm nhìn cái icon nghi ngờ làm điệu bộ dễ thương ở phía sau một lúc, cô lảng lạng thoát khỏi wechat, tắt đèn đi ngủ.

Cô muốn được một đêm bình tĩnh.

*

Tuần đầu tiên khởi động lại, ngay cả những vết sẹo trên đầu gối của Tô Niệm Niệm cũng mờ đi, và cô lại đến Bùi gia để dạy kèm.

Đã là đầu tháng tám, tính nhẩm thời gian thì Tô Niệm Niệm còn không đến nửa tháng nữa.

Cô sẽ tham gia khóa huấn luyện quân sự vào giữa tháng 8.

Sau khi nói với Bùi Diễm cái này, vẻ mặt cô bé gấp gáp, ôm Tô Niệm Niệm không chịu buông tay: “Không được, chị không thể đi.”

Tô Niệm Niệm nhẹ nhàng vượt lưng cô bé, chần chừ một lúc rồi nói: “Sau khi vào học, chị chỉ có thể đến dạy em một tuần một buổi, nếu em không chê tiến trình chậm thì chị có thể tiếp tục dạy em.”

“Thế thì tốt, chị có thể đến là được rồi.” Bùi Diễm thở phào, vỗ vỗ vai Tô Niệm Niệm: “Cuộc cách mạng còn chưa thành công, đồng chí vẫn cần phải cố gắng đấy!”

“Đầu năm sau sẽ tổ chức sinh nhật lần thứ 90 của ông cố em.” Bùi Diễm lo lắng nói, “Em nghe mẹ nói rằng ông muốn giải quyết chuyện của chú nhỏ trước đó.”

Ý cười trên khuôn mặt của Tô Niệm Niệm tan đi, trái tim cũng trầm xuống, “Thật sao.”

Sắc mặt của Bùi Diễm căng thẳng, thấp giọng nói: “Quyết định của ông cố khó mà thay đổi.”

Máu trên mặt Tô Niệm Niệm từng chút một phai đi, “Chị biết rồi.”

Sau khi rời khỏi Bùi gia, Tô Niệm Niệm siết chặt điện thoại, lòng đầy phiền muộn.

Mấy ngày nay, cơ hội nói chuyện qua lại giữa cô và Bùi Ngôn Khanh gần như là bằng không. Tô Diệm bây giờ không để cô tiếp tục đưa cơm nữa, cô cũng không đến bệnh viện, ở Bùi gia thì Bùi Ngôn Khanh cũng không thường về.

Những sự liên hệ khó khăn lắm mới hình thành cũng trở nên yếu ớt.

Đang lúc lúng túng, Tô Niệm Niệm nhận được cuộc gọi từ Tô Diệm.

“Anh.” Tô Niệm Niệm uể oải nói, nhìn đồng hồ đã 5 giờ rưỡi, nếu không có ca phẫu thuật thì có lẽ Bùi Diệm đã tan ca rồi.

Tô Diệm lười biếng nói: “Sao thế? Ỉu xìu vậy.”

Tô Niệm Niệm tùy ý nói: “Trời nóng quá.”

“Đã nói với em rồi, đừng làm mấy cái việc gia sư...”

Tô Niệm Niệm vội cắt ngang: “Có chuyện gì sao?”

“Sao hả? Không có chuyện gì thì không thể gọi hả?”

Tô Niệm Niệm hừ hừ: “Anh không có chuyện gì mà chịu gọi cho em à?”

“Hay.” Tô Diệm hừ lạnh, không biết đang nói chuyện với ai, “Nghe thấy không hả, không có lương tâm à?”

“Anh đang nói chuyện với ai vậy?” Tô Niệm Niệm cau mày.

Bên kia truyền đến những âm thanh ồn ào, cô nghe thấy giọng của Lục

Huyền: “Anh Diệm, anh có thể đừng nói nhảm không vậy? Gọi Niệm Niệm ăn cơm, có một câu đơn giản vậy thôi mà anh cứ già mồm mãi.”

“Đi cái đầu cậu đi.” Tô Diệm có chút bực bội, đẩy Lục Huyền ra, lại từ tốn nói: “Nghe thấy không? Tụ tập ăn cơm có đến không?”

Mắt Tô Niệm Niệm sáng lên, lại dè dặt liếc liếc môi, hỏi: “Có ai thế?”

Tô Diệm vốn đợi cô từ chối, Tô Niệm Niệm kén ăn, những buổi tụ tập như thế thường không lung lay được cô, không ngờ đến cô lại hỏi có những ai.

“Thì có anh và Lục Huyền, mấy người bạn Vương Thần.”

Tô Niệm Niệm: “hết rồi sao?”

“Hết rồi.” Tô Diệm thấy khó hiểu, “Còn có thể có ai nữa?”

Tô Niệm Niệm cup mắt, ‘ùm’ một tiếng, “Thế em không...”

Vừa định nói không đi đâu thì bên kia đột nhiên có người hỏi: “Ủa phải rồi, lão Huyền, thầy Bùi có đi không thế?”

Giọng nói Lục Huyền truyền đến: “Đi chứ, sao không đi? Dù sao cũng là lần đầu tiên tụ tập với chúng ta mà.”

Tô Diệm cũng hiểu được ý của em gái mình, trực tiếp nói với bên đó: “Em gái tớ không...”

“Đợi chút!” Nhịp tim của Tô Niệm Niệm đập liên hồi, “Em còn chưa nói xong!”

“Ý của em là, em không thể không đến mà!”

Mãi cho đến khi cúp điện thoại mà Tô Diệm vẫn còn bày vẻ mặt như nhìn thấy quỷ, nhìn chằm chằm điện thoại ngơ ra một lúc, “Nha đầu này, giở trò

gì vậy.”

Đúng lúc, Bùi Ngôn Khanh đi vào phòng làm việc, Lục Huyền trực tiếp vào thẳng vấn đề: “Lão đại, tối nay địa điểm tụ tập đã lên sẵn rồi, ở Tri Vị Hiên, có mấy người bọn em thôi.” Dừng lại một chút, rồi anh nhướn mày nói: “À, Niệm Niệm anh còn nhớ không? Em ấy cũng đến.”

“Rất cuộc cũng không chỉ có một đám cụ già rồi.”

Ánh mắt Bùi Ngôn Khanh khựng lại, anh gật đầu.

Sao có thể không nhớ tiểu nha đầu đó.

Anh vừa vào vừa cởi áo blue trên người ra, nhàn nhạt nói: “Khoảng thời gian này mọi người đều vất vả rồi, bữa này tôi mời.”

“Wtf!” Lục Huyền phấn khích vỗ tay, “Lão đại ngầu thật!”

Sau khi Tô Niệm Niệm về nhà đã mau chóng tắm rửa.

Lúc thay đồ nhìn thấy vết sẹo mờ mờ dưới chân, cô muốn thay váy dài để che đi nó.

Nhìn thấy nó, cô sẽ có thể nhớ lại giai đoạn lịch sử đen tối đó, thật không thể chịu nổi!

Do thời gian không đủ nên ngay cả trang điểm cô cũng không thể, tóc tai rối xù xòa trước ngực, đi đến trước gương soi.

Chiếc váy màu trắng này là do cô chọn, bình thường không mặc, bây giờ vừa nhìn đã cảm thấy nó cũng không tồi, tôn lên dáng người cao mảnh, cô chính là một tiên nữ điển hình!

Khi cô vội vàng đi đến phòng bao, những người còn lại đã đến, Tô Niệm Niệm giữ cửa và thở hổn hển, "Xin lỗi, em đến muộn."

Cô vừa ngẩng đầu lên đã ngay lập tức chạm phải ánh mắt đen láy của Bùi Ngôn Khanh giữa một rừng người, anh cũng nhìn qua, ôn nhu nói: “Không muộn, qua ngòi xuống đi.”

Tô Niệm Niệm gạt đầu với anh, bước chân vô thức muốn đến ngòi ở vị trí bên tay trái anh.

“Tô nha đầu, ở đây.” Sắc mặt Tô Diệm khó coi, vỗ vỗ vào vị trí kế bên mình.

Tô Diệm đang ngòi ở phía bên phải thứ hai của Bùi Ngôn Khanh, vì vậy vị trí của cô là phía bên phải thứ ba.

Xa vậy! Cái tên Tô Diệm này!

Trong lòng Tô Niệm Niệm thầm thở dài, bắt lực đi qua.

“Mới vào mà ngây ngốc cái gì vậy?” Tô Diệm rót một cốc nước cho cô, cau mày nói: “Sao mà em giống như không nhìn thấy anh vậy?”

Tô Niệm Niệm: “....”

Ngại quá, cô thật sự không nhìn thấy.

Chương 18: Chương 18:

Địa điểm dùng bữa tối là một nhà hàng Quảng Đông nổi tiếng đắt đỏ ở Kinh Thành, một nhóm sáu bảy người gọi một bàn đồ ăn.

Tô Niệm Niệm vốn còn nghĩ rằng ăn không hết, ai ngờ ngược lại cô quả thật đã coi thường sức ăn của nhóm mấy vị bô lão này rồi, một bàn mười mấy món cuối cùng cũng ăn gần hết.

Vì để kiểm soát cân nặng, buổi tối cô ăn rất ít, những món dầu mỡ hay thịt cô đều không đụng vào, cô cúi đầu nhai một miếng rau nhỏ, nhìn những người khác ăn mà thèm thuồng.

Tô Diệm nhìn thấy không hề lấy làm lạ, ngồi kế Tô Niệm Niệm ăn cũng không ngẩng đầu lên, vẫn là Lục Huyền không chịu nổi nữa: “Anh Diệm, anh cũng đừng chỉ biết ăn cho mình thôi.”

“Gấp đồ ăn cho Niệm Niệm nữa chứ.”

Nói xong, anh lại cười nói với Tô Niệm Niệm: “Em đừng khách khí với bọn anh.” Dừng lại một chút, anh lại nháy mắt và hếch cằm về phía Bùi Ngôn Khanh: “Dù sao hôm nay cũng là Bùi lão đại mời khách, em cứ ăn đi, anh ấy thanh toán đây.”

Tô Niệm Niệm nuốt miếng rau xuống, còn chưa kịp lên tiếng, Tô Diệm đã nói: “Con bé ăn không nổi.”

“Sự tự tu luyện của các vũ công, hiểu?”

“Là như vậy à.” Lục Huyền tội nghiệp nhìn sang Tô Niệm Niệm: “Không thể

ăn no, chính là chuyện đáng tiếc nhất cả một đời người.”

Tô Niệm Niệm không nhịn được cười, nảy ý muốn đùa: "Ai nói ăn không no?"

"Anh biết dạ dày của chim không? Em chính là vậy đó."

Cô vừa nói xong, Lục Huyền cũng khựng lại, ánh mắt nhìn Tô Niệm Niệm càng sùng bái hơn, khuôn mặt tràn đầy sự bất ngờ, ngưỡng mộ 'Đây chính là nữ thần'.

Tô Niệm Niệm cảm thấy hưởng thụ bởi ánh mắt này nhìn chằm chằm như này, xem ra hình tượng nữ thần của cô đã đi sâu vào lòng người.

Cô đắc ý cúi mặt, lại liếc nhìn sang Bùi Ngôn Khanh như thường lệ, mắt cô đối mắt với anh.

Hiếm thấy nha, ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh tràn ngập ý cười, ánh mắt nhìn cô có một chút thú vị.

Tô Niệm Niệm ban đầu còn có chút không hiểu, mơ màng cúi đầu.

Sao vậy? Lẽ nào anh có ý kiến với cái dạ dày chim của cô?

Có lẽ thái độ của cô quá đúng đắn, Bùi Ngôn Khanh mấp máy môi, hướng về phía cô nói: "Hai ly."

Cái gì hai ly?

Tô Niệm Niệm suy nghĩ trong vài giây, và đột nhiên nhớ ra một điều.

Vâng, cô với một "bụng chim" đã gọi hai cốc trà trái cây lớn trong công viên giải trí.

Tô Niệm Niệm: "..."

Lại lật xe lần nữa, Bùi Ngôn Khanh sống một mình là đáng.

Tô Niệm Niệm cảm thấy đỉnh đầu bốc khói, xấu hổ nhìn đi chỗ khác, bẻ bánh bao tôm trên đũa, nghiêng răng nghiêng lợi nhai, hai má phồng lên.

Bùi Ngôn Khanh nhìn cô gái nhỏ tức giận cúi đầu, cặp mắt bật cười nhẹ một tiếng.

Mấy thiếu niên hôm nay uống chút rượu đỏ, sau vài ly rượu, mọi người đều là huynh đệ tốt không thể rời xa nhau.

Luyên thuyên mãi, từ lúc thi đại học đến lúc học đại học, rồi chuyển chủ đề từ mối tình đầu không thể cua được đến cô bạn gái trước, nói một tràng.

Ngay cả Tô Diệm, người luôn lười biếng, cũng rất hứng thú uống vài ly, hơi say và đi đến bên cạnh Bùi Ngôn Khanh, lăm lăm không biết anh đang nói gì.

Đến một ly Bùi Ngôn Khanh cũng không uống, ánh mắt bình tĩnh ngồi nghe Tô Diệm nói chuyện, ngón tay mảnh khảnh hơi co lại vòng qua ly trà, lăm lăm lúc sẽ nhẹ giọng ừm một tiếng đáp lại.

Bình thường khi nhắc đến Bùi Ngôn Khanh thì Tô Diệm đều làm ra vẻ mặt lão tử đây rất không phục, nhưng uống chút rượu vào vậy mà lại chạy đến trước mặt người ta.

Tô Niệm Niệm vảnh tai lên, cẩn thận nhích lại gần chỗ đó, cô muốn biết hai người đang nói gì.

Ai mà ngờ được thứ cô nghe được chỉ toàn là một số thuật ngữ về y học.

Tô Niệm Niệm nhìn sang Tô Diệm đang rất tập trung, trong lòng khẽ hừ một tiếng.

Cô sớm biết là Tô Diệm đã tâm phục khẩu phục với người ta rồi, bề ngoài còn cứ khăng khăng giấu đến chết, nào ngờ uống chút rượu vào là hiện nguyên hình ngay.

Tô Niệm Niệm giữa chừng đi vào nhà vệ sinh.

Sau khi đi ra cô đứng trước gương cầm son ra định son lên, nghiêng người có một giọng nữ truyền đến, tràn đầy sự nghi ngờ, “Cô là... Tô Niệm Niệm?!”

Tô Niệm Niệm nghiêng đầu, cẩn thận xác nhận xem là ai, sau khi nhìn rõ mắt và mày của cô ấy thì cô không nhìn nữa, tay siết chặt cây son trong tay.

Cô gái ban đầu không chắc lắm, nhưng sau khi nhìn thấy phản ứng của Tô Niệm Niệm, cô ấy lập tức xác nhận suy đoán của mình.

Cô ấy đánh giá từ trên xuống dưới Tô Niệm Niệm một vòng, trong mắt cô ấy hiện lên một tia không rõ, nhàn nhạt nói: “Thật sự là cô mà.”

“Thay đổi quá, tôi suýt nữa là không nhận ra rồi đó.”

Tô Niệm Niệm chớp mắt, một lúc sau cô nghiêng đầu, lông mày trông rất lạnh lùng, cười nói: “Cát Giai, tôi cũng suýt không nhận ra cậu.”

“Xem ra mấy năm nay cậu sống cũng rất tốt.” Ánh mắt cô nhìn chiếc quần đùi mà Cát Giai mặc, nhưng trên đùi và eo hơi thô, “Dù sao cũng mập lên không ít nhỉ?”

Cát Giai đang đi một đôi giày cao gót nhỏ, nhưng cô ấy vẫn thấp đến nửa cái đầu khi đứng trước mặt Tô Niệm Niệm, và cô ấy phải hơi ngước lên.

Nghe được câu này, sắc mặt cô gái này đông cứng lại, “Vậy sao?”

Im lặng một lúc lâu, cô lại mỉm cười nói: “Luyện tập nhiều năm, như thế cũng bình thường.”

Hai người lại chìm vào im lặng, Cát Giai đột nhiên nhướn mày, bước lên vịn lấy tay của Tô Niệm Niệm, “Nhưng hôm nay trùng hợp quá, Niệm Niệm.”

“Mọi người đều đang ở đây đó, sau khi cậu chuyển đi có phải không gặp lại mọi người nữa không?” Cát Giai mỉm cười rất ôn hòa, ánh mắt cô ấy di chuyển xuống cổ tay, ánh mắt của cô ấy nhấp nháy, cô ấy nói: “Đi nào, Niệm Niệm, gặp mặt bạn cũ tí nhé?”

“À đúng rồi.” Cát Giai đột nhiên nhắc tay lên vỗ nhẹ lên vai của Tô Niệm Niệm, nhìn dáng vẻ rất kích động, “Lâm Thư Thành cậu còn nhớ không?”

“Cấp hai không phải cậu thích cậu ấy sao? Hôm nay cậu ấy cũng có mặt đấy.” Cát Giai mỉm cười nói, nhưng tay của Tô Niệm Niệm vẫn nắm rất chặt, như thể tình chị em tốt mười mấy năm chưa gặp vậy.

Tô Niệm Niệm ban đầu còn có thể giữ sự lịch sự, nhưng nghe đến cái tên cuối cùng này, đôi mắt đen láy của cô dần dần chuyển sang lạnh lẽo, cô hất tay Cát Giai xuống, lạnh lùng nói: “Không cần, tôi còn có hẹn.”

Ai ngờ Cát Giai lại không bỏ qua, lại cầm lấy tay cô một lần nữa, “Đừng mà Niệm Niệm, nhiều năm như vậy đã không gặp rồi, mọi người đều rất nhớ cậu đó.”

Tô Niệm Niệm lại hất tay cô ta ra, giọng nói hoàn toàn lạnh nhạt: “Tôi đã nói rồi, không cần.”

Sắc mặt của Cát Giai lạnh xuống, “Tô Niệm Niệm, cậu cũng thật sự quá tuyệt tình đó, bạn học cũ cũng không thèm nhìn một cái?”

“Người khác không gặp, nhưng Lâm Thư Thành thì cậu cũng phải gặp một cái chứ nhỉ?”

Tô Niệm Niệm không lên tiếng, trực tiếp vòng qua cô ta rồi bỏ đi, không hề quay đầu lại.

Bây giờ chiều cao của Tô Niệm Niệm rất cao, sắp khoảng 1m7,tỷ lệ của cô rất hoàn hảo, cô có thân hình mà cô luôn mơ ước. Khi đi, lưng thẳng, eo dài, chân thon. Chiếc váy trắng bay phấp phới, để lộ mắt cá chân và bắp chân trắng nõn như ngọc.

Cát Giai đứng im chỗ cũ, nhìn chằm chằm bóng lưng của Tô Niệm Niệm, lòng bàn tay vo thành nắm đấm, trong mắt có tia giận dữ vụt qua.

Cô ta quay về phòng bao, nhìn người thanh niên bên cạnh, đột nhiên bật cười một tiếng, “Cậu đoán xe ban nãy tớ nhìn thấy ai?”

Lâm Thư Thành nhìn cô một cái, lại nhấp một ngụm rượu, vẻ mặt sắc sảo không để lộ cảm xúc gì: “Ai?”

“Cậu còn nhớ không” Cát Giai bình tĩnh nói, giọng nói còn có chút khinh thường: “Người mà cấp hai luôn chạy theo cậu, Tô Niệm Niệm.”

Lâm Thư Thành buông ly rượu xuống, đôi mắt lạnh lùng hơi gợn sóng: “Cậu nói ai? Nói lại lần nữa?”

Cát Giai không ngờ phản ứng của anh dữ dội như vậy, suýt nữa không giữ được nụ cười bình tĩnh, cô lại từ tốn nói thêm một câu: “Tô Niệm Niệm đó, cậu kích động như vậy làm gì thế?”

"Không phải chỉ là một con cóc ngay cả cộng trừ nhân chia đều không biết sao?"

Bên này Tô Niệm Niệm quay về phòng bao, Tô Diệm đã ngồi lại chỗ mình, ngược lại đến Lục Huyền dính lấy, thì thầm, không biết đang nói gì đó với Bùi Ngôn Khanh.

Bùi Ngôn Khanh ngồi ở đó, hai cúc áo sơ mi không cài, lộ ra xương quai xanh như ngọc, cổ tay áo hơi xắn lên. Trong tiếng ồn ào, đôi mắt lạnh lùng thường ngày cũng nhuốm đầy khói lửa, khiến chúng giống như một bức tranh.

Tô Niệm Niệm chỉ nhìn một thoáng rồi vội vàng nhìn đi chỗ khác, im lặng ngồi đó, dụi dụi đôi mắt hơi cay cay của mình.

Gặp lại những người đó, những thứ cô không muốn nhớ lại, thậm chí cả đời này cũng không bao giờ mong sẽ nhớ lại, đột nhiên tất cả hiện lên trước mặt, thứ cuộn trào trong tim cô là cơn buồn nôn.

Khó chịu, cô cầm chiếc cốc trên tay và rót thẳng vào miệng.

Vốn tưởng là nước, ai ngờ là ly rượu của Bùi Diễm, một luồng nồng nặc của rượu nghẹn vào cổ họng, Tô Niệm Niệm nhất thời không chịu được kích thích, cổ họng và dạ dày nóng bừng, cô đột nhiên nôn ra đất, ho khan không ngừng.

Tô Diễm vốn đang lười biếng ngồi dựa vào ghế, liền đứng bật dậy, vỗ lưng của Tô Niệm Niệm, miệng liên tục luyên thuyên, “Tô nha đầu, em có chuyện gì vậy?”

“Hồn bay à?”

Rượu sặc vào mũi sắp ngạt thở, Tô Diễm còn đang cầm rằm bên cạnh, Tô Niệm Niệm che mặt khó chịu.

Mọi cảm xúc như trào dâng lên.

Nhất thời không chịu nổi, nước mắt rơi là rơi, cứ thế tuôn trào, rơi xuống sàn đất.

Thấy vậy, Tô Diễm cau mày thật chặt, vội vàng quay lại bàn, lấy khăn giấy.

Mãi cho đến khi Bùi Ngôn Khanh không biết đã đi lại từ lúc nào, trong tay cầm theo khăn nóng.

Anh cúi người nhìn cô gái nhỏ đang âm thầm rơi nước mắt.

Bùi Ngôn Khanh mím môi, đưa chiếc khăn nóng trong tay ra, giọng nói rất dịu dàng như là đang dỗ con nít vậy: “Đừng khóc.”

“Lau mặt đi.”

Chương 19: Chương 19:

Ánh sáng màu cam ấm áp hắt xuống từ chiếc đèn chùm trên đỉnh phòng, và bởi những vệt phản chiếu lốm đốm nhấp nháy trước những giọt nước mắt trước mắt của cô.

Một bàn tay trắng nõn mảnh khảnh duỗi ra trước mắt, có các đốt rõ ràng, dưới ánh đèn ấm áp, ngay cả móng tay cũng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, mọi thứ đều tinh xảo, giống như tác phẩm thủ công hoàn mỹ nhất của Thượng đế.

Hoặc có lẽ rất lâu không nhận lại được phản hồi, Bùi Ngôn Khanh trực tiếp đặt chiếc khăn nóng lên khuôn mặt của Tô Niệm Niệm, lau nước mắt cho cô, sự ấm áp chạm vào đôi mắt nhức nhối với cảm giác mềm mại, và bóng tối mang đến cảm giác an toàn tạm thời.

Lúc này Tô Niệm Niệm mới bị kéo trở lại thực tế từ vòng xoáy, cảm giác như cô đã quay trở lại thực tế.

Như vớ lấy cây rơm cứu mạng, cô nắm chặt bàn tay kia, xúc tu vừa ấm vừa mát, giống như nắm một khối ngọc lạnh.

Tô Niệm Niệm lau nước mắt, đồng thời hơi sụt sịt, làm giảm cảm giác cay nồng và ngọt ngào trong khoang mũi.

“Xúc miệng đi.” Bùi Ngôn Khanh để mặc cho tay cô, một bàn tay khác anh cầm ly nước ấm, “Khó chịu thì khạc ra.”

Tô Niệm Niệm ngoan ngoãn làm theo.

Ai ngờ khắc ra không chỉ có rượu mà còn có cả nước mũi.

Cảm nhận được chất lỏng không rõ dưới chóp mũi, Tô Niệm Niệm sững sờ trong giây lát, ước gì mình có thể bấm nút lên trời ngay tại chỗ.

Đây gọi là tử hình phải không?!!! Tại sao tiên nữ mà phải bị chịu nỗi nhục này?

Cô vội vàng muốn tránh mặt, còn bàn tay của Bùi Ngôn Khanh, cô vung nó nhanh như khi cô nắm nó, nhưng cuối cùng động tác của cô vẫn chậm hơn một bước.

Trên đỉnh đầu truyền đến một giọng cười, tay đang nắm cái khăn của Bùi Ngôn Khanh dịch xuống, lau nước mũi cho cô.

Tô Niệm Niệm như cứng đờ, cô mở trừng trừng đôi mắt đang đỏ ửng của mình nhìn Bùi Ngôn Khanh đang đứng bên phải cô, lại nhìn tay đang cầm khăn giấy của anh, vội vàng dời mắt sang chỗ khác.

Aaaaa, Bùi Ngôn Khanh, tay anh bẩn rồi!

Tuy nhiên, anh đặc biệt quen thuộc với kiểu chuyển động này, và đôi mắt anh tự nhiên như đang lau mũi cho Điềm Điềm.

Bùi Ngôn Khanh lại cụp mắt xuống, nhìn cô gái nhỏ đang đỏ bừng từ khuôn mặt đến mang tai, môi anh cong lên, anh quay lại chỗ cũ.

“Đỡ hơn chút nào chưa?” Tô Diễm hỏi.

Tô Niệm Niệm mỉm cười, rồi nhìn những người xung quanh với ánh mắt xin lỗi, mặc cho cô im lặng giả chết với đôi má ửng hồng, Tô Diễm vẫn không buông tha cho cô, cúi người chế giễu: “Lần này mắt mặt mắt tới tận nhà luôn rồi à?”

Cô giận dữ ném ánh mắt liếc nhìn anh.

Sau khi trải qua sự gián đoạn này, phần lớn sự ngọt ngào choáng ngợp đã biến mất, Tô Niệm Niệm lặng lẽ ngồi trên ghế, nhưng dần dần nhận ra rằng đầu óc cô không thể theo kịp cuộc trò chuyện của những người xung quanh, và cô thường nhìn chăm chăm vào một điểm nào đó trong góc một lúc lâu.

Hoặc là do ánh mắt cô nhìn chăm chăm Bùi Ngôn Khanh quá mức nóng bỏng khiến anh quay đầu nhìn với vẻ hoài nghi.

Bình thường Tô Niệm Niệm nào có thể bị anh bắt thóp được, nhưng bây giờ phản ứng của cô có hơi chậm chạp một lúc, nhưng vẫn không nở rời đi, ừ đôi lông mày tuấn mỹ đến sống mũi thẳng tắp, đến nốt ruồi giống như tai họa trên khuôn mặt.

Cho đến khi Bùi Ngôn Khanh có lẽ bị cô làm cho sửng sốt, đưa tay ra lắc lắc trước mặt, Tô Niệm Niệm vẫn nhìn đến mê mẩn, đôi mắt đen không chớp nhìn anh chăm chăm, đôi mắt đẹp như bị sương mù bao phủ. Nhưng như thể có cái móc câu khiến anh bất giác do dự ánh nhìn.

“Tô Diệm.” Bùi Ngôn Khanh hơi cau mày, “Nhìn xe có vẻ Tô Niệm Niệm uống say rồi không.”

Tô Diệm ngơ ngạc, kinh ngạc nói: “Không phải chứ?”

“Không phải con bé chỉ uống một ngụm thôi sao?” Vừa nói anh vừa quay đầu, nhìn thấy Tô Niệm Niệm cứ ngồi ngây ngốc cười mãi, anh há miệng nói với vẻ khó tin: “Đây là một ly liền gục trong truyền thuyết sao?”

Lục Huyền trịnh trọng nói: “Vậy nên là anh Diệm, về nhà thì hãy nói với Niệm Niệm sau này ở bên ngoài nhất định không được uống rượu.”

“Không còn sớm nữa, hôm nay đến đây thôi.” Bùi Ngôn Khanh cau mày, nhìn đồng hồ, lại nhìn sang Tô Niệm Niệm đang mở trưng trưng mắt nhìn chăm chăm anh như cũ, có hơi buồn cười.

Một nhóm người đi ra khỏi phòng bao, Bùi Ngôn Định vừa nhúc nhích thì sau lưng đã vang lên tiếng của Tô Diệm: “Đi chậm thôi, bà cố nội của tôi ơi, em gấp làm gì vậy hả?” Một tay anh đỡ Tô Niệm Niệm, ngăn không cho cô va bên này đập bên kia, ai ngờ đi mới hai ba bước đã đẩy phắc anh ra rồi thẳng thừng xông lên trước.

Tô Diệm còn chưa kịp kéo cô lại đã nhìn thấy em gái mình giữ lấy cổ áo của Bùi Ngôn Khanh, nghiêng đầu mỉm cười, “Mỹ nhân, dẫn em đi đi.”

! ?

Tô Diệm nhìn cô với ánh mắt chấn kinh, suýt nữa nổ tung, anh tiến lên một phen túm lấy Tô Niệm Niệm, giọng chua chát: “Tiểu tử, em chạy lung tung cái gì?”

Uống chút rượu là tùy ý chạy theo người ta cũng được hả?!

Anh nhìn sang Bùi Ngôn Khanh, vốn tưởng anh ấy nhất định sẽ cau mày cố gắng kiềm chế, nào ngờ nhìn thì tâm trạng vẫn rất bình tĩnh, cũng không có ý đá người ra.

Tô Diệm bối rối, và muốn kéo Tô Niệm Niệm đi, nhưng anh lại bị cô vung ra, và nghe thấy cô nói với Bùi Ngôn Khanh bằng một giọng nói nhẹ nhàng, "Mau lên."

“Anh trai em, anh ấy ổn thật.”

Tô Diệm: “Em còn biết anh là anh trai em à?”

Tô Niệm Niệm đến nhìn còn chẳng thèm nhìn anh, cứ ngây ngốc nhìn chằm chằm Bùi Ngôn Khanh.

Mãi cho đến khi Bùi Ngôn Khanh từ tốn lên tiếng: “Ừm, đi.”

Anh lại liếc nhìn sang Tô Diệm như thể đang hoài nghi về cuộc đời: “Đi thôi,

tôi đưa hai người về.”

Tô Niệm Niệm cười đến híp cả mắt, gật đầu: “Được.”

Tô Diễm nhìn Tô Niệm Niệm đang ngoan ngoãn đi phía sau người ta, âm ỨC đến mức suýt cắn gãy răng.

Đây là chuyện gì vậy! Nó chỉ đơn giản là không hợp lý! Coi....coi thù thành thân!

Tô Niệm Niệm ngoan ngoãn đi phía sau, ngón tay vẫn siết chặt lấy góc áo anh. Mùi thảo mộc nhàn nhạt trên người từ từ xông vào lỗ mũi, mang đến cảm giác cực kì an tâm.

Ánh sáng màu cam ấm áp lướt qua khuôn mặt nghiêng của Bùi Ngôn Khanh, từ góc nhìn của cô chỉ có thể nhìn thấy quai hàm thanh tú và sống mũi cao, vạch ra những đường nét uyển chuyển.

Trong lòng thấy rất thỏa mãn, cộng thêm men say của rượu, Tô Niệm Niệm bất giác cười một cách ngây ngốc, trong đầu càng có những suy nghĩ to gan hơn.

Nếu có thể....

“Tô Niệm Niệm.” Một giọng nam khàn khàn cắt ngang dòng suy nghĩ ngày càng nguy hiểm của cô.

Tất cả mộng tưởng trong nháy mắt tiêu tan, nụ cười trên mặt Tô Niệm Niệm đông cứng lại, trong mắt lại hiện lên vẻ bình tĩnh như nước đọng.

Tay cô bất giác siết chặt, dính sát lên cánh tay của Bùi Ngôn Khanh, chân càng nhanh hơn, đầu cũng không quay lại.

Như đã cảm nhận được gì đó, Bùi Ngôn Khanh nghiêng đầu nhìn, giữ chặt tay của Tô Niệm Niệm: “Chậm chút.”

Cùng lúc này, anh quay đầu ra sau nhìn.

Sau khi ra khỏi phòng bao, đây là một lối hành lang dài, xung quanh là tủ kệ rỗng.

Bùi Ngôn Khanh có thể nhìn thấy rõ ràng một người nam đang sỏi bước về phía mình, rõ ràng là người vừa hét lên.

Vị khách nhìn chăm chăm vào Tô Niệm Niệm đang nắm lấy tay áo anh.

Bùi Ngôn Khanh lại nhìn xuống Tô Niệm Niệm, người đang cúi đầu và mím chặt môi, đôi mắt cô tối sầm lại.

“Chúng ta đi nhanh chút đi.” Tô Niệm Niệm với vẻ mặt đông cứng.

Tô Diệm híp mắt: “Cái tên vừa gọi em là ai?”

“Không quen.” Giọng nói của Tô Niệm Niệm không chút gợn sóng.

Lâm Thư Thành người vừa bước đến đúng lúc nghe thấy câu này, ánh mắt thoáng chút trầm mặc, anh nhìn qua Tô Niệm Niệm đang cụp mắt xuống, người con gái không trang điểm, làn da trắng nõn như ngọc mang đến sự chấn động lòng người.

Chưa bao giờ có thể nghĩ người con gái lạc lõng giữa đám đông khi đó lại có thể trông như thế này.

Lâm Thư Thành nhìn đến mức thất thần.

Tô Diệm chán ghét nhìn liếc sang Lâm Thư Thành, đột nhiên cười lạnh lùng: “Em gái tôi không quen biết cậu, nghe không hả?”

“Niệm Niệm.” Sắc mặt Lâm Thư Thành trắng bệch, không dám tin cười một tiếng: “Em đùa với anh à?”

Anh lại bước lên trước hai bước, nhưng bị Bùi Ngôn Khanh ngăn lại, “Muốn nói gì cứ đứng đó nói.”

Lâm Thư Thành sững người, đánh giá từ trên xuống dưới Bùi Ngôn Khanh, sắc mặt hơi thay đổi. Tô Diễm là anh ruột của Niệm Niệm, thế anh ta là ai?!

“Anh là ai?”

Bùi Ngôn Khanh: “Cậu quan tâm hơi rộng rồi đó.”

Người đàn ông này cao hơn anh ta, khi anh nhìn xuống nhẹ nhàng, anh có vẻ tự hào và đường hoàng, và toàn bộ cơ thể anh dường như có một cảm giác áp bức.

Lâm Thư Thành từ nhỏ đã xuất sắc, còn chưa bao giờ cảm nhận khoảng cách khác biệt như vậy.

Anh ta nắm tay thành nắm đấm rồi lại thả lỏng ra, hít một hơi thật sâu, tránh khỏi Bùi Ngôn Khanh, nói với Tô Niệm Niệm: “Niệm Niệm, chúng ta có thể nói chuyện được không?”

“Năm đó em không nói tiếng nào, đột nhiên rời đi, anh....”

“Ngại quá.” Bùi Ngôn Khanh đưa tay lên xem đồng hồ: “Chúng tôi đang vội.”

Đêm khuya từ từ rời khỏi nhà hàng làm gì mà có thể vội! Nhưng người đàn ông này nói rất trôi chảy, như thể anh thậm chí không buồn tìm một cái cớ thỏa đáng hơn.

Sắc mặt của Lâm Thư Thành đông cứng, nhìn thấy Tô Niệm Niệm lườm biếng siết chặt lấy góc áo của anh, sắc mặt anh ta u ám hơn, lại không chịu từ bỏ nói: “Niệm Niệm.”

“Có thể lưu số điện thoại để liên lạc không em?” Nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của người con gái, anh ta nói năng có hơi lộn xộn, “Anh thật sự muốn nói

chuyện với em.”

Tô Niệm Niệm lạnh lùng nhìn đi chỗ khác, ngẩng đôi mắt đáng thương lên nhìn Bùi Ngôn Khanh: “Em đau đầu quá.”

“Dẫn em đi đi.”

Bùi Ngôn Khanh sụp mắt, nhìn những ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng từ cổ tay của Tô Niệm Niệm chậm rãi rút về ống tay áo, “Nắm chặt.”

Câu nói này vừa thốt ra, Tô Diệm có hơi ngậy ngốc ngẩng đầu lên.

“Đừng để té nữa.”

Bùi Ngôn Khanh sao biết Tô Niệm Niệm bị té?

Nhưng anh không kịp suy nghĩ đến vấn đề này.

Lâm Thư Thành hiển nhiên không chịu bỏ qua, còn muốn đi theo. Tô Diệm đưa tay ra ngăn lại rồi uể oải nói: “Cậu nghe không hiểu tiếng người hay làm sao?”

“Em gái tôi.” Anh dừng lại một chút, nói chậm rãi từng chữ một: “Không, quen, biết, cậu.”

Lâm Thư Thành trông rất khó coi nhưng vẫn cố chấp, “Anh ơi, em và Niệm Niệm có một vài hiểu lầm....”

“Ai anh cậu?” Tô Diệm lạnh nhạt nói, “Đừng kêu lung tung dùm.”

Nói xong, anh dứt tay vào túi vượt qua Lâm Thư Thành.

Lâm Thư Thành đứng nguyên chỗ cũ, nhìn hai người đã đi xa, tay nắm

thành nắm đấm, mắt dần u ám.

Mãi đến khi đi đến cạnh xe, Tô Niệm Niệm mới ngoan ngoãn chui vào ghế sau.

Tô Diệm đi theo phía sau nhìn thấy động tác cực kì tự nhiên của cô, anh nhướng mày.

“Tô nha đầu, em quả thật không coi mình là người ngoài nhỉ.” Tô Diệm cũng lên xe rồi đóng cửa lại.

Trước khi xe mở điều hòa, Tô Niệm Niệm buồn chán đến mức bụng khó chịu, nhíu mày không nói.

“Người con trai ban nãy, là ai thế?” Tô Diệm bất giác nhìn lên hàng ghế trên, Bùi Ngôn Khanh đang đánh vô lăng lái xe, anh rất im lặng.

Dù bình thường anh cũng như thế nhưng không biết tại sao Tô Diệm cảm giác lúc này anh còn hơn thế nữa.

Tô Niệm Niệm hơi mở mắt, ánh mắt có hơi thất thần, “Là người đáng ghét.”

“Đáng ghét?” Tô Diệm vuốt eo bàn tay. “Người ta chọc gì em vậy?”

Tô Niệm Niệm nhắm mắt lại, sau đó đột nhiên mở ra, và rịt mũi vô cùng chán nản.

Đúng lúc đợi đèn đỏ, Bùi Ngôn Khanh dừng xe, ngón tay phải gõ nhịp lên vô lăng, cơn phiền muộn không biết từ đâu ra trào dâng trong lòng.

Cho đến khi cô gái nhỏ ngồi ở hàng ghế sau nhẹ nhàng cất tiếng, mang theo mặc cảm tự ti ẩn sâu: “Anh ta gọi em là đồ ngốc trước mặt nhiều người.”

Chương 20: Chương 20:

“Lâm Thư Thành tưởng rằng anh ta lợi hại lắm à?” Tô Niệm Niệm dụi mắt, trong giọng nói còn có sự uất ức không kiềm chế được, “Anh ta dựa vào đầu chế giễu em?”

Ánh mắt Tô Diệm ngừng lại, nụ cười trên khóe miệng cũng biến mất: “Em đựng phải cái thùng rác này từ khi nào? Sao không nói với anh.”

Bị men rượu kích thích, Tô Niệm Niệm nói năng bừa bãi, căn bản không thể nói một cách liên tục: “Anh từ nhỏ đã thông minh, hồi cấp hai em ngay cả cộng trừ cũng không biết.”

“Mọi người đều nói, sự thông minh trong nhà đều truyền cho anh hết rồi.”

Đôi mắt cô long lanh nước, nhìn Tô Diệm rất hoảng loạn.

“Em nghĩ rằng, nghĩ rằng anh ta sẽ không coi thường em giống những người khác.” Tô Niệm Niệm che mắt lại, giọng nói ngày càng nhỏ dần, “Em nghĩ rằng anh ta sẽ coi em là bạn.”

Tô Diệm mấp má môi, nhìn Tô Niệm Niệm đang bật khóc một cách suy sụp, khàn giọng không nói được lời nào.

Anh siết tay thành nắm đấm, vội vàng cân nhắc lời nói của mình, người thanh niên luôn tự cao tự đại lại bất lực trước tình cảnh hiện tại, chỉ hận không thể quay lại treo cổ Lâm Thư Thành lên để đánh.

Trầm mặc được khoảng một phút, Tô Diệm nhìn thấy Tô Niệm Niệm đang co người ngồi trong một góc, che mặt khiến anh không nhìn thấy cảm xúc

của cô, anh nhẹ giọng gọi cô: “Niệm Niệm.”

“Em nhìn anh em nè, não anh cũng thuộc dạng bình thường thôi.” Anh đột nhiên chỉ tay về phía Bùi Ngôn Khanh như một cái phao cầu cứu. “Bùi lão đại của chúng ta, ngày ngày mắng anh, anh bị mắng đến đờ luôn rồi.”

“Anh cũng đâu có việc gì đâu nè.” Tô Diễm có chút không nói được, “vậy nên, ai đó, Lâm cái gì gì, ngay cả ngón chân của anh cũng không bằng.”

Cuối cùng, anh tổng kết lại: “Em cứ bỏ mặc lời của cậu ta đi.”

Bùi Ngôn Khanh không lên tiếng, đèn pha nhấp nháy của hàng ghế đầu chiếu vào xương trán của anh, trông lạnh lùng và nghiêm nghị.

Tô Diễm luyên thuyên một hồi, cũng không thấy Tô Niệm Niệm lên tiếng, trái tim anh như bị treo lơ lửng, anh cúi xuống, thăm dò thử quan sát biểu hiện của Tô Niệm Niệm.

Sau đó anh nhìn người ban này còn khóc lóc đầy uất ức, lúc này đang ngủ say, lông mi thật dài rủ xuống, tạo thành một vòng bóng tối.

“Mẹ nó.” Tô Diễm mắng một tiếng.

Suy cho cùng cái tình cảm chân thành của anh đặt sai người mà!

Tô nha đầu, em giỏi thật đấy.

Bùi Ngôn Khanh hơi nhìn lướt một cái thông qua gương chiếu hậu.

“Cái nha đầu này.” Tô Diễm tức đến muốn bốc phốt cô: “Em nói chuyện bằng cả tâm can với con bé mà nó cũng có thể ngủ được?”

Nói xong Bùi Ngôn Khanh giảm tốc độ một chút.

Khung cảnh đường phố bên ngoài cửa kính xe vội vàng lướt qua, Tô Diễm

vuốt tay một cái, cố định nhìn chăm chăm vào một điểm nào đó, ánh mắt như có điều suy nghĩ.

Hai tay Tô Diệm siết chặt, im lặng một lúc rồi anh hơi háng giọng.

Anh chưa bao giờ nghĩ Bùi Ngôn Khanh sẽ lên tiếng hỏi.

Anh thờ ơ kinh khủng, và không bao giờ hỏi quá nhiều về bất cứ điều gì khác ngoài công việc của mình, như thể anh tách khỏi đám đông, không nhóm bụi trần gian.

Anh thường nghe thấy hộ tá ở bệnh viện len lén gọi Bùi Ngôn Khanh là “Bùi thần tiên.”

Thần tiên thần tiên, thần tiên chữa bệnh cho người chết, đứng trên cao và không thể đồng cảm với những đau khổ của trần thế.

Chuyện của Tô Niệm Niệm, Tô Diệm trước giờ luôn ăn nói dè dặt, cẩn thận, anh sợ người xung quanh sẽ mang đến những thương tổn cho cô.

Nhưng Bùi Ngôn Khanh không giống vậy, anh cũng không biết tại sao bản thân mình lại có trực giác mãnh liệt như vậy, cảm nhận Bùi Ngôn Khanh không giống những người khác.

Đại khái là bởi vì anh ấy là ‘thần tiên’.

Tô Diệm cụp mắt, lại nhấn mạnh lần nữa: “Bùi lão đại, em gái em rất thông minh, IQ của nó không có vấn đề gì cả.”

“Tôi biết.” Bùi Ngôn Khanh nói không hề giả dối.

Tô Diệm nhíu mày, "Nhưng là người hời hợt không biết."

Anh lớn hơn Tô Niệm Niệm ba tuổi, ba mẹ bận công việc, gần như luôn là như vậy. Hai anh em bọn họ hầu như là lớn lên cùng nhau trong ngôi nhà cũ. Từ nhỏ anh đã trưởng thành cùng Tô Niệm Niệm.

Tô Diệm từ nhỏ học gì cũng nhanh nhẹn, nhận được nhiều lời tán thưởng, nhưng có một cô em gái làm việc gì cũng chậm chạp.

Lúc Tô Niệm Niệm ba tuổi còn chưa biết nói, nhưng gặp ai là cười, vui vẻ chỉ biết kêu 'aaa', cô có biệt danh là, Tô nha đầu.

Ban đầu Tô Diệm không thích cái cục sữa bánh bao nặng nề này, cảm thấy cô ngốc chết đi được.

Nhưng cái nha đầu này không cảm nhận được thích ghét của người khác, dù anh có thấy mất kiên nhẫn đến thế nào thì cô vẫn cứ 'aaa' nhét kẹo mà cô thích nhất cho anh.

Anh nghĩ rằng mình thấy rất phiền với đứa em gái này, nhưng ai ngờ khi nghe đám người hầu tùm lại, giọng điệu khinh bỉ nói Tô gia sinh ra một đứa ngốc, lúc đó anh tức đến mức hai con mắt đỏ hoe.

Hôm đó anh lên báo với ông nội, ông đuổi hết đám người hầu đó.

Sau đó Tô nha đầu như không hiểu chuyện gì, cô cứ dính lấy anh.

Mãi cho đến khi Tô Niệm Niệm lên tiểu học, vấn đề cô không hề nhạy với những con số mới dần dần xuất hiện.

Cộng trừ trong khoảng 10 số, từ khi ba tuổi Tô Diệm đã có thể hiểu được, Tô Niệm Niệm mãi đến khi học xong tiểu học mới hơi hơi hiểu.

Tô Diệm lên mạng tìm hiểu, phát hiện đây là một chứng ngại học hành, chứ không phải là 'IQ có vấn đề' nhưng mọi người thường nói.

Nhưng đối với Tô gia mà nói, đây rõ ràng là 'chuyện xấu' mà người ngoài không được biết, dù biết chuyện cũng không thể dẫn Tô Niệm Niệm đến bệnh viện tích cực điều trị được.

Tô Diệm thử dắt Tô Niệm Niệm đến bệnh viện nhưng lúc đó cô vẫn còn nhỏ, đôi mắt cô đầy kinh hãi, cầu xin anh đừng đưa cô đến bệnh viện, cô không bị bệnh, đã khóc và hứa sẽ cố gắng hơn nữa trong tương lai.

Đó là cái lực bất tòng tâm từ nhỏ đến lớn của Tô Diệm.

Từ đó trở đi, Tô Niệm Niệm trở nên ngày càng trầm mặc.

Tô Diệm không dưới một lần thấy tiếng thở dài của ông bà.

Xung quanh càng nhiều những ánh mắt kì quái.

Mỗi lần đến tết, nhân viên Tô gia nhiều, người đến kẻ đi cứ hễ rảnh là lại lôi vấn đề này ra nói, gần như muốn nâng anh lên trời và hạ bệ Tô Niệm Niệm xuống đất.

Lúc đó, người ở thành phố S nói đến Tô gia, họ sẽ thở dài và hả hê khi nói về Tô Niệm Niệm.

Họ nông cạn và đáng ghê tởm.

Đám người phiền phức này, Tô nha đầu cũng không cần bọn họ nuôi, cần bọn họ chỉ chỉ trở trở?

Lúc Tô Niệm Niệm lên cấp 2, Tô Diệm cấp 3, trường học áp dụng chính sách quản lý học sinh nghiêm ngặt, anh bị thu điện thoại, gần như cả năm trời.

Sau khi thi đại học xong anh mới biết Tô Niệm Niệm đột nhiên chuyển trường, bỏ học và đến một trường nghệ thuật đặc biệt để học khiêu vũ.

Tô gia đã nuôi dưỡng con cái của họ, cho phép chúng học các kỹ năng khác nhau.

Từ nhỏ Tô Niệm Niệm đã thích múa.

Tô Niệm Niệm khi múa sẽ rất khác, lông mày và đôi mắt vốn dĩ tĩnh lặng giờ sáng như mặt trời ấm áp, nhẹ như lông hồng khiến người ta không thể rời mắt.

Tô Diệm quan sát thấy Tô Niệm Niệm lúc đó như hoàn toàn biến thành một người khác, như người con gái năm đó, tự tin, hoạt bát.

Bây giờ anh mới yên tâm đến thành phố A học hành.

Sau đó, thiên bẩm múa của Tô Niệm Niệm hoàn toàn thể hiện ra, luôn nhận được những giải thưởng, mãi đến khi năm nay cô thi đỗ vào trường múa A, cũng trở thành niềm tự hào của cả Tô gia.

Những lời xì xầm to nhỏ đáng ghê tởm đó cũng càng ngày càng ít đi, thậm chí không còn ai nhắc đến nữa.

Như là tâm sự, nói xong những lời này, Tô Diệm thở ra một hơi, cảm giác đè nén bao nhiêu năm uất ức hoàn toàn tiêu tan.

Tô Diệm ngược mắt lên nhìn vào mắt của Bùi Ngôn Khanh trong gương chiếu hậu, nó đen láy và sâu xa, lại như ẩn chứa một tầng sương khiến người ta không thể nhìn thấy được.

Một lúc lâu.

Bùi Ngôn Khanh lên tiếng, giọng nói anh dịu dàng: “Tô Diệm, cậu làm rất tốt.”

“Niệm Niệm thông minh, kiên trì, là thiên tài trong ngành múa.” Anh nói từng chữ: “Tôi khâm phục dũng khí của cô ấy.”

Tô Diệm sững người, đột nhiên bật cười trong im lặng.

Anh nói: “Bùi lão đại, lần đầu tiên em nghe anh khen em đấy.”

Bùi Ngôn Khanh khựng lại, cười nhạt hỏi: “Không quen à?”

“Thế sau này tôi không khen nữa.”

Tô Diễm hừ một tiếng, lại nhìn sang Tô Niệm Niệm đang ngủ một cách say sưa, chua chát nói: “Không ngờ anh lại coi trọng nha đầu này.”

“Tiếc là con bé không nghe thấy.”

Ánh mắt Bùi Ngôn Khanh rất ấm áp, mỉm cười dịu dàng nói: “Không nghe được thì tốt.”

“Sợ cô ấy kiêu ngạo.”

*

Lúc Tô Niệm Niệm tỉnh dậy, cô nhìn đồng hồ, con nhỏ này, 10 giờ rồi.

Cô vẫn mặc bộ đồ hôm qua, nằm trên giường, bởi vì không mở máy lạnh mà lưng cô có đổ chút mồ hôi.

Cổ họng cảm thấy khô ran vì men rượu, Tô Niệm Niệm ần ần đầu rồi từ từ ngồi dậy.

Cô nheo mắt, tất cả những gì xảy ra tối qua như một chiếc lồng quay thoát ẩn thoát hiện trong tâm trí của cô.

Tô Niệm Niệm không say hoàn toàn, mọi hành động tối qua của cô đều có ý thức nhưng lại không kiểm chế được một số chuyện làm theo bản năng muốn làm.

Phải dùng một từ để hình dung thì chính là mượn rượu làm càn.

Những chuyện thường ngày muốn làm nhưng lại không dám, cô mượn danh rượu để tìm lí do.

Ngay cả những ký ức sâu sắc nhất trong lòng cô, những ký ức mà cô nghĩ mình đã quên, cũng tìm được lối thoát như thủy triều.

Nhưng sau đó, ở trên xe cô nói khùng nói điên cái gì vậy trời?!

Tô Niệm Niệm cố gắng nhớ lại mấy giây, đồng tử giãn ra, trong lòng hoảng sợ.

Bùi Ngôn Khanh nhất định đã biết những quá khứ đen tối đó của cô rồi.

Tô Niệm Niệm cắn môi, vùi đầu vào đầu gối, trong lòng dâng lên một cảm giác chua chát.

Những cảm giác tự ti không nhìn thấy, đã qua nhiều năm lại bao trùm lên như một đám mây đen, kéo cô xuống.

Bùi Ngôn Khanh là thiên tài, gia thế cao đến nỗi cô không trèo đến nỗi, muốn tìm cũng sẽ tìm một tinh anh năng lực tương xứng.

Tô Niệm Niệm hoảng loạn bật cười một tiếng.

Rốt cuộc là ai cho cô cái dũng khí khiến cô tự nghĩ rằng bản thân đã theo đuổi được một người như vậy.

Trong lúc sống sờ, cô chợt nhớ tới lời nói lạnh lùng của Bùi Ngôn Khanh khi nói về Nguyễn Bạch.

“Thế có liên quan gì đến tôi.”

Lạnh lùng và kiêu hãnh.

Anh chủ quan không muốn, ngay cả mối quan hệ cũng không muốn nhắc đến.

Tô Niệm Niệm cúi đầu, móng tay cắm sâu vào da thịt, cô mê man.

Điện thoại đột nhiên rung lên, Tô Niệm Niệm cầm lên thấy người gọi đến là Bùi Điềm.

Bùi Điềm trông có vẻ rất gấp, cô bé đã gọi liên tục mấy cuộc trên wechat, nhưng cô vừa mới tỉnh vẫn chưa nhận.

“Alo.” Cô bấm nghe, giọng nói hơi khàn.

“Aaaaa, chị, cuối cùng chị cũng nghe điện thoại rồi.” Bùi Điềm nghe như thể sắp phát điên, “Em gấp chết đi được rồi.”

“Sao thế hả, Điềm Điềm?” Tô Niệm Niệm đi vào phòng vệ sinh, nhìn khuôn mặt trắng bệch của mình trong gương, cúi đầu dội nước lạnh lên mặt.

“Chú nhỏ của em, tối nay sẽ đi ăn cơm cùng với chị Nguyễn Bạch kia đó.” Bùi Điềm vội vàng nói.

Động tác của Tô Niệm Niệm khựng lại, những giọt nước chạy trên mặt cô rồi chảy xuống cổ áo, cô lại không có cảm giác.

Mắt cô hơi giật, rồi cô nghe thấy giọng nói trống rỗng của mình: “Thế sao.”

“Cũng khá tốt.”

Chương 21: Chương 21:

Lời nói vừa thốt ra, Bùi Diễm bên kia điện thoại đã bùng nổ.

Cô bé giận dữ bất bình nói: “Chị, chị là không định cố gắng nữa sao?!”

“Dù chú nhỏ có hơi đầu gỗ một chút nhưng chị tuyệt đối đừng chán ghét chú ấy chứ.” Bùi Diễm luyên thuyên nói.

Tô Niệm Niệm không chịu nổi, cô nói: “Chị sao có thể ghét anh ấy?”

Bùi Diễm thở dài, “Thế sao chị có thể bỏ cuộc chứ?”

“Chị chỉ là cảm thấy.” Tô Niệm Niệm khựng lại, nhỏ giọng nói: “Chú nhỏ của em và cô Nguyễn rất xứng đôi.”

Nếu anh đã đồng ý đi ăn thì cô có thể làm gì nữa đây?

“Không xứng! Em nói không xứng là không xứng!” Bùi Diễm nói: “Em muốn chú nhỏ em có thể vui một chút.”

Nghe được câu này, Tô Niệm Niệm có hơi sững sờ.

Bùi Diễm như một người đã lớn, thông qua ống nghe điện thoại cô vẫn có thể cảm nhận được sự nghiêm túc của cô bé.

“Ở bên cạnh chị, anh ấy có thể vui sao?” Tô Niệm Niệm nhẹ giọng hỏi lại.

“Chị, chị không hề giống.” Bùi Diễm nói một cách chân thành.

Bên kia điện thoại, Bùi Diễm nằm trong phòng luyện múa, bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt điện thoại.

Cô bé vẫn không thể quên ánh mắt của chú nhỏ khi đột nhiên phát hiện Tô Niệm Niệm đang múa vào hôm đó.

Đôi mắt đen láy vốn luôn tĩnh lặng như nước bỗng sáng lấp lánh như sao, tràn đầy kinh ngạc.

“Chị, chú nhỏ em rất cô đơn.” Thấy bên đó Tô Niệm Niệm vẫn có ý định sẽ buông tay, Bùi Diễm thất vọng nói: “Người bên cạnh chú ấy rất ít.”

“Vậy nên chị có thể nào làm bạn với chú ấy không?” Bùi Diễm chớp chớp đôi mắt, sửa từ ‘đối tượng’ thành ‘bạn bè’.

Tô Niệm Niệm đơ người nhìn bồn rửa tay, nhất thời không nói được gì.

Người như Bùi Ngôn Khanh, ai anh cũng tạo khoảng cách.

Cô lại dựa vào cái gì.

"Thật ra, ông cố của em tự quyết định bữa cơm đó cho chú nhỏ, trước đó ông ấy không ngừng thúc giục, nên chú nhỏ của em không kiên nhẫn nữa." Bùi Diễm lí nhí nói, giọng điệu có hơi oán trách: “Chú nhỏ của em bắt lực quá mới đồng ý.”

“Chị, nếu không thì tối nay chúng ta phá cho hư đi?”

Nghe thấy Bùi Ngôn Khanh tự nguyện để được sắp xếp, ngọn lửa chưa tắt trong lòng Tô Niệm Niệm lại bắt đầu bùng lên.

Cô hắng giọng, bình tĩnh hỏi một câu: “Phá hư thế nào.”

“Cái này đơn giản.” Bùi đại sư Diễm thâm cao tính toán.

*

Chiều.

Tô Niệm Niệm dẫn Bùi Điềm, đứng trước địa điểm mà Bùi Điềm nghe ngóng được, đợi Sở công cụ Ninh đến.

Sở Ninh mặc một chiếc quần rất ngắn, thay một mái tóc xoăn bồng bênh, đi vài bước vẫn không quên liếc nhìn anh chàng đẹp trai một cái.

Nhìn thấy hai người, Sở Ninh huýt sáo, đi tới vỗ vai Tô Niệm Niệm: “Gần đây im hơi lặng tiếng phát tài à?”

Cô ngược mắt nhìn nhà hàng tây trước mắt, thở ra một hơi: “Còn chi một số tiền lớn mời tớ ăn cơm nữa cơ á?”

Sở Ninh cúi đầu, nhìn Bùi Điềm: “Sao cái tiểu quỷ này cũng có mặt vậy.”

“Thế giới hai người chúng ta làm thế nào đây?”

Bùi Điềm khoanh tay, nghiêng đầu mỉm cười.

Tô Niệm Niệm chột dạ sờ sờ cánh mũi, ôm lấy cánh tay của Sở Ninh, “Quý mua gần đây của tớ tặng giá.”

“Có chuyện tốt như vậy tớ đương nhiên phải nghĩ đến cậu đầu tiên rồi.”

Sở Ninh mong chờ xoa xoa tay: “Tặng bao nhiêu lận.”

“Năm đồng.”

Sở Ninh: “.....”

Mấy người vào nhà hàng tây, sợ Bùi Ngôn Khanh ngồi ở chỗ nào đó, Tô Niệm Niệm đã phải dùng hết kỹ năng diễn xuất cả đời của mình, bước vào vai diễn một cách từ tốn tự nhiên, thể hiện mình hoàn toàn không có tính trước.

Bùi Điềm ngó nghiêng nhìn xung quanh, hai mắt như chiếc rada dò tìm xung quanh một lượt.

Sau đó, giống như một đặc vụ bí mật kết nối, cô bé lắc đầu với Tô Niệm Niệm.

Thế thì có lẽ là vẫn chưa đến.

Tô Niệm Niệm hơi thả lỏng, dẫn hai người đi vào trong tìm một góc, ngồi xuống một chỗ có vị trí tốt.

Sở Ninh thấy phục vụ đưa thực đơn đến, lật tới lật lui một lúc, cuối cùng thở dài, buồn rầu nói: “Tô nha đầu, có phải cậu cố ý không?”

Tô Niệm Niệm vốn không mấy tập trung nhìn ra bên ngoài mãi, nghe thế khiến tim cô nhảy vọt lên: “Tớ cố ý cái gì?”

“Biết tớ không thể ăn quá nhiều, cố ý lựa hôm nay bảo mời tớ ăn cơm.”

“Gần đây tớ mập lên một ký.” Sở Ninh khóc nói: “Ngoài trừ salad rau củ ra, tớ không xứng nữa, hu hu hu.”

“Không.” Tô Niệm Niệm lạnh lùng nói: “Tăng lên một ký, cậu ngay cả salad rau củ cũng không xứng.”

Bùi Điềm vỗ tay như được mùa: “Thế chị nhìn tụi em ăn đi nhé.”

Sở Ninh nghiến răng, điên cuồng lật thực đơn: “Không được, tớ lại tìm thử xem có món gì đắt tiền mà ít calo không, nhất định phải bào nữ đại gia Tô nha đầu mới được.”

Tô Niệm Niệm: “....”

Quả nhiên, Bùi gia chỉ có mỗi Sở Ninh không bình thường.

Gọi món xong, Tô Niệm Niệm cứ sờ sờ chiếc khăn trải bàn, lăm lăm lại ngó đầu nhìn ra ngoài cửa.

Sở Ninh uể oải ngồi lướt điện thoại, lăm lăm vô thức ngược mắt lên nhìn, thông qua những chiếc cửa sổ kính trong suốt phản quang sạch sẽ của nhà hàng tây cô nhìn thấy một nam một nữ bên ngoài.

Người đàn ông cao lớn trắng trẻo, áo sơ mi trắng đơn giản nhất cũng có thể toát ra khí chất của một người mẫu nam, không phải chú nhỏ điên đảo chúng sinh thì còn có thể là ai nữa!

Tư thế của hai người không được coi là thân mật, họ giống như hai người xa lạ vừa mới quen biết thì đúng hơn.

Sắc mặt của Bùi Ngôn Khanh rất bình tĩnh, giữa đôi lông mày thoáng có chút mệt mỏi.

Nhưng dù thế nào thì bên cạnh anh cũng đã xuất hiện người phụ nữ rồi, mẹ ơi thật sự là ngàn năm có một.

Sở Ninh không nhịn được chửi thề một tiếng, đập bàn một cái: “Hai người nhìn, hai người nhìn xem.”

Bùi Diễm và Tô Niệm Niệm cũng đồng thời nhìn qua.

“Quay đầu nhìn.” Sở Ninh chỉ ra phía sau.

Hai người cùng nhau quay đầu động tác như một.

Sở Ninh đợi một lúc, cũng không nhìn thấy hai người có phản ứng lại, “Hai người không nhìn thấy hả?!”

“Nhìn thấy rồi.” Bùi Diễm đáp lại.

“Nhìn thấy rồi, hai người không cảm thấy bất ngờ sao?!” Sở Ninh ngạc

nhiên nói: “Đây là, cây vạn tuế ra hoa à?” *

“Đó là tiểu thư của Nguyễn gia đó.” Bùi Diễm lạnh lùng nói.

Sở Ninh ngạc nhiên tròn xoe mắt: “Ừm, mẹ chị có từng nói, là ông giới thiệu à?” Cô lại nhìn ra ngoài cái nữa, đúng lúc nhìn thấy hai người đang đi vào nhà hàng: “Mẹ ơi, trùng hợp thật.”

“Ở đây mà cũng có thể gặp được.”

“Tớ đã thấy ngượng ngùng dùm chú nhỏ rồi.”

Bùi Diễm hạ tay xuống, kéo lấy tay của Tô Niệm Niệm, đây là tín hiệu báo cho cô chuẩn bị.

Tô Niệm Niệm trịnh trọng gật đầu với cô.

“Em muốn đi tìm chú nhỏ, ăn cơm cùng chú ấy.” Bùi Diễm đột nhiên nhảy xuống ghế, từ tốn nói ra câu này.

Sở Ninh vội vàng xua tay, “nếu em muốn biến chú nhỏ của em thành quá vương ngàn năm thì đi đi.”

Lời nói vừa dứt, Bùi Diễm lập tức chạy lạch bạch đi qua đó, như một cơn gió.

Sở Ninh: Đây chính là đứa cháu chẳng ra gì à?

“Ấy, tiểu quý!” Sở Ninh không ngăn được, gõ tay xuống bàn, “Mẹ ơi, rách việc rồi, cái tiểu quý Bùi Diễm này đến lung tung, đến lúc đó ông cố trách tội sẽ chỉ chửi tớ không chịu trông chừng nó mà thôi.”

Tô Niệm Niệm đẩy thực đơn trong tay ra, thông cảm nhìn người công cụ: “Gọi salad rau củ, bớt giấm đi nhé.”

Bên đó, Bùi Diễm hiển nhiên đã chiến thắng áp đảo.

Cô bé xong lên, khăng khăng ôm lấy chân của Bùi Ngôn Khanh, “Hu hu hu hu, chú nhỏ ơi!”

Bùi Ngôn Khanh hiển nhiên chưa phản ứng lại, cúi đầu vịn Bùi Diễm lại: “Sao con lại ở đây? Ai dẫn con đến?”

Bùi Ngôn Khanh bắt giác nhìn sang chỗ Tô Niệm Niệm, vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt của Tô Niệm Niệm.

“Diễm Diễm.” Nguyễn Bạch quỳ xuống, giọng nói dịu dàng, khóe miệng cũng từ từ cong lên, nụ cười với độ cong như thế này rõ ràng được coi là sự hoàn hảo chuẩn mực.

Bùi Diễm gật đầu chào cô, thuận miệng gọi một tiếng: “Dì Nguyễn.”

Nụ cười trên môi Nguyễn Bạch trở nên cứng ngắt, cô ừm một tiếng coi như đáp lại, sau đó cô nhóc nhỏ đáng yêu trước mặt cười híp mắt hỏi cô: “Dì, con có thể ăn cơm cùng hai người không ạ?”

“Ừm...” Nguyễn Bạch nắm chặt túi xách trong tay, trong lòng dâng lên một cảm giác khó chịu, cô dò hỏi nhìn Bùi Ngôn Khanh, hy vọng anh sẽ từ chối, nhưng khi nhìn theo ánh mắt của anh, liền nhìn thấy Tô Niệm Niệm đang ngồi ở hàng ghế phía trước.

Cô gái không trang điểm, mái tóc dài buông xõa lại mặc một chiếc váy đơn giản nhất, từ trong ra ngoài đều toát lên vẻ rục rịch, thực sự khiến người ta không thể rời mắt.

Lại là cô.

Nguyễn Bạch trầm tư nhìn chằm chằm cô gái, nghe Bùi Diễm nói tiếp: “Hôm nay trùng hợp ấy.”

“Chị Ninh Ninh và chị Niệm Niệm đều ở đây.” Bùi Diễm giơ tay lên hoan hô:

“Mọi người đều có thể ăn cơm cùng nhau, hiếm lắm ấy ạ!”

Đúng là....quý.

Nguyễn Bạch suýt nữa không thể nào duy trì được nụ cười, một lúc lâu cô ta vẫn không thể nói gì.

Bùi Ngôn Khanh nhẹ nhàng xoa đầu Bùi Điềm, nói thuận theo cô bé: “Hôm nay có thể gặp nhau, quả thật là hiếm có.”

Anh nhàn nhạt nhìn sang Nguyễn Bạch: “Cô không để ý chứ?”

Nhìn thấy khuôn mặt anh tú của anh, Nguyễn Bạch cuối cùng cũng gượng ra được một nụ cười dịu dàng: “Đương nhiên không để ý.”

Sau đó, năm người gộp lại thành một bàn.

Bùi Điềm dắt tay Bùi Ngôn Khanh đến bên cạnh mình, giơ tay chỉ vào giữa: "Chú nhỏ, ngồi đi."

Bùi Ngôn Khanh nhìn thấy Tô Niệm Niệm đang ngồi ở trong cùng, cô gái nhỏ đang cúi đầu, khuấy thìa liên tục, không lên tiếng.

Đến tận bây giờ cũng không hề chủ động lên tiếng chào hỏi anh.

Thật sự là... đồ không có lương tâm.

Mi tâm Bùi Ngôn Khanh hơi nhúu lại, không chần chừ nữa, anh ngồi xuống bên cạnh Tô Niệm Niệm.

Bùi Điềm cười rất vui vẻ, ngồi ở phía ngoài cùng.

Như vậy, sắp xếp mọi người ngồi hết khiến Nguyễn Bạch không có cách nào, chỉ đành ngồi phía đối diện.

Thế nhưng Sở Ninh lại tùy ý nghịch điện thoại di động, ngồi ở giữa không nhúc nhích, nhìn thấy có người đi tới mới vồ vồ vào ghế bên cạnh: "Ngồi đi, Nguyễn tiểu thư."

"Đừng khách khí với em nhé."

Nguyễn Bạch: "....."

Bùi Ngôn Khanh ngồi như vậy thì chỉ ngồi xéo với cô thôi.

Mấy người họ im lặng trong một lúc.

Sau khi phục vụ lên món cho ba người Tô Niệm Niệm, lại đưa thực đơn cho hai người Bùi Ngôn Khanh chọn món.

Bùi Ngôn Khanh quyết định đưa thực đơn cho Nguyễn Bạch, "Cô chọn trước đi."

Nghe vậy, Tô Niệm Niệm 'hừ' nhẹ một tiếng, hai tay chọc chọc khăn trải bàn như thể trút hận.

Âm thanh này lọt vào tai Bùi Ngôn Khanh, anh vô thức quay đầu nhìn Tô Niệm Niệm, ai ngờ cô lại không nhìn anh.

Cô gái nhỏ này hôm nay tính tình giở chứng không ít.

Anh lại cẩn thận nhớ lại lần nữa, quả thật không nghĩ ra rốt cuộc mình làm gì đắc tội cô rồi.

"Sao không nói chuyện?" Bùi Ngôn Khanh nhẹ giọng hỏi một câu.

Nhìn thấy một lúc không có ai trả lời lại, Sở Ninh ngược mắt lên, thấu hiểu nhìn Nguyễn Bạch: "Nguyễn tiểu thư, đừng quá câu nệ nhé."

"Nói chuyện nhiều với cậu nhỏ của em nhé."

Nguyễn Bạch ngơ ngác, có hơi vui vẻ nhìn sang Bùi Ngôn Khanh: “Ừm, được thôi.”

Lại giải thích thêm một câu: “Ban nãy em đang xem thực đơn.”

Bùi Ngôn Khanh nhẹ nhàng gật đầu.

Anh lại im lặng, và nhìn Sở Ninh không nói nên lời.

Anh lại nhìn sang Tô Niệm Niệm một lần nữa, kết quả cô gái nhỏ này chẳng thèm quay đầu nhìn sang.

Bùi Ngôn Khanh: “.....”

Anh kìm nén sự chán nản không thể giải thích được trong lòng và mím môi.

Tô Niệm Niệm cũng không muốn như thế, nhưng càng nghĩ càng thấy không thoải mái, cô cầm ly nước bên cạnh tay lên muốn bớt cơn giận.

Người bên cạnh lật thực đơn, nhìn nước của Tô Niệm Niệm lại kéo cánh tay cô, “Đừng uống.”

“Trong loại nước này có cồn.”

*Chuyện hiếm khi thấy.

Chương 22: Chương 22:

Lời nói vừa dứt, trên bàn ăn bỗng chốc im lặng.

Sở Ninh buông lỏng tay, nĩa rơi xuống bàn ăn phát ra âm thanh 'choang' một tiếng.

Cô nhìn xung quanh một cái, lúc này mới bắt giác cảm nhận được có gì đó không đúng lắm.

“Cậu nh ỏ.” Sở Ninh nghiêm túc nói.

Bùi Ngôn Khanh thuận thế cầm lấy ly của Tô Niệm Niệm, không hề dao động, nhẹ nhàng 'ùm' một tiếng.

“Ai mới là cháu cậu vậy?”

Bùi Ngôn Khanh liếc nhìn cô

“Con cũng uống cái này, sao cậu không quản con?”

Bùi Ngôn Khanh bật cười nói: “Cậu quản con, con có nghe không hả?”

“Vậy nên là cậu muốn Tô nha đầu làm cháu ngoại của cậu à?” Sở Ninh mở to tròn đôi mắt, lên tiếng phản đối.

Bùi Điềm vốn còn đang thở dài ngao ngán bây giờ đang âm thầm ném cho Sở Ninh một ánh mắt sắc lẹm.

Tô Niệm Niệm dùng sức chọc nĩa vào đĩa salad, ủ rũ nói: “Tớ không thèm.”

Giống như muốn rũ bỏ sạch sẽ quan hệ vậy.

Trong lòng Bùi Ngôn Khanh vô cớ trào dâng một chút ngọt ngào, sắc mặt anh lạnh lùng nói: “Cậu không có ý này.”

“Thế chú nhỏ ơi, có phải cậu có ý khác không ạ?” Bùi Điền giơ cái nĩa lên, gắp một miếng thịt bò nhỏ, đôi mắt tràn đầy sự vô tội.

Lời nói này vừa thốt lên, Nguyễn Bạch liền ngược mắt nhìn qua.

Sở Ninh cũng liếc đôi mắt to tròn nhìn qua, ánh mắt quan sát hai người.

Đến Bùi Ngôn Khanh cũng bị nhìn đến mức anh phải cau mày.

Khựng lại một lát, anh cụp mắt, cảm xúc trong ánh mắt anh không rõ ràng, anh gõ lên đầu Bùi Điền rất không khách khí, nghiêm nghị nói: “Chú thật sự có ý khác đấy.”

Tô Niệm Niệm nghiêng đầu nhìn anh.

Sau đó lại nghe thấy Bùi Ngôn Khanh kiên định nói: “Bởi vì con, chú không thể không hỏi lộ cô giáo Tô đây một chút.”

“Dù sao dạy dỗ con cũng hao tổn không ít tâm lực.”

Kiểu câu này có hơi quen quen, Tô Niệm Niệm nghe được câu này trán cô thậm giật giật.

Sao mà nghe, nghe giống như đang đá xoáy cô vậy.

Cô có hơi phiền não, thế nên lại thuận thế trèo lên cành cao, khẳng khái nói: “Thế anh phải lấy chút thành ý hỏi lộ ra đấy.”

Mi tâm Bùi Ngôn Khanh giật giật, nhìn sang Tô Niệm Niệm đang rất có khí

phách, có hơi buồn cười: “Em muốn cái gì?”

Tô Niệm Niệm nhất thời còn chưa nghĩ ra.

“Chú nhỏ, nếu không thì chú lấy thân báo đáp đi.” Bùi Diễm nói câu nào ra là chấn động cả phòng câu đó, quăng một quả lựu đạn xuống, “Nếu chị là người nhà của con thì không cần hỏi lộ nữa rồi.”

“Phụt.” Sở Ninh suýt nữa phun ngụm nước đang uống ra, nhìn cái này, lại nhìn cái kia, cả người cô như sắp rời xa trần thế vậy.

Cái này rớt cuộc là sự phát triển ảo ma gì vậy trời?! Thế rớt cuộc là ai với ai đang xem mắt vậy?

Tô Niệm Niệm nhất thời chưa phản ứng kịp.

Cô vốn tưởng bản thân đã là một tài xế ‘tổ lái’ rồi, ai ngờ Bùi Diễm còn thẳng thừng đưa cô lên tận phi thuyền.

Sợ dọa người ta chạy mất nên Tô Niệm Niệm vội vàng liếc nhìn Bùi Ngôn Khanh.

Sau đó, cô nhìn thấy lỗ tai của Bùi Ngôn Khanh dần dần đỏ lên, giống như lần trước khiến trái tim người ta phải ngứa ngáy.

Nếu anh đã ngại ngùng như vậy, thế thì cô sẽ không ngại ngùng nữa.

Tô Niệm Niệm muốn cười nhưng vẫn phải cố hết sức nén lại.

Mãi cho đến khi cô cảm nhận được ánh mắt đang thăm dò, cô nhìn qua là Nguyễn Bạch.

Trong mắt Nguyễn Bạch tràn đầy sự quan sát, không mấy thân thiện.

Tô Niệm Niệm bình tĩnh nhìn qua đó.

Một lúc lâu.

Lông mi dài của Bùi Ngôn Khanh hơi rủ xuống, lấy ra một tờ giấy lau khước miệng cho Bùi Điềm, sắc mặt nghiêm túc, khô khan nói vài câu: “Còn nói bậy bạ nữa, tối nay chú bảo ba con phạt con chép phạt nhé.”

Bùi Điềm làm vẻ mặt đáng thương mím môi, chỉ ném cho Tô Niệm Niệm ngòi cách đó một ánh mắt bất lực.

Nguyễn Bạch nhìn đi chỗ khác, cười một tiếng rồi nhìn về phía Bùi Ngôn Khanh: “Thật tốt, bây giờ thấy tuổi này của cô giáo Tô và Ninh Ninh em rất ngưỡng mộ, vô lo vô nghĩ.”

“Đến tuổi của em và anh ba, có lẽ mới có thể nghiệm ra được chuyện mỗi ngày bị người nhà hỏi thúc chuyện hôn nhân là đau đầu thế nào.”

Tính công kích của câu nói này quá mạnh, Tô Niệm Niệm nghe xong trái tim liền chững nhịp.

“Cô Nguyễn đã nhắc nhở em.” Tô Niệm Niệm cong môi, từ tốn nói: “Vì để tránh đến tuổi chị bị giục kết hôn.”

“Thế thì em phải mau chóng tìm đối tượng, ổn định từ sớm mới tốt.”

Nói xong, Sở Ninh đồng tình liên tục gật gù: “Có lý.”

Động tác của Bùi Ngôn Khanh khựng lại, anh nhìn cô rồi lại cau mày, nghiêm nghị nói: “Có lí cái gì hả.”

Anh nhìn Tô Niệm Niệm một cách sâu sắc, “Tuổi nào làm việc đó, nhiệm vụ bây giờ của hai người là học hành cho tốt.”

Sở Ninh chỉ qua quýt đáp lại lời anh hai câu, ngược lại Tô Niệm Niệm nghiêng đầu, hừ lạnh lùng một tiếng, dáng vẻ rất không phục.

Ánh mắt Bùi Ngôn Khanh hơi trầm xuống, nhìn chăm chăm Tô Niệm Niệm.

Tô Niệm Niệm chẳng màng đến chuyện để ý đến anh, cố gắng coi anh như không khí.

Bùi Ngôn Khanh mím môi, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lùng, anh không nói gì nữa.

Sau khi ăn cơm xong.

Tô Niệm Niệm vừa định đi tính tiền tại quầy thì Bùi Ngôn Khanh đi theo phía sau, nhỏ giọng nói: “Để tôi.”

“Ai tính người đó đi.” Cô cụp mắt, tay quẹt tìm giao diện thanh toán.
“Không phải ăn cùng nhau à?” Bùi Ngôn Khanh nhàn nhạt nói: “Không cần khách khí với tôi như vậy.”

Tô Niệm Niệm nhớ đến dáng vẻ mỗi lần anh phân rạch rời với cô khi trước, trong lòng nổi cơn giận dữ.

Lại cộng thêm chuyện tâm trạng hôm nay rất không thoải mái, cô không muốn kì kèo thêm, “Thế anh tính đi.”

Bùi Ngôn Khanh trầm mặc một lát, nhẹ giọng hỏi: “Hôm nay làm sao vậy?”

Chính vào lúc này, Nguyễn Bạch đi đến, cô ấy mỉm cười nói: “Anh ba, phiền anh tốn kém rồi.”

Bùi Ngôn Khanh gật đầu, “Cô khách sáo rồi.”

Tô Niệm Niệm bình tĩnh, điềm nhiên nhìn hai người anh một câu tôi một câu ngượng ngại, khuôn mặt đơ ra.

“Thế em đi nhé?” Nguyễn Bạch dịu dàng nhường mày.

Tô Niệm Niệm đoán câu tiếp theo sẽ là “Tôi chở cô về.”, cô đang trầm

phương nghĩ kế xem nên nói gì để phá cho hư.

Ai ngờ Bùi Ngôn Khanh không hề là mẫu người độc thân điển hình, anh không chút tự giác nào, điềm nhiên nói: “Thế Nguyễn tiểu thư đi cẩn thận.”

Nhìn thấy sắc mặt bỗng nhiên đông cứng của Nguyễn Bạch, Tô Niệm Niệm che giấu cảm xúc quay đầu, cô sợ mình không cẩn thận sẽ bật cười thành tiếng mất.

Nguyễn Bạch ghen ngào không nói nên lời, trong giọng nói mang theo vài phần giận dữ: “Thế thì anh ba, lần sau chúng ta lại gặp.”

Sau khi Nguyễn Bạch đi, Tô Niệm Niệm đang định đi về lại chỗ tìm Sở Ninh và Bùi Điềm, ai ngờ cô bị người đằng sau gọi lại.

“Tô Niệm Niệm.” Một tay Bùi Ngôn Khanh đút vào túi quần, sắc mặt không chút cảm xúc gọi cô lại.

Tô Niệm Niệm quay đầu, nhìn anh: “Làm gì?”

Bùi Ngôn Khanh tức ghen ở ngực, anh cũng không biết bản thân khi không lại kêu người ta làm gì.

Cô đột nhiên bật cười, ánh mắt nhìn anh từ chóp mũi xuống đến cổ áo đang lấp ló yết hầu của anh, trong lòng ngứa ngáy.

“Lấy thân báo đáp, cũng không phải không thể.” Cô nghiêng đầu, nói băng quơ.

Sắc mặt Bùi Ngôn Khanh khựng lại, vẻ mặt cực kỳ đa dạng. Nhưng anh lại muốn cố gắng giấu đi, tuy nhiên lại không thể kiềm chế đôi tai ngày càng đỏ của mình.

Tô Niệm Niệm kìm nén lại nhịp tim đang đập liên hồi, cô bạo gan nhìn chằm chằm anh, không bỏ qua một chút biểu cảm nào trên mặt anh.

“Ô Niệm Niệm, đừng có đùa với tôi cái này.” Cuối cùng, Bùi Ngôn Khanh từ tốn nói.

Nếu bỏ qua cái vành tai đang đỏ như máu của anh thì câu nói này còn đáng tin một chút.

Tô Niệm Niệm gật đầu, uể oải ‘ừm’ một tiếng, cực kì bình tĩnh: “Được thôi, thế thì không đùa nữa.”

Cô giống như một con mèo chủ động gây sự, lại không cào được người, uể oải thu lại móng vuốt, thậm chí không vẫy đuôi.

Bùi Ngôn Khanh khựng lại, trong lòng không thể diễn tả được cảm giác mắt mát đột ngột, anh mím chặt quai hàm, một lúc sau mới hít sâu một hơi.

Hai người cứ im lặng đứng đó, giống như là đang so tài, không ai lên tiếng.

Mãi cho đến khi Sở Ninh dắt Bùi Điềm đi lại, hắc cèm hỏi: “Đợi lâu quá rồi, thanh toán xong chưa?”

Tô Niệm Niệm gật đầu.

“Thế thì đi thôi.” Sở Ninh đau khổ nói, “Về nhà còn phải tập luyện, đây chính là cái cục hình trần gian gì vậy trời.”

Bùi Điềm nhìn chăm chú vào điện thoại và xem, sau đó ngẩng đầu lên và nói với Bùi Ngôn Khanh: “Ba nói chú tài xế đến rồi.”

“Thật quá tốt luôn.” Sở Ninh chen vào một câu: “Tiện nữa cho chị ké nữa.”

Bùi Điềm hài lòng gật đầu, hai người đi ra, ngồi lên xe chú tài xế đỗ bên đường.

Tô Niệm Niệm vẫy tay với bọn họ, Bùi Điềm nhìn cô với vẻ mặt đầy trịnh trọng “Trời đã gửi xuống cho chị một nhiệm vụ to lớn đấy”, cô nhìn cô bé và

làm dấu 'ok'.

“Thế, em cũng đi đây?” Tô Niệm Niệm quyết định lạnh lùng một lần.

Bùi Ngôn Khanh: “Tôi đưa em về.”

Tô Niệm Niệm: “Em tưởng anh sẽ nói là đi về cẩn thận chứ.”

Bùi Ngôn Khanh bước về phía trước tìm vị trí xe mình, “Một mình em về thế nào?”

“Là như vậy sao.” Tô Niệm Niệm kéo dài thanh âm, cười hỏi: “Thế một mình Nguyễn tiểu thư về liệu có phải không tốt lắm không?”

“Cô ấy có thể tìm tài xế.” Bùi Ngôn Khanh nhàn nhạt nói.

Tô Niệm Niệm lại thuận thế nói tiếp: “Em cũng có thể bảo anh trai em đến đón.”

Bước chân của Bùi Ngôn Khanh khựng lại, quay đầu nhìn cô, cơn bực bội trong lòng cả buổi tối khó mà khống chế, ánh mắt anh thâm trầm: “Nhưng tối qua, không phải em còn một hai đời cùng về với tôi à?”

Tô Niệm Niệm nghẹn, môi mấp máy, phát hiện ra lần đầu tiên cô không biết nói gì.

Cuối cùng, cô khẳng khái nói: “Không, không phải là do em uống nhiều sao?!”

Thấy cô xù lông lên như vậy, Bùi Ngôn Khanh cong miệng cười, “Ừm, uống nhiều.”

Dáng vẻ anh như chọc phải chú mèo.

Anh chậm rãi đi đến trước xe, cắm chìa khóa rồi mở cửa phía trước cho cô: “Uống say ngoan hơn bây giờ nhiều.”

Tô Niệm Niệm sững sờ, nhưng cô vừa mới đổi mặt với anh, cô đã vội chạy ra phía sau và chui vào ghế sau.

Bùi Ngôn Khanh cố ý nói: “Hôm nay em ngồi ghế sau, thế sau này cũng ngồi ghế sau nhé.”

Động tác của Tô Niệm Niệm khựng lại, vừa mới kêu ngạo một giây lại hoàn toàn sụp đổ, cô giải thích: “Tôi qua em làm mất cây son, đi xuống ghế sau tìm.”

“Là thế à.” Bùi Ngôn Khanh làm bộ ngạc nhiên, trong mắt thoáng có ý cười.

Lên xe, Tô Niệm Niệm ngẩng cô nhắm mắt nghỉ ngơi, không nói câu nào.

Đột nhiên cô mở to mắt nói: “Mấy chuyện linh tinh hôm qua em nói, anh có thể xem như chưa từng nghe thấy không vậy?”

Ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh vẫn nhìn về phía trước, sau khi im lặng, anh cụp mắt xuống, “Không thể.”

“Chật.” Tô Niệm Niệm bất đắc dĩ nói, “Dù cho lừa em thôi cũng được á.”

Giọng nói cô thấp hơn một chút: “Cũng đâu phải chuyện vẻ vang gì.”

Ngoài cửa sổ từng tia sáng bên đường chiếu vào khuôn mặt của Bùi Ngôn Khanh, nhất thời khó có thể phân biệt cảm xúc trên khuôn mặt anh.

Một lúc sau, anh mím môi, giọng nói rõ ràng và bình ổn, từng chút từng chút một xuyên vào trái tim của Tô Niệm Niệm: “Xem như không nghe thấy, liệu có phải coi như là thầm đồng tình?”

Tô Niệm Niệm sững sờ.

“Nhưng tôi lại không đồng tình.”

Bùi Ngôn Khanh bất ngờ mỉm cười, “Đối với tôi, cô giáo Tô rất xuất sắc.”

Trong xe rất yên tĩnh.

Sắc mặt Tô Niệm Niệm bình tĩnh, nhưng nội tâm đã liên tục gào thét.

Sau đó.

“Anh nói thêm đi.” Cô dịu giọng nói, được nước lấn tới.

Bùi Ngôn Khanh: “.....”

Anh mấp máy môi: “Cô giáo Tô.”

Tô Niệm Niệm ngồi thẳng dậy, chuẩn bị tiếp đón một tràng lời khen.

“Khiêm tốn một chút đi.”

“....”

Tô Niệm Niệm vừa về đến nhà đã nhìn thấy Tô Diệm dựa vào tường, ánh mắt từ tốn nhìn cô, giống như máy quét laze.

“Làm sao?” Cô có hơi chột dạ.

Tô Diệm vẫn nhìn chằm chằm cô một lúc, mãi không lên tiếng.

Cho đến khi Tô Niệm Niệm không kiên nhẫn nữa, đang định thẳng thừng rời đi thì cô nghe thấy Tô Diệm nói như hỏi tội: “Tô nha đầu, khủng khiếp thật nha.”

“Tên man rợ nào đưa em về vậy?”

Chương 23: Chương 23:

Tô Niệm Niệm nín thở, mở to mắt nhìn Tô Diệm.

Một lúc sau, cô mới hơi an tâm được.

Tô Diệm chắc chắn là không nhìn rõ được rốt cuộc là ai, nếu không thì làm gì có chuyện anh sẽ phản ứng như thế này.

Sau khi nghĩ kĩ càng xong, giọng nói của Tô Niệm Niệm chậm rãi, nghiêm túc nói: “Cái gì mà kẻ man rợ hả?? Chú ý ngôn từ của anh chút đi.”

“Đây là cậu của Sở Ninh.” Cô nói bồi thêm một câu.

Ánh mắt Tô Diệm dọi đi đôi chút, bỏ tay vào túi, uể oải đi mấy bước, không hề ăn năn: “Thế chính là đàn ông già.”

Tô Niệm Niệm: “.....”

“Tô nha đầu.” Tô Diệm lại nói: “Dù có là đàn ông già em cũng không thể bỏ bớt cảnh giác, đặc biệt là tối rồi người ta còn chở em về.”

“Lỡ như là một lão già bỉ ỉn thái thì sao?”

Thực tế thì so với cô, anh càng nên lo cho Bùi Ngôn Khanh người mà cô luôn tỏ ra thèm muốn, Tô Niệm Niệm trong lòng thầm nói như thế.

Nhưng cuối cùng cô vẫn quyết định hi sinh danh tiếng của Bùi Ngôn Khanh một chút, ngoan ngoãn gật đầu: “Em biết rồi.”

Thời gian nửa tháng chớp mắt trôi qua.

Đang là ngày thứ ba trước khi vào học, Tô Niệm Niệm vừa thu xếp đồ đạc, vừa nghe lời bốc phốt của Sở Ninh bên kia đầu dây điện thoại.

“Khi nào thì kí túc xá trường múa A mới tân trang lại vậy! Vỗ tay một cái, làm sao đặt đủ 8 cái vali của tớ?!” Sở Ninh hậm hực nói: “Nhỏ thì cũng coi như được đi, còn hư nữa! Nước nóng còn không có để chúng ta đi vượt qua khổ nạn? Còn có thêm chuyện học quân sự, cái thời tiết nóng như đổ lửa như thế này trường lại cứ một hai muốn chúng ta chết mà?”

Tô Niệm Niệm nhú mày, nhớ đến nhiệt độ cao như đổ lửa nửa tháng gần đây, nhất thời cảm thấy vấn đề này quá lớn, “Thế phải làm sao?”

Sở Ninh bực bội nói: “Nếu muốn trốn tiết quân sự, phải xin giấy chứng nhận của bệnh viện hạng ba.”

“Khi nào thì trường học xử lý mấy chuyện nhân sự?” Sở Ninh tức giận trợn mắt, “Tớ đi đâu đó làm gãy cái chân”

Tô Niệm Niệm nghiêm nghị: “Đừng nói bậy.”

Sở Ninh im bật, lại ngược đầu lên hỏi trời cao: “Lẽ nào, đây chính là tai họa mà bốn cô nương đây không thể tránh khỏi sao?”

Cô khóc lóc ôm mặt, đột nhiên nảy số: “Đợi đã, tớ nghĩ ra một cách rồi.”

“Cái gì?” Tô Niệm Niệm hỏi.

“Đi tìm cậu n hỏ của tớ.” Cô nhỏ giọng lí nhí: “Bảo cậu ấy làm tờ giấy chứng minh cho hai chúng ta?”

“Cậu cảm thấy có khả năng không?” Tô Niệm Niệm thẳng thừng cắt đứt cơn hoang tưởng của cô.

Sở Ninh thật sự hết cách rồi, “Nhưng giấc mơ thì cũng cần phải có, không phải hả?”

“Tớ sẽ đi thăm do thử trước, xem thử cậu nh ỏ tớ khi nào có thời gian.”

Buổi chiều, Tô Niệm Niệm đến biệt thự nhà họ Bùi, hoàn thành tiết học cuối cùng trong kì nghỉ.

Bùi Điềm học mọi thứ rất nhanh, mấy động tác múa ba lê cơ bản cô bé cũng đã học được gần hết, cộng thêm việc tuổi còn nhỏ sự dẻo dai càng nhiều hơn, ngoại trừ chuyện ban đầu không chịu đau được thì bây giờ cũng có thể cười tít mắt duỗi ngang chân.

Biết đây là lần học cuối cùng trong kì nghỉ hè, Bùi Điềm khóc sùi sùi đỏ cả mắt.

“Thế sau khi chị vào học nhất định phải vẫn đến nhé, em sẽ bảo ba em thêm lương cho chị.” Bùi Điềm níu lấy góc áo cô.

Tô Niệm Niệm mỉm cười gật đầu.

“Gần đây chị và chú nhỏ như thế nào rồi” Bùi Điềm điều chỉnh cảm xúc rồi bắt đầu vào chuẩn đề chính.

.....Không có tiến triển.

Đừng nói là Bùi Ngôn Khanh, ngay cả Tô Diễm về nhà cũng càng lúc càng trễ, mệt đến nỗi không nói nên lời.

Nhưng nhìn thấy ánh mắt đầy chờ mong của Bùi Điềm, Tô Niệm Niệm quyết định nói khéo: “Chị cảm thấy, chị và anh ấy đang cùng nhau tiến bộ.”

Cùng nhau thêm nửa tháng tuổi, có tính không?

“Sao vậy?!” Bùi Điềm chờ mong lắc lắc tay, ngạc nhiên há to miệng: “Hai người đã tiến triển đến mức độ này rồi sao?”

Tô Niệm Niệm: “....ừm.”

Sau khi đi ra khỏi biệt thự nhà họ Bùi, Tô Niệm Niệm nhận được điện thoại của Sở Ninh.

"Nhanh lên, nhanh lên, đến nhà hàng Trung Hoa bên cạnh bệnh viện đặt trước một chỗ, lát nữa tớ dẫn cậu nh ỏ của tớ ra."

Dù cảm thấy không có bao nhiêu hi vọng, nhưng nhìn mặt một cái cho có cảm giác tồn tại cũng tốt, Tô Niệm Niệm nhanh chóng đồng ý.

Ở trong nhà hàng trung hoa, Tô Niệm Niệm gọi mấy món Bùi Ngôn Khanh thích, ngồi kiên nhẫn đợi.

Rất nhanh, Sở Ninh đã vội vàng chạy đến, ngồi đối diện cô: “Niệm bảo, nghe tớ nói.”

“Cậu nh ỏ của tớ ăn mềm không ăn cứng, một lát nữa cậu chịu khó làm nũng nhé.”

Tô Niệm Niệm uống một ngụm nước, mở to tròn mắt, chột dạ xin thỉnh giáo: “Làm nũng như thế nào?”

“Cậu làm không được sao?”

Sở Ninh cũng uống một ngụm nước, vuốt mặt: “Cậu thấy cậu nh ỏ của tớ có thể bị mấy trò làm nũng của tớ làm dao động không?”

“Lần trước tớ nhìn ra được, cậu nh ỏ của tớ quản cậu như quản Điem Điem vậy đó.” Sở Ninh vuốt tóc đang hơi rối ra, nháy mắt với cô một cái: “Bảo đảm là cậu dịu giọng nói mấy câu là cậu ấy chịu không nổi đâu.”

Quả nhiên, trong lòng người khác hình tượng của cô như đứa nhỏ 5 tuổi vậy! Đây là lúc cô cho anh nhìn chút cái gì gọi là người phụ nữ thật sự!

Tô Niệm Niệm liếm môi, nói: “Thế để tớ thử thử.”

Nói xong, cô lên zhihu tìm kiếm, “Làm thế nào để nũng nịu?”

“Người phụ nữ biết làm nũng sẽ sung sướng nhất, những bí quyết đầy đủ nhất về cách làm nũng, cầm lấy đi khỏi cảm ơn!”

Tô Niệm Niệm nhanh chóng lướt xem, đọc đến mức đầu óc sờn cả da gà.

Nhưng nhìn mấy chục nghìn lượt like cô lại dao động, sau khi tổng kết lại mấy điều, cô lím môi, gật đầu một cách chắc như đinh đóng cột về phía Sở Ninh.

Một lúc sau, cửa phòng bao được đẩy ra.

Bùi Ngôn Khanh cất bước vào phòng bao, áo sơ mi trắng cởi mở hai nút trên, đôi tay trắng lộ ra, nhìn có vẻ giống như mới làm xong một ca phẫu thuật. Nhưng dù vội vội vàng vàng thì phong thái của anh vẫn rất xuất chúng.

Nửa tháng không gặp, Tô Niệm Niệm không nhận được nhìn anh một lúc, sau khi bị phát hiện cô chột da nhìn lảng đi chỗ khác.

Bùi Ngôn Khanh ngồi xuống nhìn hai người ngồi đối diện.

“Tìm cậu có việc gì?” Bùi Ngôn Khanh nhìn sang Sở Ninh đang nở nụ cười rất ân cần.

Sở Ninh niềm nở rót trà cho Bùi Ngôn Khanh, “Cậu nh ỏ, cậu này không chút khách khí nào?!”

“Nửa tháng không gặp, cũng phải liên lạc một chút chứ ạ.”

Bùi Ngôn Khanh mím môi, liếc qua cái đầu nhỏ bên cạnh đang cúi đầu ăn không nói lời nào, lạnh lùng nói: “vậy à?”

Anh bình tĩnh từ tốn nhấp chà: “Liên lạc, sao ngay cả một tin nhắn cũng không có?”

Sở Ninh ngạc nhiên, “Không phải chứ? Không phải con gửi tin nhắn cho cậu rồi sao?” Cô lướt xe lại wechat của mình, tìm thấy được bằng chứng liền hươ hươ cái điện thoại ra.

“Là cậu không trả lời con thì có.” Sở Ninh nói với bằng chứng chắc chắn.

Sắc mặt Bùi Ngôn Khanh nhất thời trở nên khó nói.

Anh lại nhìn sang Tô Niệm Niệm dường như đang xao nhãng, anh cau mày.

Tô Niệm Niệm vẫn đang ủ cảm xúc, cuối cùng cảm thấy sắp xong rồi, cô ngược mắt lên, mở ra một đôi mắt nai sáng ngời, nhẹ giọng nói: “Mệt chết đi được rồi đúng không ạ?”

“Nếu không thì uống chút canh...canh nhé ạ?” Cô đứng dậy, vòng qua ngòai xuống chỗ anh, cầm bát muốn múc cho anh.

Theo chiến lược, sự nũng nịu th ô tục là không có đầu óc, sự nũng nịu cao cấp là mang lại sự dịu dàng như nước, cộng với một chút vui tươi, chẳng hạn như sử dụng các từ trùng lặp càng nhiều càng tốt.

Bùi Ngôn Khanh nhướng mày, quay đầu ho nhẹ một tiếng, một lúc sau mới quay đầu, ngăn động tác của Tô Niệm Niệm lại, “Để tự tôi.”

Tô Niệm Niệm nhìn sang Sở Ninh, dùng ánh mắt để hỏi cô ấy về biểu hiện này giờ của mình đã ổn chưa.

Sở Ninh vội vàng giơ ngón tay cái về phía cô, nói bằng khẩu hình miệng: “Tiếp tục đi.”

Tô Niệm Niệm an tâm, trong lòng đắc ý, cô quả nhiên bắt đúng tần sóng.

Cô hơi nghiêng người nhìn Bùi Ngôn Khanh đang cúi đầu uống canh, cô trực tiếp đưa tay cầm bát, đầu ngón tay trắng nõn lướt qua mu bàn tay Bùi Ngôn Khanh, “Nóng không?”

“Em thôi cho anh nhé ạ?” Nói xong cô muốn nhích tới.

Mu bàn tay của Bùi Ngôn Khanh như gặp phải luồng điện, cả người bất giác ngã ra sau, canh suýt nữa bị đổ ra ngoài.

Điểm chính thứ hai của chiến lược là rút ngắn khoảng cách vật lý khi nói nếu bạn muốn thành công trong việc làm mềm lòng người. Ngoài lời nói, sự đụng chạm cơ thể vô tình là một vũ khí tuyệt vời.

Bùi Ngôn Khanh giữ chặt cái bát, nắm lấy tay Tô Niệm Niệm và miễn cưỡng trả lời: "Không cần, để tự tôi làm."

“Anh ghét em sao.” Tô Niệm Niệm hít một hơi, lấy ra tuyệt chiêu của cách ba trong chiến lược, dùng sức véo mình một cái để ch ảy nước mắt, nhìn Bùi Ngôn Khanh một cách đáng thương.

“Chuyện gì vậy?” Bùi Ngôn Khanh khóc không ra nước mắt, nhìn thấy diễn xuất cực kì vụng về của Tô Niệm Niệm, anh đẩy đầu cô ra xa một chút: “Bình thường chút xem, tuyệt chiêu này không có tác dụng với tôi đâu.”

Sắc mặt Tô Niệm Niệm căng thẳng, cô tức giận quay đầu lại, khẽ lẩm bẩm: "GỐ!"

Thất bại rồi.

Sở Ninh lại lén nhìn Bùi Ngôn Khanh, thấy đôi mắt anh nhuốm cười, xem ra tâm trạng không tệ, thế nên cô quyết định nói ra sự tình.

Cô hắng giọng, “Cậu nh ỏ, là như vậy.”

“Ba ngày nữa con và Tô nha đầu sẽ phải vào học lại rồi ấy ạ. Môn quân

sự....” Cô khựng lại, “Thời gian gần đây nhiệt độ lên tận 35 độ, nóng như chảo dầu, con với Tô nha đầu yếu điệu thực nữ sao có thể chịu được khổ cực cỡ vậy ạ?”

“Nói vào vấn đề chính đi.” Bùi Ngôn Khanh tự rót cho mình một ly trà.

“Vấn đề chính là.” Tô Niệm Niệm chớp mắt, nói với tốc độ nhanh chóng, “Có thể nào nhờ anh làm một tờ giấy chứng minh cho tụi em là không thể tham gia khóa huấn luyện quân sự không.”

Một giây, hai giây.

Bùi Ngôn Khanh chỉ cầm ly trà từ từ thưởng thức, một lúc lâu cũng không lên tiếng.

Tô Niệm Niệm và Sở Ninh trơ mắt nhìn nhau, tim đập liên hồi.

“Là chuyện này?” Bùi Ngôn Khanh hỏi.

Nghĩ rằng có hi vọng, Tô Niệm Niệm cười càng tươi tắn hơn, “Ừm!”

Bùi Ngôn Khanh nhìn cô một cách sâu xa, tàn nhẫn nói: “Chi bằng đi nằm mơ một giấc còn hơn.”

Nụ cười của Tô Niệm Niệm đông cứng, tay siết chặt.

Nhìn thấy vẻ mặt ngửa răng của hai người, nụ cười trong mắt Bùi Ngôn Khanh càng sâu, "Nhưng mà, không sao."

“Cậu sẽ chuẩn bị cho hai đứa thuốc chống say nắng.”

Tô Niệm Niệm: “....”

Sở Ninh: “....”

Bùi Ngôn Khanh vội vàng ăn xong bữa cơm rồi lại vội vàng quay về bệnh viện trực ban.

Sau khi anh đi, Sở Ninh mới giận dữ bốc phốt, đập bàn và nói một cách nổi loạn: “Bùi Ngôn Khanh không độc thân, ai độc thân!”

Trước ngày nhập học của Tô Niệm Niệm một ngày, Tô Diệm kết thúc kì thực tập của mình nằm lì ở nhà.

“Anh cần phải ngủ một ngày, đừng kêu anh nhé.” Tô Diệm nói.

Vậy nên sáng sớm hôm sau khi Tô Niệm Niệm phát hiện phần cổ tay của mình bị sưng u lên, cô cũng không đi đến gõ cửa phòng Tô Diệm, người có thể đang ngủ quên cả trời đất.

Cô nhẹ nhàng nhéo cái cục u ở cổ tay, nhăn mặt vì đau.

Sẽ không phải là bươu chứ? Tô Niệm Niệm suyt nữa thì bật khóc, cô còn trẻ như vậy, còn chưa cua được Bùi Ngôn Khanh, còn chưa được lên vị trí trưởng đoàn múa....

Càng nghĩ càng sợ, cô quyết định ổn định một chút, vác cặp lên vội vàng gọi xe đi đến bệnh viện.

Đến bệnh viện A, Tô Niệm Niệm hồi hộp xếp hàng dài, lúc bốc số cô háng giọng, “Chị ơi, em muốn khám khoa bươu.”

Y tá ở phòng đăng ký nhanh chóng cầm tờ đơn, nghi hoặc nhìn cô gái xinh đẹp, thấy cô trông sáng sủa khỏe mạnh, hiếm thấy nên hỏi thêm một câu: “Bị gì?”

Tô Niệm Niệm cắn môi, đưa cái tay đang vác cặp ra, khó nói: “Chỗ này của em nổi lên một cục hạch.”

Y tá nhìn rồi mỉm cười, “Ay ya, cô nương, đây là bệnh không nghiêm trọng, chọn khám nhầm khoa rồi.”

Cô nói: “Em nên bốc số khoa xương.”

Tô Niệm Niệm ngơ ngác: “Khoa xương?!” Trái tim cô vọt lên, vội vàng nói: “Chị, em muốn bốc Bùi Ngôn Khanh khám!”

Ý tá vừa nghe, có hơi kinh ngạc, khẽ tặc lưỡi: "Bác sĩ khoa xương Bùi Ngôn Khanh này thật sự rất nổi tiếng."

“Nhưng phí khám của anh ấy đắt lắm, chút bệnh nhỏ này của em khám bình thường là được rồi.”

Nghĩ đến lần trước Lục Huyền có nói, chút bệnh nhỏ còn lãng phí khám chuyên gia, nên Tô Niệm Niệm cụp mắt, “Dạ được.”

Cô cầm lấy phiếu đến khoa xương, ngồi trước cửa phòng chẩn đoán đợi.

Nghe nói là bệnh nhỏ, Tô Niệm Niệm cũng an tâm được đôi chút nhưng vẫn sợ uống thuốc và tiêm.

Mãi đến khi nghe thấy đọc đến số cô, cô đã chuẩn bị tinh thần, từ từ lê bước chân đi, vừa định bước vào phòng khám thì cửa bên trong lại bị đẩy ra, sứt nước đùng phải người đang vào.

Mùi thuốc quen thuộc xộc vào mũi, Tô Niệm Niệm ngược mắt lên liền nhìn thấy một cái cổ thon dài trắng nõn lạnh lẽo, phía trên là hàm dưới tinh xảo, môi mỏng hơi mím lại.

“Tô Niệm Niệm?” Giọng nói trầm thấp truyền từ đỉnh đầu xuống, nghe kĩ còn mang chút sự vui sướng.

Bùi Ngôn Khanh cúi đầu nhìn giấy khám trong tay Tô Niệm Niệm, ánh mắt trầm xuống, “Làm sao vậy?”

Chương 24: Chương 24:

Tô Niệm Niệm lùi về sau hai bước, nhìn con số trên biển trước cửa đối chiếu với con số trong giấy, không có đi nhầm nha.

Bùi Ngôn Khanh lập tức hiểu ra ý cô, cơn tức giận không biết từ đâu đến, nhàn nhạt nói: “Em không có đi nhầm.”

“Em nói rồi mà.” Tô Niệm Niệm chớp chớp mắt, chỉ tay về phía anh, “Thế em, đi vào?”

Bùi Ngôn Khanh càng thêm buồn bực, theo bản năng kéo cô lại, vừa định hỏi triệu chứng, liền nhìn thấy trên cổ tay trái của cô nổi lên một cục u, đầu ngón tay mát lạnh lướt qua, vẻ mặt thả lỏng: “Đến để khám cái này?”

Tô Niệm Niệm gật đầu, hồi hộp, đánh thương hỏi: “Cái này liệu có chuyện gì không? Có cần phải tiêm hay làm phẫu thuật gì không?”

Nói xong, cô lại hỏi: “Nếu cần tiêm rồi làm phẫu thuật thì liệu có phải là có thể cho em một cái tờ đơn chứng minh miễn học quân sự rồi không?”

Trong mắt Bùi Ngôn Khanh loé lên ý cười không rõ lắm, anh bình tĩnh phủ nhận: “Không cần.”

Tô Niệm Niệm thất vọng “a” một tiếng, đang định chuẩn bị đi vào thì Bùi Ngôn Khanh bước nhanh hơn cô, nói với bác sĩ nam đang ngồi ở đó: “Châu tiên sinh.” Anh cầm phiếu của Tô Niệm Niệm, “045 là người quen của tôi, để tôi đi.”

Châu tiên sinh ngồi ở trong hện không thể cầu cho ít việc, cười tít mắt

ngẩng đầu lên, vừa nhìn đã thấy một đoá hoa cao lãnh có tên tuổi dẫn theo một cô gái nhỏ xinh như búp bê.

Anh ngơ ra vài giây với anh mắt khó tin, “Bùi tiên sinh, đây là...em gái sao?”

Sắc mặt của Bùi Ngôn Khanh hơi khựng lại, không trả lời rõ ràng: “Không phải em gái.”

Châu tiên sinh mỉm cười nhìn về hướng Tô Niệm Niệm: “Haizzz, cô gái nhỏ, nếu đã quen biết Bùi thần tiên của chúng tôi, sao lại không đến tìm thẳng anh ấy?”

Nói xong, Bùi Ngôn Khanh không thể hiện cảm xúc gì, anh mím môi nhìn sang cô.

Bị anh nhìn như thế này khiến Tô Niệm Niệm nuốt nước bọt, thành thật nói: “Phí khám của anh ấy đắt lắm.”

Châu tiên sinh bật cười haha, vẫy vẫy tay, “Đi thôi đi thôi.”

Tô Niệm Niệm lảng lảng đi theo phía sau anh, lắm lúc lại ngược nhìn bóng lưng có hơi không vui của anh.

“Thật đúng lúc a.” Cô cố tìm đề tài để nói, “Ở chỗ Châu tiên sinh cũng có thể gặp anh.”

Bùi Ngôn Khanh không để ý đến cô, bước chân không hề dừng lại mà tiến thẳng vào phòng chẩn đoán, anh chỉ vào vị trí trước ghế, “Ngồi đi.”

“Phí khám của tôi đắt sao? Tại sao em không đặt lịch tôi?” Câu nói này anh đương nhiên sẽ không thể thốt ra, kìm nén một lúc, anh trầm giọng nói: “Cơ thể có vấn đề gì không biết đi đến hỏi tôi thử à?”

Cơ giận không biết từ đâu bốc lên: “Tô Diệm đâu? Cậu ấy để làm gì?”

Tô Niệm Niệm chớp chớp mắt, cô nghĩ hành động bốc số khám người khác của mình đã làm tổn thương đến lòng tự trọng của Bùi Ngôn Khanh. Thế nên cô ngồi nghiêm chỉnh lại, đùn đẩy trách nhiệm.

“Anh trai của em đang ngủ, có kêu cũng kêu không được.”

“Sau đó em dậy sớm, nghĩ là sưng u, tưởng rằng mình sắp chết rồi nên gấp gáp đi đến bệnh viện.” Cô càng nói càng thấy uất ức, mở to đôi mắt đang long lanh nước, nhìn chăm chăm anh.

Bùi Ngôn Khanh ngồi sừng sững trước mặt cô, thấy dáng vẻ ngoan ngoãn, làm nũng của cô anh vừa bất lực vừa buồn cười.

“Cái này chữa trị làm sao ạ?” Tô Niệm Niệm hỏi anh, “Có thể không uống thuốc không tiêm được không? Cái gì em cũng không muốn.”

Bùi Ngôn Khanh ngồi kế bên cô, đôi mắt hơi dao động, che đi ý cười, “Tất cả đều không cần.”

“Thật sao!” Tô Niệm Niệm thở phào nhẹ nhõm, “Thế trị làm sao?”

“Lại đây, gần chút.” Bùi Ngôn Khanh ngoắt ngoắt tay với cô.

Tô Niệm Niệm dịch cái ghế lại gần cạnh bên anh, vì chút lòng riêng, sau khi cô đặt ghế xuống cả người rướn về phía trước chỉ ngồi một ít trên ghế.

Bằng cách này, cô ấy thậm chí có thể đếm được hàng lông mi dày và rậm của Bùi Ngôn Khanh, giống như một chiếc cọ nhỏ, bao quanh đôi mắt hoa đào lấp lánh.

Thật đẹp trai.

Bùi Ngôn Khanh lập tức kéo cánh tay cô lại, đầu ngón tay nhẹ nhàng ấn vào cục u, Tô Niệm Niệm tưởng anh đang kiểm tra tình hình, tiếp tục đắm chìm trong sự dịu dàng của mỹ nhân, không hề nhận ra nguy hiểm đang đến

gần.

Mãi cho đến khi mỹ nhân nghiêng đầu, khuôn mặt tinh xảo gần trong gang tấc, đôi mắt xinh đẹp như có móc câu, nốt ruồi trên chóp mũi đỏ bừng, huyết áp của Tô Niệm Niệm như tăng không phanh.

“Đẹp trai không” Bùi Ngôn Khanh kéo dài thanh âm, giọng điệu từ tốn.

Tô Niệm Niệm vội vàng gạt đầu, “Đẹp...”

“Aaaaaaa!”

Cô đột nhiên mở to hai mắt, mới đầu còn đau đến kêu lên một tiếng, nhưng cuối cùng đầu lại đau đến kêu không ra tiếng, chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Tô Niệm Niệm xin thề, từ khi cô có kí ức đến này, dù là duỗi chân, dũi lưng hay gì đi chăng nữa, lúc đau đến mức hận không thể chết quách đi cũng không đau bằng lúc này.

Đau đến mức Tô Niệm Niệm rõ ràng vẫn chưa có phản ứng gì, nhìn Bùi Ngôn Khanh, người đã đột ngột ấn cục u của mình xuống mà khuôn mặt vẫn vô cảm, hai mắt đau nhức, mũi co rút, nước mắt rơi rời liền rơi, càng ngày càng thấy uất ức, không thể dừng lại.

Hai mắt cô run lên, cả đầu bổ nhào vào trong lòng Bùi Ngôn Khanh, giận dữ giơ tay phải lên đánh anh, giọng nói mang theo sự uất ức không gì có thể tả được: “Mỹ nhân, anh thật nhẫn tâm.”

“Giết người không chớp mắt, anh không có trái tim hu hu hu.”

“Em đau đến chết đi được rồi, chưa bao giờ đau như vậy luôn, sao mà anh có thể xuống tay được hả?”

Thế lực vẫn chưa giảm bớt, cô nói năng không mạch lạc, nhào vào trong lòng Bùi Ngôn Khanh, chùi hết nước mắt lên người anh.

Từ lúc nhìn thấy cô gái nhỏ này bật khóc, Bùi Ngôn Khanh đã thấy hoảng.

Lúc này người nọ đang khóc vùi đầu vào trong ngực anh, hơi thở ấm áp tựa hồ xuyên qua quần áo lướt qua trái tim, khiến anh khẽ rùng mình. Trên mũi là hương thơm trái cây tươi mát đột nhiên nồng đậm, ngay cả giọng điệu phàn nàn cũng nhuốm màu dịu dàng.

Anh cảm nhận được nhịp tim của mình đang bất ngờ đập nhanh lên, từng chút từng chút một đập vào màng nhĩ, anh cứng đờ đến mức không biết nên đặt tay ở đâu.

Biết rõ là như vậy không đúng nhưng anh lại không thể đẩy cô ra.

Cuối cùng, Bùi Ngôn Khanh thắm thở dài, cup mắt, tay vuốt đầu cô gái nhỏ trong lòng, giọng nói anh vang lên để an ủi cô nhưng vẫn nghe rất ngượng nghịu: “Đừng khóc nữa, được không?”

Càng nghe được câu này, Tô Niệm Niệm càng oán trách, cô phủi phủi đầu, khàn giọng nói: “Em sẽ không tìm anh khám bệnh nữa.”

“Được.” Bùi Ngôn Khanh vỗ đầu cô, nghiêm túc nói: “Tôi hi vọng em mãi mãi không cần tìm tôi.”

Trái tim của Tô Niệm Niệm như có một chiếc lông vũ lướt qua, người thấy mùi thơm tươi mát của thuốc, cô ước mình có thể nằm trong vòng tay của anh mãi không buông.

“Còn chưa chịu ngồi dậy?” Bùi Ngôn Khanh không nhịn được, giữ cái ót của cô.

Tô Niệm Niệm liếc nhìn anh, chằm chằm ngẩng đầu lên: “Dựa chút bộ có thể lấy bớt miếng thịt nào của anh?”

Bùi Ngôn Khanh nở nụ cười: “Đây là tiền thêm đấy.”

“Anh...” Tô Niệm Niệm ngẩng đầu nhìn anh, giận dữ đẩy anh ra, nhỏ giọng oán trách: “Đồ lừa gạt.”

“Tôi lừa gạt gì em?” Bùi Ngôn Khanh nhìn cô.

Tô Niệm Niệm nhìn xuống chỗ xưng đã được chèn ép xuống, và nói với vẻ sợ hãi kéo dài, "Tại sao anh không tiêm phòng cho em? Vả lại..."

Dụ dỗ cô bằng sắc đẹp, khiến cô choáng váng.

Bùi Ngôn Khanh chỉ rõ sự thật: “Tôi mà nói nó rất đau em có thể giận dữ tôi như bây giờ à.”

Nói xong, anh đứng dậy, sau khi ngồi vào bàn, anh cúi đầu viết bệnh lý: “Viêm gân cổ tay.”

Khựng lại, anh ngược mắt: “Nói xem, gần đây ở nhà em làm gì.”

“Tập luyện!” Tô Niệm Niệm lập tức nói.

“Sau đó thì sao.”

“Dạy Bùi Điềm luyện tập.”

“Còn có.”

Tô Niệm Niệm muốn nói lại thôi, đối diện với ánh mắt như hiểu rõ sự tình của Bùi Ngôn Khanh, cô nhỏ giọng nói tiếp: “Chơi game.”

Bùi Ngôn Khanh lạnh lùng cười một tiếng, “Chả trách, hóa ra nửa tháng trước em đều ở nhà làm cái này.”

Anh viết xuống tờ đơn, “Cầm lấy, không muốn tái phát thì bớt chơi game lại đi.”

Tô Niệm Niệm ‘ừm’ một tiếng, chậm rãi cầm lấy tờ giấy, lại hỏi thêm một câu: “Cái đó.”

“Ừm.”

“Vết thương này có thể học quân sự à? Liệu có phải là do vận động quá sức....”

Bùi Ngôn Khanh nghĩ cũng không thềm nghĩ, tàn nhẫn cắt đứt sự hoang tưởng của cô: “Thuốc chống say nắng tôi đã gói đưa cho Sở Ninh, cách sử dụng cũng đã viết rồi, hai người cứ chăm sóc qua lại cho nhau nhé.”

Tô Niệm Niệm: “....”

“Tạm biệt.” Cô mỉm cười vẫy tay.

Bùi Ngôn Khanh nhìn về hướng cô không chút chần chừ rời đi, anh khựng lại một lúc, cúi đầu, nhẹ nhàng ‘ừm’ một tiếng, “tạm biệt.”

Ngón tay anh không tự chủ được siết chặt lấy tờ bệnh án, một giây sau đỉnh đầu đột nhiên có một cái bong, người vừa ban nãy rời đi không thềm quay đầu lại đã xuất hiện trước bàn anh.

Tô Niệm Niệm nghiêng đầu, mỉm cười nhìn anh: “Mỹ nhân, nhớ sau này thường xuyên liên lạc nhé.”

“Em đi đây.”

“Được.”

*

Vào ngày 20 tháng 8, thành phố A không có mây, nhiệt độ đạt mức cao nhất trong hai tháng.

Cũng trong ngày hôm nay, Tô Niệm Niệm bước vào cổng lớn trường múa A, Tô Diệm dậy sớm theo cô, vừa ngáp vừa uể oải đi phía sau xách vali cho cô.

Sau khi thi đại học Tô Diệm đã thi bằng lái, bãi xe trong nhà cũng có một chiếc xe anh mua từ năm ngoái, đáng tiếc là bình thường không có thời gian lái, nghỉ động cũng luôn phải làm không hết việc, xe chỉ có thể đỗ trong gara đến khi đóng bụi.

“Anh lái xe, chở em?” Tô Diệm bấm chìa khóa xe, nhướn mày.

Tô Niệm Niệm: “Em tiếc sinh mệnh lắm.”

Tô Diệm tức cười, “Em là đang khinh thường anh à?”

Tô Niệm Niệm khoanh tay, chiếc mắt kính mát che nửa khuôn mặt, im lặng thay cho câu trả lời.

“Được.” Tô Diệm gạt đầu, cầm điện thoại lên định gọi xe, “Sau này xe của anh nhất định không có chỗ cho em đâu nhé.”

“Đến lúc đó, em có cầu xin anh thì anh cũng không cho em ngồi.”

Hai người gọi xe đến trước cổng lớn trường múa A.

Hôm nay là ngày sinh viên mới vào trường, bọn họ đến cũng không quá trễ, nhưng cửa đã đứng đông nghịt người.

Các học sinh của trường múa A luôn được biết đến với nhan sắc thăng hạng, trong số các tân sinh viên thậm chí còn có một số ngôi sao nhí đã ra mắt, thậm chí còn chụp mấy tấm ảnh xuất thần đăng lên mạng để pr.

Tô Niệm Niệm đeo kính mát, mái tóc dài được búi cao và kéo theo chiếc vali nhỏ nhất, cô bước đi trong gió, và chiếc váy dài màu hồng củ sen tung bay trong gió, tạo cho cô ấy một cảm giác thiên thần.

Cô một mình vui vẻ đi phía trước, Tô Diệm ở phía sau một mình cõng ba hành lý lớn, trên trán nổi gân xanh: “Tô nha đầu.”

“Lại đây, cầm đồ coi.”

Tô Niệm Niệm nhìn thấy sắc mặt trầm thấp của Tô Diệm, cô quay người.

“Thế thì không thành thiên thần nữa.” Tô Niệm Niệm nhìn một vòng, cảm rằm nói: “Anh xem, thiên thần nhà người khác đâu có cần xách vali.”

Tô Diệm cười khinh một tiếng: “Anh trai của em lúc đến đại học A, ai xách cho anh hả?”

Trong lòng Tô Niệm Niệm thầm thở dài, nhận lệnh cầm vali, sau đó lại vang lên một tiếng kêu thất thanh: “Chị!!”

Tô Niệm Niệm quay đầu, kinh ngạc nói: “Điềm Điềm?”

Bùi Điềm chạy bổ nhào về phía này, “Hôm nay chị xinh đẹp quá!”

“Hôm nay Điềm Điềm cũng xinh đẹp!” Tô Niệm Niệm khen cô bé.

Tô Diệm nhìn hai người khen qua khen lại, trán giật giật: “Tiểu quý này, là ai?”

“Anh là ai vậy?” Bùi Điềm liếc qua.

Tô Diệm uể oải nói: “Em đoán xem.”

Bùi Điềm nhỏ giọng nói vào tai của Tô Niệm Niệm: “Anh ấy kiêu ngạo quá.”

Tô Niệm Niệm bật cười gật đầu.

“Chị, chúng ta đừng để ý anh ấy nữa.” Bùi Điềm nói nhỏ vào tai của cô, “Hôm nay chú nhỏ em cũng đến.”

Chương 25: Chương 25:

Ý cười trên khuôn mặt của Tô Niệm Niệm đông cứng, cô hạ giọng nói: “Em nói cái gì? Sao anh ấy lại đến?”

Bùi Diễm cười tít mắt nói: “Cô với chú ra nước ngoài du lịch rồi, nhưng vẫn phải có người đưa Ninh Ninh đi học.”

“Vốn là tìm ba em, nào ngờ chú nhỏ cũng muốn đến.”

Bùi Diễm Diễm có chút nguống mộ, nhỏ giọng nói: “Anh ấy đối xử với Ninh Ninh tốt quá.”

Bùi Diễm nhún vai, “Thật sự mọi người đều không nghĩ chú ấy sẽ đến, có thể là do gần đây tâm trạng tốt.”

“Xong chưa hả?” Tô Diễm không chịu nổi nhìn dáng vẻ bi bi bô bô nói mãi không hết của hai người, lạnh nhạt nói: “Nóng chết đi được, mau đi đi.”

Tô Niệm Niệm quay đầu chợt dạ nhìn anh một cái.

Cô nên giải thích sự thật về cái ‘người man rợ’ kia chính là Bùi Ngôn Khanh.

“Anh ấy đến chưa?” Tô Niệm Niệm nắm lấy tay Bùi Diễm.

“Đến rồi ạ, đang đậu xe ở đằng sau và xách vali giúp Ninh Ninh.” Bùi Diễm chỉ về phía chỗ đậu xe ở phía sau: “À đúng rồi, hành lí của Ninh Ninh nhiều lắm, chúng em còn dẫn theo cả vệ sĩ, có thể cầm giúp chị luôn.”

Cô bé ngược nhìn sang Tô Diễm, lại hắc cèm nói: “Vậy nên chú, không thể

để chị xách vali được, thiên thần thì sao có thể xách vali được.”

Tô Diễm nhướn mày, hiển nhiên lại chú ý đến vé phụ: “Tiểu quý, gọi anh là cái gì hả?”

“Chú đó.” Bùi Diễm nói rất khẳng khái.

Tô Diễm tức đến ngứa răng, ‘hừ’ lạnh một tiếng: “Tô nha đầu, em bảo cái tiểu quý này đến ở đâu thì đi về đó đi.”

Tô Niệm Niệm lo lắng, sợ Bùi Ngôn Khanh và Sở Ninh không biết từ góc nào chui ra, đụng mắt Tô Diễm nữa.

“Thế đợi em một lát nhé.” Tô Niệm Niệm nói, “Em đưa Diễm Diễm qua đó.”

Tô Diễm khoanh tay cười rạng rỡ, Bùi Diễm với khuôn mặt tràn đầy vẻ không dám tin vào mắt mình “Chị vậy mà lại vì cái chú xấu xí này đuổi em đi.”

“Đi nào, đi nào.” Tô Diễm chỉ về phía trước: “Anh ở trước cái chỗ nghỉ chân kia đợi em.”

Tô Niệm Niệm vội vàng dắt Bùi Diễm đi về phía chỗ đậu xe.

“Chị, là không yêu nữa sao?” Bùi Diễm khóc sụi sụi.

“Đương nhiên yêu.” Tô Niệm Niệm vuốt tóc cô bé, thấp giọng giải thích: “Chú vừa rồi là anh trai của chị.”

Bùi Diễm ngạc nhiên: “Hóa ra chú ấy là anh ruột phiền phức mà chị nói sao!” Cô bé thở dài rồi nói: “Chả trách.”

“Điều quan trọng nhất là, anh ấy còn là học sinh của chú nhỏ em nữa.” Tô Niệm Niệm nói rõ ra sự tình, “Cho nên, không thể để anh ấy phát hiện ra tầng quan hệ này được!”

Bùi Điền trịnh trọng gật đầu, “Em hiểu rồi, vậy nên chị là em gái của học sinh chú nhỏ em?”

“Ừm.”

“K1ch thích quá vậy.” Bùi Điền kích động đến mức khuôn mặt nhỏ đỏ rần lên.

Tô Niệm Niệm: “.....”

Nhớ đến người chú kì quặc bá đạo kia, Bùi Điền siết chặt tay lại: “Yên tâm đi chị. Em bảo đảm một lát nữa sẽ dắt chị Ninh Ninh và chú nhỏ em cách xa chút.”

Tô Niệm Niệm dắt Bùi Điền vòng qua chỗ đậu xe, liền nhìn thấy đại tiểu thư Sở đang đứng che ô, che hết cả người, đứng ở sau xe vẫy tay với vệ sinh: “Này này này, nhẹ chút nhẹ chút, trong cái vali đó đều là bảo bối của em đấy!”

Cô ngược mắt nhìn xuống, Sở Ninh thần thông quảng đại đã lấy được chiếc xe ba bánh, bên trên để bốn cái vali.

Tô Niệm Niệm lại kéo Bùi Điền đi về phía trước liền nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh đang giúp Sở Ninh xách túi.

Chiếc quần tây đen đơn giản khiến anh trông như người mẫu, dáng người cao lớn dưới ánh mặt trời, làn da trắng nõn như muốn tỏa sáng.

Đáng tiếc người đẹp đang cau mày, xem ra sự kiên nhẫn sắp cạn kiệt, Bùi Ngôn Khanh lại hít một hơi thật sâu: “Sở Ninh.”

“Nhiều nhất là 4 cái vali.” Anh lạnh lùng nói: “Đem toàn bộ mấy thứ không cần thiết về.”

Sở Ninh liền làm mặt đau khổ, ôm cái thùng bảo bối đó, ruột gan như đứt

đoạn: “Không được, đều là bảo bối của con!”

“Cậu nh ỏ, cậu không thể tàn nhẫn như vậy được!”

Bùi Ngôn Khanh nhìn cũng không thèm nhìn cô: “Cậu cho con ba phút suy nghĩ lại.”

Sở Ninh đang giả vờ khóc, nhìn thấy Tô Niệm Niệm liền hét lên: “Tô nha đầu!”

“Đến rồi.” Tô Niệm Niệm đi về phía trước, dắt Bùi Điềm đến trước mặt Bùi Ngôn Khanh: “Em đưa Điềm Điềm về đây.”

Bùi Ngôn Khanh ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt Tô Niệm Niệm mấy giây, dịu dàng nhìn cô rồi gật đầu.

“Tô nha đầu, cậu có mấy cái vali vậy?” Sở Ninh ôm cái vali kia, oán than nói: “Hu hu hu hôm nay tớ bắt buộc phải rời xa bảo bối của tớ rồi.”

“Đại khái thì có 3,4 cái.” Tô Niệm Niệm nói.

Bùi Ngôn Khanh đột nhiên lên tiếng: “Cầm hết không?”

Tô Niệm Niệm sờ sờ mũi, “Em đi cùng với anh trai, nên có thể cầm được.”

“tôi giúp em?” Bùi Ngôn Khanh nói.

Tô Niệm Niệm nhanh chóng lắc đầu, “Không cần không cần.”

Bùi Ngôn Khanh sụp mắt, vả mặt nhạt đi một chút: “Ừm.”

“Thế em đi đây.” Tô Niệm Niệm vẫy tay với Sở Ninh, “Lát nữa gặp.”

Sở Ninh ôm chiếc vali bắt lực nói: “Được.”

Mãi cho đến khi Tô Niệm Niệm đi xa, Sở Ninh mới cắt hết ruột gan đem cái vali đó đặt lại trong xe.

“Cậu nh ỏ.” Cô gọi, nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh đang cúi đầu xao nhãng, cô lại gọi thêm tiếng nữa: “Cậu nh ỏ!”

“Hửm?” Bùi Ngôn Khanh nghiêng đầu.

“Cho con nắm cái vali đi, được không?” Cô chấp tay lại một cách đáng thương.

“.....”

Tô Niệm Niệm nhanh chóng kéo Tô Diệm đi làm một loạt thủ tục như đăng ký, lấy chìa khóa và tìm ký túc xá.

Ngay cả Tô Diệm cũng mệt mỏi, “Tô nha đầu, có ai theo đuổi em không?”

Tô Niệm Niệm lần đầu tiên đến kí túc xá, cô đẩy cửa ra, mỉm cười nói: “Anh không về sớm nghỉ ngơi à?”

Sắc mặt Tô Diệm dịu hơn chút, cong môi cười.

Anh nhìn môi trường xung quanh phòng ngủ một vòng, cau mày nói: “Cái này không được rồi.”

“Hết cách thôi.” Tô Niệm Niệm nhún vai, “Ra ngoài sống cũng cần giấy xác nhận của bệnh viện cấp 3, nếu không thì anh nhờ thầy hướng dẫn của anh viết cho em một cái?”

Tô Diệm mím môi: “Thế em ráng nhịn tiếp đi.”

Tô Niệm Niệm: “....”

“Thế thôi anh về đi.” Tô Niệm Niệm thu dọn đồ đạc, mau chóng đuổi khách.

Sắc mặt Tô Diệm đanh lại: “Dùng xong liền rút?”

“Em là sợ anh mệt đấy.” Tô Niệm Niệm mặt không biến sắc.

“Không mệt.” Giọng nói của Tô Diệm chua chát: “Sao anh cứ cảm thấy em hận không thể đuổi anh đi nhỉ.”

Động tác của Tô Niệm Niệm khựng lại, “Em không phải, không có.”

“Được rồi, một lát nữa bạn cùng phòng em đến, anh ở đây cũng không thích hợp.” Tô Diệm đứng dậy, thả lỏng cái cổ áo đang ẩm ướt, “Đợi em ở nhà ăn nhé.”

Tô Niệm Niệm liên tục gật đầu, “Được,” Thấy lưng của Tô Diệm đầy mồ hôi, cô lại nói thêm một câu: “Cảm ơn anh.”

Tô Diệm nhướn mày: “Ừm, ghi nhận.”

Phòng là 4 người ở, cô và Sở Ninh vừa hay ở chung, hai bạn học khác cũng vẫn chưa đến.

Nhưng Sở Ninh đến trễ một giờ sau đó, khi Tô Niệm Niệm ngay cả ga giường cũng trải xong xuôi.

Lúc Sở Ninh đến, có rất nhiều tiếng ồn ào, có tiếng va li va vào mặt đất, kèm theo tiếng trò chuyện của cô và Bùi Điềm.

Sở Ninh vừa vào liền ngồi lên chỗ giường cạnh Tô Niệm Niệm, hơi kéo cái mắt kính mát xuống, chán ghét nhìn xung quanh một vòng: “Mẹ ơi, nơi này còn không bằng trong ảnh nữa.”

Bùi Ngôn Khanh kéo vali, đi theo sau, heo sau là hai vệ sĩ cao lớn, một nhóm người ngay lập tức lấp đầy ký túc xá chật chội.

Sở Ninh nhất thời cũng không thể chấp nhận hiện thực bản thân sẽ phải tồn

tại trong cái nơi chật hẹp như vậy, cô cụp mặt xuống, ngồi trên cái ghế duy nhất suy ngẫm về cuộc đời.

Sau khi vệ sĩ đặt vali xuống, Bùi Ngôn Khanh bảo bọn họ rời đi, anh từ tốn nhìn xung quanh một vòng: “Cậu đã bảo con đừng mang nhiều đồ như vậy.”

“Hành lí là cậu mang lên cho con, còn sắp xếp như thế nào là con tự làm đi.”

Sở Ninh làm sao biết dọn, cô nhìn sang Tô Niệm Niệm với ánh mắt đáng thương: “Niệm bảo, cậu giúp tớ.”

Tô Niệm Niệm còn chưa trả lời, Bùi Ngôn Khanh đã trầm giọng: “Sở Ninh.”

Ánh mắt anh nhìn từ tấm ga trải giường màu vàng nhạt mà Tô Niệm Niệm đã trải đến chiếc bàn được sắp xếp gọn gàng, lạnh lùng nói: “Không để người khác giúp.”

Sở Ninh hận không thể nằm ình xuống.

“Nhưng mà con thật sự không biết mà.” Sở Ninh vò đầu bức tai: “Chính nhờ Niệm Niệm trải ga giường thôi, có được không?”

“Để tớ đi.” Tô Niệm Niệm lắc đầu, không thể tức giận với Sở Ninh nổi.

Giường được kê trên giường và dưới gầm bàn, Bùi Ngôn Khanh cao khoảng 1,8 mét, chiếc giường chưa đầy một mét quả thật là hơi ngọt ngọt.

“Ừm đúng rồi, tớ còn có mùng, còn có rèm che.” Sở Ninh được nước lần tới, “cậu nh ỏ, giúp con đi chứ nhỉ.”

Bùi Ngôn Khanh: “....”

Tô Niệm Niệm: “Ừm, tớ cũng có, suýt nữa thì quên mất.”

Bùi Điềm đang ngồi ở một bên ăn kẹo trái cây, nghe thấy lời này thì hai mắt lấp lánh, hưng phấn lắc lắc cánh tay của Tô Niệm Niệm, nhỏ giọng nói: "Chị, lên treo màn ngủ đi!"

"4 bỏ lên 5, coi như là chú ngủ cùng giường!"

Tô Niệm Niệm: !!!

Cô nhảy xuống lấy màn che từ trong vali ra, kiên định nói: "Tớ cũng treo lên."

Sở Ninh gật đầu, "Nếu mà cậu không biết làm thì có thể để cậu nhỏ của tớ chỉ cậu."

Đẹp.

Sở Ninh mà mua đồ thì toàn những thứ cầu kì, Bùi Ngôn Khanh mở cái túi ra, phân rõ cái gì để làm gì cũng đã mất không biết bao lâu.

Cảm giác được tám ván gỗ bên dưới rung rinh, Bùi Ngôn Khanh hơi ngược mắt lên, liền thấy Tô Niệm Niệm bước lên cầu thang đến giường bên cạnh.

"Hi" còn chào hỏi qua lại.

Nhìn nhau từ góc độ này, thật sự rất độc đáo, khóe môi Bùi Ngôn Khanh khẽ giật.

Tô Niệm Niệm đã ở lại qua đêm trong các trại huấn luyện nhiều lần, việc treo màn và rèm cửa hoàn toàn không thành vấn đề, sau khi cô làm xong, cô mở rèm giường ra và thấy Bùi Ngôn Khanh đang dựa vào giường như thể đang hoài nghi về cuộc đời.

Mùng đăng ten trắng và màn che giường ngủ đều được cuộn lại và chắt thành đống sang một bên.

Bùi Ngôn Khanh nhíu mày cẩn thận coi lại cách làm, đôi lông mày thường thờ ơ của anh hiện đầy những dấu hỏi lớn.

“Phụt.” Tô Niệm Niệm bật cười ra tiếng, đôi chân trắng nõn hơi rung lên.

Dường như cảm thấy sắc mặt không kiềm chế được, Bùi Ngôn Khanh mím môi, đôi mắt đen có chút oán hận.

“Cậu có làm được không vậy, cậu nh ở?” Sở Ninh ở phía dưới còn châm dầu vào lửa, “Cái này thật sự rất đắt đấy, cậu đừng làm hư của con nhé!”

Bùi Ngôn Khanh: “....”

Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc cùng có chút dè bủ của ba cô gái nhỏ xung quanh, Bùi Ngôn Khanh hít một hơi thật sâu, nhìn Tô Niệm Niệm như thể hiện sự yếu đuối: “Đến giúp tôi?”

Tô Niệm Niệm: !!!

Không cần 4 bỏ lên năm, bọn họ chung một giường rồi nè!

Cô nhin không đến một giây, sau đó chớp đôi mắt nai sáng ngời: “Được.”

“Anh cầu xin em đi.”

Bùi Ngôn Khanh khó tin nhìn cô, mím môi, trông giống như một đứa trẻ tội nghiệp đã bị bắt nạt không thể nói nên lời

Tô Niệm Niệm bật cười, đạp lên giường của Sở Ninh, nửa ngời cạnh Bùi Ngôn Khanh, nói bên tai anh, giọng nói vừa đủ nghe: “Đừng sợ.”

“Em đùa đấy.”

Ngay khi cô gái đến gần, Bùi Ngôn Khanh có thể ngửi thấy mùi thơm trái cây độc nhất vô nhị trên người cô, nó thấm vào tận xương tủy.

Anh thậm chí có thể nhìn thấy những sợi lông tơ trên mặt cô, lưng thẳng, xương quai xanh thẳng tắp và làn da trắng nõn dường như có thể tỏa sáng trong môi trường chật hẹp.

Gần như ngay lúc này, Bùi Ngôn Khanh thấy hối hận rồi.

Chương 26: Chương 26:

Giường của ở trường múa A dài 2 mét và rộng 0,9 mét, là chiếc giường nhỏ nhất mà Tô Niệm Niệm từng gặp.

Điều này dẫn đến cô chỉ cần hơi nhúc nhích là có thể đụng vào Bùi Ngôn Khanh.

Xung quanh chóp mũi là mùi thuốc quen thuộc trên người Bùi Ngôn Khanh, ánh đèn không sáng lắm nhưng nốt ruồi trên chóp mũi của mỹ nhân vẫn đỏ tươi, Tô Niệm Niệm hít một hơi sau để ngăn dã tính trong lòng mình sẽ càng trào dâng.

Tô Niệm Niệm cố gắng để tỏ ra thản nhiên, cô cầm lấy màn che mở ra chỉ cho Bùi Ngôn Khanh: “Trước tiên anh phải treo cái này lên rồi mới treo mừng được.”

“Anh cầm lấy góc đó.” Cô nói: “Bên này em sẽ móc lên.”

Bùi Ngôn Khanh sụp mắt nghe lời gật đầu, anh cẩn thận quan sát trông cực kì chăm chú, cách ngồi cũng không hề thay đổi chỉ ngồi dựa vào góc đó.

Trong lòng Tô Niệm Niệm thầm hừ một tiếng.

Quả nhiên là tiền nào của nấy, đồ của đại tiểu thư Sở cũng không có gì không tốt, khi màn giường kéo kín hoàn toàn, bên trong tối đen như mực, đừng nói đến mừng, thậm chí cả sắc mặt của mọi người không rõ lắm.

Không gian vuông nhỏ này dường như cách ly hoàn toàn với thế giới bên ngoài, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Ngay lập tức hơi thở của Tô Niệm Niệm cũng trở nên nhẹ bẫng, tất cả các loại suy nghĩ không chính đáng trong đầu cô quay cuồng nhanh chóng.

Loại cơ hội trời cho này, nếu cô không làm gì đó thì có phải là quá có lỗi với bản thân không.

Nhưng còn chưa đợi cô nảy ra suy nghĩ gì, một bóng người còn lại nhúc nhích, não của Tô Niệm Niệm vang lên âm thanh nhắc nhở, sợ bỏ lỡ cơ hội, cô định giả vờ sơ ý bỏ nhào đến, nhưng ai biết được giây tiếp theo——

Có tiếng "đùng" phát ra từ chiếc giường gỗ chật hẹp.

Tô Niệm Niệm còn chưa phản ứng kịp thì cô đã bị một lực bất ngờ đè xuống dưới thân, cơ bắp săn chắc của đàn ông, có mùi thuốc thơm nồng.

Ồ!!!

Tô Niệm Niệm ngây ngốc, tay bắt giắc sờ loạn xạ, đụng phải một miếng cứng rắn, sau đó cô cảm thấy toàn thân Bùi Ngôn Khanh cứng đờ, thân thể căng thẳng, Bùi Ngôn Khanh đè tay cô lại, giọng nói có chút khàn khàn: "Đừng nhúc nhích."

Khi Tô Niệm Niệm vẫn còn hoàn toàn bị sốc vì "anh bỏ nhào về phía cô, chứ không phải cô ngã về phía anh", rèm giường đột nhiên được kéo ra từ bên ngoài và ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, Sở Ninh đang đứng trên ghế mở to mắt nhìn chằm chằm họ.

"Mẹ....ơì." Sở Ninh ngơ ngác há hốc miệng, run rẩy giơ một ngón tay lên.

Tô Niệm Niệm cúi đầu, lúc này mới nhìn rõ tư thế của cô và Bùi Ngôn Khanh, suy cho cũng rất dễ khiến người ta hiểu lầm.

Cô nửa dựa vào đầu giường, Bùi Ngôn Khanh cong chân, một tay chống bên cạnh cô, một tay giữ cô.

Mà vừa vặn tay cô đặt ở trên bụng Bùi Ngôn Khanh, nếu anh không đỡ xuống, rất có thể sẽ thò xuống dưới.

Tô Niệm Niệm: !!!

Chả trách Bùi Ngôn Khanh ngay lập tức giữ tay cô lại.

Đến Tô Niệm Niệm cũng đỏ bừng mặt, ánh mắt cô tối đi, nhỏ giọng lí nhí nói: “Thật xin lỗi.”

Bùi Ngôn Khanh không chỉ đỏ mặt mà còn lan lên đến tận tai, anh đặt tay cô xuống, nhìn cô gái nhỏ đang mắt tự nhiên, anh cố gắng điều chỉnh nhịp tim rồi áy náy nói: “Người nên nói xin lỗi là tôi.”

Anh nhanh chóng ngồi dậy, cụp mắt, biểu cảm có hơi ngượng nghịu.

Hai người đều có mỗi bận tâm riêng, chỉ có Sở Ninh đang đứng bên giường thò đầu ra ngoài đột nhiên cau kính: “Cậu nhỏ, cậu trả tiền mừng cho con!!!”

“Mừng thêu Tô Châu làm bằng lụa nguyên chất, con đã đợi hai tháng rồi!!!”
Cô điên cuồng vò tóc, trông như sắp sụp đổ đến nơi vậy.

Tô Niệm Niệm nhìn trong góc, mừng bị rách, bây giờ cô mới hiểu chuyện gì.

Khả năng cao là chân của Bùi Ngôn Khanh đã bị vướng vào chiếc mừng.

Vận may của cô quả thật không tệ.

Bùi Ngôn Khanh thở dài, cau mày bắt lực nói: “Đền cho con.”

Anh nói: “Giường đã trải ga cho con rồi.”

“Mừng con cứ mua lại đi, bao nhiêu tiền cậu đưa.”

Lúc này Sở Ninh thở phì phò đi xuống khỏi ghế.

“Cậu nh ỏ, cậu không đề Niệm Niệm đấy chứ?” Giải quyết xong chuyện cái mừng, lúc này Sở Ninh mới nhớ quan tâm đ ến Niệm bảo.

Bùi Điềm người đã không bắt kịp tình huống này vì vóc dáng thấp bé, nghe thấy điều này, mắt cô sáng lên: "Cái gì?!" Cô mú t kẹo và hét lên một cách phẫn khích: "Chú nhỏ, nếu chú đề chị Niệm Niệm của con thì phải chịu trách nhiệm đấy!"

Bùi Ngôn Khanh không còn gì để nói, ngay cả khuôn mặt cũng bắt đầu nóng như lửa, anh cầm cái mừng đã bị hư trong góc lên, nhỏ giọng nói: "xin lỗi."

Tô Niệm Niệm thấy anh bị áp bức, nén cười, rướn người dậy: "Không sao."

Cô mơ hồ liếc xuống, ý tứ nói: "Có lẽ phần nhiều là anh bị."

"Chiếm tiện nghi hơn."

Nói xong Tô Niệm Niệm không dám nhìn anh, vội vàng cầm miếng vải đi xuống giường.

Sở Ninh lại đang bận đặt hàng, Bùi Điềm nhìn cô đầy khó hiểu, sau đó tiến đến chỗ cô và giơ ngón tay cái lên.

Tô Niệm Niệm đáp lại cô bé bằng một nụ cười đắc ý.

Qua mấy phút Bùi Ngôn Khanh mới bình tĩnh lại.

Sắc mặt anh hơi đỏ, đôi mắt trước giờ luôn bình tĩnh cũng bị đánh bại.

Đối diện với ánh mắt tự đánh giá qua lại của ba cô gái nhỏ, anh nghiêng đầu, "Điềm Điềm, chúng ta có thể đi rồi."

Bùi Điềm bĩu môi: “Cứ vậy mà đi?”

“Chú nhỏ, có phải chú không phải lắm hay không ạ.”

Bùi Ngôn Khanh nhướn mày, nhìn cái miệng nhỏ đang luyên thuyên không ngớt của Bùi Điềm, hận không thể gói cả người con bé lại mang về nhà.

Anh bình tĩnh nói, “Bây giờ phải đi.”

Nói xong, Bùi Ngôn Khanh thẳng thừng đi lên phía trước, không quan tâm Bùi Điềm chịu hay không cứ thế bế cô bé lên, lại nói với Sở Ninh: “Con lo sắp xếp ổn thỏa đi, cậu đi về đây, có chuyện gì thì gọi cho cậu.”

Sở Ninh uể oải dựa vào ghế kéo rèm giường, không ngẩng đầu lên “ừm” một tiếng, “Cậu nh ỏ, đi cẩn thận, con sẽ nhớ cậu.”

Tô Niệm Niệm ngồi dựa vào bàn, chiếc váy màu hồng cánh sen rủ xuống, vòng eo thon thả, đôi chân thon thả, cho dù ở tư thế nhàn nhã như vậy, lưng cô vẫn thẳng tắp và tràn đầy sức quyến rũ.

Cô nghiêng đầu, giọng nói chậm rãi nhưng lại như móc câu đi vào lòng người: “Cũng sẽ nhớ.”

Sau đó nghe thấy hai chữ từ từ vang lên: “Điềm Điềm.”

Bùi Điềm ở trong lòng anh cười tí mắt đáp lại: “Em cũng sẽ nhớ chị lắm!”

Bùi Ngôn Khanh căng chặt cằm, trong lòng dâng lên chút cảm xúc phiền muộn không tể, sắc mặt anh bình tĩnh nói: “tạm biệt.”

“Tạm biệt nhé.” Tô Niệm Niệm vẫy tay với anh, Bùi Ngôn Khanh nhìn qua thấy cô đang nói bằng khẩu hình miệng với anh.

“Mỹ nhân.”

Bùi Ngôn Khanh bế Bùi Điềm xuống lầu, sau khi đến dưới lầu kí túc xá mới

thả cô bé xuống.

Bùi Điềm đi cạnh bên anh, lăm lúc sẽ ngẩng đầu lên nhìn một cái.

“Con cứ nhìn chú làm gì vậy hả?” Bùi Ngôn Khanh búng trán cô bé.

Bùi Điềm hừ nhẹ một tiếng, “Chú nhỏ, chú cảm thấy chị Niệm Niệm thế nào ạ?”

Đôi mắt của Bùi Ngôn Khanh khẽ nhúc nhích, nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Bùi Điềm, mím môi nói: “Tiểu nha đầu, bỏ đi những ý nghĩ kia.”

“Cái này không thể.”

Anh còn chưa tới mức cảm thú.

Bùi Điềm tức giận phồng má, nhìn thấy chú mình vẻ mặt khó nói, cô quay đầu lại: “Hừ, chú nhỏ, đừng hối hận.”

“Dù sao thì người theo đuổi chị Niệm Niệm xếp hàng dài cả phố.” Bùi Điềm vừa nói vừa quan sát sắc mặt của chú nhỏ nhà mình: “Trường múa a này nhiều soái ca vừa đẹp vừa biết nhảy nữa.”

“Các anh đều trẻ hơn chú, biết cách nói chuyện hơn chú, nói không chừng còn đẹp hơn chú, là mình tinh cũng không phải là không có khả năng.” Bùi Điềm bĩu môi: “Chú không cố gắng là coi như bỏ đi rồi.”

Cô bé nhìn đăm đăm sắc mặt của chú nhỏ nhà mình, thấy đôi mắt bình tĩnh, không chút gợn sóng, cô bé ngậm miệng lại, có chút bực bội

“Bùi Điềm.”

Nghe thấy giọng nói lạnh lùng, Bùi Điềm nuốt nước bọt, “Làm sao ạ?”

Bùi Điềm cười lạnh nhạt một tiếng, “Hình như bài tập của con vẫn còn quá

ít.”

Anh bình tĩnh cầm lấy điện thoại đặt hàng: “Vỡ bài tập chú đã mua cho con rồi, giao đến tận nhà con luôn.”

Bùi Điềm: “....”

Chú nhỏ, chú không có trái tim.

Bùi Ngôn Khanh dắt cô bé đi về phía bãi đậu xe để chuẩn bị đưa tiểu nha đầu này về nhà, Bùi Điềm lại bày ra vẻ mặt đáng thương kéo kéo góc áo anh: “Chú nhỏ ơi, muốn đi vệ sinh.”

“Chú dắt con đi.” Bùi Ngôn Khanh nhìn một vòng, ai ngờ chỉ có nhà ăn gần đó.

Anh bế Bùi Điềm lên, vội vàng đi về phía nhà ăn.

May mà nhà ăn có vệ sinh, sau khi đưa Bùi Điềm vào trong, Bùi Ngôn Khanh đứng ngoài cửa đợi.

Vừa mới đứng đằng sau đã vang lên giọng nam có vẻ rất ngạc nhiên: “Bùi lão đại?”

Bùi Ngôn Khanh quay đầu liền nhìn thấy Tô Diễm đi từ nhà vệ sinh ra.

“Sao anh lại ở đây?” Tô Diễm vào thẳng vấn đề.

“Đưa người đi học.”

Tô Diễm ‘ừm’ một tiếng: “Anh cũng có người quen học trường A sao? Nói không chừng là bạn học của Niệm Niệm.”

“Tô Niệm Niệm không nói với cậu?” Bùi Ngôn Khanh nhướng mày.

Tô Diễm: “Nói gì cơ?”

Nhìn thấy vẻ mặt ngây ra của Tô Diệm, ánh mắt Bùi Ngôn Khanh hơi dao động, cuối cùng trầm mặc gật đầu.

“Tôi đưa cháu gái đi học.” Anh nhìn Tô Diệm đầy thăm dò.

Tô Diệm khó hiểu ‘ừm’ một tiếng, cũng không hỏi gì thêm, “Thế em đi trước nhé?”

Bùi Ngôn Khanh gật đầu.

Bùi Diễm đứng trong nhà vệ sinh ló đầu ra, tim suýt nữa nhảy ra ngoài. Trùng hợp thế nào lại gặp ngay ông chú nhiều chuyện, phiền phức đó, cô vội vàng quay đầu lại.

Sau khi đợi Tô Diệm đi, cô bé mới đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Ngẩng đầu lên nhìn chú nhỏ, phát hiện anh cụp mặt xuống không biết đang nghĩ gì.

“Cái chú vừa nãy, con quen à?” Bùi Ngôn Khanh hỏi cô bé.

Bùi Diễm: “Quen ạ, anh trai của chị Niệm Niệm, là cái chú xấu xí.”

“Tô Niệm Niệm không nói cho cậu ấy biết chú là ai?” Bùi Ngôn Khanh hỏi lại.

Bùi Diễm nhỏ giọng nói: “Chú cũng đâu phải là gì của chị ấy đâu, mắc gì phải ngày ngày đặt lên miệng?”

Nói ra câu này Bùi Diễm liền cảm nhận được ánh mắt chết chóc của chú nhỏ, vội vàng cầm miệng.

Quả nhiên là trái tim đàn ông, như kim đáy biển.

Buổi tối, Sở Ninh thu dọn đồ đạc, mệt đến nỗi nằm oài ra ghế.

“Mẹ ơi, mệt chết đi được.” Sở Ninh duỗi chân, nhìn quanh chiếc bàn và chiếc giường mà cô dành cả buổi chiều để dọn dẹp, like một cái: “Miễn cưỡng cũng được.”

“Cứ coi là thành tích biến hình 4 năm của bốn cô nương.”

Tô Niệm Niệm tắm rửa xong, đang ngồi trước bàn đắp mặt nạ, nói: “Cậu chiếm hết chỗ người ta rồi, đồng nghĩa là một mình cậu ở hết $\frac{3}{4}$ cái phòng.”

Sở Ninh uể oải liếc nhìn hai chiếc giường trống: “Cũng đành thôi, bọn họ còn chưa tới, thì chính là thế giới của tớ.”

Nói đến vận may của hai người cũng không tệ, hai người bạn cùng phòng khác, một người bị thương được miễn quân sự, phải đến khi chính thức vào học mới đến. Còn một người đã thành công xin ở bên ngoài.

Sở Ninh cực kì ghen tị, chỉ về phía hai chiếc giường đối diện rồi chụp tấm ảnh: “Tớ phải gửi cho cậu nh ỏ xem.”

“Để cậu ấy nhận thức ra bản thân cậu đã tàn nhẫn vô tình bao nhiêu.”

Tin nhắn vừa gửi đi, cô cũng không nghĩ sẽ nhận được phản hồi, dù sao trong nhà Bùi Ngôn Khanh là bận nhất.

Ai ngờ một lát sau lại nhận được tin nhắn, Bùi Ngôn Khanh tạo một cái nhóm, còn thêm cả Tô Niệm Niệm vào.

Mở đầu là:

“Mẹo phòng chống say nắng trong mùa hè.”

Sau đó gửi thêm mười điều, tràn cả màn hình.

Sở Ninh: “....”

Cô nhìn màn hình, đang định trả lời lại qua loa hai câu, một giây sau đã nhìn thấy snn gửi vào một cái icon mỉm cười nói tạm biệt, sau đó không chút do dự out nhóm.

Tác giả có lời muốn nói.

Bùi mỹ nhân của bây giờ: Cái này không thể.

Bùi mỹ nhân của sau này: Tôi là dã thú.

Chương 27: Chương 27:

Trường múa A giữ vững nguyên tắc không bao giờ để mọi người lãng phí một ngày nào nữa, sáng sớm hôm sau, khoảng sáu giờ, tất cả tân sinh viên sẽ được đưa đi, bắt đầu đại hội cổ động.

Tô Niệm Niệm và Sở Ninh ngáp ngáp dài nhìn khuôn mặt đau khổ của nhau.

“Dậy sớm như vậy, quả nhiên là không coi chúng ta là người mà.” Sở Ninh đi phía sau Tô Niệm Niệm, vừa đi vừa cảm râm, “Kiếp trước là tở giết người hàng loạt nên cả đời này mới học múa ở trường A đó.”

Tô Niệm Niệm cũng vì dậy sớm quá mà trông hơi lơ đễnh, ậm ờ đồng tình với lời lên án của Sở Ninh.

Sau khi đến hội trường, các nhà lãnh đạo trên sân khấu bắt đầu tổ chức đại hội động viên cho sinh viên huấn luyện quân sự sôi nổi và tuyên bố sắp xếp huấn luyện quân sự nửa tháng.

Có một đám học sinh ngồi trong bóng tối dưới sân khấu, tất cả đều uể oải cúi đầu nghịch điện thoại di động.

Tô Niệm Niệm một tay kéo mũ che nắng, một tay cứ lướt điện thoại một cách nhàm chán, đột nhiên cô nhìn thấy một cột thông báo trong mớ tin tức bình thường khác.

Bùi Ngôn Khanh gửi tin nhắn cho cô lúc hai giờ.

Anh bạn tốt, có phải tất cả các bác sĩ đều làm việc trong giờ giới ngằm như

thế này không.

Tối qua cô không nói không rằng rời nhóm để bày tỏ thái độ kiên quyết của mình, ý tứ chính là bảo anh nếu không viết đơn xác nhận thì đừng luyên thuyên.

Lúc đó Bùi Ngôn Khanh cũng không trả lời lại, Tô Niệm Niệm cho rằng anh tức giận, ai ngờ nửa đêm còn đặt biệt gửi tin nhắn cho cô.

Anh lại sao chép các mẹo chống say nắng trong nhóm chat dán lại, sau đó còn ghi thêm một câu: “Nghe lời.”

Tô Niệm Niệm nhìn đăm đăm hai chữ này đến mức mặt cô nóng bừng, tay đang nóng siết chặt điện thoại, trái tim như bị lông vũ lướt qua ngựa ngựa.

Biết rõ Bùi Ngôn Khanh khi nói câu này giọng điệu không khác gì khi dỗ Bùi Diễm, nhưng cô vẫn cảm nhận sự ngọt ngào.

Cô trả lời lại bằng một icon.

Cô gái nhỏ phía trên đó kiêu ngạo quay đầu lại, [Không nghe, không nghe, không nghe, trừ phi anh dỗ em.]

Gửi xong, nghĩ đến biểu cảm Bùi Ngôn Khanh khiến cô bật cười.

Chính vào lúc này, bên trên sân khấu không biết đã nói gì, Sở Ninh kể bên đột nhiên chửi thề một tiếng, liên tục lay lay Tô Niệm Niệm: “Cậu nhìn cậu nhìn xem.”

“Lý Thành Tinh.”

Tô Niệm Niệm ngơ ngác ngẩng đầu lên, nhìn thấy người thiếu niên trông rất ngẫu bước lên sân khấu, cô mỉm cười: “Là cậu ta, sao vậy?”

“Nghe nói là nổi lên từ sau mùa hè năm ngoái, lâu quá không thấy, quả

nhiên đẹp trai hơn rất nhiều.” Sở Ninh nói.

Tô Niệm Niệm bình tĩnh nhìn lướt qua, khách qua cho ý kiến: “Cũng được.”

Cô chăm chú lắng nghe, Lý Thành Tinh đang phát biểu trên sân khấu với tư cách là đại diện tân sinh viên của khóa.

“Như này mà cũng được thôi á?” Sở Ninh nhướn mày: “Mau nói rồi cuộc cậu có thể nhìn trúng ai?”

Tô Niệm Niệm chớp mắt, không nói chuyện.

“Cậu và Lý Thành Tinh là bạn cặp cũ, sao không bén chút lửa nào vậy?” Có lẽ là quá nhàm chán, Sở Ninh cũng dần dần bắt đầu khơi dậy hứng thú bất quải, “Lẽ nào cậu và cậu ta không nhen nhóm chút nào sao?”

Tô Niệm Niệm nhìn người ngồi xung quanh, giơ tay đặt lên môi: “Nói nhỏ chút.”

Sở Ninh há miệng, thấp giọng nói: “Không phải bị tớ nói trúng rồi chứ?” Ánh mắt cô có hơi nguy hiểm: “Tô nha đầu, cậu lén tớ của đàn ông à?”

“Giả.” Tô Niệm Niệm nhéo Sở Ninh một cái, “Không có quan hệ gì với cậu ta cả.”

Nhưng giấu cậu chuyện của cậu út cậu mới là thật.

Sở Ninh lại liếc nhìn Lý Thành Tinh ở trên sân khấu, đột nhiên bật cười: “Quả thật điều kiện của cậu ấy cũng rất tốt, nếu không thì cậu thử thử xem?”

“Muốn thử thì cậu tự thử đi.” Tô Niệm Niệm liếc nhìn cô.

Sở Ninh nhún vai, “Bỏ tiểu thư không muốn chết trên một cành dâu nhé, tớ phải cho tất cả nhưng tiểu ca một gia đình.”

Tô Niệm Niệm: “...” Tra nữ.

Sau khi kết thúc buổi vận động, trường học không ngừng được, như đang chặn gia súc. Một nhóm người mặc đồ xanh bắt đầu vào huấn luyện.

Tô Niệm Niệm yếu ớt đi theo đám người đến sân chơi, lại bị vồ vai, một giọng nói trẻ trung trong trẻo truyền đến: "Niệm Niệm."

"Hửm?" Tô Niệm Niệm quay đầu nhìn thấy Lý Thành Tinh đang còn thở gấp, vấy tay với anh.

Sở Ninh hừ nhẹ một tiếng: "Chàng trai này thị lực không tệ nha, nhiều người như vậy mà nhìn thấy Niệm Niệm chúng ta rồi."

Lý Thành Tinh mỉm cười từ tốn nói: "Sở đại tiểu thư đi đâu cũng là tâm điểm, đương nhiên cũng chỉ cần lướt qua cái là thấy."

Sở Ninh đặt tay lên vai Tô Niệm Niệm, khen qua lại lẫn nhau: "Lý đại minh tinh mới là tâm điểm thực sự."

Lý Thành Tinh nhàn nhạt cười.

"Buổi tối đi ăn cùng nhau nhé?" Ánh mắt anh từ tốn lướt qua Tô Niệm Niệm, mang theo chút quan tâm: "Có chút việc muốn nhờ cậu giúp."

Tô Niệm Niệm ngơ ngác, không từ chối: "Được thôi."

Xung quanh có rất nhiều con mắt với ánh nhìn phức tạp, Lý Thành Tinh không nói được mấy câu đã gạt đầu rồi nhanh chóng rời đi.

Khoa múa ba lê mười mấy người, xếp thành đội hình vòng.

Người hướng dẫn là một sĩ quan được rút ra từ quân đội, đến cuối ngày Tô Niệm Niệm vô cùng nghi ngờ liệu lãnh đạo trường múa A có đạt được thỏa thuận riêng với quân đội hay không, mà lại thực hiện sâu sắc mục tiêu "Chỉ cần huấn luyện không chết thì sẽ chết trong huấn luyện."

Các học sinh trong ngôi trường nổi tiếng trường múa A" đều rất mạnh mẽ.

Nhất định phải phối hợp với sĩ quan tập luyện, Tô Niệm Niệm đứng trong tư thế quân ngũ sắp một ngày, chỉ muốn thanh thản qua đời.

Khó khăn lắm mới kiên cường trôi qua, Tô Niệm Niệm còn phải đỡ cái tên phiền phức Sở Ninh này nữa, hai người nửa chết dở quay về phòng ngủ.

Ngày đầu tiên, Sở Ninh đã trở thành đối tượng quan tâm đặc biệt nhất của sĩ quan. Cô được đặc cách hưởng thụ cách đái ngộ 1:1.

“Bà nội anh ta.” Sở Ninh ấn chân đầy nhức nhối Sở Ninh, vừa lau mạnh mồ hôi, vị đại tiểu thư trước giờ đầu tóc luôn gọn gàng bây giờ đang lấm lem: “Tớ chưa bao giờ chịu uất ức như vậy!!!”

Tô Niệm Niệm sử dụng cả máy điều hòa và quạt điện, uể oải dựa vào ghế, nhắm hờ mắt và thậm chí không có sức để nói.

“Cậu mở nhiệt độ cao hơn chút đi, sau khi vận động mạnh ra mồ hôi cũng đừng bật quạt mạnh.” Sở Ninh thấy cô như vậy, cau mày nói: “Cậu nh ỏ của tớ nói không thể như vậy.”

“Mặc kệ anh ta.” Tô Niệm Niệm nghiêng đầu.

Cái đầu gỗ này chỉ là muốn anh đỡ một chút thôi, người thì mất dạng, nghĩ đến thôi là thấy tức giận.

Sở Ninh không thể nhìn được nữa, cô đi qua lấy lại cây quạt điện nhỏ của Tô Niệm Niệm, “Không được thổi.”

Hai người ngồi trong phòng ngủ nửa tiếng, Tô Niệm Niệm nhận tin nhắn của Lý Thành Tinh, bây giờ mới nhớ chực về buổi ăn tối đã hẹn.

Cô thở dài mệt mỏi, chậm rãi đứng dậy, tắm rửa thay đồ, trước khi đi còn nhìn lại Sở Ninh đang mềm nhũn cả người. “Cậu đi không?”

“Lười đi lắm, không làm phiền hai người phát triển tình cảm.”

Tô Niệm Niệm vỗ đầu cô: “Đừng có nói bậy, Lý Thành Tinh không phải nói tìm tở có việc sao?”

“Được được được, tìm cậu có việc.” Sở Ninh vẫy tay, lại ân cần nói: “Vậy nên, Niệm bảo, có thể mang cơm về cho Ninh bảo không dạ?” Cô giơ tay lên thề: “Tở không kén ăn? Cậu ăn gì tở ăn đó.”

Tô Niệm Niệm hừ nhẹ một tiếng, búng đầu nói: “Thế ngày mai cậu đem cho tở.”

Cánh cửa đóng sầm lại, và phòng ngủ trở lại im lặng.

Sở Ninh nhìn chằm chằm hai chiếc giường trống rỗng, thở dài nói: “Con mẹ nó đây là cái cục hình trần gian gì vậy !!!”

Cô nhìn thời gian, quyết định thử vận may, cô không cam tâm gọi điện cho Bùi Ngôn Khanh.

Không ngờ cho cô vận may rồi, chuông sắp kết thúc là điện thoại đã được bắt máy.

“Có chuyện gì?” Bùi Ngôn Khanh nói với giọng hơi khàn.

“Cậu nh ỏ, đang bận sao?” Sở Ninh dè dặt hỏi.

Bùi Ngôn Khanh vượt xương mày, lại uống ngụm nước cho thanh giọng: “Vừa phẫu thuật xong.”

“Dạ thế thì tốt.” Sở Ninh cười híp mắt nói.

“Cậu nói trước.” Bùi Ngôn Khanh lạnh lùng nói: “Giấy xác nhận giả là không thể.”

“Aaaaaa .” Sở Ninh sắp gục ngã rồi, “Cậu nh ỏ, cậu có thể châm chước một lần, chỉ một lần thôi không!”

“Hôm nay con sắp không qua nổi rồi, lẽ nào cậu thật sự có thể trơ mắt nhìn cháu gái độc nhất của cậu chìm dưới đại dương khổ đau à?” Sở Ninh nói một cách đầy uất ức.

Bùi Ngôn Khanh biết Sở Ninh được nuông chiều thành quen, một chút khổ là không chịu được, lần này anh quyết tâm muốn để cho cô rèn luyện tính chịu đựng, “Sao mà con cứ kêu khổ, những người khác thì lại có thể chịu được hả.”

“Bộ không thể là do con vốn yếu ớt lại còn bất lực sao?” Sở Ninh giả bộ đáng thương nói: “Nơi con ở vừa nhỏ vừa nát, huấn luyện quân sự con còn bị giáo quan quản riêng, đến cơm tối con cũng không ăn!”

Bùi Ngôn Khanh cau mày: “Sao mà còn chưa chịu đi ăn cơm tối?”

Sở Ninh nhắm mắt nói liều: “Một mình con trong phòng, còn Tô nha đầu lại thấy sắc quên bạn, đi ra ngoài ăn cùng với soái ca rồi, cứ thế liền vứt bỏ con lại.”

Cô cứ bi bi bô bô nói hết, quyết định vì hạnh phúc hôm nay của mình mà lựa chọn bôi xấu Tô Niệm Niệm.

Bùi Ngôn Khanh bất giác nắm chặt tay, giọng nói trầm xuống: “Cô ấy đi ra ngoài với ai rồi.”

“Lý Thành Tinh.” Sở Ninh giải thích tiếp: “Là đại minh tinh.”

“Nhưng con đoán là cậu nh ỏ cũng không biết, cậu ấy là bạn múa cặp cũ của Tô nha đầu, hai người đứng chung rất nhiều sân khấu.” Sở Ninh ngáp một cái, giải thích một cách từ tốn: “Năm ngoái Lý Thành Tinh diễn một bộ phim cổ trang rồi nổi lên.”

“Là vậy sao.” Bùi Ngôn Khanh cụp mắt, che đi những cảm xúc trong mắt.

Sở Ninh bị thái độ này của anh làm cho nhịp tim treo lơ lửng, cô thử hỏi dò: “Vậy nên cậu nh ỏ ơi, cậu thấy đó, con đáng thương như vậy, giấy xác nhận của bệnh viện...”

“Con xem Tô Niệm Niệm còn sức ra ngoài ăn cơm.” Bùi Ngôn Khanh lạnh lùng nói: “Chúng tớ cường độ huấn luyện quân sự kì này còn chưa đủ.”

“Đừng mà đừng mà!” Sở Ninh cảm thấy không đúng, “Cậu....”

“Cứ như vậy.” Giọng nói của Bùi Ngôn Khanh rất điềm đạm, “Sau này nếu còn vì chuyện giấy xác nhận thì đừng gọi cho cậu nữa.”

Sở Ninh còn nghĩ sẽ định bụng vùng vẫy thêm lần nữa, nào ngờ Bùi Ngôn Khanh thật sự lạnh lùng vô tình không chút ngoại lệ, chỉ một giây sau bên kia điện thoại vang lên tiếng tắt máy bíp bíp.

Một lúc, cô nhìn màn hình điện thoại đã tối đen, đau khổ ‘haizz’ một tiếng.

Nghĩ kĩ lại một lần, ngoại trừ việc cô bán Tô Niệm Niệm ra, suy cho cùng cô còn làm gì nữa đâu nhỉ!

Lần này, Tô Niệm Niệm làm như đã định, đúng giờ cô đến một nhà hàng trung cực kì riêng tư.

Đẩy cửa phòng đã đặt trước ra, Lý Thành Tinh đã ngồi bên trong đợi sẵn, nhìn thấy cô đôi mắt anh sáng lên: “Niệm Niệm.”

“Thành Tinh.” Tô Niệm Niệm buông túi xuống, ngồi đối diện Lý Thành Tinh.

So với một năm trước, Lý Thành Tinh, người được công ty đầu tư thực sự đã đẹp trai hơn nhiều. Anh đã có ngoại hình như một ngôi sao với lông mày kiếm, cộng thêm khí chất múa ba lê, anh có ngoại hình như tiên trong trang phục cổ trang, và thu hút rất nhiều người hâm mộ.

“Tớ đã gọi một số món cậu thường ăn vào buổi tối đấy.” Lý Thành Tinh chỉ vào thực đơn, cười nói: “Cậu xem thử có gì muốn kêu thêm không.”

Tô Niệm Niệm vốn không có thèm ăn lắm, chỉ đặt thực đơn sang một bên: “Cậu gọi là được rồi.”

Lý Thành Tinh khéo ăn khéo nói, sẽ không để cho không khí bị ảm đạm, hai người nói về những chuyện vui thường xảy ra lúc còn đi chung, mãi cho đến khi đồ ăn lên anh mới đột nhiên gọi tên cô: “Niệm Niệm.”

“Hửm?” Màn hình điện thoại sáng lên, Tô Niệm Niệm vô thức bấm mở ra.

“Sau này tớ muốn phát hành một bài hát, trong đó có một số vũ đạo, có thể nào mời cậu làm nữ chính cho mv của tớ không?”

Cùng lúc này, Tô Niệm Niệm nhìn thấy tin nhắn, bất giác cong môi cười.

Đầu gối cuối cùng cũng thông suốt.

“Dễ thế nào?”

Tác giả có lời muốn nói:

Cốc cốc người đẹp ơi

Còn không mau dỡ, bà xã sắp chạy mất rồi! ! !

Chương 28: Chương 28:

Tô Niệm Niệm nhìn chăm chăm điện thoại đến phát ngốc, ánh mắt đượm ý cười.

Một lúc lâu không thấy cô trả lời, Lý Thành Tinh hơi cau mày, lại dịu dàng gọi cô: “Niệm Niệm.”

“Hả?” Tô Niệm Niệm chột tỉnh, ngại ngùng gật đầu với anh, “Cậu có thể nói lại lần nữa không? Tớ không nghe rõ.”

“Tớ muốn mời cậu làm nữ chính cho mv của tớ.”

Điện thoại lên rung lên, cô cúi đầu, kiểm chế đôi tay đang muốn mở ra xem tin nhắn ngay lập tức, cô uyển chuyển từ chối: “Cái này, có thể tớ chưa có kinh nghiệm.”

“Không sao.” Lý Thành Tinh nhìn chăm chăm cô, “Chúng ta làm bạn nhảy cặp lâu như vậy rồi.”

“Không cần kinh nghiệm cũng có thể phối hợp với nhau rất tốt.”

Thấy Tô Niệm Niệm hơi do dự, Lý Thành Tinh lại nói: “Niệm Niệm, giúp tớ đi mà. Nếu lần này ra mắt có độ ảnh hưởng tốt, sau này khi tiến vào giới giải trí độ hot lên không phải là không thể.”

Nghe xong, Tô Niệm Niệm vội vàng lắc đầu: “Tớ không muốn tiến vào giới giải trí.”

“Tại sao vậy?” Lý Thành Tinh thấy khó hiểu nhìn cô, “Bao nhiêu người muốn

được tiến vào giới giải trí mà không có đường vào đây.”

“cậu nghĩ đi, nếu cứ học múa mãi, toàn thân chỉ toàn vết thương còn không nói, cái ngưỡng cửa cao nhất cũng chỉ là làm trưởng đoàn, nhưng cái này thì có được mấy người chứ?” Lý Thành Tinh quan sát sắc mặt của Tô Niệm Niệm một cách kĩ càng: “Những cái khác thì làm sao chứ?”

“Múa phụ? Giáo viên?” Lý Thành Tinh cười lạnh lùng: “Khổ luyện bao nhiêu năm chỉ để làm mấy thứ này?”

“Thế cậu học múa để làm cái gì chứ?” Tô Niệm Niệm mím môi, lạnh lùng nhìn anh: “Chỉ là bước đệm để tiến vào giới giải trí thôi sao?”

Lý Thành Tinh đột nhiên có hơi bực bội nhìn đi chỗ khác, anh khựng lại rồi nói tiếp: “Tớ chỉ là cảm thấy đây chính là cơ hội rất tốt.”

Tô Niệm Niệm nói: “Cảm ơn cậu, nhưng nếu cậu đã tìm tớ rồi thì tớ sẽ cố hết sức để giúp cậu.”

“Thật sao?” Lý Thành Tinh ngược mắt lên, mỉm cười nói: “Thế thì cảm ơn Niệm Niệm đã cứu mạng.”

Tô Niệm Niệm bật cười: “Nếu thể hiện không tốt cậu cũng đừng trách tớ nhé.”

Lý Thành Tinh chỉ cười gật đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn vào đôi mắt tinh xảo của người con gái ngồi trước mặt anh, khi Tô Niệm Niệm nhìn sang anh đã vội vàng nhìn đi chỗ khác.

Anh cụp mắt, nói một câu đầy sâu xa: “Niệm Niệm, có cậu đồng hành cùng tớ, thật tốt.”

Tô Niệm Niệm đang cúi đầu xem tin nhắn, không chú ý đến Lý Thành Tinh đang nói gì, cô khựng lại một lúc rồi lịch sự ‘ùm’ một tiếng.

Ánh mắt cô vẫn dán lên màn hình điện thoại với mấy chữ ngắn kia, bất giác cong môi mỉm cười.

“Dễ thế nào?”

Bên dưới là icon cô gửi lại, cô bé đầu nắm kèm theo dòng chữ.

“Em muốn một ly trà sữa khoai môn moa moa jpg.”

Bùi Ngôn Khanh: “Được, muốn tiệm nào?”

“Đừng lấy khoai môn jpg.”

Bùi Ngôn Khanh: “Được.”

“Đừng lấy trà sữa jpg.”

Nhìn thấy tin nhắn này Bùi Ngôn Khanh cau mày, ngón tay chần chừ lướt màn hình.

Đúng lúc cô y tá mang cơm đến: “Bác sĩ Bùi, vất vả rồi.”

“Cảm ơn nhiều.” Bùi Ngôn Khanh nhận lấy hộp cơm, ngừng lại rồi lại đột nhiên kêu y tá lại.

Y tá kinh ngạc nhướng mày, nhìn người đàn ông số 1 trong viện đang mím môi, nghiêm mặt hỏi cô: “Cô có biết, trà sữa khoai môn moa moa, không cần khoai, không cần trà sữa, nghĩa là gì không?”

“Phụt.” Y tá không nhịn được cười thành tiếng, nhìn thấy biểu cảm càng mơ hồ của Bùi Ngôn Khanh, y tá hứng thú nói: “Bác sĩ Bùi có phải là có bạn gái rồi không?”

Bùi Ngôn Khanh sững sờ, ngón tay siết chặt điện thoại: “Không có.”

Y tá gật đầu, có hơi thất vọng, chỉ có thể đoán là Bùi thần tiên đã đọc được

đoạn này ở đâu đó, thế nên cô đã giải thích cho: “Nếu trà sữa khoai môn moa moa, không bỏ khoai, không trà sữa, thế thì còn lại gì vậy, bác sĩ Bùi?”

Cô nhìn thấy bác sĩ Bùi, người nổi tiếng lãnh đạm và đốn tim biết bao trái tim, đỏ bừng từ gốc tai, vết đỏ vẫn đang dần lan rộng, sắp nổi lên mặt.

Y tá nhớ lại một lần nữa, chắc chắn mình chỉ là giải thích ý nghĩa thôi, không hề buông câu đùa tục tĩu nào.

“Tôi biết rồi.” Bùi Ngôn Khanh cụp mắt, lòng bàn tay nóng như lửa, nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh không hề dao động: “Cảm ơn.”

Y tá gạt đầu, xoay người hít một hơi thật sâu rồi bỏ chạy luôn.

Cô ấy phải đưa Bùi Ngôn Khanh thanh thuần này lên màn ảnh rộng! Các quý ông và quý bà, nhanh lên! ! !

Bùi Ngôn Khanh nhìn chằm chằm mấy icon mà Tô Niệm Niệm gửi đó, sắc mặt bình tĩnh gõ mấy chữ: “Thế thì cái gì cũng không có.”

Nhìn thấy tin nhắn, Tô Niệm Niệm giận dữ chọc vào màn hình, hoài nghi sâu sắc liệu có phải Bùi Ngôn Khanh đọc không hiểu nội dung hay không, nhưng vẫn không sợ hãi gửi thêm một câu: “Moa moa nó không đáng để có mặt sao? Anh nhỏ nhen.”

Bùi Ngôn Khanh tức cười, chỉ cảm thấy gần đây cái gan của Tô nha đầu này càng lúc càng lớn, anh lạnh lùng trả lời lại: “Không.”

“Tạm biệt tạm biệt.”

Tay Bùi Ngôn Khanh gõ nhẹ lên bàn, phát hiện ra sau khi Tô Niệm Niệm gửi hai icon tạm biệt xong thì quả thật đã biến mất thật, cô không gửi thêm tin nhắn nào nữa.

Nhớ lại Sở Ninh có nói Tô Niệm Niệm ra ngoài ăn cơm rồi thì sắc mặt của Bùi Ngôn Khanh trầm xuống, do dự một lúc cuối cùng mặt lạnh xuống, anh soạn tin nhắn gửi qua.

“---Em nhất định không biết, việc ăn tối nhiều hại cỡ nào.”

Bên này, Tô Niệm Niệm chỉ mới ăn mấy miếng liền buông đũa, quả thật ban ngày quá mệt nên ngay cả buổi tối cũng không có khẩu vị là mấy.

Lý Thành Tinh nhìn thấy dáng vẻ ngại ngủ của cô, có hơi lo lắng: “Niệm Niệm, sao cậu lại ăn ít như vậy? Dù là siết cân nhưng ăn như vậy là quá ít.”

“Chỉ là tớ không thèm ăn thôi.” Tô Niệm Niệm lắc đầu, “Có thể là do hôm nay quá mệt.”

Lý Thành Tinh gật đầu, nhìn thấy Tô Niệm Niệm lại không tự chủ cầm điện thoại lên, ánh mắt anh hơi tối lại.

Tô Niệm Niệm rất có gia giáo, lúc đang nói chuyện cô thường sẽ nhìn vào mắt bạn, ánh mắt trong trẻo như nước. Nhưng tối nay, dù cô có cố gắng giữ phép lịch sự đi nữa cũng có thể nhìn ra được sự xao nhãng của cô.

Người bên điện thoại đó rốt cuộc là ai.

Lý Thành Tinh che giấu đi cảm xúc trong ánh mắt, “Niệm Niệm, hôm nay có phải là tớ làm phiền cậu rồi không?”

Anh nhìn sang điện thoại lại sáng đèn lên của Tô Niệm Niệm: “Có lẽ là cậu rất bận.”

Tô Niệm Niệm tắt màn hình điện thoại, ngại ngùng lắc đầu: “Xin lỗi.”

“Không sao.”

Ăn cơm xong, Lý Thành Tinh đeo mỹ lưỡi trai lên, lại đeo thêm mắt kính và khẩu trang, cả người như hóa trang: “Tớ đưa cậu về.”

Tô Niệm Niệm cầm cơm mua cho Sở Ninh từ tay phục vụ rồi nhìn sang anh: “Thôi bỏ đi.”

“Cậu như vậy cũng không tiện lắm.”

“Không sao.” Lý Thành Tinh không để ý nói: “Hôm nay lịch trình bảo mật, cậu cũng không hot đến mức ăn bữa cơm cũng sẽ có người nhìn chăm chăm đâu.”

Tô Niệm Niệm cau mày, suy nghĩ một lúc vẫn lạnh lùng nói: “Thế chúng ta cách xa một chút.”

Lý Thành Tinh bắt lợc gật đầu.

Tô Niệm Niệm cầm cơm của Sở Ninh, mệt đến như vậy mà cái vị đại tiểu thư kia vẫn còn khẩu vị để ăn thì cũng coi như vẫn rất tốt, còn đặc biệt gửi tin nhắn chọn món, xách một bàn đồ ăn trong tay cô.

Tô Niệm Niệm vốn còn có thể chịu được, ai ngờ một túi thức ăn lớn khiến cô lúc xuống cầu thang suýt nữa thì ngã, may là Lý Thành Tinh ở phía sau kéo cô lại mới miễn cưỡng giữ được hình tượng.

“Cẩn thận chút.” Lý Thành Tinh nắm chặt cánh tay cô.

“Cảm ơn cảm ơn.” Tô Niệm Niệm vội vàng đẩy tay anh ra, nghiêm túc nói: “Giữ khoảng cách.”

Lý Thành Tinh gỡ khốc gỡ cười: “Cậu không cần khoa trương như vậy đâu.” Anh lại gần hơn, một tay lấy túi đồ ăn trong tay Tô Niệm Niệm: “Để tớ.”

Tô Niệm Niệm cũng không khách sáo với anh nữa: “Thế tớ thay Sở Ninh cảm ơn cậu.”

“Của cậu.” Sau khi đến phòng, Tô Niệm Niệm đặt túi đồ ăn nặng trĩch lên bàn Sở Ninh, liếc nhìn cô: “Đại tiểu thư, gọi nhiều đồ ăn như vậy, cậu thật sự không đau lòng cho tớ.”

Sở Ninh buông điện thoại xuống, sờ sờ cánh mũi: “Sao nào Niệm bảo?”

“Tớ suýt nữa thì té cầu thang đấy.” Tô Niệm Niệm day day cánh tay đau nhức của mình: “Như này quả thật không cần giấy xác nhận giả nữa đâu.”

“Bất cứ lúc nào cũng có thể vào viện.”

Sở Ninh làm nũng lấy lòng: “Xin lỗi bảo bảo của tớ nha.” Cô cầm lấy cánh tay của Tô Niệm Niệm: “Tớ thổi cho cậu nhé?”

Tô Niệm Niệm vung tay ra, trực tiếp đi thẳng đến khi ngồi xuống vị trí của mình: “Đừng, để tớ hít thở đi.”

“Được thôi.” Sở Ninh lạnh lùng mở hộp cơm ra, hít hà một cái: “Thơm quá.”

“Lý Thành Tinh tìm cậu làm gì vậy?” Uống một ngụm canh nóng, Sở Ninh cười híp mắt.

“Đầu gối.”

Sở Ninh: ?

Cô nghiêng đầu nhìn qua, Tô Niệm Niệm căn bản không nghe cô nói, nhìn chăm chăm vào điện thoại rồi cười híp mắt.

“Này---Tô nha đầu?” Sở Ninh buông đũa xuống: “Xem gì mà cười toét cả mặt vậy hả?”

“Hửm?” Tô Niệm Niệm đáp qua loa một tiếng, ánh mắt vẫn nhìn đăm đăm vào nguyên chương dinh dưỡng mà Bùi Ngôn Khanh gửi đến, cố ý chọc anh: “Trùng hợp lắm.”

“Sao anh biết tối nay em ăn một bữa lớn vậy?”

Đã hơn một giờ kể từ khi tin nhắn này gửi đến, và nguyên dòng tin nhắn dài của Bùi Ngôn Khanh đã bị treo lâu như vậy, có vẻ như cô không bị phân tâm.

Không ngờ Bùi Ngôn Khanh lập tức trả lời, Tô Niệm Niệm buông điện thoại xuống, trả lời: “Lý Thành Tinh nhờ tớ đóng cùng cậu ấy cho mv mới.”

“Mẹ ơi?” Sở Ninh kinh ngạc há hốc mồm, “Là cậu ấy muốn nâng đỡ cho cậu bay cùng à?”

Sở Ninh cười híp mắt, cẩn thận đánh giá từ trên xuống dưới của Tô Niệm Niệm: “Nếu cậu vào giới giải trí, chỉ cần dựa vào khuôn mặt này làm bình hoa di động thôi thì cũng là phương án dự phòng tuyến 1 đấy.”

“Đừng đừng đừng.” Tô Niệm Niệm lắc đầu, chấp tay lại: “Cảm ơn đã nâng đỡ.”

“Cũng đúng.” Sở Ninh gặm đôi đũa, tán thành nói: “Điều kiện của nhà cậu như thế quả thật cũng không cần tiến vào giới giải trí.”

“Làm một nhà nghệ thuật được người người chiêm nghiệm tốt biết bao.”

Tô Niệm Niệm không đồng ý: “Cũng không phải.”

“Chỉ là tớ thích múa mà thôi, còn những cái khác không quan tâm.”

Lúc những tin tức trên mạng bùng nổ, Tô Niệm Niệm còn đang ngủ.

Huấn luyện quân sự tập trung lúc 6 giờ và cô phải dậy lúc 5 giờ, trong thời gian địa ngục như thế này, tin đồn này đã trở thành chủ đề thịnh hành số một trên Weibo.

Tô Niệm Niệm mơ ngủ nghe thấy Sở Ninh luyên thuyên, cô cau mày nhìn nội

dung trên hotsearch: “Đỉnh lưu mới nổi Lý Thành Tinh hẹn hò đêm với bạn gái, ôm ấp tình cảm trên phố.” Nghiêm túc nghi ngờ, mấy kênh truyền thông này không đi ngủ hả?

Sau đó kèm theo mấy tấm ảnh, mượn góc độ này thì xem ra cô giống như một con thiên nga đang dựa vào lòng của Lý Thành Tinh, nhưng ai mà biết cô chỉ là bị kéo tay lại thôi! Sau đó liền buông ra cơ mà!

Cô có hơi tức giận, Lý Thành Tinh, tở tin tiểu quỷ như cậu!

Sở Ninh: “Wtf, Tô nha đầu, chỉ mới một đêm cậu với người ta đã ôm rồi?”

Tô Niệm Niệm oán hận liếc nhìn Sở Ninh, tiến lên hai bước, dùng sức nhéo vào mặt Sở Ninh: “Đều là lỗi của cậu! Ăn nhiều như vậy!”

Sau Tô Niệm Niệm giải thích toàn bộ sự tình, Sở Ninh âm thầm nuốt nước bọt, lẩy điện thoại ra: “Tớ gọi cho cậu lớn của tớ.”

“Nhờ cậu ấy giúp kéo hotsearch xuống.”

Quả thật Tô Niệm Niệm chỉ bị chụp trung một bên góc mặt không quá rõ ràng, nhưng nhưng cư dân mạng năm nay giống như đang ngấm máu thám tử, nhìn chăm chăm vào một vài bức ảnh mơ hồ đến nỗi mẹ của họ cũng không nhận ra, rồi một hai đào lên.

Tô Niệm Niệm móm môi, lướt điện thoại, đang chuẩn bị gửi tin nhắn tìm Lý Thành Tinh thì nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh gửi tin nhắn đến.

Tác giả có lời muốn nói:

Bùi mỹ nhân âm thầm đánh mặt: Anh ghen rồi.

Mau đến đỡ anh đi.

Chương 29: Chương 29:

Bùi Ngôn Khanh trực ca đêm.

Anh luôn xui xẻo, ca đêm nào cũng phải có khoa cấp cứu, đêm qua trong khu đô thị xảy ra một loạt vụ tai nạn xe cộ, liên tiếp ba ca mổ, từ đêm đến sáng sớm.

Bùi Ngôn Khanh vượt mi tâm hơi trầm xuống, anh thay áo phẫu thuật ra.

Lúc đi qua quầy y tá, mấy cô y tá trực ban đang vui vẻ chào hỏi: “Bác sĩ Bùi, vất vả rồi.”

Bùi Ngôn Khanh gật đầu.

Mấy cô y tá này là người mới đến, còn đang vui sướng cùng thành tích khi bước chân vào bệnh viện trực thuộc, dù trực ca đêm nhưng họ vẫn tràn đầy sức sống.

Bùi Ngôn Khanh chưa đi được mấy bước liền nghe thấy một giọng nói vang lên: “Aaaa! Tớ suy sụp rồi?!”

Một cô y tá khác: “Wtf?! Lý Thành Tinh đang yêu đương à?”

“Người con gái này là ai?”

“Hu hu hu, tớ thấy có người đồn nói là bạn múa cùng với cậu ấy, múa ba lê.”

“Hu hu hu, tớ không tin, đây nhất định là giả rồi.”

“Đã ôm như vậy rồi, còn có thể là giả sao?”

“.....”

Bước chân của Bùi Ngôn Khanh khựng lại, mím chặt môi, cầm bạnh ra.

Ngày đêm giải phẫu khiến đầu anh đau kịch liệt, nhưng anh vẫn không tự chủ được lui về phía sau mấy bước, giọng khàn khàn: "Người các cô nói đến là ai?"

Mấy cô y tá đang suy sụp đang cầm điện thoại oán than, đột nhiên nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh đã đi giờ quay lại, họ giật mình, vội vàng im miệng, cẩn thận chỉ vào điện thoại: “Anh.... Hỏi cái này sao?”

“Ừm.”

Dù thất khó hiểu nhưng Hhanf Nhụy vẫn đưa điện thoại ra trước mặt Bùi Ngôn Khanh, lướt tầm hình: “Bác sĩ Bùi, anh cũng biết Lý Thành Tinh sao?”

Trong ảnh, cô gái chỉ lộ ra một bên khuôn mặt trắng nõn, mờ ảo nhưng cũng đủ thấy được đường nét khuôn mặt thanh tú, thiếu niên áo đen ôm cô vào lòng, lộ ra dáng vẻ thân mật.

Sắc mặt Bùi Ngôn Khanh trông bình tĩnh lướt màn hình.

“Anh trai của tôi, một vũ công toàn năng, một ngôi sao đang lên trong làng giải trí, hát cũng rất hay, sắp ra mắt album mới!” Hàn Nhụy hiển nhiên đã quên nỗi đau, và bắt đầu thuận lợi tâng bốc cho idol "Nhưng anh ấy mới mười tám tuổi! Mẹ không cho phép hẹn hò!"

Cô y tá bên cạnh hả hê: "Đẹp trai như vậy, không yêu đương thì để làm gì? Tiểu thư trong ảnh này vừa nhìn đã biết là mỹ nhân, nếu là tớ thì tớ cũng thích."

“Hu hu, bạn múa cái gì chứ, nhất định là thấy anh của tớ nổi lên rồi, muốn

cọ nhiệt mà, tâm cơ đáng sợ thật!”

Lời nói vừa dứt, Bùi Ngôn Khanh đã buông điện thoại xuống, lực không mạnh không nhẹ nhưng vang lên một tiếng.

Sắc mặt anh không chút dao động, ánh mắt cũng bình tĩnh, khi anh lướt nhẹ qua, Hàn Nhụy theo bản năng im lặng.

“Không phải ai cũng đều muốn tiến vào giới giải trí đâu.” Ánh mắt Bùi Ngôn Khanh nghiêm lại, xoay người liền rời đi.

Dù giọng nói của Bùi Ngôn Khanh không hề thay đổi nhưng Hàn Nhụy vẫn nhìn anh nhìn đến mức hoảng hốt, cánh tay cô huýt vào người đồng nghiệp: “Bác sĩ Bùi có phải là tức giận rồi không?”

“Không thấy, nhưng cảm giác tâm trạng anh ấy tệ lắm nha.”

Hàn Nhụy nuốt nước bọt, nói: “Kì lạ quá, không biết còn tưởng anh ấy cũng bị sụp đổ vì tin này đó.”

Bùi Ngôn Khanh ngồi trong xe, mệt mỏi xoa xoa lông mày.

Muốn nhắm mắt nghỉ ngơi một lát nhưng vừa nhắm mắt là trong đầu lại tự động hiện lên mấy tấm ảnh đó.

5 phút sau, anh hít một hơi sâu, ngón tay vuốt qua màn hình điện thoại, cuối cùng vẫn bật lên.

Tìm lịch sử tin nhắn, bên trên là tin của người con gái không tin không phải kia.

“Sao anh biết tối nay em ăn một bữa lớn.”

Tin nhắn đó đã hơn một tiếng.

Một làn sóng khó chịu xông thẳng lên đỉnh đầu, Bùi Ngôn Khanh mím môi, dùng đầu ngón tay gõ nhẹ vào màn hình, nói một cách sâu xa: “Cả nước đều biết rồi.”

Gửi xong tin nhắn anh cứ nhìn đăm đăm màn hình, một lúc lâu, yết hầu khô trợt, nhắm mắt dựa vào ghế.

Trạng thái bây giờ của anh không đúng.

Đã rất nhiều năm không hề có một ai hay một việc gì khiến anh phải hao tổn tâm trí như thế này cả.

Nhưng bây giờ lại xảy ra.

Điện thoại đột nhiên vang lên, lông mi Bùi Ngôn Khanh giật giật, mở mắt ra nhìn thấy người gọi đến, liền ngồi thẳng người, "Ông nội."

Bùi Triết nghỉ ngơi thường đúng giờ đúng giấc, tối 9 giờ, sáng 5 giờ.

Nhà họ Bùi đều đã từng bị ông gọi điện vào lúc năm, sáu giờ sáng.

“Tối qua trực ca đêm sao?” Giọng nói Bùi Triết vừa đủ nghe.

“Dạ.”

“Dùng hoàng kỳ và La Hán Quả để pha nước.” Nghe thấy giọng nói khàn khàn trong điện thoại, Bùi Triết cau mày: “Đừng tưởng bây giờ còn trẻ mà có thể tùy tiện làm hư thân thể mình.”

“Cháu biết rồi.” Bùi Ngôn Khanh nói.

Bùi Triết hừ lạnh nói: “Cháu nói chuyện với ông mà đặt tâm ở đâu vậy?”

Bùi Ngôn Khanh cụp mắt, im lặng.

Bùi Triết: “Công việc ở bệnh viện bận, ông nói muốn tìm người chăm sóc

cháu, giới thiệu Nguyễn Bạch cho cháu.”

“Con gái nhà người ta chủ động rồi, còn cháu? Đi khu vui chơi với Bùi Diễm, ăn cơm còn dắt theo Sở Ninh, có thời gian là đưa Sở Ninh đi học, sao không thấy cháu có thời gian gặp Nguyễn Bạch?”

Bùi Ngôn Khanh nhàn nhạt lên tiếng: “Nguyễn tiểu thư rất tốt nhưng không phù hợp.”

“Ông thấy cháu là muốn làm ông tức chết.” Bùi Triết tức giận nói: “Ông đã 90 tuổi rồi, từng người tụi cháu cứ muốn chọn cho ông tức để sớm đi à?”

“Ông đã bàn bạc qua với nhà họ Nguyễn rồi, đầu năm sau chuyện của hai đứa phải chốt.”

Bùi Ngôn Khanh cau mày, trong mắt lóe lên một tia địch ý, anh cố hết sức đè nén, miễn cưỡng không chế cảm xúc, nói: “Ông nội.”

“Cháu sẽ nói rõ ràng với Nguyễn tiểu thư, cháu với cô ấy không hợp.”

“Sao lại không hợp? Gia thế, tuổi tác đều tương xứng, công việc của Nguyễn Bạch ổn định, nhẹ nhàng, không thường xuyên phải xuất đầu lộ diện, kết hôn xong liền có thể sinh con.” Bùi Triết nói một cách hiển nhiên: “Cháu còn muốn tìm người như thế nào nữa?!”

Muốn tìm người như thế nào.

Nụ cười ranh mãnh của một cô bé nào đó đột nhiên hiện lên trong đầu Bùi Ngôn Khanh, và đôi mắt cô nhìn anh.

Sự im lặng một lúc lâu.

Anh đè nén lại cơn hoảng loạn trong lòng, kiềm chế nói: “Tùy ông muốn sắp xếp.”

Tất máy xong, ánh mắt anh nhìn về phía trước, một lúc lâu vẫn trầm mặc.

Cảm giác tội lỗi và vô lý kéo dài trong một thời gian dài.

Lại kèm theo một cảm giác hưng phấn khiến đầu óc người ta tê dại.

Điện thoại rung lên, anh cúi đầu nhìn.

Snn: “Em sai rồi, sau này nhất định không đi ăn tối lung tung nữa qaq.”

Sau đó cô còn gửi thêm hình con mèo khóc nè jpg.

Snn: “Đều là giả hết !!! Em muốn kiện những phương tiện truyền thông vô đạo đức vì đã hủy hoại danh tiếng trong sạch của em.”

“Xúi quẩy! Rõ ràng là vì đưa cơm cho cháu gái anh, suýt nữa em ngã từ trên lầu xuống, được người thanh niên nhiệt huyết kéo lại, sao lại biết thành ôm ấp thân mật trên đường! Em là kẻ đói khát thèm xây dựng chuyện tình đô thị à!”

Cô gái nhỏ dường như muốn bộc phát, từng câu từng chữ đều chứa đầy sự phẫn nộ chính đáng, và không khó để nhìn ra sự tức giận sâu sắc.

Bùi Ngôn Khanh nhẹ nhàng lướt tay qua màn hình, một lúc sau anh che mắt bật cười.

Anh gõ vài chữ: “Em không phải.”

“Tôi tìm người gỡ xuống cho em.”

Snn: “Đợi em hỏi Lý Thành Tinh xem cậu ấy giải quyết như thế nào.”

Bùi Ngôn Khanh cau mày, mím môi, “Ừm.”

Tô Niệm Niệm vừa nói vừa đi đến khu huấn luyện, cô nhìn thấy chữ ‘ừm’

đầy lạnh lùng cuối cùng này, lạnh lùng hừ một tiếng.

Huấn luyện phải cắt điện thoại.

Tô Niệm Niệm chạy đến đến đứng xếp hàng, xung quanh cô có vài ánh mắt dò xét, hoặc là thăm dò hoặc là xem kịch, cô đều bình tĩnh nhìn lại.

Lý Thành Tinh còn chưa đến, vì anh đã bị gọi đến công ty đại diện ngay lập tức.

Mãi đến trưa, Tô Niệm Niệm mới nhận được tin nhắn của Lý Thành Tinh, ánh mắt hơi thay đổi.

Ý của công ty Lý Thành Tinh chính là không phải thanh minh, mà đó là đề cho công cuộc pr cho album.

“Niệm Niệm, người đại diện của tớ rất hài lòng với điều kiện của cậu, quyết định làm cho chủ đề này hot lên một chút, có ý định muốn kí với cậu, đây là cơ hội tốt để tốt nhất, cậu chịu không?”

“Không được.” Tô Niệm Niệm lập tức cắt đứt, lạnh lùng nói: “Tớ hi vọng trước tối nay sẽ lên tiếng thanh minh.”

Lý Thành Tinh gửi tin nhắn thoại đến, giọng nói có hơi cấp thiết: “Xin lỗi, tớ sẽ truyền đạt ý của cậu lại với công ty, là do tớ không tốt, cậu đừng tức giận.”

Bị kẹt ở giữa, Lý Thành Tinh quả thật đứng đâu cũng không được, dùng một chút, Tô Niệm Niệm an ủi anh một chút: “Không sao cả.”

Tin đồn lại không hề dừng lại, thậm chí càng ngày càng nghiêm trọng.

Buổi chiều, thậm chí còn có fan của Lý Thành Tinh gọi điện đến cho Tô Niệm Niệm.

Tô Niệm Niệm cúp điện thoại một cách vô cảm sau khi nghe những lời chửi

rửa và lãng mặ.

Lại có một cuộc gọi đến, Tô Niệm Niệm vừa định cúp máy, cô nhìn thấy người gọi đến thì hơi ngạc nhiên, vội vàng nhấn nghe: “Ba.”

Giọng nói của Tô Thiên Trạch rất trầm, có uy quyền mà không tức giận, tiến lên hỏi: “Niệm Niệm, con yêu đương rồi?”

Tô Niệm Niệm há hốc mồm, khàn giọng bất lực.

Hóa ra là vì chuyện này.

Tô Thiên Trạch nửa tháng cũng chưa chắc sẽ gọi điện cho cô, dù cô gọi thì nói không chừng mấy phút thôi ông cũng sẽ vội vàng tắt máy.

Công việc thật sự quan trọng như vậy sao.

Hay là vì cô đặc biệt không quan trọng.

Cô nhàn nhạt trả lời: “Chỉ là bạn bè bình thường, truyền thông mượn góc chụp lén thôi.”

Tô Thiên Trạch không hỏi nhiều, nghiêm nghị nói: “Hotsearch ba đã tìm người gỡ rồi, thời gian này thông tin của con trên mạng cũng sẽ bị nhiễu.”

Tô Niệm Niệm: “Vâng.”

Im lặng một lúc, giọng nói của Tô Thiên Trạch bên kia trở nên kiên quyết: “Con phải nhớ thân phận của người nhà họ Tô, đừng làm bất cứ hành động không phù hợp nào.”

“Con chỉ có một con đường múa thôi, đừng tự hủy hoại tiền đồ phía trước, Tô gia chúng ta không cần minh tinh.”

“....Vâng.”

Tô Niệm Niệm cúp máy.

“Ba của cậu à?” Thấy sắc mặt của Tô Niệm Niệm không tốt lắm, Sở Ninh có hơi lo lắng, “Không nói gì chứ?”

Tô Niệm Niệm lắc đầu.

“Chuyện gì vậy trời!” Sở Ninh tức giận nói, lại vỗ vai Tô Niệm Niệm: “Tớ tìm cậu tớ giúp nhé?”

“Không cần.” Tô Niệm Niệm nói: “Ba tớ đã giải quyết rồi.”

Cô sụp mắt, nhìn tin nhắn Lý Thành Tinh gửi đến: “Thật sự xin lỗi, bộ phận truyền thông của công ty không xác đáng, liên lụy đến cậu rồi.”

“Đều tại tớ.”

Snn: “Không sao.”

“Cậu còn giúp cậu ấy quay không?” Sở Ninh hỏi.

“Tại sao không quay.” Tô Niệm Niệm bình tĩnh nói: “Tớ đã đồng ý rồi.”

Cái gì mà thân phận nhà họ Tô, cái gì mà hành vi không phù hợp.

Thế sự ra đời của cô với Tô gia mà nói có phải là không phù hợp hay không.

Buổi tối, Tô Diễm cũng gọi điện đến.

Tin tức này anh biết khá muộn, cau mày hỏi: “Ông già tìm em rồi?”

Tô Niệm Niệm đang luyện tập trong phòng tập ở trường, mồ hôi chảy từ trán xuống, cô nhỏ giọng nói: “Ừm.”

“Ông ấy nói gì rồi?” Tô Diệm lạnh lùng nói: “Anh cũng bị ông già tìm rồi, ông ấy bảo anh trông chừng em một chút.”

“Anh vừa nhìn đã biết là giả rồi, Lý Thành Tinh là đồng nghiệp với em, muốn thích thì em sớm đã thích rồi, nào ba bị sao rồi mới chạy đi hỏi em.”

“Không sao.” Giọng nói của Tô Niệm Niệm hơi trầm xuống.

“Này.” Tô Diệm hít một hơi thật sâu, “Buồn à?”

“Có chút.”

“Muốn mua gì, anh mua cho em.”

Tô Niệm Niệm chớp chớp mắt: “Muốn mượn thẻ trò chơi của anh chơi ba ngày.”

“Cúp đây.” Chưa đến một giây, bên kia đã truyền đến tiếng tút tút.

“Hừ.” Tô Niệm Niệm bất lực nói: “Tình thân plastic.”

Đang định tắt điện thoại thì app thanh toán hiện lên thông báo, Tô Diệm chuyển 5000 nhân dân tệ.

Cô bất ngờ bật cười, gửi tin nhắn cho anh: “Anh trai là tốt nhất.”

Tô Diệm: “Cảm thấy, nhớ lấy anh trai em tốt, bớt có bị mê hoặc bởi mấy tên đàn ông man rợ đi.”

Tô Niệm Niệm: “....”

Tâm trạng cô tốt lên, đang định quay qua thả thính Bùi Ngôn Khanh như những ngày trước, lại nhận được tình báo của Bùi Diễm.

“Gấp gấp gấp!!!”

“Hu hu hu hu, ông cố ngoại nói chú nhỏ đồng ý tiến triển với Nguyễn tiểu thư rồi.”

Tác giả có lời muốn nói:

Aaaaa, Bùi mỹ nhân mau mau tỉnh đi!!! Còn không tỉnh, tôi không giúp nổi anh đâu!

Chương 30: Chương 30:

Một chút tâm trạng phấn chấn của Tô Niệm Niệm bỗng chốc đóng băng.

Ngực cô như bị xé toạc, và cô đã quen với gió lạnh.

Cô nhìn chằm chằm hai hàng chữ trên màn hình, thậm chí bỗng chốc không biết nên có phản ứng gì.

Tiến triển.

Cái gì gọi là tiến triển.

Bước tiếp theo liệu có phải là qua lại không?

“Chị biết rồi.” Tô Niệm Niệm gõ vài chữ.

Sau khi quay về, Sở Ninh đang khoanh chân dựa vào trên ghế treo, nhìn thấy Tô Niệm quay về, cô nhẹ giọng haizz một tiếng: “Tô nha đầu, cậu thật sự ghê nha.”

“Còn có sức đi tập sao.”

Tô Niệm Niệm nhìn cô: “Cậu còn nói, đến lúc đó lại muốn khóc giãn cơ à?”

Sở Ninh chột dạ bĩu môi, “Không phải là do tớ đang bận sao.”

“Bận gì.” Tô Niệm Niệm tùy ý hỏi một câu.

“Cậu còn nhớ Nguyễn Bạch đó không?” Sở Ninh nói: “Chị ấy tìm tớ, hỏi cậu

nhỏ thích ăn gì.”

Tô Niệm Niệm đang cầm chậu nước, nhất thời không cầm chắc, cái chậu rơi xuống đất với một tiếng động lớn.

“Chậm thôi.” Sở Ninh nghe tiếng động này có hơi đình tai nhức óc.

Cô lẩm bẩm một mình: “Làm sao tớ biết cậu nhỏ thích ăn gì?”

“Cay, anh ấy thích ăn cay.” Tô Niệm Niệm cúi người cầm chậu nước lên, cụp mi bổ sung, “Càng cay càng tốt.”

Sở Ninh hí một tiếng, quay đầu: “Thật à?”

“Sao tớ nhớ cậu ấy không ăn cay ta?”

“Phải không?” Sắc mặt Tô Niệm Niệm không đổi, “Lần trước ăn cơm, tớ còn nhìn thấy anh ấy còn gắp thêm ớt trái mà.”

Nhưng đó là lựa ớt ra.

“Ừm, có thể là tớ nhớ nhầm.” Sở Ninh gật đầu: “Thế để tớ trả lời chị ấy như vậy.”

Ngón tay của Tô Niệm Niệm hơi co lại, nhỏ giọng hỏi: “Nguyễn tiểu thư muốn đem cơm cho cậu nhỏ của cậu à?”

“Ừm.” Sở Ninh tùy ý nói, “Xem ra hai người bọn họ phát triển rất tốt, Nguyễn Bạch có thể sẽ là vợ của tớ.”

Cô lại nói thêm một câu: “Vận khí tốt thật, cua được người cậu cực phẩm của tớ.”

Tô Niệm Niệm mím môi, không nói thêm gì.

“Phải rồi, tớ thấy trên weibo, bên phía truyền thông của Lý Thành Tinh lên tiếng thanh minh rồi, ba của cậu cũng lợi hại thật, cả cư dân mạng cũng không đào ra được một chút thông tin của cậu.” Sở Ninh lắc lắc điện thoại với cô.

Tô Niệm Niệm mím môi, nửa đùa chế giễu: “Vậy sao?”

“Có thể là sợ tớ làm mất mặt thôi.”

Bệnh viện A.

Hàn Nhụy nhìn nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt được chải chuốt tỉ mỉ từ đầu đến chân, thậm chí cả mái tóc, sừng sốt hồi lâu.

“Chào cô.” Nguyễn Bạch cong môi, hạ mắt kính xuống, nghiêng đầu mỉm cười với cô y tá trước mặt: “Xin hỏi Bác sĩ Bùi Ngôn Khanh ở phòng chẩn đoán nào thế?”

Hàn Nhụy vội vàng bình tĩnh lại, tay phải chỉ lên: “Đi thẳng, phòng thứ ba bên tay trái.”

Nguyễn Bạch từ tốn gật đầu, đeo mắt kính lên lại, “Cảm ơn.”

“Đừng, đừng khách khí.”

Mãi cho đến khi Nguyễn Bạch đi xa, Hàn Nhụy mới nắm lấy tay áo Hoàng Linh bên cạnh, hạ giọng nói chuyện phiếm: “Wtf wtf, đây là trà sữa moa moa lần trước sao!?”

Trà sữa moa moa giờ đã trở thành một ám hiệu mới được truyền miệng trong khoa chỉnh hình, dùng để chỉ người bạn gái nhỏ khả dĩ của Bùi Ngôn Khanh.

Hoàng Linh nhớ lại lỗi tai đở bùng lên của Bùi thần tiên hôm đó, cô vuốt cằm, phun ra một câu: “Không giống lắm.”

Cô nhìn chằm chằm bóng lưng Nguyễn Bạch đi, cẩn thận phối hợp cả người, "Không có nội hàm, quá hổng hách rồi."

Hàn Nhụy nghe vậy, siết chặt ống tay áo, kích động nói: "Mẹ ơi."

Hoàng Linh: "?"

"Gà đờ." Hàn Nhụy thấp giọng nói, "Sân sau của Bùi thần tiên sắp phát hỏa sao?"

Hoàng Linh: "..."

Nguyễn Bạch đi chậm, đứng bên ngoài phòng bệnh, mỉm cười gõ gõ cửa: "Anh ba."

Người đàn ông đang quay lưng với cô, hơi cúi người nắn xương cho bệnh nhân, không quay đầu, chỉ nhàn nhạt nói mấy câu: "Đợi chút."

Nguyễn Bạch thức thời im lặng, đứng ra ngoài cửa.

Phòng khám ngoại trú còn chưa kết thúc, Nguyễn Bạch đã đợi ở bên ngoài rất lâu, mùi thuốc sát trùng và thuốc quanh năm quanh quẩn trong bệnh viện, xung quanh là một đám bệnh nhân bị thương đã lâu không tắm rửa, khiến cô thấy rất bức bối.

Khám cho người bệnh cuối cùng của buổi sáng xong, Bùi Ngôn Khanh ra khỏi phòng bệnh liền nhìn thấy Nguyễn Bạch đang cau mày bịt mũi, kiểm chế sự mất nhẫn nại lại.

Anh hơi híp mắt, nhếch môi, tiến lên vài bước, nhàn nhạt nói: "Chờ lâu rồi."

Nghe thấy giọng nói hơi trầm thấp truyền đến từ đỉnh đầu, Nguyễn Bạch vội vàng buông tay, mỉm cười ân cần: "Đợi bao lâu cũng không sao."

Cô đứng dậy, hươ hươ hộp cơm trong tay: "Anh ba vất cả cả buổi sáng, em đem cơm trưa đến cho anh."

Bùi Ngôn Khanh: “Cảm ơn nhiều.”

“Không có gì.” Nguyễn Bạch đi vào phòng bệnh cùng anh, đặt hộp cơm lên bàn, ánh mắt dừng lại trên mặt anh: “Anh ba mỗi ngày đều vất vả như vậy, đương nhiên cần phải ăn nhiều những bữa cơm hợp với khẩu vị mình.”

Cô mở hộp cơm ra, “Em đặc biệt mời đầu bếp món Tứ Xuyên, anh thử xem.”

Hộp cơm màu đỏ tươi, khắp nơi đều có ớt cùng hạt tiêu, Bùi Ngôn Khanh bắt giác nhú mào, trầm mặc một hồi, vẫn là không nói lời nào.

Nguyễn Bạch ngồi ở đối diện anh, ánh mắt dán chặt vào khuôn mặt thanh tú của người đàn ông, mím môi nói: “Anh ba, ăn đi, đừng khách sáo với em.”

Bùi Ngôn Khanh thử nhấc đũa lên, do dự một lúc, vẫn quyết định cụp mắt nói: “Thật ngại quá.”

“Tôi tạm thời không có khẩu vị.” Anh gật đầu xin lỗi.

Nguyễn Bạch cười đầy ngượng nghịu: “Không sao, đợi đến khi anh thấy muốn ăn rồi lại ăn cũng không muộn.”

“Cảm ơn nhiều.” Bùi Ngôn Khanh lại nói tiếng cảm ơn nữa, anh nói chậm rãi từng câu từng chữ: “Nhưng sau này, thật sự không cần phiền như vậy.”

“Lời của ông nội cô đừng để tâm quá, tôi tạm thời vẫn không có nguyện ý này, xin lỗi.”

Sắc mặt Nguyễn Bạch đông cứng lại, cô nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của người đàn ông, trái tim bỗng chốc trào dâng nỗi uất ức, cô siết chặt tay, “Nhưng ngoại trừ em, còn ai thích hợp hơn?”

“Tại sao anh không thử nhìn xem?”

Bùi Ngôn Khanh thản nhiên nói: “Tôi nghĩ Nguyễn tiểu thư có lẽ sẽ hiểu rõ tính chất công việc của tôi.” Anh lạnh nhạt nói: “Tôi nghĩ, chúng ta quả thật không hợp.”

Nguyễn Bạch không thể nào trốn tránh được đôi mắt dường như cái gì cũng biết đó, cô cắn môi, có vài lời nói ra không chút nghĩ ngợi: “Em không thích hợp, lẽ nào anh cảm thấy người hay làm nũng như cô giáo Tô là hợp sao?”

Sắc mặt của Bùi Ngôn Khanh trầm xuống, giọng nói cũng lạnh theo: “Nguyễn tiểu thư, cô nghĩ nhiều rồi.”

“Phải vậy không?” Nguyễn Bạch cười tự giễu nói: “Nhưng ước gì là do em nghĩ nhiều.”

Cô khựng lại một chút rồi nói tiếp: “Chứ không phải...”

“Anh không chịu thừa nhận sao.”

Bùi Ngôn Khanh siết chặt tay, cặp mắt che đậy đi mọi cảm xúc, một lúc sau anh lạnh lùng lên tiếng: “Nguyễn tiểu thư, đi về cẩn thận.”

Nguyễn Bạch đứng dậy, cô đeo kính râm lên, thoải mái nói: “Anh ba, em không chủ động được, em không làm mấy chuyện cố gắng lấy lòng này được.”

“Còn nói với ông nội Bùi thế nào, anh tự mình nói.”

Sau khi Nguyễn Bạch rời đi, cả căn phòng chìm trong yên tĩnh.

Đôi mắt của Bùi Ngôn Khanh dán chặt vào hộp cơm, đôi mắt mờ mịt.

Rất lâu.

Điện thoại reo lên, đến năm sau lần, anh mở điện thoại lên nhìn thấy hình

nền chú mèo đặc biệt của snn, bắt giặc bám vào xem.

——【Tám công thức dưỡng tâm hạ hỏa trong mùa hè】

——[Thiền là chính, dầu mỡ và cay không được]

——【.....】

Cho đến tin nhắn cuối cùng.

——[Đàn ông ăn nhạt trong mùa hè, bổ thận là gốc]

Toàn là những bài báo công khai về việc mua các sản phẩm chăm sóc sức khỏe.

Bùi Ngôn Khanh liếc nhìn từ trên xuống dưới, nhìn đến cái cuối cùng khiến anh thấy tức cười.

Rất tốt.

Cô gái nhỏ này luôn có cách để thu hút sự chú ý của anh.

Bùi Ngôn Khanh định giáo huấn cô bớt đọc những bài báo tiếp thị không đáng tin hơn như thế này, nhưng cô đã nhanh chóng rút lại bài báo cuối cùng như thể cô đã nhận ra điều gì đó.

Anh bình tĩnh gõ chữ: “Tôi đọc được rồi.”

Snn: “!”

“Bài cuối em gửi nhầm.”

“Em thề, em tuyệt đối không có ý đó.”

Ý nào?”

Bùi Ngôn Khanh cau mày suy nghĩ một lát, mi tâm giật giật.

Anh nghiêm nghị giáo huấn: “Tô Niệm Niệm, đừng gửi cho người khác mấy bài báo kiểu này một cách lung tung.”

“Đương nhiên.” Bên kia trả lời lại trôi chảy: “Đây là chăm sóc mùa hè thuộc về mình anh thôi.”

Bùi Ngôn Khanh nhìn chằm chằm chữ ‘thuộc về’, ánh mắt hơi dao động, một lúc lâu anh chằm chằm thở hắt ra.

Lời nói của Nguyễn Bạch lại một lần nữa xoay vòng trong đầu.

Bùi Ngôn Khanh nhìn vào điện thoại lần nữa, bầy giác nhấp vào trang cá nhân của snn.

Ảnh tượng liệt kê ở trên, mười chín tuổi.

Trong vòng bạn bè vẫn là hình chụp chung với tô Diệm, trẻ hơn bây giờ mấy tuổi, gương mặt trong trẻo.

Ánh mắt anh trầm xuống, thoát khỏi trang, ngón tay vuốt điện thoại.

Rất lâu.

Anh trả lời: “Cảm ơn nhiều.” Sau đó tắt điện thoại, không nhìn nữa.

Tô Niệm Niệm đang ăn trưa trong nhà ăn, lăm lăm lại liếc nhìn qua cái điện thoại.

Sở Ninh sớm đã ăn cơm xong, nhìn dáng vẻ hồn bay phách lạc của cô, không chịu được mà lên tiếng hỏi thúc: “Đừng nhìn nữa, tiểu tổ tông của tớ ơi.”

“Màn hình đen xì rồi, không ai tìm cậu cả.”

Tô Niệm Niệm không nhìn nữa, cụp mắt xuống.

“Cậu đang đợi tin nhắn của ai vậy?” Sở Ninh nghi ngờ nói: “Hồn bay đi đâu rồi kìa.”

Tô Niệm Niệm nuốt cơm trong miệng xuống: “Dịch vụ khách hàng taobao.”

“Nợ tứ 5 tệ cho những phản hồi tốt.”

Sở Ninh tức giận đập bàn: “Còn có chuyện này nữa!”

“Tìm anh ta! Khiếu nại anh ta!”

Tô Niệm Niệm ngược mắt lên, đang định nói chuyện thì lại nhìn thấy màn hình sáng lên, cô lập tức cầm điện thoại lên.

Sở Ninh: “Bên bán sợ rồi? Quyết định hoàn sao?”

Đôi mắt của Tô Niệm Niệm đang sáng trở nên tối lại, Sở Ninh hỏi: “Làm sao vậy?”

Tô Niệm Niệm tắt máy, lạnh lùng nói: “Chỗ bán phá sản rồi.”

Sở Ninh: “"Những kẻ trục lợi vô lương tâm thực sự bị Chúa lên án!"

Tô Niệm Niệm miêng cứng nói theo: “Thật vậy.

Cô xới xới hạt cơm trong bát, đột nhiên nói: “Không muốn ăn nữa, đi thôi.”

“Bây giờ cái dạ dày của cậu càng ngày càng nhỏ nhỉ?” Sở Ninh cau mày nhìn vào chén.

“Dạ dày chim.”

Sở Ninh: “....”

Tô Niệm Niệm quyết định 72 tiếng sẽ không chủ động tìm Bùi Ngôn Khanh.

Cô không biết liệu có phải mình quá nhạy cảm rồi không, hay là do đầu cô nóng lên.

Cảm giác mát mát khi ai đó tự nguyện kết thúc chủ đề không thể là giả được.

Huấn luyện quân sự phần lớn đã trôi qua, thời gian đã đến cuối tháng tám.

Nhiệt độ ở thành phố B lên đến đỉnh điểm, sân huấn luyện không một gợn mây, ánh mặt trời thiêu đốt mặt đất.

Tô Niệm Niệm đứng đầu đội, cảm thấy mồ hôi từ trán chảy xuống mắt, cô cố gắng chớp mắt, cố gắng khịt mũi, nhưng nó vẫn nghẹt, ngay cả hít thở cũng không dễ dàng.

Sáng sớm hôm nay cô phát hiện mình bị cảm rồi.

Tối qua đi tập về, thực sự rất mệt, gội đầu xong thì cô lại để tóc ướt đi ngủ, hơn nữa nhiệt độ điều hòa quá thấp, sáng sớm ngủ dậy thì đầu óc nặng trĩu. Mà tệ hơn nữa là bà dì cả hôm nay cũng kéo đến góp vui.

Thủ tục nghỉ phép huấn luyện quân sự của trường đặc biệt nghiêm ngặt, phải đến tòa nhà hành chính tìm cố vấn phê duyệt phiếu nghỉ phép, sau đó giao cho lãnh đạo bệnh viện đóng dấu.

Chỉ nghĩ đến thôi đã thấy ngọt ngọt nên cô chọn tiếp tục huấn luyện.

Hai mắt của Tô Niệm Niệm mờ mịt, ngẩng đầu nhìn bầu trời, chỉ cảm thấy thế giới đang quay cuồng, cô đang nghĩ có nên giả vờ hoa mắt vì lợi ích của đại chúng hay không, một giây sau, hai chân cô mềm nhũn.

Trời ạ.

Để cho cô ngất xỉu đẹp chút coi.

Tác giả có lời muốn nói.

Bùi mỹ nhân: Bắt đầu đấu tranh trở thành cầm thú hay không

Chương 31: Chương 31:

Chiếc ô tô màu đen đậu dưới lầu tòa nhà hành chính trường múa A, người đàn ông bước xuống xe mặc áo sơ mi và quần tây đen, cổ tay áo màu bạc không cài khuy và xắn lên, lộ ra cánh tay trắng nõn và gầy guộc.

Trang phục cực kì đơn giản nhưng mọi cử chỉ đều khiến người ta không thể rời mắt.

Phó hiệu trưởng Trần Trạch, người đang đứng ở cửa, vội vàng tiến lên, bắt tay với Bùi Ngôn Khanh, và chỉ vào tòa nhà hành chính: "Giáo sư Bùi, mời đi lối này."

Bùi Ngôn Khanh nhẹ gật đầu.

"Quả thật đã làm phiền cậu rồi." Trần Trạch vẫy tay, khách khí nói: "Ngày nóng nực như vậy mà phải chạy đến đây một chuyến."

"Thầy Trần nói nặng quá." Bùi Ngôn Khanh nói: "Sức khỏe thầy Quản không tốt, hôm nay tôi đến thay thầy ấy, nếu không được còn phải xin thầy lượng thứ."

"Không không không." Trần Trạch lắc tay phủ nhận: "Có thể mời được một tên tuổi lớn trong ngành như giáo sư Bùi là vinh dự của chúng tôi."

Bùi Ngôn Khanh nhàn nhạt trả lời: "Thầy Trần khách sáo rồi."

"Buổi diễn thuyết sẽ bắt đầu vào buổi chiều, Bùi giáo sư đi theo tôi vào phòng nghỉ ngơi trước." Trần Trạch hướng dẫn cho Bùi Ngôn Khanh lên lầu.

Bùi Ngôn Khanh gật đầu, đi theo Trần Trạch vào phòng khách.

Có một cửa sổ kính lớn trong phòng khách, cách xa sân chơi ở phía xa xa. Qua cửa kính, có thể nhìn thấy những nhóm người áo xanh đang đứng trên sân.

Mặt trời chói chang ngoài cửa sổ chiếu xuống, trên sân tập không có lấy một bóng râm.

Chắc nhà trường cũng sợ làn da rám nắng của các em ảnh hưởng đến hình ảnh trên sân khấu nên các em học sinh đều mặc áo tay dài, đội mũ vành dày.

Trần Trạch nhìn theo ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh, mỉm cười nói: “Vào trường A rồi, từ việc huấn luyện quân sự là đã thấy cực khổ rồi! Việc sinh viên trường A chúng tôi kiên cường còn chưa nói, từ nhỏ đã luyện tập, chút cực khổ khi học quân sự căn bản không là gì với họ cả...”

Lời còn chưa nói xong, điện thoại của Trần Trạch reo lên, ông nói xin lỗi chấp tay ra hiệu với Bùi Ngôn Khanh: “Bùi giáo sư, đợi chút nhé.”

Bùi Ngôn Khanh gật đầu, cúi đầu nhấp trà.

Trần Trạch nhận điện thoại, biết phía kia không biết đã nói gì mà hàng lông mày của ông cau lại, “Có người ngắt xỉu sao?! Khoa nào?”

“Ba lê?” Trần Trạch hít một hơi sâu: “Cứ nhịn như vậy?”

Bùi Ngôn Khanh nhướn mày, ngược đầu qua nhìn.

“Được rồi, đã được đến phòng y tế là được rồi.” Trần Trạch gật đầu với anh rồi lại nói với bên kia: “Thế buổi sáng hôm nay đến đây thôi, để tụi nhỏ giải tán sớm đi, để chuẩn bị thật tốt cho buổi diễn thuyết chiều nay.”

Câu nói ban nãy của ông như bị vả mặt, Trần Trạch ngượng ngùng cười với Bùi Ngôn Khanh, “Trẻ con bây giờ mà, được chiều mãi thành quen, để Bùi

giáo sư cười chê rồi.”

Bùi Ngôn Khanh sụp mắt, không nhìn rõ được cảm xúc trong mắt anh:
“Chuyên ngành bale trong trường có khoảng bao nhiêu người vậy?”

Nói đến đây, Trần Trạch nhướn mày, nói với vẻ đầy tự hào: “Ba lê là chiêu bài của trường múa A của chúng tôi, thà thiếu chứ không ầu. Một lớp chỉ có khoảng bốn mươi học sinh, và họ đều là những người ưu tú đến từ các trường khác nhau.”

Bùi Ngôn Khanh vượt nắm cốc, một lúc sau anh nhàn nhạt lên tiếng: “Mấy hôm nay nhiệt độ rất cao, luyện tập quân sự vẫn phải cần theo mức phù hợp.”

Trần Trạch vội vàng gạt đầu: “Bùi giáo sư nói phải.”

Trong phòng y tế của trường, Tô Niệm Niệm nằm trên giường với sắc mặt tái nhợt, ngay cả hơi thở cũng rất yếu ớt, Sở Ninh sắp khóc không ngừng kéo bác sĩ nói: “Chị, bạn thân của em không sao chứ? Em thấy cậu ấy không thở nổi.”

“Thật sự không sao.” Nhìn cô gái nhỏ lo lắng đến sắp khóc, bác sĩ cũng thấy giở khóc giở cười, lại lên tiếng giải thích: “say nắng nhẹ cộng với tập luyện quá sức.”

“Sau khi hạ nhiệt thì vô nước biển cái là được.”

“Thế sao cậu ấy không thở được ạ?” Sở Ninh chỉ tay vào mũi của Tô Niệm Niệm.

Bác sĩ: “Cô bé cảm nặng, bị nghẹt mũi.”

Sở Ninh: “.....”

“Sao rồi?” Lý Thành Tinh từ phòng thanh toán đi tới, ánh mắt dán chặt vào

má Tô Niệm Niệm.

Sở Ninh đã yên tâm, ngồi cạnh giường: “Có lẽ không có vấn đề gì lớn.”

“Hôm nay cảm ơn cậu nhé.” Sở Ninh nói: “Vì đã cõng Niệm Niệm.”

“Cái này có là gì đâu.” Lý Thành Tinh ngồi xuống bên còn lại: “Chuyện của Niệm Niệm tớ còn thể không màng đến sao?”

Sở Ninh híp mắt, trêu ghẹo nói: "Lòng tham vọng lộ rõ ràng."

Lý Thành Tinh không để tâm, mỉm cười: “Cậu phải giữ bí mật cho tớ.” Ánh mắt anh nhìn vào đôi mắt của Tô Niệm Niệm, nhẹ giọng nói: “Tớ sợ sẽ dọa cô ấy mất.”

“Hừ.” Sở Ninh hừ nhẹ một tiếng, đang định nói chuyện thì điện thoại đột nhiên vang lên.

Sau khi nhìn thấy người gọi đến, ánh mắt cô ngạc nhiên, sau khi nhận điện thoại, cô nghi hoặc hỏi: “Cậu nhỏ?”

Bùi Ngôn Khanh: “Con đang ở đâu?”

Sở Ninh chớp chớp mắt, vội vàng quát: “Cậu nhỏ, cậu còn nói! Đều tại cậu không chịu viết giấy xác nhận cho tụi con, bây giờ thì hay rồi, con đang ở phòng y tế đó đó đó.”

Bùi Ngôn Khanh cau mày, có chút bất lực: “Người đó thật sự là con à?”

Sở Ninh: “Hả? Người nào?”

“Cậu đến liền.”

“Cậu nhỏ, sao cậu ở.....”

Nói còn chưa dứt câu Bùi Ngôn Khanh đã cúp máy.

Sở Ninh thè lưỡi, nhưng không quay lại giải thích sự hiểu lầm đẹp đẽ này, mà quyết định để Bùi Ngôn Khanh nghiêm túc kiểm điểm và cảm thấy có lỗi trong một thời gian.

Cô nhướn mày nói với Lý Thành Tinh: “ Cậu nhỏ của tớ sắp đến.”

Lý Thành Tinh chưa phản ứng ra: “Hả?”

Một lúc sau, anh chưa nhận ra được cái này có liên quan gì đến anh, nên chỉ lịch sự “ừm” một tiếng.

Không lâu sao, cửa phòng y tế bị ai đó đẩy ra, thân hình cao lớn, bước vào vài bước, đôi mắt đen nhanh chóng nhìn xung quanh, cuối cùng tập trung vào gò má tái nhợt của Tô Niệm Niệm, đồng tử co rụt lại.

“Là Tô Niệm Niệm?” Bùi Ngôn Khanh mím môi, nhìn sang Sở Ninh/

Sở Ninh gật đầu, giả ngốc nói: “Phải rồi, con cũng có nói là con đâu.”

Cô quan sát sắc mặt của cậu nhỏ, tưởng anh sẽ thở phào nhẹ nhõm, nào ngờ sắc mặt anh càng trông khó coi hơn nữa, ánh mắt trầm xuống.

Bùi Ngôn Khanh bước tới bên giường bệnh, đang định giơ tay kiểm tra tình hình thì bị ai đó túm lấy.

Lý Thành Tinh cau mày nhìn người đàn ông lai lịch không rõ này, vừa bước vào đã muốn động tay động chân, coi anh không tồn tại hả?

Anh lạnh lùng nói: “Anh muốn làm gì?”

Bùi Ngôn Khanh nhướn mi, ánh mắt lạnh lùng đảo qua Lý Thành Tinh trên mặt, một lúc lâu sau mới nhỏ giọng nói: "Kiểm tra."

“Anh có thân phận gì, là gì với Niệm Niệm?”

Không biết tại sao, lúc ánh mắt trầm thấp của người đàn ông này nhìn qua, Lý Thành Tinh vô hình cảm nhận dâng lên một địch ý.

Ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh lạnh nhạt, một tay hất cánh tay của Lý Thành Tinh ra, lần đầu tiên không giữ phép chừng mực với người trước mặt: "Cậu lấy thân phận gì hỏi tôi mấy thứ này?"

Khí chất lạnh lùng của người đàn ông, khi anh bình tĩnh nhìn từ trên xuống dưới mang đến bức bách, Lý Thành Tinh mấp máy môi, không nói nên lời.

Sở Ninh nhìn thấy tình hình gương cung bạt kiếm giữa hai người, cô ngơ ngác vuốt đầu.

Lý Thành Tinh thì còn có thể giải thích được đi, thế cậu nhỏ của cô đang làm gì vậy?!

Thời tiết nóng quá, áp bức Bùi thần tiên hay sao vậy?

Cảm nhận được bầu không khí ngột ngạt và hùng hực trong phòng, Sở Ninh nuốt nước bọt và cố gắng giải quyết mọi chuyện: "Cái đó, cái đó, thời tiết khô nóng, xin hãy bình tĩnh và đừng nóng vội."

Cô nháy mắt với Lý Thành Tinh đang hâm hực: "Cậu ấy là cậu nhỏ của tở, bác sĩ."

"Niệm Niệm cũng quen biết cậu ấy, không có việc gì đâu."

Sắc mặt của Lý Thành Tinh mới dịu xuống, "Biết rồi."

Bùi Ngôn Khanh cúi đầu nhìn cô gái nhỏ đang ngất xỉu, đưa tay sờ lên trán cô, lại mở căng da mắt cô, kiểm tra kĩ càng một hồi anh mới thở phào ra.

Anh trực tiếp hỏi Sở Ninh: "Gần đây cô ấy làm gì vậy? Sốt đến mức này."

Sở Ninh nhún vai: “Mỗi ngày sau khi huấn luyện quân sự xong cậu ấy lại đi tập luyện, quay về tắm rửa rồi đi ngủ.”

“À, tối qua cậu ấy còn không sấy tóc, còn thích vừa mở máy lạnh vừa mở quạt điện, con nói cũng không chịu nghe.”

Bùi Ngôn Khanh lắc đầu, không nhìn được gờ nhẹ lên trán của Tô Niệm Niệm, “Đáng.”

Bác sĩ trong phòng y tế đang bận, sau khi xác nhận không có vấn đề gì lớn nên chỉ để cô gái nhỏ này vô nước biển, sau đó nằm ở đây.

Bùi Ngôn Khanh nói với Sở Ninh: “Khăn, nước lạnh, rượu trắng, còn phải chuẩn bị thêm nước muối.”

“Dạ dạ, con quay về lấy.” Sở Ninh vội vàng đứng lên, đi ra cửa.

“Anh định làm gì?” Lý Thành Tinh không nhìn được hỏi.

Bùi Ngôn Khanh không hề dao động: “Cậu về đi.”

“Tại sao?”

Bùi Ngôn Khanh liếc nhìn anh, mím môi: “Vừa mới lên tiếng thanh minh, còn muốn bị chụp lần nữa à?”

“Tôi....” Lý Thành Tinh muốn phản bác, nhưng lại không biết nói gì.

Cuối cùng, anh bực bội vò đầu bứt tóc, cầm lấy mũ đứng dậy bắt lức, liếc nhìn Bùi Ngôn Khanh trước khi rời đi.

Anh ngồi thẳng người trước giường, nhìn cô gái nhỏ trên giường bằng ánh mắt dịu dàng và chuyên chú.

Cảm giác kỳ lạ lại một lần nữa tràn ngập trong lòng, Lý Thành Tinh lẳng lẳng đứng ở ngoài cửa một hồi, “Vị tiên sinh này.”

Bùi Ngôn Khanh nghiêng đầu nhìn qua.

“Tin đồn không phải là để cọ nhiệt.” Lý Thành Tinh kiên định nhìn cô: “Tôi vốn thật lòng thích Niệm Niệm.”

“Đây chỉ là vấn đề thời gian.”

Anh cẩn thận quan sát người đàn ông này, và thấy đôi mắt ôn hòa của anh, lại bị miễn cưỡng ép xuống.

“Vậy nên là.” Bùi Ngôn Khanh không mấy dao động, đột nhiên cười nhẹ một tiếng: “Đợi đến khi giấc mơ của cậu thành sự thật đi.”

“Rồi lại tìm tôi nói cũng không muộn.”

Lý Thành Tinh không đoán được thái độ của anh, nhưng lồng ngực đã bị chặn lại vì những lời nói không thể giải thích được của anh.

Anh hít một hơi thật sâu, xoay người rời đi.

Căn phòng y tế chật chội trở lại im lặng.

Bùi Ngôn Khanh bất động nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn lấm tấm mồ hôi của Tô Niệm Niệm, cúi người gạt đi mái tóc dính trên mặt cô.

Hai người cứ đối mặt với nhau như vậy mấy giây.

Bùi Ngôn Khanh thậm chí còn nghe thấy nhịp tim của chính mình, đập liên hồi vào màng nhĩ và lập tức sống người.

Còn Tô Niệm Niệm lập tức nghiêng đầu, nhắm mắt, không nhìn anh nữa.

Bùi Ngôn Khanh thấy đôi mắt hơi run lên của cô, đang định lên tiếng nói thì

khuôn mặt đột nhiên có một bàn tay đặt lên.

Lòng bàn tay của Tô Niệm Niệm mang theo hơi ấm bỏng tay, chạm lên má anh rồi đến mũi, khi sắp chạm đến đôi môi, hơi thở của Bùi Ngôn Khanh trở nên loạn nhịp, nắm tay cô lại.

“Wtf.” Tô Niệm Niệm mở to mắt, rút tay lên: “Là thật nè.”

Bùi Ngôn Khanh không ngờ cô có phản ứng như vậy, mím môi, nén cơn tức lại: “Không thì sao?”

“Em còn tưởng....” Là mơ.

Đối mặt với ánh mắt nghiêm túc của Bùi Ngôn Khanh, Tô Niệm Niệm nuốt xuống những lời còn lại.

Cô nghiêng đầu không thềm để ý đến anh nữa, chỉ chừa lại cái ốt lạnh lùng.

Ban đầu quyết định 72 tiếng không thềm để ý đến anh, bây giờ tâm trạng không tốt, thời hạn phải còn kéo dài.

Bùi Ngôn Khanh nhìn cái ốt đang kháng cự của cô, ánh mắt trầm xuống.

“Làm sao vậy?”

Tô Niệm Niệm bĩu môi, không thềm trả lời anh.

“Sao anh ở đây? Những người khác đâu.”

Bùi Ngôn Khanh đờ nén cảm xúc lại, lạnh lùng cười: “Em còn muốn ai ở đây?”

“Dù thế nào thì cũng không phải là anh ở đây.” Tô Niệm Niệm ủ rũ nói, cô xoa xoa cái đầu mù mịt của mình, cố gắng thay đổi tư thế một chút.

Ai ngờ vừa nhúc nhích cô lại mở to mắt.

Tô Niệm Niệm hoảng hốt sờ xuống dưới, sờ thấy một mảng ướt.

Tràn rồi.

Ông trời ơi, để cô chết liền đi.

Chương 32: Chương 32:

“Không trùng hợp.” Sắc mặt của Bùi Ngôn Khanh lạnh xuống, “Hôm nay tôi vẫn ở chỗ này.”

Tô Niệm Niệm làm gì có tâm trạng đấu võ mồm với anh, cô che mặt, nằm thẳng băng trên giường như xác chết.

“Anh mau đi về đi.” Ngay cả ánh mắt Tô Niệm Niệm cũng không dám để lộ ra, “Bảo Ninh Ninh đến đây.”

Ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh càng trầm hơn, “Nếu tôi không đi thì sao?”

Có lẽ thật sự hôm nay thời tiết quá nóng, cơn bực bội trong người anh càng tăng lên, có xu hướng át đi lý trí của anh, nhìn thấy Tô Niệm Niệm tránh né, anh liền muốn chống lại cô.

Tô Niệm Niệm cảm thấy rất tức giận với những bất bình tích tụ trong vài ngày qua và tình trạng khó khăn hiện tại.

Bùi Ngôn Khanh vĩnh viễn là người kiểm soát mối quan hệ của bọn họ, cảm thấy cô phiền liên chọn cách không để ý, bây giờ bảo anh đi anh lại không đi.

Cô không tìm anh, anh vĩnh viễn không nhớ đến cô.

Tô Niệm Niệm khàn giọng, ánh mắt đầy vẻ hoài nghi nói: “Thế anh dùng thân phận gì đến đòi quản em?”

Cô nghiêng đầu: “Em đều không cần.”

Ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh ngưng đọng, như đang nhuộm một tảng băng lớn.

Một lúc lâu.

“Được.” Môi anh mím chặt, liếc môi nói: “Thế sau này tôi không quản em nữa.”

“Đợi Ninh Ninh đến, tôi đi.”

Tô Niệm Niệm cặp đôi mắt đang run lên của mình xuống, yết hầu chua chát, đau rát như bị nhét bông.

Là cô quá kích động và bốc đồng đẩy người ta càng ngày càng xa mình.

Tô Niệm Niệm đưa tay lên dụi mắt, không dám nhìn vào đôi mắt u ám của Bùi Ngôn Khanh.

Trong căn phòng yên ắng đến mức gần như khiến người ta nghẹt thở.

Cô thầm đếm đồng hồ, đợi Sở Ninh đến.

Mãi cho đến khi trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên tiếng của Bùi Ngôn Khanh, vừa trầm vừa khan: “Chê tôi phiền?”

Tô Niệm Niệm cắn môi, cảm thấy anh quả nhiên không nói lý lẽ.

“Em không dám.” Tô Niệm Niệm nhắm mắt.

Bùi Ngôn Khanh nhìn bóng lưng rõ ràng đang không chịu nói chuyện của cô, trầm mặc một lúc, nhỏ giọng nói: “Tôi có gì không đúng, em nói ra được không.”

Bùi Ngôn Khanh cặp mắt, cười tự giễu.

Ngay cả anh cũng không tài nào lí giải được hành động như thế này của mình.

Anh kiềm chế bản thân để giữ khoảng cách, nhưng khi cô gái nhỏ thực sự phớt lờ mình, anh lại là người không thể trốn thoát.

Lý trí đang bị phá vỡ, vì không thể xác định được lập trường, dường như sự lựa chọn duy nhất là làm theo trái tim.

“Không có.” Tô Niệm Niệm nhỏ giọng nói.

Bùi Ngôn Khanh nhìn chăm chăm cô: “Thế tại sao em đuổi tôi đi?”

Tô Niệm Niệm mím môi, nghĩ cách cho bản thân mình đường lui, còn chưa kịp nghĩ nên nói thế nào thì cô thấy Bùi Ngôn Khanh đột nhiên lại gần hơn.

Nhiệt độ và độ ẩm dưới cơ thể nhắc nhở cô rằng cô có thể chết bất cứ lúc nào, Tô Niệm Niệm hoảng sợ đến mức suýt ngã khỏi giường.

Bùi Ngôn Khanh vốn cũng chỉ là muốn chinh kim cho cô, cô gái nhỏ cứ nhích đến nhích lui, cũng không biết có lệch kim không, ai ngờ vừa nhích lại gần Tô Niệm Niệm như một con cá chép lật người từ trên giường.

Tô Niệm Niệm bất động, Bùi Ngôn Khanh còn chưa biết, vừa động đậy anh đã nhìn thấy dấu vết trên giường.

Bùi Ngôn Khanh quả thật hơi sững người mấy giây, vừa nhìn lại đã thấy đáng vẻ cực kì tức giận của Tô Niệm Niệm, nhất thời anh hiểu ra tất cả.

Anh khóc không được, cười không xong, cơn bực bội trong lòng nhất thời vơi đi hơn nửa: “Là vì cái này mà đuổi tôi đi”

Tô Niệm Niệm cúi đầu, cả vành tai cũng đỏ lên, hận không thể ngồi lên sao hỏa đang xuất hải địa cầu.

“Anh mau đi đi, đừng nhìn.” Tô Niệm Niệm che mắt.

Nhân sinh tại thế, đâu đâu cũng là khó khăn.

“Không sao.” Giọng nói nhàn nhạt của Bùi Ngôn Khanh, lại nhìn đồng hồ:
“Tôi sẽ bảo Sở Ninh mang cho em...”

“Tự em nói!” Mặt Tô Niệm Niệm đỏ bừng bừng.

Bùi Ngôn Khanh: “Mang cho em cơm.”

Tô Niệm Niệm: “....”

Được rồi, hóa ra hai người nghĩ không giống nhau.

Bùi Ngôn Khanh an ủi: “Tôi là bác sĩ, chuyện này không cần phải ngại.”

Tô Niệm Niệm: “....”

Nhưng trường hợp của cô khá đặc biệt, loại có thể đưa vào gia phả.

Tô Niệm Niệm nhúc nhích cái chân, quyết định tử tử đến cùng, cùng nhau kéo Bùi Ngôn Khanh xuống ngựa, cô bình tĩnh chớp mắt: “Được, vậy anh đi mua cho em đi.”

Cô lại nắm lấy ống tay áo của Bùi Ngôn Khanh, dùng đầu ngón tay vuốt v e khuy tay áo màu xám bạc, thận trọng nói: “Được không?”

Ánh mắt Bùi Ngôn Khanh chạm mắt cô, một giây, hai giây, bại trận rồi.

“Được.”

Siêu thị trong trường.

May mà đang là giờ cơm trưa, người trong siêu thị không nhiều.

Lúc Bùi Ngôn Khanh vén rèm cửa đi vào, dưới mái hiên liền vang lên tiếng chuông gió lạnh lạnh.

Các nữ sinh đang ngồi bên chiếc bàn nhỏ đang uống nước lạnh ngược mắt lên, sau đó đồng loạt quay đi chỗ khác, nhìn nhau trao đổi ánh mắt, trong mắt đối phương đều có sự phấn khích khi nhìn thấy anh chàng đẹp trai.

Mấy người họ âm thầm xì xào.

“Aaaaa, soái ca cực phẩm này từ đâu đến vậy! Hu Hu Hu, tớ yêu quá, các cậu xem giúp tớ đi, một lát nữa tớ phải chụp lén rồi đăng lên diễn đàn mới được.”

“Gì chứ, trực tiếp luôn đi!!!”

“Soái ca nhìn có vẻ không dễ gần lắm, không dám đâu.”

“Bỏ đi, vẫn là để tớ đi theo soái ca, chụp một tấm đăng lên diễn đàn thôi.”

Ánh mắt Bùi Ngôn Khanh kiên định đi về phía khu bán đồ dùng hàng ngày.

Nhìn cả dãy gói đồ đồ xanh xanh, anh khó chịu xoa xoa đầu ngón tay, nhất thời không biết chọn thế nào.

275mm là dài cỡ nhiều, đủ chưa.

Sắc mặt Bùi Ngôn Khanh không thay đổi anh đưa tay lên đo thử, đột nhiên nhắm mắt hít một hơi thật sâu.

Trên kệ chất đầy túi trong suốt, anh quay người lấy một chiếc cặp đi học trên giá, lấy một lốc đủ kiểu dáng, sau đó cầm chiếc túi sải bước đi tới quầy thu ngân.

“Cộng cái túi.” Bùi Ngôn Khanh cụp mắt, bình tĩnh nói: “Kèm với mấy thứ ở bên trong luôn.”

Nhân viên tính tiền: “Dạ được.” Cô kéo dây kéo túi, nhìn thấy băng vệ sinh bên trong, động tác hơi khựng lại, bất giác ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt.

Trông như thế này, có vẻ như không giống người thích sưu tập đồ dùng đặc biệt này.

Cô lặng lẽ lấy băng vệ sinh bên trong ra quét mã từng gói, quét xong một gói, người đàn ông nhanh chóng cho vào cặp sách, chỉ mất chưa đầy ba phút để thêm hơn chục gói quét mã vào.

Sau đó nhìn người đàn ông kiên định bình tĩnh như thế này, không quay đầu nhìn lại cứ thế bước ra khỏi cửa hàng.

Trông như đang xấu hổ bỏ chạy vậy.

“Sao rồi sao rồi?! Chụp được chưa?”

“Soái ca đi mất tiêu rồi.”

Nữ sinh đi qua với sắc mặt kì lạ, “Chụp được rồi.”

Cô đưa điện thoại cho bạn học cùng coi.

Khuôn mặt nghiêng của người đàn ông tinh xảo, giống như tác phẩm thủ công hoàn hảo nhất của Thượng đế, nhưng anh lại nhìn chằm chằm vào cái kệ trước mặt, như thể đang suy nghĩ về vấn đề rắc rối nhất.

Mấy người sinh viên nhìn đồ trên kệ hàng rồi chìm vào trong cơn trầm mặc.

“Cậu đăng lên diễn đàn chưa?”

“Đăng rồi á.”

“Kệ hàng có khảm ô đồ không?”

“Không có.”

“....”

Lúc Bùi Ngôn Khanh quay về, Sở Ninh còn chưa quay lại, Tô Niệm Niệm đờ người dựa vào đầu giường, động đậy một chút cũng không dám.

Anh đặt túi lên đầu giường, khẽ hừ một tiếng: “Mua xong rồi.”

Tô Niệm Niệm ngơ ngác nhìn một túi đầy ắp này, rồi lại nhìn sang Bùi Ngôn Khanh, kéo dây kéo ra cô liền trầm mặc mất mấy giây.

“Anh đi mua sỉ hả?”

Bùi Ngôn Khanh: “....”

Anh bỏ qua chủ đề này, nhìn nơi sắp truyền xong, quỳ xuống nắm lấy tay Tô Niệm Niệm, “Tôi rút kim ra cho em.”

“Anh nhẹ chút nhé.” Tô Niệm Niệm ủ rũ nói.

Bây giờ cô nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh cầm lấy tay mình thì đều có bóng ma tâm lí.

Bùi Ngôn Khanh nhẹ giọng an ủi: “Không đau.” Anh làm nhẹ đi, rút băng dính ra, dứt khoát rút kim ra.

“Mỹ nhân, nếu không muốn làm bác sĩ, có thể làm chuyên gia đâm bóp cho em nhé.” Tô Niệm Niệm hài lòng nheo mắt lại, giống như một con mèo con thỏa mãn: “Em nhất định sẽ chăm chỉ múa để nuôi anh đấy.”

Bùi Ngôn Khanh nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn của cô, bật cười một tiếng: “Tôi đất lắm đấy.”

“Hừ.” Tô Niệm Niệm hừ một tiếng: “Đề cập đến chuyện tiền nông làm tổn thương tình cảm quá đi.”

Sở Ninh cầm một túi lớn, vừa vào đã nhìn thấy một màn này.

Người cậu nhỏ của cô, người quý giá đến mức được bảo hiểm bằng cả hai tay, ngồi xồm trước mặt Tô Niệm Niệm và bóp tay cho cô.

Cho dù cô có đàn độn đến đâu, thì việc hai người trong phòng Sở Ninh cảm thấy có gì đó không ổn, cô áp chế sự nghi hoặc trong mắt, ho nhẹ một cái rồi ra hiệu mình đã về.

Nghe thấy có tiếng động, tim Tô Niệm Niệm nhảy lên, thu tâm lại, bất giác có hơi chột dạ.

Bùi Ngôn Khanh đứng dậy, nhàn nhạt nhìn qua.

Sở Ninh nhìn đi chỗ khác, cố gắng làm giảm cảm giác tồn tại của mình, đặt đồ bên cạnh giường: “Đồ đã đem đến rồi đây.”

“Ừm.” Bùi Ngôn Khanh nói: “Vất vả rồi.”

Sở Ninh: ???

Cô phát hiện có một số việc một khi đã nhìn rõ, tất cả những điểm khác đều trông rất đáng nghi.

Cô giúp Tô nha đầu đi lấy đồ thì có liên quan gì đến cậu nhỏ của cô, ngay cả câu nói ‘vất vả rồi’ cũng nói rất đương nhiên.

Bùi Ngôn Khanh sợ Tô Niệm Niệm đứng dậy sẽ thấy ngại nên anh quyết định rời đi. Anh căn dặn Sở Ninh: “Lấy nước lạnh và một ít cồn lau người cho Tô Niệm Niệm hạ nhiệt, sau đó cho cô ấy uống một ít nước muối nhạt. ”

“Cậu đi trước.”

Sở Ninh gật đầu, đột nhiên nhớ ra gì đó, hỏi một câu: “Cậu nh ỏ, sao hôm nay cậu lại ở đây?”

“Biểu diễn thuyết y học buổi chiều của các con, là cậu làm.”

Việc mời các chuyên gia từ trường y đến hướng dẫn tân sinh viên trong thời gian huấn luyện quân sự đã trở thành thông lệ hàng năm. Các vũ công dễ gặp chấn thương, lớn và nhỏ, và nhà trường đặc biệt chú ý đến khía cạnh này.

“À” Sở Ninh ngơ ngác, ánh mắt sáng lên: “Thế con có thể không đi được không ạ?”

Bùi Ngôn Khanh nhìn Tô Niệm Niệm đang rất yếu ớt, gật đầu: “Cậu xin nghỉ cho con.”

Lại thấy chưa an tâm bổ sung thêm một câu: “Chăm sóc cho bạn tốt vào.”

Sở Ninh: “....” Có thể nào đừng tỏ ra rõ ràng như vậy không?

Sau khi Bùi Ngôn Khanh đi, Sở Ninh nói: “Tớ đi lấy nước lạnh pha với rượu cồn lau người cho cậu, đợi tớ một tí nhé.”

Tô Niệm Niệm gật đầu: “Cảm ơn Ninh bảo.”

Sở Ninh nhìn cô một cái, muốn nói lại thôi.

Đợi sau khi không có ai, Tô Niệm Niệm mới nhảy từ trên giường xuống, nhìn vết đỏ trên giường, vội vàng gỡ ga giường để tiêu diệt chứng cứ.

Lại lấy một gói băng vệ sinh từ túi ra, chạy nhanh vào phòng vệ sinh.

Nhìn bộ đồng phục nguy trang không quá sáng, Tô Niệm Niệm thở phào nhẹ nhõm.

Cô, hồi sinh lại cuộc đời!

Sở Ninh giúp Tô Niệm Niệm lau mặt và lưng, hai người lại ăn cơm hộp.

Thời gian này, Sở Ninh luôn cực kì im ắng, Tô Niệm Niệm cắn đũa, lẩm lức lại nhìn sang cô.

“Nhìn cái gì mà nhìn?” Sở Ninh lạnh lùng liếc cô.

“Nhìn cậu xinh đẹp.”

“Hừ.” Sở Ninh lạnh lùng cười khinh bỉ, liếc nhìn sang: “Nói đi.”

“Chuyện từ khi nào?”

Tô Niệm Niệm suy nghĩ đủ lí do trong đầu, và cuối cùng thú nhận: “Cậu nhìn ra hết rồi sao?”

“Phí lời.” Sở Ninh buông đũa xuống, suýt chút nữa làm đổ hộp cơm, “Hai người nhìn như không có ai ở đây vậy.”

“Nếu còn không nhìn ra nữa là có vấn đề, tớ thật sự là kẻ ngốc à?!”

Tô Niệm Niệm không đáp lại, như thể thừa nhận câu nói ‘kẻ ngốc’ này.

“Quả thật tớ cũng không nghĩ có thể giấu, có mấy lần tớ nghĩ cậu có thể nghiệm ra, nhưng...” Nhìn ánh mắt nguy hiểm của Sở Ninh, Tô Niệm Niệm ý thức nuốt xuống những câu phía sau.

“Cậu với cậu nhỏ của tớ đến đâu rồi?”

Tô Niệm Niệm ngơ ra, “Cái gì mà đến đâu?”

“Hai người chưa ở bên nhau à?” Sở Ninh nghi hoặc hỏi.

“Cậu cảm thấy người như Bùi Ngôn Khanh dễ theo đuổi lắm hả?” Tô Niệm

Niệm lắc đầu, bật cười nói: “Chỉ là một mình tớ tự mình đa tình thôi.”

Sở Ninh mấp máy môi: “Nhưng tớ chưa từng nhìn thấy cậu nh ỏ của tớ đối xử với ai tốt như vậy đâu.”

Tô Niệm Niệm vẫn lắc đầu, “Bỏ đi, cậu không hiểu đâu.”

Sở Ninh thở dài, đưa tay chọc vào trán của Tô Niệm Niệm, “Nha đầu, làm bạn thân tớ cảm thấy vẫn muốn nhắc cậu một câu.”

“Phải làm tốt công tác chuẩn bị cho sự thất bại, suy cho cùng tuổi tác của hai người cách biệt, nguyên tắc của cậu nh ỏ kiên định lắm, tớ cảm thấy để cậu ấy chấp nhận thì quả thật có hơi khó khăn.” Sở Ninh nói một cách nghiêm túc, tiện tay bấm vào những tin tức mới nhất xuất hiện trên đầu điện thoại.

“Mẹ ơi, tớ sai rồi.” Sở Ninh mở to mắt, khó tin nói: “Nguyên tắc gì chứ.”

“Đối với cậu, cậu ấy chẳng có nguyên tắc nữa!”

Tác giả có lời muốn nói:

Mỹ nhân của chúng ta sắp chết rồi hhhh.

Chương 33: Chương 33:

Diễn đàn ẩn danh của trường múa A nhanh chóng trở nên nổi tiếng với một bài đăng mới, sau đó liền hot.

[Cập nhật một xíu, trưa nay lúc 12 giờ rưỡi, trong siêu thị ở trường nhìn thấy một đại soái ca, có ai có phương thức liên lạc không aa? Treo thưởng lớn đây ~~~]

[11 : Nhìn lần đầu, wtf, đẹp trai; nhìn lần hai, wtf, tiểu ca ca đang nhìn cái gì vậy???]

[1 : hot hot hot, lz đây là tìm người hay tìm thù, soái ca chết tại chỗ? ? ?]

[171 : Dù soái ca có sở thích đặc biệt nào, tôi cũng chịu luôn! Hu Hu Hu, khí chất với khuôn mặt này là không có đối thủ mà.]

[41 : lz đừng tìm nữa, khả năng cao là tiểu ca ca mua cho bạn gái rồi, hu hu hu thành đôi rồi.]

[551 : lz Như này không thấu nào gì hết, sao lại zoom cái kệ hàng đó chứ.]

[691 : Khoan nói đến việc tìm, tôi đoán có lẽ soái ca hận không thể rời xa thế giới xinh đẹp này rồi.]

[.....]

Chưa hết một buổi nghỉ trưa mà bài đăng được truyền với tốc độ chóng

mặt, vẫn có có xu hướng tăng lên.

Đến cuối cùng, các cư dân mạng siêu phàm đã kết nối thành công toàn bộ sự việc [anh chàng đẹp trai bí ẩn lục tung siêu thị để mua một túi băng vệ sinh lớn rồi bỏ trốn].

Ngoài thân phận còn là một câu đố ra thì nhìn chung cư dân mạng đã đào ra được hết.

Ngón tay Tô Niệm Niệm lướt qua điện thoại, chột da nuốt cơm trong miệng xuống.

Là cô có lỗi với Bùi Ngôn Khanh.

“Cậu nhỏ của cậu vừa mới nói, buổi chiều anh ấy phải mở buổi diễn thuyết?”

Sở Ninh đồng tình gật gù: “Đúng vậy.”

Tô Niệm Niệm khựng lại một giây, “Cậu cảm thấy, tớ nên làm thế nào để khéo léo nói với anh ấy sự thật này.”

Sở Ninh thở dài ra, vỗ vai Tô Niệm Niệm: “Tớ cảm thấy, cậu nên cuốn gói chạy đi.”

“Cậu nhỏ của tớ sống chừng ấy năm, hôm nay có lẽ khiến cậu ấy khó mà quên được.”

Tô Niệm Niệm nghiêm túc lắc đầu: “Lỗ Tấn tiên sinh từng nói, dũng sĩ chân chính là người dám đối mặt với cuộc đời thảm khốc.”

Anh nhất định có thể vượt qua.

-

Vào buổi chiều, trong giảng đường của trường múa A, Tô Niệm Niệm kéo Sở Ninh trốn trong giảng đường, chờ buổi diễn thuyết bắt đầu.

Không khí xung quanh rất phức tạp, cái gì cũng có.

Tô Niệm Niệm âm thầm đếm thời gian, đã bắt đầu cảm thấy ngại ngùng thay cho Bùi Ngôn Khanh.

Hai người sinh viên nữ bên cạnh đang lướt trên diễn đàn.

Tô Niệm Niệm căng tai lên nghe.

“Soái ca thần bí đó tìm ra chưa?”

“Vẫn chưa á.”

“Vẫn chưa? Cả cư dân mạng không....”

“Wtf!”

“?”

Chính vào lúc này, Trần Trạch nói qua loa: “Tiếp theo, xin mời diễn giả chính của buổi diễn thuyết hôm nay của chúng ta, giám sát viên tiến sĩ của Khoa Y Đại học A, bác sĩ chính khoa phẫu thuật chỉnh hình của Bệnh viện trực thuộc Đại học A...”

Balabala, trong khoảng thời gian này, có một danh sách lớn sơ yếu lý lịch và thành tích, phải mất gần hai phút trước câu cuối cùng: “Xin nhiệt liệt vỗ tay tán thưởng, hoan nghênh giáo sư Bùi Ngôn Khanh của chúng ta đến làm hướng dẫn viên cho trường múa A! ”

Cùng lúc đó, trên sân khấu đèn đuốc sáng trưng, ầm ập màu vàng cam ánh sáng chiếu xuống, rơi xuống chính giữa sân khấu trên đỉnh đầu của người đàn ông, Bùi Ngôn Khanh chậm rãi đứng dậy và cúi đầu chào khán giả.

Ngoại hình xuất chúng lộ ra một cách hoàn toàn, làn da nam nhân trắng

nõn lạnh lùng, tư thế điềm đạm khiêm tốn, thân hình cao lớn đứng đó tựa như một vị thần trong thần thoại phương Tây.

Tô Niệm Niệm thậm chí còn nghe thấy tiếng hít thở từ xung quanh, với sự ngỡ ngàng không thốt nên lời.

Giọng nói của Bùi Ngôn Khanh rất bình tĩnh, gật đầu với bên dưới hội trường: “Các bạn sinh viên, tôi là Bùi Ngôn Khanh.” Giọng nói anh nhàn nhạt, ôn hòa: “Không dám nói đến mức hướng dẫn, chỉ hi vọng thông qua những chia sẻ hôm nay, giúp các bạn có những phòng ngừa, chuẩn bị tốt cho cuộc sống học tập trong tương lai, con đường múa nhảy thuận buồm xuôi gió.”

Quân tử như ngọc, ngoài lạnh trong ấm.

Chắc chắn, vẻ ngoài điển trai và chính nghĩa của anh, tất cả những người đang ngồi ngáp, nói chuyện và chơi điện thoại di động đều bị anh thu hút, và có một tràng pháo tay như sấm trong hội trường.

Ngoại hình của anh quá nổi bật, gây ấn tượng mạnh về thị giác, sau một hồi chờ đợi, các bạn học sinh lướt mạng dần nhận ra đây chính là anh chàng đẹp trai thần bí mua sỉ băng vệ sinh trên diễn đàn? !

Tô Niệm Niệm chợt dạ nhìn xung quanh, có không ít người đang bàn tán, xì xầm, cô ngại ngùng co chân lên, néo Sở Ninh một cái, che mặt nói: “Tớ thấy có lỗi với anh ấy.”

Một tên tuổi chói lọi như vậy mà phải chịu nỗi hãm oan này.

Bùi Ngôn Khanh điều chỉnh ppt mà anh đã làm cả đêm, vừa định lên tiếng thì bên dưới đột nhiên trở nên ồn ào, anh hơi cau mày, “Nếu có vấn đề gì thì đợi một lát nữa hỏi cũng không muộn.”

Thái độ của anh không coi là quá hà khắc, nhưng lại mang đến một áp lực vô hình, trong hội trường đột nhiên im lặng.

Giọng nói của Bùi Ngôn trầm và dễ chịu, suy nghĩ của anh đặc biệt rõ ràng, những bài giảng y học nhằm chán do anh ấy giảng sẽ khiến bạn bất giác muốn nghe.

Tô Niệm Niệm chóng cảm, nhìn chăm chăm vào đôi lông mày gây thương nhớ của Bùi Ngôn Khanh, và đột nhiên nghe thấy tiếng thì thầm của cô gái phía sau.

“Chuyện lạ có thật nha, tớ vậy mà lại nghiêm túc lắng nghe một buổi diễn thuyết y học.”

“Tớ cảm thấy thầy lợi hại quá đi, khuôn mặt này đẹp như vẽ vậy, hu hu hu trên đời này còn có một thiên thần như vậy sao.”

“Ban nãy Trần Trạch nói anh ấy bao nhiêu tuổi chứ? Kết hôn chưa? Cậu cảm thấy tớ có cơ hội không?”

Tô Niệm Niệm: !!!

Bùi Ngôn Khanh đúng là kẻ đánh cắp trái tim mà!

Cô hơi nghiêng đầu nhìn vào ánh mắt của người nữ sinh phía sau, nghiêm túc nói: “Anh ấy 36 tuổi, có cả con luôn rồi.”

Nữ sinh phía sau đau khổ chớp mắt, “Thế anh ấy...li hôn chưa?”

Tô Niệm Niệm: “....”

Cô không chút biểu cảm nói: “Vợ chồng ân ái, như cây liền cành.”

Buổi diễn thuyết hai tiếng, Bùi Ngôn Khanh từ tốn không gấp, gần như không nói câu nào thừa thãi, chia nhỏ những luận điểm chính ra nói.

Nói xong, anh hít một hơi thật sâu, nhìn xuống phía dưới nói: “Hôm nay điều tôi cần nói chính là những thứ này, mọi người còn có câu hỏi gì

không?”

Liên tục có người giơ tay hỏi, Bùi Ngôn Khanh trả lời từng câu một.

Ban đầu vẫn chỉ là những câu hỏi nghiêm túc, đến sau đó từ từ chuyển hướng/

Phía trước có mấy sinh viên nữ to gan đứng lên, cười híp mắt huơ huơ điện thoại: “Giáo sư Bùi, không biết đã đọc qua diễn đàn của trường chúng em chưa ạ.”

Bên dưới đột nhiên vang lên tiếng cười sôi nổi.

Khóe mắt của Bùi Ngôn Khanh giật giật, “Nói thế nào?”

Sinh viên nữ vừa cười vừa nói: “Muốn hỏi là cái cặp kia... thầy mua cho bạn gái thầy ạ?”

Hai chữ ‘cái cặp’ dấu vết cuối cùng của sự lịch sự mà cô ấy dành cho giáo sư Bùi.

Sắc mặt của Bùi Ngôn Khanh khựng lại, sự kinh ngạc nhanh chóng vụt qua trong mắt anh, tất cả sự bình tĩnh của anh đều bị phá vỡ, anh bất lực nghiêng đầu, khẽ ho một tiếng.

Gần một ngàn người nhìn chăm chăm trên sân khấu bàn tán xôn xao, nhìn người đàn ông vừa rồi còn bình tĩnh lạnh lùng, sắc mặt đỏ bừng, giữa mi mắt có chút khó chịu.

Có những tràng cười phá lên từ sinh viên, và toàn bộ hội trường đều trở nên sôi sục.

Mãi cho đến khi Trần Trạch ở sau sân khấu thấy tình hình mất kiểm soát, tức giận muốn đi lên, vừa định lên tiếng thì Bùi Ngôn Khanh nhấc tay lên, lắc đầu với ông.

Anh lại nhìn xuống sân khấu một lần nữa, vuốt mi tâm, muốn nói nhưng lại bất lực cười một tiếng, cuối cùng cup mắt, thở dài một tiếng: “Các bạn a.”

“Bùi giáo sư, có phải mua cho bạn gái thầy không ạ?” Bên dưới không hề ngừng lại, thừa thắng xông lên.

Nhịp tim của Tô Niệm Niệm như bay lên, khuôn mặt cũng nóng lên.

Sở Ninh lắc tay cô, “Mẹ ơi mẹ ơi mẹ ơi, tớ thề, đây là lần đầu tiên tớ nhìn thấy dáng vẻ như này của cậu nhỏ.”

Cô cố kìm sự hưng phấn xuống, nhỏ giọng nói: “Hai người nếu không phải là thật thì tớ chính là giả rồi!!!”

Tô Niệm Niệm nín thở, ánh mắt nhìn chăm chăm lên sân khấu, sau đó cô nghe thấy giọng nói rõ ràng của Bùi Ngôn Khanh: “Không phải là bạn gái.”

“Là cô gái nhỏ nhà chúng tôi.”

Thấy sinh viên nữ còn muốn hỏi, Bùi Ngôn Khanh đã lên tiếng chặn trước: “Còn việc đó là ai, tôi phải giữ bí mật.”

Như thể nhớ đến gì đó, anh cúi đầu bật cười và lắc đầu: “Cho cô ấy chút mặt mũi.”

Câu nói của anh tới đây, như thể đã nói nhưng lại như không nói.

Thấy hỏi không tra ra được gì có không ít người thất vọng thở dài.

Tô Niệm Niệm hơi giật mắt, cúi đầu che đi cảm xúc thất vọng trong ánh mắt, cô nhỏ giọng nói với Sở Ninh: “Cậu thấy rồi đó.”

“Ở trong mắt anh ấy, tớ chẳng khác gì cậu.”

Sau câu hỏi này, Trần Trạch sợ sẽ hỏi lung tung nữa nên ông thẳng thừng

kết thúc tiết mục hỏi đáp, tuyên bố buổi diễn thuyết kết thúc.

Tô Niệm Niệm kéo Sở Ninh hòa vào dòng người.

Sở Ninh cau mày suy tư, đột nhiên đôi mắt sáng lên, lay lay tay của Tô Niệm Niệm: “Thế cậu để anh ấy biết, cậu là người phụ nữ, không phải cô gái nhỏ!”

Bước chân Tô Niệm Niệm khựng lại: “Làm sao để anh ấy biết?”

“Quyết. rũ!” Sở Ninh giơ một ngón tay, tự khảm phục cái đầu nhạy bén của mình/

Hai người đi về phòng.

Vừa mở cửa, Tô Niệm Niệm nghiêm khắc giáo huấn: “Cậu cảm thấy tớ là kiểu người không từ thủ đoạn như vậy hả?”

“Không sai, tớ là như vậy.”

Cô gật đầu, đột nhiên nơi lông cổ áo, lộ ra một bên vai, chớp chớp mắt: “Cậu cảm thấy, tớ đủ nóng chưa?”

Sở Ninh: “....”

-

Dù Sở Ninh không đáng tin lắm, nhưng cô quả thật đã cung cấp cho Tô Niệm Niệm một bước đi mới, dù không đến mức dung tục như cách quyến rũ mà Sở Ninh nói, nhưng thể hiện cá tính và sự quyến rũ hơn trước mặt Bùi Ngôn Khanh thực sự hấp dẫn hơn là trò chuyện trực tiếp khó xử.

Tô Niệm Niệm chóng cảm trầm ngâm suy nghĩ, wechat đột nhiên hiện có tin nhắn.

Chuyện hiếm thấy! Bùi Ngôn Khanh đầu gối vậ mà lại chủ động tim cô!

Tô Niệm Niệm lập tức mở ra xem.

“Khỏe lên chưa?”

Tô Niệm Niệm liếc mắt, rồi trả lời: “Em vẫn ổn.”

“Anh như thế nào rồi.”

Bên này, cách một tấm màn hình cô vẫn có thể cảm nhận được sự trầm mặc của Bùi Ngôn Khanh.

Xem ra là không tốt lắm.

Cô cố ý hỏi: “Từ bao giờ em trở thành cô gái nhỏ nhà các anh vậy?”

Bên đó hiển thị đang nhập, một lúc lâu vẫn chưa thấy có tin nào phản hồi lại.

“Em cũng coi như là chị của Bùi Điềm.”

Đợi một lúc lâu, chỉ thấy mỗi một câu trả lời như thế này.

Tô Niệm Niệm cạ lời, cố ý nói chọc tức anh: “Được thôi, chú Bùi.”

Bùi Ngôn Khanh: “....”

Tô Niệm Niệm khịt mũi, hừ khinh bỉ anh.

Cô đặt cằm lên bàn, suy nghĩ rồi nói: “Tối thứ bảy này em có buổi biểu diễn, anh có thời gian đến xem không?”

Nghĩ đi nghĩ lại, Tô Niệm Niệm vẫn cảm thấy bản thân lúc múa là đẹp nhất, đây là cách quyến rũ hay nhất.

Lần này, bên kia trả lời rất nhanh.

“Tôi có thời gian.”

Nói xong Bùi Ngôn Khanh thoát khỏi tin nhắn, tìm wechat của Châu Nguyên, gõ nhẹ vào màn hình.

“Thứ bảy tuần này tớ có việc, giúp tớ trực ca đêm.”

“Thứ bảy? Không đổi.”

Bùi Ngôn Khanh trả lời rất nhanh: “Tớ trực thay cậu hai tuần.”

“Chốt.”

Bên này, Tô Niệm Niệm xoa xoa ngón tay, lại gửi hình hai cái váy qua.

Một chiếc váy hai dây màu đỏ tươi, đính kim cương lấp lánh nhưng phía sau lại khoét, mặc vào trông như bông hồng lồng lẫy, chiếc còn lại là váy xà rồng trắng thông thường, kém thú vị hơn chiếc thứ nhất.

Tô Niệm Niệm càng ưng ý với cái váy đầu nhưng đột nhiên muốn tìm hiểu thử Bùi Ngôn Khanh rốt cuộc là thích kiểu em gái nóng bỏng hay tiểu bạch hoa, thế nên cô hỏi anh: “Anh cảm thấy chiếc váy nào trông đẹp hơn?”

Gần như không chút suy nghĩ, Bùi Ngôn Khanh: “Cái trắng.”

“Ừm.” Tô Niệm Niệm trả lời: “Thế em chọn cái đỏ.”

Tác giả có lời muốn nói: Bùi mỹ nhân hay đấy!!! Sớm đã cảm thấy nha đầu là người nhà của anh rồi!!!

Chương 34: Chương 34:

Bùi Ngôn Khanh sụp mắt, tay phóng to tấm ảnh đầu tiên lên, nhìn chỗ xương vai gần như lộ hết ra bên ngoài.

Anh cau mày, “Cái váy này không hợp với em.”

Snn: “?”

Tô Niệm Niệm tức đến bật cười, ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh quả nhiên có vấn đề.

Snn: “Cho anh nội trong một phút thu hồi câu nói này.”

Bùi Ngôn Khanh hỏi lại: “Em hỏi tôi là để loại trừ lựa chọn của em?”

Tô Niệm Niệm tức giận: “Đúng vậy, như thế em mới càng an tâm chọn màu đó, đáng yêu.jpg.”

Sắc mặt Bùi Ngôn Khanh không thay đổi: “Em vui là được. mỉm cười mỉm cười.”

Tô Niệm Niệm thấy hai icon cười đáng chết đó, cô liếc nhìn rồi giận dữ trả lại bốn cái icon.

Huấn luyện quân sự còn chưa đến một tuần nữa là kết thúc, mấy ngày này sau khi kết thúc buổi huấn luyện Tô Niệm Niệm đều phải đến hội trường lớn để diễn tập.

Sau báo cáo huấn luyện quân sự, màn trình diễn của tân sinh viên này là tự

đăng ký và sau đó sàng lọc.

Tô Niệm Niệm là người đầu tiên thi đỗ vào chuyên ngành, nên cô đã được chỉ định ngay từ đầu phải tham gia biểu diễn, và cô cũng là vũ công chính.

Hôm nay là ngày đầu tiên diễn tập, lúc cô đi đến Lý Thành Tinh đang ngồi trên ghế mỉm cười ân cần nhìn cô.

“Bạn cặp cũ.” Anh vẫy tay với cô: “Hợp tác vui vẻ.”

Tô Niệm Niệm ngơ ngác, sau đó gật đầu: “Lần này lại là chúng ta hợp tác sao?”

“Không thì sao?” Lý Thành Tinh nhướn mày: “Hợp tác với tớ cậu thấy không tốt sao?”

Tô Niệm Niệm lắc đầu: “Không có không có.”

Lớp múa ba lê này chỉ có hơn chục chỗ, và ngoại trừ những người lười biếng như Sở Ninh, hầu hết mọi người đều đăng ký, và sự cạnh tranh rất khốc liệt.

“Hiện tại đang sàng lọc ở trong.” Lý Thành Tinh chỉ chỉ đại sảnh.

Tô Niệm Niệm cầm túi lên, “Thế tớ vào trong xem đã.”

Lý Thành Tinh từ từ đi vào trong theo.

Bên trong không ít người, vẫn còn đang mặc đồ quân sự lúc nãy, vậy nên lúc Tô Niệm Niệm vào họ còn chưa chú ý đến.

Cô còn chưa đặt túi xuống đã nghe thấy đằng sau truyền đến tiếng nói của nữ đầy danh đá.

“Múa chính nội bộ đã quyết định rồi? Dựa vào đâu Tô Niệm Niệm không tham gia tuyển chọn liền trực tiếp được chọn múa chính hả?”

Thầy hướng dẫn cũng coi như khá kiên nhẫn: “Bởi vì em ấy thi vào đầu tiên, đây là thông lệ.”

“Hừ.” Nữ sinh đó tự giễu nói: “Đầu tiên? Cô ta có thể mãi mãi đứng đầu sao? Bởi vì kì thi lần đó, vị trí tốt nhất này phải cho cô ta?”

“Sau này cô ta có thể đứng đầu trong hội múa bale sao? Nực cười.”

Mấy nữ sinh đứng xung quanh có vẻ như cũng đồng tình, liên tục phụ họa theo.

Sắc mặt của thầy hướng dẫn khó coi, ông mím môi, đang định nói chuyện thì đột nhiên nhìn thấy Tô Niệm Niệm: “Niệm Niệm, em qua đây.”

Tất cả mọi người đều im bật, ngại ngừng quay đầu, sau khi nhìn thấy Tô Niệm Niệm ở phía sau, lại âm thầm nhìn lảng đi chỗ khác.

Cô gái lên tiếng đầu tiên là Thư Cẩn, cô ta quan sát cẩn thận từ đầu đến chân của Tô Niệm Niệm, lạnh lùng mím môi.

Tô Niệm Niệm từ từ đặt túi xuống, nhàn nhạt nói: “Thầy.”

Thầy hướng dẫn hận không thể lập tức xua tan đi chuyện này, vào thẳng vấn đề chính: “Chuyện này em thấy thế nào.”

“Thầy.” Lý Thành Tinh vừa định lên tiếng, lại bị Tô Niệm Niệm bảo dừng, cô cởi áo khoác ngoài ra: “Em đồng ý cùng tham gia tuyển chọn ạ.”

Nước đi lui này được coi như rất tốt, thầy hướng dẫn giả vờ do dự một lúc, xua tay xua đi trách cứ: “Vậy thì giải quyết đi.”

Tô Niệm Niệm bình tĩnh nhìn sang Thư Cẩn, lại nhìn những người khác rồi hỏi thầy giáo: “Lấy cái gì để làm tiêu chuẩn?”

"Múa điệu thiên nga đen, sau đó xoay vòng ba mươi hai lượt roi, thầy sẽ bình luận."

Mọi người xung quanh hít một hơi. Có mấy người nhảy được điệu thiên nga đen chứ, huống hồ gì còn phải mất sức xoay vòng nữa.

Tô Niệm Niệm gật đầu: "Em biết rồi."

Từ cấp hai trở đi, Tô Niệm Niệm đã biết Thư Cấn. Họ luôn có thể gặp nhau ở những cuộc thi, từ nhóm nghiệp dư đến nhóm chuyên nghiệp, rồi đến phần thi nghệ thuật. Sau những cuộc thi lớn nhỏ, cả hai thắng thua chia đôi cho nhau.

Nhưng trong bài thi nghệ thuật cuối cùng, Tô Niệm Niệm đã thắng một nước, giành được danh sách đỗ vào trường múa A đầu tiên.

Có lẽ là bởi vì trời sinh bất hòa, nhiều năm như vậy hai người không nói chuyện nhiều, Tô Niệm Niệm cũng mơ hồ cảm giác được Thư Cấn đối với mình có địch ý.

Cũng là mấy hôm trước cô mới biết, người xin được giấy ra ngoài sống là Thư Cấn.

Tô Niệm Niệm thay giày và đồ múa, khoanh tay đứng trước sân khấu chờ đợi.

Cô nhìn một vòng, đại khái mười mấy người cũng đã thay đồ xong, đang đứng trước sân khấu háo hức thử sức. Các sinh viên khiêu vũ sẽ rất trân trọng mọi sân khấu và cố gắng tận dụng mọi cơ hội để tiếp xúc tối đa.

Tất cả những người muốn chạy đua cho vị trí vũ công chính được chia thành bốn nhóm, mỗi nhóm bốn người và họ thi đấu theo từng đợt.

Ai học múa ba lê đều biết về thiên nga đen, nhưng không phải ai cũng có thể nhảy, xoay vòng là một bài kiểm tra thể lực nhiều hơn, hầu như không ai

trong ba lúa đầu có thể hoàn thành điệu nhảy.

Thư Cẩn chọn chung lượt với Tô Niệm Niệm, khi âm nhạc vang lên, cô ta kiêu ngạo hất cằm với cô, "Tôi nhất định có thể thắng được cô."

"Mỗi mắt chờ đợi." Tô Niệm Niệm cười nhạt.

Mười mấy người đều tập trung ánh mắt lên sân khấu, âm nhạc nổi lên.

Lý Thành Tinh nhìn chăm chú người con gái trên sân khấu, ánh mắt tràn đầy say mê.

Tô Niệm Niệm có lẽ không biết lúc cô múa, mê hoặc thế nào. Sân khấu như thể sinh ra vì cô, cả cơ thể cô đắm chìm cùng sân khấu, cả hai như hỗ trợ nhau. Khác với nhiều tiết mục múa ba lê nhẹ nhàng, thiên nga đen chú ý đến sức mạnh, sắc bén như dao, và sức mạnh chính là ưu điểm của Tô Niệm Niệm.

Cô ấy chỉ bắt đầu đào tạo chính thức sau khi học cấp hai, và nền tảng của cô ấy kém hơn một chút so với Thư Cẩn người đã học nó từ khi còn nhỏ.

Nhưng Tô Niệm sẵn sàng chịu đựng gian khổ, có sự kiên trì và bền bỉ phi thường, theo cách nói của Sở Ninh, nó có nghĩa là "múa bale đến chết", tất cả các cơ trên cơ thể đều phát huy lực, thể hiện sức sống mãnh liệt. Lý Thành Tinh luôn cảm thấy, tương lai Tô Niệm Niệm sẽ trở thành một thiên nga đen hàng đầu trong nước.

Còn Thư Cẩn, cô quá chú trọng đến các kỹ năng, và không có năng lượng của một chú thiên nga đen, cô đã đánh mất bản chất của mình.

Đến lúc vung roi, ưu điểm khổ luyện của Tô Niệm Niệm mới phát huy hết, cô không thở hổn hển nặng nề, chỉ sau khi kết thúc cô mới vịn tim thở.

Thư Cẩn nghiêng răng cố gắng ngồi xuống, khi cô dừng lại, cô gần như nằm xuống đất, cô háo hức nhìn giáo viên đang ngồi dưới sân khấu.

Ánh mắt của giáo viên rất chiêm ngưỡng, nhìn lên sân khấu tự động gật gù: “Vất vả rồi.”

“Vớ thầy mà nói, có thể hoàn thành là tốt rồi.”

Thư Cán hít một hơi sâu, hỏi thẳng: “Vậy nên thầy, người múa chính là ai?”

“Thư Cán, em rất xuất sắc, nhưng lần này thầy vẫn sẽ chọn Niệm Niệm.”
Thầy giáo nói xin lỗi: “Em vẫn cần phải cố gắng hơn.”

Thư Cán mở to mắt, giận dữ cắn môi, nhưng vành mắt đã đỏ lên.

Tô Niệm Niệm nhìn qua, muốn nói gì đó.

Chính cô cũng hiểu bản thân và Thư Cán có ưu và nhược điểm, lần này cô chiếm được chút ưu thế và vận may, sự bền bỉ cùng thể lực đã chiếm thế thượng phong, lần sau đổi bài, kết quả không nhất định cô sẽ thắng.

Vừa mới đưa tay ra đã bị Thư Cán hất đi, cô nhận lại ánh mắt lạnh như băng, sau đó không nói gì mà bước xuống sân khấu.

Sau khi tập dợt kết thúc, Tô Niệm Niệm quay về phòng.

“Hoan nghênh ngôi sao khiêu vũ tương lai Tô nha đầu của chúng ta!!” Sở Ninh trao cho cô một cái ôm nồng nhiệt.

Tô Niệm Niệm ngạc nhiên hỏi: “Nhanh thế mà cậu đã biết rồi à?”

“"Video vũ đạo của bạn đã được lan truyền, được chứ?" Sở Ninh nhướn mày và giơ ngón tay cái lên: "Đỉnh lắm đấy.”

“Ei ei ei, lần này Thư Cán cũng không cần tức dữ vậy nha.” Sở Ninh nói rất vui vẻ: “So găng một trận, không phải vẫn không bì được với Niệm bảo nhà chúng ta sao.”

Yoo Niệm Niệm định lấy khăn lau mồ hôi, nghe thế thì động tác khựng lại, “Cậu rất rành về Thư Cấn sao?”

Đợt huấn luyện quân sự này vẫn chưa kết thúc, Sở Ninh giấu cô đi bắc cầu với người ta rồi?

“Rành chứ.” Sở Ninh hừ một tiếng, “Sao không rành?”

“Ngày ngày kêu ngạo như cái gì, chính là cô ta, cậu không biết mình đau khổ đến mức nào.” Sở Ninh đảo mắt: “Nói như vậy đi, gia đình tớ và gia đình cô ta là bạn từ nhỏ, từ lúc nhỏ cứ hay bị đem ra so sánh với nhau.”

Sở Ninh ngừng lại chút, đột nhiên nhớ ra gì đó ‘a’ lên một tiếng, nói với ý đầy sâu xa: “Không nói tớ quên mất, cô ta là em họ của Nguyễn Bạch.”

Tác giả có lời muốn nói:

Gần đây tôi phải giảm số lượng từ, hôm nay tương đối ít hơn, và tôi sẽ bù lại sau! ! cú đầu~

Đúng vậy, tôi cảm thấy rằng Bùi mỹ nhân sắp ra mắt! ! !

Chương 35: Chương 35:

Rất nhanh đã đến ngày biểu diễn.

Buổi sáng khi quân sự kết thúc, Tô Niệm Niệm lập tức ba chân bốn cẳng chạy đến hội trường.

Sở Ninh nhìn dáng vẻ gấp gáp của cô, uể oải vỗ vai cô: “Chậm chút đi, đợi tớ đem cơm cho cậu nhé.”

Tô Niệm Niệm gật đầu, liếm môi, muốn nói rồi lại thôi: “Cái đó.”

“Nói với cậu một chuyện, tối nay cậu nhỏ của cậu đến, đến lúc đó cậu đừng quá ngạc nhiên nha.”

“?” Sở Ninh tức cười, dùng sức nhéo mặt Tô Niệm Niệm: “Cậu được lắm Tô nha đầu, giấu tớ hành động một mình à?”

“Cậu múa bài tình cảm với Lý Thành Tinh, có thể quyến rũ được à?” Sắc mặt của Sở Ninh hiện lên chữ khó tin.

Tô Niệm Niệm sờ mũi, “Ban đầu tớ làm sao biết cậu ấy làm bạn múa cặp chứ?”

“Vớ lại, nếu anh ấy thật sự vì cái này mà không vui, tớ còn quyến rũ gì nữa chứ, sớm sẽ nhảy bổ lên luôn rồi.” Tô Niệm Niệm nhỏ giọng nói.

Sở Ninh: “....”

Buổi chiều, lúc ở trong cánh gà trang điểm, Tô Niệm Niệm nhận được điện

thoại của Tô Diệm.

“Tô nha đầu.” Tô Diệm gọi cô, giọng nói hơi trầm xuống.

“Hửm?” Tô Niệm Niệm chột da nuốt nước bọt, cô nhớ lại lần trước sau khi lấy được tiền xong hình như cũng không hề chủ động tìm Tô Diệm nữa.

Tô Diệm thường là cứ cách ngày sẽ gọi điện đến, nhưng cô huấn luyện rất bận nói chưa đến mấy câu liền tắt.

Tô Niệm Niệm luôn nói tối nay sẽ gọi lại nhưng sau đó lại quên bén.

Tóm lại, Tô Niệm Niệm nhớ lại hành động gần đây của mình, đặc biệt giống như một tên lưu manh tàn nhẫn tháo chạy vô tình.

Cô mỉm cười lấy lòng anh: “Em chào anh trai nhé.”

Tô Diệm lạnh lùng hừ khinh bỉ một tiếng: “Em còn nhớ đến cái người anh trai này sao? Cầm được tiền rồi chạy luôn?”

Tô Niệm Niệm chớp chớp mắt: “Không phải là sợ làm phiền kì nghỉ của anh trai mình sao sao?”

“Vậy sao?” Tô Diệm tức giận liếm chiếc răng hàm sau, thiếu chút nữa cười thành tiếng: “Tiếc thật, anh đã bắt đầu đi học được ba ngày.”

Tô Niệm Niệm: “....”

Cô hơi khựng lại, rồi liền sửa sai: “Không phải là sợ làm phiền anh mình học hành sao?”

“Ha ha.” Tô Diệm nhe răng cười toe toét, và đột nhiên cảm thấy rằng Tô Niệm Niệm, người đã chăm sóc anh trong kỳ nghỉ hè và nấu ăn cho anh trong những ngày đó đã hoàn toàn biết mất không thấy tung tích rồi.

Tô Niệm Niệm hỏi dò: “Anh có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì không thể tìm em à?” Tô Diễm hừ lạnh, lại nói: “Lẽ nào em không có chuyện gì muốn nói với anh sao?”

“Hôm nay anh rảnh.”

Tô Niệm Niệm vội vàng cân nhắc lời nói của mình, cuối cùng nhỏ giọng nói: “Thế anh, nghỉ ngơi cho tốt?”

Lại nịnh nọt anh: “Ngày mai được nghỉ, em về nhà làm cơm cho anh.”

“Ai muốn ăn cơm?” Tô Diễm lạnh lùng nói.

Tô Niệm Niệm: “....”

Cô bắt lực hỏi: “Anh, em chuẩn bị đi tập rồi, anh có chuyện gì....”

Tô Diễm cắt ngang lời cô, từ tốn nói: “Anh trai em định tranh thủ chút thời gian đến hội trường, chưa vé cho anh.”

Tô Niệm Niệm: “....”

Tranh thủ đến? Ai cần anh đến hả aaaaaa!

Cô nuốt xuống những lời kháng nghị: “Anh, anh bận như vậy, nếu không thì....”

“Không cần lo cho anh, cứ quyết định như vậy đi.” Tô Diễm nói: “Cúp đây.”

Tô Niệm Niệm: ?? ?

Vé biểu diễn khiêu vũ trường A luôn khó kiếm, Tô Niệm Niệm để lại vé được cho Bùi Ngôn Khanh vì cô là người biểu diễn, và bây giờ Tô Diễm ở đâu lại muốn chen một chân vào, cô lấy vé ở đâu!

Cuối cùng cô lại gửi tin nhắn cho Tô Diệm: “Anh trai ạq.”

“Em không có vé, nếu không....”

“Vé của em đâu?”

“Cậu Sở Ninh muốn đến nên em cho cậu ấy rồi.”

Tô Diệm xem ra rất cộc cằn: “Sao lại là tên đàn ông già đó?”

Snn: “Vậy nên anh, uất ức này chịu đi, lần sau em nhất định cho anh vé vip đó.”

“Nghiêm túc jpg.”

Bên kia hiển thị đang nhập tin nhắn, Tô Niệm Niệm vuốt tay chờ đợi, mãi cho đến khi nghe thấy tiếng gọi của giáo viên trang điểm, cô bắt lực buông điện thoại xuống.

Phòng bên.

Đây là phòng trang điểm lớn, nơi dành riêng để trang điểm cho nhân sự không quan trọng, đông người, mờ hôi nhếch nhai giữa sự cọ xát của quần áo.

Thư Cán cố gắng ép xuống những sự tức tối, lạnh lùng ngồi trước bàn trang điểm.

“Xì.” Chuyên gia trang điểm lúc uốn mi làm bám vào mí mắt, Thư Cán lườm cô một cái, cầm lấy bấm mi: “Cẩn thận một chút được không?! Tôi tự làm.”

Nhân viên hóa trang nhún vai, cũng không thèm quan tâm cô ta nữa, thẳng thừng rời đi.

“Đây toàn là người gì vậy?!” Cát Giai liếc mắt nhìn, lại niêm nở nhìn về phía

Thư Cấn: “A Cấn, sao cậu còn phải trang điểm ở nơi như thế này?”

Sắc mặt Thư Cấn lạnh đi, cô đặt bả mị xuống, đập bàn một cái, lạnh lùng nói: “Không nói cũng không ai bảo cô làm.”

Cát Giai biết điều làm miệng, siết chặt tay bên hông, miễn cưỡng mím môi: “Là tớ không biết cách nói chuyện rồi.”

“Giúp tớ rót cốc nước đi.” Cát Giai không thèm nhìn qua, đưa ly nước cho cô như lẽ đương nhiên.

Cát Giai hơi khựng lại: “.... Được.”

Cô ta bước ra khỏi căn phòng thay đồ chật chội với ly nước trên tay, người ra vào vội vã, qua lớp mái đầu vô tình liếc nhìn rồi khựng lại.

Cô gái tóc đen búi cao, bên tai cài một bông hoa hồng, bộ váy đỏ rực như sa tanh thẳng tắp buông xuống, lộ ra vòng eo cực nhỏ. Lưng trắng đến chói mắt, và những chiếc xương b ướm có hình dáng duyên dáng nhấp nhô khi nhón chân múa.

Giữa biết bao nhiêu người, chỉ cần nhìn từ phía sau vẫn đẹp đến hút mắt.

Cát Giai bất giác nín thở, và muốn nhìn cái nữa, giây tiếp theo, cô gái quay lại, đó là một khuôn mặt sáng sủa và xinh đẹp đến mê hồn, đó là một nụ cười.

Đồng tử của Cát Giai co lại.

Là Tô Niệm Niệm! Tại sao cô lại ở chỗ này?! Còn mặc đồ biểu diễn nữa?

Lẽ nào cô thi đỗ vào trường múa A sao?!

Cát Giai cắn chặt môi dưới, ánh mắt bất động, như muốn đục một lỗ trên mặt cô gái.

Trong giây tiếp theo, cô gái còn cười tươi hơn, thậm chí còn kiễng chân thành một vòng tròn nhỏ trước khi nhảy đi.

Cát Giai quay trở lại phòng thay đồ sau khi đi lấy nước với tâm trạng tuyệt vọng.

“Chậm chạp vậy.” Thư Cán hừ một tiếng rồi cầm lấy cốc nước.

Cát Giai đi lên, suy đi tính lại vẫn không nhận được hỏi: “A Cán, cậu biết Tô Niệm Niệm không?”

Động tác uống nước của Thư Cán hơi khựng lại, ánh mắt nghiêm nghị nhìn qua: “Sao cậu biết cô ta?”

“Tớ, tớ vừa nhìn thấy cô ta trong phòng hóa trang nhỏ.” Cát Giai nói: “Cô ta là bạn học của cậu?”

“Cô ta cũng là bạn học của tớ.”

Sắc mặt của Thư Cán không tự nhiên lắm, lạnh lùng nói: “Vậy thì sao?”

“Cậu hỏi cô ta làm gì?”

Trong lòng Cát Giai thầm dâng lên cơn chua chát, cô siết tay thành nắm đấm, hừ một tiếng: “Cô ta, cũng có thể thi vào trường múa a.”

“Cũng chẳng biết trong nhà đút lót bao nhiêu tiền.”

“Ý này của cậu là gì hả?” Thư Cán liếc xéo cô ta, sắc mặt khó coi. Mấy hôm trước cô còn thua Tô Niệm Niệm, câu nói này của Cát Giai là đang ám chỉ ai?

“Cậu soi lại gương xem, xem thử mình so được với cô ta chưa?”

Sắc mặt của Cát Giai từ hồng chuyển sang trắng bệch, trong ánh mắt có sự

thù ghét xoẹt qua, “A Cấn, xem ra cậu còn chưa biết lịch sự đen tối của cô ta rồi?”

Sắc mặt Thư Cấn hơi khựng lại, ngón tay vuốt thành cốc, nghi hoặc hỏi: “Lịch sự đen tối gì.”

“Cậu nói ra xem nào.”

Tô Niệm Niệm hóa trang xong là đúng 6 giờ rưỡi.

Cô nhận được tin nhắn của Bùi Ngôn Khanh, biết anh đã đến cổng lớn phía Bắc của hội trường biểu diễn.

Tô Niệm Niệm vội đến, vừa nhìn đã thấy Bùi Ngôn Khanh đứng bên cái cây.

Dáng người anh cao lớn, khi anh đứng đó trông lạnh lùng, anh trông giống như một bức tranh.

Ngay cả khi bạn đang chờ đợi ai đó, hãy đặt hết sự kiên nhẫn của bạn.

Học sinh không ngừng đi qua, trong đó có một số là tân sinh liếc mắt một cái liền nhận ra anh, sau đó kinh ngạc chào hỏi, anh nhẹ nhàng gật đầu.

Tô Niệm Niệm cúi đầu nhìn lại chính mình, quả thật quá bắt mắt, cô chớp mắt rồi từ từ đi vòng qua sau lưng anh, rón rén bịt mắt anh lại.

Đôi mi mảnh lướt qua lòng bàn tay, ngứa ngáy, Tô Niệm Niệm cố ý đè thấp cổ họng, “Đoán xem ta là ai? Nếu như đoán đúng liền thả người đi.”

Mùi hương của thiếu nữ tràn ngập trong lỗ mũi, hai tay che mắt yếu ớt, nhiệt độ nóng như thiêu đốt xuyên qua mi mắt, như có lông vũ không ngừng cào vào đầu trái tim.

Lông mi của Bùi Ngôn Khanh run lên, anh nuông chiều trả lời: “Tô Niệm Niệm.”

“Không đúng.” Tô Niệm Niệm cau mày: “Đoán tiếp đi.”

Giọng nói của Bùi Ngôn Khanh rất trầm, anh nói: “Nha đầu.”

Một cái tên trẻ con bình thường như vậy, vừa thốt ra khỏi miệng, lại nhuốm màu tình cảm vô cớ, lòng bàn tay Tô Niệm Niệm nóng bừng, suýt chút nữa thì buông tay.

Cô vẫn cứng đầu, "Không đúng , đoán lại."

"Em muốn tôi gọi em là gì?"

Tô Niệm Niệm hồng hách nói: "Gọi ta là tiên nữ, ta sẽ thả ngươi đi."

Bùi Ngôn Khanh thuận theo nói: “Tiên nữ nha đầu.”

“Bảo anh gọi là gọi.” Tô Niệm Niệm được hời còn làm nũng, cô buông tay ra, “Không có lập trường.”

Bùi Ngôn Khanh: “....”

Tầm mắt trở lại sáng sủa, Bùi Ngôn Khanh rũ mắt xuống, đối mặt với khuôn mặt xinh đẹp của Tô Niệm Niệm khiến anh thất thần trong giây lát.

Tóc đen môi đỏ, cơ bắp lạnh như băng, hoa hồng bên tóc mai quyến rũ mê người, nhưng không cái nào có thể sánh được với đôi lông mày của người con gái này.

Như bị bỏng nước sôi, Bùi Ngôn Khanh gần như hoảng hốt tròn mắt, sau khi chạm vào lớp tuyết lộ ra thì cụp mắt xuống.

“Thấy đẹp không?” Tô Niệm Niệm nâng cằm hỏi, như là hỏi tội.

Chỉ cần nghĩ đến câu nói "không hợp với em" của Bùi Ngôn Khanh, cô liền

sẽ tức giận, trong tủ quần áo của tiên nữ, lẽ nào có bộ quần áo không hợp?

Bùi Ngôn Khanh không thể nói bất cứ điều gì trái lòng, và giọng nói của anh khàn khàn vang lên: "Đẹp." Anh nhìn xung quanh hoặc cũng có lẽ là nhìn cô và cau mày.

Tô Niệm Niệm khoanh tay đắc ý cười nói: "VẬY còn được."

Cô đang định đưa vé cho Bùi Ngôn Khanh rồi dẫn anh vào hội trường thì điện thoại đột nhiên vang lên, khi nhìn thấy người gọi, lông mày cô nhướng lên, trong lòng dâng lên một linh cảm chẳng lành.

Tô Niệm Niệm lo lắng nuốt nước bọt, nói bằng khẩu hình miệng với Bùi Ngôn Khanh: "Đợi em chút."

Ánh mắt của anh lướt nhìn sang điện thoại cô rồi gật đầu.

Cô quay lưng lại, cẩn thận nhận điện thoại: "Anh?"

Giọng nói của Tô Diễm chậm rãi: "Tô nha đầu, mau đến đón anh trai của em nè, bây giờ anh đến..." Anh ngược mắt lên, "Có lẽ là cửa bắc đấy."

"Cái gì?!" Tô Niệm Niệm mở to mắt, "Sao anh lại đến?"

Tô Diễm cười lạnh lùng, "Em xem tin nhắn anh gửi cho em năm tiếng trước đi."

Tim Tô Niệm Niệm đập thành thịch, cô nắm chặt điện thoại tìm giao diện WeChat, nhìn thấy tin nhắn của Tô Diễm mà cô đã bỏ qua vài giờ trước.

"Anh mua lại vé bằng rất nhiều tiền, em đừng quá xúc động, 6h30 em đón anh ở cửa nhé."

Tô Niệm Niệm:!!!

Như cảm nhận được điều gì đó, cô đột nhiên ngược mắt lên, nhìn thấy Tô Diệm đang gọi từ dưới bậc thang, anh đứng bỏ tay vào túi

Tim cô như muốn nhảy ra ngoài, một giây trước khi Tô Diệm ngẩng đầu lên, cô đã nhanh chóng xoay người, kéo Bùi Ngôn Khanh sang một bên khác của cây cột, ghì chặt lấy anh.

Đây là góc chết mà Tô Diệm không nhìn thấy được.

“Alo?” Thấy bên đó lâu quá không có động tĩnh, Tô Diệm bắt mẫn lên tiếng, “Tô nha đầu?”

Lúc này Tô Diệm đã đứng ở phía sau cây cột, Tô Niệm Niệm hoảng sợ muốn rút điện thoại đi, trực tiếp nhấn nút cúp máy.

Bùi Ngôn Khanh mở miệng và định nói, Tô Niệm Niệm điên cuồng lắc đầu với anh ra dấu bằng một ngón tay trên môi.

Tô Diệm nhìn đột nhiên cúp điện thoại, tự giễu cười lạnh một tiếng: “Cúp điện thoại của anh? Em bản lĩnh quá đấy.”

Anh bất giác nghiêng đầu liền nhìn thấy một vạt váy đỏ tươi lộ ra sau cột vuông.

Tác giả có lời muốn nói:

Bùi mỹ nữ: Đầu vịt các cậu, phát hiện ra sự biến hóa của tôi chưa?

Tô Diệm: qaq

Chú hề vậy mà lại là bản thân tôi.

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ tôi, tôi sẽ tiếp tục cố gắng!

Chương 36: Chương 36:

Bùi Ngôn Khanh nghe giọng của Tô Diệm, lại nhìn cô gái nhỏ đang vùi đầu trước ngực giả làm đà điểu, lập tức hiểu ra

Anh mím môi, suýt nữa thì tức chết.

Quen biết anh là chuyện mất mặt lắm hay sao mà phải làm ba cái chuyện trốn Tô Diệm này.

Bùi Ngôn Khanh nâng cằm Tô Niệm Niệm lên, nói nhỏ bên tai cô: “Trốn cái gì?”

Sắc mặt anh rất thản nhiên, chứng tỏ cô đang rất có vấn đề.

Nhưng tại sao anh có thể bình tĩnh như vậy! Tô Niệm Niệm có hơi bực bội, nghiêng đầu không thèm nói chuyện.

“Thế đứng đây chờ tôi đi.” Bùi Ngôn Khanh cười khế lắc đầu, vuốt đầu cô.

Tô Niệm Niệm nhét vé cho anh, vội vàng dặn dò: “Em không đợi anh nữa, anh mau đuổi anh trai em đi đi.”

Nói xong, cô lại di chuyển đến giữa cây cột, hồi hộp hít vào một hơi.

Bùi Ngôn Khanh: “.....”

Tô Diệm cho Tô Niệm Niệm một phút tự kiểm điểm, quyết định nếu sau một phút cô quay lại thì sẽ tha thứ cho cô.

Anh nhìn vào đồng hồ thăm đếm giờ, điện thoại không có bất kì động tĩnh nào.

Được lắm.

Tô Diệm không chút cảm xúc, thế anh lại gọi thêm lần nữa.

Vừa mới bấm gọi thì trên đỉnh đầu lại hiện lên một cái bóng.

“Tô Diệm.” Một giọng nam quen thuộc vang lên, tay Tô Diệm hơi run, điện thoại suýt rơi xuống.

Tô Diệm ngẩng đầu lên, ánh mắt như nhìn thấy quỷ vì Bùi Ngôn Khanh đột nhiên từ đâu chui ra.

Anh thấy kì quặc nhìn ngó bốn bên, nụ cười đơ ra: “Trùng hợp quá, Bùi lão đại.”

“Ừm, rất trùng hợp.”

“Anh....cũng đến xem biểu diễn?”

“Ừm.”

“Ồ.”

Bầu không khí lạnh lẽo.

Trong lòng Tô Diệm như có vụn con ngựa bần phi nước đại, không hiểu sao lại có cảm giác ra ngoài bị sử phụ bắt được.

Đầu anh nháy số một cách nhanh chóng, đang nghĩ làm sao mau chóng đi ra ngoài, liền nghe thấy Bùi Ngôn Khanh, bình thường quý chữ như vàng, không bao giờ nói nhảm với anh, bây giờ đang nhàn nhạt nói: "Chúng ta

cùng đi vào đi?"

Tô Diệm: ?

Sắc mặt anh hơi khựng lại, miễn cưỡng gật đầu: “Được thôi.”

Trước lúc gần đi vào, Tô Diệm vẫn quay đầu nhìn về chỗ cái cột.

Bóng dáng cái váy đỏ sớm đã không thấy tăm hơi.

Bùi Ngôn Khanh cũng nhìn theo anh, sắc mặt bình tĩnh: “Sao vậy?”

“Không sao cả.” Tô Diệm có hơi muộn phiền vuốt tóc, lắc đầu.

Tô Diệm ngồi theo vị trí ghi trên vé, phát hiện mình vậy mà lại ngồi phía sau chéo góc với Bùi Ngôn Khanh.

Mười phút trước khi buổi biểu diễn bắt đầu, anh lật điện thoại và nhìn thấy tin nhắn Tô Niệm Niệm vừa gửi, sự tức giận trong lòng anh giảm đi một chút.

“Anh anh anh, xin lỗi nha qaq, sẽ không dám cúp điện thoại anh nữa đâu.”

“Anh đang làm gì vậy?”

Bên đó một lúc lâu mới có phản hồi.

“Đang nói chuyện với thầy giáo.”

Cơn tức của Tô Diệm đang vơi đi hơn nửa, “Được rồi, tha thứ cho em đây,”

Trong khán phòng, Tô Diệm lật qua danh sách chương trình trên ghế, thấy tiết mục của Tô Niệm Niệm ở giữa, sau đó liếc nhìn sân khấu với vẻ không hứng thú, và quyết định chơi ván game.

Trò chơi vừa mới bắt đầu, một bóng người đột nhiên đứng ở hàng trước,

đột nhiên ánh đèn bị chặn lại, Tô Diễm không vui nhíu mày, vừa ngược mắt lên liền sững sờ.

Người phụ nữ mặc một chiếc váy đỏ, trang điểm tươm tất, nhìn Bùi Ngôn Khanh bên cạnh với nụ cười trên môi.

Tô Diễm nhướn mày, liền nghe thấy cô gái kêu: “Anh ba.”

Chả trách, tất cả đều đã được giải thích.

Đây coi là gì? Kim ốc tàng kiều?

Tô Diễm đưa tay lên che ý cười, lại giả vờ chụp mấy tấm trên sân khấu rồi gửi cho Lục Huyền.

Kèm theo nội dung: “Tự tìm điểm sáng.”

Nguyễn Bạch quả thật không ngờ hôm nay Bùi Ngôn Khanh cũng đến xem.

Nhưng nghĩ đến Sở Ninh đã sinh viên cùng khoa với Thư cần, cô đã nhận thức được điều gì xảy ra.

Như thế cũng coi như là ngoài ý nhưng được lộc.

Nguyễn Bạch cố gắng tìm đề tài để nói, vừa vặn đã đến giờ phát sóng tiết mục tiếp theo, cô nhìn chương trình một cái, cười nói: “Đây là tiết mục của Thư Cần nhà chúng em.”

Bùi Ngôn Khanh ngồi rất nghiêm chỉnh, đôi mắt không chút dao động nhìn lên sân khấu, anh chỉ nhàn nhạt đáp một tiếng: “Ừm.”

Nguyễn Bạch không nói nhiều nữa, thậm chí nói trong bụng Bùi Ngôn Khanh quan tâm nhiều đến cô cháu gái Sở Ninh, vừa mới nghiêng đầu đã nhìn thấy bên phải của Bùi Ngôn Khanh đột nhiên có người ngồi xuống.

Sở Ninh thở gấp: “Mệt chết con rồi, cuối cùng cũng kịp.”

“Nếu không phải có tiết mục của Tô nha đầu thì con cũng lười đến xem.”

Bùi Ngôn Khanh lạnh lùng liếc nhìn cô, ánh mắt lại nhìn về phía sân khấu.

Nguyễn Bạch cụp mắt, ngón tay ghim vào lòng bàn tay, che giấu đi sự u ám trong đôi mắt.

Chả trách, hóa ra anh chỉ là đến xem Tô Niệm Niệm.

Lúc này, trong khán phòng ánh đèn đột nhiên tối đi, trên sân khấu chỉ còn lại có ánh sáng cùng bóng tối chập chờn, ảm áp màu vàng cam ánh sáng từ trên cao chiếu xuống.

Âm nhạc bên tai nhẹ nhàng, như một khu rừng yên tĩnh.

Cô gái nhảy xung quanh, từng bước, nhịp nhàng, bước vào giữa sân khấu như bước trên một chiếc lông vũ.

Váy múa đỏ rực xoay tròn, nhảy nhót nhấp nhô theo mũi chân, cô gái quay đầu lại, khuôn mặt hồng đào, so với đóa hoa hồng bên tai còn lộng lẫy hơn vài phần.

Mỗi một động tác đều rất uyển chuyển, lại mang theo sức mạnh không nhẹ, lưng trắng nõn, có một đường cong duyên dáng, ngay cả khi nhảy lên, mu bàn chân săn chắc nối liền với bắp chân thon dài thẳng tắp.

Những động tác hình thể căn bản không thể hoàn thành được dưới cơ thể đẹp kinh người của cô gái đã trở nên dễ dàng hơn.

Nguyễn Bạch thừa nhận, Tô Niệm Niệm thế này quả thật khiến người ta điên đảo thần hồn.

Cô bắt giác nhìn về phía người đàn ông bên cạnh mình, nhịp tim đập mạnh

hơn.

Hóa ra, đôi mắt không nhuốm bụi trần, lạnh lùng hiên ngang vậy mà lại nhuốm pháo hoa đỏ rực thuộc về người khác.

Mê muội.

Trong đầu Nguyễn Bạch đột nhiên nảy ra từ này.

Không phải ảo tưởng, là sự thật như thế.

Đó là một điệu nhảy độc diễn, nhưng theo tiết tấu của âm nhạc, "Hoàng tử" Lý Thành Tinh xuất hiện trên sân khấu và các vũ công theo sau tràn vào.

Nhưng sau màn mở đầu gây choáng như vậy, tất cả những người ở hàng sau, kể cả "Hoàng tử", như trở thành vật điểm cho cô gái.

Hai người thực hiện những động tác múa thân mật, bao gồm cả những cái ôm và thậm chí cả những tiếp xúc da thịt.

Cảm giác được xung quanh nhiệt độ đột nhiên giảm xuống, Nguyễn Bạch liếc mắt nhìn, thấy người đàn ông vừa rồi nhìn chằm chằm sân khấu không chớp mắt, đột nhiên lại cúi đầu, đôi mắt lạnh đi, không nhìn lên sân khấu nữa.

Ngược lại Sở Ninh thì không ngừng kéo tay áo của Bùi Ngôn Khanh, “Nhìn kia, mau nhìn kia, nha đầu nhảy đẹp lắm này, cậu không nhìn là sao vậy?”

Sở Ninh lạnh lùng kháng nghị: “Cậu không tập trung!”

Bùi Ngôn Khanh ngược lên, người con gái trên sân khấu ngã vào trong vòng tay của người thiếu niên, tay của người thiếu niên lại nhẹ nhàng đặt sau lưng cô, má hai người gần như không tách rời.

Anh híp mắt, hít một hơi thật sâu, trong lòng cảm thấy ngọt ngào không tài nào vơi đi được.

Không đến một giây, anh lại cúi đầu, hàm căng chặt, tay gõ gõ lên tay vịn của ghế.

“Được rồi.” Sở Ninh nhún vai, “Cậu không xem, bây giờ kết thúc rồi.”

Bùi Ngôn Khanh ngẩng mặt lên,
Cô gái mặc váy đỏ trên sân khấu hơi khuyu gối, cúi người duyên dáng,
chiếc cổ mảnh khảnh uốn cong nhuần nhuyễn.

Ánh mắt anh di chuyển theo cô gái, một lúc sau mới lên tiếng: “Nửa đoạn trước đẹp hơn.”

Sở Ninh: “Nửa đoạn sau cũng đâu có lỗi gì đâu? Bước nhảy đó của Tô nha đầu tiêu chuẩn biết là bao.”

Sau đó cô nghe thấy Bùi Ngôn Khanh nói: “Cả tiết mục cô ấy đều nhảy rất đẹp.”

Sở Ninh: ? Đây là kiểu bình luận gì vậy?

Cái gì mà gọi là nửa đoạn trước rất tốt, nửa đoạn sau không hay, cả đoạn đều rất tốt?

Cô ngẫm nghĩ câu nói này, sao mà nghe nó cứ kì kì vậy.

Trong đầu lóe lên một suy nghĩ, nhưng vào lúc này đèn đã được bật sáng.

Khuôn mặt của tất cả mọi người đều hiện lên một cách rõ ràng,

Sở Ninh nghe thấy hàng ghế sau truyền đến giọng nói của người đàn ông không chắc chắn, mang theo chút uể oải: “Sở Ninh?”

Ánh mắt của Tô Diễm dừng lại trên cái tay Sở Ninh đang đặt trên ống tay áo của Bùi Ngôn Khanh, nó tràn đầy sự nghi hoặc.

Sở Ninh thản nhiên vẫy vẫy tay với anh, rồi giới thiệu: “Đừng hiểu lầm, đây là cậu nhỏ của em, tên là Bùi Ngôn Khanh.”

Lại kéo kéo ống tay áo của Bùi Ngôn Khanh, “Đây là Tô Diệm, có lẽ cậu chưa từng gặp, là anh trai của Tô Niệm Niệm.”

Sở Ninh nhiệt tình giới thiệu, phát hiện ra ngoại trừ cô thì hai người đều trông rất thâm trầm một cách kì lạ.

Cô nhìn sang Tô Diệm, thấy sắc mặt anh kì lạ, ngơ ngác một lúc rồi anh lại phun ra hai chữ: “Cậu á?”

Ánh mắt Tô Diệm liếc nhìn sang vị trí chỗ ngồi của Bùi Ngôn Khanh, liếc mắt dưới, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

“Tô Diệm là học sinh của cậu.” Bùi Ngôn Khanh nhàn nhạt nói.

Sở Ninh ‘hả’ một tiếng, thán thán thưỡng vỗ tay cho Tô Niệm Niệm, theo đuổi người này còn giấu này giấu kia?

Trực giác nói cho cô biết mình bị úp sọt rồi, không dám nhìn sắc mặt đang còn nghi ngờ sự đời của Tô Diệm nữa, cô quay đầu lại.

Đằng sau, Tô Diệm đang nhìn chăm chăm cái ót của ‘kẻ man rợ’, ngón tay vuốt điện thoại, bên tai vang lên tiếng ong ong.

Anh lạnh lẽo liếc mắt khóe môi, dùng sức gõ vào màn hình: “Tiểu quý, ngày mai về nhà cho anh.”

Sau cánh gà trong phòng nghỉ, Tô Niệm Niệm đang điều chỉnh lại nhịp thở, uể oải dựa lên ghế.

Lý Thành Tinh đứng trước mặt cô, anh giơ ngón tay cái: “Niệm Niệm, mãi mãi là thiên thần.”

Tô Niệm Niệm chấp tay cười nói: “Quá khen quá khen.”

Một lúc sau, cô đứng dậy, “Thế tớ đi trước nhé?”

“Được.” Giọng nói của Lý Thành Tinh hơi khàn, ánh mắt vẫn lưu luyến nhìn theo bóng lưng của cô.

Tô Niệm Niệm xách túi lên, cầm điện thoại, cô xem từng tin nhắn một, nhìn thấy khung chat của Bùi Ngôn Khanh khiến trái tim cô ngửa ngáy.

Cô còn muốn gặp lại anh.

Chương 37: Chương 37:

Ai ngờ một giây sau, cô đồng thời nhận được cả hai tin nhắn của Sở Ninh và Tô Diệm gửi đến.

Sở Ninh: “Cứu mạng đi bảo, tớ xin lỗi cậu!!! Hình như tớ lật xe rồi....về đi rồi tớ nói với cậu kĩ càng.”

Ánh mắt của cô lại nhìn sang cái tin nhắn ý tứ không rõ ràng của Tô Diệm, thái dương đột nhiên giật giật.

Lật xe là lật sao, lật bao nhiêu rồi.

Nhưng chỉ cần đừng lật hết cô vẫn có thể cứu được.

Tô Niệm Niệm chợt dạ sờ cánh mũi, chỉnh tin nhắn của Tô Diệm sang chưa đọc, định sẽ giả chết.

Cô li3m môi, gửi tin nhắn cho Bùi Ngôn Khanh: “Em tiễn anh ra? Bây giờ em đang ở trong cánh gà.”

Bên kia nhất thời chưa trả lời, Tô Niệm Niệm ngừng bước chân, dựa vào tường chờ anh trả lời.

Mãi cho đến khi cánh cửa đối diện phòng hóa trang lớn đột nhiên bị mở ra, Thư Cán ném chiếc túi trong tay cho người phía sau, kêu ngạo nói: “Cầm giúp tớ.”

Cô xoay xoay cánh tay, “Nặng chết đi được.”

Tô Niệm Niệm bắt giắc ngược đầu lên nhìn qua, lướt qua Thư Cấn và nhìn ra phía sau, ánh mắt hơi khựng lại.

Tô Niệm Niệm cup mắt, cô nhìn đi chỗ khác ngay lập tức rồi cất bước định rời đi.

“Tô Niệm Niệm.” Thư Cấn cười, biết rõ còn cố ý nói: “Sao thấy tôi cô lại chạy đi vậy?”

Nhìn thấy dáng vẻ lảng tránh của Tô Niệm Niệm, cơn buồn bực tích tụ cả buổi tối của Cát Giai như không cánh mà bay, “Phải đấy, Niệm Niệm, mọi người đều là bạn bè mà.”

Giọng nói cô ta thêm nặng nề, bổ sung thêm một câu không đầu không đuôi: “Đôi biết đều biết rõ mồn một về nhau cả mà.”

Tô Niệm Niệm quay đầu, nhìn bọn họ một lúc rồi lạnh lùng nói: “Hai người muốn nói gì?”

Thư Cấn nghiêng đầu bật cười, “Không phải là Giai Giai muốn ôn lại chuyện xưa với cô sao?”

Tô Niệm Niệm bật cười mỉa mai: “Ôn chuyện xưa?”

Ngay lúc đó, ánh mắt của cô trầm xuống như giá rét, bước lên mấy bước, nhìn Cát Giai từ trên xuống.

Cát Giai bị cô nhìn có hơi ngột ngạt, bắt giắc lùi về sau một bước.

Giọng nói của Tô Niệm Niệm cực kì lạnh lùng: “Tôi nói cho cô biết, chuyện trước kia tôi không truy cứu đã là may mắn của cô rồi. Nhưng điều này tuyệt đối không phải là con cờ để cô bắt chẹt gì tôi.”

“Bây giờ cô dám dùng mấy chuyện đó để quấy rối cuộc sống của tôi, cô nhìn thử xem tôi liệu có bỏ qua cho cô không?”

Cát Giai bỗng nhiên thấy lạnh sống lưng, cô ta miễn cưỡng bình tĩnh lại, cứng mồm cứng miệng đang định lên tiếng thì đằng sau truyền đến một giọng nữ.

“A Cán.” Nguyễn Bạch mỉm cười rất dịu dàng, tự tin bước đến, “Chị tìm em rất lâu đấy.”

“Hóa ra là ở đây.”

Nguyễn Bạch cũng mặc váy đỏ uyển chuyển bước đi, phía sau cô cách một thước, Bùi Ngôn Khanh cũng đi tới.

Tô Niệm Niệm ngược mắt nhìn sang, và giật giật khóe miệng khi nhìn thấy người đến.

Quả nhiên, khi con người trở nên xúi quẩy, những thứ không muốn gặp sẽ đều hội tụ lại một chỗ.

Nguyễn Bạch liếc nhìn sang Tô Niệm Niệm, gật đầu chào hỏi: “Cô giáo Tô, trùng hợp quá.”

Tô Niệm Niệm gật đầu, nhàn nhạt nói: “Nguyễn tiểu thư.”

Thư Cán thân mật kéo tay Nguyễn Bạch, lại cau mày nói: “Chị, sao chị cũng quen Tô Niệm Niệm.”

Nguyễn Bạch cười nhẹ, vén tóc: “Cô giáo tô đã từng đến Bùi gia dạy múa cho Điềm Điềm, có duyên đã gặp được vài lần.”

Những lời này có rất nhiều tin tức, Thư Cán híp mắt lại, ánh mắt đảo qua đi qua Bùi Ngôn Khanh, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, nhỏ giọng đối Nguyễn Bạch nói: “Đây là. . .”

“Anh rể?”

Mặt Nguyễn Bạch đỏ lên, nhéo mũi Thư Cấn một cái, trách cứ nói: “Còn sớm lắm.”

Thư Cấn nhìn khuôn mặt tinh xảo và khí chất cao quý trên người của người đàn ông này, cô đang định mở miệng nhanh nhẹn chào hỏi thì lại nhìn thấy người đàn ông này đi lướt qua cô, bước nhanh đến chỗ Tô Niệm Niệm ở sau, xách túi của cô: “Nặng không?”

Tô Niệm Niệm bật ra một chữ: “Nặng.”

“Để tôi.” Bùi Ngôn Khanh kéo túi của cô xuống.

Nụ cười trên mặt Thư Cấn như đông cứng, khó tin nhìn qua Nguyễn Bạch, ánh mắt ngập tràn sự khó hiểu.

Nguyễn Bạch nhẹ nhàng lắc đầu với cô, cảm xúc hiện lên trong đôi mắt không rõ ràng.

Nguyễn Bạch vượt nhẹ lưng của Thư Cấn, nhìn sang Bùi Ngôn Khanh, nụ cười ôn nhu: “Thế anh ba, em đi trước nhé?”

Bùi Ngôn Khanh hơi gật đầu.

Nguyễn Bạch gật đầu với Tô Niệm Niệm sau đó xoay người rời đi.

Cát Giai, người đang đứng ở rìa ngoài làm nền, căn môi, đôi mắt cô thỉnh thoảng rơi vào đường quai hàm tinh xảo của người đàn ông, và cuối cùng cô lặng lẽ cầm túi đi theo Thư Cấn.

“Sao anh lại đến đây?” Tô Niệm Niệm bĩu môi, cố ý nói: “Ngay cả xuống cánh gà mà còn có mỹ nữ đi theo, quả thật không tệ đấy.”

Mi mắt của Bùi Ngôn Khanh giật giật, bắt lực nói: “Không phải em nói em đang ở cánh gà à?”

Tô Niệm Niệm nghiêng đầu, hừ một tiếng, “Phải phải phải.”

Cô lại lí nhí nói: “Nghe thấy ban nãy bạn học của em gọi anh là gì không? Anh rể?”

Bùi Ngôn Khanh bình tĩnh nhìn cái ót đầy kiêu ngạo của cô, như có hơi buồn cười anh nhướn mày lên, ánh mắt hơi dao động: “Vậ à?”

“Em không vui à?”

Tô Niệm Niệm xù lông lên: “Cái gì chứ.”

Cô đi về phía trước, hậm hực nói: “Rõ ràng là anh đến tìm em, sao lại thành anh rể của người khác rồi hả?”

Quả nhiên là không an phận!

Tô Niệm Niệm càng nghĩ càng tức, bỏ hết những điều không tốt trong đầu ra sau lưng, vừa đi vừa dạy: “Có một số việc, nếu là vô ý có tình thì anh phải làm cho ra lẽ. Bây giờ nó rất không rõ ràng—”

Cô khựng bước lại, “Nói dễ nghe một chút, gọi là dịu dàng, nói khó nghe thì chính là...” Tô Niệm Niệm không chút suy nghĩ: “Tên lưu manh.”

Bùi Ngôn Khanh đi theo sau cô gái nhỏ, nghe thấy cô quăng quả lựu đạn này, lời nói ba láp ba xàm như súng liên thanh khiến anh bật cười.

“Ý của em là, tôi thích một cô gái thì phải để cô ấy biết, phải không?” Đôi mắt của Bùi Ngôn Khanh tỏa ra ánh sáng tinh tế, khắc họa khuôn mặt thanh tú của Tô Niệm Niệm.

Tô Niệm Niệm sững người, bỗng nhiên có hơi kinh ngạc, cô cắn môi: “Ý anh là gì?”

“Anh có người anh thích rồi?”

Đôi mắt hoa đào của Bùi Ngôn Khanh tối tăm như một vũng nước lạnh, chứa đựng nhiều cảm xúc mà cô không thể hiểu được, và chúng dường như đeo móc câu, có thể dụ người ta chìm đắm.

Cô bối rối, che giấu sự ngạc nhiên và không chắc chắn trong mắt.

Sau đó cô nghe thấy Bùi Ngôn Khanh nhẹ giọng nói: “Ừm.”

Giọng nói của anh chứa ý cười: “Nhưng hình như cô ấy còn chưa biết.”

Đầu óc của Tô Niệm Niệm bỗng trở nên trống rỗng, miễn cưỡng giữ sự bình tĩnh.

Khoang mũi đột nhiên cảm thấy cay cay.

Khoang mũi cô ê ê, cảm giác mình chính là nữ phụ ác độc, vì vậy gượng cười nói: “Vậy anh nhất định đừng để cô ấy biết.”

“Trước khi chưa xác định được tâm ý của đối phương, không thể mạo hiểm, phải chậm rãi tiến công từng bước.”

Bùi Ngôn Khanh nghe cô nghiêm túc nói, anh nhin cười nói phụ họa theo: “Em nói đúng đấy.”

Anh đi lại gần hơn, nhìn vào đôi mắt đang sụp xuống của cô gái nhỏ, anh nhẹ giọng nói: “Tôi phải đối xử với cô ấy tốt một chút.”

“Để cô ấy hiểu ra.”

Anh nói: “Nếu không thì sợ sẽ dọa cô ấy chạy mất dép luôn.”

Hai người đi dạo đến Hồ Nhạn nổi tiếng của trường múa A, ánh trăng trắng dịu dàng đổ xuống, gió thổi qua tán cây, mang đến một luồng mát mẻ.

Giọng nói của Bùi Ngôn Khanh trầm như đàn Cello, một sự dịu dàng mà cô chưa từng trải qua. Nhưng sự dịu dàng này rất có thể là dành cho một cô

gái khác.

Tô Niệm Niệm cảm thấy nếu cô còn nói với anh về chủ đề này thêm một giây, cô sẽ không kiềm chế được muốn lăn lộn và lấy đầu đập xuống đất.

Cô cố gắng chớp mắt, ép xuống những chua chát và cay xè trong mắt, nói: “Việc này đừng nói với em.”

“Anh yêu thế nào thì làm thế đó đi.”

Mặt Tô Niệm Niệm căng ra, bước lên trước vài bước: “Đi nhanh chút.”

Dáng vẻ đột nhiên xù lông lên của cô như một chú mèo bị người ta cướp mất miếng cá ngon, Bùi Ngôn Khanh lắc đầu, bật cười rồi xách túi đi theo cô.

“Tôi đưa em về phòng.” Anh nói.

Tô Niệm Niệm vốn cũng chỉ là muốn gặp anh, bây giờ lại có cảm giác mất kiểm soát, không muốn ở lại thêm giây nào.

Con đường 10 phút đã bị cô thu ngắn còn một nửa.

Sau khi đến dưới lầu, cô cướp lại cái túi trong tay Bùi Ngôn Khanh, “Tạm biệt.”

Bùi Ngôn Khanh nhìn bóng dáng của cô gái không chút lương tâm này, “Đợi chút.”

Tô Niệm Niệm khựng bước chân: “Làm sao.”

Sắc mặt anh hơi ngơ ra: “Em múa rất đẹp.”

Mặt của Tô Niệm Niệm bỗng nhiên có hơi nóng, cô quay mặt qua cổ điều chỉnh nhịp tim, ấp úng nói: “Anh vẫn nên đi đỡ cô ấy đi.”

“Em không cần đâu.”

Bùi Ngôn Khanh bật cười, trả lời: “Được.”

Tô Niệm Niệm quả nhiên muốn tức chết, cô hít một hơi thật sâu, “Em đi đây!”

Cô muốn mau mau về kiểm tra xem thử rốt cuộc là cô nương nào!

Tô Niệm Niệm thật sự luôn có chút tự luyện, trong lòng cô luôn có một suy nghĩ, nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến lại cảm thấy như bị ảo tưởng sức mạnh.

Như thể một món đồ gì đó luôn khao khát có được thì đột nhiên rơi vào người mình.

Không chân thật lắm.

Lỡ như là do cô tự luyện quá thì sao? Suy cho cùng cái kiểu người đầu gối như Bùi Ngôn Khanh, chịu nói với cô bí mật anh đang theo đuổi ai đó cũng không phải không có khả năng.

Vậy nên, đối với bất cứ khả năng nào cô đều phải cực kì thận trọng

Lúc quay về Sở Ninh đang đắp mặt nạ: “Ừa.”

“Hẹn hò riêng về rồi à?”

Tô Niệm Niệm liếc nhìn cô, hắng giọng nói: “Chú ý ngôn từ, cái gì mà hẹn hò riêng hả?”

Sở Ninh không tin, giọng nói lạnh nhạt: “Anh của cậu ngay cả cậu ấy là cậu mình cũng không biết.”

“Tớ cũng không biết anh của cậu là học sinh của cậu tớ.”

Cô nghiêm túc giáo huấn: “Tô nha đầu, chuyện giấu diếm này vốn không phải nhỏ nha, nếu rơi vào thời cổ đại thì hai người chính là coi thường cha mẹ, gọi là bỏ nhà theo trai đấy!”

Tối nay xảy ra quá nhiều chuyện, Tô Niệm Niệm nhất thời suýt quên bèn chuyện này.

Cô há miệng, suy sụp vuốt trán: “Các cậu đều biết hết cả rồi?”

“Hừ hừ.” Sở Ninh nhún vai, đồng tình nhìn cô: “Tớ biết thì còn không sao.”

“Cậu nghĩ thử xem nên giải thích với anh trai cậu thế nào đi, hôm nay mặt anh ấy đen lại luôn.”

Tô Niệm Niệm bắt lực nằm oài trên ghế, đau khổ xoa tóc: “Thế tớ nên làm sao? Anh ấy sớm biết trễ biết, cuối cùng cũng biết.”

Sở Ninh còn đang giúp cô phân tích: “Nhưng, như vậy cũng tốt.”

“Dù sao chuyện này vẫn nên cho Tô Diệm chuẩn bị tâm lí chút, đi từng bước một, lỡ như đến cuối cậu quăng một quả bom, anh ấy nhất thời không chấp nhận được thì làm sao đây.”

Tô Niệm Niệm: “....”

Cô gật gù, “Cậu nói có lý.”

Tô Niệm Niệm đang ngơ ngác ngồi ở đó, đột nhiên cô hỏi: “Cậu nhỏ của cậu tối nay có nói với tớ là.”

“Anh ấy có người anh ấy thích rồi.”

Sở Ninh đang lười biếng ngồi lướt weibo, nghe xong thì ‘ùm’ một tiếng. Mấy giây sau cô mới phản ứng ra, suýt nữa là té từ trên ghế xuống: “Wtf, wtf.”

“Cậu nói cái gì?!”

“Cậu nhỏ của tớ, nói với cậu cái này?!”

Sở Ninh mở to hai mắt, giọng nói hơi run lên hỏi: “Cậu trả lời sao?”

“Tớ rất tức giận đó.” Tô Niệm Niệm từ từ nói: “Rốt cuộc là tiểu yêu tinh nào, lên tớ câu dẫn anh ấy?”

Sở Ninh cạ lời chọc vài cái vào trán của Tô Niệm Niệm, và thở dài cay đắng: “Cậu ngốc quá đi, cậu nhỏ của tớ nói cái này có gì khác biệt với tỏ tình trực tiếp?!”

“Người chậm chạp như cậu ấy có thể nói với cậu cái này đã là hiếm có trên đời rồi, cậu đang nghĩ gì vậy?!”

Tô Niệm Niệm khựng lại, che mặt dè dặt nói: “Thật sự tớ cũng có suy đoán này.”

“Nhưng cậu cũng biết bình thường tớ có hơi tự luyện, vẫn là nên đợi làm cho rõ ràng đã.”

“Lỡ như anh ấy thật sự có người khác, thế tớ có thể chết yên tại chỗ cũ.”

Sở Ninh vuốt cằm, gật đầu: “Nói vậy cũng đúng.”

“Thế tớ thử thăm dò cái?’ Cô hưng phấn vỗ tay, suy nghĩ rồi cuối cùng hít một hơi: “Chuyện lạ có thật nha, Tô nha đầu, cậu thật sự là cổ vương của trường múa A đó?”

“Vậy mà thật sự có người có thể tóm gọn cậu nhỏ của tớ?”

Tô Niệm Niệm cong môi, cụp mắt, ngón tay gầy guộc trắng nõn khế chỉ về phía Sở Ninh, “Đầu vịt.”

“Làm sao?”

“Cậu gọi tớ một tiếng mợ nhỏ trước đi, để tớ nghe trước?”

Tác giả có lời muốn nói:

Bùi Mỹ Nhân: Lẽ nào tôi làm vậy còn chưa rõ ràng sao?

Tô Diễm: Tương lai u ám.

Chương 38: Chương 38:

Tô Niệm Niệm bị Tô Diệm gọi liên tục ép phải quay về nhà, điện thoại reo từ 7 giờ sáng, cô tắt anh lại gọi, sau khi tắt rồi thì bên đó điện thoại Sở Ninh lại bắt đầu reo.

Sở đại tiểu thư làm gì có tính khí không tốt đến như vậy, cô nhìn thấy người gọi đến xong liền trực tiếp lôi Tô Niệm Niệm dậy đánh cho cô tỉnh, “Mau, tìm cậu đấy, nói cho xong từ sớm đi, đừng làm phiền tớ ngủ coi.”

Tô Niệm Niệm dụi đôi mắt cay xè, kiềm chế không phát hỏa, lạnh lùng kêu một tiếng: “Anh.”

“Về chưa hả?” Tô Diệm lạnh lùng nói: “Buổi chiều anh không có tiết, buổi trưa quay về đi ở nhà gặp em.”

Tô Niệm Niệm: “.....”

Cô vuốt tóc, hít một hơi thật sâu: “Chuyện của buổi trưa, gọi cho em sớm như vậy chi?”

“Sáng sớm hôm nay anh đã dậy rồi sao em còn có thể ngủ hả.”

Ẩn ý chính là anh không ngủ em đừng mơ được ngủ.

Tô Niệm Niệm chớp mắt nhìn lên trần nhà.

Cô cảm thấy loại người như Tô Diệm, căn bản không xứng để đồng tình! Tối qua nên lật xe hết đi, cho anh một cú đả kích trí mạng luôn!

Cúp điện thoại xong Tô Niệm Niệm đang định nhét điện thoại trả lại Sở Ninh thì đã nhìn thấy Sở Ninh đang nằm trên giường mình, chiếm cả một chỗ lớn.

“Dậy coi, lăn về giường cậu đi.” Tô Niệm Niệm nói: “Tớ cũng muốn ngủ.”

Sở Ninh: “Không đi.” Cô chỉ vào quàng thâm dưới đôi mắt mình, nói rất có lực: “Tối qua cậu có lộn nhào trên giường không?”

“Người có chất lượng ngủ tốt như tớ mà còn có thể bị cậu đánh thức.”

Tô Niệm Niệm chột dạ chớp mắt.

Không sai, tối qua cô mất ngủ.

Vừa nhắm mắt đầu óc chỉ toàn là lời Bùi Ngôn Khanh nói, càng nghĩ càng cảm thấy người đó chính là mình. Đến nửa đêm, tim đập loạn xạ, xoay tới xoay lui vẫn không vào giấc được.

Giường ngủ ở trường múa này vừa nhỏ vừa tả tơi, hễ động một cái là những giường bên cạnh đều sẽ bị rung lắc, điều này khiến cho Sở đại cô nương chịu uất ức rồi.

“Được, cậu ngủ đi.” Tô Niệm Niệm mỉm cười dịu dàng nheo má Sở Ninh: “Mợ nhỏ không tốt với cậu còn ai tốt với cậu nữa chứ?”

Sở Ninh: “.....”

Cô đột nhiên nhớ đến nỗi uất ức mình bị hạ vai vế, tức lên, cầm lấy gối ôm nhỏ đánh lên người Tô Niệm Niệm: “Tô nha đầu, người phụ nữ bội bạc này!”

Trước khi về nhà, Tô Niệm Niệm chuyển hướng đi đến siêu thị, nghiêm túc lựa mấy món, còn mua đồ ăn vặt mà Tô Diệm thích ăn.

Đứng trước cổng, cô cẩn thận mở khóa cửa, ‘tít tít’ vang lên, cửa được mở ra, Tô Niệm Niệm ló đầu vào trong quan sát xong mới thở vào nhẹ nhõm.

Tô Diệm còn chưa quay về.

Cô để đồ ăn vặt vào đũa ở nơi dễ thấy nhất, chạy vào bếp vắt một ly nước ép dưa hấu đặt cạnh đồ ăn vặt.

Tô Niệm Niệm đeo tạp dề vào, lấy sườn non và tôm vừa mua ra rửa sạch dưới nước.

Hôm nay mua đồ đều là đồ ăn Tô Diệm thích, anh lắm mồm, đồ anh thích ăn đều là đồ cô không thích nấu.

Nhưng khổ nỗi tối qua đã lật một chiếc xe nhỏ, sau này dự tính sẽ còn lật một chiếc xe lớn nên trước hết phải đổ dành cho vị thái gia này.

Lúc Tô Diệm quay về, Tô Niệm Niệm vừa mới làm xong món tôm om cuối cùng, bước đến đặt lên bàn.

“Hừ.” Tô Diệm tháo mũ lưỡi trai trên đầu xuống, vuốt tóc, giọng nói không chút ôn hòa nào: “Cuối cùng cũng biết về rồi đó hả?”

“Anh ở đâu nhà chính là nơi đó.” Tô Niệm Niệm cười híp mắt chỉ về phía đồ ăn vặt và nước ép dưa hấu trên bàn, “Anh uống trước ly nước ép dưa hấu giải nhiệt đi, em đang làm đồ ăn sắp xong rồi.”

Tô Diệm đưa mắt nhìn một bàn thức ăn phong phú, hừ một tiếng: “Anh nhớ lần trước em làm mấy món này chính là lúc em lén trộm tài khoản game của anh, cả tối thua liên tù tì 10 ván.”

Tô Niệm Niệm: “.....”

“Qua đây.” Tô Diệm uống một ngụm nước dưa hấu, lại vỗ vào chỗ cạnh mình: “Tự em nói hay là để anh ép cung?”

Tô Niệm Niệm ngồi nghiêm chỉnh, đôi mắt ngoan ngoãn nhìn sang Tô Diệm,

tuân theo nguyên tắc địch không động ta ắt có động, cô không lên tiếng.

“Sở Ninh đã tình báo cho em rồi à?” Tô Diệm cười lạnh lùng, “Giải thích một chút xem, chuyện của kẻ man rở đó.”

“A” Tô Niệm Niệm làm ra vẻ thành khẩn: “Là như vậy nè anh trai.”

“Em là chung chiến tuyến với anh mà! Muốn thắng địch phải hiểu nội bộ địch.” Cô nuốt nước bọt: “Chỉ là cuộc cách mạng chưa thành công thôi.”

“Em vốn là đã định thành công rồi sẽ lại nói với anh.”

Tô Diệm nghe thế nào cũng cảm thấy kì lạ, cau mày nói: “Ý gì?”

“Bùi Ngôn Khanh không phải đối xử không tốt với anh à?” Tô Niệm Niệm nói một cách đầy chính nghĩa: “Em xây dựng mối quan hệ tốt với anh ấy, quyết định lấy mình ra thử nghiệm, để học tập của anh không bị cản trở.”

Tô Diệm: ?

Anh nhìn biểu cảm nghiêm túc của Tô Niệm Niệm, đột nhiên... cmn có hơi cảm động.

Một lúc sau.

Tô Diệm nghiêng đầu qua, nén lại ý sắp cười, đưa tay lên che miệng háng giọng nói: “Được rồi được rồi.”

“Anh vẫn chưa cần em phải hao tâm như vậy.”

Hai người ăn một bữa trưa thịnh soạn.

Tô Niệm Niệm chỉ có một ngày nghỉ, ăn cơm xong cô lại lên lầu thu dọn đồ đạc, sau đó chuẩn bị quay về trường.

Trước khi đi, cô chào Tô Diệm trước: “Anh, em đi đây?”

Tô Diệm nghiêng đầu nhìn cô, ‘ừm’ bằng giọng mũi một tiếng rồi lại cúi đầu lướt điện thoại.

Tô Niệm Niệm thầm hừ nhẹ một tiếng, không quan tâm anh nữa, mở cửa rời đi.

Sau khi ngồi lên xe, điện thoại đột nhiên reo lên, hiển thị có tin nhắn từ app thanh toán.

Cô mở ra nhìn, ánh mắt đột nhiên khựng lại.

Tô Diệm lại chuyển cho cô 5000 tệ, còn thêm một câu, “Cuối tuần về nhà cho anh.”

Tô Niệm Niệm sụp mắt, trong lòng đột nhiên không rõ cảm xúc.

Cô nhấp nhẹ vào màn hình, “Biết rồi, cảm ơn anh.”

“Vậy nên anh trai của cậu dễ bị cậu lừa như vậy hả?” Sở Ninh khó tin hỏi một câu, một giây sau lại không oán lên: “Hu hu hu, cậu nhẹ thôi.”

Hai người đang ở trong phòng tập khiêu vũ của trường, Tô Niệm Niệm không chút thương xót đạp Sở Ninh một cái, thấy vẻ mặt khó chịu của cô, nghiêm nghị nói: “Ngày ngày câu cá, bây giờ tốt chưa? Nhìn lại cho tở.”

Nói xong cô lại nghiêng đầu, chột dạ nói: “Tở với anh của tở là anh em ruột thịt, sao anh ấy không tin tở được?”

Sở Ninh: “....”

Cô ‘haizz’ một tiếng, “Cậu cứ làm đi, rồi xem đến chừng đó anh cậu có muốn cắt đứt tình anh em ruột thừa của cậu không.”

Tô Niệm Niệm lại dùng sức chân một cái, “Ít phí lời, lo luyện tập đi.”

Sở Ninh đau đến mức mặt đanh lại, nhưng miệng vẫn còn sức luyện thuyên: “Tô nha đầu, vì để cua được cậu nhỏ của tớ mà đến anh trai cậu cũng không cần à?”

Tô Niệm Niệm đau đầu thở dài một hơi: “Mặc kệ đi, cua được trước rồi nói.”

Nói thì nói vậy nhưng một tuần sau, đừng nói là cua được, Tô Niệm Niệm thậm chí còn không có cơ hội gặp mặt Bùi Ngôn Khanh.

Vào học đủ thứ việc, lên lớp luyện múa cộng thêm những hoạt động ngoài rìa, cả tuần đều bận tối mắt tối mũi.

Tô Niệm Niệm lướt khung chat của mình và Bùi Ngôn Khanh mỗi ngày, mặt đanh lại như khúc gỗ.

6 giờ sáng thứ 6, lúc cô thức dậy đi luyện tập thì có chụp một tấm ảnh mặt trời, kèm theo lời chú thích: “Chào buổi sáng nha.”

Sau đó, 1 giờ chiều, Bùi Ngôn Khanh: “Chào buổi chiều. Mỉm cười.”

Cô học thực hành cả buổi chiều, sáu giờ tối nhìn thấy nội dung trả lời của anh, không thể buông điện thoại xuống, lại gửi một tin nhắn: [Anh đang làm gì vậy?]

Lần này, mãi đến 10 giờ tối, lúc cô sắp đi ngủ Bùi Ngôn Khanh mới trả lời: “Xin lỗi em, vừa mới phẫu thuật xong, tối qua tôi trực ca đêm, sáng sớm đang nghỉ ngơi.”

Tô Niệm Niệm không chút mong muốn trả lời.

Mười mấy phút sau, bên kia lại gửi mấy chữ: “Em ngủ chưa?”

Tô Niệm Niệm:

Cái này là câu hỏi tào quái gì vậy?! Cô thậm chí cảm thấy, dù người đó không phải cô, cái đồ đầu gối như Bùi Ngôn Khanh, theo đuổi được mới là lạ.

Cô trả lời anh: “Ngủ rồi.”

Bùi Ngôn Khanh: “.....”

Tô Niệm Niệm không kiềm được: “Chúng ta có thể nói chuyện có tí dinh dưỡng được không vậy???”

Bùi Ngôn Khanh: “Thế tối nay em ăn gì?”

Tô Niệm Niệm: “....”

Cô tức muốn lật tung cái giường, Sở Ninh bên kia đang chơi game kinh ngạc lộ đầu ra: “Động đất hả?”

“Không có!” Tô Niệm Niệm hít một hơi thật sâu, xoa xoa thái dương: “Có lẽ cậu nên cảm ơn tớ, nếu không thì cậu nhỏ của cậu nên là kiểu người cô độc.”

Sở Ninh nhún vai, xoa cằm, nói một cách đầy nghiêm túc: “Này cũng đâu đến nỗi, tớ cảm thấy dựa vào khuôn mặt đó, vẫn có thể ráng nhìn mấy chục năm á.”

“Thế tớ ráng nhìn.” Tô Niệm Niệm lại nằm xuống, gõ mạnh vào màn hình: “Khi nào anh có thời gian vậy?”

Bùi Ngôn Khanh: “Ngày kia.”

Snn: “Ừm, em cũng có thời gian.”

Tô Niệm Niệm luôn cảm thấy mình là một girl dè dặt, lời nói ra đến đó, cô không tin Bùi Ngôn Khanh vẫn không phản ứng ra.

Cô đợi anh trả lời.

Mãi cho đến khi tin nhắn nhảy lên, Tô Niệm Niệm đứng phất dậy.

“Em có nơi nào muốn đi không?”

Ngay lúc này, Tô Niệm Niệm muốn bật khóc, ông trời ơi, thiên địa ơi, cái đầu gối này cuối cùng cũng khai thông rồi.

Cô lạnh lùng hỏi lại: “Anh thì sao? Bình thường sẽ đi đâu?”

“Sẽ ở nhà nghỉ ngơi.”

Tô Niệm Niệm nghĩ đến thời gian làm việc của anh, từ tốn nói: “Thế đến nhà anh nghỉ ngơi đi.”

Lời nói này vừa nhảy lên, bên kia trầm mặc.

Tô Niệm Niệm phản ứng một lúc, đột nhiên mở to mắt, rốt cuộc là cô nói cái quái gì vậy!?

Tay cô run lên, muốn thu hồi lại và bảo cô không có ý này, ai ngờ lại bấm nhầm.

Xong.

Tô Niệm Niệm che mặt, nhắm mắt quăng điện thoại sang một bên.

Cô ngòl ngậy dại trên giường, 5 phút sau mới có dũng khi cầm điện thoại lên lại, nhắm một mắt mở một mắt xem tin nhắn.

Bùi Ngôn Khanh: “Em muốn đến thì đến.”

Tô Niệm Niệm thầm kêu gào, trong đầu vang lên tiếng ong ong.

Cô khó tin che mặt, như này, k1ch thích dữ vậy sao.

Bùi Ngôn Khanh là tên ngọc sao, vậy mà cũng tùy ý để một người con gái vào nhà, một chút ý thức phòng bị cũng không có.

Ý thức vấn đề nghiêm trọng này, cô lại giận dữ nói: “Sao anh có thể tùy tiện đồng ý vậy?”

Bên kia trả lời rất nhanh: “Không có tùy tiện, là nghiêm túc.”

Trí mạng.

Đầu gối ra hoa rồi sao?

Tô Niệm Niệm trong lòng tự hất hủi bản thân, quyết định đổ hết lỗi lên đầu: “Em hiểu.”

“Muốn em đến nhà anh thì cứ nói đi, còn muốn em chủ động nhắc nữa.”

Dù hành động này quả thật có hơi mặt dày.

Bên này hiển thị đang nhập, lại biến mất, nhảy mấy lần, cuối cùng đã có tin nhắn gửi đến—

“Ừm, là tôi muốn.”

Vì lần gặp mặt này, Tô Niệm Niệm xoa xoa lòng bàn tay, bắt đầu từ thứ bảy đã kéo Sở Ninh đi dạo trung tâm mua sắm lựa quần áo.

Cô cầm một chiếc váy liền phong cách ướm lên người: “Cậu cảm thấy bộ đồ này như thế nào?”

Sở Ninh mím môi, lắc đầu: “Bộ này không được.”

“Không được sao?” Tô Niệm Niệm nhìn cô với ánh mắt kì lạ, “Khá đẹp mà.”

“Cậu biết phong cách khiên cưỡng này giống ai không?” Sở Ninh kiễng

chân, từ tốn nói: “Nguyễn Bạch.”

Tô Niệm Niệm vội vàng buông bộ đồ xuống: “Ok, cậu không cần nói.”

Có lẽ không thể nói chuyện được, lời vừa dứt, điện thoại Tô Niệm Niệm reo lên, là một dãy số lạ.

Cô cau mày, nhấn nghe.

Bên đầu dây kia truyền đến một giọng nói quen thuộc, từng câu từng chữ vang lên: “Cô giáo Tô, hôm nay cô có thời gian không?”

“Liên quan đến chuyện của anh ba, tôi có chút chuyện muốn nói với cô.”

Tác giả có lời muốn nói:

Tô Diệm: Tình anh em cảm lạnh!

Chương 39: Chương 39:

Địa điểm Nguyễn Bạch hẹn là Tiêu Kim Quật có tiếng của thành phố A, Sở Ninh đã dẫn cô đến đây mấy lần, nghe nói đó là một trong những điểm uống trà chiều yêu thích của những người nổi tiếng.

Lúc Tô Niệm Niệm đến đã nhìn thấy Nguyễn Bạch ngồi trên ghế sofa, điem tĩnh khuấy cà phê, chiếc áo hoa cổ điển của Chanel mà cô ấy đang mặc thực sự cùng tông với ban nãy cô chọn.

Nhìn thấy cô, Nguyễn Bạch từ tốn cong môi mỉm cười, chỉ về phía đối diện: “Cô giáo Tô, ngồi đi.”

“Không biết Nguyễn tiểu thư muốn nói gì với tôi?” Tô Niệm Niệm ngồi xuống, bình tĩnh hỏi.

Tay khuấy cà phê của Nguyễn Bạch hơi khựng lại, cô vén tóc ra sau, mỉm cười nói: “Cô giáo Tô xem thử muốn uống gì trước đi.”

“Chúng ta không gấp, có thể từ từ nói.”

Nhưng tôi gấp.

Tô Niệm Niệm im lặng, gọi đại một ly nước ép với phục vụ, “Cô nói đi.”

Nguyễn Bạch cúi đầu, ánh mắt nhìn vào ly cà phê trước mắt, một lúc sau cô đột nhiên nhẹ giọng nói: “Cô giáo Tô có lẽ biết tôi và anh ba có mối quan hệ gì chứ?”

Sắc mặt của Tô Niệm Niệm không biến sắc, thản nhiên giả ngốc: “Mối quan

hệ gì nhỉ? Là anh em?”

Sắc mặt của Nguyễn Bạch hơi ngưng đọng, cười đầy ngượng ngạo, mím môi: “Cách xưng hô anh này là từ lúc nhỏ, tôi và anh ấy cũng coi như cùng lớn lên, từ nhỏ đã gọi như vậy.”

“Ừm, cũng gần như vậy.” Tô Niệm Niệm gật đầu.

Nguyễn Bạch giữ nụ cười, trực tiếp vạch ra: “Gần đây ông nội Bùi đang lo liệu chuyện hôn sự cho hai nhà chúng tôi.”

Đúng lúc phục vụ bưng nước ép ra, Tô Niệm Niệm từ tốn uống một ngụm, “Thế đã thành công chưa?”

“Tạm thời vẫn chưa.” Nguyễn Bạch nói: “Nhưng tôi nghĩ Tô tiểu thư nên hiểu ý của tôi.”

“Ý gì?” Tô Niệm Niệm ngược mắt lên: “Bảo tôi cách Bùi Ngôn Khanh xa xa chút?”

Nguyễn Bạch không lên tiếng, coi như là thăm xác nhận.

Cô cười một tiếng: “Hai người còn chưa thành công chứ? Tôi cũng đâu phải xen vào.”

“Vả lại, Bùi Ngôn Khanh nếu nhả ra, cô còn cần đến tìm tôi sao?”

Nụ cười trên mặt Nguyễn Bạch không giữ được nữa, cô ta lạnh mặt xuống: “Vậy nên là.”

“Ý của cô giáo Tô chính là quyết tâm chen vào?”

Tô Niệm Niệm nhắc tay: “Đợi đã, chen vào, không coi là như vậy.”

“Cô và Bùi Ngôn Khanh đã là gì đâu? Sao lại coi là chen vào chứ hả?”

Nguyễn Bạch: “.....”

Cô ta hít một hơi thật sâu, lạnh lùng nói: “Cô giáo Tô thật sự là miệng mồm lạnh lợi.”

“Thật sự khiến tôi khó mà tưởng tượng...” Nguyễn Bạch ngừng lại một giây rồi cười lạnh lùng nói: “Hồi cấp hai cô giáo Tô lại là một cô gái nhỏ như thế.”

Tô Niệm Niệm ngược đầu lên, ánh mắt đầy lạnh lùng: “Ý của cô là gì?”

Khóe miệng của Nguyễn Bạch cong lên, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Cô biết IQ anh ba bao nhiêu không?”

“Lúc 15 tuổi đã học đại học, 18 tuổi ra nước ngoài, 23 tuổi có thể làm bác sĩ ở Mỹ, xuất bản báo ở jama, 26 tuổi đã trở thành tiến sĩ.”

“Anh ấy chính là niềm tự hào của cả Bùi gia, cũng là hậu duệ ông nội Bùi coi trọng nhất.” Nguyễn Bạch nhíu mày, làm ra vẻ do dự nói: “Có lẽ sẽ không chấp nhận....”

Tay cô ta chỉ vào đầu, “Người không bình thường như này?”

“Cô nói có đúng không, cô giáo Tô?”

Móng tay của Tô Niệm Niệm ghim sâu vào da thịt, cô cố gắng duy trì cảm xúc để không trở nên mất bình tĩnh, giọng nói lạnh lùng: “Cô là không có thường thức sao? Tôi không có vấn đề.”

“Ồ~” Nguyễn Bạch kéo dài thanh âm, hơi giễu cợt nói: “Ừm, không có vấn đề.”

“Vậy phép cộng trừ trên 100 biết tính chứ?”

Nguyễn Bạch nhìn sắc mặt trắng bệch của Tô Niệm Niệm, uống một ngụm

cà phê, ánh mắt cô ta ánh lên ý cười đắc chí: “Tôi đã truyền đạt chuyện này với ông nội Bùi rồi.”

“Bất cứ chỗ nào có vấn đề ông đều không thể chấp nhận, huống hồ gì là nào.” Nguyễn Bạch khổ não cau mày: “Cái này sẽ kéo IQ đời sau này xuống thì sao đây?”

Nhìn thấy sắc mặt cô gái trước mặt mình càng ngày càng kém, cô ta càng nói càng lưu loát: “Vả lại, cô cháu dâu mà ông nội muốn, gia thế tuổi tác phải tương xứng, không hay lộ mặt ra bên ngoài.”

“Gia thế á, Tô gia ở thành phố S và Bùi gia chưa từng có qua lại; còn mà bàn về tuổi tác, ông nội Bùi chỉ muốn anh ba ổn định, cô có thể đảm bảo nội trong ba năm sinh con cho anh ấy sao? Còn phải thường xuyên xuất đầu lộ diện, thân mật ôm ấp với bạn diễn nam.”

“Cô giáo Tô, cô buông tha cho anh ba đi được không, cô là nhất thời thèm cái mối nhưng anh ấy không thể. Bây giờ còn đơn giản là tôi nói với cô, nhưng sau này, ông nội ra tay thì tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy nữa.”

Một lúc sau, trên bàn im ắng.

Nguyễn Bạch đắc ý nhìn Tô Niệm Niệm đang cúi đầu, không nhìn rõ được cảm xúc của cô.

“Hôm nay tôi có nặng lời nhưng là muốn tốt cho cô, cô cứ về nhà mà suy...”

“Nguyễn tiểu thư.” Tô Niệm Niệm ngẩng đầu, giọng nói có hơi khàn: “Cô cảm thấy ý nghĩa gả cho Bùi Ngôn Khanh là gì?”

“Tuân theo lời của cha mẹ, an phận thủ thường, dạ chồng dạy con, thừa hưởng gen tốt của Bùi gia?” Cô bật cười một tiếng, từ tốn nói tiếp: “Chị gái, thời Đại Thanh diệt vong lâu rồi.”

Nguyễn Bạch tức giận: “Cô....”

Tô Niệm Niệm lạnh lùng cắt ngang: “Tôi có rất nhiều điều không tốt, nhưng quá khứ của tôi, ước mơ của tôi, gia thế của tôi đều không phải là lí do cho các người chỉ chỉ chỏ chỏ.”

“Cô là muốn ông nội Bùi tìm thằng Tô Thiên Trạch à?” Nguyễn Bạch bị vạch mặt, khuôn mặt xinh đẹp hơi méo mó: “Để một người trọng mặt mũi như ông ấy biết đứa con gái của mình bị người ta từ chối mà vẫn không chết tâm cứ khăng khăng bám lấy?”

Sự dịu dàng cùng bình tĩnh mà Nguyễn Bạch cố gắng tạo ra hoàn toàn biết mất, cô ta khịt mũi một cái, cầm túi xách lên: “Tôi nói đến đây thôi, cô nên làm thế nào đó là do cô thôi.”

“Tôi đã tính tiền rồi.”

Nói xong, cô đứng dậy đeo kính râm vào, đôi giày cao gót đạp lên sàn rời đi.

Chỉ còn mình Tô Niệm Niệm ngồi y chỗ cũ, thất thần nhìn chăm chăm một điểm, một lúc sau cô mới đưa tay lên xoa mắt.

Tô Niệm Niệm ngồi một mình ở quán cà phê tới tận khi trời tối.

Lúc quay về nhà, trong nhà đã bật đèn sáng sủa, bên cạnh TV vẫn đang phát nhạc trò chơi, Tô Diệm một chân co quắp ngồi chơi game.

Dì Vương ở phòng bên vẫn còn đang luyện thuyên: “Thiếu gia của tôi ơi, mau đến đây ăn cơm đi nè, đã hâm nóng lần thứ hai rồi.”

“Đợi thêm chút nữa đi ạ.” Tô Diệm uể oải nói: “Con bảo nha đầu đó cuối tuần về nhà mà.”

“Con bé không dám không về.”

Dì Vương bắt lực cười nói: “Con cưng nha đầu bảo bồi nhất đó.”

“Nếu không con gọi lại thử xem, hỏi nha đầu về?”

Tô Diệm hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Con đã nói với con bé một lần rồi, sẽ không nói lần thứ hai đâu.”

“Nếu dám quên, xem con xử lý con bé như thế nào.”

Lời nói vừa dứt, dì Vương đã kinh ngạc vì nhìn thấy Tô Niệm Niệm đang đứng ngoài cửa: “Nha đầu về từ khi nào vậy con? Sao không lên tiếng vậy?”

Tô Diệm nghiêng đầu, ánh mắt hơi khựng lại rồi hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Trể như vậy còn dám quay về.”

“Lần sau sẽ không.” Tô Niệm Niệm cúi đầu thay giày.

“Được rồi.” Tô Diệm đứng dậy, “Qua đây ăn cơm.”

Tô Niệm Niệm thấp giọng nói: “Ừm.”

Dì Vương làm cơm xong liền đi.

Tô Niệm Niệm cúi đầu, xới cơm trong chén.

“Tô nha đầu.” Tô Diệm gọi cô.

Không ai trả lời,

Tô Diệm gõ vào chén, giọng nói to hơn chút: “Tô nha đầu!”

“Em đang ngồi đếm hạt cơm đấy à? Anh bảo dì Vương đặc biệt làm cơm, em không ăn?”

Tô Niệm Niệm đột nhiên chợt tỉnh, hoảng loạn ngược mắt, hai hàng nước mắt lăn dài trên má, cô vội vàng quay đầu đi.

Tô Diệm khựng lại, khó tin nói: “Này Tô nha đầu, chưa gì đã vỡ vụn vậy, anh không phải nói em có một câu thôi sao?”

Nói thì nói như vậy nhưng Tô Diệm vẫn luống cuống đứng dậy, lấy mấy tờ khăn giấy vòng qua bên kia, nhìn bờ vai đang run lên vì khóc của Tô Niệm Niệm, tay anh cuống cuống cầm khăn giấy lau lên mặt cô, “Em sao vậy?”

“Khóc gì chứ.” Tô Diệm vuốt đầu Tô Niệm Niệm, bất lực nói: “Không phải anh đang ở đây sao?”

Lúc Tô Niệm Niệm ngồi một mình cô còn có thể miễn cưỡng giữ vững cảm xúc nhưng có Tô Diệm ở bên nháo nhào, còn an ủi cô một cách ngốc như vậy đã khiến nước mắt cô tuôn trào một cách dữ dội.

Cô cúi đầu, mặc kệ anh.

“Có ai ức hiếp em không?” Sắc mặt của Tô Diệm u ám, trong mắt thoáng có sự bức bối.

Vai Tô Niệm Niệm run lên, đôi mắt đỏ bừng nhìn anh, lại lắc đầu.

“Không có.” Cô vội vàng phủ nhận.

“Không có là tốt.” Tô Diệm dùng ngón tay lau nước mắt cho cô, “Nói rõ đi, tại sao?”

Tô Niệm Niệm cụp mắt, nhỏ giọng nói: “Bởi vì phải từ bỏ một thứ em rất thích.”

Tô Diệm cau mày: “Có thứ gì em không có được?”

“Không nói cho anh.” Tô Niệm Niệm nói.

Tô Diệm 'xí' một tiếng, li3m môi: “Được, không nói cho anh chứ gì.”

Một giây sau anh đổi sắc mặt, “Thích nói thì nói, anh không rảnh đi an ủi em.”

Cảm xúc của Tô Niệm Niệm dịu đi, cô li3m môi, thật sự không lên tiếng nữa.

Tô Diệm đứng nguyên chỗ cũ đợi một lúc, thấy cô vẫn không có ý định nói, sắc mặt anh đen lại ngồi về vị trí của mình.

Anh như bị nén cơn tức, ăn cơm xong liền đẩy chén ra, “Em đi rửa bát.”

Sau đó lạnh lùng đi lại ghế sofa ngồi chơi game.

Tô Niệm Niệm bĩu môi, sau đó ăn thêm mấy muỗng, cô đi rửa chén rồi chạy lên phòng.

Hai người chiến tranh lạnh cả buổi tối.

Trước khi ngủ, Tô Niệm Niệm ôm chân, ngồi dựa vào cửa sổ trong phòng, cô cầm giấy ra lấy máy tính tính toán cộng trừ ba chữ số.

Càng tính, mắt cô càng u ám.

Ngay cả như thứ đơn giản như này còn tính sai.

Rõ ràng là cái này đối với người khác mà nói giống như ăn cơm uống trà, nhưng đối với cô lại khó như lên trời.

Không ai nghiêm túc thấu hiểu cái gì gọi là chương ngại học hành, giai đoạn từ khi học tiểu học đến cấp 2, ở trong mắt người khác cô là đứa IQ thấp.

Nhưng ngoài việc không hề nhạy cảm với con số ra, Tô Niệm Niệm thật sự không cảm thấy IQ của mình có vấn đề.

Cô có thể hiểu các tác phẩm nổi tiếng, có thể nói lưu loát tiếng anh, có thể làm những việc người bình thường có thể làm.

Tô Niệm Niệm nhắm mắt lại.

Không phải nói mỗi người có một thế mạnh sao, tại sao cô lại phải đối mặt với tất cả những lời chỉ trích này?

Rõ ràng là cô đã rất cố gắng thay đổi, nhưng những chuyện cũ cứ kéo cô vào hố sâu không góc đầu lên nổi.

Tô Niệm Niệm vuốt điện thoại.

Từ đầu đến cuối cô cảm thấy mình giống như người bình thường, có thể theo đuổi thứ mình muốn.

Nhưng dường như không phải vậy.

Có người như mặt trăng trên trời, sát cánh bên nhau không phải chỉ là những vì sao tô điểm, mà là mặt trời chói lọi.

Tất cả mọi người đều nói cô không hợp.

Nhưng ước mơ của cô vừa mới bắt đầu, nếu giống như Nguyễn Bạch nói, an phận thủ thường, ở nhà, trong thời gian ngắn là không thể.

Cô chỉ biết làm chậm trễ anh.

Đêm muộn, trăng bị mây đen che khuất, chỉ còn lại những bóng cây nghiêng ngả đung đưa trong gió.

Tô Niệm Niệm nuốt xuống vị đắng trong cổ họng, cân nhắc một lúc lâu, và cuối cùng gửi câu đã chỉnh sửa cho Bùi Ngôn Khanh——

“Thật xin lỗi, em đột nhiên nhớ ra ngày mai còn có việc, không đến được.”

Tác giả có lời muốn nói:

Những người mắc chứng ngại học tập thường có IQ bình thường hoặc IQ siêu bình thường, Nian Nian chúng tôi rất thông minh!

Sau này tôi muốn để mỹ nhân theo đuổi bạn!!!

Đếm ngược âm mưu viết câu chuyện tình yêu---

Chương 40: Chương 40:

Long trời lở đất, hôm nay Bùi Ngôn Khanh tan ca đúng giờ.

Châu Nguyên đến để trực đêm, vỗ vai Bùi Ngôn Khanh, chua chát nói: “Này, hôm nay may mắn quá nhỉ.”

Bùi Ngôn Khanh thay đồ, bật cười, cũng không phủ nhận: “Cũng được.”

Nói xong anh liền rời đi.

“Đi nhanh như vậy làm gì?” Châu Nguyên gọi anh lại, ánh mắt có ý trêu chọc cười nói: “Không biết còn tưởng trong nhà cậu đang giấu một tiểu ngọt ngào nào đấy.”

Bước chân của Bùi Ngôn Khanh khựng lại, quay đầu nhìn anh.

Châu Nguyên thấy sắc mặt anh kì lạ, thốt lên một tiếng ‘mẹ ơi’, “Không phải chứ? Còn có thật cơ á?”

Bùi Ngôn Khanh không phủ nhận, do dự một lúc rồi nhỏ giọng hỏi: “Cậu có biết mấy cô gái nhỏ bây giờ thích cái gì không?”

“Hả?” Châu Nguyên hỏi mơ hồ: “Em gái nhỏ bao lớn?”

“Là...” Bùi Ngôn Khanh liếc môi, cố gắng phun ra con số ước chừng, mơ hồ nói: “Đầu hai mươi.”

Châu Nguyên nhíu mày, phát hiện ra chuyện không hề đơn giản, khó tin nói: “Cậu có vấn đề gì nè?!”

Bùi Ngôn Khanh không lên tiếng.

“Đầu hai mươi?” Châu Nguyên hơi khịt mũi, một lúc sau anh như nhớ ra gì đó, mở to mắt: “Không phải là cô gái nhỏ lần trước đó chứ?”

Bùi Ngôn Khanh không phủ nhận, nhàn nhạt nhìn qua.

“Không nhìn ra đó nha.” Châu Nguyên nhún vai, nhướng mày nói: “Cậu cầm thú dữ vậy?”

Bùi Ngôn Khanh mím môi, “Tớ đi đây.”

“Được được được, coi như là tớ chưa nói.” Châu Nguyên vẫy tay, “Cậu mua một đóa hoa hồng, hoặc son hay túi gì gì đó, càng đắt càng tốt.”

“Con gái thật sự cực kì thích ăn, miệng thì nói muốn giảm cân, một nửa số hộp họ mang về nhà trong các lễ hội mua sắm là đồ ăn vặt.”

“Cậu cứ mua mấy thứ đó đi, nói chuyện thì ghé sát mặt vào, tớ tin chắc không có con gái nào, hừ, tiểu cô nương nào có thể thoát khỏi lòng bàn tay của cậu.”

Bùi Ngôn Khanh im lặng mấy giây, suy nghĩ một lúc rồi trịnh trọng gật đầu.

“Tớ biết rồi.”

Lúc Sở Ninh nhận điện thoại của Bùi Ngôn Khanh thì cô đang dựa lên đầu giường chơi game.

Một kì nghỉ hiếm có, cô quay về nhà một chuyến, hạnh phúc đến mức không biết trời trăng mây gió là gì.

Bùi Ngôn Khanh vào thẳng vấn đề: “Có thời gian không?”

“Không có.” Sở Ninh sút đầu mả trán, không có chuyện gì khiến người ta lo lắng bằng việc đang chơi game thì đột nhiên có người gọi đến, nhưng cuộc điện thoại này cô lại không dám tắt.

Bên đó im lặng một lúc, “VẬY sao? VỐN cậu muốn mua đồ cho con....”

“ĐỢI đã, con lập tức xuống lầu.”

Sở Ninh ngồi xuống hàng ghế sau xe, uể oải híp mắt, “Cậu nhỏ, sao đột nhiên nhớ đến người cháu gái đáng thương mà cậu yêu thương nhất này vậy?”

Bùi Ngôn Khanh nhìn vào gương chiếu hậu, ánh mắt không chút dao động, “Bình thường tụi con thích túi hay son hiệu gì?”

“Thích hoa gì? Thích ăn đồ ăn vặt gì?”

Sở Ninh: “Chỉ cần là đất, con đều thích.”

Nói xong, trong xe trở nên im lặng.

Cô nghi ngờ nhìn vào ánh mắt hơi lạnh nhạt của Bùi Ngôn Khanh, đột nhiên phát hiện ra điểm sáng.

Là 'tụi con', chứ không phải là 'con'.

Tốt lắm.

"Cậu nhỏ." Sở Ninh nhào người lên chỗ khe hở giữa hai ghế hàng trước, nháy mắt với Bùi Ngôn Khanh: "Như này là cậu chuẩn bị xuống tay à?"

Bùi Ngôn Khanh nhướng mày, "Nói năng đàng hoàng." Cái gì mà xuống tay? Nói như thế anh làm chuyện trái pháp luật vậy.

"Hừ." Sở Ninh hất cằm, lạnh lùng nói: "Cậu tự tin là Tô nha đầu có thể chấp nhận một người cao tuổi như cậu?"

Trên mặt Bùi Ngôn Khanh hiện lên một tia mờ mịt, anh sững sốt trong chốc lát, "Cậu không biết."

Sở Ninh quan sát biểu cảm của anh, đột nhiên thấy vui vẻ.

Người cậu nhỏ này của cô đối với phương diện tình cảm quả thật là một tờ giấy trắng.

Cô nhớ rằng cô đã từng đọc trong một tạp chí tình cảm không tên, trong quan hệ nam nữ, rất nhiều lần là nữ chậm rãi móc câu, nam ngơ ngác cắn câu, cuối cùng ngu xuẩn cho rằng mình đuổi theo nam trước.

“Thế nếu không chấp nhận, thì phải làm sao nhỉ?” Sở Ninh đột nhiên muốn trêu anh.

Ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh hơi dao động, nhẹ giọng nói: “Thế thì cậu phải cố gắng hơn một chút?”

“Phụt.” Sở Ninh cười to, cố ý nói: “Thế cậu nhỏ, Lý Thành Tinh cũng thích Tô nha đầu.”

“Cậu cảm thấy tô nha đầu nghĩ cậu là gì ha?”

“Nghĩ cậu lớn tuổi? Nghĩ cậu EQ thấp?”

Đúng lúc đã đến bãi đậu xe của trung tâm mua sắm, Bùi Ngôn Khanh dừng xe lại, hai tay nắm chặt vô lăng, lạnh lùng nhếch môi: “Sở Ninh.”

“Con còn muốn mua đồ không nhỉ?”

Sở Ninh lập tức làm động tác khóa miệng.

Nhưng Bùi Ngôn Khanh phát hiện ra rất nhanh dẫn theo Sở Ninh đi dạo phố là một lựa chọn cực kì sai lầm.

Trung tâm mua sắm có hơn mười tầng, từ tầng một đến tầng cao nhất, bình thường đại tiểu thư đi vài bước đã khóc lóc la hét, bây giờ lại có thể đi hết cả vòng cũng không lên tiếng giận dữ câu nào.

Cuối cùng Bùi Ngôn Khanh xách mười mấy túi lớn nhỏ, mặt anh đanh lại:
“Còn chưa xong?”

Sở Ninh khoanh tay, khẳng khái nói: “Cậu nhỏ, nếu ngay cả chút sự kiên nhẫn này cũng không có thì cái kia có tính là gì.”

“Tô nha đầu mà đi dạo phố thì chỉ hơn chứ không kém.”

Hai bên thái dương của Bùi Ngôn Khanh giật giật, anh hít một hơi thật sâu:
“Đi thôi.”

Dạo phố xong đã là 10 giờ tối.

“Cô ấy thích hoa gì.” Bùi Ngôn Khanh nghiêng đầu nhìn Sở Ninh đang vùi đầu len lén thưởng thức bánh kem, cảnh cáo nói: “Buổi tối đừng có ăn.”

Sở Ninh mỉm cười, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Cậu theo đuổi người ta thì không phải nên tặng một đóa hoa hồng lớn sao?”

“Nếu cậu ôm 99 đóa hoa hồng, tỏ ra dễ thương, có lẽ cũng được.”

Bùi Ngôn Khanh: “....”

Sở Ninh chỉ tùy ý nói một câu thôi, suy cho cùng chuyện tặng hoa tầm thường như vậy, cô không tin ông cậu thiên thần của cô sẽ làm theo.

Nhưng lúc Bùi Ngôn Khanh quả thật ôm một đóa hoa hồng lên xe, cô suýt nữa kinh ngạc rớt cả hàm.

Dưới ánh trăng trắng lạnh, người đàn ông cao lớn, ôm một bó hoa hồng đỏ lớn, đôi mày và đôi mắt lạnh lùng thường ngày như phủ một tầng sương mù mềm mại, khi đôi mắt đen láy khẽ nhìn ai chắc hẳn người đó sẽ tim đập xao xuyên mắt.

“Hoa này được không?” Bùi Ngôn Khanh cúi mặt hỏi, anh đưa đóa hoa qua, đầu ngón tay cầm bó hoa ấm như ngọc.

Được chứ, sao lại không được. Tô nha đầu có thể nhảy bổ lại luôn đấy chứ!!!

Sở Ninh suýt chút nữa hét lên, hóa ra người đàn ông tặng hoa cũng rất lãng mạn!

Cô kiểm lại bàn tay muốn tóm lấy, chợt bừng tỉnh: "Ngày mai Tô nha đầu sẽ không phải thành mợ nhỏ của con đấy chứ?"

Bùi Ngôn Khanh đặt qua ra ghế sau, nghe xong khoe môi anh cong lên.

“Cậu đưa con về.” Bùi Ngôn Khanh lên xe, “Đồ tối nay mua con có thể lấy một nửa.”

Sở Ninh sáng mắt, được voi đòi tiên nói: “Thế hoa này con có thể lấy đi một nửa không?”

Một lúc sau, không có ai phản hồi.

Cô nghiêng đầu nhìn qua.

Thấy cậu nhỏ mình không đổi sắc mặt nhìn điện thoại, ngón tay thon dài siết chặt lại.

Một lúc lâu.

Anh ngược mắt lên, giọng nói cố bình tĩnh: “Toàn bộ hoa con lấy đi đi.”

“Ngày mai tạm thời không dùng tới rồi.”

“Hả?” Sở Ninh ngơ ngác: “Tại sao không dùng tới? Không phải cậu với Tô nha đầu hẹn...gặp riêng sao?”

Bùi Ngôn Khanh khởi động xe, nhìn về phía trước: “Cô ấy nói mai có việc.”

Sở Ninh ừm một tiếng, thấy kì lạ lắc đầu, “Cậu ấy có việc gì mà con lại không biết được chứ?”

Lời nói vừa dứt cô cảm thấy không khí trong xe có chút không đúng lắm.

Sở Ninh hít một hơi thật sâu, nhìn liếc sang người bên cạnh.

Cậu nhỏ nhà mình mím chặt môi, ngón tay phải gõ từng nhịp lên vô lăng.

Cô âm thầm ngồi nhích ra xa một chút.

Thường thì khi anh làm động tác này, nó báo hiệu tâm trạng anh cực kì tệ.

Cậu nhỏ của cô, cứ như vậy bị cho leo cây rồi sao?

Sau khi về nhà, Sở Ninh điên cuồng spam wechat của Tô Niệm Niệm.

“Tô nha đầu, ngày mai có chuyện gì lớn mà quan trọng hơn chuyện chung thân đại sự hả?!”

“Mau nói coi!”

“Cậu đang làm gì vậy? Cậu có biết cậu bỏ lỡ bao nhiêu triệu không hả?!”

“Tô nha đầu, cái con nhỏ này?”

Sở Ninh gửi nhiều tin nhắn nhưng toàn bộ đều bật vô âm tính, hai bên thái dương cô giật giật.

Cô quyết định gọi thẳng qua, bên kia báo ngoài vùng phủ sóng.

Sở Ninh: Mất điện thoại?

Cô hết cách, cúi đầu chạm vào đóa hoa hồng tinh xảo dưới ánh đèn, có chút thương hại lắc đầu.

Tô Niệm Niệm gửi xong tin nhắn đã khóa máy điện thoại.

Cô không dám nhìn tin nhắn trả lời lại của Bùi Ngôn Khanh, chỉ dám làm con rùa rụt cổ.

Tối đó cô chui vào chăn rất sớm, nhưng ngủ không hề yên giấc, cảnh tượng trong mơ rất kỳ lạ.

Cô mơ thấy trước kia.

Những ký ức bị niêm phong và bị khóa đó lần lượt xuất hiện.

Một số khuôn mặt đã bị mờ từ lâu, nhưng những từ đó cô vẫn còn nhớ đến bây giờ.

Mấy người hầu xúm nhau ăn hạt dưa tán gẫu, chăm chọc nhìn cô: “Nhà giàu như vậy cũng tốt, đứa nhỏ ngốc như vậy mà còn được nuôi sung sướng.”

“Còn không phải sao, trong thôn tôi có một đứa trời sinh đã ngốc, mười mấy tuổi bị người nhà ép bán cho thôn kế bên làm vợ rồi.”

“Bởi vậy mới nói vẫn nên coi số đó.”

“Này, đừng nói nữa, coi....”

“Ay ya, sợ gì, con nhỏ ngốc này bây giờ 1 công 1 bằng nhiều còn không biết, sao nghe hiểu.”

Sau đó, cô đứng ngoài cửa, lắng nghe cuộc cãi vã giữa Tô Thiên Trạch và Tống Tử.

“Đây còn không phải là một lỗi từ việc lấy ra từ trong bào thai? Lúc mang thai, bà cứ một hơi muốn quán xuyên công ty, bây giờ hay rồi ha? Đứa con này như thế, mặt mũi tôi để đây?”

Tổng Tử tức giận trả lời lại ông: “Ông đang trách tôi? Nói không chừng liệu có phải do gen của Tô gia không hả, nhà ông có bà con xe bị thiếu năng à?”

“Tôi có vấn đề? Thế Tô Diễm sao lại thông minh như vậy hả?”

“Bỏ đi bỏ đi, sinh cũng đã sinh rồi, cứ nuôi đi.”

Mãi đến khi lên cấp 2.

Bạn cùng bàn của Tô Niệm Niệm là Lâm Thư Thành, cậu bé thông minh và nổi tiếng nhất trong lớp, và cậu ấy là người duy nhất chịu khó nói với cô ấy: “Tính sai rồi nè.”

Sau đó, Lâm Thư Thành sẽ giúp cô sửa cho đúng.

Mặc dù anh đều đối xử tốt với mọi người nhưng Tô Niệm Niệm rất trân trọng lòng tốt này và cố gắng đền đáp bằng nhiều cách khác nhau.

Cô sẽ mang theo sữa cho anh, làm điểm tâm cho anh.

Mãi cho đến khi một nữ sinh thông minh và xinh đẹp nhất trong lớp, Cát Giai cười hì hì hỏi anh: "Ô Niệm Niệm có phải đang theo đuổi cậu không vậy? Cậu thích cô ta?"

Phản ứng của Lâm Thư Thành rất lớn, nụ cười trước giờ luôn ấm áp bỗng nhiên biến mất, nói một cách thờ ơ: "Làm sao có thể? Tớ mà lại đi thích một con ngốc không biết cộng trừ?"

Câu nói này như cọng rơm làm gãy lưng con lạc đà.

Cô nghĩ, mặt miệng người đời sao lại đáng ghê tởm như vậy.

Tô Niệm Niệm quyết tâm nghỉ học.

Cô trốn trong phòng múa ở nhà, nhảy cả hai ngày liền.

Chỉ có múa cô mới có thể cảm nhận được tự do tuyệt đối, mới vượt qua tất cả những chiếc lồng giam giữ cô.

Lúc cô nhắc đến chuyện nộp đơn chuyển trường, Tô Thiên Trạch lại khất khe hỏi cô: Nếu chọn múa thì con chỉ có một con đường này.”

“Bởi vì con không có lựa chọn khác.”

“Con sẽ không hối hận.”

Tô Niệm Niệm nhớ như in câu trả lời của mình.

Lúc mở mắt ra lần nữa, đã là trưa ngày hôm sau.

Vỏ gối thấm đẫm nước mắt, Tô Niệm Niệm lơ đãng một lúc, cô dụi dụi đôi mắt đau nhức.

Rất lâu.

Tô Niệm Niệm mò tìm điện thoại rồi mở lên.

Tay cô hơi run run nhấp vào khung chat với Bùi Ngôn Khanh.

Bên đó là tin nhắn tối hôm qua, từng câu từng chữ cực kì kiên nhẫn---

“Thế tôi đợi em có thời gian, được không?”

Tác giả có lời muốn nói:

Quá khứ đã là quá khứ rồi! Nha đầu của chúng ta sau này sẽ có mỹ nhân, có anh trai, có Sở Ninh, có Bùi Diễm! Lúc viết hai chương này tôi cũng đau lòng, nhưng trong cuộc sống như thế này, nha đầu của chúng ta vẫn tỏa sáng rực rỡ!

Còn về đám người xấu xa đó, tôi sẽ cố gắng hết sức để họ nhận quả báo (vỗ tay).

Chương 41: Chương 41:

Tô Niệm Niệm sững sờ nhìn chằm chằm màn hình, ngón tay dùng sức đến trắng bệch.

Cô hạ mắt, gõ nhẹ vào màn hình, viết rồi lại xóa, cô cứ do dự ở nút gửi mãi một lúc lâu.

“A, ngại quá, gần đây em khá bận.”

Ghi ghi xóa xóa mấy lần, Tô Niệm Niệm cắn răng, nhấn gửi đi.

Điện thoại như một quả bom đốt cháy lòng bàn tay cô, cô không dám xem nữa, thất thần ném điện thoại sang một bên.

Mãi cho đến khi chuông điện thoại reo lên.

Tim Tô Niệm Niệm đập như trống, cô làm công tác chuẩn bị định cầm điện thoại, nhìn xem người gọi là Sở Ninh.

Cô thở hắt ra, đứng dậy xuống giường, giọng nói khàn đi: “Alo.”

“Cậu vừa mới tỉnh dậy à?” Sở Ninh vừa nghe đã nghe ra, khó tin nói: “Tô nha đầu, cậu đừng nói với tớ cậu từ chối cậu nhỏ của tớ là để ngủ à?!”

Tô Niệm Niệm im lặng một lúc: “Nếu thì sao?”

Sở Ninh hít một hơi sâu, “Thế cậu chính là tra nữa điển hình! Cậu đã thành công bước một chân vào cửa lớn rồi, bây giờ lại hồi hận?”

“Cũng không phải vậy.” Tô Niệm Niệm đi vào nhà vệ sinh, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của mình trong gương, mím môi, “Chỉ là tớ đột nhiên cảm thấy không thích hợp lắm.”

Cái tình tiết xoay 180 độ này, Sở Ninh nhất thời cũng không biết nên đứng bên nào, khựng lại một lúc cô lại nói: “Cậu thật sự chê việc cậu nhỏ tớ tuổi tác lớn, EQ thấp hả?”

Cô có hơi hoảng: “Thế cậu hãy sớm nói rõ ràng với chú ấy, cậu nhỏ của tớ rất ngay thẳng, cậu không nói rõ, cậu tớ sẽ không nhận ra.”

Tô Niệm Niệm cụp mắt, “Biết rồi.”

“Ài.” Sở Ninh thở dài, còn muốn nói thêm gì đó, có hơi bất lực: “Tô nha đầu, tớ nói thêm câu nữa, cậu nhỏ của tớ dù tuổi tác lớn hơn cậu một chút nhưng thật sự là cực phẩm đó. Cậu bỏ lỡ cậu tớ, sau này nói không chừng thật sự không có ai tốt...”

“Tớ biết rồi.” Tô Niệm Niệm nhàn nhạt cắt ngang, im lặng một lúc, thấp giọng nói: “Nhưng anh ấy xứng đáng với người tốt hơn.”

Sở Ninh không nói nhiều nữa, thở dài một hơi: “Thế có cần tớ truyền lại lời gì với cậu ấy không?”

“Tớ sẽ tìm cơ hội chính miệng nói.”

Một ngày nghỉ hiếm có, đồng hồ sinh học hơi sai lệch, Bùi Ngôn Khanh vẫn tỉnh lại rất sớm.

Mấy ngày liên tục đều mệt mỏi không hề vì một giấc ngủ ngắn mà khỏe lên, Bùi Ngôn Khanh ngẩng đầu lên, duỗi cơ, một tay khác cầm điện thoại, bật màn hình lên.

Ánh mắt tập trung vào thông báo wechat, dừng lại ở tài khoản hình nền con mèo tên snn.

Nhưng không có hiển thị tin nhắn.

Ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh trở nên trầm xuống, ngón tay vuốt cập nhật.

Nhưng dù anh có lướt mấy lần, thậm chí coi lại mạng wifi vẫn không có gì.

Anh mím chặt môi, lại nhìn đồng hồ, 6 giờ rưỡi.

Tối qua anh trả lời cô lúc 10 giờ rưỡi.

Nói không chừng, không nhìn thấy thì sao.

Bùi Ngôn Khanh nhắm mắt, đè nén lại mọi cảm xúc.

Sau khi đi tập thể dục buổi sáng, Bùi Ngôn Khanh đến nhà bếp, đang định làm mấy lát bánh mì, ánh mắt dừng lại ở cái bánh kem nhỏ trong tủ lạnh.

Sở Ninh nói Tô Niệm Niệm thích ăn nhất là bánh kem của tiệm này.

“Tô nha đầu thật sự sinh ra đã có mệnh công chúa, rất nhiều lúc còn chú trọng hơn cả con.” Sở Ninh vừa nói vừa đặt một cái bánh nhỏ bằng lòng bàn tay với giá 4 con số vào hộp, “Bánh kem ở tiệm này, nếu không sợ báo, lần nào cô ấy cũng có thể mặt không biến sắc ăn 4 cái.”

“Người đàn ông bình thường thật sự không nuôi nổi cô ấy, cậu nhỏ, cậu phải làm tốt công tác chuẩn bị, đừng bị vẻ ngoài của cô ấy đánh lừa.”

Bùi Ngôn Khanh chợt tỉnh, nhìn chiếc bánh nhỏ hình thiên nga trắng muốt nằm im lìm trong tủ lạnh, tinh xảo đến từng cọng lông, nhưng nhỏ đến mức cắn hai miếng là đã hết.

Giống như một tác phẩm nghệ thuật, giống như thức ăn.

Nhưng như vậy thì có làm sao.

Anh cụp mắt.

Công chúa đương nhiên đều muốn những thứ tốt nhất, chỉ cần cô nguyện ý muốn.

Sau khi ăn xong bữa sáng đơn giản, Bùi Ngôn Khanh ngồi trong phòng sách, mắt dán vào những tờ báo học thuật mới nhất, lại phát hiện ra bản thân không tài nào tập trung được.

Đây gần như là điều chưa từng xảy ra.

Ánh mắt anh dồn hết lên màn hình điện thoại đặt cạnh bên liếc mắt cái là thấy, lại nhìn đồng hồ.

Vẫn không có tin nhắn nào.

Xoa xoa đầu ngón tay, anh dứt khoát khép sách lại, bất động nhìn chăm chăm màn hình, không ngừng cập nhật tin tức.

Cho đến khi chuông cửa vang lên, một tiếng, không vội.

Bùi Ngôn Khanh đột nhiên ngược mắt lên, đôi mày bình tĩnh bỗng trở nên hỗn loạn, anh đi về phía cửa, không chút suy nghĩ mở ra.

“Tô...” Lời đến miệng lại đột nhiên nuốt xuống.

Bùi Ngôn Khanh nhìn người phụ nữ mỉm cười tươi như hoa trước mặt, ánh mắt đông cứng rồi sự lạnh lùng như thường ngày.

Nguyễn Bạch mỉm cười nhìn anh, “Sao nào, không hoan nghênh em à?”

Bùi Ngôn Khanh nhàn nhạt nói: “Không biết Nguyễn tiểu thư tìm tôi có chuyện gì?”

“Ông nội nói địa chỉ cho cô?”

“Phải.” Nguyễn Bạch cười niềm nở, gật đầu, nhìn vào trong: “Không mời em vào nhà ngồi chút à?”

Bùi Ngôn Khanh không nhúc nhích, mặt không biến sắc: “Không thích hợp.”

Nụ cười trên môi Nguyễn Bạch đông cứng, tay cầm túi siết chặt: “Hôm nay em đến, có lời muốn nói.”

Nguyễn Bạch hơi nhú mào, không nói gì.

“Có liên quan đến cô giáo Tô.” Ánh mắt của Nguyễn Bạch nhìn chằm chằm Bùi Ngôn Khanh, “Anh có hứng thú tìm hiểu một chút sao?”

“Nhà hàng Trung Quốc này nghe nói rất ngon.” Nguyễn Bạch nhướn mào chỉ vào biển hiệu.

Nhà của Bùi Ngôn Khanh gần bệnh viện trực thuộc, nhà hàng này ở xung quanh bệnh viện.

Anh thản nhiên ngược mắt lên nhìn tấm bảng, ánh mắt đờ ra.

Đây là nhà hàng mà Tô Niệm Niệm và Sở Ninh từng mời anh ra bảo anh làm giấy xác nhận giả cho.

Đột nhiên nhớ đến cách cô gái nhỏ kia làm nũng với anh, môi Bùi Ngôn Khanh bắt giác cong lên, cúi mắt che đi ý cười.

Hai người tìm chỗ ngồi xuống.

Nguyễn Bạch nhìn thực đơn, từ tốn hỏi: “Anh ba vừa nghĩ đến cái gì mà vui vẻ quá vậy?”

Bùi Ngôn Khanh cúi đầu lướt điện thoại, nhìn thấy giao diện tin nhắn vẫn bật vô âm tín, anh buồn bực tắt màn hình, nhàn nhạt nói: “Nghĩ về người tôi

muốn gặp.”

Tay Nguyễn Bạch khựng lại, nụ cười trên khuôn mặt dù cố gắng duy trì đến thế nào cũng tắt ngúm: “Là cô giáo Tô sao?”

Bùi Ngôn Khanh không trả lời, coi như là thừa nhận.

Nguyễn Bạch buông thực đơn xuống, bút theo đó rơi xuống đất, cô hừ nhẹ một tiếng, giọng nói lạnh như băng: “Cuối cùng anh cũng chịu thừa nhận rồi?”

“Ừm.” Bùi Ngôn Khanh thản nhiên nhìn cô: “Không có gì không thể thừa nhận cả.”

“Cũng là mượn cơ hội lần này để nói rõ với cô.”

Sắc mặt của Nguyễn Bạch trở nên u ám, ngón tay găm vào lòng bàn tay: “Vậy anh định sẽ nói với ông nội Bùi thế nào?”

“Anh cảm thấy ông nội Bùi có thể sẽ đồng ý à?”

Bùi Ngôn Khanh nhấp một ngụm trà: “Đợi cô sẵn lòng rồi tôi sẽ thẳng thắn nói với ông nội.”

“Còn những thứ khác, không phiền cô hao tâm tổn sức.”

Nguyễn Bạch bật cười, mĩa mai một câu: “Sẵn lòng?”

“Thế anh có lẽ phải thất vọng rồi.” Nguyễn Bạch khoanh tay, hất cằm: “Tô Niệm Niệm từ cấp hai đã có người con trai cô ta thích rồi.”

Cô nhấn mạnh: “Thích đến mức ai ai cũng biết.”

Bùi Ngôn Khanh chột ngắc đầu lên.

Nguyễn Bạch làm ra vẻ bình tĩnh, quan sát anh từ trên xuống dưới, “Kiểu

người mà Tô Niệm Niệm thích là đẹp trai, đầu óc, giống y hệt như người con trai cô ấy thích hồi cấp 2. Nhưng những thứ này anh vừa hay có, cô gái nhỏ này chỉ là tìm chút cảm giác mới mẻ thôi.”

“Nhưng nói không chừng sẽ cảm thấy chán ngay thôi.”

Ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh trở nên lạnh lùng, “Nói xong chưa?”

“Không tin?” Nguyễn Bạch cười một tiếng, “Người con trai đó họ Lâm, cô giáo Tô học múa, cũng là cậu ta.”

Tay cầm ly trà của Bùi Ngôn Khanh hơi siết chặt, anh nhắm mắt, cẩn thận nhớ lại một lúc, âm thầm bật ra ba chữ: “Lâm Thư Thành?”

“Sao anh biết?” Nguyễn Bạch liếc mắt.

Anh không trả lời, giọng nói nhàn nhạt: “VẬY cho nên.”

Nguyễn Bạch nhún vai, “Cho nên anh phải làm cho rõ, cô gái nhỏ người ta có ánh sáng rực rỡ của đời mình 7,8 năm rồi.”

“Bây giờ Lâm Thư Thành đang đi tìm Tô Niệm Niệm ở khắp nơi, có lẽ vừa gặp mặt thì mọi hiểu lầm sẽ tiêu tan, thuận theo tự nhiên ở cạnh bên nhau.”

Bùi Ngôn Khanh lạnh lùng nhìn qua, ánh mắt có hơi biến đổi nhưng đã rất nhanh lấy lại sự bình tĩnh, anh mím môi: “Tình cảm lúc đó cũng coi là thật?”

Nói xong, ánh mắt anh nhìn qua màn hình đột nhiên sáng đèn, sau khi nhìn thấy tin nhắn sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

Nguyễn Bạch đang định nói chuyện, nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh cúi đầu xem điện thoại, ngón tay thon dài siết chặt, hàng lông mày luôn bình tĩnh có hơi lạnh lùng.

Mấy giây sau Bùi Ngôn Khanh đứng lên, nhìn cô từ trên xuống dưới: “Nếu

cô chỉ là muốn nói điều này với tôi, thế chúng ta không có gì để nói nữa rồi.”

“Lời của tôi đã truyền đạt xong, cơm cũng không cần ăn.”

Nói xong, anh xoay người rời đi, tốc độ đã mất đi sự bình tĩnh thường có, như đang cố đè nén một cảm xúc nào đó.

Mất bình tĩnh rồi.

Nguyễn Bạch nhìn chăm chăm bóng lưng của người đàn ông, ánh mắt lóe lên sự u ám không rõ.

Cô tuyệt đối không tin cô có thể thua một tiểu nha đầu đó.

Dù cô không có được anh.

Nhưng người như Tô Niệm Niệm cũng tuyệt đối không được hơn.

Tô Niệm Niệm bắt đầu lên lớp như thường ngày, có ngày nghỉ, cuối tuần cô tiếp tục đến dạy kèm cho Bùi Điềm.

Bùi Điềm vẫn hỏi thăm tình hình tiến triển của cô và Bùi Ngôn Khanh.

Nhưng Tô Niệm Niệm cũng không có dũng khí nói đến chủ đề này, mỗi lần sau khi dạy xong là cô chuồn nhanh như bay.

Mãi cho đến khi Bùi Điềm đành mặt hỏi cô, “Chị, có phải chị thay lòng rồi không? Hu hu hu.”

“Không có.” Gần như không hề do dự, Tô Niệm Niệm trả lời.

“Thế sao chị không nỗ lực?”

Tô Niệm Niệm há môi, phát hiện nói không ra lời.

Cô cup mắt: “Cho chị chút thời gian nữa đi, được không?”

Cho cô chút thời gian, dứt khoát hẳn.

Cứ như vậy bình yên qua hai tuần.

Tô Niệm Niệm vẫn lăm lăm lúc nhìn chăm chăm khung chat với Bùi Ngôn Khanh mà xuất thần.

Hôm đó, Bùi Ngôn Khanh vẫn trả lời lại cô, một câu rất đơn giản: “Gần đây rất bận, thế đợi một thời gian nữa. Mỉm cười.”

Tô Niệm Niệm che mặt, phát hiện mình căn bản không thể nào kháng cự lại bất cứ một chút sự dịu dàng nào.

Sao lại có người như vậy.

Bề ngoài lạnh lùng như tảng băng, bên trong ấm áp như ánh nắng mặt trời.

Nhưng một người trời sinh kiêu ngạo như anh khi biết quá khứ của cô mà vẫn cho cô sự tôn trọng lớn nhất, bao gồm tất cả sự mạnh mẽ mà cô có.

Đến bây giờ cô thậm chí ngay cả dũng khí nói rõ cũng không có.

Sao có thể, sao có thể có người nữ, đẩy anh ra.

Cô khó khăn lắm mới xua tan đi được vàng trắng lạnh lùng, sao có thể không là của cô được.

Tô Niệm Niệm cố gắng để mình bận rộn, tất cả những lúc rảnh rỗi đều dồn đi tập luyện, lại đăng kí thêm mấy cuộc thi nữa.

Gần như dùng cách bận rộn như này để có thể làm tê liệt tinh thần---

Liệu có thể kéo dài thêm được không.

Tuần này đang bắt đầu tuyển cho cuộc thi múa bale toàn quốc.

o

Địa điểm chọn là ở đại học múa A, toàn là những sinh viên ưu tú của toàn tỉnh, sau khi tuyển chọn sẽ được lọt vào vòng tuyển chọn toàn quốc.

Cuộc thi này mấy năm trước cô từng đăng kí, không khó để lọt vào danh sách rút gọn của cuộc thi quốc gia, nhưng do số lượng suất quốc tế ít, cuối cùng cô đã dừng lại ở cuộc thi quốc gia.

Năm nay cô mang thái độ thử vận đi đăng kí.

Nhưng Sở cá mặ. Ninh nhận ra rằng đối mặt với một cuộc cạnh tranh có giá trị cao như vậy, cô sẽ không nằm yên nữa mà quyết định đăng kí.

Hôm diễn ra cuộc thi.

Sở Ninh khoanh tay, đứng sau khán đài chờ đợi.

Cô làm bộ bình tĩnh nói: “Ừm, quên nói với cậu rồi.”

“Hửm?” Tô Niệm Niệm cúi đầu thử giày.

“Mẹ tớ đến rồi.”

Tô Niệm Niệm: “Ừm, này không phải rất tốt sao? Anh trai tớ vốn cũng muốn đến nhưng hôm nay có tiết.”

“Còn có cậu nhỏ của tớ.”

Sở Ninh lè lưỡi, “Tớ nói tớ vừa nhớ ra, cậu tin không?”

Tin cái quỷ.

Tô Niệm Niệm âm thầm thở ra, tay bắt giắc co lại.

Một lúc sau, cô nhỏ giọng nói: “Thế hôm nay tớ sẽ nói rõ ràng.”

Tác giả có lời muốn nói:

Dự tính hai chương nói hết!!!

Trước khi đó để mỹ nhân đau khổ chút đi!

Mấy ngày gần đây quá bận, chương mới nhất có thể sẽ có hơi muộn, xin lỗi mấy tiểu thiên sứ, đợi đến ngày 16 tôi sẽ cố định thời gian 9 tối, mỗi chương cũng sẽ nhiều hơn chút, cúi chào!

Chương 42: Chương 42:

Nhà hát của trường múa có hình bầu dục, đứng dưới khán đài, vị trí từ trên cao nhìn xuống cực kì tráng lệ.

Không khí hôm nay so với ngày thường có chút long trọng, ngoại trừ phụ huynh thí sinh, còn có học sinh đến xem.

Bùi Ngôn Duyệt tùy ý lật qua danh sách thí sinh, an ủi nói: “Ninh Ninh cuối cùng cũng biết tranh đua rồi.”

“Nhưng có thể thăng cấp hay không phải dựa vào trời cao rồi.” Bà lắc đầu thở dài một tiếng, nói với Bùi Ngôn Khanh: “Này, em xem, năm nay cao thủ gần như đều đăng ký rồi.”

“Niệm Niệm, Thu Cẩn, hai người này....” Bùi Ngôn Khanh chỉ xuống từng người một.

Bùi Ngôn Khanh Đặt đầu ngón tay lên mép danh sách, ánh mắt anh rơi vào cái tên ở giữa, không thể rời mắt.

Tô Niệm Niệm đứng thứ năm, , và tên của cô được theo sau bởi màn trình diễn - "Người đẹp ngủ trong rừng".

Bùi Ngôn Duyệt còn đang thở dài than thở: “Con bé Niệm Niệm này, hai năm trước thăng hạng lên cấp quốc gia, thời gian học múa còn không dài bằng Niệm Niệm, nhưng không biết đã chịu bao nhiêu khổ mới vượt qua tất cả.”

“Ninh Ninh nếu có thể có chút dụng tâm giống con bé thì mồ mả tổ tông

Bùi gia nhất định sẽ hương khói."

Giọng nói của Bùi Ngôn Khanh rất khàn, bất giác bật cười, "Nỗ lực của con bé đáng được khen ngợi."

Bùi Ngôn Khanh ngạc nhiên nhướn mày, nghiêng đầu nhìn đứa em ít nói của mình, bà hỏi dò: "Khó khăn lắm em mới được nghỉ, sao không đi với Nguyễn tiểu thư đi? Chạy đến đây làm gì?"

"Điều bộ của lão gia hiện tại xem ra là chấp niệm muốn Nguyễn Bạch làm cháu dâu rồi đó."

Ánh mắt Bùi Ngôn Khanh không một chút dao động, nhàn nhạt nói: "Sẽ không phải là cô ấy."

Bùi Ngôn Duyệt vừa định nói gì đó thì người mc đã tuyên bố cuộc thi bắt đầu.

Màn biểu diễn của một vài người đầu tiên ở mức trung bình, nhưng Bùi Ngôn Duyệt không có hứng thú xem, bà đánh giá cao vẻ đẹp hơn.

Bùi Ngôn Duyệt nghiêng đầu, khoanh tay nhìn đứa em trai nhà mình, đầu óc đột nhiên nhạy lên nhớ ra gì đó.

Cái gì mà 'Sẽ không phải là cô ấy'? Cái này ý là có người khác?

"Lão tam, câu nói vừa nãy của em có ý gì?" Bùi Ngôn Duyệt hỏi.

"Cái gì?" Ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh nhàn nhạt nhìn qua.

"Đây là em có người con gái mình thích rồi à?" Bùi Ngôn Duyệt hoài nghi hỏi.

Sau đó bà nhìn đứa em trai đầu gối của mình, ánh mắt dịu đi, cong môi mỉm cười lại còn gật đầu.

Bùi Ngôn Duyệt: ? ? ?

Bà kiên quyết nói: “Thế khó khăn lắm em mới có một ngày nghỉ, không đi theo đuổi con gái nhà người ta, chạy đến xem cái này?”

Mc trên sân khấu đang giới thiệu tiết mục: “Tiếp theo xin mời thí sinh số báo danh 5, Tô Niệm Niệm đến từ khoa ba lê của trường múa A, biểu diễn tiết mục ‘Người đẹp ngủ trong rừng’.

Ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh dán chặt lên sân khấu, nhìn cô gái bình tĩnh bước lên sân khấu, lông mày và đôi mắt của cô ấy long lanh với ánh sáng không bao giờ rời khỏi cô.

Anh cong miệng cười: “Không phải em đến theo đuổi à?”

Nhìn thấy Tô Niệm Niệm lên sân khấu, Bùi Ngôn Duyệt vốn đã tập trung sự chú ý định coi biểu diễn, câu nói này của Bùi Ngôn Khanh lọt vào tai bà mấy giây sau bà mới phản ứng lại.

Cái gì theo đuổi? Theo đuổi cái gì?

Bùi Ngôn Duyệt há hốc mồm, nghiêng đầu nhìn Bùi Ngôn Khanh, lại ngược nhìn lên sân khấu, quay mòng mòng như chong chóng: “Em, em đến thật?”

“Không phải cái chuyện chị đang nghĩ đó chứ?”

Bùi Ngôn Khanh đưa ngón trỏ lên môi, ánh mắt không nỡ rời đi khỏi sân khấu: “Đợi em xem xong đi.”

Câu trả lời này, chứng minh mọi thứ.

Bùi Ngôn Duyệt ngẩng đầu lên, trong lòng âm thầm niệm ba lần ‘A Di Đà Phật’. Dù lúc đầu bà cảm thấy hai người rất xứng đôi, nhưng cũng chỉ dám nghĩ vậy thôi, suy cho cùng bỏ qua chuyện tuổi tác, thì tính khí này của đứa em trai này của bà cũng là vấn đề.

Bây giờ Bùi Ngõn Khanh thật sự muốn xuống tay với cô gái nhỏ giống Ninh Ninh, bà lại cảm thấy rất gây nghiệp chướng, rất muốn chửi mấy câu cảm thú, nhưng nói đi nói lại cũng là người nhà mình.

Nghĩ đi nghĩ lại, Bùi Ngõn Duyệt vẫn lựa chọn im lặng, nhìn lên sân khấu.

So với mấy thi sinh trước, trình độ này của Tô Niệm Niệm quả thật có thể hoàn toàn đẽ bẽ họ, cực kì hút mắt, khiến người ta không tài nào lơ đãng được.

“Thật đẹp nha.” Bùi Ngõn Duyệt giơ điện thoại lên quay phim: “Người con gái như thế này, nếu mà em đối xử không tốt với con bé, chị cũng có thể đoạn tuyệt quan hệ với em, nghe không hả?”

Bùi Ngõn Khanh: “Nghe thấy rồi.” Anh im lặng một lúc rồi cười nhỏ nói: “Sao có thể nữ.”

Rạp hát huyền não dần dần yên ắng.

Một màn trình diễn tốt có thể khiến mọi người không thể rời mắt, nhìn những người trên sân khấu với vẻ rục rĩ.

Cho đến khi đột nhiên bị người trước mặt chặn lại, Bùi Ngõn Duyệt không nói nên lời nhìn sang, người đến chính là cô gái biểu diễn trước.

Điểm của cô ấy thấp nhất trong số những người đầu tiên, và ngay cả một người bình thường cũng có thể thấy rõ rằng nền tảng của cô ấy không đủ vững chắc.

Thật trùng hợp, các clip cô ấy chọn cũng giống như của Tô Niệm Niệm, độ khó cao và kỹ năng mạnh mẽ.

Có sự so sánh với cô ấy, phần trình diễn của Tô Niệm Niệm trở nên xuất sắc và rục rĩ.

Cô gái đó ngồi xuống, cảm rằm với người con trai bên cạnh mình: “Phiền chết đi được, hôm nay đúng là rất xui xẻo mới bốc trúng số báo danh 4 này mà, vừa hồi hộp cái là làm sai mấy lần liền.”

“Số may mắn của tớ rõ ràng là số 5.”

Người con trai đó không hề trả lời lại, nhìn như có vẻ đang rất tập trung coi phần trình diễn.

Cô gái đó còn chưa chịu bỏ cuộc, “Này, Lâm Thư Thành, cậu có nghe thấy tớ nói chuyện không vậy?” Cô chỉ lên sân khấu, cười khinh thường nói: “Sao hả? Mắt không nở rời đi luôn?”

Người con trai thấy phiền phức cau mày, “Cát Giai, cậu có thể im lặng một chút không hả?”

Cát Giai hừ một tiếng, mỉa mai nói: “Sao? Hối hận ban đầu làm vậy à?”

“Cậu nghĩ xem, cậu nói đó ban đầu nếu không bị cô ta nghe thấy, con ngốc đó nói không chừng bây giờ vẫn còn ngu ngốc chạy theo sau đuôi cậu, làm sao có được ngày hôm nay chứ?”

Mu bàn tay Lâm Thư Thành nổi gân xanh, nhưng cũng chỉ có thể cố kìm nén cơn giận, thẹn quá hóa giận anh nói: “Cậu câm miệng.”

“Đáng tiếc thật.” Cát Giai lại không chịu bỏ qua nói: “Người ta bây giờ là con vịt xấu chuyển mình, người thường không thèm liếc mắt nhìn, cứ thích cướp lấy vị hôn phu của người khác. Đó là gia đình giàu có hàng đầu ở thành phố A ...”

Bùi Ngôn Duyệt càng nghe mi tâm càng nhúu nhiều hơn, đôi mắt và đôi lông mày luôn chứa ý cười giờ đây đã trở nên lạnh lùng, bà đang định lên tiếng yêu cầu cô gái này câm miệng thì động tác của người bên cạnh nhanh hơn bà.

Bà sửng sốt nhìn người em trai vẫn luôn cung kính lễ độ của mình đập lên chiếc ghế ở hàng ghế đầu, lông mày như đóng băng, tràn đầy thù địch.

Lực chân thậm chí rất nặng, xuyên qua lớp vải dày độn của lưng ghế, khiến cô gái suýt trượt khỏi ghế và cắn vào lưỡi.

Cát Giai sợ đến mức tê cả đầu lưỡi, tức giận quay đầu lại, sau khi nhìn rõ mặt người đàn ông, cô lại quay sang hoảng sợ.

Lúc này, người con gái trên sân khấu đã hoàn thành động tác cuối cùng, cô nho nhã cúi người chào khán giả, chiếc cổ mảnh khảnh nối liền với tấm lưng trắng như tuyết, tư thế đẹp đến mức khiến người ta không thể rời mắt.

Những tràng pháo tay dồn dập của khán giả đã át đi dòng chảy ngầm đầy sóng gió ở nơi này

Ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh trở nên u ám, như nhuộm đen, anh nhìn cô gái trước mặt với vẻ mặt lảng tránh, mím môi nói: “Có phải tôi đã từng gặp cô ở đâu rồi không?”

Cát Giai càng hoảng hơn.

Mấy tin tức này cô nghe được từ miệng của Thư Cán, chấp nối lại mới lờ mờ hiểu ra câu chuyện.

Nhưng bây giờ bị chính người trong cuộc nghe thấy, nếu truyền đến tai Nguyễn Bạch, Thư Cán sẽ là người đầu tiên không tha cho cô.

Cát Giai run rẩy nói, “Bùi, Bùi thiếu gia, xin lỗi, tất cả đều là em nói năng bậy....”

Lâm Thư Thành cũng quay đầu qua, khi ánh mắt chạm phải Bùi Ngôn Khanh, anh ta trầm xuống: “Vậy mà lại là anh à.” Anh ta hỏi Cát Gia: “Anh ta là ai?”

Cát Giai nào còn tâm trạng trả lời anh ta.

Bùi Ngôn Khanh không thèm nhìn lấy Lâm Thư Thành dù chỉ là một ánh mắt, anh nhìn thấy vẻ mặt của Cát Giai đã tái xanh lại, anh nhớ lại, “Người đứng cạnh Nguyễn Bạch?”

Cát Giai trở nên run rẩy hơn, “Không, không liên quan đến chị ấy.”

Bùi Ngôn Khanh cười lạnh lùng một tiếng, ánh mắt nhìn từng người một: “VẬY SAO?”

Cát Giai liên tục gật đầu.

Anh dùng tay phải gõ nhẹ vào tay vịn, một lúc sau, môi mỏng khẽ hé mở: “Thật đáng tiếc, tôi muốn truy cứu.”

Mặt Cát Giai xanh mét, tay bấu chặt vào nệm ghế.

Gia cảnh của cô ta không tệ, có chút quan hệ với Thư gia, nhưng trước một gia tộc lớn như Thư gia, nhà cô ta căn bản không là gì. Cho dù Thư Cán có kiêu ngạo và cố chấp đến đâu, cô ta vẫn có thể tận hưởng những nguồn tài nguyên tuyệt vời và được làm quen với những người hàng đầu nếu chịu xu nịnh Thư Cán.

Nhưng trong tình huống hiện tại, hậu quả đơn giản là không thể tưởng tượng được. Khí thế của người đàn ông trước mặt oai phong, rõ ràng so với Thư Cán còn đáng sợ hơn.

Trong tình hình hiện tại, chỉ có thể cầu xin anh buông tha cho mình.

Cát Giai không ngừng nói xin lỗi: “Xin lỗi, Bùi thiếu, thật sự xin lỗi, em thề tuyệt đối sẽ không có lần sau...”

Bùi Ngôn Khanh còn chẳng thèm nhìn cô ta, nói với Bùi Ngôn Duyệt: “Em đi trước đây.”

“Đi đâu vậy?” Bùi Ngôn Duyệt còn chưa hiểu.

Hàng lông mày của Bùi Ngôn Khanh rất nghiêm nghị: “Đi gọi điện.”

Bùi Ngôn Duyệt gật đầu, không hỏi nhiều nữa.

Bà luôn biết Bùi Ngôn Khanh tuyệt đối không phải người không có cảm xúc như người ngoài vẫn thường nói, chỉ là đứng quá cao hiem khi có người nào hoặc việc gì có thể khiến anh nảy sinh cảm xúc, huống hồ gì lại vì mấy câu nói mà làm to chuyện.

Nhưng bây giờ người như anh, cũng có thể bởi vì một người mà chi phối vui buồn giận hờn.

Tô Niệm Niệm ngồi trong cánh gà, thay đồ diễn ra.

Cuộc thi diễn ra bình thường, lọt vào danh sách rút gọn cũng không có vấn đề gì, cô xem kỹ màn trình diễn của Sở Ninh trên màn hình lớn ở hậu trường, thấy màn trình diễn của cô ấy cũng tương tự, cô yên tâm kiểm tra điện thoại và mở khung chat với Bùi Ngôn Khanh ra.

Lòng bàn tay đổ mồ hôi vì hồi hộp, mỗi lần Tô Niệm Niệm gõ một chữ đều phải dừng lại một lúc, ngón tay có cảm giác khó chịu.

“Em ở hành lang hậu trường chờ anh.”

Bên kia một lúc chưa thấy trả lời.

Tô Niệm Niệm đi từng bước chậm đến địa điểm đã hẹn.

Vẫn là địa điểm lần trước Bùi Ngôn Khanh đến tìm cô.

Hôm đó, anh vẫn chưa nói rõ ràng với cô.

Tô Niệm Niệm không biết, nếu anh nói rồi, bản thân liệu có phải sẽ ích kỷ

dựa dẫm vào anh, kéo anh xuống, dù thế nào cũng không chịu buông tay.

Cô đứng dựa sát vào tường, nhắm đôi mắt cay xè lại, tay đặt bên hông đang siết chặt.

Mãi cho đến khi bên cạnh truyền đến tiếng bước chân, người đến đã đứng trước mặt cô.

Tô Niệm Niệm tim đập lỡ một nhịp, cô đột nhiên mở mắt ra, nhưng khi nhìn thấy người tới, ánh mắt lại có chút lạnh lùng.

Cô cau mày chán ghét nói, “Sao lại là cậu.”

Người đến vậy mà lại là Lâm Thư Thành.

Anh đỏ mắt, nhìn khuôn mặt tinh xảo của người con gái trước mặt.

Cô của bây giờ trở nên vô cùng rực rỡ.

Hối hận và áy náy liên tục dày vò anh.

Không dưới một lần anh đã nghĩ, nếu như, nếu như cô không nghe thấy, liệu có phải bây giờ trong mắt cô chỉ có mỗi mình anh không.

Nhưng vẫn may, bây giờ cũng chưa muộn.

Lâm Thư Thành há miệng, muốn nói một câu xin lỗi với cô.

Anh cố gắng nắm lấy cổ tay của Tô Niệm Niệm, “Niệm Niệm, trước đây còn nhỏ, không hiểu chuyện, tớ có lỗi với cậu, cậu có thể nào tha thứ...”

“Đừng chạm vào tôi.” Giọng nói của Tô Niệm Niệm cực kì bài xích, vung tay ra.

Lâm Thư Thành hoàn toàn chìm đắm trong cảm xúc của mình, nhìn cô một cách say mê, không thể kiểm soát được hành động của mình, anh tiến gần

hai bước, cho đến khi anh chặn cô ở trên tường, và anh muốn đưa tay chạm vào mặt cô.

Tô Niệm Niệm không ngờ anh có thể vô sỉ như vậy, nhưng lại không kịp tránh, ánh mắt nhìn thấy mình sắp bị anh ép vào tường, một giây sau người trước mặt cô đột nhiên bị lật nhào, nặng nề ngã xuống mặt đất.

Người ra đòn tức giận đến mức còn nghe thấy tiếng xương va vào mặt đất phát ra âm thanh chói tai.

Người tới có mùi thuốc quen thuộc, trong trẻo dễ chịu, Tô Niệm Niệm ngẩng đầu liền bắt gặp đôi mắt thâm thúy không nhìn ra một chút cảm xúc nào của Bùi Ngôn Khanh.

Tác giả có lời muốn nói:

Ngại quá, đến trễ rồi.

Nhưng tôi bảo đảm!

Chương sau!!!

Chương 43: Chương 43:

Thời gian như thể ngưng đọng.

Ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh tối xuống như vũng nước lạnh, Tô Niệm Niệm lo lắng bầu chặt tay, bất giác lùi về sau lại phát hiện không thể lùi nữa.

Cô há hốc miệng, muốn nói gì đó nhưng lại phát hiện cái gì cũng không nói được, cuối cùng chột dạ cụp mắt.

Gần một tháng không gặp, khi gặp lại, xa cách và lạ lẫm.

Bùi Ngôn Khanh nhìn chằm chằm cô, yết hầu khẽ trượt xuống, anh bước lên trước muốn đưa tay ra, nhưng lại cảm thấy làm như vậy sẽ y hệt hành động của Lâm Thư Thành, cuối cùng anh buông tay xuống.

“Đợi anh một lát.”

Nói xong, Bùi Ngôn Khanh xoay người, đối mặt với Lâm Thư Thành đang nằm nhoài ra trên sàn, ôm cánh tay không ngồi dậy được.

“Vậy đã gãy rồi?” Bùi Ngôn Khanh nhìn anh ta từ trên xuống, ánh mắt lạnh lùng.

Lâm Thư Thành cắn răng ngẩng đầu, phẫn nộ nhìn anh: “Anh rốt cuộc là ai?! Có tin là tôi kiện anh tội cố ý gây thương tích không hả?”

Một tay Bùi Ngôn Khanh cho vào túi, quay đầu nhìn Tô Niệm Niệm, “Nói cho cậu ta biết, anh là ai?”

Đôi mắt nóng bỏng nhìn mặt Tô Niệm Niệm, cô cúi đầu, ngơ ngác một lúc rồi bình tĩnh nói: “Chú của tôi.”

Sắc mặt Bùi Ngôn Khanh khựng lại, trở nên cực kì khó coi.

Lâm Thư Thành khịt mũi, kéo dài âm thanh như thể đang cố ý nhấn mạnh: “À.”

“Hóa ra chỉ là chú thôi à.”

Ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh khó có thể phân biệt, lạnh lùng liếc mắt nhìn người trên mặt đất, sau đó đột nhiên ngồi xổm xuống, cười nửa miệng hỏi: “Cố ý gây thương tích?”

Lâm Thư Thành đột nhiên cảm thấy kì lạ.

Một giây sau, "cạch" một tiếng, Lâm Thư Thành hét lớn một tiếng, khuôn mặt không nhin được đỏ bừng, sau đó lại đen lại, đau đến sắp trợn tròn mắt.

Bùi Ngôn Khanh vô cảm vặn vẹo xương cốt, đầu ngón tay mảnh khảnh của anh căng ra, khó có thể tưởng tượng nó ẩn chứa bao nhiêu sức mạnh.

Động tác của anh rất thẳng thừng, không chút lưu tình, sau khi bẻ xong, nhàn nhạt hỏi: “Còn báo không?”

Sau nhiều lần tréo ngoe, Lâm Thư Thành muốn lên trời, vừa tức giận vừa xấu hổ.

Anh ta còn chưa kịp phản ứng, người đàn ông đã đứng dậy tránh qua một bên, mặt như ngọc bội, lạnh lùng uy nghiêm, như thể chưa từng làm chuyện gì.

Sao, sao lại có người như vậy hả?!

Lâm Thư Thành nhìn sang Tô Niệm Niệm với ánh mắt cầu cứu, nhưng lại

nhìn thấy ánh mắt của cô chỉ nhìn chăm chăm người đàn ông đó.

Ngay cả liếc mắt nhìn anh cũng không có.

“Đi chưa?” Bùi Ngôn Khanh nhắc bước, đi đến trước mặt Tô Niệm Niệm.

Lúc này Tô Niệm Niệm mới nhớ lại Lâm Thư Thành trông có vẻ hơi thảm, bất giác nhìn sang bên đó.

Ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh càng u ám hơn, anh đưa tay cầm túi sau lưng của cô, giọng nói không hề dịu dàng: “Đi.”

“Cậu ta chẳng làm sao đâu.”

Lâm Thư Thành: “....”

Tô Niệm Niệm bước đi phía sau Bùi Ngôn Khanh.

Bây giờ là cuối tháng chín, đầu mùa thu.

Ra khỏi phòng biểu diễn là một con đường dài, hai bên là cây sung, lúc này lá đã vàng úa, mỗi khi gió thoảng qua, vài chiếc lá cuốn lấy cành rơi xuống.

Anh đi phía trước, tốc độ không nhanh, như thể cố ý chậm bước chân nhưng từ đầu đến cuối không hề lên tiếng nói chuyện.

Bùi Ngôn Khanh đi chậm, Tô Niệm Niệm đi còn chậm hơn.

Hai người cứ đi chậm rãi như thế như thế xem xem ai có thể kiềm nén cơn tức giận.

Tô Niệm Niệm cúi đầu, trong đầu trở nên trống rỗng, mấy lần muốn gọi anh lại nhưng đến cuối cùng vẫn không có dũng khí đó.

Cô cảm thấy đối với người như Bùi Ngôn Khanh mà nói, mấy lời nói này mà

nói ra có lẽ họ sẽ không còn khả năng nữa.

Mà lời hùng biện đã được cô luyện tập vô số lần, dường như bị mắc kẹt trong cổ họng không thể nói ra.

Có vẻ như nó sắp kết thúc.

Cuối cùng có một cây tiêu huyền lớn nhất, một cơn gió thổi qua, vài chiếc lá rơi xuống vai Bùi Ngôn Khanh.

Tô Niệm Niệm ở rất xa nên cô không để ý rằng Bùi Ngôn Khanh đã dừng lại nên cô đã bất ngờ va vào lưng anh.

Bùi Ngôn Khanh quay lại, ôm lấy cô và nhìn xuống cô đang sờ đầu với vẻ mặt sững sờ.

Vì là một mình anh ôm bụng tức lâu như vậy mà nha đầu nhỏ này căn bản không tập trung.

Bùi Ngôn Khanh thở dài, chạm lên đầu cô xoa xoa, một tay nâng cằm cô lên, nhìn thẳng vào đôi mắt nai đang né tránh của cô, thấp giọng hỏi: "Chú?"

“Thật sự coi anh là chú à?”

Tim Tô Niệm Niệm đập loạn xạ, như thể một giây sau sẽ bị người đàn ông này nhìn thấu, nhưng những ngón tay anh vẫn giữ chặt cằm cô khiến cô không thể trốn tránh.

Cơn tức tích tụ khiến người đàn ông cảm thấy vô cùng bí bách, còn cô bị anh nhìn như vậy cũng cảm thấy sắp không thể được.

Dưới tình huống căng thẳng, mũi Tô Niệm Niệm sục sùi, vành mắt hơi đỏ lên, tay đẩy anh ra: “Buông em ra.”

Bùi Ngôn Khanh chợt nhận ra, có hơi sầu não, buông người trong lòng mình

ra, “Xin lỗi em.”

Tô Niệm Niệm nghiêng đầu, chớp chớp đôi mắt đang cay xè, hỏi ngược lại anh: “Nếu không thì sao?”

“Chúng ta còn có thể là quan hệ gì?” Cô có hơi ghen, lúc quay đầu lại nhìn thẳng vào đôi mắt của Bùi Ngôn Khanh không chút tránh né.

Đôi mắt thâm sâu của Bùi Ngôn Khanh như có thể hấp hồn người ta, anh nói: “Em muốn là quan hệ gì?”

Tô Niệm Niệm cup mắt, đưa tay ra rồi lại đơ giữa không trung, cuối cùng nhẹ nhàng kéo ống tay áo của anh, lòng bàn tay dán vào cổ tay áo lạnh lẽo.

Lông mi của cô run rẩy như một chiếc quạt nhỏ, cô nói một cách chậm rãi từng chữ, khó khăn thốt ra vài từ: “Bùi Ngôn Khanh.”

“Anh yên tâm, em tuyệt đối, tuyệt đối không thích anh.” Nói xong, cô cảm thấy ánh mắt nhìn cô ở trên đỉnh đầu trở nên trầm xuống, không khí xung quanh như sắp cô đọng lại.

Cô cắn răng tiếp tục nói: “Trước đây đều là lỗi của em, là em không ngừng trêu chọc anh, nhưng đó chỉ là nhất thời hứng thú thôi.”

“Chúng ta không có chút gì thích hợp, em không thể làm lẽ anh được.”

Nói xong câu này, gần như đã dùng hết sức lực cả cơ thể cô.

Bùi Ngôn Khanh nên nhìn cô thế nào? Lạnh lùng? Chán ghét? Có lẽ đến cả nhìn cũng chẳng muốn cho cô.

Tô Niệm Niệm ngay cả dũng khí ngẩng đầu lên cũng chẳng có, cô buông tay đang níu ống tay áo của anh xuống, đợi anh đưa ra phán xét cuối cùng.

Dài như thể đợi cả một thế kỉ.

Giọng nói khàn khàn của người đàn ông truyền đến từ trên đỉnh đầu, kiềm chế và ngọt ngào.

“Không thích anh.” Anh dừng lại, trong mắt lóe lên lửa giận, lần nữa buộc phải áp chế chính mình, “Thế em thích ai?”

“Lâm Thư Thành?”

Tô Niệm Niệm ngạc nhiên ngẩng đầu lên, khó tin nhìn anh.

Chỉ cần nghĩ đến thôi Tô Niệm Niệm đã cảm thấy ghê tởm. Cái này có nghĩa là gì nhỉ? Là ai cũng không bao giờ là anh ta đó.

Đáng tiếc phản ứng kịch liệt này của cô rõ ràng bị người ta hiểu thành một ý nghĩa khác.

Ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh trở nên sắc lẹm, sự dịu dàng thường có đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn sự u ám và trầm mặc.

“Nhưng cậu ta không tốt.” Giọng nói anh có chút khàn.

Tô Niệm Niệm: “Đương nhiên em biết.” Chính là cmn một tên xấu xa.

Bùi Ngôn Khanh im lặng một lúc lâu, cụp mắt.

Một lúc sau.

Anh cúi đầu, cười tự giễu: “Anh có chỗ nào không tốt?”

Tô Niệm Niệm nhìn anh một cách khó hiểu, lúc nghe thêm câu nữa cô đã mở to mắt nhìn anh.

“Anh sửa được không? Hoặc em cho anh hướng cố gắng đi.” Bùi Ngôn Khanh có chút cầu khẩn, vành tai đỏ lên: “Anh không biết, có phải em cảm thấy phẩm chất của anh có vấn đề hay không.”

“Nhưng anh....” Bùi Ngôn Khanh nói: “Quả thật, hết thuốc chữa, bị em quỵến rũ rồi.”

Trái tim của Tô Niệm Niệm đột nhiên ngừng đập, cô nín thở trong giây lát, như thể hàng ngàn quả pháo hoa nổ tung trước mắt cô, với màu sắc gây choáng váng.

Không thể không kích động.

Đó là một người đàn ông luôn luôn ngẩng cao đầu.

Lại hạ mình xuống thấp nhất.

Tô Niệm Niệm cảm thấy mình sắp điên rồi.

Sao cô có thể nở từ chối anh.

Lý trí ngay từ đầu đã không vững chắc, đang sụp đổ và sụp đổ ngay lập tức.

Bùi Ngôn Khanh cao lớn, đôi mắt hoa đào tinh xảo nhướng lên lấp lánh gọn sòng, khi nhìn bạn chăm chú, như thể anh đang nhìn cả thế giới của anh.

Tô Niệm Niệm sụp đổ che mắt, lùi về sau hai bước dựa hẳn lên cây, run rẩy nói: “Có phải là anh cố ý không?”

“Biết em chịu thua bài này.”

Bùi Ngôn Khanh lập tức đi lại gần cô, hai má như nóng bừng lên, có chút bất đắc dĩ, một lúc sau, anh nói: “Thế em chịu thua không?”

Tô Niệm Niệm tức giận nói: “Không chịu.”

Anh đưa tay ra, kéo cánh tay đang che mắt của Tô Niệm Niệm xuống, đau

lòng nhìn đôi mắt hơi xung của cô, ngón tay dịu dàng lau đi nước mắt cho cô.

“Anh không phải cố ý.” Bùi Ngôn Khanh hơi khom người, nhẹ giọng nói:
“Anh nghiêm túc đấy.”

“Anh không biết nói chuyện lắm, nhưng từng câu từng chữ đều xuất phát từ tấm lòng.”

Tô Niệm Niệm nhìn khuôn mặt anh gần trong gang tấc, khuôn mặt cô đỏ lên, sắp bị chinh phục rồi.

Cô cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Đồ lừa gạt.”

“Không lừa 100 cô gái nhỏ đúng là không phải trình độ của anh mà.”

Bùi Ngôn Khanh ngơ ngác, tức cười: “Không được.”

“Quả thật chỉ lừa có một cô gái nhỏ là em thôi, đáng tiếc là em còn chưa mắc câu.” Anh làm bộ đau khổ, cười nhỏ giọng: “Thế này phải làm sao đây?”

Tô Niệm Niệm dính chặt lên thân cây, sần nảo đẩy anh ra: “Rau trộn.”

Cô đỏ mặt, đầu cũng không dám quay lại, chỉ bước đi nhanh về phía trước, tim trở nên loạn nhịp.

Địch quá mạnh, cô không có cách nào kháng cự.

Tiếng bước chân của người đàn ông phía sau không nhanh không chậm, Bùi Ngôn Khanh đi phía sau cô.

Tô Niệm Niệm quay người nhún mạnh: “Hôm nay em từ chối anh rồi.”

Bùi Ngôn Khanh cười nhạt: “Anh biết rồi.”

“Thế sao anh còn đi theo em?”

“Bởi vì anh đang theo đuổi em nè.”

Tô Niệm Niệm: “....” Cô xoay người, hít một hơi thật sâu.

Người đàn ông già này sao vậy?!

Sao đột nhiên biết cách vậy?!

“Em là người dễ theo đuổi như vậy à?” Tô Niệm Niệm nói.

Bùi Ngôn Khanh thản nhiên trả lời: “Thế thì anh đợi ngày em chấp nhận.”

“Lỡ như em mãi không chấp nhận thì sao?”

Bùi Ngôn Khanh cau mày, nghĩ ngợi một lúc: “Thế thì anh cũng đợi.”

“Anh lớn hơn em 7 tuổi, vốn nên đợi em mà.”

Mũi Tô Niệm Niệm cay cay, trong lòng lẫn lộn nhiều cảm xúc.

Cô liếc đôi môi khô khốc, “Ông nội của anh sẽ không đồng ý đâu.”

Ánh mắt Bùi Ngôn Khanh hơi trầm xuống, không chút do dự nói: “Cái này để anh lo.”

Tô Niệm Niệm khàn giọng không nói gì, trong ánh mắt trở nên ngẩn ngơ.

Lí trí mách bảo cô không nên ích kỉ như thế.

Cô lau nước mắt, lạnh lùng nói: “Tùy anh.”

“Em đi đây.”

Bùi Ngõn Khanh xách túi đi phía sau cô, che đi sự thất vọng trong ánh mắt, “Anh đưa em về.”

Đến trước cổng kí túc xá của Tô Niệm Niệm hai người chia tay.

Tô Niệm Niệm cầm túi, không quay đầu lại mà xoay người chạy thẳng vào tòa nhà.

Bùi Ngõn Khanh im lặng đứng ở chỗ cũ, ánh mắt nhìn theo bóng lưng người con gái mãi cho đến khi cô biến mất,

Lúc quay về đón Bùi Ngõn Duyệt, bà đang xem thành tích của cuộc thi.

Ba chữ Tô Niệm Niệm chễm chệ xếp thứ nhất.

Bùi Ngõn Duyệt tấm tắc khen: “Cô gái nhỏ này lợi hại như vậy ta.” Bà nghiêng đầu nhìn Bùi Ngõn Khanh đang lái xe, thấy anh không chút cảm xúc liền hỏi: “Không phải em vừa nãy còn đi tìm người ta sao?”

“Sao mà cái mặt này giống như bị thất tình rồi vậy.”

Bùi Ngõn Khanh không lên tiếng, ánh mắt liếc nhìn qua bà ẩn chứa sự oán trách.

Bùi Ngõn Duyệt hiểu, im lặng một lúc, “Vậy là em, em bị từ chối rồi hả?”

Một bầu trời im lặng.

“Phụt.” Bùi Ngõn Duyệt bật cười thành tiếng, lại vội vàng nín lại, nghiêm túc nói: “Cái này rất bình thường mà.”

“Em tưởng theo đuổi con gái nhà người ta là qua loa mấy câu liền dính hả?”

“Cảm giác an toàn.” Bùi Ngõn Duyệt nói: “Em phải để cho Niệm Niệm có cảm giác an toàn.”

Chương 44: Chương 44:

“Cạch” một tiếng, Tô Niệm Niệm đóng cửa phòng ngủ lại, ngược mặt nhìn một vòng, thấy Sở Ninh đang dựa vào lưng ghế, hai chân vắt lên bàn, lắc lư cái chân.

Nghe thấy tiếng động, Sở Ninh quay đầu, ánh mắt dồn hết vào khoeo mặt đỏ bừng của Tô Niệm Niệm, lại nhớ đến tin nhắn mẹ vừa mới gửi đến, cô há miệng, “Niệm bảo, qua đây ngồi.”

Tô Niệm Niệm im lặng ngồi xuống đối diện cô, khàn giọng nói: “Ninh Ninh, xin lỗi cậu.”

Cô tự thấy chán ghét mình, che mặt lại: “Tớ tệ quá.”

Sở Ninh cup mắt, lướt thấy lời nhắc nhở của Bùi Ngôn Duyệt nói với cô trên điện thoại.

“Con moi tin thấy cho người cậu nhỏ không chịu tranh giành của con đi, là tại sao mà bảo bồi Niệm Niệm nhà chúng ta không chịu chấp nhận thành bé, ngoài chuyện tuổi tác cách biệt ra, cái khác chúng ta đều có thể sửa đổi.”

Trong lòng cô trầm nghĩ một giây, cuối cùng quyết định sẽ bị chuyện chung thân đại sự của cậu mình mà nỗ lực thử.

Sở Ninh chớp chớp đôi mắt, cẩn thận đưa tay ra vỗ vai Tô Niệm Niệm, lầy lụi làm tiến nói: “Nha đầu, lựa chọn của cậu là đúng lắm.”

“Cậu nhỏ của tớ không ổn, tuổi tác vừa lớn, EQ lại còn thấp, còn bận rộn cả

tháng không thấy tăm hơi đâu, người đàn ông như vậy thì sao mà được!”

Cô nói rất sáng khoáy, ai ngờ vừa dứt lời đã nhìn thấy Tô Niệm Niệm sừng cò lên, đột nhiên mở to hai con mắt tròn xoe ra nhìn cô: “Không được nói như vậy!”

Sở Ninh: ? Tôi nên xuống địa ngục à?

Cô tiếp tục không chút do dự bồi đên Bùi Ngôn Khanh: “Dù sao ai gả cho cậu mình cũng sẽ hối hận, cậu nghĩ xem cậu mình không chỉ mắc bệnh sạch sẽ nhẹ, ăn cơm thôi mà rửa tay tận 3 lần. Quan trọng nhất là cậu ấy không cho phép cậu ăn đêm, sáng sớm không cho cậu ngủ nướng, còn thường xuyên đi trực ca đêm, đến lúc đó vào tuổi trung niên không chừng lại hối cả đầu....”

“Vừa trẻ vừa lớn hơn cậu có nhiều người lắm, lúc cậu xinh đẹp nhất, cậu mình đã già rồi....”

Sở Ninh vừa nói vừa quan sát sắc mặt của Tô Niệm Niệm, thấy cô không biến sắc, đôi lông mày không chút dao động.

“Anh ấy không phải lớn tuổi, đó gọi là thành thực! Có bệnh sạch sẽ là thích ở sạch, ngủ sớm dậy sớm là thói quen tốt, trực ca đêm là do phải chịu trách nhiệm với công việc, sao cậu có thể nói về cậu của cậu như vậy hả?” Trong mắt Tô Niệm Niệm đều là sự trách móc.

Sở Ninh: “....”

Tô nha đầu, cái lớp filter này của cậu dày tận 8m rồi.

Xem ra những thứ này không phải vấn đề rồi.

Cô lại nghĩ thử, vắt óc để xem chỗ nào Bùi Ngôn Khanh chưa tốt.

Đột nhiên ánh mắt cô thay đổi, do dự một lúc rồi dụi dụi nói: “Mấy

chuyện nói ban nãy đều là chuyện nhỏ.”

“Quan trọng nhất là bên phía nhà của tớ.” Sở Ninh đưa tay ra chỉ chỉ, “Ông cố đặc biệt rất cố chấp, coi cậu nhỏ của tớ còn quan trọng hơn con người của mình nữa.”

Sở Ninh nói rất thận trọng, sợ không cẩn thận sẽ dọa người ta chạy mất, “Nếu mà ở bên cạnh cậu nhỏ của tớ thì phải chịu áp lực từ ông rất”

Giọng nói của cô càng lúc càng nhỏ, thấy Tô Niệm Niệm ban nãy còn xù lông phản bác bây giờ đã cúi đầu, cả người uể oải.

Một lúc sau, Sở Ninh nghe thấy Tô Niệm Niệm ừ ừ nói: “Vậy nên, tớ không nên làm lỡ dở chuyện của anh ấy.”

“Anh ấy thỏa hiệp vì ông nội, lựa chọn học y, bây giờ tớ không nên khiến anh ấy phải khó xử lần nữa.”

Sở Ninh đột nhiên trầm mặc.

Hóa ra, quả nhiên, là vì lí do này.

Cô ngơ ngác một lúc, có hơi hoảng loạn nói: “Đừng, đừng mà.”

Sở Ninh vội vàng muốn phản đối, cô mấp máy môi, phát hiện điều này căn bản là sự thật, không tài nào phản bác được.

Hai người cứ nhìn nhau không nói gì, Tô Niệm Niệm miễn cưỡng mím môi, nhỏ giọng nói: “Cứ như vậy đi.”

Cô đứng dậy thu dọn đồ đạc, “Hai ngày lễ tớ phải về thành phố S, tối nay quay về nhà tìm anh trai tớ đã.”

Tết Trung thu và Quốc khánh năm nay trùng nhau, ngày mai sẽ bắt đầu nghỉ lễ.

Sở Ninh gật đầu, “Ngày mai tớ phải về nhà lớn.”

“Ừm.” Tô Niệm Niệm lên tiếng đáp lời cô, cô thu dọn một cái vali đơn giản, trước khi đi còn vẫy tay chào Sở Ninh: “Hai ngày lễ vui vẻ nhé.”

Hôm sau là Tết Trung thu, sáng sớm Tô Diệm đưa Tô Niệm Niệm ra sân bay để lên máy bay.

Trong khi ngồi ở sảnh đợi, Tô Diệm xoay điện thoại, thỉnh thoảng quay đầu liếc nhìn Tô Niệm Niệm.

Nhìn thấy đôi mắt sụp xuống của cô, vẻ mặt bình tĩnh và mọi thứ trong cô vẻ rất bình thường.

Nhưng nó chỉ thiếu một chút sức sống.

“Em biết năm nay ba mẹ về đón trung thu chứ.” Tô Diệm gõ theo nhịp vào lưng ghế, cẩn thận quan sát sắc mặt của Tô Niệm Niệm.

“Em biết.”

“Bình thường không phải em rất muốn nhìn thấy họ sao?” Tô Diệm từ tốn nói, “Sao hôm nay lại trông thế này?”

Tô Niệm Niệm bắt giác sờ lên mặt, “Em thế nào?”

Tô Diệm híp mắt, suy nghĩ để tìm một từ hình dung cho thích hợp: “Gần giống như thất tình, khổ lắm hu hu.”

“Vẫn tốt nè.” Tô Niệm Niệm nói qua loa cho qua.

Tô Diệm thấy dáng vẻ không mấy may mắn của cô nên có hơi tức giận, bực bội quay đầu không nói thêm gì nữa.

Hai tiếng sau, máy bay hạ cánh an toàn xuống thành phố S.

Tô Niệm Niệm vừa mới nghỉ lễ đã đi về thành phố S, vốn định ở lại mấy ngày rồi mới quay về, ai ngờ chậm trễ đến tận bây giờ.

Trong nhà cử tài xế đến đón, họ tiếp tục đi lang thang nửa tiếng mới đến Bán Sơn Nguyệt biệt thự cũ của Tô gia.

Từ nhỏ Tô Niệm Niệm lớn lên ở đây với ông bà, cô không sống trong trường cho đến khi chuyển đến một trường dạy múa hoàn toàn nội trú vào cấp hai.

Hôm nay là ngày lễ, Tô gia đã chật kín người, rất nhiều người chỉ mới gặp Tô Niệm Niệm một hai lần.

Lúc này trong nhà náo nhiệt hẳn lên, rất nhiều họ hàng con cháu nhà họ Tô chen chúc trước phòng khách, Tô Niệm Niệm đứng ở cửa ngẩng đầu nhìn thì thấy Tô Thiên Trạch và Tống Tử đang ngồi ở chính giữa.

Tống Thiên Trạch mặc một bộ vest và đi giày da, ngồi ở giữa ghế sofa, đối mặt với những lời khen ngợi từ những người xung quanh, trên mặt luôn duy trì nụ cười xa cách.

Tống Tử ngồi ở bên cạnh, vẻ mặt nhàn nhạt, lắm lúc sẽ lướt điện thoại, rõ ràng không mấy hứng thú với chuyện trò chuyện xã giao này.

"Tô tổng, vẫn là anh dạy con tốt, nghe nói Diệm Diệm đang học cao học sao? Như này thì mai sau nói không chừng chính là nhân chứng sống rục rĩ trong khoa xương khớp của bệnh viện trung ương đấy, anh nói ra liền tự hào ngay." Người nói chuyện vẫn duy trì vẻ mặt mỉm cười đầy ân cần.

Tô Niệm Niệm phải ngẫm một lúc lâu mới nhớ ra người này, là người cô cách tận mấy thế hệ với cô, tên là Vương Trinh.

Sáu bảy năm trước, mỗi dịp lễ đều đưa gia đình đến đây, làm tiền chút rồi đi, sau này không biết vì sao, mãi đến hôm nay mới trở lại.

Tô Thiên Trạch: "Làm gì có, làm gì có, cũng chỉ là người bình thường mà

thôi.”

Vương Trinh đảo mắt, đột nhiên nhìn thấy hai anh em đứng ở cửa, ánh mắt dán chặt vào mặt Tô Niệm Niệm, hồi lâu mới cẩn thận nhận ra, "Ồ, đây là Niệm Niệm đúng không?"

Mọi người trong phòng khách nhìn sang.

Tô Niệm Niệm bước vào cửa, khách sáo gật đầu chào mọi người, lại chú ý đến hai người ngồi chính giữa ghế sofa, ngoan ngoãn gọi: "Ba, mẹ."

Tô Thiên Trạch gật đầu, nhàn nhạt nói: "Về rồi."

"Qua đây rồi đi." Tống Tử vỗ vào chỗ bên cạnh bà.

Tô Diệm đi theo sau xách hành lý, nhìn thấy trong nhà lại là một nhóm đông người, nói chuyện rôm rả, anh bực bội cau mày, kéo cánh tay Tô Niệm Niệm, nói với Tống Tử: "Mẹ, mới sáng sớm đã phải lên máy bay rồi, tụi con muốn lên trên nghỉ ngơi."

Nói xong anh kéo Tô Niệm Niệm đi thẳng lên lầu.

Nhưng Vương Trinh không hề coi mình là người ngoài, trong nhóm người ở đây cô ta là bà về nhất, bước lên nắm chặt tay Tô Niệm Niệm, vừa đi vừa thì thầm: "Để dì nhìn xem đã, nhiều năm không gặp rồi."

Tô Niệm Niệm không lên tiếng, ngượng ngùng mím môi.

"Nha đầu thi đỗ đại học chưa?" Cô ta hỏi: "Nghe dì nói một câu này, con gái thì không cần học nhiều, đến tuổi gả cho gia đình tốt, cả đời ăn uống không lo, dì cũng vừa hay quen biết một..."

Nụ cười trên khuôn mặt của Tô Niệm Niệm dần biến mất, hàng lông mày trở nên lạnh lùng, cô đang định nói chuyện thì phía sau đột nhiên vang lên tiếng râm.

Cái vali trong tay Tô Diệm rơi mạnh xuống sàn, anh uể oải liếc môi, giọng nói không chút ôn hòa nào: “Này,”

“Trước đây không phải tôi từng nói nhà chúng tôi không hoan nghênh bà sao? Ở đâu mà mặt dày dữ vậy, còn dám đến.”

Vương Trinh bị dọa cả người run lên, “Diệm Diệm, đều là người một nhà, sao có thể nói xa lạ chứ?” Bà ta ngược mặt lên, nói đầy khảng khái: “Dù sao tìm ba con, cũng không có lí do....”

Bà ta lại nhỏ giọng nói: “Huống hồ gì, dĩ không phải cũng là muốn tốt cho Niệm Niệm sao? Con bé như thế này, không sớm tìm người gả đi...”

Trên tay Tô Diệm nổi gân xanh, ánh mắt lạnh lùng đến kinh người.

Vì để ngăn không khiến anh giận lên đánh người, Tô Niệm Niệm vội vàng đi lên phía trước kéo anh lại, cản trước mặt Tô Diệm, ánh mắt cô rất lạnh, nhẹ giọng hỏi lại: “Tôi như thế này? Tôi làm sao?”

“Giống bà, đi khắp nơi vùi vĩnh tiên?”

“Mày...” Vương Trinh nhin lại, “Thấy tụi con nhỏ tuổi, dĩ không so đo với hai đứa.” Bà làm vẻ tội nghiệp nhìn sang Tô Niệm Niệm: “Bây giờ tướng mạo con cũng rất đẹp, còn có nhà giàu chịu con, con xem thêm vài năm nữa....”

Tô Diệm cũng không nhin nổi nữa, chỉ xuống dưới lầu, lạnh lùng nói: “Cút.”

Anh kiềm giọng, nói từng câu từng chữ: “Tôi sẽ báo với bảo vệ, sau này vĩnh viễn không để cho các người bước chân vào đây.”

“Thật vô lí mà!” Vương Trinh như bị đóng đinh, hoảng loạn đi xuống lầu, nói với Tô Thiên Trạch đang ngồi ở giữa: “Tô tổng, đều là do em không tốt rồi mà.”

“Chẳng qua chỉ nói thêm vài câu mà Diệm Diệm và Niệm Niệm muốn đuổi cổ em, còn nói mãi mãi không cho em vào nhà.”

Trong phòng khách trở nên im lặng, những người khác trong Tô gia như thể đang xem kịch hay nhìn bà ta.

Tô Thiên Trạch không bình tĩnh được nữa, nói với người hầu bên cạnh: “Kêu tụi nó xuống đây.”

Người hầu đến trước mặt hai anh em họ, truyền đạt lại ý của Tô Thiên Trạch.

“Em không cần đi xuống.” Tô Diệm nhìn sang Tô Niệm Niệm, khịt mũi nói: “Thật sự là loại rác rưởi gì cũng có thể lăn vào trong nhà.”

Anh cúi người búng vào trán Tô Niệm Niệm, nhàn nhạt nói: “Đi lên nghỉ ngơi đi, anh xuống thu dọn rác.”

Tô Niệm Niệm cúi đầu, che đi cảm xúc trong đôi mắt, giọng nói hơi ủ rũ: “Cảm ơn anh.”

Tô Diệm vuốt tóc cô, không nói gì, anh quay sang căn dặn người giúp việc: “Cầm vali lên cho con bé đi.” Sau đó xoay người đi xuống lầu.

Tô Thiên Trạch nhìn thấy chỉ có mỗi Tô Diệm cà lơ phất phơ đi xuống, sắc mặt càng tệ hơn, trầm giọng hỏi: “Con bé đâu?”

“Con bảo con bé đi nghỉ ngơi rồi.” Tô Diệm nhàn nhạt nói, cười mà như không cười nhìn sang Vương Trinh đang đứng cạnh: “Đi mách cũng khá nhanh nhỉ?”

“Tô Diệm!” Tô Thiên Trạch nghiêm giọng quát: “Sao lại ăn nói như vậy với dì của con hả?”

Tô Diệm nhướn mày, nói không suy nghĩ: “Ba hỏi cô ta xem, đã nói gì với Tô Niệm Niệm rồi?”

“7 năm trước, con đã nói với ba bảo cô ta cắt, ba quên rồi sao? Bây giờ còn cho cô ta vào nhà?” Tô Diễm lạnh lùng nói.

Tô Thiên Trạch cũng ngơ ra một lúc, sau đó mới nhớ lại, sắc mặt đông cứng, ánh mắt truy vấn nhìn sang Tống Tử.

Tống Tử cũng phiền với mấy thể loại bà con bát nháo này, nhưng bà cụ Tô tuổi đã cao, thích ồn ào, mỗi lần có dịp lễ là sẽ bảo đám người này đến ăn lễ. Bà buộc phải vẽ ra đường lui cho câu chuyện này, nhìn sang Vương Trinh: “Hai đứa trẻ nhà chúng tôi không hiểu chuyện, khiến cô ngại rồi.”

“Tôi với Thiên Trạch đã đặt phòng vip ở Genting International, bây giờ sẽ để tài xế đưa mọi người đến đó.”

“Ăn lễ vui vẻ nhé.”

Chương 45: Chương 45:

Đây rõ ràng là muốn đuổi khách nhưng người ở trong phòng vẫn không dám nói gì, họ nói lời cảm ơn rồi ùn ùn rời đi.

Vương Trinh dặt tay con mình, trước khi đi còn nói với Tống Tử, không chịu bỏ cuộc: “Niệm Niệm xinh đẹp như vậy, quả thật tùy vào chị đấy.”

“Bên này tôi có không ít thanh niên, muốn giới thiệu cho Niệm Niệm, chị dâu nếu được thì cũng đi coi mắt chứ?”

Tống Tử hiển nhiên hiểu ra, nụ cười trên mặt biến mất.

Tô Diệm tức giận đến mức kiên nhẫn trong mắt gần như đạt cực hạn: “Còn không chịu dứt? Tài năng trẻ tuổi, tốt như vậy, bà gả cho chính mình đi.”

Anh tiến lên vài bước và đóng cánh cửa lại, khi nó đóng lại thì phát ra tiếng “rầm” rất lớn.

Tô Diệm làm xong tất cả những điều này, anh xoay người lạnh lùng nhìn Tô Thiên Trạch: “Bao giờ thì ba có thể quan tâm đến Niệm Niệm một chút vậy?”

“Người như thế này, không đoạn tuyệt quan hệ qua lại, còn có thể cho bà ta vào nhà lần nữa? Mặt mũi của ba làm bằng vàng à?”

Tay Tô Thiên Trạch vuốt mép ly, sắc mặt lạnh đi: “Chuyện của 7 năm trước ai có thể nhớ rõ ràng như vậy?”

7 năm trước, Vương Trinh này mỗi năm đều đến Tô gia mấy lần, đưa con

gái lớn dẫn theo của bà ta cùng tuổi với Tô Niệm Niệm, mỗi lần về đều muốn lên lấy đi cái gì đó.

Tô Niệm Niệm không để ý đến mấy chuyện như này nhưng Vương Trinh lại càng không biết kiêng dè, cho rằng cô ngốc đến mức không xứng đáng để có những thứ tốt như thế này, sau đó tùm năm tùm bảy với người giúp việc nói xấu Tô Niệm Niệm lại bị Tô Diệm nghe thấy, đuổi hết ra ngoài.

Chuyện như thế này mà Tô Thiên Trạch có thể quên.

Tô Diệm bắt lực lắc đầu, ngón tay siết chặt lại thành nắm đấm: “Phải, ba và mẹ bận trăm công ngàn việc mà.”

Anh cười mỉa mai, “Niệm Niệm để con bảo vệ đi.”

“Nhưng con hi vọng hai người không giả vờ, đừng cản con xử lý thứ rác rưởi.”

Nói xong, anh bỏ tay vào túi đi lên lầu.

“Đợi đã.” Tô Thiên Trạch gọi Tô Diệm lại, tức giận nói: “Lâu như vậy không gặp, con cứ nói chuyện với ba và mẹ con như vậy à?!”

Tô Diệm liếc môi, “Không thì sao?”

Tổng Tử kéo Tô Thiên Trạch lại, giọng nói nhàn nhạt nhìn về phía Tô Diệm: “Diệm Diệm, mẹ có lời muốn hỏi con, liên quan đến chuyện của Niệm Niệm.”

Sắc mặt Tô Diệm dịu đi, ngồi xuống ghé sô pha: “Có gì muốn hỏi?”

“Cuộc thi gần đây của Niệm Niệm như thế nào rồi? Năm nay có khả năng vượt qua vòng tuyển chọn không? Suy cho cùng đã hai năm đứng chân ở top quốc gia rồi, còn không thể có đột phá sao?”

“Mẹ là muốn hỏi con cái này?” Tô Diệm lạnh lùng nhìn qua, người phụ nữ trước mặt trang điểm tinh xảo, là một người theo chủ nghĩa hoàn hảo nhất.

Bà xuất sắc đến mức không cho phép cuộc đời mình nhuốm bùn dơ.

Tống Tử thảo nhiên nói: “Phí sinh hoạt của con và Niệm Niệm đều rất đầy đủ, cái gì mẹ cần quan tâm thì cũng chỉ có là tình hình học tập của hai đứa thôi.”

Tô Diệm nhắm mắt, mệt mỏi không muốn nói thêm câu nào.

Cho đến khi có tiếng tích tắc ở đầu cầu thang, Tô Niệm Niệm từng bước đi xuống cầu thang và đứng sững trước mặt nhiều người.

Cô chấp tay sau lưng, thẳng lưng, báo cáo: "Mẹ, con là thí sinh đầu tiên của thành phố A lọt vào vòng chung kết năm nay, sau này con sẽ cố gắng hơn nữa, sẽ không để mẹ thất vọng."

Tống Tử hài lòng gật đầu, “Bảo bối nhà chúng ta quả thật rất giỏi, qua đây mẹ ôm cái nào.”

Tô Niệm Niệm mím môi, đôi mắt nai cảnh giác hiện lên vài tia sáng, đi vài bước tới, tay chạm ở góc áo: “Cảm ơn mẹ.”

Tô Niệm Niệm không ngồi xuống, cô nói với Tô Thiên Trạch và Tống tử: “Hôm nay hai người quay về, con sẽ giúp dì giúp việc làm một bàn thức ăn thịnh soạn, chúng ta cùng ăn lễ nhé.”

“Anh, anh qua đây giúp em luôn đi.” Cô nháy mắt với Tô Diệm.

Tô Diệm uể oải đi theo, dựa vào tủ trong phòng bếp, đôi mày lạnh như băng: “Tô nha đầu, mỗi lần bọn họ quay về, em lại phải làm một bàn đồ ăn cực như vậy, em nghĩ cái gì vậy?”

Tay rửa đồ ăn của Tô Niệm Niệm khựng lại, thấp giọng nói: “Em muốn để họ thích em hơn một chút.”

Trong phòng bếp trở nên im ắng.

Tô Diệm trượt yết hầu, há miệng định nói gì đó, cuối cùng chỉ vuốt tóc cô em gái mình: “Ngốc.”

Anh nói một cách vô lương tâm: “Chỉ cần có tiền thôi, nghĩ nhiều như vậy làm gì.”

“Một mình anh gánh 3.”

Tô Niệm Niệm hất nước lên mặt anh: “Phải phải phải, anh gánh ba.”

Tô gia đã có một Tết Trung thu yên tĩnh vào đêm đó. Ông nội Su qua đời khi Tô Niệm Niệm đang học cấp ba, chỉ còn lại bà nội Tô, mỗi dịp lễ lộc bà thích nhận nhíp mới có một đám người đến.

Buổi chiều lúc đám người đó đi, bà nội Tô đang nghỉ trưa trên tầng 3, bây giờ đi xuống thấy cả căn nhà trống rỗng, nghi ngờ hỏi: “Sao đi hết rồi.”

Tô Diệm uể oải đáp lại một câu: “Có thể trong nhà cháy rồi.”

Bà nội Tô trừng mắt nhìn anh: “Cái thằng nhỏ này.”

“Bà nội, bà qua đây ăn cơm đi ạ.” Tô Niệm Niệm vừa lúc đang giúp mang tô canh sườn cuối cùng lên trên bàn, cười ngọt ngào nói: “Bà xem thử tài nghệ nấu nướng của cháu có bị thụt lùi không?”

Bà nội Tô đau lòng nhìn cô cháu gái, “Mau mau đi nghỉ ngơi, sau này đừng làm nữa.”

“Mẹ.” Tô Thiên Trạch cười đẩy ghế ra giúp bà, tùy ý nói: “Tiểu bối làm cơm cho mẹ, cái này không nên sao?”

Tô Diệm liếc nhìn rồi hừ một tiếng: “Thế sao ba không làm cơm cho bà

nội?”

Tô Thiên Trạch: “....”

Bà nội Tô ngồi xuống: “Đúng đấy, chỉ biết ăn, còn bày đặt lắm lời.”

Thấy Tô Thiên Trạch tức xì hơi, Tô Diễm cười đắc thắng và lặng lẽ làm dấu hiệu chữ V với Tô Niệm Niệm.

Ăn xong bữa cơm đoàn viên, Tô Niệm Niệm ngồi trong sân biệt thự, ngắm trăng cùng với bà nội.

Điện thoại reo lên hai tiếng, cô bất giác cúi đầu, nhìn thấy người gửi tin nhắn đến, ánh mắt hơi dao động.

Bùi Ngôn Khanh: “Trung thu vui vẻ, đợi em quay về, anh đã chuẩn bị quà cho em rồi.”

Quả thật là người đàn ông chính trực đơn thuần, theo đuổi người ta chỉ biết tặng quà thẳng thừng.

Ngón tay Tô Niệm Niệm vuốt điện thoại, trong lòng trở nên phức tạp.

Cô gõ nhẹ vào màn hình, cuối cùng khách khí nói: “Cảm ơn, nhưng không cần đâu.”

Thành phố A Bùi gia.

Bởi vì công ty Bùi Huân có việc, quay về trễ, Bùi gia vừa mới mở tiệc, cả nhà đang ngồi trên bàn ăn.

Bùi Huân ngồi ở vị trí chính, mọi người xung quanh đang đợi ông động đũa.

Ông nhắc đũa lên, ánh mắt nhìn qua Bùi Ngôn Khanh đang cúi đầu, anh đang cụp mắt nên không biết coi cái gì.

Bùi Triết cau mày, lại nhìn sang Nguyễn Bạch đang ngồi ngoan ngoãn bên cạnh: “Tiểu Nguyễn, đừng khách sáo, con cứ coi như nhà của mình.”

“Dạ được, ông nội.” Nguyễn Bạch dịu dàng đáp ứng.

Nhưng Bùi Ngôn Khanh làm như không nghe thấy, như thể mọi thứ xung quanh đều không có gì liên quan đến anh vậy.

Giọng nói của Bùi Triết rất trầm: “Lão tam.”

Bùi Ngôn Khanh ngẩng đầu nhìn qua, mím môi không lên tiếng, bình tĩnh đợi ông nói tiếp.

“Hôm nay là ông gọi tiểu Nguyễn đến, lúc ăn cơm con nên quan tâm nhiều một chút.” Bùi Triết căn dặn.

Bùi Điềm ngồi ở vị trí thấp nhất không vui bĩu môi: “Ông cố, Điềm Điềm có thể tự ăn cơm rồi, dì Nguyễn sao phải cần chú nhỏ chăm sóc chứ?”

Bùi Triết cau mày, nhìn Bùi Ngôn Chi với ánh mắt cảnh cáo.

Bùi Ngôn Chi hiểu ý, nhỏ giọng nói với Bùi Điềm: “Lo ăn cơm đi, đừng nói chuyện.”

Bùi Triết nói lớn hơn, lại lajajai nữa hỏi Bùi Ngôn Khanh: “Nghe chưa hả?”

Nguyễn Bạch mím môi bật cười, “Không sao đâu ạ, ông nội con sớm đã coi đây là nhà của mình rồi.”

Mọi người xung quanh đều im phắc như tờ, Sở Ninh liếc nhìn, cầm đũa lên chọc chọc vào chén.

Bùi Ngôn Khanh nãy giờ vẫn im lặng đã buông chiếc thìa sứ xuống, chiếc thìa va vào bát phát ra âm thanh lạnh lạnh, dường như nó trở nên chói tai trong bữa tiệc yên tĩnh.

“Ông nội, ông nên nói sớm cho con một tiếng.” Bùi Ngôn Khanh lạnh lùng, giọng nói rõ ràng: “Con và Nguyễn tiểu thư đã nói rõ hết tất cả mọi thứ, không có dự định sẽ tiếp tục tiến triển gì thêm.”

“Vậy nên buổi tiệc gia đình hôm nay, mời Nguyễn tiểu thư đến là không thích hợp.”

Bùi Triết cúi đầu ăn cơm, một lúc sau không hề lên tiếng, cho đến khi bàn tiệc đông cứng lại chỉ còn tiếng bát thìa va vào nhau của ông va vào nhau.

Bùi Huân quan sát sắc mặt của lão phật gia, nháy mắt với đứa con trai nhà mình, nhưng lão tam người bình thường luôn nghe lời tuân theo ông hơn bất kì ai nay lại giống như bị quỷ ám, cứ nhìn chằm chằm Bùi Triết, như muốn động thổ với thái tuế.

Uống một ngụm canh cuối cùng xong, Bùi Triết ngược mắt lên: “Nói xong chưa?”

Ánh mắt Bùi Ngôn Khanh không hề lảng tránh, tiếp tục nói: “Con đã có người con gái trong lòng, vậy nên sẽ không tiếp tục nghe theo sự sắp xếp của ông được.”

Có vẻ như khá bất ngờ, nhưng sắc mặt của Bùi Triết vẫn bình thường.

Ông lau miệng, cất giọng hỏi: “Là nha đầu dạy múa cho Điềm Điềm?”

Nói ra câu này, sắc mặt Bùi Ngôn Khanh có hơi thay đổi, ánh mắt lạnh lùng liếc một vòng, từ Bùi Ngôn Duyệt đến Sở Ninh, cuối cùng ngừng lại trên người Nguyễn Bạch.

Nguyễn Bạch bị ánh mắt này nhìn có hơi toát mồ hôi lạnh.

May mà ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh nhìn cô chỉ một chốc, sau đó đã nhìn đi chỗ khác, “Là cô ấy.”

Khượng lại một lúc, anh bổ sung: “Cũng chỉ có thể là cô ấy.”

Không khí như sắp ngưng đọng, mọi người trong phòng đến thở cũng không dám phát ra tiếng, Bùi Diễm kinh ngạc đến mức miếng chân gà cũng quên nhai.

Bùi Triết nhìn chằm chằm đứa cháu trai mà mình tự hào nhất, vẻ mặt giống hệt như cậu bé búng bình Bùi Ngôn Khanh đã lên đời chuyên ngành mười năm trước, lồ ng ngực phập phồng dữ dội vì tức giận.

Chiếc nãi trong tay ông đột ngột rơi xuống sàn, đập tay lên bàn, chén đũa va đập tạo ra âm thanh thánh thót: “Muốn phản rồi!”

“Não của con bị hư rồi? Hay là con nha đầu đó dùng bùa hồ ly khiến con không thấy phương hướng nữa?” Bùi Triết lạnh lùng cười một tiếng: “Ông thật sự không ngờ, tuổi còn nhỏ mà tâm cơ không ít, là lời cảnh cáo lần trước của ông còn không đủ, phải để ông đến tận Tô gia hỏi thăm?!”

Sắc mặt của Bùi Ngôn Khanh gần như thay đổi, mu bàn tay nổi gân xanh, anh gần như cực kì khó chịu nói ra mấy chữ, giọng nói trầm: “Ông tìm cô ấy?”

Bùi Triết không ngần ngại nói: “Một tiểu nha đầu như thế, còn chưa đến lượt ông phải đích thân đi tìm.” Giọng nói ông nhỏ, hỏi Nguyễn Bạch: “Tiểu Nguyễn, ý của ông con đã truyền đạt lại cho nó chưa?”

Nụ cười trên mặt Nguyễn Bạch trở nên đông cứng, nhưng chỉ có thể gật đầu, khó xử nói: “Con nói rồi.” Nghe hay không không phải cô có thể quyết định được.

Bùi Ngôn Khanh mặt không biến sắc nhìn liếc sang cô, im lặng một lúc, mắt anh hơi đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Hóa ra là như vậy.”

Anh cụp mắt, hàng mi không tự chủ được run rẩy, như đang kìm nén cơn tức giận.

Rất lâu.

Anh ngẩng đầu lên, ánh mắt không rõ cảm xúc, nói từng chữ một: “Ông nội, con đã từng thỏa hiệp với ông một lần rồi.”

“Nhưng lần này, con không thể để cô ấy chịu uất ức được, vậy nên con tuyệt đối không thỏa hiệp lần hai.”

Tác giả có lời muốn nói:

Lúc viết chương này có chút đau lòng, rất không dễ dàng.

Sau này tôi nhất định phải điên cuồng phát đường cho mọi người qaq.

Chương 46: Chương 46:

Biệt thự Bùi gia yên tĩnh, người hầu yên lặng dọn dẹp những mảnh vỡ của thìa sứ, không dám thở mạnh.

Bùi Triết tức đến mức tay run rẩy, giọng ông run nói: “Được thôi, giỏi thật, con là muốn một hai đối đầu với ông? Muốn chọc cho ông tức để đi sớm?”

Ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh không hề dao động, anh mệt mỏi nhìn người đang ngồi ở vị trí chính giữa.

Bùi Triết đã gần 90 tuổi, nhưng tinh thần ông vẫn rất tốt. Nhưng dù sao tuổi cũng đến, cho dù cố hết sức chăm sóc, lúc này mắt mũi cũng đã lộ ra vẻ già nua.

Anh từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh Bùi Triết, điều anh được nghe nhiều nhất là cách "học trở thành một bác sĩ giỏi".

Có lúc, anh cũng sẽ nghĩ, Bùi gia nhiều người như vậy, sao cứ nhất thiết phải là anh.

Mẹ anh Lăng Tịnh lúc sinh anh đã ở tuổi trung niên, phải chịu rủi ro khi sinh con ở tuổi này.

Nhưng chịu một rủi ro lớn như vậy, tại sao còn muốn sinh anh.

Liệu có phải chỉ bởi vì Bùi Triết thiếu một người chịu nghe lời, hay là Bùi Huân vì muốn bù đắp lại sự phản nghịch thời trai trẻ của mình.

Tất cả suy nghĩ trở lại, lông mi của Bùi Ngôn Khanh khẽ run, sắc mặt bình

tĩnh, tất cả cảm xúc đều đã phai nhạt.

Anh nhìn thẳng vào mắt Bùi Triết, nghiêm nghị nói: “Ông nội, con không muốn đi ngược với trái tim con nữa.”

“Học y là chuyện của mình con, con có thể không nghĩ cho mình. Nhưng lần này, là chuyện của hai người, con phải cho cô ấy được cảm giác an toàn.”

Bùi Triết tức đến mức ho sặc sụa, chỉ vào Bùi Ngôn Khanh, một lúc cũng không lên tiếng được, miễn cưỡng chống lên người, khàn giọng nói: “Cút mau!”

“Cút ngay cho ông! Ông không muốn nhìn thấy đứa cháu bất kham này nữa.”

Bùi Huân và Lăng Tịnh ngồi mỗi người một bên vôi vàng đứng dậy vuốt lưng cho ông đỡ tức, ánh mắt Bùi Huân lộ ra vẻ bất lực nhìn đứa con trai mình, nghiêm khắc nói: “Con bớt nói vài câu đi!”

Bùi Ngôn Khanh hít một hơi thật sâu, nói với người giúp việc: “Đến phòng lấy thuốc của ông nội đến đi.”

Bùi Triết lạnh lùng nhìn Bùi Ngôn Khanh, ông cố chấp nói thêm lần nữa, “Mau cút đi!”

“Nếu nó đã kiên quyết như vậy, tôi coi như Bùi gia không có người này!”

Bùi Ngôn Duyệt không nhìn nổi nữa, muốn khuyên vài câu: “Ông nội...”

Bùi Triết giận dữ nhìn chằm chằm bà: “Cô cũng câm miệng lại!”

Bùi Ngôn Duyệt bị nghẹn họng, nghiêng đầu không lên tiếng nữa.

Bùi Ngôn Chi vỗ lưng Bùi Ngôn Khanh, thấp giọng nói: “Ông nội đang tức giận, em đừng cãi ông, mau về đi, ở đây tụi anh lo là được rồi.”

Bùi Ngôn Khanh siết chặt tay ở bên hông, cuối cùng anh cầm áo khoác lên, “Thế em đi trước.”

Trước khi đi, anh lạnh lùng nhìn sang Nguyễn Bạch đang ngồi ngay ngắn ở đó, mím môi, gằng giọng nói: “Xem ra lời nói tìm cụ ông bên nhà nói, đối với cô Nguyễn mà nói không có tác dụng.”

Bùi Ngôn Khanh cuối cùng nhìn Nguyễn Bạch, “Đợi tôi tra ra rõ ràng, sẽ đích thân đến thăm cụ ông bên nhà.”

Sắc mặt Nguyễn Bạch bỗng thay đổi, hai tay siết chặt góc áo, “Anh muốn làm gì? Không sợ ông nội tức giận?”

Trong mắt Bùi Ngôn Khanh tràn đầy mỉa mai, anh bật cười nói: “Cô cảm thấy ông ấy còn có thể tức giận?”

Nói xong, Bùi Ngôn Khanh lại nhìn về chỗ chính giữa, không lâu lắm, sau đó anh rời đi không chút lưu tình.

Cửa lớn đóng sầm lại, bóng dáng người đàn ông đã không còn thấy nữa.

Bùi Triết sau khi uống thuốc xong, miễn cưỡng mới có thể bình tĩnh lại, nhìn chỗ ghế ngồi trống rỗng kia, ông nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lão tam ngày nào không mềm mỏng thì không cho phép nó bước chân vào cửa dù chỉ là một bước!”

Sở Ninh nhún vai, nhỏ giọng nói với Bùi Điềm, “Trông cậu cũng không có ý muốn quay về mà.”

Bùi Điềm gật đầu tán thành, vội vàng lấy điện thoại: “Em muốn để chú nhỏ đi tìm chị, trải qua một mùa trung thu vui vẻ.”

Sở Ninh ngăn cô bé lại, đột nhiên nói: “Đợi chút, để chị gửi!”

“Mỗi lần đều là cái mông nhỏ nhà em đứng tuyến đầu ăn dưa, chị thì sao hả!”

Bùi Diễm: “.....”

Cô bé bất lực nhìn Sở Ninh mở wechat, “Chị định gửi thế nào?”

“Còn có thể gửi thế nào nữa?” Sở Ninh mở wechat của Tô Niệm Niệm ra, tùy ý soạn tin nhắn.

Bùi Diễm bực bội lắc đầu, “Như thế này không được.”

“Vốn là chuyện có thể khiến chị ấy thét gào lên, truyền đạt cho chị, không chút cảm giác gì hết.”

Động tác của Sở Ninh khựng lại, không phục nói: “Thế em có cách gì khiến người ta thét gào hả?”

“Nhìn em nè.” Bùi Diễm lấy điện thoại nhỏ của mình ra.

Bùi Diễm đưa điện thoại cho cô, “Em nói một câu, chị đánh một câu.”

“Chị ơi, hu hu hu, chú nhỏ em bị đuổi ra đường rồi, ngay cả cơm cũng chưa ăn, trung thu mọi người đều đang đoàn viên, một mình chú ấy có thể đi đâu được chứ?”

“Thở dài jpg.”

“Bỏ đi, chị đang ở thành phố S, đừng quan tâm chú ấy, để chú nhỏ một mình ăn mì gói ở ngoài đường đi, dù sao gắng gượng cũng qua.”

Mấy giây sau, Tô Niệm Niệm trả lời: “Chuyện gì vậy?”

Sở Ninh nghi ngờ nhìn sang Bùi Diễm.

Thấy cô bé cầm điện thoại, sau đó lại gửi một đoạn video không biết là gì

qua, còn thêm dòng chữ [Chú nhỏ của em bị ông cố đuổi ra khỏi nhà sau khi thổ lộ tình cảm với chị gái cách một phương trời á]

“Cái này là sao?” Sở Ninh bị cô bé làm cho phát ngốc.

Bùi Diễm cười híp mắt đưa điện thoại đến tai cô, “Chị nghe đi rồi biết.”

Sở Ninh vừa nghe, phát hiện ra là đoạn bộc bạch ban nãy của Bùi Ngôn Khanh, còn có đoạn của Bùi Triết, nghe như một bài thơ tình.

“Wtf.” Cô giơ ngón trỏ lên, “Tiểu quý, cao minh nha.”

Bùi Diễm đắc ý nhướn mày.

Sở Ninh vừa ăn cơm vừa lén nhìn màn hình điện thoại, muốn xem thử Tô Niệm Niệm trả lời thế nào.

Nhưng lúc này trên bàn ăn rất êm dịu, còn có cả tiếng cười nói.

Bùi Triết uống thuốc xong, tức giận đi thẳng lên lầu, mà sắc mặt của Nguyễn Bạch cũng đóng băng, không tập trung nổi, Bùi Triết vừa rời đi, cô ta đã miễn cưỡng nói vài câu khách sáo rồi cầm túi rời đi.

Cuối cùng còn lại đều là người của mình.

Quả thật ngoài Bùi Triết thì không có ai phản ứng kịch liệt với chuyện này cả.

Lăng Tịnh hưng phấn hơn, tràn ngập sự nhẹ nhõm khi biết cây thiết mộc của con trai bà cuối cùng cũng ra hoa: “Cô gái nhỏ đó mẹ chỉ mới gặp có một lần, chỉ biết là rất xinh đẹp, các con có ai rành chút nào không vậy?”

“Con con con!” Bùi Diễm giơ tay, kích động nói: “Chị ấy là số 1! Con chỉ muốn nhận chị ấy làm thím nhỏ thôi!”

Sở Ninh đắc ý nhướng mày, hỏi lại: “Bạn thân của con, thế còn có thể không tốt à?”

Nhớ lại chuyện ông cố bảo Nguyễn Bạch đi cảnh cáo Tô Niệm Niệm, cô trầm mặc xuống, cười khinh nói: “Nói thật, tuổi cỡ cậu nhỏ con mà của được bạn thân con là may mắn nhà chúng ta rồi, thế mà nhà chúng ta còn mặt mũi dám đi cảnh cáo người ta nữa chứ?”

Nụ cười trên mặt Lăng Tịnh ngưng đọng, Bùi Huân ngại ngừng ho một tiếng, nhất thời không biết nói gì mới tốt.

Bùi Ngôn Duyệt cười một tiếng, giọng nói mỉa mai: “Người ta cũng là thiên kim sinh ra trong gia đình danh giá, người theo đuổi xếp hàng dài cả phố, bây giờ mặt mũi chúng ta lớn như chậu bồn rồi, làm mấy cái tình tiết như trong phim, đòi ném chi phiếu. Còn mời người ngoài vào cửa, chuyện này nói thế nào được đây chứ?”

Bùi Ngôn Chi vuốt mép li, nhìn Bùi Huân: “Cô giáo Tô con đã từng tiếp xúc mấy lần, là cô gái thật thà hiếm thấy, chuyện này là cái sau nhà chúng ta làm rồi.”

Bùi Huân thở dài, “Ba biết rồi, tuổi ông cao, làm việc hơi độc đoán chút.”

“Đợi ông bớt tức, ba sẽ nói chuyện với ông, sau này ba sẽ đi tìm Tô tiểu thư nói tiếng xin lỗi.”

Lăng Tịnh ngồi bên cạnh chờ mãi, vỗ tay, hỏi Sở Ninh: “Ninh Ninh, bây giờ lão tam với cô gái đó tiến được tới bước nào rồi? Năm nay có hi vọng kết hôn không?”

Sở Ninh: “....”

Sắc mặt của Bùi Ngôn Duyệt khó tin: “Mẹ, con trai của mẹ ngay cả người ta còn chưa theo đuổi được đấy.”

Lăng Tịnh: “....”

Nói xong, bà lại từ tốn bổ sung thêm một câu: “Vớ lại, cô gái người ta còn chưa đủ tuổi kết hôn.”

“Cái này...” Lăng Tịnh gõ tay xuống bàn, nghiêm nghị nói: “Đi ra ngoài đừng nói lão tam là con trai của mẹ nha.”

“.....”

Ăn xong xong, Lăng Tịnh kéo Sở Ninh ra ngoài tản bộ, đột nhiên hỏi: “Ninh Ninh à.”

Sở Ninh: “Sao vậy bà ngoại?”

“Bà đang hoài nghi cậu nhỏ của cô không theo đuổi được con gái người ta, con có thể phụ vô được không?” Lăng Tịnh nói: “Con gái người ta vì nhà chúng ta mà chịu uất ức rồi, trong lòng bà chịu không nổi nữa, đợi sau quốc khánh bà sẽ nói ông ngoại con đi tìm cô bé đó xin lỗi nhé.”

“Cậu nhỏ của con khó khăn lắm mới tìm được cô gái mình thích.” Lăng Tịnh hơi áy náy, thở dài nói: “Mấy năm nay thằng bé chịu không ít cực khổ, bây giờ cũng không nên để mình thằng bé chịu đựng tất cả những thứ này.”

“Chúng ta đều phải ủng hộ thằng bé.”

Sở Ninh nghe thấy thế, trong lòng hơi chua chát, cô vỗ lên tay Lăng Tịnh: “Bà ngoại, chỉ cần cậu nhỏ nhà chúng ta không khiến người ta chịu uất ức, con sẽ dốc hết sức giúp đỡ.”

“Niệm Niệm thật sự là một cô gái cực kì cực kì tốt, cả nhà ta nhất định sẽ thích cô ấy.”

Tô Niệm Niệm ngồi một mình trên chiếc ghế đá ở sân sau nhà cô và nghe đoạn ghi âm do Bùi Diễm gửi nhiều lần.

Cho nên, Bùi Ngôn Khanh vì cô mà bị đuổi ra khỏi nhà sao?

Cảnh tượng Bùi Ngôn Khanh ngồi đáng thương trên phố ăn mì gói vào buổi tối hiện lên trong đầu cô, khiến cô không nhịn được cười thành tiếng.

Tô Niệm Niệm cười rạng rỡ, cảm thấy sự phiền muộn trong lồng ngực đã bị cuốn đi.

Sự tự tin đã mất từ lâu quay trở lại, sự sôi trong người cô.

Người đàn ông trời sinh kiêu ngạo như thế này cũng có thể bởi vì cô mà đánh bại những nguyên tắc.

Tô Niệm Niệm nhún vai, lại che mặt, vuốt tóc, đứng lên ghé bật cười.

Bùi Ngôn Khanh đã bước một bước đi này, không chút lí trí. Anh đối nghịch với trường bối trong nhà, có thể phớt lờ những lời đàm tiếu đó.

Tại sao cô lại phải suy nghĩ nhiều như vậy làm gì?

Lúc này, còn cần lí trí gì nữa.

Tô Niệm Niệm lại hai ngày khi cô nhốt mình trong phòng khiêu vũ vào năm đầu tiên của trường trung học cơ sở, và quên đi tất cả những điều xấu xa, phỉ báng và mỉa mai trên cuộc đời này, và chỉ có những giọt mồ hôi nhỏ giọt trên người cô mới nói với cô rằng cô đang tự do và hạnh phúc.

Vầng trăng tròn treo trên cao, ánh trăng trắng sáng rọi xuống, rơi trên cành lá, gợn sóng lăn tăn.

Đầu ngón tay của Tô Niệm Niệm run rẩy khi cầm điện thoại, nhìn vào khung chat của cô và Bùi Ngôn Khanh.

Sau tin nhắn của cô, Bùi Ngôn Khanh không trả lời.

Cô đột nhiên nảy ra một suy nghĩ điên rồ, cô muốn gặp anh, chính trong tối

nay, có lẽ vẫn còn kịp để nói một câu trung thu vui vẻ.

Tô Niệm Niệm hít một hơi thật sâu, sau câu nói ‘Cảm ơn, nhưng không cần đâu’ kia cô ghi thêm một câu.

Đây là lựa chọn kiên quyết nhất của cô.

“Không cần đợi em về, em muốn anh đưa cho em tối nay.”

Bây giờ là 8 giờ tối, chuyến bay từ thành phố A đến thành phố S cũng mất hai tiếng, nếu giờ bay luôn thì vẫn kịp.

Tô Niệm Niệm cảm thấy mình điên rồi, nhưng Bùi Ngôn Khanh có lẽ....cũng điên rồi.

Sau khi cô gửi tin nhắn đó, một giây sau Bùi Ngôn Khanh gọi điện đến.

Tô Niệm Niệm thất thần, nuốt nước bọt, “....Alo.”

Đêm mát như nước, yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng gió cũng rất nhỏ.

Cô có thể nghe thấy rõ ràng giọng nói trầm ở đầu bên kia điện thoại, có chút gấp gáp, và nó giống như một cơn gió nhẹ buổi tối.

“Anh lập tức đến, em có thể ra sân bay đón anh không?”

Tim Tô Niệm Niệm sắp vọt ra ngoài, cô bất giác trả lời anh: “Được.”

Bên kia cười rồi nói: “Thế, đợi anh?”

Khi Tô Niệm Niệm đi lang thang trở lại sảnh trước, cô vẫn cảm thấy không thực tế.

Tô Thiên Trách đi ra ngoài gặp đối tác làm ăn, Tổng tử đang ngồi trên ghế, gọi mấy người bạn chơi bài rất náo nhiệt.

Bà nội Tô đã lên lầu nghỉ ngơi từ sớm.

Không ai có thể chú ý đến sự biến mất của cô, Tô Niệm Niệm xoa xoa tay, rón rén khom người đến ra cửa, vừa mới cầm đôi giày lên, trên lầu đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, Tô Diệm ngáp ngán ngáp dài, thấy dáng vẻ như ăn trộm của cô: “Đi đâu vậy?”

Động tác của Tô Niệm Niệm khựng lại, mắt ngó nghiêng, vội vàng buông giày xuống: “Đi, đi đổ rác.”

“Rồi rác đâu?”

“Quên cầm rồi.” Tô Niệm Niệm ngơ người, lê bước chân, quay đầu nhìn quanh một lượt, thấy rằng rác trong nhà đã được người hầu xử lý.

Tô Diệm híp mắt, “Muốn ra ngoài làm chuyện xấu.”

“Không có!” Tô Niệm Niệm chột dạ ngó nghiêng.

“Rốt cuộc là đi đâu?”

“Đi mua quà trung thu cho anh.” Tô Niệm Niệm cắn răng nói láo, “Vốn muốn cho anh một bất ngờ đó.”

“Hửm?” Tô Diệm nhướn mày, kéo dài giọng nói: “Là như vậy sao.”

“Xem ra bất ngờ này bị anh phát hiện rồi.”

“Mau đi đi, về sớm đây.” Tô Diệm hiển nhiên không chút nghi ngờ.

Tô Niệm Niệm thở phào nhẹ nhõm, không nói thêm gì nữa, chạy lạch bạch ra khỏi nhà.

Cô ôm điện thoại, gọi xe đi thẳng đến sân bay.

Tô Niệm Niệm đến sớm hơn một tiếng, lúc đến sân bay đang là 9 giờ rưỡi.

Cô nhìn chiếc áo len màu hồng giản dị và quần jean của mình, hơi khó chịu.

Cô nên thay đồ rồi mới đến.

Cho đến khi tiếng chuông leng keng từ sân bay vang lên, thông báo rằng chuyến bay chở Bùi Ngôn Khanh đã hạ cánh.

Tô Niệm Niệm siết chặt điện thoại, đứng ở cửa chờ, cô có thể nghe thấy nhịp tim đang đập liên hồi của mình.

Dòng người không ngừng đi qua, từng đoàn người đi xuống, khi nhìn thấy người đón ở máy bay, hoặc là vui mừng vì lâu ngày hội ngộ, hoặc là gật đầu tỏ vẻ xa cách, khách sáo.

Người qua kẻ lại nhưng từ đầu đến cuối Tô Niệm Niệm không nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh.

Cô cụp mắt xuống để che đi sự thất vọng trong con ngươi, bất giác lùi lại một bước, nào ngờ rơi vào trong vòng tay ấm áp, vẫn là mùi thuốc quen thuộc, khiến người ta vô cùng lưu luyến.

“Niệm Niệm, là anh.” Giọng nói của anh không ổn định, còn có hơi thở gấp: “Để em chờ lâu rồi.”

Tô Niệm Niệm cúi đầu, ủ rũ nói: “Sao lại lâu như vậy?! Em còn tưởng anh không đến rồi.”

Bùi Ngôn Khanh im lặng, không nói gì chỉ vuốt tóc cô gái nhỏ: “Là lỗi của anh.”

Tô Niệm Niệm tức giận quay đầu lại, đang định nghiêm túc giáo huấn anh sao dám để cô đợi lâu như vậy, thì nhìn thấy tấm biển đặt bên cạnh cô, trên đó viết rõ ràng: t2 (Nam).

Cô nhớ Bùi Ngôn Khanh hình như có nói là t2 (Bắc).

Vậy nên anh đoán mình đi sai rồi, chạy qua cả nửa cái sân bay để đến đây?

Tô Niệm Niệm ngại ngùng chớp mắt, mặt dày nói: “Biết sai là tốt.”

Cô xoay người trong cái ôm của anh, ngẩng đầu nhìn nhanh.

Vừa nhìn đã biết Bùi Ngôn Khanh vội vàng đến đây, trên người chỉ khoác hồ hững chiếc áo gió màu xanh quân đội.

Tô Niệm Niệm quan sát anh từ trên xuống dưới, lại phát hiện không có món quà nào như lời đồn.

Cô cau mày, nghiêm nghị hỏi: “Nói quà đâu?”

Bùi Ngôn Khanh giật mình, khuôn mặt trông rộng hiếm thấy, anh mấp máy môi, do dự nói: “Anh....”

Sắc mặt Tô Niệm Niệm thấy khó tin, cô nhướn mày, híp mắt nói: “Anh sẽ không định nói là.”

“Anh muốn tặng anh cho em đấy chứ?”

Tác giả có lời muốn nói:

Mỹ nhân đỏ mặt: Thật, thật sự có được không? Nhanh như vậy sao?

Tô nha đầu: “....”

Tôi nói không ngược chính là không ngược, tôi là mẹ ruột mà aaaaaa!

Chương 47: Chương 47:

Sân bay náo nhiệt, đủ loại giọng nói đan xen, dòng người vội vàng qua lại, lăm lăm vẫn hướng mắt về phía nam nữ đứng ở cửa ra T2 vì quá bắt mắt.

Tô Niệm Niệm nghiêng đầu, thấy Bùi Ngôn Khanh ngày càng xấu hổ, và yên lặng chờ đợi câu trả lời của anh.

Đôi mắt đen của Bùi Ngôn Khanh sáng lên, như thể bị bao phủ bởi một tầng sương mù, và sau vài giây im lặng, anh nhẹ nhàng hỏi: "Em muốn không?"

Tô Niệm Niệm: ???

Anh nói cái gì?

Em! Muốn! Không!

Tô Niệm Niệm nín thở, khó tin nhìn anh, đột nhiên tay cô không biết đặt ở đâu, ậm ờ lắp bắp nói: "Anh, em...."

Cái gì muốn!!? Muốn cái gì?!

Bùi Ngôn Khanh anh cười mở như vậy luôn à?

Thấy cô gái nhỏ mặt đầy xấu hổ, ngay cả một câu cũng không nói ra được, Bùi Ngôn Khanh cười cười, anh tiến lên một bước, ôm cô vào trong lòng, hơi nghiêng người nhìn về phía đôi mắt nai đang né tránh của cô, "Không muốn à?"

Anh hơi nhú mày, thậm chí còn hạ thấp giọng nói: "Anh bị đuổi ra khỏi nhà,

không còn nơi nào để đi, cũng không ai quan tâm đến anh cả.”

Khuôn mặt của người đàn ông ở rất gần, có thể gọi là phiên bản phóng to của người đẹp, Tô Niệm Niệm nhìn từ mái tóc rũ xuống trên trán đến đôi mắt sâu thẳm của anh, men theo sống mũi thẳng và dán chặt vào nốt ruồi trên chóp mũi của anh, tim đập thành thịch, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Như giọng nói của anh cực kì khàn, lúc dịu dàng nói bên tai như tiếng đàn piano vang lên trong đêm, từng giai điệu đều như đang quyến rũ lòng người.

Mí mắt Tô Niệm Niệm hơi giật giật, không ngừng cảnh báo bản thân phải dè dặt phải dè dặt, giữ sự bình tĩnh, cô là nữ vương, không thể bị nhan sắc đàn ông làm cho ngu muội.

Nhưng một giây sau, mồm nhanh hơn não, cô bật ra một chữ: “Muốn.”

Lời vừa dứt, Tô Niệm Niệm đã đỏ bừng cả mặt, hận không thể nhét bông chặn miệng mình lại.

Sao mà cô lại dễ thua vậy trời!

Tô Niệm Niệm phiến não nhìn đi chỗ khác, lòng bàn tay siết chặt lấy vạt áo của Bùi Ngôn Khanh, không để ý đến anh.

Bùi Ngôn Khanh sụp mắt, cười đến mức lồng ngực cũng run lên, anh nhắc cầm cô lên, cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô, nghiêm túc nói từng chữ: “Nếu đã muốn, thế thì----”

Anh khựng lại, “Anh chính là của em rồi.”

“Bùng.” Tô Niệm Niệm sắp điên rồi.

Một cảm giác tê dại ngứa ngáy từ chân đến tận tim, Tô Niệm Niệm nhìn đôi mắt cười của anh, mím môi, ngạo nghễ nói: “Anh đang muốn làm sói trắng

đấy à?”

Bùi Ngôn Khanh có chút buồn cười nhìn cô, thản nhiên nói: “Bởi vì muốn đến gặp em, quà anh cũng quên đem rồi.” Anh trầm mặc một lúc, hỏi: “Vậy nên anh có thể trả tín dụng được không?”

Tô Niệm Niệm ngơ ra: “Tín dụng cái gì?”

“Sự sủng ái của công chúa điện hạ.”

“Anh, anh...” Vành tai của Tô Niệm Niệm bắt giác nóng bừng lên, run rẩy siết chặt tay, “Có phải anh lén lút đi đăng kí một khóa học yêu đương không hả?”

“Không có.” Bùi Ngôn Khanh sờ cánh mũi, “Gặp được em, bắt giác liền nói ra.”

Tô Niệm Niệm: “?...”

Là bởi vì em chưa đủ tầm hay anh đã thành tinh rồi vậy?

Tô Niệm Niệm bắt giác lùi một bước, lại nhìn chăm chăm Bùi Ngôn Khanh, giận dữ nói: “Đừng phí lời nữa, đi thôi.”

Cô gái nhỏ một mình đi phía trước với tốc độ như bay, vành tai đỏ bừng bừng, Bùi Ngôn Khanh thấy tức cười, đi theo phía sau cô, lấy điện thoại từ trong túi áo ra.

Nhìn thấy tin nhắn Bùi Ngôn Duyệt gửi đến, “Thế nào rồi? Bài chị dạy em có hiệu quả không vậy? Niệm Niệm bảo bố nhà chúng ta có phải rất cảm động không hả? Đàn ông mà, theo đuổi con gái chẳng cần mặt mũi đâu.”

Bùi Ngôn Khanh: “....Hình như cô ấy không muốn để ý đến em.”

Bùi Ngôn Duyệt nghi ngờ hỏi: “Em nói thế nào rồi?”

Bùi Ngôn Khanh giật giật đầu ngón tay và kể lại cảnh vừa rồi.

Gửi xong, anh ngẩng đầu nhìn Tô Niệm Niệm, cô giống như chuẩn bị gọi taxi, khoanh tay nhàn nhã nhìn anh.

Đúng lúc, bên kia cổ vũ anh tiếp: “Là như thế này, nghe chị nói, chúng ta vẫn có thể càng không cần mặt mũi một chút nữa!”

Bùi Ngôn Khanh trán giật giật, không biết điểm mấu chốt của sự "không biết xấu hổ" này là ở đâu.

Anh tắt điện thoại và đi đến chỗ Tô Niệm Niệm.

“Đặt khách sạn chưa?” Tô Niệm Niệm hỏi anh.

“Chưa.”

“Thế mau đặt đi.”

Bùi Ngôn Khanh: “Nhà em ở đâu.”

“Bán Sơn Nguyệt.” Tô Niệm Niệm thành thật trả lời.

“Thế thì khách sạn này đi.” Bùi Ngôn Khanh chọn xong khách sạn, đưa điện thoại cho cô.

Tô Niệm Niệm vừa nhìn, tốt nhỉ, đó là khách sạn cho thuê của Bán Sơn Nguyệt, nằm đối diện khu biệt thự nhà cô.

“Nếu không thì anh ở xa một chút?” Tô Niệm Niệm nuốt nước bọt, có hơi chột dạ.

Bùi Ngôn Khanh nhàn nhạt nói: “Gần một chút mới tốt.”

“Tốt cái gì chứ?” Tô Niệm Niệm khóc không ra nước mắt, như này cũng quá

ngang ngược rồi?

Bùi Ngôn Khanh liếc môi, vành tai đỏ bừng, còn đang cố gắng chạm gần đến cái giới hạn càng không cần mặt mũi kia, “Tiện cho anh nhận được sự sủng ái của công chúa điện hạ.”

Tô Niệm Niệm: ? ? ?

Vừa vặn có một chiếc taxi chạy tới bên đường, Tô Niệm Niệm kéo anh lên xe, "Vào đi."

Trong xe tối om, Tô Niệm Niệm cảm thấy mừng vì Bùi Ngôn Khanh không nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của cô, vì vậy cô nhìn anh và hỏi: "Nói cho em biết mau! Ai dạy anh mấy thứ này!"

Bùi Ngôn Khanh suy nghĩ lại chút, quả nhiên hơi tùy tiện, mà có vẻ như cũng chẳng có tác dụng gì mấy.

Anh âm thầm đá lỗi sang người khác: “Chị anh đấy.”

Tô Niệm Niệm hừ một tiếng: “Ban nãy anh có thể đi làm người phát ngôn cho bên dầu mỏ rồi đấy.”

Bùi Ngôn Khanh chưa hiểu ra, “hả?”

Tô Niệm Niệm nói không chút khách khí: “Bởi vì rất ngọt ngào dầu.”

Bùi Ngôn Khanh: “...” Anh âm thầm im miệng, từ từ tiêu hóa ba chữ ‘ngọt ngào’ này.

Trong khách sạn khu nghỉ dưỡng Bán Sơn Nguyệt.

Người phụ nữ ở quầy lễ tân nhìn một người đàn ông và một người phụ nữ với nhan sắc thuộc hàng cực phẩm đang đi về phía cô, đôi mắt cô sáng lên.

Người đàn ông dáng người cao lớn, khí chất uy nghiêm, bước đi nhìn qua rất thích mắt, giống như đang đi trên sàn catwalk.

Nhân viên tiếp tân nhìn cô gái đi trước anh ta nửa bước rồi khựng lại, là trẻ vị thành niên sao?

Hai người này có quan hệ gì vậy?

“Bán Sơn Nguyên xin chào ngài! Xin hỏi tiên sinh, quý cô muốn ở mấy phòng?”

Nhìn kỹ thì da cô gái trắng như trứng gà bóc vỏ, mặc áo len màu hồng có hình chú lợn Peggy, cô giơ những đầu ngón tay trắng nõn và non nớt: “Chúng tôi đặt phòng qua mạng rồi, một phòng.”

Quầy lễ tân nghi ngờ nhìn hai người bọn họ, "Cho em xem chứng minh thư một chút ạ."

Bùi Ngôn Khanh lấy chứng minh thư trong bóp da ra, đưa qua.

Tô Niệm Niệm sờ sờ túi, đột nhiên nói: “Hình như em không đem.”

Người lễ tân dừng lại, cẩn thận liếc nhìn đôi lông mày thanh tú của người đàn ông, cô nhìn chứng minh thư rồi tính tuổi.

"Thưa chị, chị không thể nhận phòng nếu không có chứng minh thư." Người phục vụ lễ tân háng giọng và điên cuồng nháy mắt với Tô Niệm Niệm.

Mau chạy đi! Người đàn ông này có một khuôn mặt xinh đẹp và một trái tim cảm thú!

Tô Niệm Niệm ‘a’ một tiếng, vội vàng xoa tay, đỏ mặt nói: “Tôi không ngủ lại, tôi lên trên để xem thôi.”

Cái gì mà lên xem! Lên trên ngủ cùng một phòng thì có! Đến lúc đó bộc lộ tính dã thú thì phải làm sao hả?

Bùi Ngôn Khanh không hề biết mình đã bị coi là một dã thú lừa gạt tâm hồn thiếu nữ, anh lấy chứng minh thư lại, “Không thể đăng kí xác nhận thông tin cá nhân sao?”

Người lễ tân nháy mắt với Tô Niệm Niệm, ai ngờ cô gái nhỏ này lại mỉm cười, “Phải đấy, chị, tôi đăng kí thông tin một chút được không.”

“Có thể.” Người tiếp tân nhắc nhở: “Tốt nhất là trong vòng 20 phút cô phải đi xuống ấy, có chuyện gì cứ gọi điện tôi sẽ luôn trong ca trực.”

Tô Niệm Niệm bất giác khó hiểu, chỉ ‘ừm’ một tiếng, cầm lấy bút ghi thông tin.

Nhân viên lễ tân chống cằm nhìn nhẽ nhìn Bùi Ngôn Khanh, đầu óc quay cuồng, có lẽ hai mươi phút nữa cũng không có thời gian làm cái gì đúng không?

Tô Niệm Niệm cầm lấy thẻ phòng, nhìn thấy người tiếp tân cứ liên tục nháy mắt với cô, chị gái này đột nhiên lại gần nói nhỏ bên tai cô: “Cô gái, cẩn thận mặt người dạ thú nhé.”

Tô Niệm Niệm: ???

Cô khựng lại mấy giây, nhưng đã khôi phục tinh thần rất nhanh, cô nhìn chằm chằm khuôn mặt ‘mặt người dạ thú’, bất giác bật cười thành tiếng.

Bùi Ngôn Khanh: “Làm sao vậy?”

Tô Niệm Niệm không để ý đến anh, chỉ kéo kéo góc áo, giải thích với người tiếp tân: “Chị ơi, anh ấy là chú của tôi đấy.”

“Không nghiêm trọng chứ.”

Người tiếp tân có hơi ngượng ngại, “Thế, thế thì tốt ạ.”

Tô Niệm Niệm dắt Bùi Ngôn Khanh mặt tối sầm vào phòng khách sạn, cầm thẻ phòng và nhìn xung quanh: "Môi trường rất tốt, giá phòng gần bốn con số cho một đêm cũng đáng." Sau đó cô lười biếng tựa lưng vào chiếc ghế êm ái.

Bùi Ngôn Khanh vẫn đang nghiền ngẫm về "chú" vừa rồi, anh đứng đó, lặng lẽ nhìn Tô Niệm Niệm: "Anh lại là chú của em nữa?"

Tô Niệm Niệm sững sốt một chút, sau đó nhớ tới chuyện vừa rồi, cười lăn lộn trên ghế mềm hai vòng, cô hít một hơi thật sâu: "Anh muốn làm chú của em hay là muốn làm mặt người dạ thú?"

Bùi Ngôn Khanh: "....."

Anh cười lạnh lùng, "Dã thú cũng còn tốt hơn chú."

Tô Niệm Niệm: "....."

Cô nuốt nước bọt: "Đại khái là em không mang theo chứng minh thư, lại trông còn quá trẻ tuổi, chị tiếp tân tưởng anh là dã thú, dụ em thuê phòng."

Nghe hai chữ 'thuê phòng', lông mày Bùi Ngôn Khanh giật giật.

Nhìn thấy sắc mặt của Bùi Ngôn Khanh trông rất khó coi, Bùi Ngôn Khanh không đùa nữa, cô vắt óc suy nghĩ để anh cảm thấy dễ chịu hơn.

Thế là cô nghiêm túc phân tích: "Vả lại, chị lễ tân cho chúng ta 20 phút, nhất định là nghĩ 20 phút em cũng không làm được gì."

Ánh mắt trên đỉnh đầu như có nam châm, giọng nói của Tô Niệm Niệm càng lúc càng nhỏ: "Cái này đại khái, cũng là, một loại khẳng định với anh?"

Bùi Ngôn Khanh: "....."

Anh không cười nổi, miễn cưỡng mím môi: “Cảm ơn sự khẳng định của cô ấy nhé.”

Ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh dừng lại trên má của Tô Niệm Niệm vài giây.

Cô ôm đầu gối ngồi trên chiếc ghế mềm mại, chân tay thon dài, cô cao gần 1m7, nhưng lúc ngồi co ro người lại vẫn trông nhỏ nhắn, khi không trang điểm trên mặt thì trông rất trẻ con.

Như thể nhìn thêm một giây nữa sẽ phạm tội, Bùi Ngôn Khanh nhanh chóng quay đi.

Đúng lúc này, điện thoại của Tô Niệm Niệm vang lên.

Cô liếc nhìn người gọi, lông mày giật giật.

“Lại là anh của em.” Tô Niệm Niệm kéo góc áo của Bùi Ngôn Khanh, đặt tay trở lên môi: “Anh tuyệt đối đừng phát ra tiếng động.”

Bùi Ngôn Khanh: “.....” Nhưng cuối cùng cũng chỉ đành gật đầu nghe theo.

Điện thoại vừa kết nối, trong điện thoại liền truyền đến giọng nói lười biếng của Tô Diệm.

“Tô nha đầu, em đâu rồi?” Tô Diệm nói: “Mua quà cho anh? Em đi lên cung trăng mua quà cho anh hả?”

Tô Niệm Niệm chột dạ siết chặt góc áo của Bùi Ngôn Khanh, “Em....”

“Em nhìn xem bây giờ đã mấy giờ rồi?” Tô Diệm như một quả bom sắp nổ, cực kì bùng nổ: “11 giờ 01 phút rồi! Em chỉ còn thiếu 59’ nữa chính là cả đêm đi không về nhà!”

Bên kia truyền đến tiếng mang giày ra khỏi cửa, giọng nói Tô Diệm khàn đi: “Đang ở đâu? Anh đến đón em.”

“Vả lại, quà trung thu nếu không khiến anh hài lòng, em, em....” Tô Diệm nói một lúc cũng không nghĩ ra gì để nói, bắt đầu đe dọa: “Em cứ chờ xem anh giải quyết em thế nào!”

“Mau gửi định vị cho anh coi.”

Một giây sau truyền đến tiếng tút tút tút, điện thoại đã bị tắt máy.

Tô Niệm Niệm nhảy lên, kéo Bùi Ngôn Khanh, hoảng hốt nói: “Em, em phải đi đây!”

“Lúc này, em nên mua chút gì đó cho anh trai của em á?” Tô Niệm Niệm đau khổ sờ đầu.

“Cậu ấy hình như còn rảnh quá.” Bùi Ngôn Khanh nhàn nhạt nói: “Tặng mấy cuốn sách y đi, anh có mấy quyển giờ không còn xuất bản nữa, đợi sau quốc khánh đưa cho cậu ta.”

Tô Niệm Niệm: “....”

Biểu cảm khó nói nên lời của cô, “Em cảm thấy anh trai em sẽ dùng sách đánh vỡ đầu em.”

Bùi Ngôn Khanh không nói nổi, anh cau mày nói: “Anh sẽ khiến cậu ta bận rộn hơn.”

Tô Niệm Niệm nuốt nước bọt, “Em sẽ tìm cách lừa anh ấy.”

Ánh mắt Bùi Ngôn Khanh trầm xuống, không biết anh đang nghĩ gì. Nhưng Tô Niệm Niệm đoán Tô Diệm rất có khả năng sẽ xúi quẩy lắm.

“Thế em đi trước nhé?” Tô Niệm Niệm chỉ ra cửa sổ phía đối diện: “Nhà em ở đối diện, bây giờ em qua đó, anh trai em có lẽ cũng đã đến cổng rồi.”

Bùi Ngôn Khanh nắm tay cô, “Anh đưa em xuống dưới.”

Lòng bàn tay ấm áp xuyên qua lớp quần áo áp vào cổ tay cô, Tô Niệm Niệm động đậy đầu ngón tay nhưng không buông tay.

Cô nghiêng đầu, nhỏ giọng nói thêm: “Thế chúng ta mau chút, nếu đúng lúc bị anh trai em nhìn thấy thì đúng là xui lắm.”

Bùi Ngôn Khanh đi lên, bắt lặc nói: “Chúng ta là đồng đảng ngầm à?”

“Hết cách thôi.” Tô Niệm Niệm nhún vai, vô tội nói: “Trước hết nhịn lại đã.”

“Nếu không em sợ anh em sẽ đốt luôn cả thầy.”

Bùi Ngôn Khanh: “....”

“Cho nên mấy ngày này, anh đối xử với anh trai em tốt một chút nhé.” Lúc đợi thang máy, Tô Niệm Niệm nghiêng đầu nhìn anh, “Cho anh ấy chút cảm giác cơn gió mùa xuân nhé.”

Bùi Ngôn Khanh mỉm cười dịu dàng: “Được, nhất định chiều cô cậu ta nhiều hơn.”

Sống lưng Tô Niệm Niệm không biết vì sao trở nên lạnh hơn.

Cô dắt Bùi Ngôn Khanh ra cửa khách sạn.

Đã 11 giờ hơn, vị trí Bán Sơn Nguyệt tương đối hẻo lánh, không ở trung tâm thành phố.

Trên phiến đá trên con đường nhựa đối diện khách sạn có khắc ba chữ “Núi Bán Nguyệt” bằng rỗng phượng.

“Đối diện là nhà em.” Tô Niệm Niệm chỉ vào hòn đá, “Anh trai em chắc sắp tới rồi.”

Bùi Ngôn Khanh mím môi, “Được.” Giọng nói anh có chút khó hiểu, “Thế,

ngày mai gặp?”

Tô Niệm Niệm cụp mắt, nói "ừm" gần như không nghe thấy.

Bùi Ngôn Khanh từ từ thả tay cô ra, nhỏ giọng nói bên tai cô: “Trung thu vui vẻ.”

Anh lại nói bổ sung: “Hôm nay anh rất vui.”

Trong lòng Tô Niệm Niệm nóng như lửa đốt, cô gật đầu, xoay người đi hai bước, lại quay đầu, dưới ánh trăng nhìn chằm chằm Bùi Ngôn Khanh với đôi mày tinh xảo.

Anh vẫn đứng ở chỗ cũ, gió chiều mát thổi mái tóc rũ trước trán.

Tô Niệm Niệm siết chặt tay, ánh mắt hơi dao động, đột nhiên bước chân về phía anh.

“Trung thu vui vẻ.” Nói xong, Tô Niệm Niệm kiễng chân, bắt gặp ánh mắt ngạc nhiên của Bùi Ngôn Khanh, và chạm nhẹ vào má anh bằng đôi môi đỏ mọng.

Nó như một chiếc lông vũ, lướt nhẹ qua má, lại ngứa đến tận tim.

Cả cơ thể của Bùi Ngôn Khanh cứng đờ, lại nghe thấy giọng nói ngọt ngào của người con gái vang lên.

“Sự sủng ái của công chúa điện hạ, nhận lấy nhé.”

Tác giả có lời muốn nói:

Bùi mỹ nhân: Không xong rồi.

Tô tam lửa: Con dao của tôi đâu.

Nói là một chương đầy tình yêu mà.

Tin tưởng tôi, viết văn ngọt, tôi nghiêm túc đấy!!!

Chương 48: Chương 48:

Sau khi làm chuyện xấu xong, Tô Niệm Niệm đến đầu cũng không dám quay lại, cô đi thẳng một đường về nhà.

Vừa vào trong cửa lớn Bán Sơn Nguyệt đã đụng phải Tô Diệm đang cầm điện thoại coi đường.

Không biết có phải là do tác dụng tâm lí hay không, điện thoại di động đèn pin bạch quang chiếu vào mặt Tô Diệm, làm cho anh trông đặc biệt quý dị.

Tô Diệm quan sát Tô Niệm Niệm từ trên xuống dưới, không khách khí nói: “Có chó đuổi theo à?”

Có, chính là anh đấy. Tô Niệm Niệm thầm chửi trong bụng, trên mặt vẫn niềm nở, ngoan ngoãn.

“Quà của anh đâu hả?” Tô Diệm đi lại gần mấy bước, ánh mắt như tia đèn rọi qua một lượt, ngay cả mũ áo của Tô Niệm Niệm cũng không bỏ sót.

“Cái đó.” Mặt Tô Niệm Niệm rất điềm nhiên: “Đồ để tặng cho anh, đương nhiên là hàng đặt trước dĩ rồi, anh đợi mới có được.”

“Phải không?” Lông mày Tô Diệm giãn ra, khóe miệng nhin không được nhếch lên, “Thật có tâm nhỉ.”

Tô Niệm Niệm đi theo phía sau Tô Diệm, xoa xoa ngón tay: “Kì nghỉ của anh có bận rộn không?”

“Không bận.” Tô Diệm nghi ngờ quay đầu, đột nhiên bật cười: “Sao hả,

muốn anh dắt em đi chơi à?”

Tô Niệm Niệm liên tục lắc đầu: “Không phải!”

Tô Diệm cau mày: “Thế em hỏi cái để làm gì hả?”

“Muốn bảo anh ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.” Tô Niệm Niệm bĩu môi, “Bởi vì em có linh cảm sau quốc khánh anh sẽ rất bận rộn.”

Tô Diệm liếc nhìn cô, cười khinh bỉ: “Người có thể khiến anh bận chỉ có Bùi Ngôn Khanh thôi.”

“Bây giờ anh ấy còn chẳng có thời gian quản anh nữa.”

Bước chân của Tô Niệm Niệm khựng lại : “Là sao vậy?”

Tô Diệm nói đầy đắc thắng: “Anh ấy cũng đã tới tuổi này rồi, gần đây đang bận rộn yêu đương hẹn hò chứ sao.”

Nhịp tim của Tô Niệm Niệm như ngừng hẳn, cô đứng ngay ra chỗ cũ: “Cái gì?!”

“Ngạc nhiên dữ vậy.” Một tay Tô Diệm bỏ vào túi, từ tốn nói: “Hôm em biểu diễn ấy, anh còn nhìn thấy đối tượng hẹn hò của anh ấy, mặc đầm đỏ ấy.”

Nhìn thấy vẻ mặt chấn động của Tô Niệm Niệm, Tô Diệm bỗng nhiên trở nên kiên nhẫn một cách hiếm thấy, anh giải thích vài câu: “Anh ngồi phía sau lưng anh ấy, tận mắt nhìn thấy. Sau đó anh gửi hình cho Lục Huyền, cậu ta nói cái này sớm đã không phải chuyện gì mới, trong bệnh viện đã truyền tai nhau ầm ầm rồi.”

Nói xong, Tô Diệm còn mấp máy môi, nhiều chuyện thêm một câu: “Quả thật, cô gái nào mà nghĩ không thông dữ vậy ta.”

Hướng của tình huống này hơi khó hiểu.

Tô Niệm Niệm ngậy người đi đằng sau Tô Diệm, cân nhắc giọng điệu rồi lên tiếng: “Sao, sao lại nghĩ không thông chứ?”

Tô Diệm hừ một tiếng: “Em nghĩ thử xem, Bùi Ngôn Khanh có phải là người giống người bình thường không hả? Em có tin không, đối diện với bạn gái mà anh ta vẫn có thể nói chuyện như nói với sinh viên vậy, đây là tìm bạn trai hay tìm cha già vậy?”

“Sau đó, đến khi anh ta bận rộn lên, ở cùng một thành phố mà như cách xa vạn dặm, như này ai mà có thể chịu được chứ?”

“Vớ lại, anh ấy vừa nhìn đã biết chẳng có gì thú vị, dù đầu óc có hơi thông minh hơn người thường một chút, nhưng cực kì cứng nhắc. Ở bên cạnh anh ấy còn không bằng chọn khác bằng...”

Tô Diệm nói một lần tràng lan đại hải, con đường từ cổng lớn đến biệt thự, cứ nói mãi, thậm chí đến nhà rồi vẫn chưa có ý định sẽ ngừng lại, như thế là tích tụ nỗi bực bội.

Khuôn mặt của Tô Niệm Niệm dần đông cứng lại, vốn còn muốn tiết lộ một chút thông tin, nhưng ý định này đã hoàn toàn biến mất.

Cô đi theo Tô Diệm lên lầu, sau khi đến phòng mình, khóa cửa xong, xong rồi, quyết định cắt đứt âm thanh của Tô Diệm.

Ghen tị! Tô Diệm tuyệt đối là đang ghen tị!

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Diệm còn đang ngủ nướng, Tô Niệm Niệm xách túi, chân rón rén đi ra khỏi cửa nhà.

Trước khi đi, cô có nói trước với người giúp việc, nếu Tô Diệm có hỏi cứ nói cô ra ngoài đặt quà cho anh.

Hôm nay Tô Niệm Niệm cố ý trang điểm cho trưởng thành một chút.

Cô vẽ dài đường kẻ mắt hơn, hơi nhếch lên, làm giảm đi vẻ ngây thơ của đôi mắt nai, rồi thoa một lớp son môi đậm nhất.

Ngoài ra, Tô Niệm Niệm còn lấy quần áo bị chôn dưới đáy tủ.

Trước kia cô chỉ dám mua vui mà không dám mặc lên người, hiện tại cô đã tìm cho mình một lý do - để tránh cho Bùi Ngôn Khanh lại bị nhận nhầm là cảm thú, cô đã khoác lên bộ đồ đó mà không có chút cảm giác áp lực nào.

Hai người hẹn nhau lúc 8 giờ.

Ngay khi Tô Niệm Niệm đi đến tầng đá có viết chữ Bán Sơn Nguyệt, cô nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh đang đứng đối diện, dáng người cao lớn.

Lưng thẳng tắp, ánh nắng vàng xuyên qua kẽ hở cành lá chiếu vào mặt hắn, đứng trước cửa khách sạn, tựa như một tấm biển hiệu sống động vui mắt.

Bùi Ngôn Khanh chăm chú nhìn qua đường, khi anh nhìn thấy ai đó đang đến, đôi mắt hơi đờ ra.

Anh chuyển ánh mắt từ vòng eo lộ ra của Tô Niệm Niệm sang đôi chân dài mặc quần ngắn, híp mắt nhìn.

Tô Niệm Niệm đi lại gần, nháy mắt với Bùi Ngôn Khanh, cô xoay một vòng lớn: “Sao nào?”

“Đủ trưởng thành chưa?” Cô cúi đầu nhìn thắt lưng và chiếc quần ngắn của mình, kết hợp cùng áo khoác ngoài, “Có phải rất kinh động lòng người không?”

Một giây sau, chiếc áo gió dài đến bắp chân trùm lên đầu, người đàn ông mặt không chút thay đổi quần quần áo cho cô, thanh âm đặc biệt nhẹ nhàng: “Mặc vào.”

Tô Niệm Niệm muốn cãi ra: “Không cần, em khó khăn mới mặc ra ngoài

đấy.”

Bùi Ngôn Khanh cúi đầu liếc nhìn bắp chân và mắt cá chân vẫn còn để trần của cô, đôi mắt trắng bệch, anh cau mày: “Đi.”

“Đi đâu?”

“Trung tâm mua sắm.”

“Để làm gì?”

“Mua quần dài cho em?”

Tô Niệm Niệm: ?? ?

Cô nhớ lại lời mà Tô Diệm từng nói, đây là tìm bạn trai hay tìm cha già vậy?

“Mua, mua quần dài cái gì hả?” Tô Niệm Niệm khó hiểu ngược mắt nhìn sang Bùi Ngôn Khanh.

Biểu cảm của anh xem ra cực kì nghiêm túc, “Hôm nay nhiệt độ ở thành phố S là 17 độ, độ ẩm ở khoảng 70%.” Bùi Ngôn Khanh cúi đầu, nhìn vào đôi mắt không phục, không chịu giáo huấn của cô gái nhỏ, “Không chú ý bảo vệ, giữ ấm sẽ dễ mắc bệnh phong thấp.”

Tô Niệm Niệm: “.....”

Sai rồi, cha già cũng không nhiều chuyện như vậy.

Cô cạ lời liếc mắt nhìn anh.

Bùi Ngôn Khanh lại nhẹ nhàng nhấc tay lên, vuốt mi mắt cô, nghi ngờ hỏi: “Em không cẩn thận vẽ mắt ra ngoài khước mắt rồi à?”

Tô Niệm Niệm: ?

Cô tưởng mình nghe nhầm: “Anh nói gì cơ?” Lại dùng sức chớp chớp đôi mắt nhìn anh: “Anh không cảm thấy đôi mắt của em trở nên quyến rũ hơn chút à?”

Ánh mắt Tô Niệm Niệm vốn rất sáng, nhưng bây giờ hình dạng của chúng lại nhô lên, và con ngươi cực đen của cô có vẻ quyến rũ như móc câu.

Tim Bùi Ngôn Khanh đập lỗ nhịp, anh nhìn đi chỗ khác, thẳng thắn nói: “Anh còn tưởng em vẽ lem ra.”

Tô Niệm Niệm: “....”

Cô lại nhớ đến những gì Tô Diệm từng nói---

Vừa nhìn đã thấy chẳng có gì thú vị, cực kì cứng nhắc.

Tô Niệm Niệm nhin rồi lại nhin, quyết định đổi chủ đề khác, cô nói: “Em tính toán xong rồi.”

“Hôm nay sẽ đi dạo, đến tối em sẽ dẫn anh đi hội chợ, quốc khánh này của chúng ta sẽ rất náo nhiệt....”

Bùi Ngôn Khanh khựng lại một chút, “Anh chỉ có hai ngày nghỉ lễ thôi, đã đặt vé máy bay tối nay quay về rồi.”

Nụ cười trên môi Tô Niệm Niệm đông cứng, cô nhàn nhạt nói: “Được thôi.”

Cô lại nhớ đến những lời Tô đại sư tiên đoán. Diệm nói--- Lúc bận lên rồi thì ở cùng một thành phố cũng như xa cách vạn dặm.

Có cần đến mức nói cái gì trùng cái đó vậy không?!

“thế ban ngày anh đi dạo phố cùng em một ngày đi.” Tô Niệm Niệm ủ rũ không vui nói.

“Được.”

Vừa vào trung tâm thương mại, Tô Niệm Niệm liền cởi áo gió trên người nhét vào trong tay Bùi Ngôn Khanh, "Cầm đi, bên trong rồi có thể không mặc rồi đúng không?"

Dưới ánh đèn rực rỡ của trung tâm mua sắm, làn da của Tô Niệm Niệm trắng đến chói mắt, và trung tâm mua sắm đông nghịt người vào ngày Quốc khánh, điều này nhanh chóng thu hút rất nhiều sự chú ý.

Bùi Ngôn Khanh bắt giặc ra cau mày, bước tới và nắm lấy cổ tay của Tô Niệm Niệm, nhẹ nhàng nhìn xung quanh cho đến khi những ánh mắt rõ ràng đó lắng xuống.

Anh trực tiếp kéo người vào nhãn hiệu thể thao bên phải, trầm giọng nói: "Vào mua quần áo."

“Muốn mua anh tự đi mà mua.”

Bùi Ngôn Khanh đã kéo cô vào trong cửa hàng, dịu dàng dỗ cô: “Anh mua.”

Tô Niệm Niệm vẫn quay đầu đi, mặc kệ anh.

Cho đến khi nhân viên nữ mỉm cười nhìn hai người, "Tiên sinh, cô, hoan nghênh vào xem ạ!"

Nhân viên bán hàng chỉ vào chiếc áo khoác màu trắng trên người mẫu: "Đây là kiểu đồ đôi mới nhất trong cửa hàng của chúng tôi, chiếc thứ hai giảm giá 15%!"

“Tôi vừa nhìn đã cảm thấy nó thật sự cực kì hợp với hai người...”

Nghe đến hai chữ ‘đồ đôi’, Tô Niệm Niệm bắt giặc nhìn bộ đồ, sau đó run rẩy xấu hổ trong giây lát.

Cô lén nhìn sang Bùi Ngôn Anh, ánh mắt anh nhàn nhạt dừng lại ở bộ đồ đó, nhưng không nhìn ra cảm xúc.

“Anh mua không?” Tô Niệm Niệm liếc môi.

Bùi Ngôn Khanh: “Em thích không?”

Tô Niệm Niệm nhìn đi chỗ khác, nói một cách ngập ngừng: “Cũng được.”

Bùi Ngôn Khanh nhìn sau đầu cô, trong mắt hiện lên nụ cười, chỉ chỉ cái còn lại: “Anh cảm thấy cái kia hợp với em hơn.”

Tô Niệm Niệm nhìn qua đó.

Không phải đồ đôi.

Rất tốt.

Cô đẩy tay Bùi Ngôn Khanh ra, “Em chọn cái đó!”

Tô Niệm Niệm khăng khăng bổ sung thêm: “Cái thứ hai giảm 15%, em cảm thấy rất hợp lí.” Nói xong, cô còn nghiêm túc giáo huấn Bùi Ngôn Khanh: “Rất cuộc anh có muốn ăn lễ không?”

Bùi Ngôn Khanh thấy muốn cười, nói với nhân viên: “Chúng tôi lấy cái này, phiền cô lấy xuống giúp một chút.”

Nhân viên mỉm cười gật đầu.

Chương 49: Chương 49:

“Em ăn lễ là được.” Bùi Ngôn Khanh nói nhỏ bên tai Tô Niệm Niệm.

Tô Niệm Niệm đứng ngây ngốc ở chỗ cũ, sau khi phản ứng ra, mặt cô bắt giác nóng bừng lên, cô đẩy Bùi Ngôn Khanh ra.

“Anh cứ chờ cùng uống gió Tây Bắc với em đi.”

Bùi Ngôn Khanh bắt giác đưa tay lên che môi, nhưng cổ họng vẫn phát ra một tiếng cười nhỏ.

Anh nói: “Anh sẽ cố gắng không để em uống gió tây bắc”.

Tô Niệm Niệm: “....”

Cô không dám nhìn anh, chạy nhanh như bay đến cầm lấy đồ của nhân viên đưa rồi đi thẳng vào phòng thay đồ.

Quần áo riêng của Tô Niệm Niệm đều là kiểu nữ tính và hoạt bát, cô rất ít khi mặc loại đồ thể thao thuần túy này, cô đẩy cửa phòng thử đồ ra, cẩn thận thò đầu ra ngoài, lập tức nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh đang đứng đối diện với cô.

Anh đã thay đồ xong rồi.

Quả nhiên, người đẹp mặc cái gì vào cũng như cái móc treo đồ, một chiếc áo bình thường tùy tiện mặc lên người cũng mang đến một hiệu ứng người mẫu, ngay cả trong mắt nhân viên bán hàng, nó cũng rất tuyệt vời.

Tô Niệm Niệm nhìn bộ quần áo Bùi Ngôn Khanh đang mặc giống cái của mình, mặt cô đột nhiên đỏ lên.

Cô rón rén đi ra ngoài, hỏi Bùi Ngôn Khanh: “Như thế nào?”

Quần áo dài và quần dài, bảo thủ và ấm áp.

Bùi Ngôn Khanh hài lòng gật đầu, “Đẹp lắm.”

Tô Niệm Niệm đắc thắng hất tóc, vô tình liếc nhìn vào gương rồi sửa lại.

Đây là gì?

Đây là học sinh cấp ba nào vậy?!

Bùi Ngôn Khanh đã chuẩn bị lấy điện thoại ra thanh toán, Tô Niệm Niệm kéo anh lại, “Anh nói lại lần nữa xem, có đẹp không?”

“Đẹp.” Bùi Ngôn Khanh không chút do dự nói.

“Chúng ta đang mặc đồ đôi hả?” Tô Niệm Niệm hỏi anh.

Bùi Ngôn Khanh hơi cúi mắt, vành tai đỏ lên, anh gật đầu nói, “Ừm.”

“Sai.” Tô Niệm Niệm lập tức nói.

Bùi Ngôn Khanh nhướn mày, “Sao vậy?”

“Đây là kiểu đồ dành cho bố và con.”

Bùi Ngôn Khanh nghiêng đầu cười khế, sắc mặt trầm xuống: “Không có.”

“Anh có hiểu nỗ lực của em lần nữa chưa hả?” Tô Niệm Niệm hỏi anh: “Em đã cố gắng bằng mọi cách để thu hẹp khoảng cách tuổi tác với anh, nhưng

anh lại khăng khăng nói rộng nó."

Bùi Ngôn Khanh mím môi, "Em mặc như vậy buổi sáng, sẽ lạnh lắm." Anh dừng một chút, thanh âm trở nên mềm mỏng hơn: "Hơn nữa, không an toàn."

Sau đó Tô Niệm Niệm mới phản ứng lại.

Cô cười đến híp mắt, "Em hiểu rồi." Tô Niệm Niệm lùi lại hai bước, "Chẳng lẽ là anh...."

"Anh ghen à?"

Nói xong, Tô Niệm Niệm híp mắt nhìn vẻ mặt khó chịu của anh, không cho anh cơ hội phản bác, xoay người bỏ chạy.

Bùi Ngôn Khanh muốn đi theo, nhưng lại bị nhân viên nhắc nhở thanh toán hóa đơn trước, vì vậy anh chỉ có thể đi theo nhân viên bán hàng đến quầy để quét mã.

Tô Niệm Niệm rẽ sang một góc, ngược mắt lên và nhìn thấy Cát Giai, người đến mua giày thể thao, được bao quanh bởi một nhóm người, được bao quanh bởi những vì sao như mặt trăng.

Họ đều là em gái của Cát Giai ở trường trung học cơ sở, và cũng là bạn học trung học cơ sở của cô với gia cảnh bình thường.

Tô Niệm Niệm muốn vờ như không thấy bỏ họ, trực tiếp đi thẳng qua, nhưng có lẽ nhan sắc quá xuất chúng, luôn có người mãi mãi không quên Tô Niệm Niệm cô, cô gái trung thành hay đi với Cát Giai nhất, tên là Châu Cầm Cầm, trợn tròn mắt, cuối cùng nhẹ giọng gọi: "Tô... Niệm Niệm?"

Lời vừa nói ra, 4,5 cô gái đều nhìn qua.

Ánh mắt Cát Giai hơi ngạc nhiên quan sát cô mấy giây, sắc mặt hơi kì lạ, muốn nói nhưng lại ngừng lại một lúc, cuối cùng lại cúi đầu.

Tô Niệm Niệm đang cảm thấy kì lạ sao cô ta lại không kiếm chuyện nữa, Châu Cầm Cầm đã thay thế nhiệm vụ của cô ta. “Giai Giai, cậu nhìn đi, đó là ai kia?”

“Không phải là cái người cấp hai...” Châu Cầm Cầm chỉ chỉ lên đầu, lại nói với những người khác: “Các cậu có nhớ không?”

“Lúc học cấp 2 đó, Giai Giai của chúng ta học múa, cô ta cũng học múa, cô ta thích Lâm Thư Thành, đáng tiếc là người ta căn bản xem thường cô ta, còn đứng trước mặt mọi người nói...” Châu Cầm Cầm che miệng cười: “Nào có vấn đề đó.”

Tô Niệm Niệm khoanh tay đứng đó, cười khinh một tiếng, ánh mắt cô không hề né tránh nhìn sang Cát giai: “Quản cho chặt chó của cô lại, không có việc gì đừng đi ra ngoài sủa bậy bạ, rất phiền đó.”

Châu Cầm Cầm điên tiết nói: “Cô...” Cô ta lại nhìn sang Cát Giai: “Giai Giai, cậu xem cô ta...”

Sắc mặt của Cát Giai rất khó coi, trán nổi gân xanh, nhưng không biết tại sao lại không nói gì.

Tô Niệm Niệm héch cằm lên, lạnh lùng nói: "Lâm Thư Thành là cái gì? Hồi cấp hai đã ăn nhiều bánh ngọt nhỏ của tôi như vậy, cũng chẳng thấy bổ tim bổ phổi cho anh ta gì? Còn về phần học nhảy của tôi và Cát Giai?"

Cô khinh thường khịt mũi, nói với Châu Cầm Cầm: “Chủ nhân của các người học nhiều năm như vậy, tuyển ba lê cấp quốc gia cũng đứng chót bảng, học văn hóa tốt mới vào được trường hạng ba mà lấy cái gì ra so sánh với tôi?”

Lờ ng ngược của Cát Giai phập phồng lên xuống một cách kịch liệt, trong mắt tràn đầy oán hận, cô liêu lĩnh đứng dậy, như thể một giây sau cô sẽ đánh người một cách thô bạo.

Tô Niệm Niệm không nhún nhường nửa bước, ánh mắt lạnh như tảng băng: “Muốn đánh người à?”

Cô bước lên một bước, “Đến đây đi, vừa hay tôi cũng muốn đánh cô lâu lắm rồi.”

Ai ngờ Cát Giai vừa mới đứng dậy đột nhiên lộ ra vẻ hoảng sợ, lùi lại mấy bước.

Tô Niệm Niệm có chút kì lạ, cô hung hăng như vậy sao?

Một giây sau cô nhìn theo ánh mắt của Cát Giai, quay đầu lại vừa hay nhìn thấy Bùi Ngộ Khanh đang đứng đằng sau cô.

Lông mày của người đàn ông luôn luôn lạnh lùng và lãnh đạm dường như đông cứng lại, có cảm giác bị áp bức cực kỳ nặng nề, khi anh lạnh lùng nhìn người ta, như thể sắp có bão tố ập đến.

Tô Niệm Niệm ngại ngùng sờ chóp mũi. Bây giờ giả vờ đáng thương còn kịp không vậy?

Nhưng dù anh có kịp hay không, cô vẫn cô đơn, yếu đuối và bất lực.

Tô Niệm Niệm chớp chớp đôi mắt, lại có thêm kế sách, cô bước lên trước mấy bước, trốn sau lưng Bùi Ngộ Khanh, uất ức nói: “Bọn họ ức hiếp em!”

“....”

Ý cười bên miệng của Bùi Ngộ Khanh phải ép xuống, ánh mắt lạnh lùng lướt qua khuôn mặt của Cát Giai.

Anh mím môi: “Lời cảnh cáo lần trước của tôi vẫn chưa đủ sao?”

Cát Giai liên tục lắc đầu, “Không, không phải đâu, Bùi tiên sinh. Anh nghe em nói, lần này em thật sự không hề làm cái gì hết.” Cô chỉ vào Châu Cầm

Cầm: “Là cô ta, đều là cô ta tự nói.”

“Em thật sự không nói động gì đến Niệm Niệm dù chỉ là một chữ.”

Trong lúc nói Cát Giai lấy hết dũng khí ngược nhìn người đàn ông đứng trước mắt, phát hiện ra anh vậy mà đang mặc bộ đồ giống với cái Tô Niệm Niệm đang mặc.

Cô ngạc nhiên trừng to mắt, bọn họ, đã đến bước này luôn rồi sao?

Cô nhớ lại kết quả lần trước.

Bùi Ngôn Khanh thẳng thừng đi gọi điện cho người cầm quyền của Nguyễn gia, cũng là ba của Nguyễn Bạch, Nguyễn Quân, nửa báo nửa cảnh cáo về những lời cô nói lần trước hãy về chuyển lại cho Nguyễn Quân.

Con thứ ba của nhà họ Bùi tuy là bác sĩ nhưng lại được ông lão coi trọng nhất, hơn nữa chỉ số thông minh cực cao, tài sản nhà họ Bùi sở hữu rất nhiều cổ phần, anh là người đứng đầu trong số thế hệ trẻ ở thượng lưu của Thành phố A.

Đối với một thanh niên được người khác vô cùng tán thưởng như vậy, lại trực tiếp đi đến gặp Nguyễn Quân mà không hề tỏ ra có tình cảm, chính là cú tát trời giáng vào mặt Nguyễn gia.

Sau khi Nguyễn Quân biết chuyện, ông đã nghiêm khắc cảnh cáo Nguyễn Bạch.

Nguyễn Bạch điều tra từng lớp một, trực tiếp tìm đến cô ta, cắt đứt mọi liên hệ của cô ta ở thành phố A, đồng thời tất cả tài nguyên mà cô ta có được khi cố lấy lòng Thư Cán trong mấy năm qua cũng đều bị thu hồi, và tất cả những người cô ta quen biết đều tránh mặt cô ta.

Nhưng tất cả những thứ này chẳng qua là vì cô ta nói vài ba câu xấu về Tô Niệm Niệm thôi!

Cát Giai kiểm chế lại sự không cam tâm ngập tràn trong đôi mắt, đợi Bùi Ngôn Khanh đưa ra phán quyết.

“Nha đầu.” Giọng nói người đàn ông rõ ràng, lại còn mang theo sự nuông chiều, “Em muốn bọn họ nhận sai với em như thế nào.”

Tô Niệm Niệm đứng phía sau Bùi Ngôn Khanh, đang vắn vẹo góc áo của anh, cô lại ló đầu ra chớp chớp mắt nhìn Cát Giai: “Em muốn Cát Giai và Châu Cầm Cầm xin lỗi em trước mặt, sau đó bọn họ phải viết gửi vào nhóm chat hội cấp 2 10 tôi là đồ ngu, sau này khi thấy em thì tự động né xa một chút.”

“Phụt.” Bùi Ngôn Khanh không nhịn cười nói, anh nắm lấy đôi tay đang nghịch bậy của cô gái nhỏ, không chút nguyên tắc nói: “Chủ ý hay.”

Anh nhàn nhạt nhìn sang Cát Giai: “Nghe rõ chưa?”

Cát Giai im lặng không nói chuyện.

Giọng nói của Bùi Ngôn Khanh trở nên lạnh lùng: “Hay là đợi tôi quay về trực tiếp đến thăm Nguyễn Quân, để Nguyễn Bạch và Thư Cấn tự mình tìm cô nhỉ.”

Sắc mặt Cát Giai bất giác từ đỏ chuyển thành trắng bệch, lại cắn chặt môi, một lúc sau cô ta ngoan ngoãn gật đầu: “Bây giờ em liền xin lỗi Tô Niệm Niệm.”

Một lúc lâu, cô ta khó khăn bật ra một câu: “Xin lỗi, Tô Niệm Niệm.”

Cát Giai nói xong lại đánh vào vai Châu Cầm Cầm, nhìn cô ta với ánh mắt cảnh cáo.

Da đầu của Châu Cầm Cầm tê rần, cũng khó chịu nói: “Xin lỗi Tô Niệm Niệm.”

Tô Niệm Niệm đưa tay ra, cười híp mắt nói: “Đợi đã, nói lại lần nữa.”

Cô lấy điện thoại ra: “Tôi quay clip làm kỉ niệm.”

Cát Giai: “.....”

Cuối cùng, Tô Niệm Niệm nghe đi nghe lại mười mấy lần, lại mở nhóm chat hồi cấp 2 mà cô luôn cất vào kho lưu trữ ra, cười đến tức cả bụng.

Cô nhìn người xuất hiện trong nhóm ngày càng nhiều.

“Bị hack nick rồi sao?”

“Được rồi, tớ biết rồi, đừng nói nhiều như vậy nữa.”

“Được rồi, được rồi, cậu là đồ ngu, đừng làm phiền mọi người nữa.”

“.....”

Tô Niệm Niệm cười đến mức suýt nữa đứng không vững, mãi cho đến khi Bùi Ngôn Khanh kéo cô lại, ôm cô vào trong lòng: “Đứng cho vững xem nào.”

Tô Niệm Niệm cúi đầu bật cười, đột nhiên không lên tiếng nữa, Bùi Ngôn Khanh cúi đầu nghe thấy tiếng sụt sùi, trái tim anh nhói lên.

Đầu trong ngực anh ngược lên, một giọng nói ghen ghen truyền đến: “Kỳ thật em có một lịch sự đen tối.”

Bùi Ngôn Khanh cảm thấy cô gái nhỏ đang nắm chặt góc áo của mình, hung ác nói như một con mèo con nhe răng nanh vuốt: “Nhưng anh đã bị em lừa rồi, vĩnh viễn không thể rời đi.”

“Nếu anh dám chạy, em sẽ....” Tô Niệm Niệm khựng lại.

Bùi Ngôn Khanh vuốt ót cô, nhỏ giọng hỏi: “Sẽ như thế nào?”

Cách một lớp quần áo, Tô Niệm Niệm cắn lên ngực anh, sau đó ngược đôi mắt long lanh lên nhìn anh, dịu dàng nói: “Em sẽ cắn anh.”

Tác giả có lời muốn nói:

Ngọt không!!!! Tôi cảm thấy rất ngọt luôn.

Chương 50: Chương 50:

Xuyên qua lớp quần áo, một nụ hôn rất nhẹ nhưng lại khiến tim anh chệch nhịp.

Người trong vòng tay ngẩng khuôn mặt to bằng lòng bàn tay lên, quàng mắt đỏ hoe, hàng mi mảnh còn đọng nước, chỉ nhìn thẳng vào anh.

Để tập trung xem cuộc vui, Tô Niệm Niệm đến quán cà phê của trung tâm mua sắm và mở một chiếc hộp nhỏ, lúc này khung cảnh yên tĩnh, chỉ có hai người họ.

Bùi Ngôn Khanh nhanh chóng nhìn đi chỗ khác, nhắm mắt lại và giải tỏa cơn nóng đột ngột trong lòng.

Có một khoảnh khắc như vậy, anh cảm thấy bản thân có thể thật sự là một tên dã thú.

Tô Niệm Niệm nhìn chằm chằm anh, “Cẩn thận chút, đừng làm hư lớp makeup của em.”

“Anh không dám chạy.” Rút khăn giấy lại, Bùi Ngôn Khanh đột nhiên nói.

Ánh mắt Tô Niệm Niệm hơi khựng lại, nhìn thấy người đàn ông nắm chặt tay cô, đặt lên chỗ vừa nãy cô đã cắn anh: “Sợ em cắn anh, đau.”

Tô Niệm Niệm tức giận liếc nhìn anh, “Anh như vậy còn sợ à?” Cô dùng sức néo anh một cái, tiếp xúc với da thịt anh một cách chân thật, anh có đau hay không thì cô không biết nhưng tay cô đau rồi.

Nó giống như chạm vào mặt trăng!

Bùi Ngôn Khanh giữ chặt tay cô ở trên ngực mình, bật cười nói, “Niệm Niệm.”

“Làm sao?” Tô Niệm Niệm có chút rụt rè, cúi đầu nhìn mũi chân.

Cách một lớp áo, Tô Niệm Niệm có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể ấm áp của anh, thậm chí là nhịp tim đang đập liên hồi, ngón tay cô bắt giác co lại.

“Xin lỗi.” Giọng nói Bùi Ngôn Khanh trầm thấp và khàn.

“Hả?”

Tô Niệm Niệm còn nghĩ anh đột nhiên trở nên nghiêm túc như vậy là muốn tỏ tình thâm tình sao, trong đầu nhanh chóng nảy số, kết quả, chính là vậy?! Chính là vậy?!

Ánh mắt Bùi Ngôn Khanh trở nên nghiêm túc, tiếp tục nói: “Để em vì anh mà chịu uất ức rồi.”

Tô Niệm Niệm nhìn vào đôi mắt thâm sâu của anh, đột nhiên hiểu ra chuyện gì, cô hỏi: “Anh biết hết cả rồi?”

Bùi Ngôn Khanh nhỏ giọng ừm, giọng nói rất khó khăn, “Anh biết lời nói này bây giờ nghe có vẻ như không còn ý nghĩa, nhưng anh...” Anh khựng lại, nói: “Muốn để em an tâm, muốn cho em sức mạnh.”

Trong lòng Tô Niệm Niệm tê dại, cô không cưỡng lại được trọng lượng trong ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh, hơi trốn tránh.

Cô cúi đầu, ngón tay bắt giác bắt đầu sờ: “Nếu em không có tốt như anh nghĩ thì sao?”

“Tình hình của em, ông nội anh cũng đã biết rồi, anh nên, rất không thích em.”

Ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh trở nên trầm xuống, anh siết chặt tay bên hông, một lúc sau anh nhìn thẳng vào đôi mắt của Tô Niệm Niệm, “Đây là vấn đề của anh.

Và hậu quả nên do chính mình chịu trách nhiệm.

Tô Niệm Niệm không biết nói thế nào, chỉ mím môi, lắc đầu.

Lồ ng ngực của Bùi Ngôn Khanh trở nên chua xót khó nói, anh im lặng một lúc rồi lại trầm giọng nói: “Anh sẽ cho em một lời giải thích, sẽ không để cho em chịu uất ức dù chỉ là một chút.”

Bùi Ngôn Khanh lên máy bay lúc bảy giờ tối, sau bữa tối, anh đưa Tô Niệm Niệm về nhà rồi ra sân bay.

Gió chiều mát lạnh thổi qua, Bùi Ngôn Khanh giơ tay thắt lại chiếc cổ áo lỏng lẻo cho Tô Niệm Niệm, nhìn khuôn mặt trắng trẻo của cô vùi dưới cổ áo, lần đầu tiên trong lòng anh có cảm xúc trẻ con ập đến.

Anh nhớ rằng cô gái này có thể phớt lờ anh trong nửa tháng khi cô chơi game.

Bùi Ngôn Khanh nhướn mày lên, nhấn mạnh một câu: “Có chuyện thì phải gọi điện cho anh đây.” Vừa nói ra câu này anh có hơi hối hận.

Có chuyện mới gọi, thế không có chuyện thì sao.

Hai tay Tô Niệm Niệm cho vào túi, như có như không ‘ùm’ một tiếng.

Bùi Ngôn Khanh không hài lòng mím môi, lại nói bồi thêm một câu: “Không có chuyện gì thì anh gọi cho em.”

Tô Niệm Niệm vốn muốn trả lời lại nhưng nhớ đến mình đang ở nhà, bất cứ

lúc nào Tô Diệm cũng sẽ ào ra, cô vội vàng từ chối: “Không được.”

Bùi Ngôn Khanh khẽ cau mày, nhìn lông mày của cô gái nhỏ tàn nhẫn, anh cảm thấy mình như bị dội một gáo nước lạnh vào đầu.

“Anh mau đi đi.” Tô Niệm Niệm vẫy vẫy tay, bắt đầu đuổi khách: “Nếu không là không kịp đâu đấy.”

Bùi Ngôn Khanh lùi về sau mấy bước, ánh mắt vẫn lưu luyến nhìn cô, đột nhiên bất lực thở dài.

Sao mà giống như là anh không nữa vậy.

Một mình Tô Niệm Niệm đi vào nhà.

Tô Thiên Trạch và Tống Tử sáng sớm hôm nay đã đi rồi, trong nhà quay lại vẻ bình yên, nhưng Tô Diệm trước giờ luôn ồn ào cũng chẳng thấy bóng dáng đâu.

Tô Niệm Niệm xách túi trong tay đi đến cửa phòng Tô Diệm, cô gõ cửa: “Anh?”

Giọng nói trong phòng nghe có hơi phiền muộn, “Vào đi.”

Tô Niệm Niệm nhìn thấy Tô Diệm người vốn nên nằm ngủ nướng trên giường hoặc là chơi game, bây giờ đang ngồi quay lưng với cô, nhìn chăm chăm vào sơ đồ giải phẫu người dày đặc trên máy tính, và mái tóc của anh cũng bị vò rối nùi như ổ gà.

Anh dựa vào ghế bành quay người lại, nhìn Tô Niệm Niệm từ đầu đến chân, chán ghét nheo mắt: “Em cái túi đựng đất ở đâu ra?”

Tô Niệm Niệm: “....” Cô bước lên hai bước, đặt món đồ trong tay lên bàn, không chút khách khí nói: “đây là quà đó.”

Tô Diệm đưa tay ra mở cái túi, nhìn thấy một cái hộp được gói tinh xảo, hừ nhẹ một tiếng, “Này, xem ra cũng không tệ.”

Anh mau chóng mở cái hộp ra, sau khi nhìn rõ đồ thật, anh khẽ mỉm cười, dùng đầu ngón tay giữ tượng đồ sứ ở giữa hộp, “Đây là cái gì?”

“Anh muốn kiện nó vì vỏ bao bên ngoài gọt người đấy.”

Tô Niệm Niệm khoanh tay, khó hiểu hỏi: “Anh không nhìn ra là ai à?”

Hai tay Tô Diệm chống cằm nhìn chăm chăm bức tượng sứ, một lúc sau mới hồi phục tinh thần, tức giận đến suýt nữa không thở được: “Em sẽ không phải muốn nói, đây là anh đó chứ?”

“Đúng đấy.” Tô Niệm Niệm lấy một chiếc hộp khác ra, cô lấy tượng sứ xinh đẹp tinh xảo khác ra, đặt cạnh bên ‘Tô Diệm’, “Đây là em.”

Tô Diệm cười lạnh lùng một tiếng: “Vậy nên của anh là em tùy tiện nặn, còn của em thì tìm sư phụ nặn?”

Tô Niệm Niệm chột dạ chớp chớp mắt, “Ai nói em tùy tiện nặn hả!? Em tốn cả một buổi chiều đấy, được chưa hả?”

Vào buổi chiều, cô dẫn Bùi Ngôn Khanh đến trung tâm trải nghiệm thủ công mỹ nghệ này, vốn định sẽ nặn Bùi Ngôn Khanh nhưng ban đầu vừa vào làm cô đã vẽ cái mũi lệch đi, nhưng lại không nỡ bỏ một cái mẫu khó khăn lắm mới nặn ra thành người, thế nên cô chuyển sang nặn Tô Diệm.

Sau đó, kết quả thành như vậy.

Và có lẽ tất cả hào quang trong cuộc tình yêu đương hẹn hò này của Bùi Ngôn Khanh đều đổ dồn vào đôi bàn tay ấy, bàn tay luôn cầm dao mổ vững vàng và điêu luyện, và thành phẩm cuối cùng khiến Tô Niệm Niệm thích đến mức không nỡ đặt xuống.

Mặc dù thật khó để chấp nhận người đàn ông xấu xí đó là mình, nhưng ít

nhất Tô Niệm Niệm đã đặc biệt làm nó cho anh, để xứng đáng với nỗ lực vất vả này, Tô Diệm đã nhận chiếc hộp, "Anh miễn cưỡng nhận nó."

Anh lại liếc nhìn Tô Niệm Niệm, "Em đến từ đâu lặn về từ đó đi, anh đang bận lắm."

Tô Niệm Niệm kìm nén lại ý định muốn gõ đầu anh, cô nhìn máy vi tính, "Không phải anh nói gần đây anh rất rảnh hay sao?"

"Hừ." Tô Diệm mím môi, "Anh nghi ngờ Bùi Ngôn Khanh đã thất tình rồi."

Tô Niệm Niệm: ?

"Tôi qua anh ta đột nhiên gửi một tệp tài liệu qua cho anh, nói là đề tài anh đang nghiên cứu, bảo anh tận dụng thời gian nghỉ này học kĩ cho tốt." Tô Diệm nghiêng răng nghiêng lợi, "Sau khi quay về sẽ vào phòng thí nghiệm với anh trai tiến sĩ của mình."

Tô Diệm đập tay xuống bàn, tờ giấy sớm đã bị anh vò nát, "Em nói xem, có phải là anh ta rất quá đáng không chứ?!"

Tô Niệm Niệm chớp chớp đôi mắt, cân nhắc thiệt hơn, "Quá, quá đáng sao?"

"Sao không tính đó là đặc biệt quan tâm nhỉ?"

Tô Diệm giận dữ liếc cô, "Sao em không chửi anh ta cùng anh hả?"

Tô Niệm Niệm: "...". Cô mấp máy môi, không chút lưu luyến nào nói: "Quả thật là cực kì quá đáng luôn ấy chứ."

Quả thật cực kì quá đáng.

"Hừ." Tô Diệm hài lòng hừ một tiếng theo cô, "Như này mới đúng."

9 giờ tối Bùi Ngôn Khanh đến thành phố A.

Sau khi đến, tài xế của Bùi Huân sớm đã chờ ở bên ngoài sân bay, Bùi Ngôn Khanh ngồi lên ghế sau.

Sắc trời đã tối, chiếc xe màu đen chạy băng băng trên đường.

"Ba ở nhà cũ hay là ở Đỉnh Thượng?"

Trước khi lên máy bay, Bùi Ngôn Khanh đã liên lạc với Bùi Huân, hẹn với ông sau khi xuống máy bay sẽ gặp mặt ông.

"Ở Đỉnh Thượng."

Đỉnh Thượng không xa với công ty của Bùi Huân, bình thường ông và Lăng Tịnh đều sẽ ngủ lại ở đây.

Tài xế nhìn người đàn ông đang nhắm mắt nghỉ ngơi ở hàng ghế sau thông qua tấm gương chiếu hậu.

Ông lái xe cho Bùi Huân gần 30 năm rồi, lúc cái vị tam thiếu này ra đời, đại tiểu thư Bùi Ngôn Duyệt đã học đại học.

Có thể nói ông gần như nhìn thấy cả quá trình trưởng thành của Bùi Ngôn Khanh, từ khi vẫn còn là một đứa trẻ sơ sinh tập tễnh bước đi từng bước trở thành một chàng trai trẻ với tài năng và nhan sắc tuyệt vời, cho đến vẻ ngoài lạnh lùng và lãnh đạm.

Cũng đã vô số lần nghe thấy Bùi Huân thở dài nói mình có lỗi với anh.

Anh ta cũng đã nghe nói về việc tam thiếu không nghe lời ông cụ vì một cô gái nhỏ, vì vậy ông không khỏi có chút kinh ngạc, và đoán được mục đích Bùi Ngôn Khanh tìm Bùi Huân.

"Tam thiếu gia, Bùi tổng sẽ luôn ủng hộ cậu."

Bùi Ngôn Khanh hơi cúi mặt, khó hiểu hỏi: “Vậy sao?”

Anh nhớ lại năm 15 tuổi.

Không biết là tâm tình gì, là thích, hay là tâm lí đối nghịch, hay là đơn thuần muốn thoát khỏi sự khống chế của Bùi Triết, vào ngày cuối cùng, anh âm thầm thay đổi lựa chọn.

Sau khi ông nội biết đã nổi trận lôi đình.

Anh nghĩ rằng anh có thể tự làm chủ cuộc sống của mình, nhưng cuối cùng người tìm anh về không phải người khác mà lại là Bùi Huân.

Bùi Huân dùng lí do khiến người ta khó mà từ chối nhất, giọng ông đầy tâm trạng nói với anh: “Ông nội con tức đến mức nhập viện luôn rồi, con là một tay ông ấy nuôi lớn, coi như cái ơn con cũng không nên ích kỉ như vậy được.”

“Ba cũng đã làm nhiều chuyện không tốt với ông nội con, lại không dạy dỗ anh chị con cho tốt, coi như là bù đắp, ba sẽ trao cổ phần công ty ba cho con nhiều nhất...”

Bùi Ngôn Khanh nhắm mắt, không nghĩ về quá khứ nữa, anh nghe thấy tài xế nói: “Tam thiếu, đến rồi.”

Anh nhìn qua, xe đã ngừng lại trước cổng dinh thự Định Thượng.

Vừa bước vào, Lặng Tĩnh đang ngồi trong phòng khách đắp mặt nạ, vừa nhìn thấy anh bà đã kinh ngạc nói: “Lão tam?”

“Sao con lại quay về rồi?”

“Bởi vì ngày mai phải đi làm.” Bùi Ngôn Khanh cởi áo khoác ngoài ra, cẩn thận đưa lại chiếc áo khoác cho người hầu, rồi căn dặn: “Phiền cô đem đi giặt ủi đi, ngày mai tôi sẽ mặc”.

Lăng Tịnh nhìn sang anh: “Cô gái nhỏ người ta theo đuổi được rồi?”

Khóe miệng của Bùi Ngôn Khanh bắt giắc cong lên, vành tai hơi đỏ, nhẹ giọng đáp lại bà: “Ừm.”

Lăng Tịnh vốn không ôm bất kỳ hy vọng nào rằng anh có thể theo đuổi được người ta, vừa nghe vậy, mặt nạ suýt chút nữa rơi xuống, không thể tin được nói: “Thật sự là phúc khí của tổ tiên mà.”

Bùi Ngôn Khanh: “....”

Bà tiến lên mấy bước, giận dữ giáo huấn: “Vừa mới theo đuổi được con người ta đã vội vàng chạy trở về, ai làm việc như con hả?”

“Lỡ như người ta hối hận thì phải làm sao hả?”

Mi tâm của Bùi Ngôn Khanh hơi giật giật, có chút mơ hồ: “Còn có thể hối hận nữa cơ á?”

Lăng Tịnh không nói gì nhìn đứa con trai ngốc nghếch của mình, “Nếu không phải dựa vào khuôn mặt mà mẹ cho con, có mà có thể tìm được đối tượng có quẻ mới tin!”

Bùi Ngôn Khanh: “....”

Anh hơi nhẹ giọng nói: “Có chút việc con tìm ba để nói chuyện, con lên lầu trước đây.”

“Ừ.” Lăng Tịnh xoa xoa mặt, đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Khi nào thì dẫn con dâu ngoan của mẹ về nhà ra mắt một chút thế?”

Bước chân của Bùi Ngôn Khanh hơi khựng lại, có hơi bất lực: “Còn sớm.”

“Sớm cái gì nữa mà sớm, con mau mau...”

Bùi Ngôn Khanh bước nhanh bước chân đi thẳng lên lầu, không xong rồi, anh thở dài một hơi.

Anh gõ cửa phòng làm việc, Bùi Huân nói: “Vào đi.”

Bùi Huân đang ngồi trước bàn xử lý công việc, nhìn thấy anh, ông chỉ vào cái ghế trước mặt: “Con ngồi đi.”

“Muốn nói gì với ba?”

Chương 51: Chương 51:

Sắc mặt của Bùi Ngôn Khanh rất nghiêm túc: “Muốn nói với ba hai chuyện.”

Bùi Huân ngồi thẳng người trước bàn.

“Thứ nhất, Niệm Niệm và con đã ở bên nhau rồi.” Bùi Ngôn Khanh hơi khựng lại, sau đó nhàn nhạt nói tiếp: “Bất luận là ông nội, ba, hay bất kì ai ngăn cản con đều sẽ không thỏa hiệp nữa.”

Sắc mặt của Bùi Huân không hề thay đổi: “Chuyện thứ hai thì sao?”

“Thứ hai, con sẽ đến Nguyễn gia, có một số việc nếu Nguyễn tiểu thư đã làm rồi thì phải chịu sự trừng phạt nên có.” Biểu cảm của Bùi Ngôn Khanh rất lạnh lùng, giọng nói cũng không chút dao động: “Suy nghĩ đến chuyện này có thể sẽ phá hủy đi mối quan hệ giữa hai nhà chúng ta, con muốn nói trước với ba một tiếng.”

“Ra là hai chuyện này sao?” Bùi Huân vuốt cằm, ngón tay gõ theo nhịp lên chiếc bàn gỗ, ánh mắt vẫn nhìn đứa con trai đang ngồi nghiêm chỉnh ở phía đối diện của mình.

Xa cách, thậm chí còn mang theo sự phòng bị một cách âm thầm.

Bùi Huân trầm mặc, sau đó lại thở dài: “Lão tam.”

“Có phải con vẫn vì chuyện đó mà trách ba không?”

Bùi Ngôn Khanh: “Không có.”

Bùi Huân đứng dậy và đi đến trước mặt Bùi Ngôn Khanh "Trong những năm nay ba vẫn luôn hối hận, khi đó có lẽ ba không nên ép buộc con như vậy."

Ông vỗ vai Bùi Ngôn Khanh, "Hai chuyện con nói ba cũng không thấy có gì kì lạ."

"Chỉ cần cô gái người ta đồng ý ba sẽ cố gắng hết sức để ủng hộ con."

Nhìn thấy sắc mặt hơi do dự của Bùi Ngôn Khanh, Bùi Huân nhớ ra gì đó vội vàng bổ sung: "Không phải là bù đắp."

Bùi Ngôn Khanh mím môi dưới, hơi ngẩng đầu lên nhìn thấy Bùi Huân nói: "Nhà chúng ta đều có quyền được một lần cứng đầu."

Nhận điện thoại của ba, lúc nghe thấy tin Bùi Huân sẽ dẫn Bùi Ngôn Khanh đích thân đến nhà mình, Nguyễn Bạch đang đi spa ở ngoài.

Bên kia điện thoại, giọng nói của Nguyễn Quân rất tặc: "Con đang ở đâu? Trong vòng một tiếng về ngay cho ba."

Trong lòng Nguyễn Bạch liền trầm xuống.

Dù Nguyễn Quân luôn chiều cô nhưng cũng lại cực kì nghiêm khắc với cô.

Tất cả các hành vi và phép lịch sự được tính toán kỹ lưỡng của cô đều được Nguyễn Quân dạy dỗ từng chút một, với mục đích biến cô thành một cô gái trẻ không ai có thể bắt lỗi.

Nguyễn Quân có thể mở đường cho cô, nhưng ông sẽ không bao giờ cho phép cô mắc phải bất kỳ sai lầm đáng xấu hổ nào.

Lần cuối cùng Bùi Ngôn Khanh gọi điện cho Nguyễn Quân, Nguyễn Quân đã cho cô một bài học nghiêm khắc và giữ tiền tiêu vặt của cô trong ba tháng.

Nguyễn Bạch điên tiết thẳng thùng trừng phạt cô gái đi theo bên cạnh Thư

Cần.

Cô nhớ lại tối hôm trung thu, ánh mắt Bùi Ngôn Khanh khiến người ta không rét mà run đó, cùng với chuyện anh nói sẽ đích thân đến thăm ông cụ nhà, khiến toàn thân cô đổ mồ hôi lạnh.

Lúc Nguyễn Bạch quay về nhà, phòng khách trong nhà đã không có ai, chỉ có người hầu đang dọn dẹp tách trà.

Cô đến phòng làm việc tìm Nguyễn Quân.

Phòng làm việc tràn ngập khói, sắc mặt của Nguyễn Quân đen như than, ánh mắt lộ ra cực kỳ lạnh lùng.

“Con có biết cái gì gọi là thành công nhưng không thành công là như thế nào không?” Nguyễn Quân rít một hơi thuốc lá, búng tàn thuốc: “Con quả thật bản lĩnh đấy.”

“Bảo con liên hôn là vì muốn củng cố quan hệ với Bùi gia, bây giờ thì hay rồi, Bùi Huân người ta đến đây vả bôm bóp vào mặt ba, hóa đơn mấy trăm triệu kia đấy, mất rồi!”

Nguyễn Bạch bị dọa đến mức một câu cũng chẳng dám nói.

“Không giành lấy được trái tim của lão tam Bùi gia cũng thôi đi, vì một người đàn ông thế mà con lại tự hạ thấp thân phận của mình đi ức hiếp một con nhỏ mới mười mấy tuổi người ta. Mấy cuốn sách chùng ấy năm trôi tuột theo cái ruột thừa rồi hả?”

Như bị mấy cái tát vào đầu, mặt Nguyễn Bạch nóng bừng, càng nuốt nước miếng: “Con chỉ là không cam lòng.”

“Ba nói xem, con có chỗ nào không đủ tốt? Là mắt của Bùi Ngôn Khanh mù lòa mới đi thích con nhỏ gốc đó!”

“Cam miệng!” Nguyễn Quân cố gắng giọng xuống, lại thất vọng lắc đầu.

“Con thử soi gương lại đi, xem thử dáng vẻ bây giờ của mình xem!”

Ông thở dài, lạnh lùng nói: “Con vẫn là quá xúc nổi.”

“Ba tháng này, mọi hoạt động vui chơi gì gì đó đều không được phép tham gia, ở trong nhà kiểm điểm lại cho đảng hoàng, suy nghĩ thử lại tại sao ba lại trừng phạt con.”

Nguyễn Bạch khàn giọng, nhất thời không nói được lời nào, cô đóng cửa một cái ‘rầm’, lờ ng ngực phập phồng lên xuống.

Dựa vào đâu hả?!

Học thức, tướng mạo, gia thế của cô đều đứng trên đỉnh, Bùi Ngôn Khanh dựa vào cái gì mà đối xử với cô như vậy chứ?!

Nguyễn Bạch siết tay thành nắm đấm, ngón tay ghim sâu vào da thịt.

Cô không cam tâm.

Cô nhất định sẽ bắt bọn họ phải trả giá.

Kỳ nghỉ lễ Quốc khánh trôi qua trong nháy mắt, Tô Niệm Niệm kéo Tô Diệm đến sân bay vào sáng sớm ngày 7.

Khuôn mặt Tô Diệm tràn đầy căm giận, ánh mắt cơ hồ muốn trợn lên trời, "Buổi sáng tám giờ đặt vé máy bay đi âm phủ làm gì?"

Tô Niệm Niệm thỉnh thoảng nhìn xuống điện thoại và nói qua loa cho có lệ: "Bởi vì em không giành được giờ nào khác hết."

“Sao hồi trước em lại giành được đó?” Tô Diệm cau mày hỏi cô.

Tô Niệm Niệm nhún vai, tự động lược bỏ câu nói này.

Trước kia là trước kia! Bây giờ muốn yêu đương rồi được chưa!

Màn hình điện thoại sáng lên, Tô Niệm Niệm vội vàng nhìn xuống.

Snn: "Hôm nay anh có rảnh không?"

Bên kia trả lời rất nhanh: "Buổi tối anh rảnh."

Snn: "Ừm."

Bùi Ngôn Khanh vừa đến bệnh viện, nhìn thấy câu trả lời lạnh nhạt, anh bất giác nhíu mày, anh biết cô gái nhỏ sẽ đến sân bay lúc mười giờ, nhưng sau khi thấy lịch mỗ gần như kín, anh siết chặt đầu ngón tay của mình.

Bên kia cũng không có trả lời thêm, Bùi Ngôn Khanh khựng lại, gõ nhẹ vào màn hình: "Buổi tối dẫn em đi ăn có được không?"

Đúng lúc này, y tá bên ngoài gõ cửa, khẩn trương nói: "Bác sĩ Bùi, có bệnh nhân được đưa vào khoa cấp cứu, họ nói cần cấp cứu gấp---"

"Tôi lập tức đến." Bùi Ngôn Khanh đứng dậy, buông điện thoại xuống.

Lúc Tô Niệm Niệm ngồi ở khoang chờ, cứ nhìn chăm chăm vào khung chat yên lặng.

Cô rõ ràng đã trả lời 'được' rồi, sao người kia lại đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi vậy?!

Đây là người đàn ông lạnh lùng gì vậy?!

Tô Niệm Niệm thở hồng hộc, đang định nhắn tin nhắc nhở anh, Tô Diệm liền gõ đầu cô một cái, "Đi thôi!"

Anh bất mãn: "Sáng sớm nhìn chăm chăm vào điện thoại, muốn hoa mắt sao?"

Tô Niệm Niệm bĩu môi, cô tìm thấy một biểu tượng cảm xúc. 【Này, người đàn ông.】 Sau đó, cô đi theo Tô Diệm lên máy bay.

Mười giờ sáng.

Khác với thành phố S ấm áp, nhiệt độ ở thành phố A gần đây giảm mạnh, sau khi xuống máy bay, trên người Tô Diệm chỉ mặc áo dài tay lạnh run, quay đầu nhìn Tô Niệm Niệm đang quấn chặt trong áo khoác, và khịt mũi.

Tô Diệm tức giận nói: "Tô nha đầu, sao cái bộ đồ này em không giặt vậy?"

"Ngày nào cũng mặc, có thấy bẩn không?"

Tô Niệm Niệm liếc nhìn anh: "Ai nói em không giặt hả? Bộ không thể sấy khô lại mặc vào hả?!"

"Anh chính là bị lạnh, ghen ăn tức ở em mặc quá ấm áp đó à."

Tô Diệm: "..."

"Thế sao em không mua cho anh một cái y vậy?"

"Không phải anh vẫn chê nó quê mùa sao?" Tô Niệm Niệm lạnh lùng nói.

"Bây giờ không chê nữa." Tô Diệm nói: "Em cũng mua cho anh một cái đi."

Tô Niệm Niệm: "Không được."

Tô Diệm: "Tiểu ích kỉ."

"Đi thôi." Anh kéo áo Tô Niệm Niệm, "Đưa em quay về trường trước."

Tô Niệm Niệm vội vàng mở điện thoại lên, nhìn thấy wechat vẫn chưa có ai trả lời, cô thất vọng 'ùm' một tiếng.

Cô ấy tức giận đến mức đã tìm thấy một số tài khoản công khai về tình cảm và chuyển tiếp một số dòng tweet.

——[Người đàn ông thấp kém: trước khi theo đuổi được người ta thì là bảo bối, theo đuổi được rồi lại là đồ đệ, thứ không có được luôn là tốt nhất.]

——[Lời khuyên khi yêu ~ Người đàn ông như vậy không thể được: 1. Không trả lời tin nhắn 2. Đột ngột lạnh nhạt 3. Hẹn hò ít hơn và rời xa nhiều hơn 4....]

——[.....]

Khi Tô Niệm Niệm đến ký túc xá, Sở Ninh vẫn chưa quay lại, thay vào đó, cô nhìn thấy một khuôn mặt xa lạ, đang nhìn một bàn đầy đồ đạc, với vẻ mặt đau khổ.

Cô gái hơi béo, đôi mắt trong veo sáng ngời, sau khi nhìn thấy Tô Niệm Niệm, liền chủ động chào hỏi: "Xin chào."

Tô Niệm Niệm buông chiếc vali xuống, bất ngờ nói: "Ày, cậu là Ngu Nhân phải không? Dưỡng thương ổn chưa?"

Ngu Nhân chấp tay sau lưng gật đầu, vẻ mặt có chút xấu hổ: "Là tớ, cậu là Tô Niệm Niệm sao?"

"Là tớ." Tô Niệm Niệm nói, nhìn thấy trên bàn học của Ngu Nhân, chất đầy đồ đạc, cô nhướng trán, "Đều là của Sở Ninh."

"Cô ấy còn chưa về, để tớ dọn dẹp cho cậu trước."

"Cảm ơn." Ngu Nhân đỏ mặt nhỏ giọng nói: "Cậu thật xinh đẹp."

Tô Niệm Niệm sững sốt một chút, không khỏi nhéo má cô một cái: "Trông cậu cũng rất xinh đẹp."

Mặt của Ngu Nhân đỏ hơn.

Nhưng quen biết được một lúc, Tô Niệm Niệm biết người bạn cùng phòng này là một cô gái nhỏ rất đáng yêu, ở cùng cũng xem ra rất thoải mái.

Sau khi chuyển tất cả "bảo bối" của Sở Ninh đến chỗ của cô ấy, Tô Niệm Niệm đã gửi một tin nhắn cho Sở Ninh: "Mau đến dọn nhà cho bảo bối của cậu đi này. "

Sở Ninh điên cuồng nói lại: "Tại sao ??? Tớ khó khăn lắm mới nhét được chúng xuống đấy!"

"Bởi vì bạn cùng phòng đến rồi, một tiểu Ioli rất là dễ thương, tớ yêu rồi."

Gửi xong tin nhắn điện thoại đột nhiên reo lên.

Đôi mắt của Tô Niệm Niệm sáng lên, nhìn thấy người gọi đến cô lại trầm xuống. "Alo."

Giọng nói của Lý Thành Tinh truyền đến: "Niệm Niệm, mv của tớ đang trong quá trình chuẩn bị, tối nay ban tổ chức định mời toàn bộ nhân viên dùng bữa, cậu có thời gian tới không? "

Tô Niệm Niệm khựng lại, vuốt vuốt ngón tay, "Tớ có hẹn rồi."

Đầu dây bên kia lộ vẻ thất vọng: "Chuyện quan trọng sao? Cậu có thể từ chối không? Bữa cơm tối hôm nay rất quan trọng. Nhà đầu tư và đạo diễn đều tới. Với tư cách là diễn viên chính trong MV, cậu cũng nên xuất hiện thì hơn."

Tô Niệm Niệm sụp mắt xuống, nghĩ đến Bùi Ngôn Khanh luôn bận rộn, cô quyết tâm nói: "Không sao, không quan trọng, tớ sẽ đến."

Giọng nói của Lý Thành Tinh nghe có ý cười: "Được, thế chiều tớ đến đón cậu nhé, dẫn cậu đi trang điểm trước."

“Hả?” Tô Niệm Niệm có hơi thấy khó hiểu: “Không phải chỉ là ăn một bữa cơm đơn giản thôi sao?”

“Tham dự buổi tiệc cũng cần phải nghiêm chỉnh một chút.”

“Được thôi.”

Tô Niệm Niệm cúp điện thoại, sau đó bực bội mở khung chat với Bùi Ngôn Khanh ra, nhìn thấy những tin nhắn màu xanh lục trên đó đều là tin nhắn của cô, giống như một chú chó li3m không có phản hồi, cô lập tức tức giận.

Cô trích dẫn dòng chữ ‘được’ đó và trả lời: “Em muốn thu hồi lại câu này.”

“Em có hẹn rồi, Lý Thành Tinh gọi em ăn cơm, anh từ nơi nào đến lặn về nơi đó đi.”

Sau đó cô còn gửi thêm một cái icon phóng to đang vẫy tay chào tạm biệt.

Bệnh viện A.

Cuộc phẫu thuật kéo dài từ 7:30 sáng đến 2:30 chiều, tổng cộng là bảy giờ.

Bùi Ngôn Khanh nhíu mày, ngồi trở lại phòng bệnh ngoại trú, không vội ăn cơm trước, chỉ mở điện thoại lên, tìm đến tin nhắn hàng đầu.

Trong bảy giờ, cô gái nhỏ đã gửi hơn chục tin nhắn.

Bùi Ngôn Khanh nhấp vào nó, nhẹ nhàng di chuyển đầu ngón tay, ánh mắt quét từ trên xuống dưới, nụ cười trên khóe miệng dần dần tắt đi.

Ánh mắt anh dán chặt vào ba chữ "Lý Thành Tinh", ánh mắt đột nhiên tối sầm lại.

Chương 52: Chương 52:

Lúc nhận được tin nhắn của Bùi Ngôn Khanh, Tô Niệm Niệm ngủ trưa vừa mới tỉnh dậy, phát hiện điện thoại reo lên và sáng màn hình, chính là Bùi Ngôn Khanh người đã mất liên lạc 7 tiếng.

Cô hừ nhẹ một tiếng, không vội cầm lên, cố ý đợi đến khi tiếng chuông sắp hết mới chậm rãi nhấn nghe, cũng không lên tiếng trước mà đợi đối phương nói chuyện.

“Niệm Niệm.” Giọng nói của Bùi Ngôn Khanh rất khàn, “Anh vừa mới phẫu thuật xong, không phải là không để ý đến em.”

Anh nhớ lại mấy bài viết cô chuyển tiếp loạn xạ cho mình, mắt trầm xuống: “Mấy bài viết đó em bớt coi lại đi, đều là mấy lời nói lung tung chẳng có căn cứ gì hết.”

Tô Niệm Niệm hừ một tiếng: “Vậy sao? Em cảm thấy rất có lý đấy, một lần biến mất đến bảy tiếng, còn không cho phép em tức giận nữa hả?”

“Thế buổi tối tức giận trước mặt anh đi.” Bùi Ngôn Khanh nói.

“Không may.” Tô Niệm Niệm nhắc người ngồi dậy khỏi giường, cô bước xuống: “Tối nay em không rảnh.”

Bên kia trầm mặc một lúc, Bùi Ngôn Khanh mới hỏi tiếp: “Ăn cơm với Lý Thành Tinh?”

Giọng nói anh rất trầm ổn, không nghe ra bất kì cảm xúc nào.

Tô Niệm Niệm cố ý nói: “Phải đấy, không được à.”

Bùi Ngôn Khanh hỏi lại: “Nếu anh nói không được đấy thì sao?”

“Anh bảo em không đi là em liền không đi, em không cần mặt mũi à?”

“Được.” Bùi Ngôn Khanh nói rất nhẹ, sau khi thốt ra một âm tiết ngắn như vậy, anh ấy đã không nói một lúc.

Nghe thấy tiếng thở nhè nhẹ ở đầu dây bên kia, Tô Niệm Niệm đột nhiên cảm thấy có chút tội lỗi.

Liệu có phải cô cậu Bùi Ngôn Khanh dung túng mình nên làm hơi quá rồi không?

Tô Niệm Niệm mím môi, nhỏ giọng hỏi: “Có phải anh giận rồi không?”

“Không có.” Bùi Ngôn Khanh phủ nhận, giọng nói có hơi hạ thấp xuống, “Anh chỉ đang nghĩ, liệu có phải anh làm rất không tốt nên em muốn suy nghĩ lại không?”

Tô Niệm Niệm: “?...”

Cô từ tốn nói: “Em nhìn giống người con gái thích trêu đùa tình cảm người ta lắm hả?”

“Phải, cậu là như vậy đấy.” Cánh cửa khép hờ bị ai đó dùng chân gõ mở, Sở Ninh kéo theo một cái thùng lớn đi vào, thản nhiên trả lời: “Cậu có khuôn mặt xinh đẹp như vậy, đứng chết ở một cây thì sao mà được? Nghe chị em đi này, sói lang hay là chó sủa ở bên ngoài luôn thú vị hơn người cậu nhỏ nhặt nhẽ này của tớ rất nhiều.”

Tô Niệm Niệm: “...” Cô đáng thương nhìn Sở Ninh, chỉ vào điện thoại nói bằng khẩu hình miệng với cô ấy, “Cậu muốn xúi quẩy hả.”

Sở Ninh kinh ngạc há hốc mồm, quyết định im lặng giả chết.

Ngu Nhân ở một bên cười híp mắt cười, ánh mắt có chút hứng thú quét qua hai người bọn họ, thấp giọng hỏi Sở Ninh: "Đó là bạn trai của Niệm Niệm sao?"

Sở Ninh nhìn qua, cô bạn cùng phòng mới này là một cô gái nhỏ dịu dàng, đôi mắt vừa nhìn đã như có thể nhìn thấu tất cả, cô gật đầu: "Đại khái là vậy đó."

"Thế, thế cậu vừa nãy nói gì gì mà cậu nhỏ?" Ngu Nhân chần chừ, thấy khó hiểu hỏi.

Cả khuôn mặt Sở Ninh như bị táo bón: "Chính là bạn trai của cậu ấy."

"Hả?!" Ngu Nhân bịt miệng, nói nhỏ: "Thế có lớn tuổi lắm không?"

Sở Ninh nhún vai, trêu chọc nói với cô ấy: "Sắp 30 rồi."

Ngu Nhân buồn bã mím môi, bộ dạng như sắp khóc: "Tớ không thể trơ mắt nhìn Niệm Niệm bị đàn ông già lừa, cậu mau đi ngăn cậu của cậu lại đi, nếu không, nếu không thì tớ sẽ đi báo cảnh sát."

"Phụt." Sở Ninh cười đến mức muốn nội thương, cô vỗ vai Ngu Nhân: "Đùa cậu thôi, không có khoa trương như vậy."

Tô Niệm Niệm chạy ra ban công nghe điện thoại, lời blah blah của Sở Ninh khiến cô cảm thấy uy tín của mình trong mắt Bùi Ngôn Khanh đang trượt dốc không phanh.

"Anh nghe em giải thích." Tô Niệm Niệm nói.

Bùi Ngôn Khanh: "Được, em giải thích."

Cô ghen lại, "Anh phải hiểu chút chuyện."

Bùi Ngôn Khanh: “....”

“Anh rất nhạt nhẽo?” Bùi Ngôn Khanh tức đến mức đau đầu, “Vậy nên em mới đi ăn cơm với người khác?”

Tô Niệm Niệm: “Thế anh nghĩ như thế nào?”

Đầu dây bên kia trầm mặc.

Lời vừa nói ra, Tô Niệm Niệm lại nuốt nước bọt, bất giác cảm thấy từ này có hơi quen thuộc.

Cứ như thể cô là một kẻ phụ tình ăn chơi be bét trong một bộ phim buồn, Bùi Ngôn Khanh là cô dâu nhỏ ở nhà, cô không biết sửa tính đổi nết, từng câu chữ của người vợ đều là oán trách.

Tô Niệm Niệm giật mình bởi những suy nghĩ trong đầu mình, vội vàng giải thích: “Trước đây em đồng ý với Lý Thành Tinh sẽ đóng mv cho anh ấy, tối nay định là sẽ mở tiệc gì đó, mọi người đều đến, em không từ chối được, vậy nên mới đi.”

Cô nhẹ giọng nói: “Anh đừng tức giận, có được không?”

Bên đầu dây kia trầm mặc một lát, giọng nói rõ ràng, tựa hồ bắt đắc dĩ, trầm thấp "ừm" một tiếng.

Xong rồi lại lo lắng dặn cô: “Nhớ gửi địa chỉ cho anh, tối anh sẽ đến đón em.” Nói xong, anh lại nói thêm một câu: “Ở bên ngoài đừng có uống rượu, có nghe không?”

Tô Niệm Niệm thở phào nhẹ nhõm, “Được.” Nói xong cô lại như dỗi dành một đứa trẻ, nhỏ giọng nói: “Em nhớ anh rồi.”

Bên kia hít thở hơi nặng nề, không trả lời mà vẫn khăng khăng hỏi như muốn nhận được câu trả lời: “Anh thật sự rất nhạt nhẽo à?”

Tô Niệm Niệm: “.....”

Cuối cùng vấn đề này vẫn không có câu trả lời, bởi vì rất nhanh Bùi Ngôn Khanh lại bị gọi đi, điện thoại bị tắt giữa chừng.

Tô Niệm Niệm đẩy cửa ban công ra, vừa nhìn đã thấy Sở Ninh và Ngu Nhận đang chụm đầu lại, không biết đang nói gì, nhưng vừa nhìn thấy cô lại cùng lúc lảng đi chỗ khác.

“Đang nói cái gì mà trông hứng thú dữ vậy?”

Hai người đồng loạt lắc đầu: “Không có, không có.”

Tô Niệm Niệm nghi ngờ nheo mắt, đang định nói chuyện thì điện thoại lại reo lên, là Lý Thừa Tinh, anh nói rằng xe của người đại diện anh đã đến trường cổng trường rồi.

Cô ừm một tiếng, sau đó xách túi lên, trước khi đi còn nhìn lại hai người trong phòng: “Đợi đó cho tớ, đợi tớ quay về lại tra khảo hai người.”

Sở Ninh hừ một tiếng, như thể xem kịch hay không sợ trời đất: “Cậu vẫn là nên lo lắng cho mình trước đi nhé, nghĩ thử xem làm sao để đỡ cậu út của tớ đi.”

“Máu ghen của đàn ông già cũng không nhỏ đâu, lúc cần hi sinh chút nhan sắc cũng không phải không thể nha.”

Sắc mặt Tô Niệm Niệm hơi đỏ lên, liếc nhìn cô một cái: “Đi đi đi dùm.”

Bữa tối diễn ra tại khách sạn Quân Trạch, một trong những khách sạn nổi tiếng nhất ở thành phố A. Những người giàu có và nổi tiếng ở thành phố A sẽ phải đặt khách sạn trước cho bất kỳ sự kiện quy mô lớn nào.

Tô Niệm Niệm đứng ngoài cửa khách sạn, cau mày và nhìn chằm chằm vào từ "Quân Trạch", nhớ lại những gì Sở Ninh đã nói, ông ngoại Bùi Huân của

cô ấy là chủ khách sạn, và cấp dưới của ông ấy Chiêu Quân sẽ quản lý, cái tập đoàn gì đó nhỉ?

Phải, là tập đoàn Quân Trạch.

Tô Niệm Niệm ngơ ngác, vô thức nhận ra, cái khách sạn nhà hàng này lẽ nào là của gia đình Bùi Ngôn Khanh?

Từ nhỏ cô đã sống không cần lo cơm ăn áo mặc, cô cũng chưa từng cố ý chú ý đến phương diện này, chỉ biết điều kiện gia đình hẳn là tốt, xét cho cùng theo thái độ làm việc như đùa với mạng kiếu đó của Tô Thiên Trạch và Tổng Tử cũng không giống như không kiếm được tiền.

Đây là lần đầu tiên Tô Niệm Niệm cảm nhận được cái gì gọi là có tiền, thậm chí một cảm giác lợ lem được gả vào hào môn dâng lên trong lòng cô.

Tô Niệm Niệm cúi đầu, lướt điện thoại, gửi định vị cho Bùi Ngôn Khanh, lại trêu chọc anh, cô nói: “Tam thiếu gia, tối nay có thể nào lái chiếc Ferrari của anh đến đón em không ạ?”

Vừa gửi xong, còn chưa đợi anh trả lời lại, Lý Thành Tinh đứng phía sau đã bước lên, cô cắt điện thoại vô lại.

Lý Thành Tinh đứng nhìn người con gái hơi cúi đầu ở trước mặt mình một lúc.

Hôm nay cô chỉ tùy tiện làm một tạo hình, mái tóc đen dài được buộc lỏng lẻo thành búi, để lộ chiếc cổ trắng ngần và thon thả, chiếc váy bằng vải lụa màu trắng lộ ra vòng eo thon thả, đôi chân dài thấp thoáng dưới chiếc váy bằng vải lụa, mang đến một khí chất kiêu thản tiên giữa bầu trời đêm.

Trong lòng của Lý Thành Tinh hơi dao động, đi vào bước đến cạnh cô, “Đi thôi, Niệm Niệm.”

Tô Niệm Niệm ‘ừm’ một tiếng rồi lại hỏi: “Hôm nay đại khái là mấy giờ thì chúng ta kết thúc thế?”

“Cậu còn có việc gì sao?” Lý Thành Tinh hơi cau mày.

“Cũng không phải.” Tô Niệm Niệm nói: “Chỉ là có người đến đón tớ, tớ muốn hẹn thời gian với anh ấy.”

Lý Thành Tinh thản nhiên nói: “Thời gian cụ thể tớ không biết, nhưng tớ có thể đưa cậu về.”

Tô Niệm Niệm nhẹ nhàng lắc đầu, “Không cần đâu, cảm ơn cậu.”

“Không cần khách sáo với tớ.” Lý Thành Tinh nói: “Đặc biệt bảo người ta đến rước quá phiền phức rồi, không bằng để tớ...”

“Anh ấy sẽ không ngại phiền” Tô Niệm Niệm nói một cách rất kiên định, lại mỉm cười, “Anh ấy không dám.”

Trái tim của Lý Thành Tinh hơi trầm xuống, một suy đoán không tốt mấy hiện lên, đôi mắt anh trở nên hơi tối không rõ: “Người đến đón cậu là ai...”

Lời còn chưa nói hết lại bị giọng nói của một người đàn ông khàn khàn cắt ngang, “Tiểu Lý à.”

Tô Niệm Niệm quay đầu nhìn qua, bắt gặp một đôi mắt đục ngầu.

Vị khách này không cao, dáng người mập mập, nước da ngăm đen, mặc vest và đi giày da, trông đặc biệt khó coi.

Người ông ta gọi là Lý Thành Tinh, nhưng ánh mắt ông ta thỉnh thoảng lướt qua Tô Niệm Niệm khiến cô bất giác lùi lại một bước.

Nhưng Lý Thành Tinh lại đặc biệt lễ phép với ông, thậm chí còn cúi đầu dùng hai tay nắm lấy tay ông ta, nhiệt tình nói: “Trưởng tiên sinh, rất hân hạnh được gặp ngài!”

Người tên Trương này gật đầu, nhìn Tô Niệm Niệm một lượt từ trên xuống dưới, không rời mắt một lúc lâu, cười với hàm răng ố vàng: “Tiểu Lý, đây có phải là cô bạn múa cũ mà cậu đặc biệt mời không?” Ông xoa cằm, nửa đùa nửa thật nói: “Tiểu cô nương tên là gì? Tôi vừa nhìn đã biết có tố chất tiến vào làng giải trí rồi, có muốn cân nhắc trở thành người của tôi không?”

Câu nói này vừa ghê tởm vừa đáng ghét.

Ánh mắt Lý Thành Tinh hơi khựng lại, “Đây là bạn học của em ở trường múa A, Tô Niệm Niệm.” Anh nghiêng người, hơi ngăn ánh nhìn của Trương Lâm.

Trương Lâm cười một cách khó hiểu, “Niệm Niệm? Tên hay đây nha, nghe lưu luyến, giống như người tình trong mộng.”

Tô Niệm Niệm nhin xuống, mím môi cười nói: “Trương tổng, ông hiểu sai rồi.” Cô hơi buông lỏng bước chân: “Chỉ là vì lúc mẹ tôi xin tôi ra, muốn ăn dưa hấu mà không ăn được nên mới gọi tôi là Niệm Niệm.”

Trương Lâm cười lớn, sự hứng thú trong đôi mắt không hề vơi bớt mà còn tăng thêm, ông ta cười ha ha: “Thú vị đấy.”

Chán ngấy.

Tô Niệm Niệm liếc ông ta, nhìn thấy khuôn mặt khó xử của Lý Thành Tinh, vì vậy cô không rời đi ngay.

May mà đến phòng bao, bên trong rất nhiều người, cái vị Trương tổng hiển nhiên có chút quyền uy, mọi người chủ động mời ông ta lên ngồi ở trên nên ông at gần như quên bèn luôn chuyện của cô.

Giọng nói của Lý Thành Tinh có hơi áy náy, nhỏ giọng nói: “Niệm Niệm, cái vị Trương Lâm này là bên đầu tư, không thể đắc tội được, để cậu chịu uất ức rồi.”

Tô Niệm Niệm lắc lắc đầu, “Tớ không sao.”

Lý Thành Tinh dẫn cô, muốn tìm chỗ bên dưới, nào ngờ một giây sau Trương Lâm lại vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh: “Tiểu Tô, lại ngồi bên cạnh tôi này.”

“Trương tổng, cô ấy có hơi sợ...” Lý Thành Tinh uốn chuyển từ chối thay cô.

“Áy, cái này không thể sợ, Trương tổng đây là nhìn trúng tiểu Tô, nói có đúng không?” Người đại diện Phương Khiết cắt đứt lời anh, lại nhìn anh bằng ánh mắt cảnh cáo, quay đầu cười ân cần, niềm nở với Trương Lâm.

Trong lúc bế tắc, Tô Niệm Niệm đứng dậy, "Vậy cảm ơn sự nâng đỡ của Trương tổng." Cô cười rạng rỡ, chớp mắt với anh rồi chậm rãi đi đến chiếc ghế trống bên cạnh Trương Lâm.

Cô có phong thái tao nhã, chiếc cổ thiên nga mảnh khảnh và trắng nõn, đến cả bước đi cũng đẹp mắt khiến người ta không thể rời mắt.

Ánh mắt của Trương Lâm thẳng tắp, cười híp cả hai con mắt lại.

Trong lòng Tô Niệm Niệm thầm cười khinh bỉ, lại ngồi xuống bên cạnh Trương Lâm, từ từ rút điện thoại ra nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh đã trả lời tin nhắn của cô lúc nửa tiếng trước.

“Được.”

Cô có hơi bất ngờ, quả thật anh còn có cả Ferrari cơ à?

Tô Niệm Niệm gõ nhẹ vào màn hình: “Thế 8 giờ anh đến đi, ở phòng bao 8025 của Quân Trạch đây.”

Không lâu sau đó, Trương Lâm ngồi bên cạnh bắt đầu giở trò, ông ta nhắc ly rượu lên, cười híp mắt hỏi: “Tiểu Tô à, có thể uống rượu không?”

“Không thể.”

Trương Lâm ngược lại cũng không tức giận mà bật cười thành tiếng, “Thế thì vì tôi mà phá lệ, uống cùng tôi một ly nhé?”

Tô Niệm Niệm: “....”

Cô im lặng uống trà, để giải tỏa nỗi lòng oi bức.

Bị đối xử lạnh nhạt như vậy, Trương Lâm mất hết kiên nhẫn, lạnh lùng hỏi: “Cô có biết tôi là ai không hả?”

Phương Khiết luôn ở một bên chú ý, nhìn thấy Tô Niệm Niệm không cư xử đúng, vội vàng đi lên nói: “Niệm Niệm này, đây là bên đầu tư lớn nhất của chúng ta đó, Trương tổng!”

“Được Trương tổng nhìn trúng đó chính là phúc khí lớn! Sau này em còn muốn lăn lộn trong giới giải trí này không vậy?!”

Tô Niệm Niệm cup mắt, thành thật trả lời: “Không muốn.”

Trương Lâm đanh mặt lại, uy hiếp nói: “Thế cô cũng đừng quay nữa nhé, tưởng là tôi không tìm được người à?”

Bầu không khí căng thẳng, trên bàn rơi vào im lặng, mọi người đều thương hại nhìn người mới không biết cao thấp này.

Tô Niệm Niệm nhú mày, “Không cần tôi quay nữa?”

Trương Lâm còn tưởng rằng cô biết sợ rồi, vì vậy vẻ mặt dịu đi, ám chỉ nói: “Đương nhiên, đây cũng không phải là tuyệt đối, cô uống cùng tôi mấy ly, tối nay cùng tôi, bởi tôi nói chuyện....”

Phương Khiết đặt ly rượu vào tay Tô Niệm Niệm, “Mau đi nào, uống một ly với Trương tổng, và sau đó nhận sai.”

Tô Niệm Niệm nhận lấy ly rượu và nói những lời sau, “Vậy, các người liệu có

phải là cần trả lại cho tôi tiền bồi thường hợp đồng hay không?”

Trương Lâm giật giật cà vạt, vẻ mặt âm trầm nói: "Rượu mời không uống, đúng là muốn uống rượu phạt."

"Phương Khiết, hôm nay tôi nhất quyết muốn cô ta bồi tôi uống một ly, cậu xem liệu mà làm đi."

Lý Thành Tinh đột ngột đứng dậy, nhưng bị ánh mắt cảnh cáo của Phương Khiết nhìn qua, Trương Lâm người ngồi trên ghế chính, liếc anh một cái, anh đứng chôn chân tại chỗ, nhìn Tô Niệm Niệm và quay đầu tránh ánh mắt của cô: "Niệm Niệm, hay là cậu uống một ly đi nhé."

Anh nhắm mắt, không ngừng thầm an ủi chính mình.

Chẳng qua chỉ là một ly mà thôi.

Nghe thấy câu nói này Tô Niệm Niệm bỗng sững người, không hề tuyệt vọng mà ngược lại rất bình tĩnh.

Cô cúi đầu nhìn đồng hồ, 7 giờ 50.

Tô Niệm Niệm cong môi cười nhìn Trương Lâm, đôi mắt như có dao: "Thế tôi kính Trương tổng một ly nhé?"

Trương Lâm hừ khinh bỉ một tiếng, khịt mũi nói ra một câu, "Uống đi."

Ông nhìn chằm chằm một bên mặt của người đẹp, nhấp một ngụm rượu đỏ, đôi môi đỏ lấp lánh nước, trong lòng sắp động, ông ta đặc ý nói: "Vừa rồi ngoan ngoãn là tốt rồi..."

Một giây sau, Trương Lâm còn chưa kịp chớp mắt, một dòng chất lỏng cay xè xộc thẳng từ trán, rượu cay đến không mở mắt ra được, ông ta che mặt, lau sạch rượu, nói tức giận nói: "Mày to gan thật!"

"Tô Niệm Niệm phải không hả? Có tin là tao chính chết con mẹ mày

không?!”

Những người trong bàn dường như sửng sờ trước diễn biến của sự việc như thế này, Tô Niệm Niệm uống xong và nhìn xuống Trương Lâm bây giờ trông giống chú hề.

Cô lấy khăn giấy ra cẩn thận lau tay: "Tôi lại sợ quá đấy."

"Trương tổng, mắt ông bẩn quá tôi lấy rượu rửa sạch cho ông đấy." Sau khi lau tay, Tô Niệm Niệm ném khăn giấy xuống, xoay người rời đi, "Ông không cần cảm ơn tôi."

"Mau lên, lau mắt cho tao..." Trương Lâm hét lớn một tiếng, người chung quanh đều phản ứng nhảy dựng lên.

Phòng khách sạn cách âm tốt như vậy, Bùi Ngôn Khanh đứng ở ngoài cửa, không biết bên trong xảy ra chuyện gì, lông mày giật giật, trong lòng phiền muộn càng ngày càng mãnh liệt.

Mãi cho đến khi cửa đột nhiên được mở bật ra, tiếng chửi rủa của một người đàn ông trung niên liên tục.

"Các người mau bắt con đi! Xem tối nay tao mà không bắt chết mày...."

Bùi Ngôn Khanh ngược mắt nhìn sổ phòng bao, không sai.

Anh nhắc bước định vào trong tìm người, một giây sau một thân thể mềm mại thơm tho nhào tới, hai cánh tay ngọc trắng nõn ôm lấy eo anh.

Tô Niệm Niệm ngẩng đầu lên, ôm lấy anh như thể cô đã phải chịu một sự bất bình lớn, giọng nói run rẩy: "Tất cả họ đều bắt nạt em."

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay vẫn có một chương ngọt hơn!

Bùi mỹ nhân: Say này em liền biết anh có nhạt nhẽo không.

Tô nha đầu: Nguy hiểm.

Chương 53: Chương 53:

Tô Niệm Niệm tự giác biết mình đã làm chuyện xấu, cô ngoan ngoãn cụp mắt, yên lặng chờ phản ứng của Bùi Ngôn Khanh, nhưng lại nghe anh ậm ờ phun ra ba chữ: “Chỉ thế thôi?”

Đầu óc mơ hồ của cô trong nháy mắt đông cứng lại, ngây người một hồi, ánh mắt như lướt qua môi anh, ngũ khí có chút nguy hiểm: “Anh không hài lòng với cách dạy của em sao?”

Bùi Ngôn Khanh nhin cười, không lên tiếng, coi như là ngầm thừa nhận.

Tô Niệm Niệm tức giận ưỡn mặt lên, “Nói như thế anh lợi hại lắm vậy.”

Bùi Ngôn Khanh cười lắc lắc đầu, đưa đôi tay hơi lạnh của mình ra vuốt cằm cô, cố ý trêu chọc nói: “Thế có lẽ là anh lợi hại hơn em một chút.”

“Em....” Tô Niệm Niệm tức giận, nghiêng đầu tức giận nói: “Em không phục vụ nữa, anh đi chỗ khác đi.”

Bùi Ngôn Khanh bảo cô ngồi lại, “Ngồi đằng hoàng, anh lái xe đây.”

Tô Niệm Niệm híp mắt, kiêu ngạo ‘ùm’ một tiếng, cô nhìn đỉnh xe, phản ứng lại một lúc lâu đột ngột mở to mắt: “Đây là Ferrari sao?”

Bùi Ngôn Khanh vừa ngồi lại vị trí lái, nghe xong lại cong môi cười: “Giờ mới nhận ra?”

“Là, là của anh?” Tô Niệm Niệm nín thở, khuôn mặt nhỏ lộ ra vẻ kinh ngạc

Bùi Ngôn Khanh không thể nhịn cười, "Không phải."

"Là của anh anh." Bùi Ngôn Khanh sau khi gài cần số, nói thêm.

Lúc còn nhỏ Bùi Ngôn Chi cực kì mê xe, trong gara xe của ông không biết có bao nhiêu chiếc, bình thường anh đối với mấy thứ này không có nhu cầu lắm, nhưng cô gái nhỏ này đột nhiên hôm nay lại gửi tin nhắn thể cho anh nên anh mới hỏi mượn xe của Bùi Ngôn Chi.

"Chúng ta không có thì cũng không sao." Tô Niệm Niệm lắc đầu, thành thật nói: "Làm người không được tham hư vinh."

Bùi Ngôn Khanh: "..."

Kết quả, cô gái nhỏ vừa bảo anh đừng hư vinh này, một giây sau đã kích động nói: "Người đẹp, mở nóc xe ra! Đưa em đi một vòng hóng gió xem nào."

"Có nhạc không? Em muốn mở nhạc, sôi động lên! Mở nhạc dj đi, em sẽ là người đẹp của cả con phố!"

Trán của Bùi Ngôn Khanh giật giật, vẻ mặt không thể diễn tả được.

"Không mở." Anh lạnh lùng tàn nhẫn từ chối.

"Hu hu hu, anh không yêu em rồi." Sắc mặt Tô Niệm Niệm thay đổi rất nhanh, khóc lóc nói: "Quả nhiên đàn ông chính là như vậy, trước khi theo đuổi được thì là bảo bối, theo đuổi được rồi á thì là..."

Nói xong, còn hát lên: "Như rong biển, rong biển, đừng đưa trong gió..."

Thái dương của Bùi Ngôn Khanh đột nhiên giật liên hồi, hận không thể chặn miệng cô lại.

"Mau mở đỉnh xe lên đi! Mở nhạc!" Tô Niệm Niệm phản ứng rất kịch liệt,

xem ra thậm chí còn muốn đứng lên chống đối.

Bùi Ngôn Khanh hít một hơi thật sâu, anh mở đĩnh xe lên, trầm giọng nói: "Sau này anh sẽ không để em uống thêm một ngụm rượu nào."

Đáng tiếc cái lời đe dọa này không có chút tác dụng nào, Tô Niệm Niệm chẳng buồn nghe, nhỏ giọng yêu cầu: "Mở nhạc!"

Bùi Ngôn Khanh: "Muốn nghe cái gì?"

Anh cho rằng một cô gái như Tô Niệm Niệm đã đắm chìm trong âm nhạc như "The Nutcracker" và "Swan Lake" nên gu thưởng thức có lẽ không tầm thường.

Tô Niệm Niệm suy nghĩ một lúc, sau đó mỉm cười và nói: "Em muốn nghe "Sister is Queen." Sau khi nói xong, cô nói thêm: "Phiên bản DJ thú vị hơn!"

Bùi Ngôn Khanh: "... " Đây là bài hát gì?

Chiếc xe thể thao lái trong khu đô thị đông đúc, khuôn mặt của Bùi Ngôn Khanh trở nên tê liệt khi nghe tiếng nhạc bên tai.

Cô gái nhỏ ngồi hàng sau vừa nghe vừa hát to, câu nào cũng không theo nhịp mà tự mình thành một ban nhạc.

"Mỹ nhân ơi mở nhạc to hơn tí đi! Em muốn trải nghiệm cảm giác hát ktv ngoài trời!"

Lúc này đang là giờ cao điểm, có chút kẹt xe, trong bãi đậu xe, không biết có bao nhiêu người nhìn chiếc xe thể thao với vẻ thích thú.

Bùi Ngôn Khanh cả kinh, từ trong túi lấy ra một cái khẩu trang màu đen, đeo vào, đưa cho Tô Niệm Niệm, "Ngoan, đeo vào đi."

Tô Niệm Niệm hưng phấn đỏ mặt, khinh thường vung tay: "Chị chính là nữ vương, tự tin tỏa sáng! Đeo khẩu trang cái gì chứ?"

Bùi Ngôn Khanh: “.....”

Cố gắng một lúc anh từ bỏ vùng vẫy: “Ngày mai em sẽ hối hận đấy.”

Tô Niệm Niệm bắt Bùi Ngôn Khanh bế cô khoảng ba hoặc bốn lần, nhưng cuối cùng cô thực sự mệt mỏi vì chơi và ngủ thiếp đi.

Bùi Ngôn Khanh thở phào nhẹ nhõm, nhìn đồng hồ thì đã mười một giờ.

Điện thoại đột ngột reo lên, anh nhấc máy.

Là Sở Ninh gọi đến.

Sợ làm Tô Niệm Niệm thức giấc, Bùi Ngôn Khanh hạ thấp tông giọng, “Sao vậy?”

“Cậu nhỏ.” Giọng nói của Sở Ninh tỏ ra lo lắng: “Cậu có liên lạc được với Tô nha đầu không? Chiều nay cậu ấy bị Lý Thành Tinh đón đi, bây giờ vẫn chưa về, kí túc xá sắp phải đóng cửa rồi.”

Bùi Ngôn Khanh nhìn sang cô gái nhỏ mặt mũi đỏ bừng đã ngủ say, anh vuốt vài sợi tóc của cô ra sau tai, “Cô ấy đang ở cạnh cậu.”

Bên kia nhất thời im phắc như tờ.

Một lúc sau, Sở Ninh nói có hơi run, “Cậu nhỏ, Tô nha đầu thật sự là vẫn còn nhỏ, cậu không thể, ít nhất là không nên....”

Đầu ngón tay mảnh khảnh của Bùi Ngôn Khanh chạm vào bên tai Tô Niệm Niệm, nghe vậy dừng lại một chút: “Con muốn nói cái gì?”

“Cậu, cậu.” Sở Ninh ấp úng nửa ngày: “Cậu nhỏ, cậu thật sự không có lừa gạt Tô nha đầu đấy chứ? Như thế, như thế quả thật quá nhanh rồi.”

Bùi Ngôn Khanh mất một lúc để phản ứng mới hiểu ra Sở Ninh đang nói gì, anh thấy tức cười: “Con coi cậu là người gì hả?”

“Thế Tô nha đầu sao giờ vẫn chưa về?” Sở Ninh nuốt nước bọt, “Nửa đêm nửa hôm, cô nam quả nữ....”

Bùi Ngôn Khanh nhớ lại tất cả những chuyện xảy ra tối nay, sắc mặt có hơi xanh đi. “Không phải như con nghĩ đâu.”

Sở Ninh ‘ùm’ một tiếng, cũng không biết tin hay không.

Bùi Ngôn Khanh: “Tối nay cậu đưa cô ấy về nhà cậu, sáng mai cậu sẽ đưa cô ấy về.”

“Ngày mai sáng tiết 3 mới phải đi học, về trễ tí cũng không sao.” Sở Ninh nói.

“Cậu biết rồi.”

Tô Niệm Niệm lại giật mình tỉnh lại, cô khẽ mở mắt ra, cảm thấy đầu nặng trĩu, cô xoa xoa lông mày, lẩm bẫm nói: "Đây là đâu?"

Bùi Ngôn Khanh đã vào nhà, một tay đóng cửa lại, cúi đầu nhìn cô: "Nhà của anh."

Tô Niệm Niệm ngậy ra, “Hả?” Các từ bật ra mà không cần thông qua não, “Như thế có hơi nhanh rồi không?”

Bùi Ngôn Khanh: “.....”

Anh bật đèn, cẩn thận đặt cô lên ghế sofa, đồng thời búng lên trán Tô Niệm Niệm, nhàn nhạt nói: “Em cứ mơ đi.”

Tô Niệm Niệm: “.....”

Cô nhìn quanh, căn nhà rất lớn nhưng trông rất trống trải, chỉ có ba tông màu đen, trắng và xám.

Quả nhiên là phong cách của Bùi Ngôn Khanh.

“Em ngủ ở đâu vậy?” Tô Niệm Niệm ngáp một cái, lại dụi mắt, “Buồn ngủ quá đi.”

Bùi Ngôn Khanh khựng lại, “Ngoài phòng của anh ra, còn có hai...”

“Em có thể ngủ giường của anh không?” Rượu vào to gan hẳn, Tô Niệm Niệm cắt ngang lời anh, “Anh không để ý chứ?”

Yết hầu Bùi Ngôn Khanh hơi di chuyển, một lúc sau giọng nói có hơi khàn vang lên: “Em muốn là được.”

Tô Niệm Niệm lại hỏi: “Em tắm ở đâu ạ?” Cô cởi chiếc áo khoác ngoài mà Bùi Ngôn Khanh đã khoác lên cho cô, bên trong là chiếc váy bằng vải nhung được phối từ buổi chiều, để lộ cánh tay và bắp chân trắng như sứ, mảnh khảnh và trắng đến chói mắt.

Lúc này Bùi Ngôn Khanh mới nhìn rõ tạo hình hôm nay của cô, mắt anh tối đi, tay bên hông từ từ siết chặt.

Anh nhìn đi chỗ khác, “Đi theo anh.”

“Em không có đồ mặc để thay.” Tô Niệm Niệm lắc lắc đầu, “Phải làm sao đây? Có thể mặc đồ của anh không?”

Bùi Ngôn Khanh nhắm mắt, “Anh có áo sơ mi chưa từng mặc qua.”

Nói xong, anh đi vào phòng chính cầm ra một cái đưa cho cô.

“Thế, nội y đâu?’ Cầm lấy đồ giọng nói của Tô Niệm Niệm nhỏ dần.

Bùi Ngôn Khanh hít một hơi sâu, dẫn cô vào phòng tắm, dạy cô mở nước:

“Em đợi chút, anh đi tìm người mua cho em.”

Tô Niệm Niệm uống chút rượu vào đương nhiên không biết ngượng ngùng, cô gật đầu, thản nhiên hỏi: “Thế anh biết size của em không?”

Bùi Ngôn Khanh: “.....”

Cô cụp mắt nhìn xuống, rồi ậm ừ nói: “Nhìn ra không?”

Hai bên thái dương của Bùi Ngôn Khanh nhướng lên, tay bên hông đã buông lỏng giờ lại siết chặt, anh nói không chút cảm xúc: “Không nhìn ra được.”

“Thế anh đoán thử xem.” Tô Niệm Niệm nghiêng đầu, mỉm cười đầy vô tội, nhưng vừa đơn thuần vừa quyến rũ.

Bùi Ngôn Khanh cau mày, anh cảm thấy cứ như vậy thì sẽ xảy ra chuyện mất, anh kiềm chế nói: “Anh gọi dì giúp việc qua.”

“Không cần đâu.” Tô Niệm Niệm cười đến mức run rẩy, “Em là.....” Cô bước lên vài bước, nói nhỏ mấy chữ bên tai Bùi Ngôn Khanh, “Nghe thấy chưa vậy?”

“Đừng nói cho người khác nhé.”

Sắc mặt của Bùi Ngôn Khanh đỏ bừng, bản năng đàn ông khiến ánh mắt của anh nhìn đi xuống dưới, một vài giây sau anh quay đầu nhìn đi chỗ khác.

Tô Niệm Niệm cảm thấy sự tự tôn của người phụ nữ bị xuất phạm, cô ủ rũ nói: “Ánh mắt anh như vậy là sao? Không tin? Em là hàng thật đồ thật.....”

Bùi Ngôn Khanh che miệng cô lại, “Đừng nói nữa.”

Anh lùi về sau một bước, xoay người đóng cửa nhà tắm lại, đứng cách một

tắm cửa: “Em đi tắm trước đi rồi ngoan ngoãn đứng đợi một chút.”

Bùi Ngôn Khanh tìm cách liên hệ với dì giúp việc trong nhà, anh gọi cho bà: “Xin lỗi dì, phiền dì muộn như vậy mà phải chạy đến nhà con một chuyến.”

Sau khi anh nói rõ tình hình xong, dì giúp việc kích động bảo nửa tiếng nữa bà sẽ đến/

Bùi Ngôn Khanh ngồi trong phòng khách nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm truyền đến, hít thở nặng nề, anh nhấc tay lên rót cốc nước lạnh nhưng vô ích, cuối cùng đành bắt lực đi ra ban công.

Anh chưa bao giờ nghĩ một ngày nào đó khả năng tự chủ mà anh luôn tự hào lại trở nên dễ bị tổn thương như vậy.

Đứng hóng gió lạnh một lúc, Bùi Ngôn Khanh mới lấy lại sự bình tĩnh, xóa đi phiền muộn trong lòng, anh quay người trở lại phòng khách, khi ngược mắt lên thì thấy Tô Niệm Niệm đang đứng bên ngoài phòng tắm, nhìn xung quanh.

Cô cao và có đôi chân dài, chiếc áo sơ mi trắng vẫn lộ ra đầu gối, đôi chân dài miên man và thẳng tắp, thậm chí đầu gối của cô cũng có hơi đỏ.

Hôm nay còn gội đầu, giọt nước từ xương quai xanh chảy xuống, y phục phía trước ướt sũng, cổ áo xõa ra, lộ ra một mảng da trắng nõn.

Nhưng mà cô hình như không có mặc nội y.

Da đầu của Bùi Ngôn Khanh tê rần, cả người như máu chảy ngược, khoe mặt cũng dần đỏ lên.

Anh bước lên phía trước, lấy chiếc áo khoác ngoài đặt trên sô pha trùm lên người cô, che đi hoàn toàn.

Tô Niệm Niệm cảm thấy khó hiểu, còn đang động đậy loạn xạ, Bùi Ngôn Khanh ôm chầm lấy cô, giọng nói đang cố gắng kìm nén: “Đừng nhúc

nhích, thật sự là đừng nhúc nhích.”

“Em đang đi kiếm máy sấy.” Tô Niệm Niệm vuốt mái tóc ướt, nhíu mũi:
“Không thoải mái.”

Bùi Ngôn Khanh khựng lại. “Anh sấy cho em.” Anh vừa đứng dậy lại quay đầu, giọng nói có hơi nghiêm nghị: “Trùm quần áo lại đây.”

Động tác của Tô Niệm Niệm hơi khựng lại, trốn trong cái áo khoác, cô uất ức lên tiếng kháng nghị: “Anh tàn nhẫn thật.”

Bùi Ngôn Khanh không lên tiếng lấy máy sấy từ phòng ngủ chính ra, anh cắm điện rồi sấy tóc cho cô, giọng nói lại rất nghiêm khắc: “Sau này không cho phép uống rượu.”

“Nếu em uống rồi thì sao hả?” Tô Niệm Niệm cười hi hi hỏi.

Ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh tối sầm, anh cố gắng ép lại d*c vọng của mình, lại sấy tóc cho cô, cười nói như có như không: “Nếu mà em còn uống.”

“Anh sẽ không buông tha cho em nữa.”

Tác giả có lời muốn nói:

Tô nha đầu: Suýt chết

Chương 54: Chương 54:

Gió mùa thu thổi tung rèm cửa sổ, sắc trời bên ngoài sáng sủa, mặt trời xuyên qua khe hở chui vào phòng, chiếu xuống giường.

Tô Niệm Niệm bị chiếu ánh sáng vào động đậy đôi mắt, cô lại nhích người kéo chăn trùm qua đầu.

Cô xoa chiếc chăn bông mềm mại, hít một hơi rồi thở dài thoải mái.

Chiếc chăn rất thơm, giường cũng mềm mại, căn bản là không muốn thức dậy.

Một phút sau.

Nệm kịch liệt rung chuyển, Tô Niệm Niệm đột nhiên nhảy dựng lên, cô vò tóc nhìn xung quanh, bộ não đang chết máy của cô dần bắt đầu hoạt động.

Phòng ngủ được bố trí đơn giản, nhưng lại đạt được sự thoải mái tối đa, nhìn xuống là ga trải giường màu xám đen, nhìn lên thì gần như để trần đôi chân, chiếc áo sơ mi trắng treo trên người nhàu nhĩ, cúc áo còn nguyên. Phần ngực gần như mở hoàn toàn, để lộ một vùng da lớn.

Vậy là cô, gần như, cái gì, cũng không mặc.

Tô Niệm Niệm ngơ ngời, cô vỗ lên đầu để cố gắng cẩn thận nhớ lại đêm qua, mỗi một sự việc lại ùa về.

“Em có thể ngủ ở giường anh không?”

“Có thể mặc áo của anh không?”

“Anh biết size của em không?”

“.....”

Tô Niệm Niệm nhắm mắt, hai chân đặt lên giường, cô hận không thể đăng xuất khỏi thế giới tươi đẹp này ngay lập tức.

Mãi cho đến khi tiếng gõ cửa đúng lúc vang lên, giọng nói của Bùi Ngôn Khanh nghe vẫn rất bình thường, “Nha đầu, dậy chưa?”

Tô Niệm Niệm che mặt, nói không chút lưu luyến: “Chưa.”

Bên ngoài cửa im lặng một lúc, Bùi Ngôn Khanh nhẹ giọng hỏi: “Có chỗ nào không thoải mái không? Anh có thể vào không?”

Tô Niệm Niệm: “Không được! Em không có mặc đồ!”

Bên ngoài cửa hoàn toàn im lặng, một lúc sau Bùi Ngôn Khanh mới lên tiếng: “Đồ anh để cạnh giường, tối qua anh nhờ dì giúp việc chuẩn bị giúp em.”

Nói xong anh còn bổ sung thêm một câu: “Là mua theo size của em.”

Tô Niệm Niệm: “.....”

Nghe tiếng bước chân dần xa, ánh mắt của Tô Niệm Niệm nhìn sang bộ đồ được xếp ngay ngắn cạnh giường, cô bực bội xoa đầu, toàn bộ tâm trí đều là chữ ‘size’ đó.

Phần thân trên của trang phục rất ưa nhìn, chiếc váy voan dài tay hàng hiệu r mới ra mắt mùa này.

Sau khi Tô Niệm Niệm tắm rửa xong, cô chỉnh sửa lại tóc tai của mình trước

gương, và chỉ dám rời khỏi phòng sau khi xác định rằng cô hoàn toàn khác với người say rượu ngày hôm qua.

Sau khi ra ngoài, cô nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh đang ngồi ở bàn ăn nhìn điện thoại di động, khi nhìn thấy cô, ánh mắt anh dừng lại, trong mắt hiện lên một tia sáng tinh tế.

Tô Niệm Niệm có hơi chột dạ: “Anh đang nhìn gì vậy?”

“Qua đây ngồi ăn cơm.” Bùi Ngôn Khanh vỗ vào vị trí kế bên.

Trên bàn có sandwich, trứng và cháo, Tô Niệm Niệm cúi người ngồi xuống, “Anh làm sao?”

“Ừm” Bùi Ngôn Khanh nhỏ giọng nói, ngón tay vuốt điện thoại, ánh mắt lại nhìn đến tin nhắn mà Bùi Ngôn Khanh đã gửi hồi sáng sớm.

Bùi Ngôn Chi: “Nội trong 20 phút giải thích, tối qua người dẫn bạn gái lái xe đưa mở nhạc chạy vòng vòng mấy lần là em, chứ không phải anh.”

“Nếu không thì sau này đến cả anh em cũng đừng hòng.”

Chiếc xe này của Bùi Ngôn Chi cả thành phố A cũng không có đến mấy chiếc, tối qua quả thật quá nháo nhào, có người chụp lại biển số xe, mà người trong giới đều nhận ra chiếc xe này, dẫn đến những tin đồn về Bùi nhị thiếu.

Tô Niệm Niệm đang tập trung ăn sáng, cô ăn thử một cái sandwich, ánh mắt hơi sáng lên, “Tài nghệ nấu nướng của rất đỉnh nha.”

Cô li3m li3m môi, lại húp một ngụm cháo, hài lòng chớp chớp mắt.

Bùi Ngôn Khanh mỉm cười nhìn cô, cũng đồng thời tắt máy điện thoại rồi đặt sang một bên.

Tô Niệm Niệm ngược mắt nhìn qua, đang định hỏi sao anh lại không ăn thì cô nhìn thấy quầng thâm dưới mắt anh.

Anh ánh vốn trắng, vậy nên quầng thâm này hiện lên rất rõ ràng, không thức cả đêm sẽ không ra đến mức này.

“Tôi qua anh không ngủ được sao?”

Bùi Ngôn Khanh hơi khựng lại.

Tô Niệm Niệm có chút cảm thấy có lỗi: “Có phải vì em chiếm dụng giường của anh không?”

Ánh mắt Bùi Ngôn Khanh sâu xa, giọng nói có hơi khàn: “Không phải.”

Tô Niệm Niệm lại uống một hớp cháo, chớp mắt hỏi anh: “Thế thì tại sao vậy?”

Ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh dồn hết vào miếng cháo còn vương lại trên môi đỏ của cô, sau đó anh đưa tay lên, ngón tay thon dài giữ cằm cô, ngón cái nhẹ nhàng lau đi vết cháo trắng, “Tạm thời không thể nói cho em biết được.”

Hành động này rõ ràng rất bình thường nhưng không biết vì sao Bùi Ngôn Khanh làm như vậy lại bất giác khiến người ta nóng mặt, Tô Niệm Niệm nhìn thấy anh rút khăn giấy, chậm rãi lau đôi tay đầy nghệ thuật đó, ánh mắt cô hơi run giống như một con đà điểu cụp mắt xuống.

Trong phòng trở nên im lặng, Tô Niệm Niệm nghiêm túc ngồi ăn cho xong buổi sáng, lắm lúc cô sẽ liếc nhìn Bùi Ngôn Khanh.

Có lẽ là do thói quen nghề nghiệp, anh ăn sáng rất nhanh, nhưng động tác vẫn cực kì đẹp mắt, lúc cô ăn xong Bùi Ngôn Khanh đã ăn xong từ sớm, im lặng ngồi ngắm nhìn cô.

Bùi Ngôn Khanh nhìn đồng hồ, “Ăn no rồi?”

Tô Niệm Niệm gật đầu.

Bùi Ngôn Khanh nhìn đồng hồ, lại nhìn sang cô: “Ăn no rồi thì chúng ta nói chuyện một chút.”

Tô Niệm Niệm hít thở cảm thấy ngọt ngào, đầu óc có hơi mơ hồ, cô nhìn dáng vẻ cực kì nghiêm túc của người đàn ông này, trái tim thấp thỏm, đây là muốn tính sổ với cô sao? Hay là cảm thấy cô quá không hợp, muốn chia tay?

Đôi mi thanh mảnh như lông quạ run lên, Tô Niệm Niệm nuốt nước miếng, thấp giọng hỏi: “Đây là bữa ăn chia tay sao?”

Bùi Ngôn Khanh: “....”

Sắc mặt anh đen lại, nhéo hai má của cô gái nhỏ: “Em có nghĩ cùng đừng hòng nghĩ.”

Tô Niệm Niệm lấy hết dũng khí, đưa tay lên nói, “Nói đi, chuyện gì chứ?”

Bùi Ngôn Khanh: “Còn nhớ những chuyện em đã làm tối qua không hả?”

Tô Niệm Niệm bất giác cảm thấy chột dạ, cô vuốt mày, giả bộ nghiêm túc nói: “Anh đợi em nghĩ thử đã.”

Bùi Ngôn Khanh quả thật bình tĩnh nhìn cô, “Nghĩ đi.” Anh lại nhìn đồng hồ, “Dù sao bây giờ vẫn còn sớm lắm.”

Tô Niệm Niệm vốn không muốn nhớ lại, nhưng bị ép buộc phải nhớ, cô vẫn thật sự nhớ ra không ít thứ.

“Tối qua em ngồi Ferrari hóng gió à?” Cô nhíu mày, hứng thú nói: “Thật sự là ngẫu chết đi được luôn á!”

Mi tâm của Bùi Ngôn Khanh khẽ giật giật, nhắc nhở nói: “Thế em nhớ trước khi em đi hóng gió thì em làm gì không vậy?”

Tô Niệm Niệm cau mày suy nghĩ, sau đó lắc đầu, trong ánh mắt ánh lên sự trong trẻo: “Không nhớ nữa.”

“Nhưng lái Ferrari đi hóng gió thật sự là quá đã luôn.” Tô Niệm Niệm nhún vai, cười híp mắt nói: “Khi nào em được đến thử lần nữa anh nhỉ?”

Bùi Ngôn Khanh mím môi, ngón tay gõ theo nhịp xuống bàn: “Em nghĩ thử xem, trước khi hóng gió thì em đã làm gì nhỉ?”

“Ngủ á.” Tô Niệm Niệm trả lời lại anh một cách đầy thản nhiên, “Hôm qua chơi vui lắm luôn, nhưng người khác đều không biết em, hôm nay lại trở thành người tốt.”

Bùi Ngôn Khanh liếc môi dưới, mắt hơi dao động, nói rất sâu xe: “Lẽ nào em không nhớ em ép anh...” Nói nửa câu, anh khựng lại, rồi không nói gì nữa.

Hai bên thái dương của Tô Niệm Niệm hơi giật giật, nụ cười đông cứng lại: “Em đã làm gì?”

“Bỏ đi.” Bùi Ngôn Khanh đứng dậy, từ tốn nói: “Có một số người làm xong là quên, anh lại có thể làm sao nữa?”

Tô Niệm Niệm: ??? Hương vị của loại trà này là vượt quá tiêu chuẩn.

Cô cũng đứng dậy theo, tức giận nói: “Bỏ đi thì bỏ đi thôi.”

Mãi cho đến khi Bùi Ngôn Khanh mang theo một chiếc hộp trang trí đẹp mắt từ thư phòng đi ra, sau đó mới chậm rãi mở chiếc hộp trước mặt cô ra, “Đây là quà của lần trước.”

“Là chị anh lựa giúp đó.”

Tô Niệm Niệm nhìn một cách tập trung, không rời mắt đi chỗ khác.

Đây là một chiếc vòng tay bằng ngọc bích, có lẽ là quà trung thu, trên đó có một con thỏ ngọc giống như thật, kết cấu ấm áp, phản chiếu đôi bàn tay như ngọc của Bùi Ngôn Khanh, bóng loáng.

“Em thích không?” Bùi Ngôn Khanh hỏi cô.

“Thích.” Tô Niệm Niệm gật đầu, liếm môi, ánh mắt như sắp phát sáng.

Bùi Ngôn Khanh vẫy tay với cô: “Thế lại đây.”

Tô Niệm Niệm vui vẻ chạy lại, muốn chạm vào chiếc vòng, nhưng Bùi Ngôn Khanh đã đưa tay giữ đầu cô, anh cúi người lại gần, nhỏ giọng nói: “Cô giáo Tô.”

“Nghĩ thử lại xem, tối qua em đã dạy anh cái gì nhỉ?”

Tô Niệm Niệm khựng lại, ngơ ngẩn nhìn anh, ở khoảng cách gần như vậy quả thật là quá đột ngột rồi, giống hệt như trạng thái tối qua, những thứ đã quên vô thức ùa về trong tiềm thức của cô.

“Đến đây, anh dạy em cách hôn.”

Từng câu từng chữ rơi vào tâm trí cô.

Đôi mắt của Tô Niệm Niệm tràn ngập sự hỗn loạn.

Hóa ra cô thật sự, là một con ma mê sắc.

Cô che mặt, chỉ chừa mỗi đôi mắt, hỏi một cách đầy thăm dò: “Em, cưỡng hôn anh à?”

Bùi Ngôn Khanh ‘ừm’ một tiếng, một tay vuốt mái tóc dài như sa-tanh của người trong vòng tay, “Em phải chịu trách nhiệm cho hành vi của mình.”

Tô Niệm Niệm vẫn cương quyết nói: “Ai bảo anh không tránh đi chứ? Nói không chừng anh chính là cố ý đó, muốn chạm vào em.”

Bùi Ngôn Khanh: “....”

Anh bật cười, “Được.” Nói xong, anh cầm vòng ngọc lên, “Đi thôi, đưa em đến trường.”

Tô Niệm Niệm khó tin nhìn món đồ bị anh thu lại, “Món quà này của anh lẽ nào chỉ đem ra cho em coi thôi hả?”

“Quà chỉ tặng cho người có lòng trách nhiệm mà thôi.”

Tô Niệm Niệm: “.....”

Người đàn ông này từ khi nào thâm độc như vậy thế?

Chương 55: Chương 55:

Tô Niệm Niệm không cúi đầu vì năm thùng gạo, cô mím môi dưới, kiên quyết nói: “Không cho thì không cho đi.”

Phiếu giảm giá một đêm của Ferrari đã hết hạn, Tô Niệm Niệm lên ngồi ở ghế phụ lái với Bùi Ngôn Khanh.

“Anh ngừng ở hẻm trước trường em là được rồi.” Tô Niệm Niệm nói.

Bùi Ngôn Khanh cau mày, nhàn nhạt nói: “Chỗ đó còn cách trường em một đoạn mà.”

“Chủ yếu là dừng trước cổng trường thì quá là bắt mắt rồi.” Tô Niệm Niệm sờ cánh mũi, có hơi chột dạ, “Dù sao trường học không cho phép người ở bên ngoài, sáng sớm em bước xuống xe Land Rover, chúng tớ có vấn đề. ”

Bùi Ngôn Khanh: “Có vấn đề gì hả?” Dừng lại một chút, anh hỏi: “Anh không thể lộ mặt?”

Tô Niệm Niệm ghen, “Không phải.” Cô điều chỉnh giọng điệu, “Chỉ là chúng ta không phải nên đi từng bước hay sao?”

Bùi Ngôn Khanh im lặng, không lên tiếng.

Tô Niệm Niệm len lén nhìn anh, nhìn thấy sắc mặt nhàn nhạt của anh, không biết đang nghĩ gì, cô ý thức không lên tiếng.

“Đi từng bước?” Bùi Ngôn Khanh hỏi ngược lại cô, mím môi, “Hôn cũng hôn rồi, còn không chịu trách nhiệm.”

“Tô Niệm Niệm, đây gọi là cái đi từng bước của em?”

Tô Niệm Niệm: “....”

Cái người đàn ông lớn tuổi này từ bao giờ trở nên khó chiều như vậy.

“Không phải anh bị hôn có tí hay sao?” Cô thẹn quá hóa giận, nghiến răng nghiến lợi nói: “Em còn chưa nói anh đó! Tối qua em sắp bị nhìn thấy hết rồi, sao anh không nói chịu trách nhiệm đi nhỉ?”

Bùi Ngôn Khanh háng giọng, mặt đỏ bừng lên, anh nói: “Anh không nhìn.”

“Sao hả?” Tô Niệm Niệm liếc nhìn anh: “Anh như này là rất thất vọng à?”

Bùi Ngôn Khanh: “....”

Tô Niệm Niệm khoanh tay, đắc ý nhướng mày.

Con cừu nhỏ.

Dù tiến hóa như thế nào cũng chỉ từ đồng đến bạc, làm sao sánh được với kim cương như của cô?

Bùi Ngôn Khanh cuối cùng vẫn nghe lời dừng xe ở đầu hẻm.

Tô Niệm Niệm xách túi chuẩn bị xuống xe, cánh tay bị anh giữ lại, cô quay đầu nhìn, thấy Bùi Ngôn Khanh mở chiếc hộp quà ra, ngón tay thon dài trắng trẻo cầm lấy chiếc vòng tay của cô, anh chậm rãi đeo chiếc vòng cho cô.

Thỏ ngọc trắng thanh tú dễ thương, ngọc trắng sáng lấp lánh, tôn lên cổ tay mảnh mai trắng trẻo của cô gái.

Tô Niệm Niệm cup mắt xuống, có thể nhìn thấy mái tóc đen của anh, anh

cup mi xuống, điềm tĩnh và tập trung.

“Rất hợp với em.” Bùi Ngôn Khanh nói, ánh mắt vẫn nhìn vào mắt cô, một lúc sau, nói: “Đi đi.”

Tô Niệm Niệm hươ hươ tay, nhìn thấy ánh sáng phản chiếu lên chiếc vòng ngọc: “Không phải chỉ tặng cho người có lòng chịu trách nhiệm thôi sao?”

Bùi Ngôn Khanh bật cười thành tiếng: “Thế em có thể có sao?”

“Thế anh muốn em chịu trách nhiệm thế nào?” Tô Niệm Niệm vuốt chiếc vòng, cảm giác ấm áp, thích đến mức không buông tay được, vì đó cô cũng phải hi sinh nhân cách của mình một chút.

Ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh dần thay đổi, anh cười nhỏ, nói: “Cô giáo Tô, dạy học sinh nên dạy đến cùng.”

“Dạy cái gì?” Tô Niệm Niệm khựng lại, ánh mắt lại chạm vào đôi môi đỏ hồng của Bùi Ngôn Khanh, nảo bùm một tiếng lớn.

Mặt cô đỏ lên, cô đẩy Bùi Ngôn Khanh ra rồi nói: “Em đi đây.”

Tô Niệm Niệm sờ chiếc vòng, cô mở cửa hừ nói: “Em chính là không có lòng trách nhiệm.”

Nhóm chat gia đình tên là “Cả gia đình rục rĩ” của Bùi gia đang bùng nổ, có hơn 999+ tin nhắn.

Mà ngoài Bùi Triết ra thì cả gia đình Bùi gia đều có mặt trong nhóm.

Nguyên nhân của vụ việc là vụ bê bối của Bùi Ngôn Chi.

Đêm qua, Bùi Ngôn Duyệt, nửa đêm hôm qua còn đang loanh quanh trong giới, bất ngờ gửi một đoạn video do một người qua đường quay lên nhóm, gắn thẻ thẳng @Bùi Ngôn Chi, thông qua màn hình điện thoại còn có thể nhận ra được sự chán ghét của bà.

Bùi Ngôn Duyệt: “Đây là em? Đi ra ngoài đừng nói là em chị nhé.”

Những người khác cũng mở video lên xem, người quay clip vẫn coi như có chùng mực, làm mờ mặt người trong clip nhưng có thể nhìn rõ được biển số xe, chính là xe nhà mình.

Trên đường phố đông đúc, chiếc Ferrari màu đỏ mui trần phát bài hát yêu thích của dì, vang vọng cả bầu trời, còn có một cô gái ngồi ở ghế sau, thỉnh thoảng hát theo.

Trong nhóm chat bùng nổ liên tục.

Lăng Tịnh: “Đây là con? Ra ngoài đừng bảo con trai mẹ dùm.”

Bùi Huân: “Đây là con? Ra ngoài đừng bảo con trai ba dùm.”

Bùi Điềm cũng cả gan gửi vào một câu: “Ra ngoài đừng bảo là ba con nhé.”

Nhưng không đến một giây sau cô bé lại thu hồi, bởi vì cô bé phát hiện ra, chị gái nhảy theo nhịp điệu trong bài hát đó có vẻ như là Tô Niệm Niệm.

Quả nhiên, Bùi Ngôn Chi, người dậy sớm, mặt tối sầm khi nhìn thấy tin tức hùng hồn trong nhóm.

Anh tức giận đến mức trực tiếp nhắn tin riêng cho Bùi lão tam, nhưng cuối cùng đầu dây bên kia vẫn duy trì phong cách giả chết thường ngày của mình, và anh thậm chí không thèm đáp lại.

Bùi Ngôn Chi mạnh mẽ nói rõ trong nhóm chat: “@Bùi Ngôn Khanh, xin mời em tự giải thích cho mọi người nghe hành vi đáng lên án của em vì để đổ bạn gái vui mà không chút do dự bôi đen người anh trai ruột có tiếng tăm của mình đi, nếu không anh sẽ báo cho cô giáo Tô, để cô ấy nhìn thấy rõ ràng bộ mặt thật thiếu trách nhiệm của em.”

Tin nhắn của anh vừa gửi đến là cả nhóm chat hoàn toàn bùng nổ với n tin

khác.

Vợ anh, Trình Cẩn, là người đầu tiên phun trào, “Đây là lão tam sao? lãng mạn làm sao. “

Lãng Tịnh: “Hả, lão tam, lần này làm không tệ nha, dĩ bà xã mình vui là chuyện quan trọng nhất, mẹ ủng hộ con trai.”

Bùi Huân: “Giống ý ở trên.”

Bùi Điềm: “Ha ha ha, đu thuyền được rồi, chú nhỏ mau mau rước chị về đi, con muốn mỗi ngày đều ngủ với chị.”

Sở Ninh: “Hóa ra tối qua cô nam quả nữ, Tô nha đầu cả đêm không về là để làm cái này? Cậu nhỏ, là con nhìn cậu cao quá rồi.”

Bùi Ngôn Duyệt: “Cả đêm không về? Cô nam quả nữ? Nói tiếp xem.”

Bùi Ngôn Chi: “..... Danh tiếng của tôi.” Nhưng tin nhắn này rất nhanh lại bị chìm xuống, bên dưới toàn là nội dung hỏi về câu ‘cả đêm không về’.

Mãi cho đến khi Lãng Tịnh đột nhiên cười một loạt dấu cảm thán, “@Bùi Ngôn Khanh, đi ra đây cho mẹ xem.”

“Tối qua con làm gì con gái nhà người ta rồi? Sao trong nhà dì giúp việc vừa nói với mẹ con bảo bác ấy nửa đêm nửa hôm đi đến nhà đưa quần áo vậy?”

Bùi Ngôn Chi gửi một icon cười khinh bỉ, “Cầm thú.”

Sở Ninh: “@Bùi Ngôn Khanh, cậu nói rõ xem, không phải cậu nói cái gì cũng không có hay sao? Người không thể, ít nhất là không nên... Tô nha đầu sắp quay về, con không còn mặt mũi nào nhìn cô ấy!”

Bùi Ngôn Duyệt: “@Lăng Tịnh, nhà chúng ta có thể chuẩn bị quà cưới trước rồi.”

Bùi Ngôn Khanh mở điện thoại ra nhìn thấy tin nhắn trong nhóm chat, mắt anh giật liên hồi.

Trong nhóm chat chia làm hai nhóm, một bên mắng anh cầm thú, bên còn lại đã thảo luận đến chuyện lúc anh kết hôn mua bộ tứ thân bằng lụa hay cotton rồi.

Bùi Ngôn Khanh nhớ lại thân phận vẫn còn không thấy ánh sáng của mình, anh mím môi, gõ gõ màn hình: “Không có việc gì, mọi người nghĩ nhiều quá rồi.”

Nhóm chat vừa nãy còn sôi nổi giờ đang im ắng đi.

Lăng Tịnh nghiêng răng nghiêng lợi gõ mấy chữ: “Thật vô dụng!”

Bùi Ngôn Khanh: “.....”

Lúc Tô Niệm Niệm quay về phòng, Sở Ninh và Ngu Nhan đã vác cặp lên chuẩn bị đi học tiết lí luận.

Sở Ninh gửi tin nhắn hùng hổ nhất trong nhóm chat, bóc phốt Bùi Ngôn Khanh cùng với Bùi Ngôn Chi, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy người trong cuộc, cô hơi khựng lại, nói: “Tớ còn định xin nghỉ một buổi sáng giúp cậu.”

Tô Niệm Niệm đi đến chỗ của mình, lấy sách vở, nhìn cô cảm thấy kì lạ, “Xin nghỉ cho tớ làm gì?”

Sở Ninh nghi ngờ đi phía sau cô, ánh mắt như máy rada dò quanh cổ cô một lần, nhìn thấy ở đó vẫn trắng trẻo sạch sẽ.

Tô Niệm Niệm xoay người, búng vào trán cô ấy, “Cậu nhìn cái gì thế?”

“Không có gì.” Sở Ninh chột dạ chớp chớp mắt, cô nhìn thấy tin nhắn mới

nhất trong nhóm chat, gật gật đầu đồng tình.

Quả thật vô dụng.

Sau lớp khiêu vũ buổi chiều, Tô Niệm Niệm đang chuẩn bị luyện tập thêm như thường lệ, thì Lý Thành Tinh người hiếm khi đến lớp, đứng trước mặt cô và nói một cách đầy hối lỗi: "Niệm Niệm."

Tô Niệm Niệm dừng lại, trên mặt không có biểu cảm gì, lễ phép nói: "Có chuyện gì vậy?"

"Tớ đến để nói câu xin lỗi với cậu." Lý Thành Tinh vội vàng nói, "Xin lỗi, thật sự xin lỗi, chuyện tối qua đó, tớ thật sự..."

Tô Niệm Niệm cắt ngang lời anh: "Tiền vi phạm hợp đồng đã trả cho tớ rồi."

"Chuyện này coi như cho qua đi." Nói xong, cô cất bước định rời đi.

Nhưng Lý Thành Tinh lại chắn trước mặt cô.

"Còn có chuyện gì sao?" Tô Niệm Niệm liếc môi.

Lý Thành Tinh mấp máy môi, chần chừ hỏi: "Người đàn ông tối qua đó...."

Tô Niệm Niệm thẳng thắn trả lời: "Là bạn trai tớ."

Ánh mắt Lý Thành Tinh chuyển sang tối sầm lại, anh khựng lại rồi nói tiếp: "Nhưng hai người không hợp, cậu phải cẩn thận, có phải anh ta chỉ là nhất thời hứng thú cái mới nên lừa cậu...."

"Đủ rồi." Giọng nói của Tô Niệm Niệm trở nên lạnh lùng, cô lùi về sau một bước: "Tớ coi cậu là bạn mới đồng ý quay cho cậu."

"Chuyện hôm qua tớ không truy cứu là bởi vì tớ biết anh ấy có thể đến để bảo vệ cho tớ." Tô Niệm Niệm ngược mắt lên, ánh mắt sắc bén như đâm

vào lòng người, cô mấp máy môi: “Nhưng mọi hành động của cậu, nói thật, rất hèn.”

Nói xong, Tô Niệm Niệm xoay người, không nhìn sắc mặt tái nhợt của Lý Thành Tinh, "Chính là như vậy."

Lý Thành Tinh nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô gái với đôi mắt đỏ tươi và thái độ từ chối người khác cách xa hàng ngàn dặm của cô, và đột nhiên nói: "Tô Niệm Niệm."

“Sáng sớm nay tớ nhìn thấy cậu bước xuống từ xe anh ta.”

Bước chân của Tô Niệm Niệm khựng lại, lạnh nhạt quay đầu nhìn anh.

Nhìn thấy Lý Thành Tinh tiến lại gần, ánh mắt tràn đầy mỉa mai: “Cậu với anh ta làm ròi? Hay là được anh ta bao ròi?”

“Không muốn tiến vào giới giải trí là vì anh ta có thể cho cậu nhiều hơn thế nữa?”

Tác giả có lời muốn nói:

Toàn thể Bùi gia: Đồ vô dụng.

Bùi mỹ nhân:

Chương 56: Chương 56:

Chắc chắn câu nói này xúc phạm đến mức cực hạn, ngoài lời nói bắn thủ ra Tô Niệm Niệm nhất thời vẫn còn đang sắp xếp lại câu từ như thế nào mới có thể chửi người, trong lúc bốc đồng cô thẳng tay quăng đôi giày trong tay qua.

Lý Thành Tinh không tránh kịp, bị chiếc giày phi thẳng vào mặt, anh cảm thấy nhục nhã mở to mắt, “Cậu...vậy mà đánh tớ?”

Ánh mắt Tô Niệm Niệm không hề lảng tránh, khịt mũi nói: “Đánh cậu là đánh cậu, còn không kịp chọn ngày?”

Lý Thành Tinh đứng y nguyên tại chỗ.

Trong ấn tượng của anh Tô Niệm Niệm trước giờ luôn dịu dàng, lịch sự. Nhưng lúc này đôi mắt của người con gái là sự kiêu ngạo, lúc ánh mắt lạnh lùng lướt nhìn qua vô thức cảm thấy nó rất giống người đàn ông tồi qua đó.

Tựa hồ, trước kia cô đối xử dịu dàng với anh chỉ là bề ngoài, hiện tại cuối cùng cũng lộ ra một chút bản chất.

Có phải vì dựa dẫm vào người đàn ông đó nên bạn không có gì phải sợ hãi?

Bàn tay bên hông của Lý Thành Tinh thả lỏng rồi lại nắm chặt, theo ngàn vạn cảm xúc lướt qua, trong mắt tràn đầy địch ý.

Sáng nay, Phương Khiết thông báo với anh ấy rằng MV không thể quay, Trương Lâm muốn rút vốn và công ty đã trả cho Tô Niệm Niệm một khoản

tiền bồi thường thiệt hại lớn, và sự cố này đã đến tai quản lý cấp trên của công ty, Phương Khiết liếc sang, trút giận vào anh.

Anh chịu sự đả kích lớn, hỏi Phương Khiết xem có giải pháp nào không, nhưng Phương Khiết vẫn khư khư giữ bí mật về lý do, có lẽ là do người đàn ông tối qua có rất nhiều lai lịch, mà cũng không có ý định xem nhẹ chuyện này.

Trương Lâm đến bản thân còn không lo nổi, quản lý cấp cao của công ty đại diện gặp biến động thì người gặp xui nhất chính là anh, mất hết mấy bộ phim và quyền phát ngôn tốt.

Cho đến tận sáng, anh vẫn chưa trách Tô Niệm Niệm, nhưng anh thấy cô bước xuống xe của người đàn ông đó, đôi lông mày rõ ràng của cô nhuốm một vẻ e thẹn mà anh chưa từng thấy.

Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, không nói cũng biết.

Anh cảm thấy nực cười, người con gái mà bản thân coi là nữ thần, cẩn thận dỗi dành, ngoài mặt thanh cao, sau lưng lại phóng túng tùy ý như thế.

Ánh mắt của Lý Thành Tinh nhuốm đỏ, cơn ghen tị trong lòng ngừng không thể đè nén nổi, anh lạnh lùng nói: “Cậu tự cam tâm tình nguyện lạc lối như vậy sao?”

Tô Niệm Niệm cảm thấy tức cười, “Nào cậu có bệnh hả?” Cô không thèm nhìn Lý Thành Tinh nữa, “Nói chuyện không nổi thì cứ coi như chúng ta chưa từng quen biết đi.”

Nói xong cô đi lướt qua Lý Thành Tinh muốn rời đi.

“Đợi đã.” Lý Thành Tinh nắm tay thành nắm đấm, thở dài một hơi, khàn giọng nói: “Sự nghiệp của tớ bởi vì anh ta mà gặp rắc rối rồi.”

Tô Niệm Niệm ngơ người, hỏi ngược lại: “Vậy thì sao?”

“Cậu bảo anh ta tốt nhất là dừng tay lại đi.” Giọng nói của Lý Thành Tinh hơi cứng, “Tớ có thể giữ bí mật cho cậu.”

“Cảm ơn cậu đã truyền tin miễn phí nhé.” Tô Niệm Niệm cười, từ tốn nói: “Có cần đưa cho cậu cái mic không?”

Người con gái đến đầu cũng không thèm quay lại, cô rời đi ngay.

Lý Thành Tinh siết chặt hàm dưới, ánh mắt đen sầm, mãi cho đến khi sau lưng truyền đến tiếng động, anh mới quay đầu: “Ai?!”

Đập vào mắt là phòng khiêu vũ trống rỗng, anh liếc nhìn xung quanh và tập trung vào cánh cửa nhỏ của phòng chứa hàng, nơi có một bóng người từ từ bước ra.

“Là cậu?” Sắc mặt của Lý Thành Tinh trông rất khó coi.

Thư Cán bước lại gần, mím môi: “Xin lỗi.” Nói là nói như vậy nhưng ngữ khí không hề có bất kì ý định xin lỗi nào.

“Cậu đều đã nghe thấy hết rồi?”

“Tớ cũng không phải kẻ điếc.” Thư Cán uể oải nhướng mi mắt, hỏi anh: “Xem ra, Bùi Ngôn Khanh này đã xuống tay với cậu rồi?”

Lý Thành Tinh híp mắt: “Cậu quen anh ta?” Khựng lại một chút rồi anh lại hỏi: “Ngoài việc anh ta là giáo sư ở bệnh viện ra thì anh ta còn là ai?”

Thư Cán cười híp mắt nói: “Là Tam công tử của Bùi gia ở thành phố A, cậu lăn lộn trong giới lâu như vậy rồi, cũng chưa từng nghe à?”

Lý Thành Tinh ngược mắt, ánh mắt quả nhiên hơi run lên, “Là Bùi gia mà tớ nghĩ sao?”

“Không thì sao hả?” Thư Cán nói như lẽ đương nhiên.

Đầu óc Lý Thành Tinh trở nên hỗn loạn.

Anh lẫn lộn trong giới giải trí đầy phù phiếm lợi danh này lâu như vậy, còn chưa được chạm đến đỉnh của hào môn, nhưng người đàn ông này vậy mà lại là người của Bùi gia!

“Thế Tô Niệm Niệm....” Lý Thành Tinh hỏi: “Có quan hệ gì với anh ta?”

Thư Cẩn không hề trả lời thẳng mà chỉ lạnh lùng mỉm cười rồi hỏi ngược lại anh: “Cậu cảm thấy thế nào?” Nói xong cô lại bồi thêm một câu sâu xa: “Vị hôn thê của Bùi Ngôn Khanh vốn là chị họ của tớ.”

Cô ta nói một cách mơ hồ, nhưng lại vẽ thêm cho những suy đoán trong lòng của Lý Thành Tinh.

“Vậy nên là?” Lý Thành Tinh trầm giọng hỏi: “Cậu nói với tớ những thứ này làm gì?”

Nụ cười trên môi của Thư Cẩn trở nên lạnh đi, “Nữ thần của cậu thà làm tiểu tam cũng không đặt câu vào trong mắt, tớ đây là đang thấy bất công thay cậu đó.” Nói xong, cô ta hưng phấn nhìn sắc mặt của Lý Thành Tinh, “Vả lại cậu ta hại chị họ của tớ thảm như vậy, bắt cô ta chịu chút sự trừng phạt không hề quá đáng lắm nhỉ?”

Trên đường quay về kí túc xá Tô Niệm Niệm nhận được tin nhắn, nói là cuộc thi ba lê toàn quốc năm nay sẽ tổ chức sớm một tháng, giữa tháng sau sẽ bắt đầu.

Cuộc thi cấp quốc gia quy tụ những gương mặt ưu tú của các đoàn múa, trường nghệ thuật từ khắp các tỉnh thành trong cả nước nhưng đến cuối chỉ có một số ít thí sinh được chọn sang Đan Mạch tranh tài. Mà cô đã phải dừng lại ở cuộc thi quốc gia hết lần này đến lần khác.

Thời gian dự tính ban đầu đột nhiên giảm xuống còn một tháng, tâm trạng của Tô Niệm Niệm hơi trầm xuống.

Khi cô trở lại ký túc xá, Sở Ninh đang dẫn dắt cho tay chơi mới Ngu Nhận cùng đánh game, và cô có thể nghe thấy âm thanh rung trời lở đất bên trong xuyên qua cửa.

“Cá nhỏ, mau mau đi cùng chị Ninh của cậu nè, quăng bom khói, mau quăng bom khói!”

Giọng nói của Ngu Nhận có hơi run, “Khói, khói ở đâu á? Sao quăng được?” Một giây sau biểu cảm của cô ấy đờ ra: “Chị Ninh ơi, chúng ta lại chết rồi, không phải nói lần này nhất định có thể ăn trứng gà sao?”

Tô Niệm Niệm mở cửa đi vào liền nhìn thấy Sở Ninh đang bắt lục, “Cá nhỏ, tớ muốn đuổi cậu ra khỏi thời gian thử việc.”

“Đừng nghe cậu ta nữa.” Tô Niệm Niệm đi đến chỗ của mình, “Mình cậu ta cũng chỉ là một con gà trống.”

“Phụt.” Ngu Nhận không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Sở Ninh bị mất mặt, thẹn quá hóa giận nói: “Tô nha đầu, cậu không phải cũng là một chú gà trống à?”

Tô Niệm Niệm nhún vai, không chọc tức người ta không được: “Tớ tẻ tở không dạy người khác.”

Sở Ninh bí lời, lạnh lùng nhìn sang Tô Niệm Niệm: “Sao cậu còn nỡ quay về? Tớ còn tưởng cậu muốn ở phòng tập luyện đến khi trời sáng bừng luôn chứ.”

“Phòng tập ồn quá.” Tô Niệm Niệm cụp mắt, không muốn nói đến người làm mình buồn nôn.

Mãi cho đến khi Ngu Nhận đột nhiên nói: “Ấy, hai người lợi hại thật đó!” Cô nhìn thấy tin nhắn mà cô giáo gửi trong nhóm chat, ánh mắt sáng lấp lánh,

“Trường múa A này chỉ có 5 người tiến vào vòng cấp quốc gia, hai người đều vào luôn.”

Nói xong, giọng điệu hơi trầm xuống, “Đáng tiếc là lúc đó vết thương của tớ còn chưa khỏi, không có duyên với kì thi quốc gia rồi.”

Tô Niệm Niệm an ủi nói: “Cuộc thi năm nào cũng có, cơ thể khỏe mạnh với là điều quan trọng nhất.”

Sở Ninh ở kế bên ‘wtf’ một tiếng, “Không xong rồi, thời gian vốn đã gấp gáp như vậy rồi giờ còn dèi sớm? Lần này tớ chắc chắn là đi bán muối luôn rồi.”

Tô Niệm Niệm cup mặt, giọng nói trầm xuống, “Ai mà không bị chứ?”

“Tô nha đầu, đừng tầm thường. Sở Ninh lườm cô, “Hãy cho tớ và những người bình thường khác một lối thoát.”

Tô Niệm Niệm nghiêm túc lắc đầu: “Ta thật sự không chắc luôn.”

“Hai năm qua tớ không thành công, không biết có phải tớ chỉ như thế này thôi hay không.” Giọng cô càng lúc càng trầm, cô tự giấu nhếch khóe môi, nhưng cô lại kí lệnh chắc chắn với Tô Thiên Trạch và Tống Tử.

“Đừng tạo áp lực quá lớn cho mình.” Ngu Nhận nhẹ giọng cổ vũ: “Ở trong mắt tớ Niệm Niệm là đỉnh nhất đó.”

Sở Ninh hừ một tiếng: “Tớ không đỉnh sao?”

Ngu Nhận vội vàng nói: “Đỉnh, mọi người đều đỉnh cả.”

Tô Niệm Niệm không thể nhịn cười, cô dùng giọng nói nhỏ đến mức không thể nghe được lặp lại một lần: “Tớ cũng cảm thấy, tớ là đỉnh nhất.”

Từ sau hôm đó Tô Niệm Niệm gần như hoàn toàn nhốt mình trong phòng tập.

Sở Ninh bị sự hung ác của cô dọa sợ, đêm khuya thấy cô mồ hôi đầm đìa từ phòng khiêu vũ trở về, hai mắt mở to: "Ô nha đầu, cậu cứ ngày ngày như thế này, không cần mạng nữa à?"

Ngu Nhận rót cho cô một ít nước nóng, dùng khăn nhúng qua rồi đưa cho Tô Niệm Niệm: "Niệm Niệm, lau mặt đi, sau đó đi tắm nước nóng và nghỉ ngơi."

Sở Ninh lo lắng nhìn sang Tô Niệm Niệm, sau đó lại cúi đầu lấy điện thoại ra nhắn tin cho cậu nhỏ nhà mình: "Cậu nhỏ, năm ngày rồi, cậu ở đâu vậy?!"

"Ô nha đầu luyện tập đến điên luôn rồi! Cậu mau lại quán bạn gái của cậu đi kìa!"

Lúc Bùi Ngôn Khanh nhận được tin nhắn là anh vừa mới hết ca trực đêm, ánh mắt anh dán chặt lên màn hình điện thoại, một lúc lâu không cử động.

Anh nhớ lại năm ngày mình bị cho ăn bơ.

Anh luôn cố tìm thời gian để liên lạc với cô gái nhỏ trong mỗi giờ nghỉ giải lao, nhưng hóa ra đầu dây bên kia giống như một dịch vụ khách hàng thủ công, trả lời tin nhắn vào một thời gian cố định, Tô Niệm Niệm chỉ trả lời tin nhắn anh vào ban đêm.

Mấy lần anh không trực đêm đều muốn gặp cô, nhưng cô gái nhỏ này đều từ chối vì luyện tập.

Bùi Ngôn Khanh cúi đầu đứng một lúc, ngẩng đầu nhìn Chu Nguyên vừa mới đến thay ca, suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Tớ có một người bạn."

"Cậu ta vừa mới xác định quan hệ yêu đương không lâu, nhưng bạn gái lại đột nhiên không thèm để ý đến cậu ta, đây là tại sao vậy?"

Chu Nguyên đang mặc áo blue vào, nghe xong thì tùy ý nói: "Còn có thể

tại sao nữa chứ? Có được rồi thì hết cảm giác mới mẻ rồi, không trân trọng nữa thôi.”

Ngón tay Bùi Ngôn Khanh siết chặt, ánh mắt hơi run run, “Thế bạn tớ phải làm sao đây hả?”

“Chia.” Châu Nguyên nói: “Không chia tay có mà đợi để bị đá à?”

“Không thể nào.” Ánh mắt Bùi Ngôn Khanh trở nên lạnh đi, anh cởi áo blue ra, “Tớ đi đây.”

Châu Nguyên nhìn thấy bóng lưng rõ ràng là đang rất gấp gáp của Bùi Ngôn Khanh, nào phải nháy một lúc anh mới đột nhiên phản ứng ra, hỏi: “Có phải cậu đang bị cô gái nhỏ đó trêu đùa tình cảm rồi không?”

Động tác tay của Bùi Ngôn Khanh khựng lại, ánh mắt lạnh lùng lướt qua.

Châu Nguyên sờ sờ cánh mũi, từ tốn nói: “À không, tớ nói sai rồi, là bạn của cậu.”

Bùi Ngôn Khanh: “....”

Không biết là nói cho ai nghe, anh nhàn nhạt đáp: “Tớ cảm thấy cô bạn gái của bạn tớ rất yêu cậu ấy.”

Ánh mắt của Châu Nguyên đồng tình phụ hòa theo: “Vậy sao? Tớ cũng cảm thấy vậy đó.”

Bùi Ngôn Khanh đi rất vội, vừa đi vừa tìm khung chat của mình và Tô Niệm Niệm mấy hôm nay chỉ có mấy chữ.

“Tối nay anh đến gặp em?”

Snn: “Phải luyện tập rồi qaq.”

“Tối nay cùng đi ăn cơm nhé?”

Snn: “Em còn phải luyện tập nữa qaq.”

“Em đang làm gì vậy?”

Snn: “Mệt rồi, chuẩn bị ngủ đây, anh ngủ ngon.”

Bùi Ngôn Khanh đến nhà, anh nhìn đồng hồ đang là 11 giờ rưỡi.

Anh vuốt điện thoại, suy nghĩ tới lui vẫn không đè nén được cơn ngọt ngọt trong lòng, anh gửi tin nhắn cho cô.

“Ngủ chưa?”

Một lúc sau đầu dây bên kia cuối cùng cũng trả lời anh.

“Vẫn chưa, em vừa mới tắm rồi lên giường.”

Tô Niệm Niệm dựa vào đầu giường, một tay cầm điện thoại, một tay xoa bóp chân, cơn hoảng loạn trong lòng càng lúc càng nặng.

So với kinh nghiệm trước giờ, cô có một dự cảm không tốt.

Mấy hôm nay có vẻ như luyện tập quá độ, cơ bắp vừa đau vừa xót, căn bản không biết mấy ngày tiếp theo có thể luyện tập nữa không.

Mãi cho đến khi điện thoại reo lên, người gọi đến là Bùi Ngôn Khanh.

Như bắt được cọng rơm cứu mạng, Tô Niệm Niệm nhận điện thoại, nhẹ giọng nói: “Ngày mai em muốn gặp anh.”

Hơi thở của anh như phập phồng, không chút suy nghĩ đáp: “Được.”

“Sáng sớm anh đến đón em?”

“Ừm.” Tô Niệm Niệm ừ rữ nói.

Đầu dây bên kia trầm mặc một lúc, rồi giọng nói trầm thấp của người đàn ông lại vang lên, mang theo sự ngờ vực: “Là....nhớ anh rồi sao?”

Tô Niệm Niệm gật đầu, lại nghĩ đến anh không thấy được, cô nhỏ giọng ‘ừm’ một tiếng.

Đồng thời trong lòng lại bổ sung thêm một câu, vô cùng vô cùng nhớ.

Cô từng cảm thấy rằng không có gì đủ quan trọng để ảnh hưởng đến việc khiêu vũ của cô.

Nhưng bây giờ có.

Bằng tất cả sự tự chủ của mình, cô kiềm chế để mình không đi gặp anh.

“Thế tại sao không gặp anh?” Giọng nói của anh như có hơi trách móc.

Tô Niệm Niệm ôm đầu gối, thành thật nói: “Sợ anh sẽ ảnh hưởng đến em luyện tập.”

Vì trong ký túc xá vẫn còn hai đôi tai, cô xấu hổ không nói được phần còn lại, vì vậy cô lấy điện thoại di động ra và gõ bốn từ trong hộp WeChat——

“Khanh Khanh lỡ em.”

Tác giả có lời muốn nói:

Tô nha đầu: Cho mỹ nhân vào lãnh cung một tuần.

Bùi mỹ nhân: Quả nhiên có được rồi là không biết trân trọng mà.

Chương 57: Chương 57:

Sáng sớm lơ mơ.

Sở Ninh nghe thấy tiếng chuông điện thoại bắt tận từ giường đối diện, Sở Ninh bực bội vò đầu bứt tóc, từ trên giường nhảy xuống, bước tới, lấy điện thoại của Tô Niệm Niệm ra, đang định tắt máy thì nhìn thấy người gọi đến, động tác cô khựng lại, rồi chọn nhấn nghe.

Cô liếc nhìn sang Tô Niệm Niệm đang ngủ say, mặt hơi đỏ.

Điện thoại gọi đến nhiều lần như vậy mà cô lại không hề tỉnh.

“Nha đầu, anh đến trước cổng trường em rồi, mang đồ ăn sáng đến cho em nữa.”

Sở Ninh ngơ ra.

Cô xin thề, lớn đến chừng này tuổi chưa bao giờ có cơ hội được nghe cậu nhỏ dùng giọng điệu dịu dàng như nước thế này để nói chuyện với cô luôn.

Cô nhìn đồng hồ.

Hay lắm, vừa mới 7 giờ rưỡi.

Ai lại đi hẹn hò vào cái giờ giấc âm u như này vậy trời!

Sở Ninh hắng giọng, tàn nhẫn nói: “Cậu nhỏ, bạn gái của cậu còn chưa tỉnh dậy.”

Bên đầu dây kia trầm mặc một lúc.

“Thế để cô ấy ngủ thêm chút đi, 8 giờ còn chưa tỉnh thì con gọi cô ấy dậy, phải ăn sáng.”

Sở Ninh lúc này không có nhiều kiên nhẫn, cô thẳng thừng nhéo má Tô Niệm Niệm, “Tô nha đầu, dậy nè!”

“Cậu không nở gọi thì để con gọi.” Sở Ninh tàn nhẫn nói với đầu dây bên kia: “Tô nha đầu cần ngủ, còn con thì không cần ngủ hả?”

Bùi Ngôn Khanh nhàn nhạt nói: “Con đợi lát có thể ngủ rồi.”

Mẹ ơi!

Tô Niệm Niệm bị gọi phải thức dậy, không kiên nhẫn nhú mày, tức giận dấy trên giường, đánh vào tay Sở Ninh, “Đừng có làm ồn xem nào.”

Sở Ninh đưa điện thoại áp vào tai cô, không chút khách khí nói: “Là người đàn ông của cậu làm ồn đấy, không phải tớ.”

“Bảo anh ấy đừng làm ồn nữa.” Tô Niệm Niệm kéo chăn qua đầu, vô thức nói, “Còn làm ồn nữa tổng vào lãnh cung đi.”

Bên kia đầu dây điện thoại im lặng, tức đến mức bắt lặc: “Đặt báo thức 8 giờ cho cô ấy đi, cậu cúp đây.”

Sở Ninh: “.....”

Bùi gia của cô sắp chết rồi!

Lúc gần 9 giờ Tô Niệm Niệm mới từ từ đi ra đến cổng trường.

Vốn dĩ khi ra ngoài cô chỉ mặc một chiếc áo phông trắng, nhưng khi gần đi cô quyết định mặc chiếc áo khoác mua lần trước, kéo khóa hết nút, mặt giấu sau cổ áo.

Khi cửa xe được mở ra, Bùi Ngôn Khanh đang chăm chú nhìn vào điện thoại, thậm chí không để ý rằng cô đã đi tới, Tô Niệm Niệm lướt qua màn hình, còn chưa kịp nhìn rõ thì màn hình đã đột ngột tắt.

Vốn dĩ cô không cho rằng có vấn đề gì, nhưng Bùi Ngôn Khanh làm như vậy đột ngột khiến nó trở nên rất có vấn đề.

Tô Niệm Niệm híp mắt, “Ban ngày ban mặt, anh đang xem cái gì đáng xấu hổ phải không?”

Bùi Ngôn Khanh: “....” Anh đưa tay ra gõ vào trán cô, biểu cảm bất lực: “Trong đầu em chứa cái gì vậy hả?”

Tô Niệm Niệm có tự giác lấy bữa sáng trên bàn ra, cắn một miếng bánh mì nướng, mở miệng nói: “Anh đó.”

Bùi Ngôn Khanh dừng lại, nhớ tới cô đã để anh ở đây và ngủ hơn một giờ, tức giận cười: “Bớt đi.”

“Vừa rồi anh còn chưa nói anh đang nhìn cái gì?” Tô Niệm Niệm liếc nhìn mặt anh, thấy đôi môi mỏng của anh nhếch lên, nhìn một lúc lâu không lên tiếng.

Tô Niệm Niệm cố ý chọc tức anh: “Không nói chuyện ở đây của em chính là ngầm thừa nhận anh đang làm chuyện bậy.”

Bùi Ngôn Khanh lái xe, ánh mắt vẫn tập trung nhìn ở phía trước, đối mặt với ánh mắt dò xét bên cạnh, anh kiên nhẫn giải thích: “Anh đang xem múa.”

“Hả?” Tô Niệm Niệm xù lông, mở to mắt nhìn anh, “Vậy mà anh lại lén sau lưng em xem người khác múa hả?”

Cô dùng sức cắn miếng bánh mì nướng, giận dữ nói: “Chúng ta chiến tranh lạnh một ngày đi.”

Mi tâm của Bùi Ngôn Khanh giật giật, bất lực nói: “Sao em biết không phải là đang xem em hả?”

Tô Niệm Niệm nhất thời im bật.

Một lúc sau cô lén nhìn người đàn ông này, sau đó khóe môi bất giác cong lên: “Đây là cảm giác được người ta điên cuồng ái mộ sao?”

Bùi Ngôn Khanh: “....”

Xuống xe, Tô Niệm Niệm ló mặt ra từ trong cổ áo, ngược mắt nhìn biệt thự, cô bĩu môi: “Sao lại đến nhà anh rồi?”

Cô nhéo tay Bùi Ngôn Khanh: “Tư mã chiêu lâm!” *

Bùi Ngôn Khanh gõ vào ót cô, kéo người đi vào thang máy, anh nhàn nhạt nói: “Rất cuộc ai mới là tư mã chiêu lâm hả.”

“Chủ động hôn anh là em, hôn rồi bỏ chạy lấy người cũng là em đấy.”

Tô Niệm Niệm: “.....”

Cái trò này vẫn chưa chịu kết thúc à?

Cô thoải mái bước vào nhà, nhìn trái nhìn phải rồi đi đến ghế sofa như người không xương. Động tác hơi lớn, ảnh hưởng đến chỗ cơ bắp bị thương, cô đau đến cau mày, nhưng rất cuộc cũng không nói gì.

Tô Niệm Niệm tìm một vị trí thoải mái, ngược mắt lên và nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh đang đi về phía cô với một chiếc hộp

Sau khi đặt cái hộp xuống, Bùi Ngôn Khanh nửa ngồi xổm trước mặt cô, cụp mắt xuống, từ từ cởi cúc áo, để lộ cánh tay gầy guộc trắng nõn.

Tô Niệm Niệm bị ám ảnh bởi vẻ đẹp, nhìn chăm chăm vào chuyển động của

anh ấy một cách xuất thần.

Một lúc sau, Bùi Ngôn Khanh ngẩng đầu, bình tĩnh nói: “Cởi áo khoác ngoài ra đi.”

Tô Niệm Niệm ngây ngốc, ấp úng nói: “Ban, ban ngày ban mặt, anh muốn làm gì vậy?”

Con người đen nhánh của Bùi Ngôn Khanh như điểm sơn, ẩn ẩn lộ ra một tia ý cười, ngữ khí có chút trêu chọc: "Em cảm thấy thế nào?"

Nói xong, không đợi Tô Niệm Niệm trả lời, anh hỏi: “Anh cởi cho em nhé?”

Tô Niệm Niệm sửng người, mắt tự nhiên vượt v e hai sợi tóc dựng ngược trên đỉnh đầu, tránh đi ánh mắt của anh, nhỏ giọng nói: "Lần này không được."

“Em còn chưa chuẩn bị tốt.”

Bùi Ngôn Khanh cũng không nhin được, anh nghiêng đầu, giọng nói mang theo ý cười, “Không cần chuẩn bị, cứ giao hết cho anh là được rồi.”

Tô Niệm Niệm đan tay vào nhau, nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh đang đưa tay về phía cô.

Bùi Ngôn Khanh vốn chỉ muốn xắn ống quần của cô gái nhỏ này lên, thấy cô như con chim non sợ hãi né tránh hai chân, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trong mắt nai con lộ ra vẻ ngượng ngùng: "Làm sao có thể ở trên sofa? Quá tùy tiện."

“Phụt.” Bùi Ngôn Khanh quả thật không nhin nổi nữa anh bật cười đến mức run rẩy, anh đưa tay lên búng vào trán cô: “Em đó.”

“Cái đầu cứ chứa cái gì vậy hả?”

Tô Niệm Niệm "ah" với một đường âm phản xạ rất dài, "Lẽ nào anh không phải muốn em với anh...." Trước khi nói xong, cô dán mắt vào hộp thuốc mà Bùi Ngôn Khanh mang tới, và sau một hồi, cô ấy tỉnh lại.

"A a a!!!" Tô Niệm Niệm kêu lên một tiếng, không dám nhìn vào ánh mắt đang tràn đầy vẻ hứng thú của Bùi Ngôn Khanh nữa, cô nắm lấy bên cạnh gối, che mặt, "Bùi Ngôn Khanh, anh cái đồ khốn kiếp này!"

Bùi Ngôn Khanh nhin cười, nhìn cô gái nhỏ đang cầm gối che mặt, muốn dỗ dành cô, ai ngờ vừa đưa tay ra đã bị hất đi, "Em muốn chiến tranh lạnh với anh ba ngày."

"Em tức giận rồi."

Bùi Ngôn Khanh nói theo: "Được."

Tô Niệm Niệm: "....."

Nói xong, anh đưa tay ra cầm lấy chân của cô, từ từ xắn ống quần của cô lên, sau khi nhìn rõ tình hình mắt anh khựng lại.

Bắt đầu từ mắt cá chân, đôi chân trắng trẻo ban đầu đầy vết bầm tím, đầu gối vốn nhỏ hồng hào đầy sẹo, anh cởi tất của Tô Niệm Niệm ra, khắp các ngón chân đều có vết thương.

Bàn tay Bùi Ngôn Khanh nắm mắt cá chân của cô gái nhỏ khẽ run lên, đôi mắt đen thăm thẳm nhìn không rõ tâm tình của anh, ngón tay không khỏi nắm chặt lại.

Tô Niệm Niệm rít lên một tiếng, nghẹn ngào nói: "Đau."

"Xin lỗi em." Bùi Ngôn Khanh bưng tỉnh, giọng nói hơi khàn đi, "Anh bôi thuốc lên cho em trước."

"Thật ra nhìn thì nghiêm trọng vậy thôi." Sợ Bùi Ngôn Khanh lo lắng, Tô Niệm Niệm nuốt nước bọt nói: "Hai ngày nữa là khỏi thôi." Cô lặng lẽ liếc

nhìn người đàn ông đang cúi mặt không hề nói chuyện, anh đang bôi thuốc vào ngón chân cô, hàng mi mảnh như lông quạ chặn lại cảm xúc trong mắt anh.

Bùi Ngôn Khanh vẫn chưa hề lên tiếng, đôi môi mỏng mím chặt, động tác trên tay vẫn rất nhẹ nhàng.

Tô Niệm Niệm co quắp ngón tay, cố gắng an ủi cô: "Anh đừng coi nó nghiêm trọng quá, anh làm bác sĩ lâu như vậy, gặp bệnh còn nghiêm trọng hơn...."

Cô còn chưa nói xong đã bị giọng nói trầm thấp của người đàn ông cắt ngang: "Nhưng bọn họ đều không phải em."

Tim Tô Niệm Niệm đập thành thạch, cô kinh ngạc ngược mắt lên, liền thấy ánh mắt ủ rũ của Bùi Ngôn Khanh, đôi mắt vốn không bao giờ dao động đã đỏ bừng lên.

Bùi Ngôn Khanh dường như có tâm trạng không tốt, anh chỉ lặng lẽ ngồi bôi thuốc cho cô.

Bôi thuốc xong, anh cụp mắt, đầu ngón tay mảnh khảnh chạm khóa kéo áo khoác của cô, giải thích: "Anh giúp em thả lỏng gân cốt một chút."

Tô Niệm Niệm cuối cùng cũng hiểu ra anh bảo cô cởi áo là để làm gì rồi, từ tốn nói: "Anh nói sớm như thế không được sao? Cứ khăng khăng bảo em cởi áo."

Vừa nói cô vừa cởi áo: "Nếu sau này anh không còn nghề để kiếm sống nữa, cứ mở một tiệm xoa bóp cũng tốt đấy."

Đáng tiếc là Bùi Ngôn Khanh có vẻ không có tâm trạng nói đùa, anh lấy từ trong hộp ra mấy loại rượu thuốc, rót vào tay, nhìn ống tay áo dài bên trong Tô Niệm Niệm, do dự một chút rồi nói: "Cái này phải cởi ra."

Tô Niệm Niệm chớp chớp mắt, đột nhiên cau mày, nghiêm túc nói: “Không được, sau này vẫn là không nên mở tiệm xoa bóp, có kiếm tiền cũng không được mở.”

“Em sợ sẽ có phú bà ngày nào cũng đến, rồi chỉ định anh xoa bóp cho họ.”

Bùi Ngôn Khanh: “.....”

“Em đừng sợ, chỉ cần coi anh là bác sĩ thôi.” Anh chớp mắt, nghiêm túc nói: “Anh sẽ không....”

Anh còn chưa nói xong, Tô Niệm Niệm đã cởi áo quay lưng về phía anh, cổ thon thả, bờ vai thẳng tắp, lưng trắng nõn như ngọc, hai cái xương b ướm vô cùng xinh đẹp khẽ nâng lên hạ xuống theo nhịp thở của cô.

Trong phút chốc, hô hấp của Bùi Ngôn Khanh trở nên rối loạn, yết hầu của anh khẽ lặn xuống, anh kiềm chế nhắm mắt lại.

Tô Niệm Niệm cũng có hơi nóng bừng mặt, ánh mắt hơi run nói: ‘Như thế này đã được chưa?’

“Ừm.” Giọng nói của Bùi Ngôn Khanh có hơi khàn đi, anh hít một hơi, kiềm nén lại những ngọt ngào.

Anh đặt lòng bàn tay ấm nóng lên vai cô, ấn dọc theo kinh mạch xuống dưới.

Đến khi ý thức có chỗ không đúng, đã muộn rồi.

Sự quyền rũ trong lòng đã hoàn toàn bị loại bỏ bởi loại đau đớn như bị đóng đinh xuyên thấu xương này, trong một khoảnh khắc, Tô Niệm Niệm chỉ muốn cho nổ tung những người phía sau mình.

Cô đột nhiên nhớ tới, cái tên ác ma sau lưng, người đã từng ấn mạnh vào chỗ sưng lên nơi cổ tay của cô, đến sắc mặt không thay đổi, bây giờ ngay cả

chào hỏi một câu cũng không có! Giày vò! Cô!

Đây mà gọi là xoa bóp gì! Đây gọi là cực hình!

Tô Niệm Niệm cúi xuống, cố gắng chạy, nhưng đôi tay gầy và đẹp của anh đã có thể ghì cô ở nguyên vị trí, không thể di chuyển.

Giọng nói của Bùi Ngôn Khanh vang lên nhẹ nhàng không gò bó, "Lần đầu trị liệu cũng đều như vậy, chịu đựng đi."

"Trên người của em có vết thương, cần trị thương một chút."

Tô Niệm Niệm cảm thấy cực kì uất ức, nước mắt đang đọng lại trên khóe mắt: "Đau lắm, em không cần."

"Anh mau đi đi."

Giọng nói Bùi Ngôn Khanh trở nên dịu dàng, dỗ cô: "Tin anh đi, sắp xong rồi."

Tô Niệm Niệm một chút cũng không thể tin anh, "Em không cần tìm anh trị mà."

Bùi Ngôn Khanh mím môi, chải mái tóc buông xõa của cô ra sau tai, "Ban nãy anh nghĩ rất nhiều."

Ánh mắt anh hơi tối đi, như cơn sóng cuộn trào: "Nếu có thể, anh thậm chí không muốn em tiếp tục múa nữa."

Tô Niệm Niệm cảm thấy khó hiểu quay đầu lại, nhìn vào ánh mắt không rõ của người đàn ông.

"Đừng sợ." Bùi Ngôn Khanh mỉm cười lắc đầu, bắt lặc nói: "Anh biết không có gì quan trọng bằng múa."

Tô Niệm Niệm mấp máy môi, nhất thời không biết nói gì, chỉ im lặng nhìn

anh.

Bùi Ngôn Khanh tiếp tục nói: “Em theo đuổi giấc mơ của em, nhưng giấc mơ của anh chính là mong em khỏe mạnh bình an.”

“Vậy nên, em có thể giúp anh thực hiện giấc mơ không?”

Lông mi Tô Niệm Niệm run lên, đầu ngón tay ghì chặt sô pha, trái tim như bị vụn sợi lông cào, ngứa ngáy từ đầu ngón chân đến tận tim.

Cô chớp chớp đôi mắt chua xót, ngoan ngoãn nằm sấp xuống, đáp: “Ừm.”

“Ai bảo em thiện lương như vậy chứ?” Tô Niệm Niệm hất cằm, kiêu ngạo nói: “Mau gọi em là đại sứ giấc mơ đi.”

Bùi Ngôn Khanh bật cười: “Ừm, đại sứ giấc mơ.”

Tô Niệm Niệm nghĩ, nếu mình đã đồng ý rồi thì không nên khóc la nữa, mắt mặt lấm.

Kết quả là, lá cờ mới thành lập đã mất cảnh giác.

Bùi Ngôn Khanh như có một cái kính lúp dài, mỗi lần ấn vào huyệt cô đều có thể khiến cô đau đến bật khóc, để xóa bỏ nỗi đau năm tháng, người ta phải chịu đựng nỗi đau lớn.

“Đừng nhịn nữa.” Giọng nói của Bùi Ngôn Khanh hơi khàn, ngón tay dịu dàng lau đi những giọt nước mắt của cô: “Có thể kêu lên, cũng có thể mắng anh.”

“Bùi Ngôn Khanh, cái tên khốn nạn này!”

Bùi Ngôn Khanh: “.....”

Cùng lúc đó, Lăng Tịnh đang đứng dưới lầu chung cư, lạnh lùng nhìn Bùi

Huân, người luôn gọi bà mỗi lần bà đi ra ngoài, “Được chưa vậy?”

Sắc mặt của Bùi Huân rất khó coi, ông đưa tay lên ý bảo bà bình tĩnh chút.

Lăng Tịnh liếc mắt nhìn, không kiên nhẫn nói: “Em không đợi anh nữa, tự anh ở dưới đó đi!”

Nói xong, Lăng nữ sĩ cầm túi, nhắc giày cao gót ôn nhã đi vào trong biệt thự.

Bà đã tính toán kĩ rồi, hôm nay phải trang điểm thật xinh đẹp đến thăm con dâu tương lai, thế nên mới sáng sớm đã đến tìm đứa con trai đầu gỗ nhà mình, định bảo anh dẫn mình đi gặp cô gái nhỏ người ta, sẵn tiện để Bùi Huân xin lỗi người ta luôn.

Nghĩ đến tình tiết này, tâm trạng tức giận của Lăng Tịnh với Bùi Huân ngay lập tức biến mất.

Vừa ngán nga, bà vừa lấy chùm chìa khóa từ trong túi ra.

Căn biệt thự này của lão tam, bình thường lạnh lẽo như thể không có ai ở, bà đặc biệt làm thêm một cái chìa khóa, cứ nhớ anh là sẽ đến đây một chuyến.

Vốn tưởng rằng sẽ vẫn giống như bình thường, sẽ yên tĩnh đến khó tin, Lăng Tịnh nhẹ nhàng mở cửa, đứng ở cửa, đang định gọi người, lại nhìn thấy một bóng người mơ hồ trên sô pha xuyên qua màn sương mờ ảo.

Cùng lúc đó, giọng nói run rẩy của cô gái nhỏ từ trong phòng truyền ra, mang theo tiếng nức nở trầm thấp: “Bùi Ngôn Khanh, tên khốn kiếp này, sao vẫn còn chưa xong?”

“Không thể nhẹ một chút được sao? Em đau lắm rồi, sau này em cũng không muốn đến nữa đâu.”

Lăng Tịnh như bị sét đánh giữa trời quang, không biết nên có biểu cảm gì,

đứng chôn chân, sợ bị phát hiện chỉ có thể đứng tại chỗ.

Ngay lập tức, bà nghe thấy đứa con trai đầu gối của mình thấp giọng dỗ dành: "Nhịn một chút."

“Sắp xong rồi.”

Tác giả có lời muốn nói:

Lăng Tịnh: Trời ạ qwq, con trai của mẹ đúng là cầm thú mà!

*Ý chỉ người có dã tâm.

Chương 58: Chương 58:

Bùi Huân vừa cúp điện thoại, ngược mắt lên đã nhìn thấy vợ mình cầm túi, vội vàng đi ra thang máy.

“Làm sao vậy?” Bùi Huân cảm thấy khó hiểu nhìn sang bà, “Lão tam không có ở nhà à?”

Lăng Tịnh không nói gì, sắc mặt hơi phức tạp, bà hít thở sâu rồi nói, “Chúng ta đi đi.”

“Khó khăn lắm mới đến một chuyến, đi cái gì mà đi chứ?” Bùi Huân khó hiểu hỏi lại.

“Bảo anh đi thì anh đi đi! Sao mà anh nhiều lớn thế?” Lăng Tịnh nhéo ông một cái, thúc giục nói: “Mau mau về nhà.”

Bùi Huân im lặng ngậm miệng, thay vì đối đầu trực diện với vợ, ông chỉ cúi đầu chuyển sang WeChat của Bùi Ngôn Khanh, và gõ chữ: “Con không có ở nhà sao? Mẹ con vừa đến nhà tìm con, một lúc sau bà ấy xuống. ”

Trên đường trở về, Bùi Huân thỉnh thoảng liếc nhìn Lăng Tịnh đang lơ đãng, "Hôm nay em còn gặp con dâu không?"

Lăng Tịnh bấm điện thoại thật nhanh, không biết bà đang làm gì, một lúc lâu sau mới nói đầy ẩn ý: “Buổi chiều em sẽ hỏi lão tam, xem con dâu ngoan ngoãn của em có sức mà đến không. ”

Bùi Huân: "Cái gì?"

“Anh không hiểu đâu.” Lãng Tĩnh liếc ông một cái, thấy con người của ông và lão tam giống nhau mấy phần, hít sâu một hơi, mắng một tiếng: “Thật sự là vô dụng mà.”

Bùi Huân: "...?"

"Tại sao anh lại vô dụng?"

Đáng tiếc là Lãng Tĩnh hoàn toàn không quan tâm đến ông, bà chỉ cúi đầu và trò chuyện với Bùi Ngôn Duyệt.

Bà xác nhận lại mấy lần: “Niệm Niệm thật sự là thành niên rồi sao?”

Bùi Ngôn Duyệt: “Con nghe Ninh Ninh nói ban đầu Niệm Niệm ở lại học một năm, thành niên thì chắc chắn là thành niên rồi, nhưng chắc chắn là chưa đến tuổi kết hôn, mẹ, mẹ muốn bắt người ta năm nay kết hôn luôn là không thể đâu.”

Lãng Tĩnh thở phào, “Thế năm sau thì có thể kết hôn chưa?”

Bùi Ngôn Duyệt nói: “Chỉ cần Niệm Niệm người ta đồng ý thì đương nhiên là được rồi.”

Lãng Tĩnh còn chưa thở phào nhẹ nhõm được thì nhìn thấy bên kia lại gửi tin nhắn đến: “Nhưng mấy người bên Tô gia cũng không giống dễ nói chuyện đâu, con sợ chúng ta sẽ bị người ta đuổi ra khỏi cửa đó.”

Lãng Tĩnh: “...”

Bà do dự một lúc nhưng cuối cùng vẫn đem câu chuyện vừa này thuật lại cho Bùi Ngôn Duyệt một cách khéo léo.

“Cả nhà chúng ta nhất định phải chịu trách nhiệm.”

Lãng Tĩnh đang gõ tay chờ đợi, bà lại nhìn thấy Bùi Ngôn Duyệt gửi tin nhắn

thoại qua, vội vàng chỉnh âm thanh lại: “Mẹ, nói thật, nếu Bùi Ngôn Khanh không phải em trai con, con nhất định sẽ đánh chết nó.”

Lăng Tịnh: “....”

Nửa tiếng sau.

Tô Niệm Niệm quần chặt áo khoác trút hơi thở cuối cùng, nép mình dưới chân ghế sofa, thần thờ không còn gì để lưu luyến.

Cô nhìn Bùi Ngôn Khanh đi vào phòng tắm rửa tay, lúc đi ra liền lấy khăn giấy chậm rãi lau tay, ngón tay đan rất khéo, trắng như ngọc, ngay cả móng tay cũng đẹp như hoa.

Và bàn tay này vừa chạm vào từng tắc da trên lưng cô, vừa vuốt ve từng khúc xương.

Hai má Tô Niệm Niệm nóng bừng nhìn Bùi Ngôn Khanh quỳ xuống thu dọn bình rượu thuốc và đặt lại vào hộp thuốc.

Ngôi nhà vắng lặng.

Một lúc sau, mỗi một nơi trên cơ thể bị đè ép đều bắt đầu có cảm giác hơi nóng, giống như cơ bắp đang giải tỏa mệt mỏi, đau nhức trở nên tê dại, Tô Niệm Niệm thoải mái híp mắt lại.

Cảm giác này thực sự không tồi.

Bùi Ngôn Khanh lấy chiếc bánh nhỏ mà anh đã chuẩn bị trước đó từ trong tủ lạnh và đặt nó lên bàn, nhìn thấy vẻ mặt hài lòng của Tô Niệm Niệm, anh bắt lợc mỉm cười và lắc đầu.

“Ăn chút đi.” Bùi Ngôn Khanh ngồi xuống cạnh cô, “Ninh Ninh nói đây là thứ em thích ăn nhất.”

Tô Niệm Niệm ngay cả mắt cũng lườm mở lên nhìn anh, cô lạnh lùng nói: “Không ăn.”

Bùi Ngôn Khanh cúi đầu xem điện thoại, dịu dàng nói: “Thế đợi chút nữa ăn.”

Anh cúi đầu, ánh mắt dán chặt vào tin nhắn Bùi Huân vừa gửi đến, ngón tay cứng đờ, ánh mắt thay đổi mấy lần, đột nhiên quay đầu nhìn về phía cửa.

Bùi Ngôn Khanh đứng dậy đi về phía cửa, đảo mắt nhìn xung quanh, cuối cùng dừng lại trên đôi giày bị đá, rõ ràng là do người vào quá vội, không kịp thu dọn.

Điện thoại lại vang lên, anh chớp mắt xuống, nhìn thấy tin nhắn Lăng Tịnh vừa gửi——

“Nhất định phải dùng biện pháp an toàn! Cô gái nhà người ta còn quá trẻ, con bé sẽ không thể kết hôn trong năm nay, vì vậy đừng lộn xộn. “

Trán Bùi Ngôn Khanh giật giật, anh trả lời lại bà: “Mẹ hiểu lầm rồi.”

Màn hình bên kia đang gõ chữ, sau lưng truyền đến giọng nói của cô gái nhỏ.

“Anh đang xem cái gì vậy?” Tô Niệm Niệm lườm biếng nhướng mi, thấy Bùi Ngôn Khanh đang ngẩn người nhìn cửa, ngơ ngác hỏi, giây tiếp theo liếc mắt nhìn bánh ngọt nhỏ trên bàn, ánh mắt sáng lên, “ À, phải rồi, thiên nga nhỏ bé!”

Bùi Ngôn Khanh lấy lại tinh thần, "Ăn đi, còn ba cái." Nói xong còn bổ sung: "Ninh Ninh nói nhiều nhất em có thể ăn bốn cái, cho nên anh mua bốn cái."

Tô Niệm Niệm: "..."

“Anh nuôi heo đó hả?” Cô lườm anh.

Bùi Ngôn Khanh ngồi trở lại bên cạnh cô, nhất thời không biết có nên nói cho cô nghe hay không, nhéo má cô một cái, cười nhạt nói: "Là nuôi một con mèo."

Tô Niệm Niệm hất tay anh ra, lườm anh: "Anh mới là con mèo."

Cô chỉ vào cái bánh nhỏ, "Tay em đau rồi, anh dứt em đi."

Bùi Ngôn Khanh cầm lấy đũa, cắt đôi con thiên nga nhỏ, vừa mới cầm một miếng, Tô Niệm Niệm đã gào lên đau khổ, "Con thiên nga nhỏ thật dễ thương, sao anh có thể làm thế với nó?"

Bùi Ngôn Khanh: "..."

Anh nhìn cái đầu bị mình cắt ra, bất đắc dĩ hỏi: "Cuối cùng không phải đều ăn hết sao?"

"Vậy nên mới phải một lần ăn hết đi đây!" Tô Niệm Niệm coi như là đương nhiên, "Để chúng có thể rời đi một cách nguyên vẹn."

Bùi Ngôn Khanh: "..."

Anh bất đắc dĩ uy hiếp: "Có muốn ăn hay không?"

Tô Niệm Niệm giật lấy chiếc đũa nhỏ, "Em sẽ cho anh thấy một kỹ thuật biến mất tại chỗ."

Cô cầm cái nĩa, đặt lại đầu con thiên nga nhỏ, vừa vặn tạo thành một con thiên nga, sau đó hé môi ra, cả con thiên nga nhỏ biến mất.

Tô Niệm Niệm phồng má, đồng thời nhướn mày đắc thắng nhìn anh, trên lông mày hiện lên một tia "Mau khen em đi".

Bùi Ngôn Khanh nhìn đôi lông mày linh hoạt của cô, không nhịn được cười, quay đầu cười.

Tô Niệm Niệm lại đá anh một cái, "Đưa giấy lau miệng cho em."

Bùi Ngôn Khanh nhìn chăm chăm vào miếng kem trên môi cô mà không di chuyển, nhưng hỏi cô: "Có ngọt không?"

"Ngọt ngào." Tô Niệm Niệm nhướn mày, "Đây là sữa bò từ Hà Lan..." Cô còn chưa nói xong đã tắt tiếng.

Cô nhìn bóng đen đột nhiên ðề xuống đầu mình, hai mắt mở to, hàng mi mảnh mai lên xuống dao động, cảm thấy có chút bất lực.

Hơi thở của Bùi Ngôn Khanh phả vào một bên mặt cô, đôi môi mỏng đỏ mọng giống như cách xa cô, sau đầu bị lòng bàn tay của anh ðề lại không thể động ðậy.

Tô Niệm Niệm nghe thấy giọng nói trầm ấm của anh, mang theo một sự quyến rũ chết người, trong đầu cô bùng nổ: "Anh có thể nếm thử không?"

Cô còn chưa kịp trả lời, một giây sau, nụ hôn của người đàn ông ðã rơi xuống khóe môi, mềm mại dịu dàng, nhưng một lúc sau, anh hơi lùi về phía sau, đôi mắt đen thâm thúy, thanh âm tràn ðầy ý cười: "Không cần dùng giấy, anh lau sạch cho em rồi."

Toàn thân Tô Niệm Niệm căng thẳng, đầu óc sắp nổ tung như pháo hoa, cô nhìn chăm chăm người đàn ông mà bất động, vô thức liếm môi, nhưng lại chạm phải ánh mắt đen tối của anh, với sự hung hăng chưa từng có.

Da đầu cô tê dại, không dám nhìn anh, vừa muốn ðộng ðậy ðầu, cằm của cô ðã bị ðầu ngón tay mát lạnh của anh giữ lại, Bùi Ngôn Khanh ghé sát tai cô, ra vẻ khách sáo nói: "Không ngọt lắm, anh có thể thử lại lần nữa không nhĩ?"

Tô Niệm Niệm: ? ðây là loại câu hỏi lừa ðảo gì vậy?

Cô không tránh ðược, chỉ có thể ngẩng ðầu, mở to hai mắt nhìn người đàn

ông từng li từng tí tiến đến, bắt lực vòng tay qua gáy anh.

Cô vốn đã nghĩ rằng một học sinh gà mờ như Bùi Ngôn Khanh sẽ không khác gì cô, và chỉ mất nhiều nhất là năm giây.

Nhưng khi cô gần như không thể thở được, con người của Tô Niệm Niệm run lên, cô đưa tay đẩy ngực anh, nhỏ giọng thút thít: "Không được nữa."

Bùi Ngôn Khanh cười đến lờ ng ngực run lên, anh nắm chặt cổ tay cô, nhích ra xa một chút, ánh mắt dán chặt vào gò má đỏ ửng trước mặt, ánh mắt khê động, bình luận: "Lần này ngọt rồi."

Ánh mắt Tô Niệm Niệm quét qua đôi môi đỏ mọng của anh, cô như bị điện giật rời đi, tức giận không thèm nhìn anh một cái, "Đi ra."

"Anh thay đổi rồi." Cô nắm chặt tay, tức giận nói: "Trước đây anh không phải như vậy, bây giờ làm chuyện như vậy sao không đỏ mặt?"

Bùi Ngôn Khanh hơi lùi lại, giọng nói trong trẻo, bình tĩnh trả lời: "Đều là nhờ cô giáo Tô dạy cả đấy!"

Wtf!

Tô Niệm Niệm tức xù lông, "Là bởi vì anh càng ngày càng không có giới hạn, còn trách em à!"

Bùi Ngôn Khanh kéo người đang xù lông lên vào lòng, vuốt tóc, đặt cằm lên đầu cô, vừa định nói thì điện thoại vang lên, lông mày anh giật giật, linh cảm xấu ập đến.

Quả nhiên, là Lăng nữ sĩ.

Tô Niệm Niệm nhìn vẻ mặt lạnh lùng của anh, "Sao anh không trả lời?"

Bùi Ngôn Khanh trầm mặc một lúc, "Một lát nữa anh sẽ nói lại với em."

Nói xong, anh bấm trả lời và giảm âm lượng cuộc điện thoại, nhưng giọng nói trong trẻo của Lăng nữ sinh vẫn theo đường dây điện thoại, xuyên vào bầu không khí yên tĩnh trong nhà.

"Lão tam, có phải vừa nãy con lại bắt nát con gái nhà người ta không hả? Sao mà mẹ lại có thể sinh ra một tên lưu manh như con nhỉ?"

Bùi Ngôn Khanh: "..."

Anh vươn tay muốn bịt tai Tô Niệm Niệm lại bị cô kéo ra, Tô Niệm Niệm hiểu ra vấn đề: "Gọi là cái gì chứ?"

Những âm thanh bíp bíp bên kia bị dừng lại, Lăng Tịnh trầm ngâm một lúc mới thận trọng thăm dò: "Con dâu ngoan ngoãn của mẹ có ở bên cạnh con không?"

Mí mắt của Bùi Ngôn Khanh giật giật, anh che miêngj người trong ngực, nói với điện thoại: "Mẹ, mẹ có chuyện gì không?"

"Mẹ và ba của con vốn là hôm nay muốn gặp Niệm Niệm, nhưng con mới sáng sớm đã không còn là người nữa, còn bị mẹ bắt gặp, con bảo mẹ làm gì còn mặt mũi mà gặp người ta hả?"

Bùi Ngôn Khanh cau mày, "Mẹ, mẹ thực sự hiểu lầm..."

"Đừng viện cớ, mẹ hiểu hết." Giọng nói của Lăng Tịnh nghe đặc biệt rồi rầm: "Như này thì rốt cuộc là mẹ nên vui hay không vui đây? Hể mà vui thì mẹ cảm thấy mình đang giẫm lên ranh giới cuối cùng của đạo đức, nhưng không thể nào không vui."

Khuôn mặt của Bùi Ngôn Khanh trở nên tê dại, anh từ bỏ giấy giũa.

"Bỏ đi, mẹ cũng không làm người nữa rồi, đêm nay Niệm Niệm còn sức đến không? Mẹ và ba con muốn mời con bé đi ăn bữa cơm, rồi xin lỗi, sẵn tiện xem khi nào thì ổn định chuyện..."

Sắc mặt của Bùi Ngôn Khanh không thể diễn tả được, "Hôm nay con không có thời gian, con còn có việc khác, cúp máy đây."

"Này, nhớ là phải phòng..."

Bùi Ngôn Khanh lập tức cúp máy, sau đó nhìn sang Tô Niệm Niệm đang mở trừng to mắt.

Tô Niệm Niệm đẩy ra khỏi người anh, run rẩy giơ tay lên, "Rốt cuộc là di hiểu lầm cái gì vậy?"

"Em nghe anh giải thích."

Tô Niệm Niệm: "Em không nghe anh giảng biện."

"Sáng sớm mẹ anh đã đến rồi." Bùi Ngôn Khanh điềm tĩnh nói ra sự việc: "Em nghĩ đi lúc đó em đang chửi anh cái gì."

Đôi mắt của Tô Niệm Niệm mở to, nhớ lại một số từ hồ báo, và gần như bất tỉnh.

Hành tinh này không còn có thể chứa cô nữa, đêm nay cô phải xuất hành gia thôi.

Tô Niệm Niệm điên cuồng vò tóc cô, phàn nàn: "Đều là do anh, mẹ anh nhất định cho rằng em rất tùy tiện!"

"Sẽ không." Bùi Ngôn Khanh nói sự thật, "Bà chỉ cảm thấy anh là đồ không ra gì."

Tô Niệm Niệm động cái đầu lười tê dại vì nụ hôn của cô, gật đầu nói: "Ngay từ đầu anh đã chẳng là gì rồi."

Bùi Ngôn Khanh: "....."

Sự im lặng trong phòng bị phá vỡ bởi tiếng chuông điện thoại di động của Tô Niệm Niệm, cô cup mắt xuống nhìn người gọi và chớp mắt một cách đầy tội lỗi.

“Anh trai em gọi.” Cô lại nhấn mạnh, “Đừng phát ra tiếng động.”

Bùi Ngôn Khanh mím môi dưới, lại kéo cô vào lòng, ngực áp vào lưng cô, ôm chặt lấy cô.

“Anh buông ra chút xem nào.” Tô Niệm Niệm sửng sốt, tức giận trừng mắt nhìn anh.

Bùi Ngôn Khanh nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại di động hiển thị cuộc gọi đến của Tô Diệm, nói khẩu hình vờ với cô: “Nghe điện thoại đi.”

Tô Niệm Niệm đỏ mồ hôi lạnh, đưa điện thoại lên tai, thận trọng gọi: “Anh?”

Đầu bên kia uể oải hỏi: “Vừa rồi làm cái gì? Bảo ai buông ra chút?”

Tô Niệm Niệm im lặng tránh hai câu hỏi này, và nuốt nước bọt: “Có chuyện gì sao, anh?”

“Có.” Tô Diệm nói một cách nghiêm túc: “Rất lớn chuyện.”

“Tuần này sao không về nhà?”

“Hả?” Tô Niệm Niệm nghẹn lại, “Không phải anh cũng nói anh không về nhà sao?”

“Hừ.” Bên kia khịt mũi, “Anh không về là em cũng không về? Để anh tính thử xem, tuần này đã gọi điện thoại cho anh chưa?”

“Trong lòng em còn có người anh trai là anh hay không hả?”

“Có chứ, anh trai là quan trọng nhất!” Tô Niệm Niệm nhắm mắt nói đại, “Gần đây không phải anh phải vào phòng thí nghiệm sao? Anh phải chuyên

tâm học tập, em không thể quấy rầy anh."

Nói xong, trên đỉnh đầu truyền đến một nụ cười nhếch mép, da đầu Tô Niệm Niệm tê dại, nhéo nhéo cổ tay Bùi Ngôn Khanh, lườm anh một cái: "Đừng có phát ra tiếng."

Đầu bên kia điện thoại, Tô Diệm hơi bình tĩnh lại, đắc thắng "Chặc chặc" một tiếng: "Mấy thứ này đối với anh mà nói vẫn chỉ là chuyện nhỏ."

Nói xong, anh nhàn nhạt nói: "Bùi Ngôn Khanh cho rằng những thứ này có thể làm khó được anh sao? Anh ta chẳng qua là sinh sớm hơn anh vài năm, nếu mà đặt ở hiện tại, bệnh viện này nhất ca là ai còn chưa chắc..."

"Anh! Đừng nói nữa!"

Tô Diệm bất mãn nói: "Tại sao không nói? Không phải em đứng cùng chiến tuyến với anh, nói anh ta bị3n thái sao?"

Trên đỉnh đầu có ánh mắt rất chân thật khiến đầu của Tô Niệm Niệm tê rần.

Chương 59: Chương 59:

“Ô nha đầu.” Một lúc sau vẫn chưa thấy ai trả lời, giọng nói bên đầu kia dần dần có chút mất kiên nhẫn, “Chiều về nhà cho anh.”

“Cúp đây.”

“Này.” Tô Niệm Niệm còn chưa kịp phản bác, trong điện thoại đã vang lên tiếng “bíp bíp”.

Có sự im lặng trong phòng.

Tô Niệm Niệm cắn môi, chọc chọc mu bàn tay Bùi Ngôn Khanh, thăm dò hỏi: “Vậy em, về nhà?”

Trong một thời gian dài, không có ai trả lời.

Cô cố gắng kéo tay của Bùi Ngôn Khanh ra, cẩn thận di chuyển cơ thể của mình, quay lại và bắt gặp ánh mắt không hề bận tâm của người đàn ông.

“Anh bị 3n thái?” Bùi Ngôn Khanh mím môi dưới, “Đứng chung chiến tuyến?”

Kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, Tô Niệm Niệm lắc đầu như trống lắc, không nói: “Hãy nghe em giải thích.”

Không nhìn ra được biểu cảm của Bùi Ngôn Khanh, “Anh ngược lại không hề biết Tô Diệm có ý kiến với anh lớn như vậy?” Anh lấy điện thoại di động ra, bình tĩnh nói: “Nếu như muốn làm nhất cả của bệnh viện như vậy thì cuối tuần còn về nhà làm gì chứ.”

Tô Niệm Niệm sững người, cướp lấy điện thoại của anh, “Đừng đừng đừng.”

“Đừng đắc tội với anh trai em như vậy.” Cô sốt sắng nói, “Nhỡ như anh ấy biết chuyện của chúng ta... đến lúc đó thù cũ...”

Cuối cùng, giọng nói Tô Niệm Niệm càng ngày càng yếu ớt, “Nói cho cùng, rất có thể, anh phải gọi anh ấy một tiếng anh mà.”

Cô âm thầm quan sát vẻ mặt của Bùi Ngôn Khanh, thấy vẻ mặt anh lạnh băng, tựa hồ thật sự đang suy nghĩ đến khả năng này.

“Phải không.” Một lát sau, Bùi Ngôn Khanh không thay đổi sắc mặt, thản nhiên nói: “Ngược lại, để cậu ta gọi em một tiếng sư mẫu, không phải tốt hơn sao?”

Tô Niệm Niệm:!!!

“Cái này...” Cô cố gắng kiềm chế biểu cảm của mình, tự hỏi đây có phải là có chút ức hiếp người không, nhưng rốt cuộc cô vẫn không nhịn được, cười lên một tiếng “phụt”, rồi nói tiếp câu sau: “Thật sự rất tuyệt.”

“Nhưng em vẫn muốn về nhà.” Tô Niệm Niệm nói.

Bùi Ngôn Khanh nhìn cô thật sâu, trầm giọng nói: “Ở bên cạnh anh không tốt à?”

Tô Niệm Niệm dừng một chút, sau đó hạ thấp giọng nói: “Em sợ anh ấy sẽ hoài nghi.”

Bùi Ngôn Khanh mím môi, nói một cách đầy sâu xa: “Em cũng nghe rồi, mẹ anh có chút gấp gáp rồi.” Anh lại bổ sung: “Em cũng thường xuyên nói tuổi này của anh.”

Tô Niệm Niệm nín thở, thấy anh mặt không biến sắc nói ra câu này.

"Vậy khi nào thì em định cho anh cái danh chính thức đây?"

Tim Tô Niệm Niệm đập thành thịch, cô né tránh ánh mắt của anh, vắn vẹo ngón tay nói: "Không phải còn sớm sao?"

Cô nuốt nước bọt, "Còn chưa ổn định lắm, tương lai còn nhiều khả năng."

"Cho nên." Bùi Ngôn Khanh cau mày, giọng trầm xuống: "Em định đùa giỡn tình cảm của anh sao?"

Tô Niệm Niệm nghe vậy lông mày giật giật, đầu óc co giật, nói: "Nếu như em chơi...thì?"

"Em thử xem." Bùi Ngôn Khanh bế cô lên lên, mím môi nói: "Anhsẽ cho tất cả mọi người biết, trưởng đoàn ba lê tương lai đã một mực vứt bỏ anh."

"Hôn cũng đã hôn rồi, chạm cũng đã chạm rồi..."

Tô Niệm Niệm: "Bah! Em chạm bao giờ hả?"

Bùi Ngôn Khanh đã đưa cô đến tủ lạnh và gói những chiếc bánh nhỏ khác, nghe vậy, anh nghiêm túc nói: "Ngày đầu tiên đi học, khi gắn màn, em đã chạm vào anh..."

Tô Niệm Niệm che miệng, tức giận nói: "Thế cũng tính?"

Làm thế nào lại có người có thể nghiêm chỉnh nói ra câu này vậy? Làm sao bây giờ anh lại thành ra thế này?

"Không tính?" Bùi Ngôn Khanh liếc một cái, cụp mi xuống che đi cảm xúc trong mắt: "Làm rồi không thừa nhận, có được coi là trêu đùa tình cảm không?"

Tô Niệm Niệm giật lấy cái bánh nhỏ, tức giận nói: "Em chính là trêu đùa rồi, lại không cho anh danh phận đó, anh muốn thế nào?"

Bùi Ngôn Khanh tức giận đến tim đau, anh thở ra một hơi, "Được."

Anh đi phía sau đóng cửa, nhìn thấy cô chạy vào thang máy với một chiếc bánh nhỏ, như thể chiếc bánh quan trọng hơn anh.

Tô Niệm Niệm nhẩn tằng, chỉ sau khi cửa thang máy mở ra, cô mới nhớ ra quay đầu tìm người.

Nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh đứng sau lưng cô, đôi mắt anh như sơn mài, như ẩn chứa những vì sao, cuối cùng biến thành bất lực, anh hơi cúi đầu, néo chóp mũi cô.

"Trêu đùa thì cứ trêu đùa đi." Anh dừng một chút, thanh âm trong trẻo nói: "Trêu đùa cả đời anh cũng được."

Khi về đến nhà, nhịp tim của Tô Niệm Niệm vẫn chưa trở lại bình thường.

Cô mở cửa, dựa vào cửa, hít một hơi thật sâu để giảm bớt vẻ ửng hồng khác thường trên mặt, khi ngước mắt lên, liền thấy Tô Diệm đang uể oải đi xuống lầu, tay đút túi quần.

"Em phát sốt à?" Tô Diệm liếc cô một cái, cau mày: "Mặt em đỏ quá rồi kìa."

Anh dán mắt vào hộp bánh cô cầm, mím môi nói: "Này, em mua cho anh một con thiên nga nhỏ à?"

Tô Niệm Niệm còn chưa kịp phản ứng kịp, túi bánh ngọt trong tay đã bị giật đi, Tô Diệm nuốt xuống một con thiên nga nhỏ ngay trước mặt, nhận xét: "Còn tươi đấy."

"Cái này không phải cho anh!" Tô Niệm Niệm tức giận muốn đoạt lại bánh ngọt, nhưng Tô Diệm lại tránh ra: "Cái này cho anh mà!"

Tô Diệm bật cười, gõ trán cô và nuốt chiếc bánh xuống: "Sao em keo kiệt

thế?"

Vừa nói, anh lại giật lấy một chiếc bánh khác từ trong túi, đặt lại chiếc túi bánh còn sót lại con thiên nga nhỏ cuối cùng vào tay cô, nhân từ nói: "Anh chừa lại một chiếc cho em."

Tô Niệm Niệm tức giận đến mức máu muốn chảy ngược.

Mỗi lần đều là như vậy, đối mặt với Tô Diệm cảm thấy áy náy, trong nháy mắt biến mất.

"Cút đi." Tô Niệm Niệm trừng mắt nhìn anh, "Anh không nên được nghỉ cuối tuần!"

Tô Diệm tức giận cười, nhìn chằm chằm vào cái đầu sắp nổ tung của cô, bắt cần nói: "Này, đùa thôi mà, nếu có bản lĩnh thì đi nói chuyện với Bùi Ngôn Khanh đi, anh trai em chính là rất lợi hại, thấy tức không?"

Tô Niệm Niệm siết chặt cái tay vừa mới thả lỏng, cô không nhịn được quay đầu lại uy hiếp: "Anh nhất định sẽ hối hận."

Tô Diệm thản nhiên hừ một tiếng, dứt tay vào túi, chậm rãi đi lên cầu thang, nhún vai: "Anh sợ quá đấy."

Tô Niệm Niệm: "....."

Sau khi bắt đầu một tuần mới, thời gian luôn qua kẽ hở giữa năm ngón tay và trôi qua thật nhanh.

Nhà trường rất coi trọng cuộc thi này, năm thí sinh lọt vào vòng chung kết phải tìm thời gian để tập luyện mỗi ngày.

Tên của giáo viên đào tạo là Trì Quân, là giáo viên được đặc cách bổ nhiệm của trường múa A, một nhân vật nổi tiếng trong giới múa ba lê trong nước, từng là trưởng đoàn múa của một số đoàn, thậm chí còn giành được huy chương vàng của cuộc thi ba lê quốc tế, được cô chỉ dạy thực sự là một cơ

hội hiêm có.

Cuối tuần đều dùng để tập luyện, trong giờ nghỉ, Tô Niệm Niệm ngồi xếp bằng trên sàn nhà, cúi đầu nhìn điện thoại, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán.

Cô cầm khăn lau mồ hôi trên trán, đồng thời nghiêng đầu lắng nghe giọng nói của Bùi Điềm trong điện thoại.

Biết rằng cô sẽ dành toàn bộ thời gian rảnh của mình cho các bài tập, Tô Niệm Niệm đã liên lạc với Bùi Ngôn Chi, bày tỏ sự thật là cô có thể không thể tiếp tục dạy Bùi Điềm, đồng thời nhắn tin riêng cho Bùi Điềm vì sợ cô bé sẽ buồn.

Kết quả là, Tô Niệm Niệm có thể nghe thấy tiếng cười không thể che giấu của Bùi Điềm qua điện thoại di động.

"Ha ha ha, thím nhỏ, chị bận việc của chị đi, nên múa thì phải múa, nên hện hò thì phải hện hò đó. Mau mau ăn sạch sẽ chú nhỏ em mới là tốt nhất ~~he he he~"

Tô Niệm Niệm: "....."

Trán cô giật giật, đang định nghiêm túc giáo huấn cô bé, đầu bên kia lại truyền đến một giọng nói: "Thím nhỏ, hôm nay ông bà ngoại đi tìm ông cố nội, nhưng mà rất nhanh cũng bị đuổi ra."

"Trong nhà bây giờ đã yên ổn. Ông cố lại uống thuốc, đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện. Em nghe bà nội Tổng nói rằng chính chú nhỏ của em lâu như vậy rồi cũng không hề quay về nhận lỗi với ông nên ông cố nội rất tức giận. Bây giờ bà nội Tổng và chú nhỏ của em đang nói chuyện, nói là bảo chú ấy về nhà đi."

Nụ cười trên mặt Tô Niệm Niệm thu lại, cô cúi đầu bắt lức bóc móng tay, thật lâu sau mới gõ lên màn hình, "Đợi chú nhỏ của em nói xong, chị sẽ hỏi anh

ấy, ông cụ có gì không hài lòng về chị, chị có thể sửa, sẽ cố hết sức để sửa.”

Nhưng sau một lúc, Bùi Điềm gửi liên tục mấy tin nhắn thoại.

"Không thể, thím, chỗ nào cũng tốt, không được phép sửa! Con không cho!"

"Nếu chú nhỏ của con bảo thím đổi, cứ chia tay với chú luôn đi!"

"Thím nghe chưa?"

Tô Niệm Niệm không thể nhịn cười khi nghe Bùi Điềm nói với khí chất bá tống, cô ấy trả lời: "Được rồi, nghe Điềm tống."

Nói chuyện với Bùi Điềm xong, ngón tay của Tô Niệm Niệm di chuyển tìm wechat của Bùi Ngôn Khanh, do dự một lúc cô vẫn quyết định gửi tin nhắn: "Tối nay anh có thời gian không?"

"Tối anh phải trực đêm."

"Thế em đến đưa cơm cho anh nhé qwq."

"Được."

Bên kia dừng một lúc lại nói thêm một câu: "Như này có coi là cho anh một danh phận không?"

Tô Niệm Niệm hừ một tiếng, "Không, em chỉ là phụ huynh của học sinh, đây gọi là hồi lộ giáo viên."

"Hồi lộ chỉ là đưa cơm thôi?"

"Không thì sao?" Tô Niệm Niệm trả lời không chút khách khí.

"Không đủ lắm."

“Còn muốn gì nữa?”

Bên kia một lúc còn chưa thấy trả lời nhưng đã hiển thị đang nhập.

Tô Niệm Niệm đợi một lúc, nhưng vẫn không nhận được phản hồi. Mà giờ nghỉ giải lao đã kết thúc, cô nhanh chóng đặt điện thoại xuống và quay trở lại địa điểm.

Cô Trì Quân đứng trước mặt, tuy đã ngoài bốn mươi tuổi nhưng dáng người rất xinh đẹp, thần thái tự tin vô tư và phong thái xuất chúng.

Nhưng không nên nhìn bề ngoài mà đánh giá con người, Trì Quân lại cực kỳ nghiêm khắc, khi ánh mắt quét qua, Tô Niệm Niệm rõ ràng cảm giác được Sở Ninh bên cạnh không khỏi lui về phía sau một bước nhỏ.

Tô Niệm Niệm rũ mi xuống, cảm thấy hơi lo lắng.

Bởi vì cô phát hiện ra rằng Trì Quân đặc biệt thích chọn cô làm mẫu.

Tất cả những động tác mà cô cho là chuẩn luôn có thể bị cô giáo chỉnh lại, thường xuyên đến giới hạn của cơ thể và cô cảm thấy nghẹt thở mỗi khi nó kết thúc.

Lần này, không ngoài suy đoán, Trì Quân nhàn nhạt nói: “Tô Niệm Niệm, ra hàng.”

Tô Niệm Niệm trong lòng thở dài, bắt đầu đi tiến lên một bước, vừa định làm thử thách, Thư Cán ở bên cạnh đứng thẳng người, “Cô giáo, lần này để em làm.”

Giữa lông mày của cô ta ẩn chứa có một tia bất mãn: “Lần nào cũng là cậu ấy, cô, cô sắp trở thành giáo viên riêng của cậu ấy luôn rồi.”

Trì Quân mặt không đổi sắc, “Nếu là giáo viên riêng tôi sẽ đuổi em.”

Thư Cấn tức giận và lạnh lùng nói: "Điều này không công bằng ấy ả? Mọi người đều sẽ tham gia cuộc thi, lẽ nào Tô Niệm Niệm là người duy nhất vượt trội?" Đôi mắt cô ta tối sầm, cô ta lại bổ sung thêm một câu ý tứ không rõ ràng: "Nói không chừng lại dừng chân ở cấp quốc gia thôi."

"Chết tiệt." Sở Ninh khoanh tay cười lạnh, "Thư Cấn, cậu vừa mới ăn tối đúng không? Bao giờ mà cậu được dừng chân ở cấp quốc gia rồi?"
"Câm miệng." Sắc mặt của Trì Quân khó coi, lạnh lùng nhìn Thư Cấn: "Em biết vì sao tôi không gọi em không?"

Trong mắt cô lộ vẻ giễu cợt: "Bởi vì em không chịu nổi."

Sắc mặt Thư Cấn trắng bệch như tuyết, nghiến răng nghiến lợi nói: "Cô có ý gì?"

"Mỗi ngày em luyện tập bao nhiêu?" Trì Quân hất tay, không kiên nhẫn nói: "Không cần mỗi lần đều lấy thành tích cuộc thi ra cho tôi xem, tôi có phán đoán, có bao nhiêu nguyên tắc tôi đều rất rõ."

Hóa ra đây là...sự khẳng định đối với bản thân.

Khóe môi của Tô Niệm Niệm bắt giác cong lên, lại cố gắng ép xuống.

Sở Ninh đắc ý cười lạnh: "Có người đó, cứ thích tự chuốc không vui."

Thư Cấn tức giận đến nắm chặt hai tay, trong mắt thoảng qua vẻ không cam lòng, nhưng một lúc sau mới bình tĩnh trở lại, lạnh lùng kéo khóe miệng, trong mắt tràn đầy vẻ chắc chắn.

"Còn chưa chịu lên?" Trì Quân liếc nhìn Tô Niệm Niệm đang cong môi đứng cười tại chỗ, bất đắc dĩ lắc đầu, chọc chọc trán cô gái nhỏ, "Sao ngốc như vậy?"

Tô Niệm Niệm: "..."

Sau khi kết thúc, mãi cho đến khi Trì Quân đã hoàn toàn rời đi, Sở Ninh mới dám thở phào nhẹ nhõm, cô xoa xoa eo, cười toe toét và nhỏ giọng nói,

"Quả thật là ma quỷ mà."

Tô Niệm Niệm xoa eo cô, nhẹ giọng nói: "Thả lỏng chút."

"Tối nay chúng ta ăn ở đâu?" Sở Ninh hỏi cô.

Tô Niệm Niệm sững sốt một lúc, sau đó thì thào, "Tớ sẽ đi đưa thức ăn cho chú nhỏ của cậu."

Sở Ninh cau mày, không thể tin nói: "Cậu không mệt sao?"

Cô nghiêm nghị cảnh cáo: "Tớ nói cho cậu nghe, đàn ông không thể được nước rồi quen."

"Tớ vẫn ổn." Tô Niệm Niệm vừa nói, vừa rút điện thoại ra, nhìn thấy một tiếng trước anh gửi tin nhắn, điện thoại suýt rơi xuống.

---- "Còn muốn cái gì nữa?"

----"Em."

Tác giả có lời muốn nói:

Quản nhiên đàn ông mà khi yêu vào rồi thì ăn nói ma mị chẳng cần ai dạy hhhh.

Phải rồi, hôm nay tôi mở weibo rồi @槐故吖

Chương 60: Chương 60:

Nửa tháng rồi mới quay trở lại biệt thự Bùi gia, trong nhà vắng vẻ, ngay cả người hầu đi đứng cũng rón rén, sợ sẽ tạo ra những tiếng ồn ào.

“Chú nhỏ.” Bùi Diễm đang ngồi trên thảm xếp Lego nhìn thấy anh, hai mắt sáng lên, vội vàng chạy tới vài bước, thấp giọng hỏi: “Có phải chú bị bà nội Tống gọi về không?”

Bùi Ngôn Khanh ngồi xổm xuống và cười: "Tin tức khá nhanh đấy."

Bùi Diễm khoanh tay, nhướn mày nói: "Không thiết vậy chứ? Nếu không có con, dựa vào mình chú, cả đời này đều đuổi không kịp thím đâu."

Nói xong, cô cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng của Bùi Ngôn Khanh, xấu hổ ngậm miệng lại.

Bùi Diễm đẩy Bùi Ngôn Khanh ra, nhỏ giọng nói: "Chuyện này con đã nói với thím rồi."

Một câu nói thím này khiến Bùi Ngôn Khanh có chút buồn cười, nhưng nghe rất vừa tai, không ngăn cản mà hỏi: "Con nói với cô ấy như thế nào?"

“Con nói.” Bùi Diễm nghiêm nghị nắm tay lại, “Nếu như chú bởi vì ông cố nội mà bắt thím phải thay đổi cái gì đó, thì con sẽ bảo thím ấy chia tay với chú luôn.”

Sắc mặt của Bùi Ngôn Khanh trầm xuống, anh chậm rãi đứng lên, ánh mắt nhàn nhạt quét qua Bùi Diễm.

Bùi Diễm nuốt nước miếng, nhưng vẫn ngẩng đầu quay đầu lại không chút

áy này, "Chú nhỏ, chú nghe thấy chưa?"

"Sau này không được phép nhắc nhở cô ấy như vậy." Bùi Ngôn Khanh liếc nhìn khối Lego trên mặt đất, "Nếu không chú nhất định sẽ khiến con không có thời gian chơi xếp lego nữa đâu."

Nghĩ đến những chồng sách được gửi đến trong kỳ nghỉ hè, Bùi Điềm lựa chọn im lặng.

Nhưng lúc này, đoán chừng đã gần đến giờ, mẹ Tổng bước xuống cầu thang, tiếng bước chân nhẹ đến mức khó có thể nghe thấy, bà hơi nghiêng người, "Tam thiếu gia."

"Tiên sinh đang chờ cậu ở trên lầu."

Bùi Ngôn Khanh khẽ gật đầu, "Phiền bà rồi."

Anh lại nhìn xuống Bùi Điềm, "Những chuyện này từ nay về sau không cần nói cho thím nhỏ của con nữa."

"Tại sao?"

"Bởi vì không cần khiến cô ấy lo lắng."

Nghe những lời này, khuôn mặt bình tĩnh thường ngày của bà Tổng khẽ thay đổi, mím chặt đôi môi thâm đen: "Tam thiếu gia, có một số việc cậu nên cẩn thận khi nói trước mặt tiểu thư Điềm Điềm."

"Tiên sinh vẫn chưa chấp nhận Tô tiểu thư, sao có thể gọi...."

Bà Tổng nói được nửa câu thì bắt gặp ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh liền dừng lại, đôi mắt đen của người đàn ông sâu như vực lạnh, không nhìn thấy một tia ấm áp, nhìn chằm chằm vào bà.

Da đầu bà tê dại.

Ở Bùi gia nhiều năm như vậy, Bùi Ngôn Khanh là người luôn luôn lễ phép, đây là lần đầu tiên anh tỏ ra thái độ của bề trên đối với mình.

Bùi Ngôn Khanh chỉ liếc nhìn bà, không nói gì và im lặng đi lên lầu.

Bùi Điềm sờ sờ quần áo của bà Tống, bĩu môi nói: "Bà nội Tống, thím của con sẽ chỉ là chị Tô thôi."

Bà Tống cứng ngắc mấp máy môi, khó hiểu nói: "Không nhất định là như vậy."

Cánh cửa thư phòng bị gõ nhẹ.

Bùi Ngôn Khanh đặt cuốn sách trong tay xuống, một tay nâng kính đọc sách, "Mời vào."

Cửa bị đẩy ra, người bước vào chỉ mặc áo sơ mi đơn giản cùng quần tây đen, thân hình cao lớn đứng trước bàn.

"Ông nội." Bùi Ngôn Khanh gọi một tiếng, mày cụp xuống: "Con nghe bà Tống nói ông muốn gặp con."

Sau hai tuần, trông anh vẫn cứ như vậy, không một chút hối hận hay xin lỗi.

Lồ ng ngược của Bùi Triết phập phồng một cách kịch liệt, ông dùng sức đè nén chính mình, thở ra một hơi, "Ông mà không gọi con, thì khi nào con định sẽ trở về gặp ông?"

Đối diện với ông, anh trầm tư trong chốc lát, "Chờ ông tiếp nhận Niệm Niệm."

Bùi Triết ném cuốn sách trong tay xuống, "Nếu ông mãi không chịu nhận thì sao? Con định đợi ông chết à?"

Ông cụp mắt xuống, nhìn chằm chằm Bùi Ngôn Khanh, một lúc lâu mới nghe anh nói: "Chờ cô ấy bằng lòng lấy con."

Căn phòng im lặng, và không khí như đóng băng.

Bùi Triết đột nhiên cười một cách kỳ lạ, "Cho nên, bây giờ con vẫn đang cầu xin người ta bằng lòng?"

Lông mi của Bùi Ngôn Khanh khẽ giật, nhưng không nói gì, như thể ngầm đồng ý.

Hai mắt của Bùi Triết tối sầm, hừ một tiếng: "Có thể như vậy mê hoặc con như vậy, ba mẹ con còn ở trước mặt ta nói giúp cho con bé, ông thật muốn nhìn xem thử cô bé đó có bản lĩnh gì."

Bùi Ngôn Khanh đột nhiên ngược mắt lên, lông mày hơi lạnh. Bùi Triết tháo kính đọc sách xuống, "Ông có thể hứa." Ông nhấp một ngụm trà, "Nhưng có một vài điều kiện, con có thể hỏi con bé có thể làm được hay không."

"Thứ nhất, không được múa ba lê nữa, thứ hai, năm sau kết hôn có thể cần nhắc sinh con, về sau ở nhà..."

"Ông nội." Bùi Ngôn Khanh lạnh lùng cắt ngang, "Cái này không thể nào."

"Điều gì là không thể?"

"Cả hai đều không thể," anh nói.

Bùi Triết nắm chặt tách trà, trên mu bàn tay nhàn nhạt lộ ra gân xanh: "Con thử tính tuổi của con đi, năm sau con đã 27 tuổi rồi, cô bé đó thì sao? Vì sự nghiệp, trong vòng mười năm có thể sinh con hay không lại là chuyện khác, hơn nữa người mỗi ngày đều ở bên ngoài, cô bé đó có cảm giác mới mẻ với con được bao lâu?"

Bùi Triết thở ra một hơi nặng nề, trong mắt tràn đầy thất vọng, "Ông bồi

dưỡng cho con đến ngày hôm nay, ông không thể trơ mắt nhìn con mẹ muội không thoát ra được.”

“Những thứ này con đều đã nghĩ tới.” Bùi Ngôn Khanh mím môi.

Trong một thời gian dài, chỉ nghe thấy tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ treo tường trong phòng.

Anh nói, "Đều không quan trọng."

Mảnh sứ cắt ngang không khí và nặng nề rơi xuống đất, tạo ra một âm thanh đĩnh tai nhức óc.

Bùi Diễm trốn ở ngoài cửa nghe lén, giật mình trợn to hai mắt.

Một khắc sau, cửa bị mở ra, Bùi Diễm thiếu chút nữa ngã vào trong, theo bản năng ôm chặt lấy đùi của vị khách.

Cô còn chưa kịp nhìn rõ cảnh tượng thì cửa đã đóng lại, thân thể cô bay lên không trung, được người khác đỡ lên.

Bùi Ngôn Khanh bế Bùi Diễm lên, không nói một lời nào đi xuống lầu, gặp bà Tổng đang đi về phía ông.

Ánh mắt của bà Tổng chú ý đến vết thương chảy máu trên trán của anh, lo lắng nói: "Tam thiếu gia, tôi đi lấy hộp thuốc cho cậu...."

“Để tự con đi.” Mi mắt của Bùi Ngôn Khanh không nhấc, “Đi gặp ông nội đi, tâm tình ông ấy không tốt.”

Nói xong, anh cũng không quay đầu lại, ôm Bùi Diễm đi xuống lầu.

Lúc này Bùi Diễm mới chú ý đến vết thương trên trán của chú nhỏ, dường như bị một thứ vũ khí sắc bén làm cho bị thương nặng, nó sưng đỏ, và máu vẫn đang rỉ bọt từ chỗ sâu.

Đôi mắt cô bé lập tức đỏ lên, đưa tay ra nhưng không dám chạm vào: "Hu hu hu, chú, chú bị đánh sao?"

Thấy vẻ mặt sắp khóc của cô, Bùi Ngôn Khanh mềm lòng, vừa định an ủi cô bé, liền nghe cô nói: "Như này là hủy hoại dung nhan rồi phải làm sao đây hu hu hu? Thím thích nhất là khuôn mặt của chú, lỡ như không cần chú nữa, con nên làm sao đây?"

Bùi Ngôn Khanh: "..."

Anh nhắm mắt lại, ném cô bé lên sô pha, đứng dậy đi lấy hộp thuốc.

"Chú nhỏ, chú muốn chữa trị vết thương sao?" Bùi Điềm quan sát động tác của anh.

Bùi Ngôn Khanh không trả lời.

Bùi Điềm: "Chú làm đại chút là được rồi."

Bùi Ngôn Khanh nhướn mày, liếc cô bé một cái: "Tiểu vô lương tâm."

"Ấy." Bùi Điềm lắc đầu, khó hiểu nói: "Chú nhỏ, chú muốn di thương hại chú sao?"

Động tác của Bùi Ngôn Khanh khựng lại.

Bùi Điềm nhảy dựng lên, ghé sát vào tai anh, thì thầm vài câu.

Bùi Ngôn Khanh rũ mắt xuống, nhưng lông mày không có gì thay đổi.

Một lúc sau, anh cất hộp thuốc đi: "Chú đi đây."

"Chờ đã, chú phải xử lý một chút." Bùi Điềm chống nạnh gọi anh, xoa xoa lông mày, thở dài nói: "Nếu không sẽ làm lộ quá, chẳng khác nào bán thảm hết."

Bùi Ngôn Khanh dừng lại, lùi lại vài bước và lại cầm hộp thuốc lên.

Đến khi Tô Niệm Niệm đến bệnh viện thì đã 7 giờ tối.

Cô về nhà tắm rửa, thay quần áo, nấu vài món rồi cầm hộp cơm đến bệnh

viện.

Kể từ lần cuối cô đến đây thì cũng đã là rất lâu lắm rồi, khi Tô Niệm Niệm bước vào hành lang của khoa phẫu thuật chỉnh hình, cô đã không tìm thấy văn phòng của Bùi Ngôn Khanh nữa.

Cuối cùng, cô đi đến bàn y tá, chống tay lên bàn, cười hỏi: "Chị ơi, xin hỏi phòng khám của Bùi Ngôn Khanh là phòng nào ạ?"

Hiện tại không bận, Hàn Duệ đang dốc sức chống lại những bài bôi đen Lý Thành Tinh trên weibo, cô rất bận, có lẽ là giọng nói quá hay, cô lười biếng ngược mắt lên, sau đó sững người, "Ai?"

"Bùi Ngôn Khanh." Tô Niệm Niệm lặp lại.

Ánh mắt của Hàn Duệ dán chặt vào cô, ánh mắt cơ hồ muốn treo ở trên người cô, một lúc sau mới liếc môi, nhẹ giọng nói: "Xin chào mỹ nhân, đi thẳng đến phòng thứ ba đi, bác sĩ Bùi đã tới rồi, và vẫn chưa có cuộc phẫu thuật nào".

Cuối cùng, cô ấy nói thêm: "Sẽ không ai làm phiền hai người hết."

Thật nhiệt tình.

Tô Niệm Niệm cảm ơn, quay người lại, còn chưa đi được vài bước, cô đã nghe thấy một giọng nói từ phía sau cố nén hưng phấn: "Đây là trà sữa khoai môn moa moa phải không vậy?!!!!"

Cô nghi hoặc quay đầu lại, liền nhìn thấy cô y tá nhỏ vừa rồi đang kéo tay áo một cô y tá khác với vẻ mặt thèm khát.

Bị bắt ngay tại chỗ, Hàn Duệ vội vàng bỏ ống tay áo Hoàng Linh xuống, hắng giọng một cái, nghiêm mặt hỏi: "Mỹ nhân, còn có chuyện gì sao?"

Tô Niệm Niệm: "..."

Cô đến văn phòng của Bùi Ngôn Khanh, ló đầu vào nhìn, từ xa đã nhìn thấy người đàn ông đang cúi đầu viết bệnh án, ăn mặc tử mỉ trong chiếc áo

khoác trắng, cài khuy sơ mi, trông có vẻ khổ hạnh và lãnh đạm.

Đứng trước cửa, Tô Niệm Niệm đảo mắt nhớ tới màn tán tỉnh ngày càng phồng đặng của anh.

Cô gõ cửa, cố ý nhỏ giọng nói: "Bác sĩ Bùi ~"

Mí mắt của Bùi Ngôn Khanh giật giật, ngẩng đầu liền nhìn thấy tiểu cô nương bưng hộp cơm, hai mắt sáng ngời, "Em đến khám bệnh á."
Thanh âm của anh mang theo ý cười, cùng diễn với cô: "Khám bệnh gì?"

Tô Niệm Niệm đi lên vài bước, ngồi đối diện anh, che ngực giả vờ nói: "Tim em rất đau."

Bùi Ngôn Khanh nhướn mày: "Sao lại đau?"

"Bởi vì chưa anh đấy." Tô Niệm Niệm đặt hộp cơm xuống, ngẩng đầu lên, chớp mắt nhìn anh.

Bùi Ngôn Khanh ho dữ dội, mặt đỏ bừng, nhất thời không thể bình tĩnh được.

Tô Niệm Niệm cười đến sắp đập bàn, khiêu khích móc hai tay về phía anh: "Cừu nhỏ."

Cô mở hộp cơm: "Ném thử đi."

"Từ lần trước em đem cơm cho anh, có phải có cảm giác như cách cả một đời rồi không?" Tô Niệm Niệm lấy phần cơm của mình ra, chỉ vào các món ăn: "Đây đều là món anh thích."

Bùi Ngôn Khanh cầm đũa lên, "Làm sao em biết anh thích ăn cái gì?"

Tô Niệm Niệm nghẹn ngào, và nói một cách phóng khoáng, "Đoán."

"Có phải em quan tâm đến anh nhiều hơn cô Nguyễn tiểu thư kia không

hả?" Cô nương mày: "Đồ ăn Tứ Xuyên lần trước người ta đưa đến cho anh, ăn bồng môi chưa?"

Bùi Ngôn Khanh nuốt thức ăn trong miệng xuống, đầu ngón tay động đậy, nhớ tới cái gì, trong mắt hiện lên một tia hứng thú, "Làm sao em biết Nguyễn Bạch đem món gì đến cho anh?"

Tô Niệm Niệm dừng lại.

"Thế mà em cũng đoán được?" Bùi Ngôn Khanh hất cằm nhìn sang cô.

Tô Niệm Niệm: "..."

Cô nói: "Đúng vậy, em đoán đấy."

"Ồ." Bùi Ngôn Khanh đáp lại, và nói đầy ẩn ý: "Em đoán sai rồi, thứ cô ấy đem cho anh không phải là món ăn Tứ Xuyên."

Tô Niệm Niệm sửng sốt, "Làm sao có thể? Rõ ràng là em..." Cuối cùng, cô cũng mắc bẫy.

Bùi Ngôn Khanh kéo dài thanh âm, ngữ khí bình thường nói: "Ồ, anh lại nhớ lầm rồi, hình như là món tứ xuyên."

"Dù sao anh cũng không có ăn qua, cho nên không nhớ rõ."

Tô Niệm Niệm: "..."

Anh chống cùi chỏ, không biết đang nói với ai, "Cái suy đoán này của em còn chuẩn hơn cả anh nữa đấy."

Tô Niệm Niệm tức giận muốn ném đĩa, đứng lên trên bàn trừng mắt nhìn anh: "Bùi Ngôn Khanh! Anh cố ý phải không?! Có tin là em đập đầu cầu anh hay không hả?"

Cô mở mắt ra, trong lúc vô ý liếc nhìn, ánh mắt đột nhiên dừng lại, "Anh cái đầu này bị đánh rồi sao?"

Bùi Ngôn Khanh: "..."

Tô Niệm Niệm đưa tay muốn vuốt tóc trên trán anh lên, lại bị Bùi Ngôn Khanh vịn lại, lông mi dài khẽ nhếch, nhẹ giọng nói: "Đừng nhìn."

Từ khi nào cô thấy anh dễ bị tổn thương như vậy, không có!

"Em muốn xem." Tô Niệm Niệm đưa tay kia ra.

Nhưng lần này, Bùi Ngôn Khanh chỉ hơi quay đầu lại, sau đó để cô ấy hất tóc ra, hàng mi như lông quạ khẽ run lên, trông vô cùng bất lực.

Trái tim của Tô Niệm Niệm đột nhiên trở nên chua chát, và đôi mắt cô dán chặt vào vết thương.

Vết thương chỉ sơ qua, chỗ nghiêm trọng nhất đã kết thành một lớp vảy mỏng, bên cạnh còn sưng lên một cục lớn, nhưng sắc mặt của anh trắng nõn lạnh như ngọc, vết thương như vậy thoạt nhìn rất đau.

"Làm sao mà bị như vậy?" Giọng cô hơi run.

Bùi Ngôn Khanh nắm lấy tay cô, nhìn đi chỗ khác, "Chạm vào rồi, không đau."

"Em không tin." Tô Niệm Niệm nói: "Ông nội đánh anh sao?"

"Không phải."

"Bây giờ em sẽ hỏi Điềm Điềm."

"Đừng hỏi." Bùi Ngôn Khanh giữ cô lại.

Tô Niệm Niệm: "Thế là phải rồi?"

Bùi Ngôn Khanh không nói gì, anh dường như đã ngầm thừa nhận, đôi môi đỏ ửng, sắc mặt tái nhợt, trông thật tẻ.

Tô Niệm Niệm khó chịu sục sịt: "Là tại em sao?"

"Không phải." Bùi Ngôn Khanh nói, "Anh chọc ông nội tức giận."

Trong nháy mắt, Tô Niệm Niệm mắt bình tĩnh, "Thế có cái gì em có thể sửa không?"

Bùi Ngôn Khanh nhìn cô chăm chú: "Có."

Tô Niệm Niệm: "Cái gì?"

"Sớm cho anh một danh phận đi."

Tác giả có lời muốn nói:

Các bạn có gửi thấy mùi một bông sen trắng chưa?

Chương 61: Chương 61:

Giọng nói của người đàn ông mềm mại và dịu dàng, vang lên bên tai, đủ để khiến Tô Niệm Niệm mất đi lý trí trong giây lát, từ "được" gần như trượt ra khỏi miệng, nhưng cô lại nuốt xuống vào giây phút cuối cùng.

Tô Niệm Niệm bất giác nheo mắt lại, vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ đầu của anh, nhàn nhạt hỏi: "Đã lâu như vậy, vết thương này sao vẫn chưa được xử lý một chút vậy?"

Bùi Ngôn Khanh khựng lại một chút, không mẫn không nhạt nói: "Đã xử lý đơn giản qua rồi."

Tô Niệm Niệm ngồi xuống, cúi đầu ăn một ngụm, sau khi nuốt xuống mới chậm rãi nói: "Em đã từng xem qua không ít mấy bộ phim thần tượng sụt mướt."

"Khi nam chính bị thương sẽ giấu giếm không cho nữ chính biết, chỉ sợ nữ chính đau lòng." Cô ngược mắt, bình tĩnh quan sát biểu cảm của đối phương.

Sắc mặt của Bùi Ngôn Khanh không thay đổi, cụp mi mắt, "Chỉ là vết thương nhỏ, không cần áy náy."

Tô Niệm Niệm nhìn thấy anh vẫn còn đang giả vờ, đảo mắt và nhẹ nhàng nói: "Em sẽ đau lòng."

Bùi Ngôn Khanh ngược mắt lên và yên lặng chờ đợi câu tiếp theo.

"Ăn gì bổ nấy, ngày mai làm cho anh chút óc heo, thế nào?"

Bùi Ngôn Khanh: “.....”

Không nuốt cơm nổi, anh không nhịn được, tức cười: “Em cố ý hả?”

Cô gái đối diện vẻ mặt vô tội, vươn tay vuốt tóc của anh, “Cái đầu thông minh như vậy, không nên bị đập hỏng.”

Mặt của Bùi Ngôn Khanh không thay đổi nắm lấy tay cô, nhéo nhéo đầu ngón tay cô, “Cám ơn sự đau lòng của em nhé.”

Tô Niệm Niệm chớp chớp mắt, “Không có gì.”

“Suy cho cùng, óc lợn vẫn thật hơn những cái danh phận giả này phải không?”

“Anh không ăn óc heo.”

“Vậy, đầu cá?”

Chú ý tới ánh mắt dừng lại của anh từ trên xuống dưới, Tô Niệm Niệm đặt đũa xuống: “Đều không được à?”

Cô cấn môi dưới, “Anh có biết vì sao anh không giống mấy nam chính phim thần tượng không?”

Bùi Ngôn Khanh nhìn sang.

“Bởi vì giữa anh và nam chính trong phim thần tượng còn thiếu mười đóa hoa sen trắng.”

Bùi Ngôn Khanh: “...”

Ăn xong.

Tô Niệm Niệm đi đến bên cạnh Bùi Ngôn Khanh, cúi đầu cẩn thận nhìn vết thương của anh, “Em bôi chút thuốc lên lại cho anh nhé?”

Bùi Ngôn Khanh di chuyển đầu, "Không, ăn chút ốc heo là được rồi."

Tô Niệm Niệm khẽ cười một tiếng, gãi gãi cằm giống như trêu chọc một con mèo, lại bị anh giữ lại, cảnh cáo: "Tô Niệm Niệm."

Cô nhìn quanh, và chẳng mấy chốc đã thấy thuốc trị bầm thông thường trên bàn.

"Thuốc tím có bôi được không?"

Bùi Ngôn Khanh cau mày, "Không."

"Đây không phải là thuốc thoa bình thường sao?" Tô Niệm Niệm Niệm."

"Bôi rồi rất xấu."

Tô Niệm Niệm đặt lọ thuốc màu tím trở lại và lẩm bẩm, "Gánh nặng của việc trở thành một thần tượng khá nặng nề."

Cô lại lấy một lọ dầu trị bầm tím khác, ngồi xuống bàn đối diện với Bùi Ngôn Khanh, cúi người nâng cằm anh lên, dùng tăm bông chấm một ít thuốc, chuẩn bị bôi lên vết thương.

Tô Niệm Niệm cảm thấy rằng cô đã cố gắng hết sức để thả lỏng động tác của mình, nhưng Bùi Ngôn Khanh không biết cái người này bị làm sao, lông mi của anh thỉnh thoảng run lên, như thể anh đang chịu đựng rất nhiều đau đớn.

Tô Niệm Niệm nhìn xuống anh và nói một cách tàn nhẫn, "Giả vờ đến nghiện luôn rồi hả?"

"Anh không giả bộ." Bùi Ngôn Khanh giơ tay gạt mái tóc dài xoa bên môi, đôi mắt đen lấp lánh, "Ngứa."

Ánh mắt này khiến trái tim Tô Niệm Niệm tê dại như bị điện giật, tay run lên, chạm vào vết thương.

"Suyt."

Tô Niệm Niệm vội vàng ngăn lại, "Không thể tránh em."

Thấy cô đùn đẩy trách nhiệm nhanh như vậy, Bùi Ngôn Khanh cau mày, "Thế tránh anh?"

"Đương nhiên là lỗi của anh, lỗi của anh là đẹp quá." Tô Niệm Niệm vừa cười, ánh mắt cô thỉnh thoảng lướt qua môi anh, đột nhiên cô mạnh dạn nói: "Nếu như em bây giờ hôn anh, bị phát hiện thì anh có bị cắt lương không nhỉ."

Bùi Ngôn Khanh im lặng một lúc, yết hầu anh trượt lên trượt xuống, vội vàng nhìn đi chỗ khác, "Ảnh hưởng không tốt."

"Đi xuống."

Tô Niệm Niệm khe hờ một tiếng, cố ý héch cằm lên, ghé sát vào nói: "Vậy cứ coi như là em cọt nhả anh đi."

Bùi Ngôn Khanh biết cô đang nói đùa, vì vậy cũng trốn tránh, lặng lẽ nhìn cô, nhìn thấy một số khiêu khích vô cớ.

Tô Niệm Niệm thầm háo thẳng, cô lại gằn một chút, còn uy hiếp: "Còn không trốn?"

Bùi Ngôn Khanh bất động như núi.

Mãi đến tận phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nữ: "Bác sĩ Bùi, người nhà bệnh nhân tới tìm, em..."

Đang nói giữa chừng, Hàn Duệ bị mắc kẹt. Nhìn rõ cảnh tượng trong phòng, cô suýt nữa trợn mắt ra ngoài.

Cô nhìn thấy cô gái xinh đẹp vừa rồi đang ngồi trên bàn đối diện với bác sĩ Bùi, quay lưng về phía cô, hơi cúi người nâng cằm người đàn ông lên.

Hai người rất thân thiết, gần như ghé sát tai nhau.

Hàn Duệ hít sâu một hơi, vội vàng rút đầu lại, nhìn chằm chằm người nhà của bệnh nhân đang cảm thấy khó hiểu đứng sau.

"Chờ một chút, bác sĩ Bùi hiện tại không tiện lắm."

"Không có việc gì." Người nhà hào phóng khoát khoát tay, "Bác sĩ Bùi bận rộn, tôi biết. Tôi chỉ muốn cảm ơn bác sĩ Bùi, đợi bao lâu cũng không sao cả."

Trong phòng, Tô Niệm Niệm suýt ngã khỏi bàn, nhưng may mà đã được Bùi Ngôn Khanh đỡ.

Cô đẩy anh ra đứng dậy, quạt mặt kính hãi hỏi: "Chẳng lẽ cô ấy hiểu lắm gì rồi?"

Sắc mặt của Bùi Ngôn Khanh trông rất nhẹ nhàng, "Có thể?"

"Tại sao anh không hoảng loạn chút nào? Không cần danh tiếng à?"

"Ảnh hưởng thật sự không tốt lắm." Anh suy nghĩ một chút, "Trong vòng một ngày, cả khoa sẽ biết quan hệ của chúng ta."

Nghĩ tới đây, Bùi Ngôn Khanh khẽ cười một tiếng, "Cái này tính là thay đổi danh phận trá hình sao?"

Tô Niệm Niệm lườm anh một cái, cầm hộp cơm lên, tức giận nói: "Vậy thì ai cũng biết anh là bò già ăn cỏ non."

Bùi Ngôn Khanh: "..."

Đi được hai bước, cô lùi lại kéo vạt áo anh: “Sau này anh đừng chính trực như vậy nữa.”

“Ông nội đánh anh, mau tránh đi.” Nói xong, Tô Niệm Niệm nhón chân ghé vào tai anh gần từng chữ: “Dù sao em cũng sẽ đau lòng.”

Nói xong, không đợi Bùi Ngôn Khanh phản ứng, Tô Niệm Niệm vội vàng quay đầu chạy nước kiệu ra khỏi cửa.

Vừa đi ra ngoài, liền bắt gặp ánh mắt như tia X quang của Hàn Duệ, khiến cả người cô như nhũn ra.

Tô Niệm Niệm cười xin lỗi, Hàn Duệ vỗ vai cô, "Tôi hiểu mà, có thể thấu hiểu."

Hàn Duệ cho người nhà đi vào, "Bác sĩ Bùi ở bên trong, mời vào."

Ngay lập tức, cô ấy kéo Tô Niệm Niệm qua một cách thân thiết, và hăng giọng như thể đang ra hiệu bí mật: "Trà sữa khoai môn moa moa."

"Không thêm khoai môn."

Tô Niệm Niệm cố ý bỏ sung câu cuối cùng: "Không trà sữa."

"Thật sự là cô rồi!" Hàn Duệ kích động nhìn Tô Niệm Niệm từ đầu đến chân, "Linh tử nói lần trước người tới quá nghiêm chỉnh, không có tư vị gì hết."

Lần trước hẳn là Nguyễn Bạch.

"Quả nhiên, Bùi tiên sinh cần người như cô mới có thể bị khuất phục."

Tô Niệm Niệm: "Người như em."

Hàn Duệ hưng phấn nói: "Ấn ghế hôn như thế này."

Tô Niệm Niệm: "..."

"Em không có, em là đang bơi thuốc cho anh...." Tuy rằng rất muốn hôn, lại căn bản không có hôn anh! Cái nồi đen này không thể úp đại được.

"Không cần giải thích, tôi hiểu." Hàn Duệ nháy mắt một cái, không cho Tô Niệm Niệm cơ hội phản bác, lấy điện thoại di động ra: "Người đẹp, có thể thêm tài khoản WeChat không? Sau này tôi sẽ trông chừng Bùi thần tiên giúp cô."

Tô Niệm Niệm lấy điện thoại của cô ra và để cho cô ấy quét mã, "Để tên là Tô Niệm Niệm là được rồi."

"Tôi tên là Hàn Duệ." Hàn Duệ nhìn thoáng qua trang thông tin, đầu ngón tay dừng một chút, "Em, em 19 tuổi sao?"

"Ừm." Tô Niệm Niệm thản nhiên đáp, cúi đầu gõ ghi chú.

"Mẹ ơi, Bùi thần tiên lớn hơn em bảy tám tuổi sao?" Hàn Duệ lắc đầu, kinh ngạc nói: "Không nhìn ra anh ấy vậy mà lại là trâu già..." Nói đến đây cô mới cảm thấy mình nói không đúng lắm, nuốt những lời sau vào.

"Tô Niệm Niệm?" Hàn Duệ lại hỏi, "Có phải là Niệm trong mãi mãi không quên không?"

"Vâng."

Đầu ngón tay Hàn Duệ có chút run lên, cô đột nhiên nhướng mắt: "Em biết Lý Thành Tinh không?"

Cái tên này quả thật khiến người ta mất hết hứng thú, Tô Niệm Niệm mím môi dưới, "Quen mặt."

"Mẹ ơi, mẹ ơi." Hàn Duệ sửng sốt, "Em có phải là người bị tung tin đồn với ca ca nhà chị không..."

“Đừng.” Tô Niệm Niệm dừng lại, “Em với anh ta không thân.”

Nghĩ rằng Hàn Duệ thực sự thích Lý Thành Tinh, Tô Niệm Niệm cau mày, nhưng cô không thể nói thẳng với cô ấy rằng Lý Thành Tinh là một kẻ đê tiện, vì vậy cô im lặng một lúc, cuối cùng quyết định vẫn giữ lại lời nói của mình.

Đến bây giờ Hàn Duệ vẫn còn cảm thấy mọi việc đang phát triển rất kỳ diệu, cô lơ đãng một lúc, "Khó trách hôm có tin đồn đó, Bùi thần tiên có vẻ không vui."

Cô ấy lẩm bẩm một lúc, "Quả nhiên, ca ca của chị vô tội, ngôi nhà chúng tôi không hề bị sập."

Vẻ mặt Tô Niệm Niệm khó mà hình dung, cô thật sự không muốn chọc thủng mộng tưởng của cô gái theo đuổi thần tượng, vì vậy cô chỉ hỏi: "Anh ấy hôm đó tâm trạng không tốt sao?"

“Đúng vậy.” Hàn Duệ nói: “Cầm điện thoại của chị xem weibo mà mặt anh ấy đanh lại.”

“Lúc ấy chị còn thắc mắc.” Hàn Duệ chỉ tay: “Thì ra trên đầu, có một chút xanh.”

Tô Niệm Niệm bật cười thành tiếng, "Là như vậy."

Hóa ra sớm như vậy đã thích cô rồi.

Sau khi trở về, Tô Niệm Niệm gửi cho Bùi Ngôn Khanh một tin nhắn: “Anh kiên trì lâu như vậy.”

Trước khi đi ngủ, Tô Niệm Niệm mới nhìn thấy phản hồi.

Bùi Ngôn Khanh: “?”

Snn: “Kiên trì giả vờ không thích em, thật ra trong lòng sớm đã đổ em rồi.”

Bên kia im lặng một lúc.

“Hàn Duệ có phải đã nói gì với em rồi không?”

Snn: “Đừng có đánh trống lảng.”

Bùi Ngôn Khanh từ tốn trả lời: “Thế làm khó Tô nha đầu đợi anh lâu như vậy.”

“Ai đợi anh hả?”

“Ừm, không ai cả.”

Tô Niệm Niệm cảm thấy xấu hổ khi tất cả những gì cô ấy nghĩ đều bị nhìn thấu, cô nói một cách kiên quyết: “Anh đừng có mà tự tin thái quá, lúc ban đầu em cũng chỉ bị mê muội bởi mặt của anh thôi.”

“Người có khuôn mặt đẹp nhiều rồi, em chỉ cần vẫy tay đợi một cái thôi, bên ngoài xếp hàng chờ em đấy, ai thèm đợi anh.”

Bên kia đã hoàn toàn im lặng.

Tô Niệm Niệm ghim móng tay vào lòng bàn tay, có hơi chột dạ.

Cô hèn nhát đến mức rút hai câu cuối cùng, bổ sung thêm một câu: “Nhưng chỉ có anh là đẹp nhất.”

“Sao không trả lời em nữa, đang làm gì vậy.”

Bùi Ngôn Khanh: “Đồ em này.”

“.....”

Ngày hôm sau là chủ nhật.

Trong thời gian nghỉ huấn luyện của Tô Niệm Niệm, cô đột nhiên nhận được một tin nhắn WeChat từ Tô Diệm

Cô nhấp vào xem, gần như muốn nín thở.

Tô Diệm: “Hình ảnh hình ảnh.”

“Anh chụp lên đây.”

[Chặc chặc, em với Bùi Ngôn Khanh thẩm mỹ bí ẩn cái gì vậy? Quần áo mà cũng có thể mua chung? Còn mua loại áo khoác màu đất này cùng một lúc, điên rồi.]”

Tô Niệm Niệm phóng to bức ảnh và đoán rằng địa điểm có lẽ là đại học A. Góc độ chụp của Tô Diệm rất kỳ lạ, và đó là kiểu chụp của một người đàn ông cứng nhắc điển hình. Với góc chụp chết này, Bùi Ngôn Khanh đã chống cự một cách mạnh mẽ, và chiếc áo khoác rộng vẫn còn đã trở thành một cái móc treo đồ điển hình.

Tô Niệm Niệm xoa xoa đầu ngón tay, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Sau khi cân nhắc một lúc, cô thăm dò hỏi: “Anh cảm thấy, em và anh ấy mặc chung chiếc áo này, khá hợp không?”

Tác giả có lời muốn nói:

Mỹ nhân vì để cho mình một danh phận mà không từ thủ đoạn.

Tam hỏa bắt đầu dần dần tiếp cận chân tướng rồi, đau xót cho anh ấy.

Chương 62: Chương 62:

Lúc Tô Diệm nhìn thấy tin nhắn, anh vừa mới đi ra khỏi phòng thí nghiệm.

Chiếc điện thoại xoay vòng ở trên tay và suýt chút nữa rơi xuống.

Anh dùng sức chớp chớp mắt, thậm chí còn nghi ngờ mình nhìn nhầm, đưa mắt nhìn Bùi Ngôn Khanh vẫn đang thì thầm với anh trai tiến sĩ trong phòng thí nghiệm, nhìn về phía đó như có đằm báo trước.

Tô Diệm vội vàng nhìn đi chỗ khác, cảm thấy hoang đường cong khóe môi lên, đầu ngón tay dùng sức, giống như sắp đập vỡ màn hình: "Tô nha đầu, em điên rồi sao? Sao có thể có ý nghĩ nguy hiểm như vậy?"

"Hợp cái gì mà hợp? Hợp chỗ nào? Chú cháu mà hợp?"

Bên kia im lặng, Tô Diệm khịt mũi, anh nghi ngờ rằng Tô Niệm Niệm bận tập luyện đến điên rồi mới dám hỏi anh một câu hỏi không phù hợp như vậy.

Sau lưng có tiếng bước chân, Tô Diệm quay đầu lại liền nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh đang cởi chiếc áo blue ra, chậm rãi mặc áo khoác vào trước mặt anh, giống như đang đóng phim.

Mí mắt của Tô Diệm giật giật, khóe môi mấp máy, cuối cùng anh quyết định mắt không nhìn tâm không phiền, quay đầu đi chỗ khác.

Anh nghe thấy Bùi Ngôn Khanh tùy ý hỏi Trần Cảnh , người anh em tiến sĩ bên cạnh anh ấy, "Tô Diệm gần đây thế nào? Có theo kịp được không?"

"Theo kịp mà." Trần Cảnh là một người thầy tốt bụng, người bị ám ảnh bởi học thuật, anh không tiếc lời để nói những điều tốt đẹp về Tô Diệm: "Cậu Diệm là một người học hỏi nhanh, có cậu ấy là một trợ thủ đắc lực trong nghiên cứu."

"Rất nhanh?" Bùi Ngôn Khanh nhướn mày, "Bây giờ thời gian gấp gáp như vậy, mọi người trong đội đều phải tận lực từng phút từng giây mới được."

Tô Diệm: "...". Gấp gáp cái mông anh ấy.

"Lão đại, cuối tuần nào em gái em cũng bắt em phải về nhà." Tô Diệm tựa hồ tiến thoái lưỡng nan, cứng rắn phản bác: "Anh biết không, con bé còn nhỏ, rất ỷ lại vào em, nhất định phải gặp em một lần một tuần, em không muốn để con bé thất vọng."

Không khí bỗng chốc trở nên rất yên tĩnh.

Tô Diệm ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng lại trên mặt anh, khiến anh cảm thấy bị xúc phạm.

"Tiếp tục lừa đi." Bùi Ngôn Khanh liếc môi dưới.

Tô Diệm: "...".

tiến lên vài bước, ánh mắt bình tĩnh, giống như đang nói thật: "Em gái cậu cũng không còn nhỏ nữa."

Trán Tô Diệm đột nhiên co giật, tựa hồ có thứ gì muốn từ trong lòng chui ra, nhưng lại bị anh đè nén lại.

Một vài người đang trên đường đến nhà ăn.

Tô Diệm lại nhìn quần áo của Bùi Ngôn Khanh, "Lão đại, bộ quần áo này anh mua ở đâu?"

Bùi Ngôn Khanh: "Cái gì?"

"Khá....đẹp."

"Thành phố S."

Tô Diễm xoa xoa ngón tay, thần sắc hơi ngưng trọng: "Thật trùng hợp, thế mà lại ở nhà của em."

"Em cũng muốn mua một cái," anh nói.

"Hết hàng rồi." Bùi Ngôn Khanh không thèm nhắc mí mắt.

Tô Diễm cup mắt xuống, lười biếng nói: "Xem ra là một kiểu hot."

Thấy hai người đang thảo luận về trang phục, Trần Cảnh cũng liếc nhìn chiếc áo khoác, bình luận: "Thật sự rất đẹp, nam nữ đều mặc được, Bùi lão đại mặc vào cũng rất hợp." Là một fan của Bùi Ngôn Khanh, anh ấy nói thêm: "Bùi lão đại mặc cái gì cũng đẹp."

Tô Diễm: "..."

--

Thời gian trôi qua đến tháng 11, nhiệt độ dần hạ xuống, vì thế mà chuyện rời được chiếc giường càng trở nên khó khăn.

Thời gian huấn luyện càng ngày càng gấp, hầu như ngày nào cô và Sở Ninh cũng phải dậy sớm luyện tập, dù sao chỉ cần không có tiết học thì sẽ đến để tập luyện.

Quan niệm về thời gian của Trì Quân rất khắt khe, trễ một phút, luyện thêm mười phút, mẹo này cực kỳ hữu ích với Sở Ninh, Tô Niệm Niệm đi theo Sở Nin, cũng không thể trễ nổi.

Buổi luyện tập sớm và cuối thua, tựa hồ lạnh thấu tâm can, sau khi làm

nóng cũng đã đỡ hơn nhiều.

Chỉ còn chưa đầy hai tuần nữa là đến cuộc thi, cuộc thi càng đến gần, tâm lý của Tô Niệm Niệm càng ổn định, cô dần dần nhận được một chút tán thưởng từ trong mắt Trì Quân.

Về phần Thư Cán, mắt thường cũng có thể thấy rằng tình trạng của cô ấy gần đây không tốt, Trì Quân thường lắc đầu, chỉ ra rằng cô ấy quá nóng nảy.

Hôm nay, Tô Niệm Niệm lấy khăn lau mồ hôi, mặc áo khoác vào, liếc nhìn Thư Cán đang được luyện tập.

Sáng nay cô ấy đến muộn, cộng thêm trong giờ học đã phạm rất nhiều lỗi sơ đẳng, Trì Quân đã đặc biệt yêu cầu cô ấy ở lại.

Sở Ninh liếc nhìn Thư Cán, thấy vẻ mặt khó coi của cô, thì thầm bên tai Tô Niệm Niệm, "Gần đây cậu nên cẩn thận một chút."

"Thư Cán cái người này tớ biết rõ, từ nhỏ đã háo thắng, so đo cũng rất ghê." Giọng điệu của cô lộ ra vẻ lo lắng nói: "Cậu cái gì cũng đê bẹp cậu ta, lại còn đắc tội Nguyễn Bạch, trạng thái gần đây của cậu ta, làm ra những chuyện kinh thiên động địa cũng không phải không thể."

"Dù sao trong khoảng thời gian này, cậu nhất định phải cẩn thận cậu ta."

Tô Niệm Niệm dừng một chút, "Tớ hiểu rồi."

Ngẫm nghĩ một lúc, cô nói: "Từ giờ trở đi, mỗi lần đi giày, tớ phải kiểm tra xem có kim tiêm nào trong đó không".

Sở Ninh gật đầu đồng ý, "Lúc nhảy, phải kiểm tra lại xem thử có nước trên sàn hay đại loại là dầu gì không."

"Sau đó phải quay về "Châu hoàn truyện" một lần nữa." Sở Ninh nắm chặt tay và nói: "Chúng tôi, Nữ Hồ Lộ thị của chúng ta, sẽ không bao giờ thừa nhận thất bại."

Nữ Hồ Lộ thị: "..."

Trong khoảng thời gian này, vì bận luyện tập, Tô Niệm Niệm đã phớt lờ Bùi Ngôn Khanh thêm hai tuần nữa, và cuộc "tra tấn" hàng tuần chỉ dưới sự thúc giục nhiều lần của Bùi Ngôn Khanh nên cô mới miễn cưỡng xuất hiện.

Trên đường trở về, Sở Ninh liếc mắt nhìn Tô Niệm Niệm: "Sao quan hệ của hai người lại thiếu nhiệt tình như vậy?"

"Ngoại trừ luyện tập thì chính là luyện tập, cậu nhỏ của tớ có thể chịu đựng sao?"

Tô Niệm Niệm nhún vai và nhàn nhạt nói: "Đằng sau mỗi người phụ nữ thành công, nên có một người đàn ông đức hạnh."

"Phụt." Sở Ninh bật cười, "Vào ngày sinh nhật của cậu ấy, cậu có biểu đạt chút gì không?"

"Sinh nhật?" Tô Niệm Niệm sững sờ, "Sinh nhật anh ấy khi nào?"

"Ngày mai."

Tô Niệm Niệm thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì vẫn còn thời gian."

"Tớ đã bắt đầu cảm thấy uất ức thay cho cậu nhỏ rồi." Sở Ninh hỏi: "Cậu chuẩn bị quà chưa?"

"Anh ấy có thích gì không?" Tô Niệm Niệm hỏi.

"Cậu."

Tô Niệm Niệm: "Lẽ nào tớ còn có thể tặng tớ cho anh ấy à?"

"Cũng không phải không thể." Sở Ninh nói như có như không, "Lần này

nhất định phải cho cậu ấy cả đời khó quên.”

Tô Niệm Niệm: “Cậu nói đúng.”

Sau khi trở lại ký túc xá, Tô Niệm Niệm đi tắm, tùy tiện thu dọn đồ đạc, đóng cửa lại rồi chuẩn bị rời đi.

Trước khi đi, cô chào hai người trong ký túc xá, "Buổi tối tớ không về, nhớ giúp tớ điểm danh ký túc xá."

Sở Ninh đột nhiên ngẩng đầu lên, "Buổi chiều tớ nói giỡn, cậu đừng hành động thiếu suy nghĩ."

Ngu Nhận cũng nghĩ thấy có gì đó không bình thường, cô nói: "Đúng vậy, Niệm Niệm, cậu nhất định phải tự bảo vệ mình!"

“Đang suy nghĩ cái gì vậy?” Tô Niệm Niệm liếc bọn họ một cái, “Yên tâm đi, nếu thật sự nguy rồi thì người chịu thiệt cũng phải là anh ấy.”

"..."

Tô Niệm Niệm về nhà trước, nhưng trong nhà rất yên tĩnh, Tô Diệm còn chưa về.

Đúng rồi.

Cô mở điện thoại và gửi một tin nhắn cho Bùi Ngôn Khanh.

Snn: “Anh đang ở đâu vậy.”

“Đại học a.”

Snn: “Buổi tối em muốn gặp anh.”

Bên kia hiển thị đang nhập chữ, một lúc sau mới phản hồi: “Hóa ra em còn

nhớ đến anh cơ đấy.”

Nhìn cái là muốn tức giận ngay.

Tô Niệm Niệm điên cuồng gõ chữ: “Muốn gặp anh muốn gặp anh muốn gặp anh.”

Cô lại nói thêm một câu: “6 giờ em đứng đợi trước cửa nhà anh, anh xem liệu mà làm.”

5 giờ rưỡi chiều.

Tô Niệm Niệm trốn trong cái hộp quà, chỉ để lộ ra hai đôi mắt to tròn, nhìn ra bên ngoài.

Cô mở điện thoại xem tin nhắn.

Sau khi gửi tin nhắn, Bùi Ngôn Khanh lại nói: “Anh đến trường đón em nhé.”

Snn: “Không được, đến nhà anh đón em đi.”

“Hôm nay anh muốn dắt em ra ngoài ăn cơm.”

Snn: “Đừng nhiều lời nữa, về nhà.”

Lúc 5:40, thang máy kêu bíp, Tô Niệm Niệm nín thở và tập trung, nhìn thấy cửa thang máy mở ra và bóng dáng cao lớn của người đàn ông từng bước tiến đến, cô chớp mắt và bắt đầu lấy đà.

Bùi Ngôn Khanh nhìn hộp quà cao nửa người trước mặt, đôi mắt đen láy khẽ nheo lại.

Anh đứng trước hộp quà một lúc, như nghĩ ra điều gì, trong mắt thoáng qua nụ cười.

Tô Niệm Niệm thấy Bùi Ngôn Khanh mở cửa một cách bình tĩnh, đứng trước món quà lớn như vậy mà lại bình chân như vại, khó mà tin được.

Cô nhịn không được, vừa định xé mình ra, nhưng giây tiếp theo, toàn thân cô nhẹ bẫng, cả người cả hộp đều bị mang vào ổ.

Bùi Ngôn Khanh ngồi xổm xuống, nhìn chiếc nơ lớn trên hộp quà, "Cái này cho anh? Bây giờ có thể mở ra được không?"

Tô Niệm Niệm cố ý néo vào cổ họng mình, "Không được đâu."

"Trước tiên phải trả lời em một câu."

Bùi Ngôn Khanh cười, và nói một cách khoan dung: "Hỏi đi."

"Em cùng anh ăn bánh ngọt, có bánh ngọt vị hoa quả, bánh ngọt vị so cô la, bánh ngọt vị vani, anh nghĩ thử xem ăn nào trước?"

Bùi Ngôn Khanh suy nghĩ một lát, "Bánh vị hoa quả."

"Sai."

"Hửm?"

Bùi Ngôn Khanh suy nghĩ một chút, "Bánh trái cây."

Một tiếng cười đắc thắng từ trong hộp phát ra, "Anh không phải nên nghĩ đến em trước sao?"

Bùi Ngôn Khanh sững sờ vài giây, hít một hơi, từ từ di chuyển tầm mắt xuống dưới, bắt gặp đôi mắt đang cười trong lỗ thông gió của chiếc hộp, tức giận cười: "Tô Niệm Niệm."

"Đến đây!"

Giọng nói trong trẻo của cô gái phát ra từ bên trong, và chiếc hộp lớn được mở ra từ bên trong như thể đó là một hệ thống tự động.

Cô gái cười tươi như hoa, bung bánh kem đứng dậy.

Bùi Ngôn Khanh thất thần trong giây lát.

Tô Niệm Niệm mặc một chiếc váy màu đỏ tươi, để lộ bờ vai và chiếc cổ mảnh mai, xương quai xanh thẳng tắp, thắt một chiếc nơ lớn quanh eo, trên đầu đeo một chiếc băng đô tai thỏ cực lớn, trên tay là một hộp bánh ngọt đầy màu sắc.

Cô cầm bánh kem lên, giả vờ thờ dãi: "Giữa em và bánh kem mà anh lại chọn bánh kem, em thật sự quá thất vọng rồi."

Bùi Ngôn Khanh nhìn cô với đôi mắt sâu thẳm: "Anh có thể chọn lại không?"

Tô Niệm Niệm nháy ra khỏi hộp, chiếc váy bông bành của cô bay phấp phới, cô nhìn anh: "Cứ mơ đi."

"Nhưng như một món quà sinh nhật bổ sung, trưởng đoàn múa tương lai Tô Niệm Niệm sẵn sàng chiêu đãi bạn một điệu nhảy miễn phí." Nói đến đây, Tô Niệm Niệm lùi lại một bước, làm động tác chào tiêu chuẩn, thả điều khiển từ xa trong tay ra, và chiếc hộp âm thanh nổi nhỏ ẩn bên trong bắt đầu rung lên, một điệu nhạc ví von vui tươi vang lên.

Bùi Ngôn Khanh mỉm cười, thân thiện nắm tay cô: "Cảm ơn sự rộng lượng của em, trưởng đoàn múa."

"Bài hát này, anh biết không?" Tô Niệm Niệm thấp giọng hỏi.

Bùi Ngôn Khanh chăm chú lắng nghe một hồi, ánh mắt khẽ thay đổi.

Một lúc sau anh cười khúc khích: "Em đây là muốn anh nhảy cùng em sao?"

Bài hát này thường được dùng cho sự xuất hiện trong đám cưới.

Tô Niệm Niệm đột nhiên trừng mắt nhìn anh, đồng thời giậm chân tại chỗ:
"Anh suy nghĩ nhiều quá rồi."

"Có phải là anh hay không còn chưa chắc đấy."

Bùi Ngôn Khanh mỉm cười và siết chặt vòng tay quanh eo cô, "Trừ anh ra."

Anh cúi người tới gần, đôi mắt đen sâu thăm thẳm, dường như có thể hút người ta vào, nói ra lời khác thường: "Người khác nghĩ cũng đừng nghĩ."

Tô Niệm Niệm sững sờ nhìn chằm chằm anh, tim đập nhanh, động tác chân bắt đầu mắc lỗi, trên đỉnh đầu cô nghe thấy một tiếng cười khanh khách:
"Cô giáo Tô, giẫm lên chân anh rồi."

Tô Niệm Niệm trở nên tức giận vì xấu hổ, và càng xấu hổ hơn khi lĩnh vực chuyên môn của cô cảm thấy bị xúc phạm.

Tiếp theo, cô dùng hết sức nhảy lên, phát hiện điệu valse của Bùi Ngôn Khanh thực sự rất hay, nhìn hồi lâu cũng không thấy mắc lỗi nào.

"Anh cũng tệ nha." Tô Niệm Niệm đưa ra một nhận xét hiếm hoi.

"Cám ơn khen ngợi, lúc nhỏ có học qua."

Sau khi nói xong, Bùi Ngôn Khanh đột nhiên cúi đầu, trán với cô, Tô Niệm Niệm bị sự trong mắt anh bắt lấy, vội vàng định quay đi, nhưng một giây sau đầu cô đã bị giữ lại, và người đàn ông giữ cầm cô bằng bàn tay kia của anh, trượt xuống vuốt ve nhẹ nhàng.

Nụ hôn rơi trên môi.

Ngay lập tức, Tô Niệm Niệm lại phát hiện ra rằng nụ hôn đầu tiên có thể gọi là cơn gió mùa xuân.

Nhưng lần này, cô cảm thấy như thể mình sắp bị xé nát và ăn thịt.

Chương 63: Chương 63:

Lúc đầu cô còn có thể đứng thẳng, nhưng càng về sau, hai chân của Tô Niệm Niệm càng ngày càng yếu ớt, đôi mi mảnh khẽ rung lên như một chiếc bút lông nhỏ, đầu ngón tay trắng nõn nắm chặt cổ áo của người đàn ông, mồ hôi chảy ròng ròng trong lòng bàn tay, cô cảm thấy nóng.

“Nha đầu em còn phải luyện thể lực thêm nữa.” Có tiếng cười khúc khích, đôi mắt hoa đào của người đàn ông tỏa sáng, ẩn chứa d*o vọng nhàn nhạt, hơi thở ấm áp phủ khắp mặt cô.

Tô Niệm Niệm nhẹ nhàng nhắm mắt lại, ánh mắt không có tiêu điểm dán chặt vào chóp mũi của người đàn ông, lơ đãng nhìn chăm chăm nốt ruồi.

Bông hoa kiêu ngạo trên đỉnh núi cái gì chứ! Đây rõ ràng là một con yêu tinh đực chuyên hút tinh khí của con người mà!

Tô Niệm Niệm sờ sờ môi dưới, xấu hổ nhìn anh: "Anh muốn ăn thịt người sao? Làm sao mà anh có thể gần như vậy hả?"

Bùi Ngôn Khanh khẽ giật mình, đưa tay ra, đầu ngón tay như ngọc khẽ chạm vào đôi môi đỏ mọng của cô gái, cô liền tránh ra.

Tô Niệm Niệm đẩy anh ra, đưa ra kết luận: "Xem ra kỹ năng hôn của anh quá tệ."

“Em nói cái gì?” Bùi Ngôn Khanh sửng sốt một chút.

Tô Niệm Niệm đi đến bàn để mở bánh và lặp lại: "Là do kỹ năng của anh quá kém."

Ngôi nhà vắng lặng.

Trong lòng Tô Niệm Niệm đang đập thành thạch, tự hỏi có phải mình đã làm tổn thương lòng tự trọng của anh không. Nhưng ngay giây tiếp theo, có người nắm chặt cổ tay cô, mắt người đàn ông tối sầm, hơi thở mơ hồ: "Đúng vậy, kỹ thuật quá tệ."

Đôi môi mỏng của anh càng ngày càng gằn, "Vẫn phải cần cô giáo Tô luyện tập cùng anh rồi."

Tô Niệm Niệm bị đè lên bàn, cổ tay trắng nõn mảnh khảnh nắm lấy cánh tay người đàn ông đang chống trước bàn, vòng eo mềm mại của cô áp vào mặt bàn, chịu đựng sức nặng của cả người.

Cô nhắm mắt lại cầu xin tha thứ: "Em sai rồi."

"Em không sai." Bùi Ngôn Khanh rũ mắt xuống, giơ tay lau đi nước mắt rơi ra theo bản năng của cô, nhẹ giọng nói: "Anh phải cố mở tiếp thu ý kiến, tích cực luyện tập, mới có thể không ngừng tiến bộ. "

Tô Niệm Niệm vòng tay qua cổ anh và nói không biết giới hạn: "Kỹ thuật của anh rất tốt, rất tốt, em chưa bao giờ gặp một người lợi hại như vậy."

"Chưa từng?" Giọng nam trầm thấp, "Còn ai nữa?"

Cảm giác được nguy hiểm, Tô Niệm Niệm vui mặt, vội vàng phủ nhận: "Chỉ có anh."

Giọng nói của Bùi Ngôn Khanh nghe rất dễ chịu, cúi đầu chạm vào chóp mũi của cô, chậm rãi nói ra bốn chữ: "Nhưng mà, học mãi không hết."

Tô Niệm Niệm: "..."

Cô chịu không nổi nữa trừng mắt: "Anh là bi3n thái à?"

“Câu này em với Bùi Diệm từng mắng rồi.” Bùi Ngôn Khanh nhẹ giọng nói, ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên, “Em đã nói thế thì chính là thế đi.

Tam quan của Tô Niệm Niệm sắp sụp đổ rồi. Làm thế nào mà Bùi Ngôn Khanh có thể từng bước trở nên như thế này?

Sau một khắc, cảm giác không trọng lượng ập đến, eo của cô bị cánh tay gầy gò ôm lấy, cô hoảng sợ giơ hai chân lên, đôi chân dài trắng nõn quần quanh eo người đàn ông, cô cảm nhận được động tác lập tức cứng ngắc của anh.

“Bỏ xuống đi.” Giọng nói của Bùi Ngôn Khanh có chút khàn khàn.

Tô Niệm Niệm khựng lại, đàn ông bây giờ đều hỉ nộ ái ố thất thường như vậy sao? Bảo cô bỏ xuống cũng phải cần có chút lương tâm chứ, cái tay của ai đang ôm chặt lấy eo cô hả?

Cô nheo mắt khiêu khích, hai chân cọ cọ lên trên, xuyên qua lớp vải cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nóng như thiêu đốt của người đàn ông, cô kéo giọng nói: "Em không đi xuống."

Đôi mắt cô gái đen như mực, lấp lánh như nước, sáng như quả đào. Đôi tai thỏ màu đỏ trên đầu sụp xuống, mái tóc đen và đôi môi đỏ mọng, nếu nhìn thêm giây lát, tất cả đều khiến người ta phạm tội.

Trong tầm mắt có thể nhìn thấy là một mảnh chói mắt trắng nõn làn da, lòng bàn tay nóng bỏng trong lúc vô ý đụng phải đùi cô, như thể bị bỏng, Bùi Ngôn Khanh buông tay xuống. Yết hầu của anh trượt lên xuống, giọng nói càng trầm hơn: “Bỏ xuống đi.”

"Vậy sau này đừng hòng ôm em!" Tô Niệm Niệm tức giận nói, sau đó vung chân, đột nhiên cảm giác được cái gì đó, trọn to hai mắt, giây tiếp theo nhảy dựng lên, cách xa anh.

"Anh, anh. . ." Tô Niệm Niệm đỏ mặt, vội vàng nhìn sang chỗ khác, sau đó

đột nhiên dờ đi ánh mắt, "Làm sao bây giờ?"

"Chờ một chút." Giọng nói của Bùi Ngôn Khanh hơi khàn, nhấp một ngụm trà.

"Để em mở chú đại bi đã." Tô Niệm Niệm lấy điện thoại ra, cẩn thận quan sát biểu cảm của anh, "Bình tĩnh."

Bùi Ngôn Khanh: "..."

Một lúc sau, Tô Niệm Niệm hỏi: "Anh ổn chưa vậy?"

Bùi Ngôn Khanh: "..."

"Em giúp anh liệu có phải sẽ nhanh hơn không?" Tô Niệm Niệm ngập ngừng hỏi.

Nghe vậy, trán của Bùi Ngôn Khanh giật giật, anh bắt đắc dĩ nhắm mắt lại: "Đừng nói chuyện."

"Thế anh ổn rồi thì nói với em một tiếng, em còn đặt nhà hàng ăn."

Bùi Ngôn Khanh: "..."

Tô Niệm Niệm cúi đầu, nghe Chú Đại Bi, đầu ong ong.

Mãi cho đến khi phát đến một phần ba bài Chú Đại Bi rồi, Bùi Ngôn Khanh mới hít sâu một hơi, xoa xoa mi tâm: "Tắt đi."

Tô Niệm Niệm yên lặng nhấn nút dừng, "Ổn rồi?"

Bùi Ngôn Khanh không trả lời vấn đề này, anh chỉ đứng dậy cầm áo khoác khoác lên người cô, "Đi thôi."

Tô Niệm Niệm nhìn anh tháo xuống chiếc tai thỏ trên đầu, bình tĩnh đánh giá lại mình một lúc, hơi hé đôi môi mỏng: "Em có mang theo quần áo không?"

Tô Niệm Niệm gật đầu, "Có."

"Trời lạnh." Bùi Ngôn Khanh nói, "Thay quần áo đi."

Tô Niệm Niệm liếc nhìn những chiếc lá bị gió lạnh thổi bay bên ngoài, và hiếm khi thấy cô nghe lời như vậy "Được." Cô quay người và đi vài bước, sau đó đột nhiên quay lại, giật lấy chiếc băng đô tai thả từ tay Bùi Ngôn Khanh rồi cầm lấy. Lợi dụng lúc anh không để ý, trực tiếp cài lên đầu anh.

"Đáng yêu quá." Tô Niệm Niệm cười híp mắt, ấn phím 'tách' để chụp ảnh.

Bùi Ngôn Khanh sững sờ mất một giây trước khi anh ý thức ra điều gì đang xảy ra, bất giác muốn cướp lại điện thoại.

"Không cho." Tô Niệm Niệm sớm đã có chuẩn bị, nhìn thấy bộ dáng ngốc nghếch của người đàn ông trong bức ảnh, cô bật cười thành tiếng.

Vẻ mặt bình tĩnh của Bùi Ngôn Khanh bị phá vỡ, anh lạnh lùng nói: "Xóa đi."

"Lêu lêu." Tô Niệm Niệm lè lưỡi, "Em sẽ không xóa."

"Anh phải trân trọng nó. Sau đêm nay, anh sẽ thêm một tuổi, hai mươi bảy, phải không?"

"Là hai mươi sáu."

"Cũng giống nhau vậy." Tô Niệm Niệm khế hừ một tiếng, "Đàn ông sao lại để ý tuổi tác như vậy chứ?"

Bùi Ngôn Khanh: "..."

Tô Niệm Niệm phớt lờ anh và chạy vào phòng thay quần áo. Sau khi thay đồ, cô âm thầm thêm filter con gái vào bức ảnh, vẽ hai đốm má hồng lên đó rồi lén đặt làm hình nền điện thoại.

Tô Niệm Niệm mặc thêm áo khoác ngoài lên, liếc nhìn chiếc áo giống kiểu mà Bùi Ngôn Khanh đang mặc, cô cong môi mỉm cười.

“Anh cầm bánh kem theo đi.”

Bùi Ngôn Khanh làm theo.

“Đều là anh làm lộn xộn kế hoạch của em lên đấy.” Tô Niệm Niệm liếc nhìn anh, “Vốn thời gian là dùng để ăn bánh kem, ai ngờ anh đã làm gì hả?”

Bùi Ngôn Khanh cười như không cười nhìn sang cô, “Anh cảm thấy thế có ý nghĩa hơn là việc ăn bánh kem đó.”

Tô Niệm Niệm: “.....”

Đây là cái tên đàn ông cầu gì vậy?!!

Hai người đi thang máy xuống lầu, sau khi lên xe, Bùi Ngôn Khanh hỏi cô: “Ở đâu?”

“Anh đợi em xem một chút.” Tô Niệm Niệm mở điện thoại, “Là một nhà hàng thịt nướng mới mở trên đường Nam Sơn, tên là Nhị sư huynh.”

Bùi Ngôn Khanh gõ vào máy hướng dẫn để xác định vị trí, “Nhà hàng này được đánh giá tốt à?”

“Không biết.” Tô Niệm Niệm lắc đầu, “Em nghe Sở Ninh nói nhà hàng này gần đây đang tổ chức sự kiện, vào ngày sinh nhật sẽ tặng thêm một đĩa thịt ba chỉ.”

Bùi Ngôn Khanh khựng lại, “Anh là ngày mai.”

Tô Niệm Niệm phản ứng lại, vừa vỗ lên đầu vừa trách móc nói: “Anh đèn đũa ba chỉ đây!”

Bùi Ngôn Khanh: "..."

Đặc biệt là vào cuối thu, trời bắt đầu tối sớm, Tô Diệm đứng trên quảng trường, nhìn những bảng hiệu nhà hàng sặc sỡ xung quanh mình, rồi bấm số điện thoại của Lục Huyền.

"Cậu nói nhà hàng tên là gì?" Trời có chút lạnh, Tô Diệm chỉ mặc một cái áo khoác mỏng màu đen, anh kéo chặt áo khoác, nghe Lục Huyền ở bên kia nói: "Tên là Nhị sư huynh, mới mở đó."

Tô Diệm nhìn quanh một vòng, phát hiện nhà hàng đối diện, nhìn từ ngoài vào trong đều chật kín người.

"Được rồi, tìm được rồi."

Chỗ ngồi mà Lục Huyền đặt là ở sảnh, anh mời khá nhiều người, một nhóm người chen chúc nhau.

Thấy xung quanh ồn ào, Tô Diệm ném hộp quà trong tay cho Lục Huyền, cau mày hỏi: "Sao anh không đặt phòng?"

"Chưa đặt trước." Lục Huyền nhận lấy chiếc hộp nhún vai: "Bên trong có một phòng riêng, nhưng không biết thổ hào từ phương nào, buổi sáng đã đặt gấp đôi tiền đặt cọc để đặt trước, nhưng đến giờ vẫn chưa đến."

Nói xong, anh thở dài nói: "So không nổi."

Tô Diệm liếc nhìn vị trí của phòng bao, nhếch môi dưới, "Quả thật nhiều tiền quá không có chỗ tiêu mà."

"Như này không bằng đổi chỗ đi."

Lục Huyền sờ sờ mũi: "Không phải là tặng thêm một đĩa thịt ba chỉ nếu đến đúng ngày sinh nhật sao? Làm sao có thể từ bỏ?"

"Được, được rồi, nhiều người không phải náo nhiệt sao?" Vương Thần kéo Tô Diệm ngồi xuống, nhẹ giọng nói: "Thiếu gia, chịu đựng một chút đi."

"Đúng vậy đúng vậy." Những người khác đồng thanh nói, "Tô thiếu gia đến muộn, thế nào cũng phải tự phạt ba chén?"

Tô Diệm không tự phụ, anh uống ba ly bia trước, và nói "chật chặt", "Tớ bây giờ sắp bị Bùi Ngôn Khanh vắt khô rồi." Anh lắc đầu, "Cuộc sống như này thật sự không phải để con người sống mà."

Lục Huyền hả hê và cười: "Ai bảo cậu là nhị ca làm chi? Nhiệm vụ nặng nề còn dài lắm."

Tô Diệm cảm thấy khó chịu nhất khi nghe những từ "nhị ca", và đẩy đầu Lục Huyền ra: "Biến đi."

Lục Huyền cũng rót cho mình một ly rượu, dường như đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, vui vẻ nói: "Bùi lão đại của chúng ta yêu đương rồi đó, các cậu biết không?"

Những người còn lại cũng không có nhiều phản ứng, "Chuyện này không phải cả bệnh viện đều biết rồi sao?"

Tô Diệm ngay cả mí mắt cũng không nhúc nhích, hừ một tiếng: "Nói thật, cô gái này thật sự là nghĩ không thông."

"Không." Lục Hiên đột nhiên thần bí lắc lắc tay, "Tin tức mới nhất này càng thêm kích động."

Tô Diệm hơi nhướng mắt, chờ câu tiếp theo.

"Bạn gái này của Bùi lão đại nghe nói không phải người lần trước."

Mọi người đang sôi sục.

"Gì?"

"Một hình mẫu cho đàn ông."

Lục Huyền mỉm cười, "Không đúng, người đến đưa thức ăn lần trước cùng lắm là người cầu hôn, và người xuất hiện gần đây mới là chính cung."

"Chính cung này, mấy tuần trước còn ở trong bệnh viện, đã đề lão đại của chúng ta lên ghế hôn, lại bị y tá Hàn nhìn thấy."

Có người há hốc mồm, "Kịch thích đến vậy cơ á?"

"Cmn kì diệu quá."

"Sư mẫu liệu có phải là kiểu phong tình hay không?"

Lục Huyền chớp mắt: "Cụ thể là ai? Y tá Hàn không nói với tớ biết vì để bảo vệ quyền riêng tư, nhưng nghe nói rằng là nhỏ hơn Bùi lão đại bảy hoặc tám tuổi."

"Cô gái tuổi này, cũng phong tình không nổi chứ nhỉ?"

Mọi người thờ dãi.

"Thật sự là không nhìn ra được." Có người trêu chọc: "Thích trẻ con à?"

"Nhất định là đơn thuần rồi."

Có người thờ dãi: "Nói đi nói lại vẫn là đàn ông thôi."

Tô Diễm không nói lời nào, chỉ rót rượu từng ly một, mí mắt phải không ngừng giật giật, trong lòng dâng lên một sự khó chịu không rõ, cuối cùng nghe được chủ đề của bọn họ càng ngày càng rõ ràng, anh sốt ruột đứng lên, "Tớ đi vệ sinh."

Sau khi Tô Diễm rời đi, một số người vẫn đang nói về nó, và Lục Huyền đã uống hơi nhiều, cho đến khi một giọng nữ quen thuộc đột nhiên xuất hiện

bên tai anh, nó trong trẻo và sạch sẽ, và nó ngọt ngào như chưa từng có.

"Mỹ nhân, giúp em tìm phòng bao ở đâu đi, trong này nhiều người quá."

Giọng nam theo sau rất quen thuộc, là kiểu mà đêm nào cũng vào giấc mơ làm tư liệu kinh dị, nhưng lúc này lại dịu dàng đến mức giống như một người khác, "Chậm lại, đừng động vào."

Lục Huyền nhất thời tự hỏi liệu mình có bị ảo giác do uống quá nhiều hay không, nheo mắt và quay đầu nhìn hai người bên cạnh. Có lẽ họ không nhìn thấy anh, họ chỉ đang tìm kiếm phòng bao đã đặt trước.

Anh che mặt, cố gắng giảm thiểu cảm giác hiện diện hết mức có thể, đồng thời ánh mắt quét qua bộ đồ thể thao giống nhau trên người hai người họ, thấy cử chỉ thân mật tự nhiên của họ.

May mà hai người họ vẫn chưa phát hiện ra bọn họ.

Mãi cho đến khi họ đi xa, Lục Huyền mới buông tay ra và nhìn chằm chằm vào những người còn lại trên bàn, những người biết Tô Niệm Niệm là ai.

Khóe miệng của Vương Thần giật giật: "Bùi, Bùi...cậu nhìn thấy không?"

"Thấy, tớ thấy rồi." Lục Huyền lại nhấp một ngụm bia, cố gắng tỉnh táo lại.

Ánh mắt của họ đều dán vào chiếc ghế mà Tô Diệm vừa ngồi.

"Cậu ấy có biết không?"

"Tớ đoán là không biết."

Khi Tô Diệm trở lại, anh nhận thấy rằng mọi người đang nhìn anh, và nó trông khá kỳ lạ.

Anh cau mày nói: "Nhìn cái gì mà nhìn?"

Anh ăn một miếng thịt và nhận xét khá khách quan: “Ngon lắm”.

“Trên mặt của tớ có hoa sao?” Thấy ánh mắt của những người này không tự chủ được, Tô Diệm trừng mắt nhìn lại một cái.

Lục Huyền ho nhẹ một tiếng, nhìn đi chỗ khác, dường như vô ý nói: “Anh Diệm, em gái của anh gần đây thế nào rồi?”

Tô Diệm nuốt miếng thịt trong miệng xuống, cảnh cáo nhìn anh: “Để làm gì? Tớ nói cho cậu biết, cậu đừng nghĩ lung tung.”

Lục Huyền: “Tuổi này của cô ấy, cũng nên yêu đương rồi.”

“Con bé không có.” Tô Diệm thản nhiên nói: “Tớ không gật đầu, con bé sẽ không dám.”

Trên bàn yên lặng, Tô Nhan kỳ quái ngẩng đầu, “Người hỏi cái này làm gì?”

“Nếu mà con bé giấu cậu lén lút yêu đương thì cậu có không hài lòng không?”

Tô Diệm trả lời không chút do dự: “Đánh gãy chân.”

Thấy Lục Huyền ngơ người, Tô Diệm lại nói thêm: “Đánh gãy chân tên đàn ông đó.”

Có nhiều tiếng ồn phát ra từ bàn bên cạnh, nhưng nơi này yên tĩnh đến mức dường như không ở cùng một thế giới.

Tô Diệm nghe thấy Lục Huyền gọi anh: “Anh Diệm.”

“Đến tận bây giờ, cả đời này của cậu có cái hồ nào không qua nổi không vậy?”

Tác giả có lời muốn nói

Tô Diệm: Sắp có rồi

Chương 64: Chương 64:

Bên trong phòng bao.

Phong cách trang trí của nhà hàng mới mở này không tệ. Đèn màu cam treo trên chiếc bàn gỗ màu đen. Mặc dù bán thịt nướng nhưng sự trang nhã nên có thì luôn không thiếu dù chỉ một chút. Trông giống như một nơi yên tĩnh trong hành lang quanh co của khu rừng. Nó có một cảm giác tuyệt vời, chẳng trách cô đã quyết định đặt ngay không cần chần chừ.

Tô Niệm Niệm mở hộp bánh, đếm nến và cắm từng cây vào bánh, "Em nghĩ bất kể anh bao nhiêu tuổi, sinh nhật nên có cảm giác lễ nghi, và anh nhất định phải ăn bánh ngọt."

"Anh là người thứ hai mà em tự tay làm bánh sinh nhật." Cô nghiêm túc nói: "Anh có cảm thấy vinh hạnh không?"

Bùi Ngôn Khanh: "Ai là người đầu tiên?"

Như nghĩ tới điều gì, Tô Niệm Niệm cười lạnh một tiếng: "Anh của em."

"Anh ấy một chút cũng không thích bánh ngọt. Anh ấy không ăn bánh ngọt, nhưng vẫn muốn em làm cho. Nói là chỉ để cắm nến cầu nguyện." Niệm Niệm hít sâu một hơi, nghiêng răng nói: "Lần trước em mang về ba con thiên nga nhỏ, anh ấy cướp mất hai con thiên nga nhỏ của em."

Không biết vì sao, lần này sau khi trách mắng Tô Diệm, sống lưng của Tô Niệm Niệm có chút ớn lạnh, nhìn chung quanh nói: "Bỏ đi, không nhắc tới anh ấy nữa, nhắc đến là khiến người ta thấy phiền lòng."

Bùi Ngôn Khanh gõ gõ tay phải lên mặt bàn màu đen, cười nói: “Anh nhớ, Tô Diệm từng nói trong khoa, cậu ta là người mà em sùng bái nhất.”

Như thể nghe thấy một trò đùa nào đó, Tô Niệm Niệm thậm chí còn cảm méo ngon nển, "Ồi mẹ ơi!"

“Người em sùng bái nhất rõ ràng là Lalisi mà!” Cô tức giận cười to, “Anh ấy cứ như vậy mà hủy hoại thanh danh của em khắp nơi sao?”

Bùi Ngôn Khanh hơi nheo mắt lại, hiển nhiên anh đã bỏ lỡ điểm mấu chốt: "Lalisi là ai?"

“Vậy là anh hỏi đúng người rồi.” Tô Niệm Niệm thậm chí còn không thèm cảm nển, hai mắt lấp lánh, hắng giọng một cái rồi nói: “Hoàng tử ba lê, Lalisi, là vũ công ba lê nổi tiếng khắp thế giới. Người đàn ông mà người học ba lê trên thế giới muốn được múa cùng nhất, là nam thần của em.”

"Ồ."

Tô Niệm Niệm nắm chặt tay và kích động nói: "Nếu em có thể tiến tới cuộc thi quốc gia này, có lẽ em có thể gặp anh ấy ở Anh."

"Ồ."

Trên bàn ăn nhất thời yên tĩnh, tiểu cô nương đối diện hiển nhiên không có tập trung, có lẽ trong đầu cô giờ toàn chỉ là cái vị ‘hoàng tử’ kia, Bùi Ngôn Khanh mím môi dưới, "Anh nhớ em nghỉ hè, sẽ làm cơm trưa nửa tháng cho Tô Diệm."

“Hai người các em cũng coi như là.” Anh gằn từng chữ: “Tình anh em đậm sâu.”

Tô Niệm Niệm khế hừ một tiếng: "Có lẽ là chuyện này đã khiến cho anh ấy bị ảo tưởng đó."

"Vậy em mỗi ngày đều đi đến bệnh viện, không phải vì anh trai của em, thế

vì cái gì?"

"Còn có thể vì cái gì nữa? Đương nhiên là để nhìn..." Chữ "anh" nói được nửa chừng, Tô Niệm Niệm đột ngột nuốt xuống những từ còn lại, nghẹn ngào nói: "Em chỉ thích mùi thuốc khử trùng trong bệnh viện. Một ngày hể không được ngủ là liền cảm thấy khó chịu, anh thấy không phục?"

"Ồ." Bùi Ngôn Khanh chậm rãi dời tầm mắt, "Vậy anh cho em mấy bình, mỗi ngày em có thể xịt lên người."

Tô Niệm Niệm: "..."

Cô cay đắng thắp tắt cả nến lên, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Đàn ông chó chết." Nhìn nhiều nến như vậy, cô nói thêm: "Còn già nữa."

Bùi Ngôn Khanh: "..."

Sau khi thắp hết nến, Tô Niệm Niệm tắt đèn trong hộp, ngồi trở lại đối diện với Bùi Ngôn Khanh, nhìn đôi lông mày thanh tú và đôi mắt dưới ánh nến phản chiếu của người đàn ông, cô chổng cằm nói: "Hãy ước một điều đi."

Bùi Ngôn Khanh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt anh dịu dàng, anh nói mà không cần suy nghĩ: "Ước xong rồi."

"Thế là xong rồi?" Tô Niệm Niệm cau mày, bất mãn: "Tùy tiện như vậy?"

Bùi Ngôn Khanh thổi tắt ngọn nến, "Đó là điều ước duy nhất vào lúc này." Dừng một chút, anh nhẹ nhàng nói thêm: "Ngày đêm đều muốn."

"Điều ước gì mà ngày đêm ghi tạc trong lòng?" Tô Niệm Niệm nghi ngờ nhìn anh, "Em có thể giúp anh thực hiện được không?"

Cô nhìn vào đôi mắt thâm sâu của người đàn ông, ánh mắt anh nhìn vào khuôn mặt cô, dừng lại một lúc, anh nhìn đi chỗ khác, "Tạm thời không thể."

Tô Niệm Niệm hừ một tiếng, “Thế chắc chắn là không có liên quan đến em rồi.”

Lúc này, điện thoại của Tô Niệm Niệm vang lên, cô cúi đầu nhìn, thấy là tin nhắn của Tô Diệm gửi đến.

“Đang có ở nhà không?”

Ngón tay cô hơi khựng lại, “Không có.”

“Thế đang ở trường à? Anh không mang chìa khóa, đợi một lát nữa tìm em lấy.”

Tô Niệm Niệm vội vàng trả lời lại: “Cũng không có ở đó!”

Vài giây sau, một cuộc gọi video từ bên đó truyền đến, Tô Niệm Niệm sợ đến phát điên, vội vàng cúp máy.

“Tô Diệm?” Bùi Ngôn Khanh liếc nhìn màn hình sáng lên trong tay của Tô Niệm Niệm, hiểu ra bật cười một tiếng.

Tô Niệm Niệm gật đầu, lông mày và đôi mắt của cô hiện rõ rối rắm: “Vậy mà muốn gọi video với em!”

“Cứ bắt đi.” Bùi Ngôn Khanh bắt đắc dĩ nói, “Anh cũng không nhảy vào cam.”

“Nhưng không biết hôm nay xảy ra chuyện gì.” Tô Niệm Niệm ấn ngực, “Nơi này đập nhanh lắm rồi.”

Bùi Ngôn Khanh không đáp lại, nhấp một ngụm trà: “Dù sao cậu ta cũng phải biết.”

“Đó là vấn đề thời gian.”

“Nhưng mà.” Tô Niệm Niệm hoảng sợ, “Em sợ anh ấy không tiếp nhận được, hơn nữa anh ấy sẽ đánh anh thì sao?”

Ngữ khí của Bùi Ngôn Khanh không dao động: “Anh để cậu ta đánh một cái.”

Cuộc gọi video bên kia lại truyền đến, giống như gắp một củ khoai tây nóng hổi, Tô Niệm Niệm đứng dậy, dựa lưng vào tường, giơ cao điện thoại, hướng mặt vào tường.

Giấy dán tường của cửa hàng này rất đặc biệt, trên đó còn có những bức tranh màu như tranh tường Đôn Hoàng nên thoạt nhìn có thể biết đây là một nơi nghiêm túc.

Đồng thời, bên ngoài phòng bao.

Đã gần 8:30 và một số khách đã rời đi, vì vậy nó yên tĩnh hơn nhiều.

Tô Diệm kiểm soát đi vệ sinh và đứng bên ngoài để tận hưởng làn gió mát. Đêm nay anh uống quá nhiều, bọn người Lục Huyền không biết chuyện gì xảy ra, thay phiên nhau rót rượu cho anh, vừa uống vừa nói: “Đời còn dài, có cái hồ nào mà không thể vượt quá chứ?”

Chịu không nổi, lại thêm bức mình không biết từ đâu ra, cho nên anh đi ra ngoài sẵn tiện kiểm tra cô.

Tô Diệm nhìn hình ảnh trên màn hình điện thoại, ngẩn ra trong chốc lát, xoa xoa mi tâm, còn tưởng rằng mình bị lóa mắt.

Anh đưa mắt nhìn vào nhà hàng, không ngừng so sánh giấy dán tường, liền nghe thấy Tô Niệm Niệm gọi anh: “Anh à? Anh còn đó không?”

Tô Diệm dùng mũi “ùm” một tiếng, uể oải hỏi: “Em đang ở đâu?”

“Em ra ngoài ăn.” Trong video, Tô Niệm Niệm cười đáng yêu nháy mắt với

anh, “Có một nhà hàng thịt nướng mới mở trên đường Nam Sơn.”

"Với ai?"

"Bạn."

"Nam và nữ?"

"... Nữ."

Tô Diễm đột nhiên cười nói: "Được."

"Vậy anh còn muốn lấy chìa khóa không?"

"Không cần lấy."

Nói xong, Tô Diễm cúp video, hít một hơi, xoay người trở lại nhà hàng.

Lục Huyền và những người khác chỉ tập trung vào việc uống rượu, và thịt trong nồi đã bị cháy, Tô Diễm không thể chịu đựng được nữa, vì vậy anh nhặt kẹp để nướng giúp.

"Diễm ca xiu nữa có quay về trường không?" Lục Huyền hỏi anh.

"Về nhà." Nói xong còn bổ sung: "Tớ ở chỗ này chờ em gái tớ."

Bàn ăn đột nhiên im lặng, Lục Huyền thiếu chút nữa phun rượu ra, "Em gái cậu?"

"Ừ." Tâm tình Tô Diễm tựa hồ rất tốt, thậm chí còn chủ động chia thịt nướng cho mấy người họ, "Tớ chờ con bé cùng nhau trở về."

Lục Huyền và những người khác nhìn nhau thất thần, và cuối cùng quyết định nhanh chóng kết thúc bữa tối, họ không thể chịu nổi cảnh tượng hôm nay.

Một số người uống rượu và vùi đầu vào im lặng để ăn thịt.

Tô Diệm gọi một cuộc điện thoại không đầu không đuôi, nhưng may mà sấm to như mưa nhỏ, Tô Niệm Niệm thả lỏng cúp điện thoại.

“Tô Diệm tìm em có chuyện gì sao?” Bùi Ngôn Khanh đã cắt một miếng bánh ngọt đặt trước mặt cô, ngón tay thon dài cầm kẹp gấp thịt nướng.

Tô Niệm Niệm đặt điện thoại xuống, thản nhiên nói: "Không có việc gì."

"Có lẽ anh ấy đang buồn chán."

Cô nhìn chằm chằm bánh ngọt và thịt nướng, thở dài: "Em ngửi thôi, nhìn anh ăn là được rồi."

Bùi Ngôn Khanh dừng lại, "Để kiểm soát cân nặng?"

Tô Niệm Niệm cắn một miếng rau diếp, đáng thương gật đầu: "Gần đây phải đi thi đấu, căn bản không tăng cân được dù chỉ là một chút."

“Ừm.” Bùi Ngôn Khanh vươn tay, cầm lấy bánh kem trước mặt cô, chậm rãi nói: “Vậy tốt nhất đừng nhìn.”

"Thịt giac k1ch thích vị giac, chỉ sợ em nhìn không được."

Tô Niệm Niệm: "... " Cô oán hận vụn khăn trải bàn, "Bạn trai chuẩn năm sao căn bản không giống anh thế này đâu."

“Thế nên phải như thế nào?”

“Anh ấy sẽ sợ em đói, sau đó uy hiếp rồi dụ dỗ em ăn.” Tô Niệm Niệm nhìn thịt ba chỉ trong chén anh, nuốt một miếng rau xuống.

“Anh ép em, em sẽ ăn à?”

"Vậy nên em đương nhiên phải kiên định với lập trường của mình rồi." Tô Niệm Niệm nghiêm túc nói.

Bùi Ngôn Khanh liếc cô một cái, "Vậy nên anh không ép em."

Tô Niệm Niệm nhìn anh chậm rãi cắn một miếng bánh, chậm rãi nhai, cuối cùng bình luận: "Tay nghề không tồi."

Tô Niệm Niệm nhai rau diếp như trút giận: "Em hỏi anh, nếu em mập lên anh có phải sẽ không thích em nữa không?"

Bùi Ngôn Khanh không trả lời, nhưng hỏi ngược lại: "Nếu là anh thì sao?"

"Đương nhiên là em không thích." Tô Niệm Niệm tự nhiên nói.

Bùi Ngôn Khanh liếc nhìn cô, đột nhiên cảm thấy không ngon miệng, anh đặt thìa xuống, "Cố ý?"

Tô Niệm Niệm thành công, cười nói: "Vậy anh ăn ít một chút đi."

"Chế độ ăn uống cân bằng." Bùi Ngôn Khanh hót kem trên bánh, đặt ức gà nướng lên đũa ăn tối, đưa tới, "Ăn một chút đi."

Tim của Tô Niệm Niệm đập điên cuồng nhìn cái đũa, cuối cùng kiên quyết vươn tay đón lấy, nói: "Em chỉ cần một miếng."

Bùi Ngôn Khanh bắt lực nhìn cô ăn hết miếng này đến miếng khác, chẳng mấy chốc trong đũa đã trống rỗng, người lương thiện đương nhiên không lên tiếng.

"Em thật sự chỉ muốn ăn một miếng." Sau khi bắt cần ăn hết, Tô Niệm Niệm đau khổ ôm đầu, "Thật sự là bắt cần."

Thần sắc của Bùi Ngôn Khanh bình tĩnh: "Anh tin tưởng em."

Tô Niệm Niệm đẩy đũa thức ăn ra, dùng khăn giấy lau miệng, "Tự có kỉ

luật.”

Với món lên không nhiều và bánh kem có thể mang đi, bữa ăn diễn ra nhanh chóng.

Trước khi đi, Tô Niệm Niệm nhìn miếng bơ trên đĩa mà Bùi Ngôn Khanh vừa để lại, hơi động tâm.

Cô móc tay về phía người đàn ông, "Lại đây."

Bùi Ngôn Khanh đến gần, nhìn vào cổ áo xiêu vẹo của cô, anh cúi đầu kéo khóa cô lại.

"Hôm nay còn có một tiết mục cuối cùng, anh biết là cái gì không?" Tô Niệm Niệm cười vô hại.

"Gì?"

Tô Niệm Niệm nhanh chóng dùng tay lấy một ít kem từ trong đĩa ăn, chét lên khuôn mặt của người đàn ông, thừa dịp anh ta ngơ ngác, cô rón rén chạy đi, vừa chạy vừa cười nói: "Trang điểm cho anh đấy."

Nói xong cô mở cửa chạy ra ngoài.

Tô Niệm Niệm chạy một đường, vòng qua đại sảnh, trực tiếp trượt đến quảng trường bên ngoài cửa hàng, tiếng cười vẫn vang vọng trong quán ăn.

Cô đứng trên quảng trường bên ngoài cửa hàng, nhìn chằm chằm vào cửa, nghĩ xem sau này mình sẽ cầu xin sự thương xót như thế nào.

Đợi hồi lâu rồi không đợi nổi, cô có chút luống cuống.

Tô Niệm Niệm sợ hãi run rẩy cho đến khi cô bị ôm từ phía sau, cô muốn thoát ra, nhưng ngay sau đó miếng bánh kem đã bị bôi lên mặt cô.

Giọng nói của người đàn ông trầm thấp: "Còn chơi không?"

"Anh còn nhiều lắm."

"Em sai rồi." Biết tình thế bất lợi, Tô Niệm Niệm nhẹ giọng cầu xin tha thứ.

"Anh từ đâu đến?" Cô rõ ràng nhìn chăm chăm vào cửa.

"Cửa sau."

Tô Niệm Niệm: "... " Thất trách rồi.

Cô đỏ mặt rử mắt: "Mau lau cho em đi, ở đây nhiều người như vậy, em không cần mặt mũi à?"

Bùi Ngôn Khanh bật cười, xoay người trong lòng lại, cười nói: "Mèo nhỏ." Nói xong, anh giơ điện thoại lên chụp một tấm.

Thấy cô sắp bùng nổ, anh thả cô xuống, cầm khăn giấy lau sạch kem trên mặt cô từng chút một.

"Khốn nạn." Tô Niệm Niệm lau xong mới dám chửi bậy, "Một lát nữa đưa em xem anh chụp như thế nào?"

Tâm trạng của Bùi Ngôn Khanh rất tốt, anh hỏi: "Đi thôi?"

"Phải quay lại thôi." Tô Niệm Niệm kéo ống tay áo anh nói: "Tiền đặt cọc so với bữa tối còn đắt hơn nhiều."

Hai người cách cửa tiệm không xa, Bùi Ngôn Khanh nắm tay cô đi về.

Đi tới cửa tiệm, Tô Niệm Niệm đẩy cửa ra, khi ngược mắt lên, cô cảm thấy có một luồng ánh mắt mạnh mẽ, cô nghiêng đầu nhìn sang.

Tô Diệm nửa người dựa vào tường, mặt không chút thay đổi nhìn bọn họ từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng ở trên tay hai người, nở nụ cười không

chút ầm ập.

“Giải thích một chút chứ?”

Chương 65: Chương 65:

Thời gian dường như đứng yên.

Tô Niệm Niệm bất lực nhìn bàn tay giữ bên hông của Tô Diệm không ngừng siết chặt, siết chặt hơn nữa, như thể một giây nữa là anh sẽ đánh ai đó một cách đầy thô bạo, da đầu cô sắp nổ tung, cô không thể kiểm soát tiến lên một bước, cản trước mặt Bùi Ngôn Khanh.

Khi một người đến một thời điểm quan trọng nhất định, rất dễ dàng để phá vỡ chiếc bình, Tô Niệm Niệm bất giác ánh mắt bị đè nén của Tô Diệm, "Nếu không thể..." Cô nuốt nước bọt, "Anh gọi em một tiếng sư mẫu?"

Lúc này đã gần mười giờ, trong nhà hàng phần đa khách đều đã rời đi, ngoại trừ bàn của Lục Huyền còn chưa kịp bỏ chạy, chỉ có vài âm thanh lác đác của nhân viên phục vụ thu dọn bàn.

Tô Diệm tức giận đến máu sôi sục khắp người, cũng vì uống quá nhiều rượu, anh bị chóng mặt và không thể đứng yên một lúc, vì vậy anh chỉ có thể giữ chặt góc bàn, suýt nữa là ngã xuống.

Cô em gái này, không thể cần nữa.

Thấy dáng vẻ có hơi ngạc nhiên của Tô Diệm, Bùi Ngôn Khanh tiến lên một bước kéo anh lại, đồng thời giữ anh lại, cau mày nói: "Hít thở sâu."

Quá bất lực rồi

Tô Diệm giơ một ngón tay, hung hăng nói: "Bùi Ngôn Khanh, anh chờ một chút, chờ tôi tỉnh lại rồi tính sổ với anh."

Giây tiếp theo, anh không chống cự, cam chịu ngất đi.

Bùi Ngôn Khanh: “.....”

Tô Niệm Niệm bị dọa, cô đi lên phía trước nhìn Tô Diệm, lo lắng hỏi: “Anh trai em làm sao vậy?”

“Không có chuyện gì nghiêm trọng.” Bùi Ngôn Khanh đỡ người dậy, nhàn nhạt nói: “Uống nhiều rượu quá thôi.”

“Em đi lấy tiền cọc đi, anh lên xe đợi em.”

Dáng vẻ không luống cuống của Bùi Ngôn Khanh khiến Tô Niệm Niệm cảm thấy nhẹ nhõm, và sau khi lấy lại tiền đặt cọc, cô đã đứng phải Lục Huyền.

Tô Niệm Niệm bối rối gật đầu với anh, Lục Huyền vuốt ót mình, do dự một lúc rồi đột nhiên lùi lại hai bước, vẫy vẫy tay rồi nói với cô: “Tiếng sư mẩu này để anh gọi trước cho, sau này bên đó Bùi lão đại xin hãy chiếu cố anh nhiều nhé.”

Thấu tình đạt lý.

Tô Niệm Niệm ngoan ngoãn khum tay: “Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ.”

Sau khi chào hỏi xong, vừa định rời đi, Lục Huyền gọi ngăn cô lại, “Cái đó, nói với Bùi lão đại, cẩn thận Diệm nhé.”

“Diệm ca có thể bẻ gãy chân anh ấy đó.”

Tô Niệm Niệm nghiêm túc suy nghĩ một lúc, cô cảm thấy khả năng chém gió của Tô Diệm có hơi nhiều rồi.

Cô nói, “Chi bằng đợi anh ấy tỉnh lại rồi nói tiếp.”

Lục Huyền: “...” Anh sai rồi, chất lượng tâm lý của Tô Diệm so với anh tưởng

tượng còn yếu ớt hơn.

Tô Niệm Niệm đến bãi đậu xe để tìm xe của Bùi Ngôn Khanh, qua cửa sổ phía sau, cô thấy Tô Diệm đang nằm thẳng, Bùi Ngôn Khanh đã chu đáo đặt anh ở một vị trí rất thoải mái.

Cô mở cửa ghế sau ra, đặt chân của Tô Diệm xuống, rồi ngồi vào trong, “Quay về nhà em đi.”

Bùi Ngôn Khanh quay đầu nhìn cô, “Không ngồi đằng trước?”

“Em chột dạ.” Tô Niệm Niệm nói.

Bùi Ngôn Khanh cười, không nói gì, chỉ đưa tay vào số, khởi động xe.

Không biết vì sao, Tô Niệm Niệm không hề thấy anh có chút bối rối, ngược lại rất vui vẻ?

Cô tìm một cái gối đặt dưới đầu Tô Diệm, đặt tay lên tựa lưng của hàng ghế đầu: “Anh không sợ à?”

Bùi Ngôn Khanh: “Sợ cái gì?”

Tô Niệm Niệm đe dọa: “Anh trai em nói rằng anh ấy sẽ đánh gãy chân anh.”

“Em nữ à?”

Ủy mị.

Tô Niệm Niệm ghen ngào nói: “Anh ấy đánh luôn em thì làm sao đây?”

“VẬY anh nằm viện mấy tháng, coi như nghỉ ngơi đi.” Bùi Ngôn Khanh nhìn không chớp mắt.

Tô Niệm Niệm có chút sợ hãi.

"Anh có thể đánh bại anh trai của em?"

Bùi Ngôn Khanh liếc môi, "Nếu anh đứng yên, cậu ấy mới có thể đánh gãy chân anh."

"Vậy thì ngày mai anh tránh được thì tránh đi." Tô Niệm Niệm nói: "Anh trai em không tìm ra người, đợi qua một thời gian nữa là người ngoài."

"Không cần." Bùi Ngôn Khanh nói, "Tố chất tâm lí của anh tốt hơn cậu ta một chút."

Tô Niệm Niệm: "..."

Khi đến dưới nhà, Bùi Ngôn Khanh kéo Tô Diệm ra khỏi ghế sau và dễ dàng cõng anh lên, Tô Niệm Niệm chạy lên trước và mở cửa.

"Phòng của anh ấy ở lầu hai." Tô Niệm Niệm liếc nhìn cầu thang, quả quyết nói: "Đặt anh ấy lên sô pha là được."

Bùi Ngôn Khanh rõ ràng là không đủ kiên nhẫn để bế người lên lầu, vì vậy Tô Diệm bị đặt trên ghế sô pha và cau mày khó chịu.

Tô Niệm Niệm đi nấu một bát canh giải rượu cho Tô Diệm, đánh thức anh: "Anh, uống chút canh đi."

Tô Diệm nhất định là say thê, anh mở mắt ra, đôi mắt phượng xé lên rũ xuống, nhìn chằm chằm Tô Niệm Niệm hơn mười giây, nhàn nhạt nói: "Em gái tôi không còn nữa."

Tô Niệm Niệm: ?

"Em gái tôi bị lợn vây quanh rồi."

Tô Niệm Niệm vô thức nhìn Bùi Ngôn Khanh đang ngồi nghiêng, vẻ mặt không ấm áp, và anh liếc nhẹ Tô Diệm.

“Anh có lỗi.” Vẻ mặt của Tô Diệm trở nên đau khổ, ngữ khí lười biếng thường ngày nghe có vẻ nghiêm túc: “Là anh không bảo vệ được em gái mình, để Bùi cầu cầu có cơ hội lợi dụng.”

Mí mắt của Tô Niệm Niệm giật giật, sau đó nhìn về phía “Bùi cầu cầu” phiên bản người thật, không nói được gì.

“Ngay từ đầu, đáng lẽ anh không nên để em gái anh đi đưa báo cáo.” Tô Diệm lẩm bẩm như đang tụng kinh, “Nếu thời gian có thể quay lại, anh thà không tốt nghiệp còn hơn.”

Bùi Ngôn Khanh trông rất nghiêm túc: "Vậy trong lòng cậu, người nào xứng với Niệm Niệm?" Anh dừng lại một chút, "Tôi sẽ cố gắng hết sức..."

Tựa hồ vừa mới chú ý tới bên cạnh có người, Tô Diệm đột nhiên nghiêng đầu, híp mắt trong chốc lát cẩn thận nhận diện, đuôi mắt dần dần đỏ lên. Anh đột ngột đứng dậy, giơ tay đấm qua, một âm thanh va chạm vang lên một cách chói tai.

Tô Diệm dường như đã hoàn toàn mất trí, túm lấy cổ áo của người đàn ông và đè anh xuống ghế sofa để đánh anh, “Bùi Ngôn Khanh, anh vậy mà lén lút sau lưng tôi để lừa em gái tôi! Tô Niệm Niệm gọi anh là chú, vậy mà anh cũng có thể làm điều đó ! Coi anh là cố vấn của tôi, cho dù hôm nay tôi bị treo trên cột pháp luật, tôi cũng sẽ đánh anh đến mức không tìm được nhà của mình thì thôi.”

Bùi Ngôn Khanh thậm chí không đánh trả, đôi mắt anh không hề lảng tránh, như thể anh không cảm thấy đau đớn, anh không nói một lời.

Tô Niệm Niệm nhìn thấy cảnh này vô cùng sợ hãi, đau khổ ôm Tô Diệm: "Anh ơi, đừng đánh nữa."

Tô Diệm bị rượu làm xúc tác, so với bình thường còn có chút bốc đồng, anh cười lạnh: "Làm sao, em cảm thấy khó chịu sao?"

Chuyện này là lỗi của mình, nhất định phải gánh chịu cơn giận của Tô Diệm, Tô Niệm Niệm lắc đầu: "Em là đau lòng cho cái tay của anh."

Tô Diệm không bị mắc bẫy bài này của cô nữa, khịt mũi: "Qua một bên đi."

Tô Niệm Niệm nhìn thấy hốc mắt bầm tím và miệng đỏ ngầu của Bùi Ngôn Khanh, làn da của anh đã trắng bệch, và bộ dạng của anh đặc biệt khiến người ta kinh ngạc, cô không thể chịu đựng được nữa, kéo ống tay áo của Tô Diệm, nhẹ nhàng nói: "Anh, anh thật sự đừng đánh nữa."

Cô đứng chắn trước mặt Bùi Ngôn Khanh và cắn môi: "Muốn đánh thì đánh em đi."

"Niệm Niệm, anh không sao." Bùi Ngôn Khanh nhẹ nhàng kéo người đó ra, giọng nói nhẹ nhàng: "Tay cậu ấy không đủ khỏe."

Tô Diệm tặc lưỡi, không nói lời nào vô nghĩa, kéo Tô Niệm Niệm qua một bên, chỉ lên lầu: "Đi lên trên cho anh."

"Niệm Niệm, đi lên đi." Bùi Ngôn Khanh: "Một lát nữa sẽ ổn thôi."

Tô Niệm Niệm đứng tại chỗ do dự một hồi, đáng thương nhìn Tô Diệm, không nháy mắt nói: "Anh, sau này anh muốn ăn gì em cũng làm, em..."

"Nếu em nói thêm một từ, anh sẽ đánh thêm."

Tô Niệm Niệm bị mắc nghẹn, và liên tục nháy mắt với Bùi Ngôn Khanh ý muốn bảo anh hãy đi đi, nhưng người đàn ông này chỉ lắc đầu với cô, thế nên cô đi lên lầu mà không dám quay đầu lại.

Phòng khách yên tĩnh trở lại, Tô Diệm từ trên cao nhìn xuống người đàn ông, khuôn mặt như ngọc đầy vết sẹo.

Bùi Ngôn Khanh hất cằm, trầm giọng nói: "Còn đánh không?"

"Hừ." Tô Diệm không khách khí với anh chút nào, dùng sức giáng xuống

một quyền.

Bùi Ngôn Khanh rít lên một tiếng, lau vết máu trên khóe môi, "Lần nà mạnh hơn một chút rồi."

"Tại sao anh không đánh trả?"

Nếu anh đánh trả, Tô Diệm cảm thấy rằng mình vẫn có thể đánh anh một cách nghiêm túc, nhưng bây giờ trông anh như thế này, cho dù có cố gắng như thế nào cũng cảm thấy một sự ngọt ngào trong lòng.

"Bởi vì Niệm Niệm."

Ánh mắt của Tô Diệm trở nên lạnh lùng: "Anh cho rằng nếu không đánh trả, tôi có thể đồng ý sao?"

Một giây sau, "Ầm" một tiếng, một trận đau nhói ập đến với Tô Diệm, cả người bị đánh ngã, choáng váng tại chỗ.

Anh sớm đã biết sức mạnh của Bùi Ngôn Khanh, nhưng không ngờ lại mạnh như vậy, nửa bên má đều tê dại.

Bùi Ngôn Khanh đứng lên, vặn khớp ngón tay, "Vậy tôi sẽ không khách khí với cậu."

Anh quỳ xuống, cầm lấy cổ áo của Tô Diệm, từng chữ một nói: "Cậu biết tác phong của tôi rồi, cũng nên biết rằng tôi đối với Niệm Niệm hoàn toàn nghiêm túc."

"Cậu có đồng ý hay không đối với tôi cũng không có ảnh hưởng gì." Bùi Ngôn Khanh nói, "Nhưng vì hạnh phúc của cô ấy, tôi sẽ tận lực làm cho cậu cảm thấy vui vẻ."

Tô Diệm tức giận cười, tại sao anh không nhận ra rằng người này điên như vậy?

"Nếu tôi buộc Tô Niệm Niệm rời bỏ anh thì sao?"

Anh cảm giác được cổ áo của mình bị siết chặt, ánh mắt thâm thúy của Bùi Ngôn Khanh sâu nhìn không thấy đáy, anh cười nói: "Cậu sẽ không."

"Tại sao?"

"Bởi vì cậu cũng sợ cô ấy sẽ ghét cậu."

Tô Diệm nói: "Anh hơi tự tin quá rồi đấy? Dựa vào đâu anh cảm thấy con bé sẽ bởi vì anh mà ghét người mà con bé sùng bái nhất?"

"Sùng bái nhất?" Như nhớ lại thứ gì đó, Bùi Ngôn Khanh thật sự không nhịn được nữa: "Tại sao cậu tin là cô ấy...sùng bái cậu nhất?"

"Con bé đưa báo cáo đến cho tôi, làm cơm cho tôi, chửi anh cùng với tôi."
Tô Diệm lôi ra từng việc một để chứng minh: "Ngay cả quà trung thu cũng đặc biệt làm cho tôi."

"Vả lại, từ nhỏ đến lớn, người xung quanh ngoại trừ tôi, còn có ai có thể vào mắt con bé?"

Tô Diệm nhìn Bùi Ngôn Khanh, không biết vì sao mà anh cảm nhận được trong mắt Bùi Ngôn Khanh hiện lên một tia đồng cảm, dường như nhìn thấu tất cả, điều này khiến người ta vô cùng khó chịu.

Bùi Ngôn Khanh không nói gì, chỉ đứng dậy, "Hộp thuốc đâu?"

Tô Diệm chỉ vào tủ và chế nhạo: "Mới vậy mà đã muốn bôi thuốc rồi? Thật đáng xấu hổ?"

Bùi Ngôn Khanh cầm lấy hộp thuốc bắt đầu bôi thuốc cho mình, chậm rãi nói: "Dù sao thì Niệm Niệm cũng rất thích khuôn mặt của tôi."

"Hừ." Tô Diệm không cam lòng, cầm canh giải rượu uống ực ực, nhưng trên mặt vết thương lại bị ảnh hưởng, làm cho anh đau đến mức phát

hoảng.

“Bôi thuốc xong có thể đi rồi.” Tô Diệm lạnh lùng nói.

Sau khi Bùi Ngôn Khanh bôi thuốc xong và đóng hộp thuốc lại, anh không định gặp Tô Niệm Niệm nữa, anh cũng không muốn cô nhìn thấy anh như thế này.

Trước khi đi, anh liếc nhìn Tô Diệm đang nhắm mắt nghỉ ngơi trên sô pha, “Yên tâm đi, chỉ cần cô ấy nguyện ý, tôi sẽ cưới Niệm Niệm.”

Tô Diệm đột nhiên mở mắt ra, tức giận nói: “Trong vòng năm năm, không thể nào!”

“Ừ.” Bùi Ngôn Khanh thẳng thắn nói, “Nhưng vẫn muốn cảm ơn anh về đã chấp nhận mối quan hệ của chúng tôi.”

Không đợi Tô Diệm phản ứng, Bùi Ngôn Khanh đóng cửa rời đi.

Một lúc sau, người dường như có phản ứng, và tiếng đập bàn tức giận phát ra từ trong phòng.

Tô Niệm Niệm ở trong phòng không yên cho đến khi cô nhận được tin nhắn từ Bùi Ngôn Khanh, anh nói anh vẫn ổn, đã đi về rồi.

Tô Niệm Niệm lặng lẽ đi xuống lầu, và nhìn thấy Tô Diệm với đôi mắt nhắm nghiền đang dựa vào ghế sô pha.

Tô Niệm Niệm đột nhiên có chút bất động, vịn vịn ngón tay, thấp giọng gọi: “Anh.”

Tô Diệm mở mắt ra, không nói gì, chỉ vỗ vỗ bên cạnh, ra hiệu cho cô đi qua đây ngồi.

Tô Niệm Niệm bật đèn lên, nhìn thấy Tô Diệm khó chịu nheo mắt lại, “Thực xin lỗi.”

Khi không nhận lại được phản hồi, cô nói một lần nữa, "Em xin lỗi."

Tô Diễm cũng đã tỉnh rượu được chút, lửa giận cũng nguội bớt, "Xin lỗi cái gì?"

"Em không nói thật cho anh biết sớm." Tô Niệm Niệm thành thật nói.

Tô Diễm: "..."

"Việc xảy ra từ khi nào?"

"Vào ngày Tết Trung thu."

Tô Diễm cau mày suy nghĩ một chút, sau đó cười ra tiếng: "Buổi tối mua quà cho anh?"

Tô Diễm không dám nói gì.

"Rất thích anh ta?"

Tô Niệm Niệm trịnh trọng gật đầu, "Em thích."

"Em thích anh ta ở điểm gì?"

"Tất cả đều thích." Giọng nói của Tô Niệm Niệm càng ngày càng nhỏ.

"Chia tay được không?"

Tô Niệm Niệm sửng sốt, lo lắng xoa xoa đầu ngón tay, "Anh à, anh không cần phải chia tách đôi uyên ương chứ?"

Tô Diễm cho rằng mình bị ảo giác, cố ý nói: "Anh chính là không cho phép, em muốn thế nào?"

“VẬY từ nay về sau không cho chị dâu vào nhà, chúng ta cùng nhau hại tổn thương đi, cô độc đến già.” Tô Niệm Niệm trừng mắt nhìn anh.

Không biết vì sao, Tô Diệm cười nói: "Xem ra anh quan trọng hơn anh ta."

"VẬY anh, anh có đồng ý không?" Tô Niệm Niệm cảnh giác nhìn anh.

Tô Diệm không có trả lời, chỉ là phát phát tay, "Đem hộp thuốc lại đây, bôi thuốc cho anh."

Tô Niệm Niệm lúc này mới chú ý tới vết thương trên mặt anh, "Anh, anh cũng bị thương sao?"

Tô Diệm ậm ừ: "Em vừa rời đi là anh ta đánh anh đấy."

"Anh ấy quá đáng như vậy sao?" Tô Niệm Niệm nhìn vết bầm tím với sự đau khổ.

Tô Diệm khẽ hừ một tiếng, không nói chuyện.

Sau khi Tô Niệm Niệm bôi thuốc xong cho anh, cô không nhịn được hỏi lại: "Anh."

"Anh có đồng ý không?"

Tô Diệm: "Em bảo anh ta gọi anh một tiếng anh đi, anh sẽ suy nghĩ chút."

Tô Niệm Niệm: "..."

Trước khi đi ngủ, Tô Niệm Niệm nằm trên giường và nhắn tin lại cho Bùi Ngôn Khanh.

“Ý của anh em, có vẻ như là đồng ý rồi.”

Bên kia rất bình tĩnh, “ừm.”

“Nhưng mà phải uất ức cho anh rồi, gọi anh ấy một tiếng anh.”

Tô Niệm Niệm nhìn thấy tin nhắn đối phương, cô ngồi thẳng dậy.

“Để cậu ta chính miệng nói với anh đi.”

Cô vò tóc, tại sao hai người này khó xử lí thế?

“Em không quản nổi rồi, hai người tự quyết đi.”

Ngày hôm sau, Bùi Ngôn Khanh đã nhận được điện thoại từ Lăng Tịnh vào sáng sớm, bảo anh về lại dinh thự Đỉnh Thượng,

"Lão tam à, hôm nay mẹ tự nấu sinh nhật cho con."

Bùi Ngôn Khanh suy nghĩ một chút, "Một lát nữa con sẽ quay về."

“Con xem, con có thể đưa Niên Niệm về nhà một chút không?”

Bùi Ngôn Khanh nhìn mình trong kính, và nói một cách dứt khoát: "Cô ấy phải tập luyện."

“Ồ.” Lăng Tịnh thất vọng nói: “Mẹ nhớ ra rồi, hình như Ninh Ninh có nói phải tập luyện.”

Bà thở dài: “Ồi, đồ ăn này cũng đã làm hết rồi, tiếc thật.”

Bùi Ngôn Khanh: "..."

Khi Bùi Ngôn Khanh đến, anh thấy cả nhà Bùi Ngôn Chi cũng ở đó, anh vừa vào cửa, Bùi Điềm đã chạy tới, định ôm đù anh như thường lệ, sau khi nhìn rõ mặt anh liền nhảy ra xa.

Bùi Điềm che mặt lảm nhảm nói: "Chú, hu hu hu, làm sao biến dạng như vậy? Mặt sưng như tờ giấy."

Bùi Ngôn Khanh vừa mới tháo khẩu trang ra: "..."

Động tác này lập tức thu hút sự chú ý của những người khác trong phòng.

Bùi Ngôn Khanh liếc qua và chậm rãi thở dài: "Ừa."

Trình Cảnh cũng sững sốt, "Lão tam, em làm sao vậy?"

Lăng Tịnh đang bận rộn với di giúp việc trong bếp nghe thấy tiếng động liền chạy ra, nhìn thấy bộ dạng của đứa con trai út, bà run rẩy nói: "Con bị ai tìm đến trả thù? Hay là bệnh viện ồn ào cái gì?"

"Sao xui xẻo đến mức này vậy, ngày sinh nhật của mình mà bị dày vò đến mức này?"

Người tôn vinh cái đẹp Bùi Diễm không dám nhìn thẳng vào anh nữa, "Chú, chú không được để di nhỏ nhìn thấy chú."

Bị xem như khí, Bùi Ngôn Khanh không thể chịu đựng được nữa, anh lấy khẩu trang ra và đeo lại.

Trước sự chất vấn liên tục của Lăng Tịnh, anh đã thú nhận: "Là anh trai của Niệm Niệm đã đánh con."

Những lời này vừa nói ra, Lăng Tịnh như bị điểm huyết, bà im lặng với một lương tâm cắn rứt.

"Thì ra là chú xấu xa đó!" Bùi Diễm nắm chặt tay.

Bùi Ngôn Chi cười lạnh: "Quả nhiên cầm thú phải có người xử lý."

Lăng Tịnh trừng mắt nhìn anh, sau đó hỏi Bùi Ngôn Khanh: "Thế anh trai con bé nói gì? Đánh một trận đã bớt tức chưa?"

"Cũng ổn rồi." Bùi Ngôn Khanh

"Vậy thì đánh cũng đáng." Lăng Tịnh hài lòng vỗ vai con trai út: "Con dâu ngoan ngoãn của mẹ sẽ vào nhà mình, cũng sắp đến ngày đó rồi."

Giống như nghĩ tới cái gì, Bùi Ngôn Chi nhẹ giọng nói: "Mẹ, lần trước mẹ với ba bị ông cụ đuổi ra khỏi nhà à?"

"Lão tam cũng bị đánh đến chảy cả máu đầu."

"Mẹ nói cái này sao mà gọi là sắp đến ngày đó rồi?"

Lăng Tịnh thực sự không thích cách làm việc của Bùi Triết, nghe vậy bà bĩu môi: "Mẹ lén cầm hộ khẩu của lão tam ra, cũng phải để thằng bé đi đăng kí chứ."

"Không." Bùi Ngôn Khanh lắc đầu, "Con sẽ dẫn cô ấy vào cửa một cách công khai."

Bùi Ngôn Chi tiếp tục dội gáo nước lạnh, "Cô gái này đồng ý lấy cậu từ khi nào? Suy nghĩ nhiều quá rồi đấy."

Bùi Ngôn Khanh: "..."

Lăng Tịnh: "..."

Cơn gió lạnh nửa đêm thổi bay hơi nóng cuối cùng của mùa hè, những chiếc lá phong úa vàng cuộn tròn và rơi khỏi cành.

Thời gian thi đấu càng ngày càng gần, đã là ngày thứ ba trước ngày thi đấu toàn quốc.

Tô Niệm Niệm một mình ra khỏi phòng khiêu vũ, suy nghĩ về những gì Trì Quân vừa nói riêng với cô.

"Niệm Niệm, điều hiếm có nhất trên con đường khiêu vũ chính là ý chí và tình yêu ban đầu không thể lay chuyển. Đó là mười năm bền bỉ và kiên trì."

Vinh quang và thất vọng nhất thời không quan trọng. Đừng sợ thất bại, không thẹn với lòng là được.”

"Cô rất coi trọng em."

Như được tiếp thêm sức mạnh, Tô Niệm Niệm cảm thấy như mình đang bước trên mây, cô cảm thấy rất hạnh phúc.

Kiểm chân lên, cô xoay người và đi về phía trước.

Đột nhiên, một giọng nam khàn khàn từ trên đỉnh đầu truyền đến.

"Niệm Niệm."

Tô Niệm Niệm dừng lại, ngơ ngác nhìn lên, rồi vượt qua anh muốn rời đi.

Mà hành động này hiển nhiên chọc giận Lý Thành Tinh, hai mắt anh đỏ ngầu, "Đứng lại."

"Không phải cậu rất đặc ý sao?"

Khoảng thời gian này Lý Thành Tinh không đến lớp nhiều, Tô Niệm Niệm cũng đã lâu không gặp, cũng không biết khoảng thời gian này anh đã làm cái gì, hình như đang có bệnh gì đó.

Tô Niệm Niệm gật đầu: "Tôi khá tự hào."

"Cậu có biết Bùi Ngôn Khanh đã làm cái gì không?" Lý Thành Tinh cắn cắn môi nút nẻ, tức giận nói: "Anh ta chặn hết mọi đường đi của tớ."

"Trong giới giải trí, không có tài nguyên, đó là đường cùng."

Tô Niệm Niệm rất bình tĩnh: "Cho nên?"

"Tớ cho cậu một cơ hội cuối cùng, nói với anh ta, dừng tay lại."

Cái này gọi là cái gì? Bất lực thịnh nộ?

“Chuyện của anh ấy, tôi quản không nổi.” Tô Niệm Niệm tặc lưỡi: “Hơn nữa, tại sao tôi phải giúp cậu?”

Sự đấu tranh trong mắt Lý Thành Tinh dần dần nguội đi, "Trông tôi thật nực cười mà, vậy mà còn niệm tình cũ, thương cảm cho cậu."

Vẻ mặt của anh âm trầm: "Cậu sẽ hối hận."

Chương 66: Chương 66:

Trạng thái của Lý Thành Tinh bây giờ rất giống với một bệnh nhân vừa được bệnh viện thứ ba trả về, và cũng giống như một nhân vật phản diện trong phim truyền hình phải ăn cơm hộp.

Tô Niệm Niệm căn bản chẳng để anh ta vào trong mắt, rất nhanh cũng quên bèn anh, tập trung vào việc chuẩn bị cho cuộc thi quốc gia sẽ diễn ra hai ngày sau.

Đêm hôm đó, khi Tô Niệm Niệm từ phòng khiêu vũ trở về thì đã rất khuya, sau khi trở về thu dọn hành lý chuẩn bị cho cuộc thi, trước khi chuẩn bị đi ngủ mới nhìn thấy tin nhắn dài tràn cả màn hình của Hàn Duệ.

Hàn Duệ đã gửi cho cô một số ảnh chụp màn hình, Tô Niệm Niệm bây giờ mới chú ý đến đó là nhóm chat fan của Lý Thành Tinh, nhóm này tràn ngập ngôn ngữ teencode khiến người ta hoa mắt. Từ bảy giờ đến giờ, sự thù địch bên trong nhóm chat ngày càng nặng nề.

Lúc đầu, có vẻ như chỉ ở trong nhóm, nhưng đợi đến khi Tô Niệm Niệm nhìn thấy, những người hâm mộ này đã tự động đăng các bài lên trên Weibo #Xin tư bản hãy buông tha cho Lý Thành Tinh.

Hàn Duệ giải thích.

“Gần đây tài nguyên của ca ca chị bị tư bản hút máu, mấy người hâm mộ chân chính cũng không ngồi yên được, cùng nhau thành lập studio, phản ứng ở đó chị cảm thấy rất kỳ lạ, em gái, nói như này không phải là em chú?”

Hàn Duệ sợ cô hiểu lầm lập trường của mình, sau đó lại bổ sung: “Đừng sợ em gái, chị nhất định không trách em, hơn nữa em đã có Bùi thần tiên của chúng ta rồi, cũng không cần phải dính lấy ca ca của chị.”

Tô Niệm Niệm nhìn chăm chăm hai chữ ‘dính lấy’, nhất thời không biết nên làm biểu cảm gì.

Lý Thành Tinh nghĩ mình là keo 502, ai cũng có thể dính chắc.

Tô Niệm Niệm còn đang loay hoay xem ngôn ngữ của fan anh ta, giường đột nhiên động đậy, Sở Ninh vén rèm sang một bên, "Niệm Niệm, cậu thấy chưa?"

Với vẻ mặt khó coi, cô ấy chỉ vào điện thoại của mình: "Weibo."

"Hotsearch luôn rồi? Nhanh như vậy?" Tô Niệm Niệm vừa định bấm Weibo, lại bị Sở Ninh ngăn lại, nắm chặt điện thoại: "Đừng đọc."

"Lý Thành Tinh bị bệnh, fan của cậu ta cũng vậy."

Tô Niệm Niệm rút tay ra, bình tĩnh nói: "Đừng sợ, để tớ xem chi tiết đã."

Trên Weibo, độ hot của tin này không ngừng tăng lên, thậm chí còn trực tiếp vọt lên vị trí thứ ba trong top tìm kiếm của hotsearch, hiển nhiên là có người bỏ tiền ra mua.

Đây là một cuộc tổ cáo ồn ào của những người hâm mộ trung thành, suy nghĩ hà khắc, tình cảm đến mức không thể hiểu nổi, nhắm chuẩn vào hai bên, một bên chỉ trích sự ị ạch của công ty quản lý, một bên thì...?

Tô Niệm Niệm đã nhận ra rất lâu, mới ý thức được cái người tuyển 18 ngoài giới giải trí hút máu, bám lấy ca ca nhà người ta, cọ nhiệt không thành quay ra cắn, có vẻ như chính là cô.

Trong bài báo, cô biệt danh là cô gái hám tiền họ S, thành phố A, tình nhân của một người đàn ông có máu mặt ở P gia, sau khi muốn bắt Lý thành

Tinh cộ nhiệt cộ không tình liên lợi dụng người bên cạnh ngấm ngấm phong sát Lý Thành Tinh.

Các bình luận bên dưới cũng rất phong phú.

Ở những bình luận đầu là những người hâm mộ cuồng nhiệt nhận xét:

【Trên sân khấu, anh là hoàng tử ba lê, một idol toàn năng; dù trong bóng tối anh vẫn là viên ngọc sáng lấp lánh, có ý chí kiên cường. Nhưng bây giờ ngôi sao đó bị kéo xuống vùng bùn, những hành tinh nhỏ sẽ cứu anh lên】

【Ngôi sao vốn luôn biết cách tỏa sáng, anh đừng lo lắng, sẽ có các tiểu hành tinh giúp anh vượt qua các chướng ngại vật trên con đường này】

Đây là lần đầu tiên Tô Niệm Niệm chú ý đến những bình luận của người hâm mộ, cô ấy cười đến mức run cả người, cô hỏi Sở Ninh: "Họ đang viết điều văn sao?"

Sở Ninh còn đang lo lắng ủ rũ, lúc này phì cười, chọc chọc trán Tô Niệm Niệm, "Cậu cứ lướt xuống thêm tí nữa mà đọc, toàn là mắng cậu không đấy."

Tô Niệm Niệm ừm một tiếng rồi lướt xuống dưới xem.

【Khi có tuyết lở, không có bông tuyết nào là trong sạch cả, nhưng lần này tôi là một bông tuyết chọn mạo hiểm giữa một nơi xa xăm. Cái tên hám tiền họ S mê tiền kia không cần phải giữ thể diện cho cô ta, cô ta tên là Tô Niệm Niệm, là sinh viên năm nhất khoa ba lê, mọi người hãy cùng tấn công mạng cô ta đi】

【Em trai tôi từ khi ra mắt đến giờ chưa từng dính phải scandal nào, ngoại trừ miếng thạch cao bằng da chó này. Lần trước tôi đã tìm ra manh mối, sau khi tìm hiểu thông tin thì tất cả thông tin đều bị phong tỏa hoàn toàn, nhà tài trợ thực sự là nhân vật có máu mặt mà】

Một người qua đường tỉnh táo xen vào: **【Nếu người ta muốn cộ nhiệt để**

nổi tiếng, tại sao trên mạng không thể tìm thấy cô ấy chứ? 】

【 Lầu trên là thủy quân à? Nếu cô ta vô tội, tại sao cô à lại cố tình để các tay săn ảnh chụp được ảnh? Dựa vào lần ra mắt này để tạo đà cho MV sau, nếu bỏ scandal sang một bên, ai còn nhớ đến cô ta? 】

【Woa, Tô Bạch Liên thật là có tâm cơ, muốn nổi tiếng, lại không muốn debut bằng con đường bôi đen mình, có kim chủ chống lưng.. Tôi chỉ chờ ngày nào đó kim chủ chán cô ta rồi thôi. 】

【 Đúng lúc, Tô Bạch Liên sắp có một cuộc thi, vì vậy tốt nhất là khiến tâm lý của cô ta suy sụp. 】

【 Nói cách khác, sau lưng người ta có kim chủ chống lưng, sao cô dám nhảy như thế này? Cô làm như vậy không sợ bị kim chủ động tay động chân à? 】

【 Tôi muốn xem ảnh, các bạn có cái nào không? 】

【 Thông tin cá nhân bị khóa, chỉ có hai hình ảnh mờ. 】

Sau đó, một số bài bắt đầu xuất hiện, Tô Niệm Niệm tắt điện thoại và không đọc nữa.

Cô cẩn thận suy nghĩ một lúc, nhưng trong một thời gian dài, cô không hiểu được những bước ngoặt này.

Sở Ninh lo lắng nhìn vẻ mặt của cô, "Cậu không sao chứ?"

"Vô cớ bị mắng cũng có chút phiền phức." Tô Niệm Niệm kéo môi dưới: "Nhưng mà tôi muốn xé xác cái đồ ngu ngốc Lý Thành Tinh kia."

Giống như đột nhiên nghĩ tới cái gì, Sở Ninh nhíu mày, "Tớ thật không nghĩ tới cậu ta lại là người như vậy."

"Thế mà còn dám nói với tớ là thích cậu."

“Thật sao?” Tô Niệm Niệm vẫn bình tĩnh như cũ, cười như không cười, “Được cậu ta thích thật là xui xẻo.”

"Mà này, cậu ta đã làm cái gì vậy? Cậu nhỏ của tớ muốn đóng băng sự nghiệp của cậu ta sao? Tớ chưa từng thấy cậu nhỏ trút giận với ai như thế này, cho dù bệnh nhân trong bệnh viện có mắng thẳng mặt cậu, cậu cũng chẳng thèm liếc nhìn đến."

Tô Niệm Niệm do dự một lúc, nhưng vẫn kể câu chuyện một cách đại khái, nhưng không kể đoạn bị Trương Lâm mắng.

“Mẹ kiếp.” Sở Ninh tức giận, “Cái này cặn bã, đóng băng thôi còn nhẹ chán, phong sát thẳng luôn đi.”

Cô cầm điện thoại, "Bây giờ tớ đi nói với cậu nhỏ của tớ."

“Đừng, sáng mai anh ấy phải phẫu thuật, để anh ấy nghỉ ngơi đi.” Tô Niệm Niệm giữ cô lại, cúi đầu vuốt điện thoại, “Đợi đến ngày mai tớ tìm ba tớ.”

Tô Niệm Niệm nghĩ rằng chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến cô, nhưng đêm đó, cô vẫn bị mất ngủ.

Cô thực sự đánh giá quá cao tố chất tâm lí của mình rồi.

Không ngủ được, Tô Niệm Niệm bất giác lấy điện thoại ra, mở Weibo lên, nhìn thấy xu hướng tìm kiếm mới nhất, đồng tử co rụt lại.

Cô đột nhiên ngồi thẳng dậy, đầu ngón tay run rẩy gõ mục tìm kiếm #Tô Niệm Niệm

So với bài viết không có căn cứ của người hâm mộ, bài viết này rõ ràng là do ai đó thao túng, và Lý Thành Tinh chắc chắn không có khả năng đó.

Nói cách khác, mục đích thực sự của nó chỉ là lợi dụng sự nổi tiếng của Lý

Thành Tinh để thói phòng chủ đề này.

—— 【 【Tin tức mới nhất về cô gái hám tiền họ S đã có rồi, một bạn học cấp hai đã cười nói rằng chỉ số IQ của cô ta còn không bằng đứa 5 tuổi. 】

Tiếp theo là một vài ảnh chụp tin nhắn wechat WeChat, ảnh hồ sơ đã được ghép lại.

【 Tô Niệm Niệm hôm nay là bạn học cấp hai của tôi! 】

【 hình ảnh.jpg. 】 Tô Niệm Niệm phóng to, hóa ra là ảnh trên thẻ học sinh trung học cơ sở của cô, sau đó là ảnh chụp tập thể lúc đi làm hoạt động.

【 Con người cô ta như thế nào? Có thực sự giống như trong hotsearch không? 】

【 Tính cách không rõ ràng lắm, dù sao đầu óc có vấn đề, cô có thể tưởng tượng, đã năm hai rồi ngay cả cộng trừ nhân cũng còn không tính được? Không ngờ bây giờ lại dính tin đồn với một ngôi sao lớn. 】

【 Còn chuyện này? Vị đại gia họ P này thật sự không kén chọn, thẻ sinh viên cũng không đẹp lắm, chỉ như giá đỡ. 】

【 Ai biết? Có thể là sau này đi phẫu thuật rồi. 】

Tô Niệm Niệm không đọc bài đăng, chứ đừng nói đến những bình luận, cô chậm rãi rời khỏi giường, mở cửa ban công rất nhẹ nhàng và bước ra ngoài.

Cô liếc nhìn đồng hồ, đã gần ba giờ sáng và độ hot của bài đăng này còn chưa được nhảy lên.

Nửa đêm, dường như lạnh thấu xương, sau khi mở cửa, một luồng gió lạnh thổi vào mặt, Tô Niệm Niệm quấn chặt áo ngoài.

Cô giơ đầu ngón tay lạnh như băng lên, thở ra một hơi rồi lặng lẽ nhìn vào

màn đêm đen kịt. Phải mất mười lăm phút trước khi cô cử động được những đầu ngón tay tê cứng của mình và bấm gọi một cuộc gọi.

Chuông reo hồi lâu, đầu dây bên kia mới bắt máy, giọng nói cố nén sự khó chịu khi bị đánh thức: "Alô?"

"Ba." Tô Niệm Niệm nói, "Con xảy ra chút chuyện."

Cô nói mọi thứ một cách bình tĩnh.

Có một khoảng lặng dài.

"Còn nhớ ba đã nói với con cái gì không?" Giọng nói của Tô Thiên Trạch rất lạnh, "Lần trước ba giúp con xử lý chuyện này rồi, nhưng lần này lại làm mọi thứ rối tung lên như vậy, muốn để mặt mũi của Tô gia ở đâu hả?"

Tô Niệm Niệm nắm chặt tay, sự lo lắng trong đôi mắt đen dần dần đông đặc lại, cuối cùng biến mất không chút gợn sóng.

Một lúc lâu sau, cô mới bình tĩnh nói: "Ba, con không làm gì sai cả."

"Ba không cần phải giúp con, nhưng cái gọi là thể diện của Tô gia này cũng có thể không cần nữa." Tô Niệm Niệm bĩu môi: "Sau tất cả, mọi người trên khắp cả nước sẽ biết rằng con, Tô Niệm Niệm, người có đầu óc bị khiếm khuyết này, là con gái của ba."

"Tô Niệm Niệm!" Tô Thiên Trạch thấp giọng gọi cô, quở trách: "Con nói chuyện với ba như vậy sao?"

"Vậy ba muốn con phải nói chuyện với ba như thế nào?" Tô Niệm Niệm thản nhiên nói: "Chuyện này ba xem thế nào cũng được, dù sao bao năm qua con cũng đã quen, chỉ là ba có quen hay không mà thôi."

Nói xong, Tô Niệm Niệm liền cúp điện thoại..

Cô biết rất rõ rằng Tô Thiên Trạch nhất định sẽ chống trả bằng những biện

pháp mạnh nhất vì lợi ích của Tô gia.

Thủ đoạn làm việc của Tô Thiên Trạch luôn rất đơn giản, Tô Niệm Niệm đã thức cả đêm, theo dõi hotsearch từng chút một giảm xuống, và trước khi mặt trời mọc, tất cả các bài đăng đều biến mất không dấu vết.

Để Sở Ninh không nhìn thấy sự mệt mỏi của mình, Tô Niệm Niệm đã về nhà một mình, nằm trên giường trong tình trạng choáng váng.

Cô nhìn thấy người hâm mộ càng lúc càng điên cuồng, cứ khăng khăng tin là kim chủ ra tay, nên bắt đầu đăng những hashtag trên diễn đàn lớn #Tô Bạch Liên hãy buông tha cho Lý Thành Tinh đi, một trò chơi kéo co vậy. Sự cứng rắn của Tô Thiên Trạch gây ra tác dụng ngược, khiến quả dưa ngày càng lớn hơn.

Cho đến bảy giờ sáng.

Cái người gọi là 'fan chân chính' hôm qua lại phao tin lần nữa---

【Cô gái hám tiền họ S chen chân vào cuộc liên hôn của giới hào môn, thành công từ tiểu tam lên chính thất】

Lần này, bên kia rõ ràng đã ra tay tàn nhẫn, trực tiếp mua đứt top 1 hotsearch, số lượt truy cập vào chủ đề này đã vượt quá 100 triệu.

Lần này độ nổi tiếng rất khó giảm xuống, Tô Niệm Niệm nhìn độ hot mỗi lần bị kéo giảm xuống được một chút lại tăng mạnh lên lại.

Ngay khi hotsearch này xuất hiện, ai đứng đằng sau âm mưu này đã rõ ràng.

Hoặc là Thư Cán hoặc là Nguyễn Bạch, hoặc là hai người bọn họ liên thủ, chọn thời điểm tốt như vậy trước cuộc thi.

Xem trò kéo co trên mạng thật mệt mỏi, Tô Niệm Niệm dụi dụi đôi mắt đau

nhức và nghĩ về cuộc thi ngày mai, nó quan trọng hơn, và cô sẽ phải đợi cho đến khi cô đẽ bẹp được Thư Cấn xuống đất rồi nói tiếp.

Vì vậy, cô yên tâm tắt điện thoại di động, nhắm mắt lại và ngủ thiếp đi trong chẵn.

Cô không biết rằng bầu trời bên ngoài sắp đảo lộn.

Mười giờ sáng.

Sau khi trở lại văn phòng sau hơn hai giờ phẫu thuật, Bùi Ngôn Khanh cầm điện thoại lên và thấy hàng chục cuộc gọi nhỡ trên đó.

Hầu hết trong số đó là của Bùi Điềm và Sở Ninh, sau đó còn có cả Tăng Tịnh và Bùi Ngôn Duyệt, và thậm chí Bùi Huân cũng gọi mấy cuộc.

Đang lúc sững sờ thì Sở Ninh gọi lại.

Vừa kết nối, đầu bên kia liền truyền đến một tiếng khóc nức nở: “Cậu nhỏ, rốt cuộc cậu cũng nghe điện thoại rồi.”

“Sao vậy?” Bùi Ngôn Khanh cau mày.

“Tô nha đầu đi rồi.” Sở Ninh sắp phát điên, “Cô ấy đi cùng cậu à?”

“Cậu ở bệnh viện.” Mí mắt của Bùi Ngôn Khanh giật một cái, xoa xoa đầu ngón tay: “Làm sao vậy?”

“Đến giờ này rồi mà cậu vẫn chưa biết cái gì hết hả?” Sở Ninh giật mình, “Cô ấy vẫn không có liên lạc với cậu?”

“Nói rõ ràng ra xem nào.”

Sở Ninh giải thích mọi thứ rõ ràng với tốc độ nói nhanh nhất.

Nghe đầu dây bên kia càng lúc càng im lặng, cô như bị áp lực tiêu tan, bắt

giác thờ nhẹ một hơi.

"Đây là những lời nhẹ nhất. Con không ngờ rằng đám người Thứ Cẩn và Nguyễn Bạch có thể đáng khinh như vậy, bắt nạt người khác. Con không biết tối qua một mình cậu ấy đã làm thế nào để trải qua. Bây giờ mọi người trên mạng đang mắng cô cậu ấy, Tô nha đầu cũng không tìm thấy, cũng không biết cậu ấy rời đi lúc nào." Sở Ninh nghẹn lời, nuốt nước bọt, "Con sợ cậu ấy một mình sẽ suy sụp, không đi được."

"Cậu nhỏ, tối qua Tô nha đầu sợ ảnh hưởng đến cậu làm phẫu thuật nên không cho con đi tìm cậu." Sở Ninh sụt sùi: "Nhưng sao cậu có thể không biết gì hết, nếu cậu ấy không ở bên cậu thì chắc chắn sẽ không có nhiều chuyện rắc rối như vậy rồi."

Sở Ninh trong lúc kích động nói rất nhiều, đến mức chính mình cũng không biết đã nói gì. Mãi cho đến khi nói xong cô mới nhận ra những câu nói này làm tổn thương người đến cỡ nào, cô ấp úng: "Xin, xin lỗi, cậu nhỏ."

Một lúc lâu, bên kia không lên tiếng, Sở Ninh thậm chí còn tưởng điện thoại đã tắt rồi.

Ngay sau đó, một giọng nói cực kỳ khó nghe đột nhiên từ đầu bên kia truyền đến, giống như bị nhét một cục bông gòn vào, mang theo sự tự trách chưa từng có.

"Con nói đúng, là cậu vô dụng."

Chương 67: Chương 67:

12 giờ trưa.

Khi Lý Thành Tinh chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, anh bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại. Anh gần như thức cả đêm, giờ lại bị đánh thức nên trong lòng cảm thấy khó chịu, anh lấy điện thoại di động ra, đang định cúp máy, nhìn thấy người gọi là Phương Khiết, anh không thể không nghe.

Anh xoa xoa thái dương, "Chị, sao vậy?"

"Cậu tự lên xem đi, trên mạng đang cái gì." Giọng nói của Phương Khiết nghe không ra một tia cảm xúc.

Lý Thành Tinh sửng sốt một lúc, và một dự cảm không lành bỗng dâng lên trong lòng anh. Anh cầm lấy chiếc máy tính bảng bên cạnh lên và nhìn thấy rõ ràng mục trên hotsearch top 1 #Lý Thành Tinh dính người không buông.

Cái thứ 2 #Lý Thành Tinh bán thảm với fan

Cái thứ 3 #Lý Thành Tinh bồi rượu

Tất cả đều là những bài xấu xa về anh, Lý Thành Tinh nhấp vào mục tìm kiếm, hít thở cảm thấy ngọt ngào.

Người đầu tiên dán bài lại là Trương Lâm! Là một nhà đầu tư, Trương Lâm là người nổi tiếng trong giới, và người hâm mộ đều biết rằng nhà đầu tư của mv là ông ta.

Zhang Lin: 【Bởi vì hình tượng cá nhân của cô Tô Niệm Niệm phù hợp với

yêu cầu của MV, Lý Thành Tinh của công ty giải trí Tự Tinh đã nhiều lần đề nghị cô làm nữ chính trong MV. Cô Tô Niệm Niệm đã đồng ý vì nể tình bạn bè cùng lớp, tuyệt đối không có chuyện buộc Lý Thành Tinh cộ nhiệt chung, mong người hâm mộ cần lý trí nhìn nhận sự việc.】

Cuối cùng, Trương Lâm đã cố gắng hết sức để tháo gỡ mối quan hệ.

Nội dung liên quan đến Hot 2 và Hot 3 đã được đẩy xuống dưới bài đăng của Hot 1.

Hàng trăm blogger cùng nhúng tay vào, tung ra các ảnh chụp màn hình studio của anh đã chỉ đạo cho fan lên tiếng như thế nào, cũng như toàn bộ tài liệu từ khi ra mắt của anh, vì để giành tài nguyên mà bồi rệu cho các nam nghệ sĩ đồng tính.

Và đây đều là sự thật.

Có hơn 100.000 bình luận dưới bài đăng, và hầu như không có người hâm mộ nào là được thuê để vào khống chế bình luận cả, và lần này thủ đoạn của người lần này thực sự quá hiếm, ngoại trừ những người qua đường, không biết đã mua bao nhiêu thủy quân, bình luận chửi bới dâng lên như thủy triều, sóng đảo chiều.

Bình luận hot: 【Rác rưởi lại bám đàn ông mà lên 】 Đã có hơn một triệu lượt thích.

Sau đây là một đoạn hahaha.

【Chị em nào biết nói chuyện thì hãy nói nhiều hơn. 】

【Từ ngữ hoa mỹ của Trung Quốc. 】

【Mặc dù nó đã đủ rồi rắm, nhưng tôi vẫn muốn chúc bạn không ngốc đầu lên nổi! 】

【Ca ca ơi cố lên! Nhất định là anh bị hại! Đôi mắt của chúng em sáng suốt lắm! Các tiểu hành tinh vẫn ủng hộ anh. 】【

【Xin chào, tôi là bác sĩ điều trị của bệnh viện tâm thần khu Weibo, triệu chứng này của bạn đã bao lâu rồi? 】【

【...】

Trước mắt của Lý Thành Tinh nhất thời tối sầm, anh ta lẩm bẩm nói: "Không thể nào, buổi sáng bọn họ còn không có việc gì, bất quá phía sau ta còn có Nguyễn gia."

"Sáng nay Bùi gia căn bản chưa vào cuộc!" Giọng nữ sắc bén, mắng thẳng vào mặt anh: "Ngay từ đầu tôi đã nói với cậu thành tâm một chút, đừng giở trò quỷ. Bùi gia cậu chọc vào không được đâu. Cậu khẳng khẳng nhất định đi con đường của chính mình, hiện tại tôi cứu không được cậu nữa, cậu tự mình cầu phúc đi."

"Em sẽ liên lạc với Thư Cán ngay lập tức, chuyện này đều là do cô ta và người chị họ của cô ta một tay chỉ đạo, họ phải có cách giải quyết." Giọng Lý Thành Tinh run rẩy.

"Cậu là ngu thật hay giả ngu vậy? Đã đến lúc này rồi, người ta không đem cậu ra làm tấm bia đỡ đạn thì làm gì hả?"

Lý Thành Tinh máy móc lắc đầu, sửng sốt nói: "Em không tin."

"Chuyện này còn chưa xong đâu, cậu còn phải trả tiền vi phạm hợp đồng lên tới 8 con số." Phương Khiết dừng một chút, "Hơn nữa, đây vẫn là tình huống tốt nhất rồi, nếu Bùi gia không buông tay, hậu quả sẽ khó mà tưởng tượng được."

"Cậu nên nghĩ xem làm như thế nào để Bùi gia, đặc biệt là Bùi Ngôn Khanh, buông tha cho cậu."

Sau khi cúp điện thoại, mắt Lý Thành Tinh đỏ hoe, anh bấm số của Thư

Cần.

Một lúc sau, đầu dây bên kia mới bắt máy, giọng nói lười biếng: “Gọi tôi có việc gì?”

“Xem Weibo chưa?” Lý Thành Tinh hỏi: “Bây giờ nên làm gì?”

“Làm sao bây giờ?” Đối phương giả ngu.

Lý Thành Tinh nắm chặt điện thoại, gầm gừ: “Ý cô là gì hả? Ban đầu là cô nói, sẽ không có chuyện.”

Thư Cần mỉm cười: “Đúng rồi, tôi đương nhiên sẽ không có chuyện.”

Lý Thành Tinh đột nhiên hiểu ra, sắc mặt không ngừng thay đổi, “Cô lợi dụng tôi?”

Đầu bên kia thản nhiên nói: “Không ngờ Bùi Ngôn Khanh lại có thể tàn nhẫn như vậy.”

“Vị Tô Niệm Niệm, một con ngốc đó, cướp người đàn ông của chị gái tôi và muốn cạnh tranh với tôi để giành một vị trí trong cuộc thi quốc gia, đáng lẽ phải được dạy một bài học.”

Lờ ng ngợc của Lý Thành Tinh như muốn nổ tung, “Cô không sợ tôi khai ra cô sao?”

“Anh cảm thấy bọn họ không đoán ra được sao?” Thư Cần cười nói: “Nhưng tôi đã làm rồi.”

“Đây là sự khác biệt giữa tôi và anh, hiểu không?”

Nói xong bên kia cúp điện thoại, Lý Thành Tinh trừng to mắt, đá bay bàn cà phê, lăn lộn trên đất, bực bội tím tím.

Nguyễn gia.

Nguyễn Bạch ngồi ở trước bàn, phác họa một bức tranh, lá xanh tương phản với hoa sen, trước kia có một loại cảm giác yên tĩnh.

Thư Cán dựa vào trên ghế mềm, toàn thân thả lỏng: "Lần này em xem rồi."

"Sau chuyện này, Tô Niệm Niệm căn bản là phế, em nhất định có thể thăng cấp."

Nguyễn Bạch mỉm cười: "Bùi Ngôn Khanh không phải đã vội giúp cô ta xoay chuyển tình thế sao?"

"Em căn bản chỉ muốn làm cho tinh thần cô ta bị suy sụp mà thôi." Thư Cán mở điện thoại, uể oải lật xem, "Danh tiếng xấu như vậy, đoán chừng ngày mai cũng không dám lên sân khấu luôn."

Cô đặc ý nhìn Weibo, "Để em đọc cho chị nghe những bình luận mắng cô ta tồi qua, thật sự rất hả giận..." Thư Cán còn chưa nói xong, ánh mắt đột nhiên ngưng lại, không thể tin nhìn lướt qua hotsearch mới nhất, một lúc không nói được gì.

#Chủ tịch tập đoàn Quân Trạch nhận con dâu.

Chủ đề này nhảy thẳng lên bùng nổ.

Là một doanh nghiệp có tuổi đời hàng chục năm, tập đoàn Quân Trạch thường được cư dân mạng gắn liền với sự đẳng cấp không khoe khoang. Điều không khoe khoang là mọi người chỉ biết rằng gia đình ông điều hành một khách sạn, nhưng họ không biết phạm vi kinh doanh rộng lớn của tập đoàn Quân Trạch. Còn bàn về sự đẳng cấp, cứ mỗi bữa tối từ thiện, số tiền quyên góp từ Quân Trạch đáng để khiến người ta kinh ngạc, mọi người trên mạng đều hay nói đùa rằng được số tiền đó coi như phát tài.

Với tư cách là chủ tịch, phong cách Weibo thông thường của Bùi Huân rất nhàm chán, nửa năm có khi còn chẳng đăng một bài nào, hơn nữa còn

không theo kịp xu hướng, giống như đồ cổ lạc hậu.

Chỉ một giờ trước, Bùi Huân đã bất ngờ đăng một bài đăng nhỏ: [Tôi muốn làm rõ những nhận xét sai lệch trên Internet. Niệm Niệm là con dâu tương lai của nhà chúng tôi, con thứ ba của gia đình chúng tôi sau bao vất vả mới theo đuổi được con bé, còn chuyện nói con bé phá hoại cuộc liên hôn, chưa bao giờ có chuyện này. Nếu có kẻ vu khống khác, luật sư sẽ cảnh cáo.]

Bùi Huân không có nhiều người hâm mộ, vì vậy ông còn phải mua hotsearch cho mình.

Trong một khoảnh khắc, cư dân mạng cho rằng tài khoản của Bùi Huân đã bị hack và những bình luận đầu trang đầy dấu chấm hỏi.

Sau đó, cư dân mạng dần nhận ra rằng nó dường như là sự thật.

【 Chết tiệt, nhìn kỹ một chút, Lý Thành Tinh mặt to như cái chậu, vậy mà nói bà nội nhỏ nhà người ta vì để tiến vào giới giải trí mà bám riết không buông anh ta? 】

【 Thật sự là ngu như heo, trong lòng không biết tự coi lại mình. 】

Cũng có người hâm mộ cứng đầu: 【 Tô Bạch Liên nhất định là coi trọng tiền của người ta, nhưng lại không muốn buông ca ca của chúng ta. 】

【Thư cảnh báo từ luật sư ở tầng trên. 】

【Mẹ kiếp, nhìn vợ chồng chủ tịch mà biết, thiếu gia nhất định rất đẹp, dù sao nhất định là hơn Lý Thành Tinh 】

[À, tôi từng là bồi bàn ở khách sạn Quân Trạch, may mắn gặp được tam thiếu một lần.]

[Chết tiệt, xin một bức ảnh.]

Ai đó thực sự đã đăng lên một bức ảnh mờ về người đàn ông mặc áo gió dài, đứng trên hành lang của một khách sạn sang trọng.

Hướng gió của các bình luận bắt đầu không ổn, một đám người hò hét ầm ĩ, thậm chí còn tag thẳng weibo của Bùi Huân vào, mong ông cho một bức ảnh.

Khuôn mặt Thư Cán vắn vẹo vì tức giận, cô ta nhìn sang Nguyễn Bạch: “Chị, Bùi gia vừa công khai thừa nhận Tô Niệm Niệm trên Weibo.”

Tay Nguyễn Bạch cứng đờ, mực tràn ra đóa hoa, làm nhòe hoa sen, câu nói khen bức tranh đẹp mới nãy đã bị vả mặt.

Ánh mắt không còn tự tin, “Xem ra là thủy quân của chúng ta còn chưa đủ.”

“Đám hôm qua bị Tô Thiên Trạch trấn xuống.” Thư Cán nói, “Nếu không mọi người đều biết nó là một con ngu.”

Nguyễn Bạch khóe môi cong lên, “Phải đấy, tốt biết mấy.”

“Vậy thì lại thuê ủa vào weibo của Bùi Huân đi.” Nguyễn Bạch nói: “Không biết ông cụ già nhà bọn họ có vì tức giận mà lại nhập viện không?”

Bờ sông Cảnh Thành.

Bùi Ngôn Khanh đứng trước cửa, trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, hai cổ áo rộng thùng thình, anh đặt tay trước chuông cửa, nắm tay nắm chặt lúc nói lỏng, thật lâu không ấn xuống.

Đây là điểm đến duy nhất anh có thể nghĩ đến ngoài trường múa A, mà trường múa A Sở Ninh sớm đã tìm kiếm khắp nơi.

Bùi Ngôn Khanh thở nhẹ, cuối cùng nhấn chuông cửa, hết lần này đến lần khác, một lúc lâu, không có phản hồi.

Anh căn bản không tìm ra cô.

Bùi Ngôn Khanh đặt cánh tay lên cửa, cụp mắt xuống, vẻ mặt vô hồn.

Cho đến khi một giọng nữ đột nhiên từ phía sau truyền đến: "Cậu... tìm ai?"

Người nói chuyện là dì Vương, gánh trên vai mấy thứ đồ dùng hàng ngày mới mua, kinh ngạc nhìn người thanh niên tuấn tú này.

Người thanh niên mặc quần áo mỏng, đứng thẳng trước cửa, giống như một con cừ non bị lạc, thoạt nhìn cũng không phải người xấu.

Sợ làm người ta giật mình, dì Vương nhẹ giọng hỏi: "Chàng trai, cậu tìm ai vậy? Trong nhà này ngày thường đều không có người."

Bùi Ngôn Khanh từ từ ngược mắt lên, giọng nói khàn khàn: "Con tìm Tô Niệm Niệm, con có thể vào trong không?"

Nhìn thấy ánh mắt của anh như vậy, dì Vương trở nên cảnh giác: "Cậu tìm Niệm Niệm nhà chúng tôi làm gì? Cậu là ai?"

"Con là bạn trai của cô ấy."

"Hừ." Thím Vương cả giận, "Niệm Niệm nhà chúng tôi không có bạn trai."

Thật sự là một thế giới xấu xa mà, thời đại ngày nay đâu đâu cũng có người giả làm bạn trai của người khác, có thể là một tên bám đuôi nào đó.

Dì Vương mở cửa sắt, đóng sầm cửa lại, từ bên cạnh lấy cây lau nhà ra: "Đi mau."

"Nếu không tôi sẽ báo cảnh sát."

Bùi Ngôn Khanh nhấn cửa, nhỏ giọng hỏi: "Điện thoại của Niệm Niệm tắt

máy rồi, con có thể gọi điện cho Tô Diệm để chứng minh."

Dì Vương hoài nghi nhìn anh, "Cậu gọi đi."

Bùi Ngôn Khanh lấy điện thoại di động ra, vội vàng bấm số của Tô Diệm, một lúc lâu sau, Tô Diệm mới bắt máy, giọng nói đờ nén, "Tôi đang ở đại học A tìm người nếu anh có lời gì muốn nói thì nhanh lên."

"Tôi bị dì chặn ở cửa nhà cậu, cậu chứng minh thân phận của tôi với dì ấy đi, để cho tôi vào."

Tô Diệm: "Đưa điện thoại cho dì ấy đi."

Xuyên qua khe cửa, Bùi Ngôn Khanh đưa điện thoại cho dì Vương, dì Vương nói gì đó, biểu cảm của dì Vương trở nên cực kỳ kỳ quái, cuối cùng miễn cưỡng mở cửa, "Mời vào."

Bùi Ngôn Khanh nhận điện thoại, khẽ gật đầu với bà rồi sải bước vào cửa.

Tựa hồ tâm tình của Tô Diệm không tốt, "Tìm phòng khiêu vũ ở lầu một, lầu hai bên tay phải gian phòng, lầu ba ban công cửa sổ lòi, anh đều tìm hết đi."

"Tìm được rồi nói cho tôi biết, tôi sẽ quay lại ngay."

"Ừm." Bùi Ngôn Khanh thấp giọng đáp.

Anh mở cửa phòng khiêu vũ, bên trong im lặng, không dừng lại, anh đi lên lầu hai.

Bùi Ngôn Khanh mở cửa phòng.

Căn phòng trở nên tối tăm bởi rèm che kín mít.

Bùi Ngôn Khanh vịn mạnh tay nắm cửa, nhìn xung quanh và cuối cùng chú ý đến một cục nhỏ nhấp nhô trên giường.

Chương 68: Chương 68:

Lần này Tô Niệm Niệm ngủ rất yên bình, thậm chí không có một giấc mơ nào.

Cô mở mắt ra, thấy rèm cửa sổ bị gió thổi tung bay, vài tia nắng yếu ớt lọt qua kẽ hở, nhất thời cô không phân biệt được là ngày hay đêm.

Lại vươn vai, Tô Niệm Niệm chống người lên, uể oải ngược mắt lên, đột nhiên nhìn thấy bên giường có một bóng đen.

Tiếng hét nhảy vọt đến cổ họng, rồi lại nuốt xuống.

Thấy người tới, Tô Niệm Niệm ngơ ngác nhìn anh.

“Em tỉnh rồi à?” Giọng người đàn ông lạnh lùng.

Một lúc sau, Tô Niệm Niệm mới nghẹn ngào nói ra một câu: "Sao anh lại ở đây?"

Người đàn ông ngồi trên chiếc ghế gỗ bên cạnh giường, cổ áo sơ mi không cài khuy, tư thế có chút buông thả, đôi mắt đen bất động nhìn chằm chằm vào cô, nhìn không ra bất kỳ cảm xúc nào.

Tô Niệm Niệm bị cảnh tượng này làm cho sống lưng phát lạnh, không khỏi ôm chặt chăn: "Anh làm sao vậy?"

Bùi Ngôn Khanh không trả lời, anh tiến lên từng bước, dáng người mảnh khảnh mang đến cảm giác áp bách rất lớn, đôi chân dài khom xuống, nhìn chằm chằm cô.

Tô Niệm Niệm không còn lựa chọn nào khác ngoài việc nhìn anh bằng đôi mắt ngây thơ.

Không biết vì sao, cô cảm thấy Bùi Ngôn Khanh đang tức giận, là loại khó đỡ.

Cô nhìn khuôn mặt người đàn ông đang tiến lại gần, đôi môi xinh đẹp nhếch lên, đôi mắt đen sâu thẳm như hồ nước lạnh lẽo, mang theo vẻ lạnh lùng chưa từng thấy.

“Tô Niệm Niệm.”

Tô Niệm Niệm phản ứng nhanh nhạy: “Có.”

“Anh là ai?” Đầu ngón tay mảnh khảnh nâng cằm cô lên, nhiệt độ mát lạnh xuyên qua làn da chạm vào đáy lòng cô, mang đến cảm giác áp bách nặng nề.

Tô Niệm Niệm bối rối: “Bùi Ngôn Khanh.” Cô quan sát hàng lông mày sắc bén của người đàn ông, và ngập ngừng nói thêm: “Bác sĩ.”

“Thần tiên.”

“Mỹ nữ.”

“Thiếu gia.”

Thấy sắc mặt Bùi Ngôn Khanh càng ngày càng tệ, Tô Niệm Niệm không dám đùa nữa, vòng cánh tay trắng nõn ôm lấy cổ anh, giọng ngọt ngào nói: “VẬY anh nói xem anh là ai.”

Sắc mặt của Bùi Ngôn Khanh rất cực dao động, ánh mắt chằm rãi dời xuống, chú ý vào đôi môi đỏ mọng của cô gái nhỏ, “Phải nhớ lâu một chút.”

Một giây tiếp theo, tất cả lời nói đều bị nuốt chửng giữa môi và răng, Tô Niệm Niệm chỉ kịp ưm lên một tiếng, liền bị anh đè lên giường, cổ tay giống như bèo tấm thanh tao, buông lỏng rơi xuống, đặt lên vai người đàn ông này.

Tô Niệm Niệm cảm thấy Bùi Ngôn Khanh có thể đã bị kích thích một chút, hoặc có thể ngay từ đầu anh vốn đã quá hiếm.

Nụ hôn giống như một cơn mưa bão, bao phủ người ta dày đặc, như thể nó muốn khắc sâu vào linh hồn.

Mặt của Tô Niệm Niệm đỏ bừng, nằm ở dưới, ngay cả vị trí cũng vô cùng bất lợi, chỉ có thể bắt đắc dĩ mặc cho anh làm càn.

Một lúc lâu.

Bùi Ngôn Khanh hơi lui về phía sau, đầu ngón tay vuốt ve đôi môi đỏ hồng của cô, ánh mắt thâm thúy: "Anh sẽ nói cho em biết anh là ai."

Anh ngắt từng chữ, chậm rãi nói: "Anh là người đàn ông của em."

Anh nói gì cũng đúng.

Tô Niệm Niệm vẫn không hiểu chuyện gì đã xảy ra với mình, và không dám nói gì.

"Em đã làm gì tối qua?"

Tô Niệm Niệm không dám nhìn anh, hàng mi dài khẽ run, thanh âm càng lúc càng trầm: "Sáng nay anh có ca phẫu thuật, cho nên..."

"Vậy thì anh là cái gì trong mắt em?" Giọng Bùi Ngôn Khanh lạnh lùng, tự giễu nhếch khóe miệng: "Mọi chuyện anh đều luôn là người cuối cùng biết."

"Em đối với anh, có mấy phần tin tưởng?"

Tim của Tô Niệm Niệm như đập lỗ một nhịp, vội vàng phủ nhận: "Không có."

"Em là..." Cô khựng lại. Là gì?

Đối mặt với ánh mắt mờ mịt của người đàn ông, Tô Niệm Niệm nhẹ nhàng nói: "Những chuyện này không tốt lắm."

"Em không muốn anh biết, là vì không muốn làm phiền anh."

Lời vừa ra khỏi miệng, Tô Niệm Niệm liền biết có chuyện không ổn, vội vàng ngược mắt nhìn Bùi Ngôn Khanh, chỉ thấy quai hàm thẳng tắp cùng đường cong khóe môi của anh, giống như đang cố gắng kìm nén cảm xúc.

Một lúc lâu sau, Bùi Ngôn Khanh bật cười, dùng đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào Tô Niệm Niệm, từ đôi môi mỏng thốt ra hai chữ: "Muộn rồi."

"Cả cư dân mạng đều biết em là người của Bùi gia rồi." Anh tùy ý nói: "Chuyện sau này của em, người đầu tiên biết, cũng chỉ có thể là anh."

Tô Niệm Niệm mở to mắt, lấy điện thoại ra, "Cái gì?"

Bùi Ngôn Khanh nhìn cô từ từ mở điện thoại.

Tô Niệm Niệm nhìn top 1 hotsearch, đầu ngón tay của cô hơi run lên: "Anh đã làm gì?"

Cô lướt qua Weibo của Bùi Huân, "Có người như các anh sao? Nếu em từ chối thì sao?"

Bùi Ngôn Khanh không nói lời nào, ánh mắt rơi vào phía dưới bình luận, sắc mặt hơi thay đổi, cầm lấy điện thoại: "Đừng xem."

"Chuyện này anh sẽ lo liệu." Bùi Ngôn Khanh nhìn lướt qua phần bình luận, trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng, sau đó rất nhanh biến mất.

“Em cũng không đồng ý lấy anh.” Tô Niệm Niệm cay đắng nói, “Sao anh có thể như vậy?”

Ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh rơi vào đôi môi đỏ mọng của cô, đột nhiên cười lên, cúi người hôn cô, “Nhưng mà cũng muộn rồi, làm sao bây giờ?”

Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra, giọng nói của dì Vương truyền đến: “Niệm Niệm, dì nghe thấy tiếng của con, con tỉnh rồi sao...” Lời còn chưa dứt, dì Vương đã kêu một tiếng “Á”, rồi nhắm mắt lại, đờ người tại chỗ.

Cô trợn mắt ngoác mồm, nhìn xung quanh, cuối cùng phát hiện trong tay mình có một cây chổi lông gà, “Anh to gan nhỉ, vậy mà còn dám tới cửa giở trò lưu manh!”

“Không có.” Vẻ mặt Bùi Ngôn Khanh cứng đờ, theo bản năng đứng dậy.

Thấy Tô Niệm Niệm đỏ mặt, dì Vương tức giận nói: “Mẹ kiếp, còn dám nói mình không làm gì? Tôi vừa vào, cậu đã sắp...” Bà che mắt: “Tôi không nhìn thấy.”

Trán của Bùi Ngôn Khanh giật giật, anh xoa xoa mi tâm, “Tô Diệm không phải đã nói cho dì biết quan hệ của con với Niệm Niệm rồi sao?”

“Hừ.” Dì Vương hừ một tiếng, “Một mối quan hệ tình cảm bấp bênh không có sự thừa nhận của gia đình chúng tôi.”

“Phụt.” Nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh bị quê, Tô Niệm Niệm bật cười, cô gạt đầu đồng tình: “Không sai.”

Dì Vương đưa cháo bát bảo mới nấu cho Tô Niệm Niệm, “Trời lạnh rồi, Niệm Niệm, ăn chút đi, anh con một lát sẽ về.”

“Dạ.” Tô Niệm Niệm gạt đầu.

Bùi Ngôn Khanh thấy tình trạng của cô gái nhỏ không tệ, trầm giọng nói:

"Anh đi đây."

Tô Niệm Niệm dừng một chút, hừ một tiếng, "Đi đi."

"Anh sẽ quay lại với ở bên cạnh em sớm thôi."

"Ai cần anh ở cùng?"

Dì Vương không nỡ nhìn một cô gái xinh đẹp như vậy bị một người đàn ông xấu xa bám riết, đuổi anh ra khỏi nhà: "Đi đi đi."

Bùi Ngôn Khanh: "..."

Bát cháo sắp ăn xong thì có người gõ cửa, Tô Niệm Niệm bắt giắc ngược mắt lên, nhìn thấy Tô Diệm đi vào, liền kinh ngạc cúi đầu.

"Tô Niệm Niệm, em thật lợi hại." Tô Diệm ngồi ở trên cái ghế gỗ mà Bùi Ngôn Khanh vừa ngồi, "Cả thế giới đều tìm em, một mình em chạy về nhà ngủ?"

"Xảy ra chuyện lớn như vậy, cũng không tìm anh, một mình chạy về ngủ?"

Tô Niệm Niệm thành thật xin lỗi: "Thực xin lỗi, anh."

"Hừ." Tô Diệm tức giận cười một tiếng, móc điện thoại ra: "Em có biết em ngủ mới một giắc mà đã thành con dâu nhà người ta rồi không?"

"Tại sao anh sớm không nhận ra, nhà bọn họ không cần mặt mũi đến vậy?"

Dì Vương đang lơ mơ nghe, xen vào nói: "Quả thật, người vừa tới vẫn còn giở trò lưu manh, may mà dì bắt được cậu ta."

Trái tim của Tô Niệm Niệm lỡ một nhịp, cô chột dạ nhìn Tô Diệm.

Quả nhiên, sắc mặt Tô Diệm rất khó coi, "Hai người đến bước nào rồi?"

“Không đến bước nào cả.” Tô Niệm Niệm vội vàng xua tay, “Cái gì cũng không có, chỉ hôn một cái thooi.”

“Hôn?!” Tô Diễm cao giọng, “Cái này còn gọi là không có gì sao?”

Tô Niệm Niệm không muốn thảo luận về chủ đề này, “Thật ra, em cũng không sao cả, ba cũng giúp em đề nó xuống rồi.”

Tô Diễm cười nói: “Ông già nói, lần này người đứng sau tuyệt đối không chỉ là tiểu minh tinh, nếu như sáng sớm Bùi gia không xuống tay, thật sự là khó mà giải quyết được. Cho nên, còn có ai nữa?”

“Anh đoán đó là người được gọi là đối tượng liên hôn với Bùi Ngôn Khanh?”

“Là cô ta, còn có em họ của cô ta.” Tô Niệm Niệm nói: “Nhưng cô ta không phải đối tượng liên hôn với anh ấy.”

Tô Diễm ấn xương cốt, “Anh biết rồi.” Anh đứng lên, “Em ngủ tiếp đi, anh còn có chuyện, đi đây.”

Trước khi đi, anh nói với dì Vương: “Sau này người đó lại đến ở riêng với Tô Niệm Niệm, dì nhớ trông chừng một chút.”

Dì Vương trịnh trọng gật đầu: “Việc đó nhất định phải làm.”

Từ trưa đến chiều, nó như chết đi sống lại. Lý Thành Tinh thậm chí còn không biết mình đang sống như thế nào, anh nhìn sự việc xoay như chong chóng trong tích tắc

Cho đến khi anh nhận được một cuộc gọi.

Giọng nam khàn khàn, nói muốn cùng anh giao dịch.

“Buổi chiều bốn giờ, ô 0615 khách sạn Quân Trạch, cậu hẳn là biết ai muốn gặp cậu đúng không?”

Trong lòng Lý Thành Tinh đột nhiên trầm xuống, nắm chặt điện thoại: "Xin lỗi, tìm tôi có việc gì?"

"Chuyện đó thì tôi không biết." Đầu bên kia cười nói, "Có đến hay không thì tùy cậu."

Lý Thành Tinh lơ đãng hồi lâu, cuối cùng đeo khẩu trang và đội mũ lưỡi trai, một mình đến khách sạn Quân Trạch.

Anh hiểu tính bất buộc của bước này.

Nếu đi, có thể sẽ có chuyện, nhưng nếu không đi, chắc chắn có chuyện.

Trong khi đợi Lý Thành Tinh đến, Tô Diệm khoanh tay dựa vào tường, nhìn Bùi Ngôn Khanh đang ngồi trên ghế sofa đối diện, nhàn nhạt nói: "Không ngờ Bùi lão đại lại dạy em làm việc xấu."

Bùi Ngôn Khanh khẽ liếc nhìn anh, nhưng không nói gì.

Tô Diệm bật cười, đột nhiên cảm thấy Bùi Ngôn Khanh này đặc biệt mới lạ, người rất khó có cảm xúc lại có thể bởi vì một người nào đó bắt đầu có tình cảm và d*c vọng, làm đủ loại chuyện phàm tục.

Nhưng nghĩ đến người này là em gái của mình, anh lại thu hồi nụ cười.

Có tiếng gõ cửa, Giang Tiến mỉm cười đúng quy chuẩn đưa người vào phòng bao, "Mời."

Lý Thành Tinh hít sâu một hơi, bước vào trong phòng bao, nghe thấy "cạch" một tiếng cửa bị khóa lại, trong lòng dâng lên hoảng sợ, anh ta nhìn chung quanh, cuối cùng chú ý đến người đàn ông ngồi trên sofa.

Phải nói rằng trời cao thật sự thiên vị và gần như đã ban cho anh mọi thứ tốt nhất.

Người đàn ông chỉ ngồi yên lặng, nhưng nó mang lại cảm giác áp bức.

Lý Thành Tinh gần như không giữ được bình tĩnh, và đang định nói thì bất ngờ bị đá từ phía sau và ngã xuống đất.

So với Bùi Ngôn Khanh, Tô Diệm không có sự kiên nhẫn như vậy, anh túm lấy cổ áo của người đàn ông và đấm vào mặt anh ta.

Lý Thành Tinh kêu lên một tiếng đau đớn và che mũi.

Tô Diệm đá cái tay, "Ông nội cậu còn chưa dùng sức, sao mũi lại méo đi rồi?"

"Chật." Tô Diệm khế tặc lưỡi: "Là hàng giả rồi."

"Cái mặt này thật lưu manh." Anh cười cười, đấm vào bụng anh ta một cái: "Vậy đánh vào đây đi."

Lý Thành Tinh không thể chống trả, nằm trên mặt đất và bị đánh, anh ta vô cùng xấu hổ.

Bùi Ngôn Khanh nhìn cảnh này một cách thờ ơ, thậm chí không chớp mắt.

"Thật sự rất nhàm chán." Tô Diệm giễu cợt nói: "Người như cậu, em gái tôi đã có thể đá chết cậu."

"Tôi lớn đến chừng này cũng chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như vậy. Em gái tôi dù có mù cũng chẳng nhìn trúng nổi cậu."

Lý Thành Tinh không trả lời, mà anh ta cũng không dám trả lời, anh ta che mặt, chậm rãi ngồi dậy, nhưng lại ngã xuống: "Mục đích hai người tìm tôi đến cũng chỉ để sỉ nhục tôi?"

"Chậc chậc." Tô Diệm nói: "Cái này là sỉ nhục sao? Muốn tôi quay phim lại rồi đăng lên mạng không?"

Sắc mặt của Lý Thành Tinh trở nên lạnh lùng, không nói nữa.

Anh vô thức liếc nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa mà không nói gì.

Ở trên cao, như thể anh ta chỉ là một hạt bụi.

"Có từng nghĩ chính mình sẽ rơi vào tình huống này không?" Người đàn ông thấp giọng hỏi.

Lý Thành Tinh cảnh giác nhìn anh.

Bùi Ngôn Khanh nhẹ giọng nói: "Bị người khác lợi dụng, cảm giác không tốt lắm chứ hả?"

"Tôi có thể cho người một cơ hội, làm xong chuyện rồi thì chuyện này cứ như vậy mà trôi qua, còn không làm, tiền vi phạm hợp đồng từ 8 con số có lên thành 9 con số hay không thì không chắc."

Sau khi Thư Cán cúp máy của Lý Thành Tinh lần thứ năm, thì đến lần thứ sáu cũng đã chịu bắt rất nhanh.

Cô ta tức giận nhìn Nguyễn Bạch: "Chị, em phải làm sao bây giờ? Người này luôn quấy rối em."

Nguyễn Bạch uống một hớp trà, trầm tư một lát, "Em bắt máy đi, đừng ép chết người ta, biến nó trở thành chó điên quay lại cắn chúng ta không tốt đâu."

Thư Cán không còn cách nào khác đành phải nghe điện thoại, sốt ruột nói: "Rốt cuộc thì anh muốn thế nào?"

Nhưng trong lúc nhất thời, tay cầm điện thoại của Thư Cán khẽ run, cô nhỏ giọng nói: "Tôi sẽ đến."

Sau khi cúp điện thoại, Thư Cán nhìn Nguyễn Bạch: "Chị, bây giờ anh ta uy hiếp em phải đi gặp anh ta, nếu không đi sẽ tự giết mình, vạch trần chúng ta trên mặt báo."

Nguyễn Bạch nhíu mày: "Thật sự là chó điên."

"Em đi gặp hắn, xem hắn định làm gì, nếu dùng tiền có thể khiến hắn câm miệng, liền dùng tiền."

Địa điểm mà Lý Thành Tinh hẹn thế mà lại là khách sạn Quân Trạch.

Khi Thư Cán đến đây, cô vẫn cảm thấy có chút chột dạ, cô ta vội vàng tiến đến, chỉ muốn nhanh chóng hoàn thành công việc.

Lý Thành Tinh đeo khẩu trang và đội mũ, chỉ để lộ một đôi mắt.

"Có yêu cầu gì thì mau nói đi." Thư Cán lấy ra một tấm chi phiếu, điền số tiền rồi đặt trước mặt Lý Thành Tinh: "Đã nói trước rồi, tôi chỉ đưa số tiền này."

Lý Thành Tinh liếc nhìn tấm séc, cười chế nhạo: "Tiền này mua hoa hồng à?"

"Số tiền tôi bỏ ra để mua bài bơi đen Tô Niệm Niệm cũng chẳng nhiều như thế này."

Thư Cán lạnh lùng nói: "Tôi khuyên anh tốt nhất hãy nhận đi, nhân lúc tôi còn chút kiên nhẫn."

Lý Thành Tinh chậm rãi cầm lấy chi phiếu, nhìn thấy sự khinh bỉ trong mắt Thư Cán, đột nhiên hỏi: "Cô có biết tại sao cô mãi mãi không thể múa giỏi bằng Tô Niệm Niệm không?"

"Bởi vì đầu óc của cô quá bản."

Sắc mặt của Thư Cán tối sầm, "Câm miệng."

Lý Thành Tinh nói: "Lần này thi đấu, có cô ấy, nhất định không có cô."

"Không thể nào!" Sắc mặt của Thư Cán thay đổi, "Tôi làm nhiều chuyện như vậy chính là để cho cô ta không thể chuyển mình."

"Không thể chuyển mình?"

Thư Cán cười đắc ý: "Tin tức tôi tiết lộ đủ để cô ta cảm thấy không còn mặt mũi lên sân khấu, cô ta dựa vào đâu để tranh giành sân khấu với tôi?"

Lý Thành Tinh: "Cô ấy thực sự đã cướp vị hôn phu của chị họ cô? Nhưng Bùi gia đã công khai thừa nhận thân phận của cô ấy."

Thư Cán nhún vai: "Là giả, nhưng trong mắt tôi cô ta là tiểu tam, cũng vì cô ta mà việc tiến vào cửa Bùi gia trở nên công cốc."

Ánh mắt của Lý Thành Tinh tối sầm lại: "Cô làm như vậy không sợ bị trừng phạt sao?"

"Ha ha." Thư Cán thản nhiên nói: "Tôi và những người tầm thường như các người, có thể giống nhau à?"

"Các người chẳng qua chỉ là mấy thằng ngu bị dắt mũi mà thôi."

"Rất hay." Lý Thành Tinh lộ ra một nụ cười tinh tế.

Đến bây giờ Thư Cán vẫn không hiểu tại sao anh ta lại gọi cô ra ngoài, còn tưởng rằng anh chỉ là đòi tiền, cô trợn mắt khinh thường nói: "Tôi đi đây, nói chuyện với anh làm phí thời gian của tôi."

"Cô không cần đi." Lý Thành Tinh nói: "Người tầm thường như chúng tôi được gặp cô thì làm sao có thể nỡ thả cô đi."

Sắc mặt của Thư Cán thay đổi: "Ý của anh là sao hả?"

Lý Thành Tinh đứng dậy, cướp lấy túi xách của cô ta, rồi quăng nó xuống đất.

Anh ta lạnh lùng quay đầu lại: "Cô tự cầu phúc đi."

Lý Thành Tinh đến một phòng bao khác.

"Tôi làm xong rồi. Thư Cán ở bên cạnh, tôi không để cô ta đi." Anh đặt bút ghi âm lên bàn, yên lặng chờ đợi người đàn ông trả lời.

Bùi Ngôn Khanh cầm lấy bút ghi âm, nội dung cuộc nói chuyện giữa hai người vang lên phòng bao yên ắng.

Cuối cùng, Tô Diễm cười ha ha, trên mu bàn tay gân xanh nổi lên, liếc mắt nhìn Bùi Ngôn Khanh: "Anh định làm gì vậy?"

"Mời cô ta tới đây làm khách." Bùi Ngôn Khanh xoay bút, giọng nói không chút độ ấm: "Kiểm tra thử tâm lý của vị khách quý này."

Buổi tối Weibo vẫn cực kỳ sôi nổi, cách đây không lâu, một đoạn ghi âm đã lọt vào top tìm kiếm trên Weibo, Lý Thành Tinh tự nâng độ hot của sự việc lên, rất nhanh đã có hàng trăm triệu lượt xem.

Lý Thành Tinh v: [Ở đây, tôi xin chân thành xin lỗi vì đã bôi nhọ thanh danh của cô Tô Niệm Niệm. Tôi đã làm rất nhiều điều sai trái và cũng đã nhận hình phạt xứng đáng. Cho dù cô ấy có chấp nhận hay không, tôi vẫn muốn nói lời xin lỗi. Ngoài ra, vụ việc này còn do người khác xúi giục, bằng chứng là đoạn ghi âm.]

Lời xin lỗi của anh không nhận được sự đồng cảm từ cư dân mạng.

【Cút đi】

【Em gái thật là khổ. 】

【Chuyện này, nếu đổi lại là một cô gái bình thường, bị lũ fan ngu ngốc của anh tấn công đến mức khổ sở cỡ nào đây? Nói cho cùng lời xin lỗi của anh chẳng qua là vì đụng đến người không thể chọc vào chứ gì 】

【Đợi đã, các bạn chưa nghe bản ghi âm chưa? Người phụ nữ trong đoạn ghi âm quả là một con rắn độc. 】

【 Nghe, nghe rồi, cười chết tôi rồi, chúng tôi là người tầm thường, vậy cô ta là loại gì? Cảm giác ưu việt này, wtf, nhân viên làm công không có nhân quyền à?】

【Tôi thực sự không thể tưởng tượng, đến giờ vẫn có thể gặp phải loại khinh miệt tr@n trụi này, anh chị em cư dân mạng, nhất định phải tìm ra cô ta là ai, phải để cô =ta cảm nhận được sức mạnh của người tầm thường chúng ta. 】

【 Cái này dễ tìm, là bạn chung lớp với em gái tôi, ngày mai còn phải tham gia cuộc thi khiêu vũ toàn quốc, để xem vị công chúa này như thế nào. 】

Bài viết này rất sôi nổi, nhưng chùng một lúc, cư dân mạng đã tìm ra toàn bộ thông tin của Thư Cẩn, bao gồm cả tài khoản Weibo của cô ta.

Lần theo manh mối, họ phát hiện ra Thư Cẩn dựa vào tập đoàn Nguyễn thị.

Trong một thời gian, dưới hai trang web chính thức của công ty đã giới hạn quyền bình luận, điều này hoàn toàn làm dấy lên sự tức giận của cư dân mạng.

Nhưng quả dưa này chưa tan, quả dưa khác lại trôi lên.

Khi cư dân mạng đang bận chửi bới, dưới Weibo của Bùi Huân đã xuất hiện một bình luận như thế này.

Tô Thiên Trạch v: 【Mong Bùi tổng nói rõ, từ khi nào con gái tôi trở thành con dâu của ông vậy? Tôi có đồng ý chưa? 】

Tác giả có chuyện muốn nói:

Ngày mai công ty quét rác sẽ hoàn thành nên các bạn yêu cứ yên tâm nhé!

Chương 69: Chương 69:

Khác với Bùi Huân kín tiếng, Tô Thiên trạch, với tư cách là chủ tịch của một nhà sản xuất thiết bị điện cũ, danh tiếng của ông cực kì rộng rãi bên ngoài.

Tô Thiên trạch đã từng tham gia một số chương trình trò chuyện và khi người dẫn chương trình hỏi ông về bí quyết thành công của mình, ông đã tạo ra những câu danh ngôn kinh điển của Tô thị.

“Bí quyết thành công của tôi là cống hiến 100% cho công việc và coi công việc như đứa con, ngôi nhà của mình”.

Cộng với tác phong làm việc khoe khoang của ông, ông thường đến các lễ trao giải và phát biểu tại các trường cao đẳng và đại học, sự chú ý của cư dân mạng đối với ông luôn cao.

Lời bình luận của Tô Thiên trạch nhanh chóng được đẩy lên hàng đầu.

【Con đọc nhầm hay chú vào nhầm chỗ vậy Tô tổng? Em gái của tụi con là con gái của chú? 】【

【Bùng bùng nổ nổ, tôi thích xem cảnh lật xe kiểu này, thật xấu hổ cho Bùi Huân 】【

【Chắc chắn rồi, không có câu chuyện Lộ Lem nào trên thế giới này. 】【

【K1ch thích như vậy cơ á? Tôi đã tưởng tượng ra vẻ mặt của Tô tổng khi con gái anh ấy bị bắt đi sau khi ông ấy tỉnh lại. 】【

【Bùi tam thiếu: Con gái của chú fine, một giây sau mine. Bùi tổng điên

cuồng hỗ trợ 2333. 】【

【Chỉ mình tôi cảm thấy Tô tổng không quan tâm đến con cái của mình thôi à? Với tài lực và uy tín của Tô tổng, sao có thể để con gái ruột của mình bị ức hiếp như vậy? Nếu không phải nhà họ Bùi lên tiếng, em gái tôi sẽ bị mắng thành cái gì rồi? 】【

【+ 1, Có lẽ thật sự thiếu sự kết nối nên ngay cả một việc lớn như vậy mà họ thậm chí còn không biết. 】【

【Đây là lần đầu tiên ở gần một gia đình giàu có như vậy, có cảm giác thay thế mạnh mẽ, tôi đã là đại tiểu thư rồi. 】【

【Muốn xem trực tiếp cuộc thi ngày mai quá trời ơi. 】【

Trong vòng nửa giờ, bình luận của Tô Thiên Trạch đã trở thành bình luận phổ biến nhất.

Với tư cách là người kiểm soát weibo cho Tần Huân, Lăng Tịnh và Bùi Ngôn Duyệt đã cùng nhau thực hiện âm mưu, cuối cùng quyết định không cần mặt mũi đến cùng.

【Tô tổng, một nhà hòa thật phát tài, bắt tay bắt tay 】【

Khách sạn Quân Trạch.

Thư Cẩm ở một mình trong phòng bao trống, cánh cửa gỗ kiên cố và nặng nề ngăn cách mọi thứ với thế giới bên ngoài, khiến căn phòng càng trở nên yên tĩnh.

Nỗi bất an trong lòng cô ngày càng nặng trĩu, nhưng chiếc điện thoại đã bị Lý Thành Tinh đập nát thành từng mảnh, cô như rơi vào chàm bầy và ngồi đây một cách bất lực.

Thư Cẩm đập vào cửa và hét lớn: "Ngày mai tôi có một cuộc thi, thả tôi ra ngoài! Bùi Ngôn Khanh, là anh, là anh phải không?"

"Sao anh dám nhốt tôi hả? Cậu Nguyễn mà biết, sẽ không buông tha cho anh!"

Nhưng dù cô có hét thét nào cũng không có tiếng đáp lại từ ngoài cửa, như thể mọi âm thanh đều bị chặn lại.

Da đầu của Thư Cấn tê dại, từ từ cảm thấy sợ hãi.

Trong phòng chỉ có tiếng đồng hồ tích tắc, không biết qua bao lâu, mới có tiếng mở cửa vang lên.

Thư Cấn nhìn chằm chằm vào cánh cửa, và sự hoảng sợ trong lòng cô ngay lập tức lên đến đỉnh điểm.

Người phục vụ đi vào, đặt đĩa thức ăn lên bàn, "Thư tiểu thư, mời ăn tối."

"Bữa ăn này là do Bùi thiếu mời." Người phục vụ cười nói: "Bùi thiếu nói, Quân Trạch có vị khách quý như tiểu thư, quả thật là niềm vinh hạnh. Để thể hiện lòng thành của chủ nhà, vẫn mong Thư tiểu thư ở đây thêm chút nữa."

Cả người Thư Cấn toát mồ hôi lạnh, nghiến răng nghiến lợi nói: "Anh ta, anh ta có ý gì? Anh ta muốn nhốt tôi phi pháp hả?"

Người phục vụ mặt không đổi sắc: "Chúng tôi là khách sạn hợp pháp."

"Vậy thả tôi ra ngoài!"

"Thư tiểu thư, mời ăn cơm." Người phục vụ chỉ chỉ trên bàn.

"Tôi ăn xong có phải sẽ thả tôi đi không?" Thư Cấn nói: "Có phải các người bỏ cái gì vào không hả?"

Người phục vụ không trả lời, chỉ hơi cúi đầu rời đi, "Chúc Thư tiểu thư ăn ngon miệng."

Cánh cửa gỗ nặng trĩch lại đóng lại, căn phòng trở lại yên tĩnh.

Toàn thân của Thư Cán cứng ngắc, ý thức bắt đầu tê liệt.

Điều đáng sợ nhất trên thế giới là không bao giờ biết điều gì sẽ xảy ra vào giây phút tiếp theo.

Sau đó, Thư Cán mới nhận ra rằng sự hiểu biết của cô về Bùi Ngôn Khanh gần như bằng không. Chỉ biết anh là hình mẫu được mọi người trong giới khen ngợi, anh tuấn, ôn nhu như ngọc.

Đến nỗi cô còn lầm tưởng rằng anh sẽ không bao giờ có những cảm xúc mà người bình thường có thể có.

Thư Cán cảm thấy lần này cô thật sự chơi hơi lớn. Thậm chí rất có khả năng Bùi Ngôn Khanh sẽ nhốt cô lại, thậm chí không cho cô đi thi quốc gia.

Cô sững sờ dựa vào tường ngồi xồm xuống, tuyệt vọng vò tóc, cô không biết, bên ngoài trời đã sập rồi.

Tập đoàn Nguyễn thị.

Nguyễn Quân ném tập tài liệu trong tay vào mặt Thư Thành, quở trách ông ta, "Tất cả là do đứa con gái ngu ngốc của anh!"

"Chuyện bị làm rồi tung rồi nùilên như thế, tôi làm sao thu dọn đây hả?" Nguyễn Quân hít một hơi thật sâu, gân trên trán giật giật: "Làm ăn sợ nhất là danh tiếng bị tổn hại, bây giờ trên mạng quyết định tẩy chay. Hơn nữa áp lực từ Bùi gia, mấy nhà đầu tư đều rút vốn, anh có biết vừa rồi tôi mất bao nhiêu tỷ rồi không?"

Thư Thành co rụt lại, vẻ mặt ủ rũ nói: "Anh rể, nể mặt tiểu Ngọc, anh bớt giận!"

Nguyễn Quân tức giận liếc ông ta một cái, quát: "Điều tôi hối hận nhất chính là gả Tiểu Ngọc cho anh! Nói thử cho tôi nghe, những năm này anh đã lập được thành tích gì? Đứa con gái anh nuôi lớn thật ngu dốt."

Thư Thành không dám nói gì, dù sao Thư thị có thể đi đến được ngày hôm nay đều là dựa vào danh tiếng và tài nguyên của Nguyễn thị

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Thư Thành thấp giọng hỏi.

Sắc mặt của Nguyễn Quân trở nên âm trầm, hai tay nắm thành quyền, "Đợi tôi gọi điện thoại."

Thư Thành không dám nổi giận, nhìn Nguyễn Quân bấm số, sắc mặt trong giây lát thay đổi, đổi đầu bên kia điện thoại nói: "Em Bùi, không quấy rầy em chứ?"

Ông loáng thoáng nghe thấy một giọng nam ở đầu bên kia điện thoại: "Chủ tịch Nguyễn khách khí, quấy rầy cũng quấy rầy rồi."

Đụng phải cây đinh mèn, sắc mặt của Nguyễn Quân thay đổi, ông cười nói: "Chuyện xảy ra gần đây, thực sự là do lớp trẻ trong gia đình thực sự không hiểu chuyện, đã gây rắc rối cho em Bùi rồi. Lớp già như anh phải ra mặt xin lỗi em một tiếng rồi, sau này nhất định dạy dỗ chúng nó thật khắt khe."

Bùi Huân nhàn nhạt nói: "Dạy dỗ? Dạy dỗ thể nào nhỉ?"

"Anh kêu Nguyễn Bạch cùng Thư Cán xin lỗi cô gái nhỏ kia?"

Bùi Huân cười: "Xin lỗi? Nguyễn tổng làm kinh doanh nhiều năm như vậy, ông cũng nên biết rằng một lời xin lỗi là thứ ít giá trị nhất."

Nguyễn Quân không nói lời nào vô nghĩa: "Em Bùi nói chí phải. Lần này phải cho tụi nó một bài học nhớ đời, em muốn giải quyết thế nào."

Bùi Huân nói: "Yêu cầu họ thừa nhận những gì họ đã làm trên Internet và xin lỗi chúng tôi."

Sắc mặt của Nguyễn Quân cứng ngắc: "Em Bùi, chúng nó đều là con gái trong nhà, chuyện như thế này..."

"Niệm Niệm nhà chúng tôi không phải con gái à?" Bùi Huân bình tĩnh nói, "Nếu họ đã làm, thì họ phải trả giá đắt cho việc đó."

Nguyễn Quân trầm tư một lát, sau đó thanh âm trở nên lạnh hơn: "Em Bùi, chúng ta quen biết lâu như vậy, chẳng lẽ nhất định phải bởi vì chuyện này mà ồn ào không vui sao?"

"Nếu Nguyễn tổng không đồng ý, thì tôi không còn gì để nói. Mọi quan hệ bạn bè của chúng ta phải dựa trên nền tảng là sự tôn trọng lẫn nhau. Thái độ của Nguyễn tổng khiến tôi nghi ngờ về tính khả thi của việc tiếp tục hợp tác với Nguyễn thị." Bùi Huân nói: "Các nhà sản xuất còn lại đều biết thái độ của Nguyễn tổng, họ cũng nên nhận định lại toàn bộ Nguyễn thị rồi."

Sắc mặt của Nguyễn Quân càng ngày càng kém: "Bùi tổng uy hiếp tôi?"

"Nguyễn tổng nặng lời quá rồi." Bùi Huân nói một cách lịch sự, "Tôi chỉ đang giải thích sự thật."

Trầm mặc một hồi, trên trán Nguyễn Quân nhàn nhạt nổi lên gân xanh, cuối cùng ông thở ra một hơi thật sâu: "Chuyện này là trách nhiệm của chúng tôi, tôi sẽ dựa theo nguyện vọng của bên đấy mà nói với hai tiểu bối."

Sau khi cúp điện thoại, Nguyễn Quân xoa xoa mi tâm, ánh mắt lạnh lùng đảo qua Thư Thành trên mặt, quét vãn kiện trên bàn xuống đất, cúi kính chỉ vào cửa: "Cút!"

Nguyễn Quân thật tàn nhẫn, sắc mặt của Thư Thành không được tốt lắm, nhưng dù sao ông ta cũng không dám phát ra âm thanh nào, rón rén bước đi.

Thư Thành vừa đi, di động của Nguyễn Quân vang lên, vẻ mặt ông ủ rũ

nhận điện thoại.

Giọng nói lo lắng của Nguyễn Bạch từ đầu dây bên kia truyền đến: "Ba, A Cần đi rồi, điện thoại cũng không liên lạc được, con phải làm sao đây? Chẳng lẽ là do Bùi Ngôn Khanh cố ý trả thù sao... ba mau làm chủ giùm chúng con đi."

"Ba, sao ba không nói chuyện?" Giọng nói của Nguyễn Bạch có chút run rẩy, hai tay run rẩy nhìn điện thoại, cảm giác da đầu sắp nổ tung.

Mãi cho đến đầu bên kia truyền đến một tiếng hét lớn: "Tao quản nó chết hay sống? Muốn tao nói, Bùi Ngôn Khanh có chém nó, tao cũng mặc xác."

"Nếu như mày không phải con gái của tao, tao đã lập tức cho mày cút khỏi Nguyễn gia!" Nguyễn Quân tức giận gầm lên, "Tao sẽ coi như tôi chưa từng sinh con gái như mày!"

Nguyễn Bạch sợ đến tái nhợt, nước mắt giàn giụa: "Ba, con sai rồi, lần này giúp chúng con một chút đi."

"Con không dám nữa."

"Tao không thể giúp mày nữa rồi." Giọng nói của Nguyễn Quân không có độ ấm: "Bùi gia thẳng tay ép tao, Bùi gia chỉ mặt muốn tụi bây phải xin lỗi trên mạng, chịu sự chỉ trích của cả cư dân mạng."

Đôi mắt của Nguyễn Bạch run lên: "Không được, thế thì mặt mũi con để đâu nữa? Ba, con không sống nổi."

"Tao đưa mày ra nước ngoài." Nguyễn Quân lạnh lùng nói: "mày cứ ở nước ngoài đi, không về được thì đừng về nữa."

Sau khi Tô Diễm rời đi, Tô Niệm Niệm uống một bát cháo và lại ngủ thiếp đi.

Khoảng thời gian này đã quá căng thẳng, giống như một sợi dây thừng bị

kéo căng, một khi nói lỏng ra sẽ mềm thành kẹo đường.

Khi cô tỉnh dậy lần nữa, trong nhà đã tối đen như mực, bên ngoài trời đã tối hẳn.

Tô Niệm Niệm sững sờ dựa vào đầu giường, trong giây lát cảm thấy bị cả thế giới bỏ rơi.

Bùi Ngôn Khanh hứa sẽ quay lại sớm? Đến tận bây giờ? Anh đối xử với cô như vậy à?

Đột nhiên, tất cả những bất bình chồng chất, và những giọt nước mắt từ đêm qua vẫn chưa rơi đột nhiên ồ ạt tuôn trào, nhất thời không kiềm lại được. Tô Niệm Niệm cảm thấy rằng bây giờ cô là người đau khổ nhất trên thế giới.

Cô lại chui vào trong chăn, lấy điện thoại di động mở một bài hát có sẵn, buồn bã như vậy khiến Tô Niệm Niệm càng khóc to hơn.

Có lẽ là do khóc quá nhiều nên Tô Niệm Niệm không nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, cô vẫn đắm chìm trong bầu không khí u buồn của chính mình, không cách nào thoát ra được.

Tô Diệm vừa đẩy cửa vào, tất cả mọi người đều sửng sốt, liền nghe thấy thanh âm thút thít khóc như ma: "Tô nha đầu, em khóc sao?"

Tô Diệm chỉ cảm thấy tiếng khóc quá đáng sợ, bóng người phía sau đi vào phòng còn nhanh hơn anh, ôm lấy người trên giường trước mặt, dùng ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, thấp giọng dỗ dành: "Sao lại khóc rồi."

Tô Niệm Niệm bất ngờ bị ai đó gạt sang một bên, chưa chưa kịp phản ứng, cô đã nheo mắt nhìn ánh sáng chói lọi trong phòng, tìm cách trút giận, túm cổ người đàn ông nói: "Anh rõ ràng đã nói sẽ quay lại ngay, em tỉnh dậy trời đã tối om mà anh còn chưa thấy đâu."

"Anh lừa em." Tô Niệm Niệm ghen ngào nói: "Đàn ông đều là tên lừa gạt."

Bùi Ngôn Khanh ôm cô vào lòng, xoa mái tóc dài của cô an ủi: "Anh sẽ không rời đi, anh sẽ ở lại đây với em."

Răng của Tô Diệm cảm thấy sắp chua, chịu không nổi nữa, dùng sức gõ cửa một cái, hừ lạnh một tiếng: "Mơ đi nhé." Thấy bọn họ không có buông ra, Tô Diệm mím môi: "Hai người có thể nào chú ý đến sức ảnh hưởng chút không hả?"

Bùi Ngôn Khanh ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên, "Vào thời điểm như thế này, một người thông minh nên biết cách tránh đi."

Tô Diệm: "..."

Anh vuốt tóc, xoay người tại chỗ, cuối cùng sắc mặt lạnh lùng đóng cửa lại.

Căn phòng chìm trong im lặng.

Tô Niệm Niệm ý thức được mình có chút làm nũng, xấu hổ đẩy ngực anh, "Được rồi, buông em ra đi."

Bùi Ngôn Khanh không buông tay, chỉ lấy khăn giấy ra lau nước mắt trên mặt cô gái, "Tôi rất vui."

"Hửm?"

"Anh hi vọng, em có thể như thế này, không che giấu bất cứ một cảm xúc nào với anh." Bùi Ngôn Khanh cúi đầu, hôn lên trán cô như một thứ gì đó anh rất trân trọng, "Cho anh cảm giác mình là bạn trai của em."

Tô Niệm Niệm không thể nói những lời yêu thương nghiêm túc của anh, cô sững sờ, và phải một lúc lâu sau cô khò khè mũi.

Hai người còn chưa nói mấy câu, đột nhiên có tiếng gõ cửa, giọng nói thiếu kiên nhẫn Tô Diệm truyền đến: "Xong chưa?"

"Ra ngoài ăn đi, đồ ăn nguội mất!"

Bùi Ngôn Khanh cau mày, "Đói bụng?"

Tô Niệm Niệm gật đầu.

"Vậy chúng ta xuống ăn đi."

Kết quả xuống lầu, Tô Niệm Niệm chỉ thấy dì Vương mới vo gạo, "Cơm đâu ạ?"

Dì Vương cười nói: "Còn chưa nấu."

Tô Niệm Niệm: "..."

Cô chống nạnh, trừng mắt nhìn Tô Diệm: "Đây là cái mà anh nói sắp nguội đó hả?"

Vẻ mặt tràn đầy chính trực cùng tự tin của Tô Diệm: "Cô nam quả nữ ở cùng một phòng, giống cái gì hả?"

Bùi Ngôn Khanh ngồi trên ghế sofa, lạnh lùng nhìn bóng lưng Tô Diệm, mím môi dưới, không nói gì.

Trong nhà bầu không khí vốn không tệ, nhưng vào lúc này, đột nhiên có tiếng đóng cửa vang lên, sau một khắc, cửa bị mở ra.

Nhịp tim chệch, Tô Niệm Niệm vô thức quay đầu lại, đối mặt với bóng người ở cửa.

Đối mặt với người đến hai giây, Tô Niệm Niệm hoảng loạn cụp mắt.

Một lúc sau, cô nhỏ giọng gọi: "Ba."

Chương 70: Chương 70:

Trong phòng chỉ có tiếng TV, ngay cả Tô Diễm, người bình thường nói nhiều, khi đối diện với Tô Thiên Trạch, nhất thời cũng không biết nói gì.

Người phản ứng nhanh nhất vẫn là Bùi Ngôn Khanh, anh bình tĩnh đứng dậy, đưa tay chào hỏi với Tô Thiên Trạch: "Chào chú, con là Bùi Ngôn Khanh."

Tô Thiên Trạch không nói chuyện, mà là chậm rãi đặt cặp sách xuống, giương mắt nhìn anh, đối phương không hề né không tránh.

Cuối cùng, ông đưa tay ra, cười nửa miệng nói: "Ngưỡng mộ đã lâu."

Mặt của Bùi ngôn Khanh không đổi sắc, nhẹ giọng nói: "Chú, chú quá khách khí, con mới phải là ngưỡng mộ đã lâu."

Tô Thiên Trạch không muốn cùng anh chơi trò đố chữ nữa, ánh mắt rơi vào hai anh em đang ngăn người ngồi trên ghế sofa, "Tối nay tôi trở về chủ yếu là giải quyết chuyện gia đình, vẫn phiền Bùi tiên sinh tránh mặt một chút."

Ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh hơi tối lại, anh nhìn Tô Niệm Niệm, chỉ thấy cô khẽ gật đầu với anh.

"Vậy con đi trước."

Bùi Ngôn Khanh lấy chiếc áo khoác trên ghế sofa, xoa đầu cô an ủi, đồng thời thì thầm vào tai cô: "Mọi chuyện cứ giao cho anh."

Trong lòng Tô Niệm Niệm có chút đau xót, không nói lời nào, nhẹ nhàng níu lấy cái góc áo của anh, sau đó buông ra.

Sau khi Bùi Ngôn Khanh nói xong, anh trao đổi ánh mắt với Tô Diệm, khẽ gật đầu với Tô Thiên Trạch, đóng cửa lại và rời đi.

Tô Thiên Trạch bước đến trước phòng khách, khuôn mặt ông giãn ra thành một đường cong sắc nét, và sự im lặng trong phòng dường như đóng băng.

Người phá vỡ sự im lặng là Tô Diệm, anh sờ sờ mũi nói: "Ba, muốn nói chuyện thì cứ nói đi. Sao ba cứ nhìn chằm chằm người ta thế? Mắt ba cũng đâu có to."

Tô Thiên Trạch tức giận lườm anh một cái, sắc bén nói: "Câm miệng."

Tô Diệm: "Con đang ngồi ở đây, tại lại không cho người khác nói chuyện?"

Tô Thiên Trạch không thèm nhìn anh một cái, "Đi lên trên lầu đi."

"Cái ti vi này rất đẹp." Tô Diệm nhìn chằm chằm bộ phim truyền hình khó hiểu kia, nói: "Sao có thể bảo con xem một nửa rồi ngừng chứ?"

"Phải không, Tô nha đầu, em có cảm thấy ba quá đáng không?"

Tô Niệm Niệm bấu chặt cái gối trên đùi, khi cô ngược mắt lên thì bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của Tô Thiên Trạch, cô nhìn ông chằm chằm và nói thẳng: "Quá đáng."

Sắc mặt của Tô Thiên Trạch càng ngày càng âm trầm. Đối mặt với yêu cầu của ông, Tô Diệm luôn là một người lọc lõi, nhưng Tô Niệm Niệm không bao giờ làm trái ý ông.

Nghĩ đến đây, Tô Thiên Trạch càng cảm thấy khó chịu.

Ông không để ý đến Tô Diệm, chỉ ngồi ở một bên ghế sofa và nói với Tô Niệm Niệm: "Con nên biết rằng ba rất bận, rất bận."

Tô Niệm Niệm mím môi dưới và không nói gì.

Tô Diễm ở bên cạnh đột nhiên hừ một tiếng, chú ý tới ánh mắt lạnh lùng của Tô Thiên Trạch, anh bình tĩnh chỉ chỉ phía trước: "Anh xem ti vi nè."

Tô Thiên Trạch không để ý tới anh, tiếp tục nói: "Từ tối hôm qua đến nay, cả đêm ba gần như mất ngủ, vội vàng Thành phố S đến đây."

Nói đến đây, sắc mặt Tô Thiên Trạch lạnh xuống: "Hi vọng con hiểu được, thời gian của ba rất quý giá." Dừng một chút, anh cầm lấy tách trà dì Vương đem ra, nhấp một ngụm, "Hơn nữa, chuyện của con với cậu nhóc của Bùi gia đó, ba không hài lòng, tốt nhất là dừng lại kịp lúc."

Nhưng câu khác Tô Niệm Niệm không chút phản ứng, nhưng đến câu cuối cùng, cô đột nhiên ngược mắt lên, "Tại sao?"

Tô Thiên Trạch thấy cô phản ứng mạnh như vậy, lại còn công khai cãi lại, trên mặt lộ ra vẻ khó coi: "Tại sao? Lần này là bởi vì cậu ta mang đến lớn như vậy phiền toái, con còn không tỉnh ra sao?"

"Hiện tại con bao nhiêu tuổi, cậu ta bao nhiêu tuổi? Hiện tại điều quan trọng nhất con cần làm chính là nhảy thật tốt, sớm đã ở bên cạnh cậu ta, ở trước mặt lão gia của Bùi gia thần phục, kết hôn rồi sinh con sao? Con gái của Tô Thiên Trạch chỉ xứng tới vậy thôi sao?"

Tô Niệm Niệm cắn môi, gằn từng chữ nói: "Con nhảy rất tốt, con biết mình đang làm gì, anh ấy cũng rất tôn trọng con, cho nên những gì ba nói sẽ không xảy ra."

"Vậy sao?" Tô Thiên Trạch cười lạnh một tiếng, nói lỏng cà vạt, thản nhiên nói: "Hơn nữa phạm vi sản nghiệp của Tô gia cùng Bùi gia phân ra rõ ràng, cho nên rất khó có liên hệ làm ăn, qua lại với Bùi gia cũng chẳng có lợi lộc gì lớn."

Vừa dứt lời, Tô Diễm liền vỗ tay, tựa hồ đang chăm chú xem TV, tùy ý nói:

"Bộ phim truyền hình này thật sự rất thú vị, đoạn đầu lời nói của nhân vật chính nghe thật quang minh chính đại, nói đến mức anh tin luôn."

Tô Thiên Trạch không nhin được nữa, "Tô Diệm!"

"Ừm." Tô Diệm lười biếng nói, giữa mày và mắt mang theo một tia cười lạnh.

Tô Thiên Trạch chưa bao giờ nghĩ đến việc sử dụng bạo lực để giải quyết vấn đề, từ nhỏ đứa con trai của ông đã trở thành cái gai trong mắt ông, anh thường xuyên thích đối đầu với ông, ông lạnh lùng nói: "Cút lên trên đi."

Lông mày của Tô Diệm trở nên lạnh lùng, đút túi quần đứng lên, Tô Niệm Niệm kéo anh lại: "Anh, đừng bốc đồng."

Nhìn thấy hành động của Tô Niệm Niệm, vẻ mặt của Tô Thiên Trạch dịu đi một chút, cho rằng cô đã nghe lời ông, "Công việc chính của con hiện tại là nhảy thật tốt, sau này ba sẽ tìm cho con một thiếu gia danh gia vọng tộc ở thành phố S, sẽ không hề tệ hơn đứa con của Bùi gia."

"Ba cứ nói thẳng là muốn tìm một đối tác ổn định, không phải sao?" Tô Niệm Niệm mím môi.

"Con nói vậy là có ý gì?" Tô Thiên Trạch ánh mắt có chút tối sầm lại.

Tô Niệm Niệm bình tĩnh nói: "Ý muốn làm trái lại ba."

Tô Thiên Trạch đột nhiên đặt chén trà xuống, "Ầm" một tiếng, cười lạnh nói: "Cứng cáp rồi? Còn nhớ rõ họ của mình không?"

Những lời này vừa nói ra, Tô Niệm Niệm tựa hồ bị một loại cảm xúc k1ch thích, cô cao giọng, thanh âm khàn khàn: "Ba cho rằng ta muốn có họ sao? Con chịu đủ rồi! Ba chán ghét con như vậy, sao không đuổi con ra khỏi nhà từ sớm đi?"

"Vừa hay, nhân cơ hội này, mau đuổi con ra khỏi nhà đi, lý lịch sáng chói của ba cũng sẽ không bị con làm ô uế nữa."

"Muốn phản rồi sao?" Lồ ng ngược của Tô Thiên Trạch phập phồng, tay đã giơ lên không trung, gần chạm đến ánh mắt bình tĩnh của Tô Niệm Niệm, đột nhiên dừng lại.

Tô Diệm kéo Tô Niệm Niệm ra sau lưng, đầy tức giận nói: "Còn muốn đánh con bé?"

Tô Thiên Trạch xoa xoa mi tâm, tức giận rút tay về. Ông lại ngược mắt nhìn Tô Niệm Niệm, cố gắng để nhìn thấy điều gì đó trong mắt cô, nhưng không có gì cả, không vui không buồn, càng không có thất vọng, như thể mọi việc ông làm đều bình thường.

Tô Thiên Trạch đột nhiên cảm thấy một sự tắc nghẽn mà ông chưa từng cảm thấy trước đây.

Rõ ràng là trước đây cô chưa từng như thế này.

Cô con gái này từ nhỏ đã ngoan ngoãn, một năm ông không về nhà mấy lần, nhưng trong mấy ký ức này, Tô Niệm Niệm vẫn luôn ở đó.

Khi cô còn nhỏ, chỉ cần ông trở về, cái đầu nhỏ của cô sẽ thò ra ngoài cửa, ngọt ngào gọi ông, đưa đồ ăn vặt, thích ngồi lì bên cạnh ông.

Khi cô lớn hơn một chút luôn cười nói rằng cô thích nấu ăn, mỗi khi ông về nhà, ông luôn có thể nhìn thấy một bàn các món ăn thịnh soạn.

Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, số lần mà Tô Niệm Niệm đi tìm ông càng ngày càng ít, sau kỳ thi đại học, số lần cô trở lại thành phố S lại càng hiếm hoi.

Ban đầu Tô Thiên Trạch không để trong lòng loại chuyện vặt vãnh này, cho đến ngày hôm qua khi ông biết được lén ông hẹn hò, trái tim ông lại cảm thấy kích động chưa từng thấy, khi nhìn thấy Weibo của Bùi Huân, ông thậm

chí còn cảm thấy ông ấy đang khoe khoang.

Ông cho rằng tất cả lý do khiến Tô Niệm Niệm thay đổi là do đứa trẻ của Bùi gia đó, trong tiềm thức nảy lên ý muốn phản đối, cũng rất khó kiểm soát cảm xúc của mình.

Có sự im lặng trong phòng.

Nhìn ánh mắt xa lạ cùng thờ ơ của con mình, trong lòng của Tô Thiên Trạch dâng lên một cảm xúc không tên, nhất thời không biết nên ứng phó như thế nào.

Dù đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm nhưng ông chưa bao giờ gặp phải tình huống khó khăn như vậy.

Một lúc lâu sau, Tô Diệm kéo Tô Niệm Niệm đến bên bàn ăn: "Ăn đi."

Tô Diệm lại đi đến trước mặt Tô Thiên Trạch: "Chúng ta nói chuyện đi?"

Phòng làm việc.

Tô Diệm uể oải dựa vào chiếc ghế đan bằng liễu gai, nghịch chiếc máy bay mô hình trên tủ, liếc nhìn Tô Thiên Trạch đang im lặng: "Sao nào? Tìm một bước tiến lớn của ba?"

Tô Thiên Trạch cầm một cuốn sách trên bàn ném qua, "Con có thể nghiêm chỉnh một chút không?"

"Chặc chặc." Tô Diệm lạnh lùng giật giật khóe miệng: "Con không phải Tô nha đầu, có thể bởi vì ba mà thay đổi chính mình."

Khuôn mặt của Tô Thiên Trạch đông cứng lại.

"Nhưng con bé này gần đây đã tiến bộ rất nhiều." Tô Diệm lạnh lùng nhìn Tô Thiên Trạch, "Con thích dáng vẻ con bé chống lại ba."

Tô Thiên Trạch lạnh lùng nhìn anh, sắc mặt cực kì tệ.

"Và." Đôi mắt đen của Tô Diệm trở nên lạnh lùng, anh cẩn thận quan sát biểu cảm của Tô Thiên Trạch: "Một khi tình cảm của một người đã cạn kiệt, về cơ bản là rất khó để quay lại như trước. Con nghĩ rằng sự kiên nhẫn của Tô nha đầu với ba trong những năm qua có lẽ đã gần hết."

Tô Thiên Trạch nắm chặt tay, tức giận nói: "Đồ bất hiếu, mày cho rằng Niệm Niệm cũng giống mày sao? Con bé nhất định sẽ nghe lời."

"Lần này con bé nhất định sẽ không nghe lời ba." Nhớ đến sự khẩn trương của Tô Niệm Niệm đối với Bùi Ngôn Khanh, Tô Diệm lạnh lùng cười: "Lời khuyên của con là, trước khi con bé hoàn toàn thất vọng về ba, ba còn muốn con bé gọi một tiếng ba, thì đừng can thiệp vào chuyện của nó."

"Nếu không sau này nhất định sẽ hối hận." Tô Diệm nói.

"Tao là ba của con bé, làm sao có thể vì một thằng nhóc kia mà đối xử với ba nó như vậy?"

"Tại sao không?" Tô Diệm lạnh lùng nói: "Làm một người ba, ngoài việc bình thường hưởng thụ việc con bé đối xử tốt với ba ra, còn gì đủ tư cách?"

Sắc mặt của Tô Thiên Trạch liên tục thay đổi, mấy lần do dự mở miệng, cuối cùng nói không ra lời.

Tô Diệm: "Cái gì ba không thể cho, Bùi Ngôn Khanh lại có thể cho."

Nói xong, Tô Diệm chậm rãi đứng lên, "Ba suy nghĩ kỹ đi, nếu hiện tại đồng ý, còn có thể qua lại với Bùi gia, nếu không đồng ý, thì chỉ có thể dâng Tô nha đầu cho Bùi gia thôi."

Tô Niệm Niệm nhắm nháp bữa ăn của mình và thỉnh thoảng liếc nhìn lên lầu.

Cô không biết Tô Diệm sẽ nói gì với Tô Thiên Trạch, nhưng cô không hối hận vì những gì mình đã nói một cách liều lĩnh, ngay cả khi cô nói xong, thậm chí còn cảm thấy sảng khoái.

Nó giống như trút đi một gánh nặng mà bạn cho là rất quan trọng, sau khi mất đi, nghĩ rằng bản thân sẽ thất vọng, nhưng thực tế lại rất nhẹ nhõm.

Một lúc sau, Tô Diệm một mình xuống ăn cơm.

Tô Niệm Niệm đã hỏi Tô Diệm cả mấy lần, muốn biết anh đã nói gì.

Nhưng Tô Diệm luôn giữ bí mật, "Em sẽ phải cảm ơn anh đấy."

Tô Thiên Trạch thậm chí không đi xuống lầu cả đêm đó.

Ngày hôm sau, Tô Niệm Niệm thức dậy lúc sáu giờ, cô xách túi lên và nhìn thấy Tô Thiên Trạch trong phòng khách.

Ông trông mệt mỏi, dưới mắt còn có quầng thâm.

Hai người nhìn nhau vài giây không nói nên lời.

Tô Niệm Niệm nắm chặt dây đeo cặp, nhìn xuống mũi chân của mình, đang định đi xuống lầu thì Tô Thiên Trạch nói: "Hôm nay thi đấu hả? Ba với tài xế đưa con đi."

"Bây giờ đến trường để trang điểm." Tô Niệm Niệm nói, "Vả lại, anh ấy đến đón."

Tô Thiên Trạch dừng một chút, "Vừa hay, ba đi cùng tụi con."

Tô Niệm Niệm: "..."

Cô nói "ừm" một cách miễn cưỡng.

Hai người đi ra ngoài, khi Tô Thiên Trạch mở cửa, anh bị điều hòa bên ngoài làm cho giật mình, cúi đầu nhìn Tô Niệm Niệm, cô chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng.

“Con lạnh không?” Tô Thiên Trạch hỏi.

“Không lạnh.” Tô Niệm Niệm lắc đầu, nhưng nghe kĩ có thể cảm nhận được sự run trong giọng nói của cô.

Tô Thiên Trạch không biết nên nói gì, “Ừm.”

Ông nhìn cô bước từng bước nhỏ chạy đến trước xe, trong xe đã có một người đàn ông đợi sẵn, anh cau mày xuống xe, đem chiếc áo khoác trong tay khoác lên cho Tô Niệm Niệm, cài cúc thật chặt.

Còn cô con gái của ông thì ngoan ngoãn đứng nhìn người đàn ông đó, trong mắt lộ ra vẻ sáng ngời đã lâu không thấy.

Khi người đàn ông ngẩng đầu lên, Tô Thiên Trạch đã giao tiếp bằng mắt với anh, không biết vì sao trong lòng ông cảm thấy ngọt ngào, né ánh mắt.

Tác giả có lời muốn nói:

Tô Thiên Trạch đã quen với việc con gái đối xử tốt với mình, ngoài tiền ra ông chưa từng nghĩ mình nên làm gì tốt với Tô Niệm Niệm. Cố gắng hoàn thành trách nhiệm của một người ba bây giờ bắt đầu không thích nghi được, nhưng Niệm Niệm căn bản không care.

Chương 71: Chương 71:

Bùi Ngôn Khanh không ngạc nhiên khi nhìn thấy Tô Thiên Trạch, anh mở cửa xe, "Chú, mời."

Tô Thiên Trạch nhìn anh từ trên xuống dưới, bất giác cau mày

Đối với một người đàn ông, ngoại hình của Bùi Ngôn Khanh là quá đẹp. Nhưng khí chất cực kì tốt, không khiếm tốn cũng không hống hách, lễ phép đến mức không gì có thể trách được.

Rất nhiều cảm xúc đọng lại, Tô Thiên Trạch không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, lên xe.

Ông ngồi nhích vào bên trong, hy vọng Tô Niệm Niệm đi lên, nhưng cô lại đóng cửa lại, rất tự nhiên ngồi vào ghế phụ, từ trên ghế lấy bữa sáng, cau mày phàn nàn: "Sao lại là sữa nữa? ?"

"Em không muốn uống."

"Nhất định phải uống chút." Bùi Ngôn Khanh nhìn cô chăm chăm, sau đó từ trong túi lấy ra một miếng bánh mì nướng khác đưa cho Tô Thiên Trạch.

Tô Thiên Trạch dừng một chút, nhưng vẫn cầm: "Cám ơn."

"Nên làm mà."

Tô Niệm Niệm hỏi anh: "Anh ăn chưa?"

Bùi Ngôn Khanh: "Ừm."

Tô Niệm Niệm bẻ một nửa chiếc bánh mì nướng, đưa lên môi anh, ra vẻ hung dữ: "Ăn rồi cũng phải ăn nữa."

Bùi Ngôn Khanh hiểu ý cười, sau đó cầm lấy tay cô, hé môi cắn một cái, "Tuân lệnh."

Tô Thiên Trạch ngồi ở phía sau, nhìn hai người thân mật một cách tự nhiên, ánh mắt tối sầm, trong lòng càng thêm tắc nghẽn.

Ông đương nhiên đoán được rằng Bùi Ngôn Khanh chưa ăn, nhưng con gái ông cũng biết điều đó.

Sau đó, dùng sự chu đáo và hiểu biết thường có của cô để đối xử tốt với người khác.

Nhưng Tô Thiên Trạch thực sự không thể tìm thấy bất kỳ khuyết điểm nào ở người đàn ông này. Anh có thể chuẩn bị mọi thứ và đợi ở cửa trong một buổi sáng lạnh giá. Một thiếu gia lạnh lùng như đóa hoa trên núi lại mặt không biến sắc uống chỗ sữa còn lại cho Tô Niệm Niệm.

Tô Thiên Trạch thậm chí còn ác đến mức muốn tìm ra vấn đề của anh, như thế ông mới có thể tìm được lí do hợp lí để phản đối.

Xe chạy êm ru, Tô Thiên Trạch mệt mỏi xoa xoa giữa hai lông mày.

Gần như cả đêm qua ông không ngủ, trên trán nổi gân xanh, đầu óc vốn luôn tràn ngập công việc lại hiện ra cảnh tượng mà ông tưởng chừng đã quên qua chừng ấy năm.

Ông và Tống Tử vì cô mà cãi nhau, khi vừa mở cửa ra, cô bé Tô Niệm Niệm đã đứng bên cửa, ánh mắt đầy bất lực.

Trong phòng có mấy người hầu, Tô Niệm Niệm kéo áo của Tô Diệm, dùng ánh mắt vô hồn nhìn bọn họ.

Trong dịp Tết Nguyên đán và những ngày lễ, người ta hiếm khi thấy Tô Niệm Niệm xuất hiện ở phòng khách luôn náo nhiệt.

Tô Thiên Trạch đột nhiên cảm thấy một làn sóng sợ hãi, sau lưng ông như có một luồng khí lạnh.

Suốt quãng đường còn lại, không ai nói chuyện, sau khi khiêu vũ xong, có một giáo viên đặc trang điểm và làm tóc, Tô Niệm Niệm vẫy tay rời đi.

Khi Tô Niệm Niệm đến phòng thay đồ được chỉ định, chỉ còn năm phút nữa là đến giờ hẹn.

Trì Quân thấy cô tiến vào, chỉ chỉ vào vị trí: "Mau đi."

"Thư Cán sao còn chưa tới?" Trì Quân hỏi.

Không ai trả lời.

Trong năm người, hai người còn lại đều là học sinh cuối cấp, cũng không quen gì Thư Cán, Sở Ninh nghe đến tên cũng cảm thấy buồn nôn, cuối cùng chỉ có Tô Niệm Niệm trả lời: "Không biết ạ."

"Điện thoại cũng không gọi được." Trì Quân hít sâu một hơi, đè nén lửa giận: "Cô thấy cô ấy cũng không nhất thiết phải đến."

Lời vừa dứt, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân vội vã.

Tô Niệm Niệm quay đầu lại nhìn, ánh mắt hơi dừng lại.

Thư Cán vẫn là Thư Cán như cũ, nhưng cảm giác rất kỳ lạ, giống như tâm trạng của cô ta có gì đó không ổn.

Khuôn mặt cô tái nhợt, dưới mắt xuất hiện quầng thâm, đôi môi nhợt nhạt đến mức gần như trong suốt, quần áo nhàu nát và đầu tóc bù xù.

Trì Quân khoanh tay nhìn cô ta, nhíu mày thật chặt: "Tối hôm qua em làm cái gì? Với tình trạng này, còn chưa lên sân khấu cũng đã biết kết quả rồi."

Thư Cán nhìn cô chăm chăm, hai mắt đỏ hoe: "Cô ăn nói hồ đồ! Có em ở đây nhất định sẽ giành được vị trí thứ nhất!"

Trì Quân lắc đầu cười khẩy.

Cô ta sai bước đi vào, Tô Niệm Niệm cau mày nhìn cô ta chăm chăm, nghe thấy Sở Ninh nói bên tai cô: "Cậu không cảm thấy dáng vẻ của cô ta như thế này, hình như đã bị chịu một đả kích gì sao?"

"Như thế mới bị ba bệnh viện trả về vậy." Sở Ninh nhún vai.

Mặc dù tính tình Thư Cán có vẻ rất kiêu ngạo, nhưng kỳ quái là từ khi vào cửa, Thư Cán không hề nhìn cô lấy một cái, giống như cố ý tránh mặt cô vậy.

Thư Cán ngồi thẳng người, lẩm bẩm một mình: "Tôi nhất định sẽ giành hạng nhất, nhất định sẽ giành hạng nhất, không ai mạnh hơn tôi."

Cô ta cúi đầu, khi nhắm mắt lại, những ký ức kinh hoàng đó lại tràn ngập trong đầu cô ta.

Tối hôm qua cô bị nhốt trong phòng bao, đồ ăn trên bàn cũng không dám đụng vào, càng đáng sợ hơn là không biết giây sau sẽ phát sinh chuyện gì, huống chi còn không biết liệu có phải Bùi Ngôn Khanh sẽ nhốt cô mãi, không cho cô đi thi hay không.

Vào ban đêm, điện trong phòng bao bị cắt và trời tối đen như mực. Thư Cán ôm gối trốn vào một góc, toàn thân dâng lên sự cảnh giác.

Và vào lúc nửa đêm, khóa cửa bị cạy một cách thô bạo, thỉnh thoảng kèm theo tiếng bước chân nặng nề, như thể một giây sau cửa sắp bị phá, tình

thần của Thư Cấn trở nên suy sụp cả đêm, cô ta dường như sắp sụp đổ ngay lập tức.

Vào buổi sáng sớm, trước khi màn đêm cuối mùa thu hoàn toàn tan biến, cánh cửa đột nhiên mở ra, và tiếng giày cao gót vang lên, Thư Cấn nghiêng rặng và nhìn chằm chằm một lúc với đôi mắt chua chát, mới nhận ra rằng đó là người phục vụ từ hôm qua.

Cô vẫn cười hiền từ: "Thư tiểu thư, tối qua cô vui vẻ chứ?"

Thư Cấn nhìn cô chằm chằm.

"Tối qua khách sạn phải sửa chữa, cho nên có thể đã phát ra một số tiếng động lạ, Thư tiểu thư đừng hiểu lầm." Người phục vụ nói, "Chúng tôi là khách sạn bình thường."

Người phục vụ mở cửa, làm một động tác mời: "Thư tiểu thư thi đấu thuận buồm xuôi gió nhé."

Thư Cấn đứng dậy với đôi chân tê cứng, cảnh giác nhìn xung quanh và lao ra khỏi cửa sau khi chắc chắn rằng không có chuyện gì.

Mối hận dành cho Tô Niệm Niệm đã ăn sâu vào xương tủy, nhưng nghĩ đến cú sốc tối qua, mọi suy nghĩ trong nháy mắt đều biến mất.

Cô ta phải chiếm vị trí đầu tiên.

Địa điểm diễn ra cuộc thi cấp quốc gia là nhà hát lớn.

Tô Niệm Niệm đi theo chiếc xe chuyên dụng của trường vào hậu trường, đồng thời gửi tin nhắn cho Bùi Ngôn Khanh.

【 Sao em cứ cảm thấy hôm nay Thư Cấn kỳ quái? Có phải cô ta lại giấu bài gì nữa không. 】

Đầu dây bên kia trả lời rất nhẹ nhàng: **【 Có lẽ là do tâm lý đã suy sụp. 】**

Cuối cùng, bổ sung thêm một câu: 【Tổ chất tâm lý không đủ tốt.】

Sau đó Tô Niệm Niệm cũng nghe đoạn ghi âm và cô hỏi: 【Có phải vì những bình luận trên Internet đó không?】

Mà cô cũng không biết, Thư Cấn bị đập nát điện thoại nên cũng chưa biết cư dân mạng đã đổi chiều gió.

Bùi Ngôn Khanh: 【Có thể.】

Tô Niệm Niệm khế tặc lưỡi và nói với Sở Ninh: “Lý Thành Tinh và Thư Cấn đang diễn kịch trên weibo à, chớ cần chớ?”

Sở Ninh chỉ biết rằng có sự nhúng tay của Bùi Ngôn Khanh trong đó, thở dài và chỉ ra: “Thật đặc sắc mà.”

Bùi Ngôn Duyệt đã đặt một lượt cả một hàng vé của cuộc thi toàn quốc, đó cũng là chỗ ngồi có tầm nhìn đẹp nhất ngoại trừ ban giám khảo.

Khi Bùi Ngôn Khanh đến, Bùi Ngôn Duyệt liên tục vẫy tay với anh, “Lại đây, lại đây.”

Anh đứng tại chỗ, dừng lại.

Bởi vì anh phát hiện mười chỗ ngồi của hàng này gần như đã được lấp đầy, và hầu như tất cả các thành viên của Bùi gia đều được huy động đến ngoại trừ Bùi Triết.

Lăng Tịnh là người khoa trương nhất, trên cổ đeo một chiếc máy ảnh DSLR, Bùi Diễm bên cạnh bà đeo một chiếc băng đô ngôi sao lấp lánh trên đầu, trên đó có bốn chữ: “Thím ơi, cố lên.”

Ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh chậm rãi nhìn xuống cậu bé chừng 10 tuổi bên cạnh Bùi Diễm, cậu bé đeo băng đô giống Bùi Diễm, trên đó có bốn chữ giống nhau: “Chị ơi, cố lên.”

Cậu nhóc hai má trắng nõn như ngọc, đôi mắt đan phượng rũ xuống uể oải.

Bùi Ngôn Khanh nhìn kỹ hơn, mới phát hiện đó là Lục Thành Hi, thiếu gia của của Lục gia, ngồi bên cạnh anh và hỏi Bùi Điềm: "Ngựa giấy nhỏ đến hết chưa?"

Bùi Điềm mỉm cười và vẫy que huỳnh quang trong lòng bàn tay, thản nhiên nói: " Một mình em không thể đeo hai cái, vừa hay thiếu một cái đầu."

Lục Thành Hi: "..."

Chương 72: Chương 72:

Nửa tiếng trước trận đấu, khán phòng đã chật kín.

"May mắn là chị đã lấy được vé sớm." Bùi Ngôn Duyệt nhìn xung quanh và nhướn mày tự hào: "Sau sự cố trên mạng đã không còn vé, bây giờ giá vé chui đã tăng gấp mười lần. "

Lăng Tịnh giơ ngón tay cái lên: "Không hổ danh là con gái mẹ, con bé làm việc lúc nào cũng đáng tin."

Như nhớ ra điều gì đó, Bùi Ngôn Duyệt tiếp tục: "Hôm qua ban tổ chức gọi điện thoại nói có người đặt chỗ của con với giá gấp hai mươi lần."

"Vừa vặn hàng của chúng ta còn có một chỗ ngồi, lại có một đại hán nguyện ý trả tiền, sao con có thể không làm? Vừa vặn là vé của chúng ta đều do anh ta thanh toán."

Nghe vậy, Bùi Diễm chỉ vào chỗ trống duy nhất bên cạnh Bùi Ngôn Khanh: "Cô ơi, chỗ ngồi bên cạnh chú nhỏ phải không?"

Lời nói vừa dứt, một giọng nam trung niên từ trên đỉnh đầu truyền đến: "Xin lỗi, số năm hàng một, là ở đây sao?"

Tô Thiên Trạch cau mày, nhận lấy tấm vé vừa được thư ký đưa cho, đi đến chiếc ghế trống.

Bùi Ngôn Khanh hơi sửng sốt một chút, sau đó đứng lên, khẽ gật đầu với Tô Thiên Trạch, "Là ở đây, chú, mời ngồi."

Mãi cho đến lúc này, Tô Thiên Trạch mới nhìn rõ bên cạnh ghế trống người, sắc mặt ngưng trọng, một lúc lâu sau mới ngồi xuống, nhẹ giọng đáp: "Ồ."

Bùi Ngôn Khanh: "Ừm."

Cả hai người đều tự hiểu mà duy trì bầu không khí im lặng.

Sau khi đưa Tô Niệm Niệm vào, Tô Thiên Trạch rất nhanh sau đó bảo là có việc, sau đó xuống xe, hai người chia tay và cuối cùng gặp lại nhau ở đây.

Bùi Điềm chớp mắt, thỉnh thoảng quay đầu lại để quan sát biểu hiện của Bùi Ngôn Khanh.

Cô thoáng nghĩ thấy có gì đó không ổn.

"Chú nhỏ." Bùi Điềm gọi anh, giọng nói trong trẻo lạnh lạnh: "Hôm nay thím nhỏ nhảy thứ mấy ạ?"

"Thứ tám." Lục Thành Hi bên cạnh liếc nhìn danh sách chương trình, trầm giọng nói: "Em không đọc danh sách chương trình sao?"

Bùi Điềm: "Em đang hỏi chú của em, anh là chú nhỏ của em à?"

Lục Thành Hi khịt mũi, mím môi và không nói gì nữa.

Cuối cùng, Bùi Ngôn Khanh không phản ứng lại, nhưng đại gia bên cạnh cô bé đột nhiên ngước mắt lên, đôi mắt dần dần di chuyển đến chiếc băng đô trên đầu cô bé.

Tô Thiên Trạch khựng lại ở từ "thím" trong hai giây, nhìn theo Bùi Điềm, ông nhìn thấy Lăng Tĩnh, sau đó thấy Bùi Huân ngồi kế bên, khựng lại.

Thật trùng hợp, Bùi Huân cũng ngẩng đầu lên, và ánh mắt họ chạm nhau.

Bùi Huân phản ứng rất nhanh, đứng dậy trước và đưa tay với qua vai người,

"Rất vui được gặp ông, Tô tổng."

Biểu cảm của Tô Thiên Trạch cứng đờ hai giây, phép lịch sự buộc ông phải đưa tay ra, thản nhiên nói: "Rất hân hạnh được gặp ông."

Sau khi đưa tay chạm vào không khí một lúc, Tô Thiên Trạch quay lại và ngồi xuống trước, không nói một lời.

Bùi Điềm thì thầm với Lục Thành Hi ở bên cạnh, "Đoán không phần thưởng, nhìn ra được bác này là ai chưa hả?"

Lục Thành Hi: "Không đoán."

Lại giận rồi."

"Chậc." Bùi Điềm khẽ hừ một tiếng, "Tiểu quỷ nhỏ nhen."

Cô bé tự nhủ: "Người thường chắc chắn sẽ không nhìn ra được, nhưng mình đã đoán ra rồi".

Như thể xác nhận suy đoán của cô bé, Lăng Tịnh ngồi bên cạnh cô đột nhiên vỗ tay với Tô Thiên Trạch: "Thông gia, là anh sao? Thật trùng hợp!"

Bùi Điềm đắc ý nhướng mày: "Em đoán không sai."

Mặc dù Tô Thiên Trạch đã cố gắng hết sức để lịch sự, nhưng cụm từ "thông gia" gần như đã đánh bại ông.

Nhỏ thì gọi là dì, lớn thì gọi là sui gia.

Ai là sui gia của bà!

Cuộc thi của con gái mình, cả Bùi gia dẫn nhau đến, ngồi hết ở hàng ghế đầu, rốt cuộc Tô Niệm Niệm là gia đình của ai!

Biểu cảm của Tô Thiên Trạch khó đoán, nhưng cuối cùng ông vẫn mỉm cười

mỉm cười với Lăng Tịnh.

Với sự xuất hiện của Tô Thiên Trạch, khiến cho cả Bùi gia trò chuyện hi hi ha ha nãy giờ lại bỗng chốc trở nên im lặng.

Mọi người đồng loạt lấy điện thoại ra.

Lăng Tịnh: 【Đại gia kia, là sui gia với nhà mình】

Bùi Ngôn Duyệt: 【Mẹ, mẹ gọi một tiếng ‘sui gia’ đó, mặt người ta tái xanh lại luôn rồi.】

Lăng Tịnh: 【Nhà thông gia không hài lòng lão tam nhà chúng ta sao? @Bùi Ngôn Khanh, có phải con làm gì đắc tội với người ta rồi không hả?】

Bùi Ngôn Khanh: 【Không.】

Bùi Ngôn Chi: 【Vô duyên vô cớ thành sui gia, ai vui cho nổi?】

Bùi Ngôn Duyệt: 【Cũng đúng, nếu mà tên đàn ông già của nhà nào lừa Ninh Ninh đi mất, còn gọi là sui gia, con không đuổi người ta đi là tốt lắm rồi.】

Lăng Tịnh: 【.....】

Trò chuyện trong nhóm đang sôi nổi, Tô Thiên Trạch nói lỏng đường viền cổ áo, vẻ mặt khó đoán, ông thực sự hồi hận khi đặt chỗ ngồi này.

Lúc này, trên đài người dẫn chương trình bắt đầu tuyên bố cuộc thi bắt đầu.

Tấm màn khổng lồ được mở ra, lộ ra một sân khấu to lớn tráng lệ, ánh đèn trên sân khấu sáng rực, trông rất đẹp mắt.

Đây là lần đầu tiên Tô Thiên Trạch đến xem Tô Niệm Niệm thi đấu trực tiếp, và cũng là lần đầu tiên ông cảm nhận được những cảm xúc mà trước đây

【Tôi trước giờ chưa từng để ý múa ba lê, chỉ là cảm thấy mấy cô gái này nhìn cũng được, đây là thứ mà một con chó tầm thường như tôi có thể xem sao! 】

【Thật tao nhã! Những ngón chân của tôi bắt đầu cử động một cách vô thức rồi. 】

【Mấy động tác này mà để tôi làm thì có mà bệnh viện ICU đang đợi tôi orz. 】

【...】

Cùng lúc đó, sau phần biểu diễn của thí sinh thứ ba, người dẫn chương trình lên sân khấu tuyên bố hạ màn, mời thí sinh thứ tư Thư Cấn lên sân khấu.

Hôm nay Thư Cấn thoa nhiều lớp phấn, nhưng hầu như không thể che đi nước da tái nhợt của cô ta, khi thông báo gọi tên cô, Thư Cấn có một biểu cảm kỳ lạ, có một số phần khích và chắc chắn kỳ lạ, toàn thân căng ra, nhìn quả thật rất kì.

Màn hình liên tục nhảy chữ.

【 Buồn nôn Buồn nôn Buồn nôn Buồn nôn Buồn nôn. 】

【nôn mửa. 】

【Tôi cái này đã bơi bao nhiêu lớp má hồng lên rồi vậy? 】

【Biểu cảm ghê gớm như vậy, chẳng trách, nó xuất phát từ trái tim. 】

【Ma nữ họ Thư, dân tầm thường bị cô hù dọa chết mất thôi, có thể kiện cô không vậy? 】

Ca khúc mà Thư Cấn chọn lần này là đoạn thiên nga trắng múa solo trong vở "Hồ thiên nga".

Đoạn “Đôi mắt cay”.

Sở Ninh chỉ nhìn vào màn hình coi bình luận để hả giận, thỉnh thoảng liếc nhìn màn trình diễn của Thư Cấn và nhận xét: "Cô ta như này là đang tự sa ngã đó hả?"

Sắc mặt Trì Quân cũng rất khó coi, cuối cùng không nhịn được quay người lại.

Và những lời chế giễu ngày càng nhiều hơn, sự thù địch sắp xuyên qua màn hình.

Vẻ mặt của Tô Niệm Niệm rất bình tĩnh. Cô chắc chắn rằng Thư Cấn đã bị đả kích, mặc dù cô ta đã cố gắng hết sức để biểu diễn, nhưng toàn thân cô giống như một cây cung bị siết chặt, khiến động tác của cô rất cứng nhắc.

Bản lĩnh phát huy trên sân khấu sẽ thay đổi theo sự dao động của cảm xúc, khi trạng thái phù hợp, cơ bắp và máu của toàn bộ cơ thể dường như có thể hòa vào vũ điệu, nếu trạng thái không phù hợp, cho dù bạn có cố gắng thế nào, nó cũng là vô ích.

Đột nhiên, có một tiếng "ầm" và là cú nhảy lớn, Thư Cấn không thể đứng vững và trực tiếp khụy xuống.

Việc sơ suất bị thương giữa chừng không phải là hiếm, thậm chí chỉ là một sự cố nhỏ trong cuộc thi cũng sẽ khiến Thư Cấn bị hạ.

Màn hình nổi lên đầy hahahaha, cư dân mạng cùng nhau ăn mừng [Kẻ ác có ngày trời phạt] .

Tô Niệm Niệm lặng lẽ nhìn, nhưng trong lòng cô không cảm thấy vui vẻ gì, cô nói với Sở Ninh, người đang chuẩn bị lên sân khấu, “Cố lên.”

"Tớ muốn cùng cậu tiến lên."

Sở Ninh biết rất rõ trình độ của mình, cô cũng không cảm thấy áp lực chút nào, cô nhún vai: “Tớ biết trình độ của mình, nhảy xong là tốt rồi.”

Nhìn bóng lưng tuấn tú của Sở Ninh, Tô Niệm Niệm đột nhiên có chút ghen tị.

Đúng là Sở Ninh thích khiêu vũ mà không có bất kỳ sự phân tâm nào. Khiêu vũ là quan trọng, nhưng nó chỉ là một phần nhỏ của cuộc sống, nó là một sở thích khiến cô ấy hạnh phúc.

Tô Niệm Niệm nghĩ có lẽ chỉ có một người mẹ tự do và thoải mái như Bùi Ngôn Duyệt và sự hỗ trợ tài chính ổn định của gia đình mới có thể giữ trái tim của Sở Ninh mãi như một đứa trẻ.

Mà cô ấy, dù sao cũng là một người bình thường, thậm chí ở một số khía cạnh còn có nét giống Thư Cẩn, đã lẫn lộn yếu tố vị lợi vào sở thích của mình.

Sở Ninh rất dễ dàng, những clip cô chọn không quá khó nhưng động tác uyển chuyển uyển chuyển, ít nhất là lừa được cư dân mạng, còn có rất nhiều tiếng la hét.

Sau khi cô đi, Tô Niệm Niệm cũng đứng dậy, trong lòng âm thầm đếm ngược thời gian.

Âm nhạc nhẹ nhàng, và những nhịp đập đã lướt qua tai không biết bao nhiêu lần trong lúc luyện tập, đập vào màng nhĩ.

Tô Niệm Niệm gạt bỏ mọi suy nghĩ phân tâm trong đầu, từ từ nhắm mắt lại và đợi tấm rèm mở ra.

Ánh sáng trắng chói lọi từ đỉnh đầu chiếu xuống, trên sân khấu cực lớn, một cô gái mảnh khảnh đứng thẳng, khuôn mặt thanh tú như sứ trắng, giống như một vũ công có khuôn mặt xinh đẹp trong hộp nhạc.

Phím C trường nhẹ nhàng mơn trớn, cô gái khẽ gõ ngón chân, nhẹ như lông hồng, như dấm lên đầu trái tim mình.

Ánh sáng và bóng tối của nhà hát lớn thật tuyệt vời, và mỗi khung hình của ảnh chụp màn hình đều là một tác phẩm nhiếp ảnh xuất sắc.

Màn hình livestream bùng nổ.

【 A a a, chết rồi, đây là thứ mà một con chó như tôi có thể nhìn thấy sao? 】

【Tôi thừa nhận, tôi bị bệnh cùi.... 】

【Tôi xin lỗi vì những lời nói và hành động không phù hợp của mình. Cụu tiểu hành tinh chỉ muốn nói rằng Lý Thành Tinh thậm chí không xứng đáng được bám lấy người ta nữa. 】

【Khí chất này, vẻ đẹp này đáng giá, loại thần tiên như này thực sự tồn tại sao? 】

【Động tác này đẹp quá, mọi người không để ý điệu nhảy của chị mình đặc biệt khó hả? 】

【Những người thông minh đã bắt đầu gọi vợ rồi. Vợ vợ vợ @Tô Niệm Niệm】

【Lâu trên thật không biết xấu hổ, được thôi, mặt mũi là gì chứ, tôi đây cũng không cần nữa 】

【Mặc dù tôi là người ngoài ngành, nhưng tôi vẫn muốn nói rằng giải thưởng này phải trao cho vợ tôi! 】

【...】

Sau điệu nhảy, Tô Niệm Niệm đã chào theo tiêu chuẩn, và khán giả vỗ tay ầm ầm.

Cô bước xuống sân khấu, nhìn thấy Trì Quân gật đầu với cô: "Không tệ, ở mức bình thường."

Đôi mắt của Tô Niệm Niệm sáng lên.

Đây là lần đầu tiên cô nghe Trì Quân nói những lời tốt đẹp với cô.

Cô bình tĩnh hít thở, vừa ngồi xuống, liền nhìn thấy cách đó không xa có một người đang thì thầm gì đó vào tai Trì Quân.

"Vết thương của Thư Cẩn khá nghiêm trọng, trật mắt cá chân, gãy bắp chân."

Chương 73: Chương 73:

Buổi trưa ngày hôm đó, trên mạng Weibo xuất hiện hai hotsearch.

Phần trên #Thiên thần múa, 9 bức ảnh là những ảnh cut trong phần thi của tất cả thí sinh, với hàng chục nghìn bình luận, ngay lập tức đẩy sự chú ý của cuộc thi ba lê quốc gia lên đỉnh điểm.

Và một hot search khác #Bà đồng tập múa ba lê, các clip biểu diễn cá nhân của Thư Cẩn bị cắt riêng, các bình luận chế giễu và một số các icon có liên quan đến Thư Cẩn cũng từ đó mà ra đời.

Nhưng lúc này cái gì Thư Cẩn cũng không biết, sau ca mổ cấp cứu, cô nằm trên giường kéo lê cái chân bó bột, thỉnh thoảng lại nhìn ra cửa, hồi hộp chờ người nhà, hận không thể khóc lóc mách với họ.

Từ chiều đến tối, khi Thư Cẩn đang mơ màng sắp ngủ thì nghe thấy tiếng cửa phòng bị đẩy ra, cô kinh ngạc mở mắt ra thì thấy là Nguyễn Bạch, "Chị!"

"Cuối cùng chị cũng tới." Thư Cẩn lau nước mắt, "Chị có biết kết quả cuối cùng của cuộc thi hôm nay không?"

Nói xong, cô quan sát sắc mặt Nguyễn Bạch, phát hiện cô ta không có phản ứng chút nào, ánh mắt lạnh lùng, không có một ánh mắt nào thể hiện sự thân thiết.

"Chị?" Thư Cẩn thăm dò gọi lại.

Một giây sau, túi xách trong tay Nguyễn Bạch thẳng thừng đập vào mặt của cô, lạnh lùng thốt ra hai chữ: "Ngu xuẩn."

Thư Cẩn bị mắng đến ngây người, sững sốt hỏi: "Làm sao vậy?"

Nguyễn Bạch không trả lời, sắc mặt u ám.

Thư Cẩn cắn môi: "Chị có biết ngày hôm qua em khổ sở thế nào không? Bùi Ngôn Khanh nhốt em lại! Bị nhốt cả đêm, cả đêm không ngủ rồi phải đi thi, phát huy kĩ năng lại mắc sai lầm rồi dẫn đến như này."

"Mày đáng bị như vậy!" Nguyễn Bạch nghiến răng nghiến lợi nói: "Thủ đoạn của Lý Thành Tinh rõ ràng như vậy, mày còn ngu xuẩn chui vào bẫy, nói mấy câu ngu xuẩn, bị đăng lên cả mạng, mày không xui xẻo ai xui hả!"

"Tao, cả Nguyễn gia đều bị liên lụy, mày có biết không? !" Lò ng ngực của Nguyễn Bạch phập phồng: "Mày còn dám ló mặt khiêu chiến? Nếu như tao là mày, bây giờ chết quách đi thì hơn."

Thư Cẩn ngẩn ra hồi lâu, đầu óc như ngừng quay, hỏi: "Chị nói cái gì? Cái gì mà bị tung lên mạng?"

Nguyễn Bạch bĩu môi, nhìn ánh mắt Thư Cẩn không biết gì, không thể tin lắc đầu, "Mày đúng là vừa bị người ta bán, còn giúp chúng đếm tiền mà."

Cô lấy điện thoại di động ra, Thư Cẩn nghe thấy đoạn đối thoại lúc cô đắc ý, đã nói những gì với Lý Thành Tinh.

Sắc mặt của Thư Cẩn càng ngày càng tái nhợt, nàng lẩm bẩm nói: "Chả trách, chả trách thả em ra."

Ánh mắt cô càng lộ vẻ sợ hãi, hai tay túm lấy tóc, khó khăn hỏi: "Vậy bây giờ phải làm sao đây?"

Nguyễn Bạch đưa điện thoại cho Thư Cẩn, "Tự mà lo liệu đi."

Ngón tay Thư Cẩn có chút run rẩy, vội vàng lướt Weibo, đồng tử co rụt lại,

cuối cùng khàn giọng kêu lên: "Cái này lữ ch ó đẻ!"

Cô nhào vào người Nguyễn Bạch, "Chị, chị kêu chú cứu em với, em sống không nổi đâu!"

Nguyễn Bạch mím môi, bình tĩnh nhìn Thư Cẩm đang cuống loạn, một lúc sau, cô đột nhiên đẩy Thư Cẩm ra: "Cút."

"Gây ra rắc rối tày trời như vậy, ba tao làm sao cứu hả?" Nguyễn Bạch nắm chặt hai tay, trên mu bàn tay gân xanh nổi lên: "Mày liên lụy tới tao rồi, mày có biết không?!"

"Bùi gia đã bảo, bắt phải công khai xin lỗi trên mạng."

"Bọn họ bắt nạt người quá đáng rồi!" Thư Cẩm trợn tròn mắt, "Không thể nào, em không thể xin lỗi được, Tô Niệm Niệm dựa vào đâu?!"

Nguyễn Bạch miễn cưỡng khống chế tâm tình của mình, khóe miệng nhếch lên một tia lãnh đạm: "Tao không quản được mày, sau này ba tao cũng sẽ không quản nữa."

"Dù sao bọn họ cũng không biết bộ dáng của tao như thế nào, nếu không có chuyện gì bất ngờ thì sau này tao cũng sẽ không quay về nữa."

Thư Cẩm: "Ý của chị là?"

Nguyễn Bạch: "Ý chính là tự mình cầu phúc đi."

Nói xong, cô đeo kính râm lên, xách túi quay người rời đi, tư thế vẫn như cũ.

Thư Cẩm phản ứng hồi lâu mới hiểu ý của Nguyễn Bạch. Lòng bàn tay cô đột nhiên nắm chặt chần, nhìn chằm chằm Nguyễn Bạch, giống như muốn khoét một lỗ sau lưng cô.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng người chị họ mà cô luôn dựa vào lại là một người lạnh lùng và ích kỷ đến tận xương tủy.

Ngoại trừ việc Thư gia cần phải dựa vào Nguyễn gia để kiếm sống, Thư Cán luôn cho rằng bản thân đối xử với Nguyễn Bạch vẫn có một chút sự chân thành. Lý do trừng phạt Tô Niệm Niệm lần này, ngoài việc muốn cô ấy thua cuộc thi, nhiều hơn nữa là vì ân oán giữa Nguyễn Bạch và cô ấy.

Hơn nữa những kế hoạch này phần lớn đều là do Nguyễn Bạch chỉ đạo, nhưng hiện tại cô ta lại muốn hoàn toàn thoát thân.

Phòng bệnh yên tĩnh trở lại.

Mãi cho đến khi bóng dáng Nguyễn Bạch hoàn toàn biến mất, Thư Cán mới chậm rãi thu hồi ánh mắt mờ mịt.

Buổi chiều.

Trang chủ của cuộc thi cấp quốc gia đăng tin công bố danh sách thăng hạng.

Nội dung vàng của cuộc thi này cực kỳ cao, và những thí sinh giỏi nhất từ các tỉnh tập hợp lại với nhau để cạnh tranh cho tám vị trí trong cuộc thi quốc tế. Tám cái tên này cũng được chia thành nhóm vị thành niên và nhóm trưởng thành, nhóm nữ trưởng thành có hàng chục thí sinh, và lần thăng hạng cuối cùng là hai người.

Cư dân mạng nhanh chóng tìm ra tên của Tô Niệm Niệm trong danh sách.

【Ahhh, cuốn sổ viết bằng máu của tôi đã thành công, và vợ tôi đã được thăng hạng rồi!!!】

【Bà xã Niệm Niệm! Cầu lập một cái tài khoản weibo đi, đứa nhỏ thèm khóc luôn.】

【Thèm cái gì? Bạn có một vấn đề. (đầu chó)】

【Bạn thật rẻ tiền (đầu chó)】

【Nhan sắc của vợ tôi không thua gì mấy hot girl trên bảng xếp hạng, thực lực của cô ấy thật đáng sợ, tôi thừa nhận, tôi rẻ tiền.】

【Mọi người đều là Bùi tam thiếu】

【...】

Khi Bùi Ngôn Khanh nhìn thấy bình luận này, khóe môi anh cong lên một cách lạnh lùng.

Bùi Diễm, người đang đứng bên cạnh anh, quan sát biểu cảm của anh, bất giác tắc lưỡi.

Cuộc thi kết thúc, Bùi Ngôn Khanh và Tô Niệm Niệm đã gửi một tin nhắn cho nhau, nói là sẽ đợi cô ở lối vào nhà hát. Bên kia, Bùi Huân thờ ơ đứng sang một bên, Bùi Ngôn Duyệt và Lăng Tịnh nở nụ cười đi lại chỗ Tô Thiên Trạch.

Từ xa đã có thể nghe thấy hai chữ ‘sui gia’.

Xe của Bùi Ngôn Chi lái tới, Trình Cẩm đang ngồi trong xe, vẫy tay với Bùi Diễm qua cửa sổ xe: "Diễm Diễm, con định đi theo bà nội hay về với ba mẹ trước?" Nói xong, cô ấy nhìn về phía Lục Thành Hi lại: "Còn hình học nhỏ thì sao?"

Có náo nhiệt ai ngu mà không xem, Bùi Diễm không chút do dự nói: "Con đi theo bà nội!" Nói xong, cô đẩy Lục Thành Hi ra: "Anh về đi."

Lục Thành Hi liếc nhìn cô bé.

"Đây là chuyện của gia đình em, đừng nhúng tay vào việc của em." Bùi Diễm đẩy cậu bé vào trong xe của Bùi Ngôn Chi, trước khi đóng cửa còn không chút do dự tháo băng đô trên đầu anh ra: "Cảm ơn cái đầu của anh nhé."

Lục Thành Hi nhìn cô bé vui vẻ đóng cửa rời đi, môi nhếch lên, đôi mắt đen kịt.

Trình Cảnh cười liếc nhìn cậu bé một cái, xoa đầu Lục Thành Hi, "Cô nhóc này điên rồi, hình học nhỏ là anh, đừng chấp con bé."

"Cô ơi, gọi con bằng tên đi." Hai má của Lục Thành Hi đỏ bừng khi thường xuyên bị gọi bằng biệt danh.

Trình Cảnh không để tâm điều đó, cười nói: "Hình học nhỏ nghe rất hay, vừa nghe đã cảm thấy có học thức rồi."

Lục Thành Hi: "..."

Ở bên này, Tô Thiên Trạch cảm thấy rằng tất cả sự giáo dục của ông sẽ cạn kiệt sau ngày hôm nay. Bùi Huân giữ im lặng, bằng lòng cho vợ và con gái của mình đi lại đó vừa đấm vừa xoa, bên trái gọi sui gia, bên phải gọi một tiếng Tô tổng.

Lăng Tịnh xách túi, cười đàng hoàng lễ phép nói: "Anh sui gia, hôm nay thật là một ngày tốt, Niên Niệm được thăng hạng, chúng ta chỉ là tình cờ gặp nhau thôi, chọn ngày khó hơn gặp ngày, chúng ta đi ăn một bữa đi cùng nhau chúc mừng, chuyện tốt quá mà ha?"

"Đúng vậy, Tô tổng, cái gọi là duyên phận cách xa ngàn dặm gặp nhau, duyên phận của chúng ta không tầm thường, khó khăn lắm mới tụ tập cùng nhau, không ăn một bữa cơm sao mà được?"

Như có câu nói gơ tay không đánh được người mỉm cười, Tô Thiên Trạch lịch sự mỉm cười từ chối, trong lòng đã tràn đầy oán hận.

Lăn lộn trong giới kinh doanh bao nhiêu năm, ông chưa từng gặp người nào khó đối phó như vậy.

Nói thì hay, chẳng qua chỉ là chuyện một bữa cơm, một khi đã ăn bữa cơm này rồi thì sao? Không phải là sui gia thật mà đi ăn cơm à.

Hừ.

Tô Thiên Trạch, "Cảm ơn Bùi phu nhân và Bùi tiểu thư đã có lòng mời." Ông liếc nhìn đồng hồ, "Tôi thật sự có việc quan trọng phải giải quyết, hẹn hôm khác."

Lúc này, hai bóng người mảnh khảnh xuất hiện ở cửa rạp hát, đó là Tô Niệm Niệm và Sở Ninh, đã thay xong quần áo, hai đôi chân dài miên man bước từng bước xuống cầu thang.

Ngay cả trong đám đông náo nhiệt, cả hai vẫn là khung cảnh tuyệt đẹp và mọi chuyển động của họ đều bắt mắt.

Tô Thiên Trạch dán mắt vào con gái mình và nhìn qua như thể cảm thấy điều gì đó.

Ánh mắt của họ giao nhau trong không trung, nhưng trong một khoảnh khắc, Tô Thiên Trạch bắt giắc siết chặt ngón tay của mình và nhìn đi chỗ khác trước.

Vừa vặn có một cuộc điện thoại, thư ký bên kia đang báo cáo công việc, tựa hồ đột nhiên tìm được lý do muốn chạy trốn, Tô Thiên Trạch thấp giọng nói: "Tôi phải đi ngay bây giờ rồi."

Sau khi cúp điện thoại, ông cười áy náy: "Thật sự có chuyện, tôi đi trước."

Sau khi nói xong, Tô Thiên Trạch đưa mắt nhìn Tô Niệm Niệm đang đứng trên bậc thang cách đó không xa, dừng lại vài giây rồi quay người vội vàng rời đi.

Tô Niệm Niệm cũng nhìn đi chỗ khác một lúc, nhìn xuống ngón chân của mình.

Sở Ninh nghĩ rằng là do cô cảm thấy xấu hổ khi nhìn thấy gia đình mình, an ủi nói: "Đừng sợ, gia đình tớ không phải cậu thấy hết rồi sao? Họ đều thích cậu mà."

Tô Niệm Niệm nhỏ giọng âm ừ, không phát hiện ra bất kỳ cảm xúc nào.

Sở Ninh cho rằng cô đang căng thẳng, liền kéo cô về phía trước, "Yên tâm đi, cho dù cậu không nói lời nào, bà nội và mẹ tớ cũng có thể tám chuyện trên trời dưới đất, hơn nữa Bùi Diễm, ồn ào náo nhiệt kinh khủng luôn."

"Cả nhà tớ người khó đoán nhất cậu cũng tóm rồi, còn sợ họ sao?"

Cảm nhận được lòng tốt của Sở Ninh, Tô Niệm Niệm định thần lại, gạt những cảm xúc khác sang một bên, trầm giọng hỏi: "Bọn họ đang đợi tớ sao? Tớ còn chưa chuẩn bị gì cả."

Sở Ninh: "Còn cần chuẩn bị gì nữa?" Cô kéo Tô Niệm Niệm đi nhanh hơn, "Vác mình tới là được."

Những gì Sở Ninh nói là hoàn toàn đúng, Sở Ninh vừa đến gần, cô đã cảm nhận được sự nhiệt tình phi thường của cả gia đình Bùi gia.

Ngay khi Bùi Ngôn Khanh muốn đi lên nắm tay cô lại, Lăng Tịnh và Bùi Diễm đã đi trước một bước, người bên trái kẻ bên phải giữ cánh tay của Tô Niệm Niệm, anh không tin vào mắt mình đứng chôn chân, cuối cùng thấy hết cách, chỉ có thể quay đầu nhìn ba người còn lại.

Lăng Tịnh chỉ mới gặp Tô Niệm Niệm một thời gian ngắn trước đó, nhưng lần đó bà là cùng Bùi Triết xem mắt Nguyễn Bạch, trong tưởng tượng bà chỉ nhớ cô là một cô bé xinh đẹp.

Bây giờ nhìn cận cảnh, thậm chí không thể rời mắt khỏi được, khiến người ta yêu thích đến mức không buông tay được.

Cô gái nhỏ còn có chút ngượng ngùng, ngược mắt lên gọi cô: “Dì.” Sau đó gọi Bùi Huân: “Chú.”

Lăng Tịnh liên tục đáp lại: “Ừm!” Sợ dọa người ta, bà cố nhin để không bắt cô gọi mình là mẹ ngay.

Bùi Huân của mỉm cười gật đầu.

Khi ánh mắt của cô rơi vào Bùi Ngôn Duyệt, Tô Niệm Niệm dừng lại vài giây.

Cô nhớ rằng trước đây cô gọi Bùi Ngôn Duyệt là dì, nhưng bây giờ ...

Loay hoay một hồi, Tô Niệm Niệm vẫn gọi một tiếng: "Chị."

Bùi Ngôn Duyệt: “Ấy.”

“Xì.” Trán của Sở Ninh giật giật, nói với Bùi Ngôn Duyệt: “Con cũng gọi mẹ là chị nhé.”

Bùi Ngôn Duyệt đưa tay chọc chọc trán cô, "Muốn tạo phản à?"

Lúc này, hai chiếc xe chạy tới, một chiếc của Bùi Huân và chiếc còn lại của Bùi Ngôn Duyệt, họ chuẩn bị lên xe.

Thấy vậy, Bùi Ngôn Khanh đứng ở góc xa nhất khẽ trừng mắt, đang định tiến lên nắm tay cô gái nhỏ, thì Lăng Tịnh nói: “Mà này, Niệm Niệm, dì đã chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ngon, hôm nay đến nhà dì ăn tối được không?”

Tô Niệm Niệm có chút do dự, muốn nhìn thử qua Bùi Ngôn Khanh, xem ý anh nhưng Lăng Tịnh căn bản không cho cô cơ hội này, "Nào, lên xe, lên xe."

Lăng Tịnh kéo Tô Niệm Niệm, không muốn buông tay, và nói thẳng với Bùi Huân, "Anh ngồi xe của lão tam đi, Niệm Niệm ngồi với em."

Lông mày của Bùi Ngôn Khanh giật giật, vừa định nói chuyện, cô gái nhỏ

liền đi theo Lăng Tịnh lên xe, không thềm quay đầu lại.

Bùi Điềm thương hại nhìn anh, sau đó nhếch mép cười leo lên xe.

Mà Sở Ninh và Bùi Ngôn Duyệt không nói lời nào, đã lên xe mình từ trước đó.

Hai chiếc xe chạy đi như bay.

Chỉ còn mỗi Bùi Ngôn Khanh và Bùi Huân đứng chôn chân, hai mắt ngó nhau.

Tác giả có lời muốn nói:

Hi hi hi, cuộc sống được cưng chiều sắp tới rồi.

Chương 74: Chương 74:

Ban đầu, Tô Niệm Niệm lo lắng mình ngồi trên xe với Lăng Tĩnh, không khí sẽ trầm lắng nhưng nào ngờ không phải vậy. Bùi Diễm và Lăng Tĩnh một trái và một phải, trong xe im lặng không quá một giây.

Lăng Tĩnh kéo tay cô, hoàn toàn quan tâm đến suy nghĩ của cô, từ điệu nhảy đến phong tục con người của thành phố S, giọng nói của bà rất hay và dịu dàng, Tô Niệm Niệm hận không thể đắm chìm trong sự dịu dàng của Lăng Tĩnh mãi.

Lăng Tĩnh hỏi gì cô trả lời đó, đợi đến khi Tô Niệm Niệm hoàn hồn lại mới phát hiện thói quen và sở thích của mình bị người ta tìm hiểu một cách cẩn kẽ.

Nhưng cô chậm hiểu đến tận khi vào bàn ăn tối, phát hiện trên bàn đầy những món ăn mình thích, cô mới nhận ra vấn đề này một cách muộn màng.

Địa điểm ăn tối là khu biệt thự Đỉnh Thượng.

Ngoại trừ Bùi Triết đang ở trong biệt thự cũ, những người khác trong Bùi gia đều lần lượt đến.

Lăng Tĩnh cứ khăng khăng vào bếp làm cùng với người giúp việc.

Và rất nhiều người dường như sợ rằng cô bị ngại, vì vậy họ đều ngồi trong phòng khách, làm cái gì cũng đều để ý đến cô.

"Chị nghe Ninh Ninh nói rằng em thích bánh ngọt thiên nga nhỏ." Bùi Ngôn

Duyệt cầm một túi đầy bánh ngọt: "Chị với con bé đã đặc biệt đi mua đây."

"Cám ơn chị." Tô Niệm Niệm liên tục gật đầu, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Đây là lần đầu tiên cô thấy những con thiên nga nhỏ khan hiếm, được mua để đem đi tặng.

Sở Ninh uể oải nằm ở bên cạnh nghịch điện thoại, liếc nhìn cô một cái: "Cám ơn, tại sao lúc cậu lén ăn bánh ngọt nhỏ của tớ, không nói câu cảm ơn nhỉ?"

Tô Niệm Niệm: "..."

Có lẽ hành vi của Bùi Ngôn Duyệt đã kích thích Trình Cẩm, cô ấy kéo Bùi Diễm lại gần và thì thầm: "Dì của con còn thích gì nữa không? Mẹ sẽ bảo ba con mua."

Bùi Diễm bình tĩnh nhìn cô, nghiêm túc nói: "Không cần mua."

Trình Cẩm nhéo chóp mũi cô bé, "Nhỏ nhỏ vô tâm, dì còn dạy con múa ba lê, hơn nữa cô của con đã ra tay rồi, chúng ta cũng không thể một biểu hiện cũng không có, đúng chứ?"

Bùi Diễm: "Mẹ không hiểu sao?" Cô bé xoay người, từ trong túi của ba móc ra ví tiền, rút ra một tấm thẻ: "Người thông minh đưa thẳng tiền."

Trình Cẩm nhận lấy tấm thẻ, gật đầu dứt khoát và tặng cho Bùi Diễm một nụ hôn khen ngợi, "Đúng là bé con của mẹ."

Cô đi ngang qua Bùi Diễm, nói chuyện với Bùi Ngôn Chi một lát, "Em định đưa tấm thẻ này cho Niệm Niệm, bên trong có tiền không?"

Bùi Ngôn Chi nhìn chăm chăm vào tấm thẻ, vài giây mới nhận ra, vẻ mặt sững sờ, "Anh cũng quên mất bên trong có bao nhiêu rồi."

"Sao anh lại không đáng tin như vậy?" Trình Cẩm lườm anh một cái, lại mở

ví tiền, lấy ra mấy tấm thẻ trong đó, "Cái nào có tiền?"

Bùi Ngôn Chi: "Đều có cả."

"Tối thiểu là bao nhiêu?"

"Hai triệu."

Trình Cảnh lấy ngẫu nhiên ra hai tấm thẻ, "Vậy em yên tâm rồi."

Tô Niệm Niệm dựa vào Sở Ninh để xem cô ấy chơi trò chơi, thỉnh thoảng liếc nhìn về phía cửa, Bùi Ngôn Khanh vẫn chưa về.

Ngay khi cô định thần lại, cô thấy Trình Cảnh đang mỉm cười tiến lại gần cô.

Một giây sau, hai quả bom hạng nặng được nhét vào trong tay, Tô Niệm Niệm nhìn hai tấm thẻ, kinh ngạc lập tức muốn nhét lại.

Trình Cảnh ấn tay cô, và nói một cách dứt khoát: "Cầm lấy đi."

Cô áy náy nói: "Hôm nay chị đến vội, không chuẩn bị gì cả. Đây là chút tiền tiêu vặt."

Tô Niệm Niệm sững sờ nhìn hai tấm thẻ, nếu cô không biết hạn ngạch của tấm thẻ này bắt đầu từ một triệu, cô sẽ tin rằng đó chỉ là một ít "tiền tiêu vặt".

Cứu mạng đi!

Cô không thể đẩy nó ra, nhìn sang Bùi Điềm như thể đang cầu cứu, ai ngờ tiểu quý vô lương tâm này lại nhắm mắt giả vờ ngủ gật, như thể cảm nhận được tiếng gọi của cô, Bùi Điềm uể oải trở mình.

Tô Niệm Niệm: "..."

Cô khẽ gọi, "Sở Ninh."

Sở Ninh nhét chặt tai nghe mà không nhắc mí mắt: "Chơi game đừng làm ồn tở."

Tô Niệm Niệm: "..."

Đúng lúc này, ngoài cửa có động tĩnh, một người hầu tiến lên đỡ túi, "Chủ tịch Bùi."

"Tam thiếu gia."

Như tìm được cứu tinh, Bùi Niệm Niệm lặng lẽ nhìn chăm chăm Bùi Ngôn Khanh vừa vào cửa, nói bằng khẩu hình miệng với anh: "Cứu mạng."

Cô trông chờ Bùi Ngôn Khanh sẽ đứng lên, từ chối sự hiếu khách dành cho cô này, và tạo dựng một hình ảnh cao đẹp về Tô Niệm Niệm, người không khiếm tốn cũng không hồng hách và không cúi đầu trước tiền bạc.

Kết quả là một giây sau, Bùi Ngôn Khanh đi tới, cong môi nói: "Em thay mặt Niệm Niệm cảm ơn chị dâu."

Tô Niệm Niệm: ?

Nhưng sự tình đã đến nước này, từ chối thì có chút đạo đức giả, cho nên cô chỉ có thể gật đầu với Trình Cảnh, chân thành cảm ơn.

Trình Cảnh mỉm cười gật đầu, rồi ngồi lại với tâm trạng thoải mái.

Mà Sở Ninh nhìn chăm chăm cảnh tượng chân thực trên đầu, yên lặng đảo mắt, bắt đắc dĩ tránh sang một bên, để Bùi Ngôn Khanh thuận lợi chen vào bên cạnh Tô Niệm Niệm.

Lòng bàn tay lạnh của anh đặt lên tay cô, nhét hai tấm thẻ vào, thì thào vào tai cô: "Cất đi."

Tô Niệm Niệm lặng lẽ lườm anh, di chuyển bàn tay ra, nhưng các ngón tay của cô đan chặt vào nhau, Pei Bùi Ngôn Khanh rút lại hai tấm thẻ và bỏ chúng vào túi áo khoác của cô.

Có rất nhiều người ngồi đây nhìn, Tô Niệm Niệm xấu hổ muốn rút tay về nhưng người đàn ông lại không chút kiêng dè mà nắm chặt tay cô, nơi anh chạm vào đều nóng như thiêu đốt.

“Anh nhích ra xa chút đi.” Sắc mặt của Tô Niệm Niệm có chút nóng lên, chỉ có thể quay đầu sang chỗ khác.

Hiếm khi thấy cô chật vật như vậy, trong mắt Bùi Ngôn Khanh thoáng qua nụ cười, nhìn đôi tai trắng đỏ bừng lên của cô, trong lòng nảy sinh ý đồ xấu, sờ sờ lỗ tai cô, "Không đấy."

Tô Niệm Niệm sửng sốt, quay đầu nhìn chằm chằm anh, nhẹ giọng mắng: "Đồ lưu manh."

Bùi Ngôn Khanh khẽ cười, đôi mắt hoa đào lấp lánh, anh nhéo vành tai cô, "Lưu manh cũng thích em."

Tô Niệm Niệm sắp nổ tung, tên đàn ông già này chắc chắn là cố ý.

Cô cảm thấy chột dạ quay đi, nhìn xung quanh và thấy mọi người, bao gồm cả Bùi Huân, đang đồng loạt nhìn chằm chằm vào TV.

TV gì hay thế? Cô vô thức liếc nhìn, khóe miệng co giật.

Hóa ra đó là chú heo con Peppa yêu thích của Bùi Điềm.

Tô Niệm Niệm sửng người trong một giây, nhanh chóng hiểu ra manh mối từ nụ cười bí ẩn thái của người hầu "Tôi hiểu rồi nha".

Không! Còn! Mặt! Mũi! Nhìn! Ai!

Trong lòng Tô Niệm Niệm kêu gào, nhưng mặt càng ngày càng đỏ, cô nhéo

mạnh lòng bàn tay của người đàn ông, anh vừa buông tay ra là cô đã cách xa ngay lập tức.

Cô cầm cốc nước trên bàn lên nhấp một ngụm trà, giả vờ lãnh đạm cười với Trình Cẩm bên cạnh.

Bùi Điềm chống cằm cười nhìn cô: "Thím à, Peppa Pig rất hay, mọi người đều thích xem."

"Ừ." Tô Niệm Niệm giả vờ không hiểu, miễn cưỡng nói: "Peppa Pig thật hay."

Cuối cùng, khi đến giờ ăn tối, Lăng Tịnh vội vàng gọi: "Ăn cơm thôi."

Bà đi thẳng đến bên cạnh Tô Niệm Niệm, nắm tay dắt cô đến bên bàn ăn, "Niệm Niệm, lại đây ngồi cùng dì này."

Tô Niệm Niệm ngoan ngoãn ngồi xuống, Lăng Tịnh ngồi bên phải, cô nhìn sang chiếc ghế trống bên trái, bắt gặp ánh mắt nhàn nhã của Bùi Ngôn Khanh, không nói một lời, trực tiếp ôm lấy Bùi Điềm bên cạnh.

Hoàn hảo. Như vậy thì cậu nam không thể dính người được.

Không ngờ, Bùi Điềm người luôn mát đi sự đồng cảm, cô bé lại nháy mắt với Tô Niệm Niệm, vô tội nói: "Thím, con xin lỗi, con sợ chú mua sách bài tập cho cháu."

Nói xong, cô bé nhảy xuống ghế, chạy xuống ngồi đối diện.

Tô Niệm Niệm: "....."

Tiểu phản đồ!

Bùi Ngôn Khanh thuận theo lẽ tự nhiên ngồi xuống bên cạnh cô.

Ngay lập tức, Tô Niệm Niệm bắt gặp nụ cười lan đến khóe mắt của một vài người hầu nhìn nhau "Tôi lại biết rồi nha."

May mắn thay, trên bàn ăn tối, Bùi Ngôn Khanh tương đối kiềm chế, anh không làm gì khác ngoài thỉnh thoảng gấp đồ ăn cho cô.

Lăng Tịnh nhiệt tình muốn gấp tất cả các món ăn cho cô, Tô Niệm Niệm luôn ăn rất ít trong bữa tối, cô khéo léo nói lời từ chối.

"Niệm Niệm, con gầy như vậy, đau lòng chết đi được, con phải ăn nhiều hơn." Vừa nói, Lăng Tịnh vừa định gấp cho cô một miếng sườn lớn.

Tô Niệm Niệm chật vật không biết từ chối như thế nào, một giây sau, Bùi Ngôn Khanh bưng một bát sườn lại chỗ anh, "Mẹ, con thích ăn, đưa con đi."

Nói xong, anh tùy tiện nói thêm: "Cô ấy là dạ dày chim."

"Phụt." Sở Ninh cười thành tiếng.

Tô Niệm Niệm: "..."

Bởi vì được giáo dục từ nhỏ, Bùi gia ăn cơm rất yên tĩnh, thời gian dùng bữa cũng không dài.

Sau khi ăn xong, Bùi Ngôn Khanh nắm tay cô và bảo cô ra ngoài đi dạo.

Tất cả mọi người giữ im lặng, người hầu đóng cửa lại cười rạng rỡ.

So với khu đô thị náo nhiệt ồn ào, khung cảnh trong biệt thự rất yên tĩnh, không gian rộng rãi, người ra vào cũng không nhiều.

Ngay khi Tô Niệm Niệm đi ra ngoài, cô đã nhéo Bùi Ngôn Khanh một cách thô bạo, "Em là một người coi tiền là phân à, làm sao em có thể nhận một tấm thẻ đất tiền như vậy?"

Bùi Ngôn Khanh để mặc cô giận dữ, từ tốn nói: "Một chút quà gặp mặt mà"

thôi.”

Tô Niệm Niệm nuốt nước miếng: "Mọi người không sợ em là tên lừa gạt, ăn trộm tiền bỏ trốn sao?"

Bóng cây quay cuồng trong đêm, trên con đường nhựa bóng lưng hai người áp sát vào nhau.

Tô Niệm Niệm sững sờ nhìn chằm chằm vào cái bóng, ngay sau đó Bùi Ngôn Khanh đã kéo cô lại, đối mặt với anh, cô bắt gặp đôi mắt đen đang cười của anh.

“Lừa tiền sẵn tiện mang anh đi cùng đi.” Bùi Ngôn Khanh nắm chặt tay cô, nhìn nàng: “Lừa tiền còn tặng người kèm, không phải càng tiết kiệm sao?”

“Tiền hữu dụng hơn anh.” Tô Niệm Niệm rút cổ, cổ áo che đi khóe môi, “Có tiền, tôi có thể mua một đồng chó sữa và chó sói nhỏ luôn.”

Bùi Ngôn Khanh có đôi mắt đen sâu thẳm, bất động nhìn cô chằm chằm, có chút nguy hiểm.

Tô Niệm Niệm lùi lại hai bước, giây tiếp theo, cô bị người đàn ông ép dưới gốc cây tiêu huyền to lớn bên đường, cô dựa vào thân cây khô khan nói: "Em chỉ nghĩ mà thôi."

"Em thật sự nghĩ tới?" Bùi Ngôn Khanh mím môi.

Tô Niệm Niệm: "..."

Cô cười ranh mãnh: “Em chỉ có thể thôi, không làm đâu”.

"Nghĩ cũng không được nghĩ." Bùi Ngôn Khanh lạnh lùng nói.

Anh nắm chặt tay cô, dần dần đến gần, Tô Niệm Niệm rụt người lại, lo lắng nhìn xung quanh, "Anh chú ý tình huống đi."

Bùi Ngõn Khanh mỉm cười, "Vậ chúng ta nhanh chứ?"

Tô Niệ Niệ: "..."

"Không phải hôm qua hôn rồi à?"

"Hôm qua cũng ăn cơm rồi."

Tô Niệ Niệ: "Anh là hôn riết cuồng luôn rồi hả?"

Bùi Ngõn Khanh nhìn chăm chăm vào môi cô, nghĩ đến những người trên mạng đều được gọi là "bà xã", cười nhẹ: "Nha đầu nhà anh, quyến rũ thật nhỉ."

Mà khát vọng độc chiếm bao nhiêu năm chưa từng có, bây giờ anh muốn tuyên bố với mọi người và toàn thế giới biết rằng cô chỉ có thể là của anh.

Vì vậy anh muốn hôn cô ở đây.

Suy nghĩ b3nh hoạn và mơ hồ này mang lại sự phấn khích tiềm ẩn nhất.

Bùi Ngõn Khanh bắt đầu cảm thấy rằng trở thành một cảm thú cũng khá tốt. Anh vuốt ve gương mặt cô gái, giọng khàn khàn: "Nếu em lớn nhanh hơn thì tốt biết mấy".

Tô Niệ Niệ sững sờ nhìn vào mắt người đàn ông, nhìn thấy những cảm xúc khó hiểu trong mắt anh, trái tim cô khẽ run lên.

Vào lúc này, cô mơ hồ nhận ra sự nguy hiểm mà anh đang che giấu dưới đôi mắt sáng như trăng đó.

Anh sẽ ghen, sẽ ghen tị và những cảm xúc này ngày càng lộ rõ và khó che giấu.

Và tất cả những điều này là vì cô. Cứ như thể anh đã hoàn toàn đầu hàng

trước cô vậy.

Tô Niệm Niệm cảm thấy nhịp tim của mình dần dần trở nên nhanh hơn.

Gương mặt của người đàn ông dần dần tới gần, cô không khỏi tránh né, cảm giác được cầm bị nâng lên, hơi thở gần tới gần.

Một tiếng còi xe vang lên, ánh đèn pha nóng rực chiếu vào mặt cô, Tô Niệm Niệm nheo mắt lại và xấu hổ đẩy Bùi Ngôn Khanh ra.

Động tác của Bùi Ngôn Khanh không hề khựng lại, cô không quan tâm đến chiếc xe phía sau.

Vốn nghĩ đó chỉ là chiếc xe đi ngang, nhưng chiếc xe dừng lại trên đường, cửa được mở ra, Tô Niệm Niệm mở mắt ra và nhìn người phụ nữ xuống xe.

“Có người đi xuống.” Mặt của Tô Niệm Niệm nóng lên, “Nguyễn Bạch, là Nguyễn Bạch!”

Lông mày của Bùi Ngôn Khanh đăm tĩnh, che giấu sự mất nhẫn nại, anh chỉ ở trên môi cô một lúc rồi lùi ra sau, ánh mắt khế liếc nhìn người tới.

Nghĩ đến màn chói mắt vừa rồi, Nguyễn Bạch bật cười: "Thật là trùng hợp, như này cũng gặp được."

Cô ta không hiểu nói: "Đây là giữa thanh thiên bạch nhật, quấy rầy hai người rồi."

“Không trùng hợp.” Bùi Ngôn Khanh liếc nhìn đồng hồ, “Còn một tiếng nữa đến giờ bay, cô phải nhanh tốc độ lên rồi.”

Tô Niệm Niệm khó hiểu nhìn anh.

"Anh. . ." Nguyễn Bạch trầm mặc, cười lạnh nói: "Làm khó Bùi gia các người nhắm vào Nguyễn gia nhiều như vậy, chống lại nhà tôi, giết địch một ngàn, hại mình tám trăm, Nó có đáng không?"

Không nhắc mí mắt, Bùi Ngôn Khanh nắm lấy tay Tô Niệm Niệm và quay người rời đi.

"Bạn vẫn nên nghĩ kĩ, thư xin lỗi viết như thế nào đi."

Nói xong còn bổ sung: "Dù sao còn có nửa tiếng, tìm người viết hộ cũng cần thời gian."

Hai mắt của Nguyễn Bạch tức giận đỏ bừng, nghiến răng nghiến lợi nhìn hai người rời đi.

Mãi cho đến khi đi được một đoạn đường dài, Tô Niệm Niệm mới rút tay lại, khoanh tay yên lặng nhìn anh: "Anh rốt cuộc đã làm gì vậy?"

"Cái gì mà thư xin lỗi? Sao lại còn ép khiến Nguyễn Bạch rời đi?"

Cô càng nghĩ càng giận: "Anh còn nói em không tin anh, anh làm những chuyện này có nói với em chưa?"

Bùi Ngôn Khanh nhìn khuôn mặt ủ rũ của cô, vẻ mặt ngây ra hai giây, muốn nắm tay cô lại bị hất ra.

"Thật ra anh không làm gì cả." Bùi Ngôn Khanh mím môi dưới, "Trừ chuyện bắt Trương Lâm thanh minh, ba anh viết blog, Lý Thành Tinh đăng đoạn ghi âm, khiến Thư Cấn bắt lợi trong cuộc thi, bắt họ xin lỗi ra, thì anh không làm gì hết."

Tô Niệm Niệm: "..."

Bùi Ngôn Khanh nghiêm túc nói: "Những hotsearch còn lại đều là chú ép xuống."

Hotsearch còn lại? Người nói rằng cô có vấn đề với IQ đã bị Tô Thiên Trạch áp chế hoàn toàn.

Tô Niệm Niệm: "Điều này có ảnh hưởng đến gia đình anh không?"

Bùi Ngôn Khanh thăm dò nắm lấy tay cô lần nữa, thản nhiên nói: "Không ảnh hưởng nhiều lắm, Nguyễn gia từ lâu đã không phải lựa chọn tốt nhất, kịp thời ngăn chặn tổn thất sẽ có lợi hơn."

Tô Niệm Niệm cup mắt xuống, "Không được phép lừa em, em sẽ tìm người hỏi."

"Làm sao dám."

Về đến nhà, trong nhà nhộn nhịp hẳn lên, Lăng Tịnh là người chủ trì, mở một bàn mạt chược, khi vào trong, căn phòng tràn ngập tiếng cười.

Lăng Tịnh, Trình Cẩm và Bùi Ngôn Duyệt, ba của Sở Ninh là Sở Mạc, 4 người chơi mạt chược ngồi quanh bàn. Sở Ninh ngồi một bên chơi điện thoại di động.

Mà Bùi Ngôn Chi ngồi trên ghế sa lon xem TV với Bùi Điềm, nhìn thấy hai người bọn họ, tặc lưỡi một cái, nói với Bùi Ngôn Khanh: "Còn nữa quay về à?"

Giọng nói này khiến Lăng Tịnh đang ngồi trên bàn mạt chược chú ý, bà vừa mới thua một hiệp liền thở dài một hơi, lúc này nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh, vội vàng vẫy tay gọi anh: "Lại đây."

Tô Niệm Niệm tò mò đi theo.

Tình hình của Lăng Tịnh không tốt, số chip trên bàn so với những người khác không bằng một nửa.

Cô nhìn chăm chăm Bùi Ngôn Duyệt, "Mẹ con mà con xuống tay tàn nhẫn vậy à?"

Bùi Ngôn Khanh mỉm cười: "Trong sòng bài không có mẹ con gì cả."

"Niệm Niệm có biết đánh không?" Lăng Tịnh hỏi cô.

Thậm chí số quân bài Tô Niệm Niệm còn tính không nổi, chỉ ngại ngừng lắc đầu.

Lăng Tịnh chuyển đề tài rất nhanh, bà kéo Tô Niệm Niệm sang, "Lão tam, lại đây." Đồng thời cảnh cáo: "Nếu không thắng, hôm nay đừng mơ đi."

Bùi Ngôn Khanh bị ép ngồi vào bàn mặt chược, lông mày của anh giật giật.

Trình Cẩn: "Mẹ, mẹ ăn gian! Lão tam biết đánh, ai có thể đánh bại?"

"Thế phải dựa vào bản lĩnh của con đi." Lăng Tịnh đắc thắng nhướng mày, nắm tay Tô Niệm Niệm, "Mẹ muốn nói chuyện với bảo bối Niệm Niệm của mẹ."

Tô Niệm Niệm ngoan ngoãn đi theo Lăng Tịnh lên lầu, rồi vào phòng của bà.

Lăng Tịnh thần bí đóng cửa lại, "Niệm Niệm, để mẹ cho con xem một thứ."

Thấy bà như vậy, lòng hiếu kỳ của Tô Niệm Niệm nổi lên, cô đi theo Lăng Tịnh từng bước, nhìn bà lấy ra mấy xấp album ảnh từ trong tủ.

"Đây là album ảnh gia đình của chúng ta, con có muốn xem không?" Lăng Tịnh mở to tròn mắt, cười hỏi cô.

Hai mắt của Tô Niệm Niệm tỏa sáng, li3m li3m môi: "Muốn ạ!"

Cô vươn tay muốn chớp lấy, nhưng bị Lăng Tịnh né đi, chớp mắt.

Tô Niệm Niệm cảm thấy khó hiểu.

Nhìn thấy khuôn mặt hồng hào của cô, Lăng Tịnh không kìm được, siết chặt tay cô, dỗ dành: "Con gọi mẹ là mẹ đi, mẹ đưa cho con."

Lông mi của Tô Niệm Niệm run rẩy, hai gò má ửng hồng, đôi mắt ngấn nước nhìn bà hồi lâu, Lăng Tịnh suýt chút nữa bị nhìn đến ngốc, suýt chút nữa thốt ra câu "Bỏ đi", khi cô gái nhỏ mấp máy môi, nhỏ giọng gọi: "Mẹ."

Ngoan ngoãn như vậy, sao lại ngoan ngoãn như vậy!

Lăng Tịnh suýt nữa rơi nước mắt, lão tam của bà, sao có thể cười một tiểu đáng yêu như vậy chứ!

"Ấy!" Lăng Tịnh ôm lấy co, bắt đầu công việc của mình, "Bây giờ mẹ cho con xem."

"Đoán xem đây là ai?" Lăng Tịnh chỉ vào một bức ảnh và hỏi cô.

Nhân vật trong bức ảnh khoảng hai ba tuổi, có hai nút thắt nhỏ, mặc một chiếc váy bằng vải thưa màu trắng, trông hồng hào như ngọc bích, cười bẽn lẽn trước ống kính khiến lòng người tan chảy.

Tô Niệm Niệm không chút do dự hỏi: "Đây là Diễm Diễm sao?"

"Con đoán sai rồi!" Như đúng dự tính, Lăng Tịnh mỉm cười, nhìn vào đôi mắt khó hiểu của Tô Niệm Niệm, chậm rãi nói: "Đây là lão tam."

Tô Niệm Niệm: !!!!

Tác giả có lời muốn nói:

Ai mà không có lịch sự đen tối chứ? He he he he he !!!

Chương 75: Chương 75:

Không chỉ cái này, Lăng Tịnh lật mấy trang, "cô bé" trong đó từ hai ba tuổi đến năm tuổi, mặc đủ loại váy nhỏ sắc sỡ, xinh như búp bê.

Biểu cảm chính là dễ thương và ngoan ngoãn, mỉm cười hạnh phúc trước ống kính, không một chút miễn cưỡng.

Tô Niệm Niệm nhìn thôi đã thấy máu huyết sôi sùng sục: "Quá ngoan ngoãn rồi!" Cô bắt tay Lăng Tịnh, làm nũng nói, "Con có thể lấy một ít về làm kỷ niệm không?"

Lăng Tịnh không chút do dự bán con trai mình, gật đầu nói: "Đương nhiên."

Tô Niệm Niệm cẩn thận chọn ba bức ảnh, nhìn chăm chăm vào những bức ảnh rồi mỉm cười, sau đó thở dài: "Cái này thậm chí còn đẹp hơn con lúc còn nhỏ."

"Đúng vậy." Lăng Tịnh đắc ý nói, lại hạ thấp giọng nói: "Lão tam lúc nhỏ xinh đẹp lắm, mẹ lừa nó mặc váy, khi đó thành bé còn nhỏ, bảo mặc là mặc. Còn hợp tác với mẹ để chụp ảnh, ngoan ngoãn lắm."

"Không giống như bây giờ, cả ngày làm mặt lạnh." Lăng Tịnh nói xong lật lại mấy trang trong cuốn album, "Con nhìn mấy tấm sau này đi, không ngoan chút nào."

Tô Niệm Niệm nhìn lướt qua, đứa trẻ trong ảnh ước chừng bảy tám tuổi, mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay sáng màu, ngồi ngay ngắn trên bàn chép sách y học, vẻ mặt chuyên chú kiên định, giữa hai lông mày thoáng hiện một tia lạnh lùng.

Ánh mắt cô dõi theo hành động của Lăng Tịnh, nhìn đứa trẻ từng chút một lớn lên, như thể cô cũng trải qua những năm tháng trưởng thành của Bùi Ngôn Khanh vậy.

Nụ cười của đứa trẻ trong ảnh ngày càng ít đi, đôi lông mày và đôi mắt non nớt cũng trở nên cứng rắn hơn theo thời gian.

“Lúc này mười lăm tuổi.” Lăng Tịnh bình tĩnh nói, dùng đầu ngón tay vuốt ve hàng mày trong sáng của thiếu niên trong ảnh, “Không biết thằng bé đã nói với con chuyện năm này chưa?”

“Con biết.” Tô Niệm Niệm cụp mắt xuống, cô nhận thấy đây là khung cảnh của cuộc thi Vật lý Quốc gia, trong số những người trẻ tuổi, Bùi Ngôn Khanh vẫn tỏa sáng rực rỡ, tư thế thoải mái và tinh thần phấn chấn.

Lăng Tịnh thở dài: “Trong ba đứa trẻ, lão tam là đứa mà mẹ cảm thấy có lỗi nhất.” Giọng bà hơi khàn: “Đã nhiều năm như vậy, trong lòng mẹ vẫn không thể nguôi ngoai. ”

Tô Niệm Niệm mím môi, không nói gì, chỉ nhẹ nhàng nắm tay Lăng Tịnh.

“Nhưng không sao.” Lăng Tịnh lau nước mắt, chân thành nhìn Tô Niệm Niệm, “Hiện tại con đã ở bên cạnh thằng bé rồi.”

Tô Niệm Niệm hơi sững sốt.

“Mấy năm nay, lão tam chưa từng có tình cảm cố chấp với bất cứ người nào hay việc gì.” Lăng Tịnh cong môi nói: “Nhưng mẹ có thể nhìn ra, thằng bé rất thích con.”

Tô Niệm Niệm có chút đỏ mặt, chớp mắt và ngoan ngoãn nhìn Lăng Tịnh.

Nghĩ đến quá khứ, Lăng Tịnh nắm chặt tay Tô Niệm Niệm, trên mặt lộ ra vẻ áy náy: “Mà chúng ta đã để cho con chịu uất ức rồi.”

“Thực xin lỗi.” Lăng Tịnh chân thành nói.

Tô Niệm Niệm vẫy tay liên tục, nhưng Lăng Tịnh giữ lại, bà nghiêm túc nói: “Những gì xảy ra trước đây là cái sai trong gia đình mẹ. Là trưởng bối lớn nhất trong nhà, ông cụ quản lão tam thành quen, cách xử lý mọi việc của ông lại quá cực đoan.”

“Và mẹ đảm bảo với con, sau này Niệm Niệm sẽ không phải vì gia đình chúng ta mà chịu một chút uất ức nào nữa.” Lăng Tịnh nói: “Gia đình cũng ủng hộ mọi lựa chọn của con, đừng vì tuổi tác hay bất kỳ lời ra tiếng vào nào mà chịu bất kỳ áp lực nào.”

Lông mi Tô Niệm Niệm khẽ run, cô hé môi, một lúc sau mới lau đi đôi mắt đỏ hoe, “Cảm ơn mẹ.”

Lời vừa dứt, liền cảm giác trên cổ tay có cái gì đó lạnh lạnh, cô cụp mắt xuống, phát hiện đó là một cái vòng tay màu xanh lục, màu sắc rất đẹp, nhìn là có thể biết nó vô giá.

“Đừng từ chối.” Lăng Tịnh cắt ngang lời cô, mạnh mẽ nói: “Con dâu nhà chúng ta mỗi người đều có, con nhất định phải nhận.”

Lúc này, cửa gỗ đột nhiên bị gõ vang, giọng nói của Bùi Ngôn Khanh truyền đến: “Mẹ, mẹ nói xong chưa? Con phải đưa Niệm Niệm về rồi.”

Lăng Tịnh giả bộ tức giận chạy ra mở cửa: “Trông anh thật không có tiền đồ mà, mới có bao lâu đâu hả?”

“Đã nửa tiếng rồi.” Bùi Ngôn Khanh nói một cách tự nhiên.

“Ừ ừ ừ.” Lăng Tịnh chịu không nổi, “Con thắng lại tiền cho mẹ chưa?”

Bùi Ngôn Khanh nhẹ nhàng đáp lại, đồng thời bước vào cửa.

Trước khi anh bước vào, Tô Niệm Niệm đã đóng cuốn album lại và ngồi

thẳng tại chỗ.

Cô tỏ vẻ vô tội: "Phải đi rồi à?"

Bùi Ngôn Khanh gật đầu, "Vâng."

Tô Niệm Niệm âm thầm giấu ba bức ảnh vào trong túi xách, chớp chớp mắt: "Vậy chúng ta đi thôi."

Trong xe.

Tô Niệm Niệm thầm tính những gì cô đã kiếm được từ chuyến đi này, đột nhiên nhận ra rằng dường như cô đã trở nên giàu có chỉ sau một đêm.

Cô sờ sờ chiếc vòng ngọc trên cổ tay, sợ đụng phải, đang do dự có nên tháo ra hay không, thì trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nam: "Mẹ đưa cho em à?"

"Vâng."

Ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh khẽ động, khóe môi hơi cong lên: "Đeo cái này lên rồi, chính là người của anh rồi."

Nghe vậy, Tô Niệm Niệm không chút do dự, cô định cởi nó ra trước mặt anh, cô tự tin nói: "Nó quá quý giá, em không đeo thì tốt hơn."

Thật trùng hợp, phía trước đang bị tắc đường nên Bùi Ngôn Khanh dừng xe, quay đầu lại dán đôi mắt đen láy vào mặt Tô Niệm Niệm, tràn đầy ý "cởi ra thử xem".

Tô Niệm Niệm trở nên kiên quyết hơn, nhanh chóng tháo chiếc vòng tay ra, cẩn thận đặt nó vào trong túi, động tác dứt khoát.

Bùi Ngôn Khanh tức cười, nhìn cô thật lâu, sau đó vào số và lái xe trở lại.

“Anh dẫn em đi đâu?” Tô Niệm Niệm nhìn đường, “Không phải đưa em về trường à?”

“Ngày mai là cuối tuần.” Bùi Ngôn Khanh nhìn phía trước, nhàn nhạt nói.

“Thế đây cũng không phải đường về nhà em mà.”

Bùi Ngôn Khanh: “Về nhà anh.”

Tô Niệm Niệm khựng lại một chút, cô quay đầu, híp mắt: “Có phải anh có suy nghĩ gì không tốt không hả?”

Bàn tay đang cầm vô lăng của Bùi Ngôn Khanh hơi khựng lại, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ nhẹ, "Lúc đầu không có." Anh quay đầu, cong môi cười: "Sau khi em nhắc nhở, giờ có rồi."

Tô Niệm Niệm mở mắt ra, lo lắng siết chặt ống tay áo: "Vật đồ của anh đã chuẩn bị xong chưa?"

“Cái gì?” Bùi Ngôn Khanh hiếm khi sửng sốt.

“Sao anh còn không chuẩn bị trước?” Tô Niệm Niệm trừng mắt nhìn anh đầy trách móc: “Không làm... biện pháp?”

Xe đã lái vào bãi đậu xe, lúc lùi vào ga ra thì đột nhiên tắt máy, toàn thân Bùi Ngôn Khanh cứng đờ, hai tay nắm chặt vô lăng, trên mu bàn tay đã nổi gân xanh.

Anh không gây ra tiếng động nào, chỉ gài số và đỗ xe trong im lặng.

Tô Niệm Niệm lảng lạng ngồi, nhìn anh cởi dây an toàn, đóng cửa ngay ngắn bước xuống xe.

Cô cầm túi lên mở cửa, vừa xuống xe đã bị một lực mạnh ập đến, cô chưa kịp phản ứng, Tô Niệm Niệm đã bị nửa ôm nửa kéo vào thang máy.

Trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, Tô Niệm Niệm vừa ngược mắt lên, người đàn ông liền cắn vành tai cô, hôn từ sau tai đến cổ, sau đó dừng lại ở một nơi.

Anh gọi cô bằng họ và tên, giọng nói vô cùng khàn khàn: "Tô Niệm Niệm, anh không phải Liễu Hạ Huệ." Anh như nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Vậy nên em đừng có nói những lời như vậy, k1ch thích anh."

Tim cô đập nhanh và não cô ong ong.

Bên tai chỉ còn hơi thở nặng nề của anh, Tô Niệm Niệm nhìn chằm chằm số tầng lầu đang lên, li3m môi, nhỏ giọng nói: "Em cũng không có nói là không được."

Không khí trong thang máy phút chốc trở nên loãng hơn, sự mơ hồ không rõ tuôn trào, như có thể đốt cháy trái tim.

Sau gáy đột nhiên bị đầu ngón tay lạnh lạnh siết chặt, Tô Niệm Niệm chậm rãi vươn tay đặt nhẹ lên eo anh, xuyên qua quần áo cô có thể cảm nhận được kết cấu chắc chắn.

Một giây sau, vành tai bị cắn thật mạnh, hơi thở ấm áp phả vào tai, hơi thở của người đàn ông nóng rực, cô nghe thấy anh nói: "Anh mua lâu rồi."

Tô Niệm Niệm: "?..."

"Đình" một tiếng, thang máy đến nơi, cửa thang máy chậm rãi mở ra.

Tô Niệm Niệm chưa kịp phản ứng, cô đã bị Bùi Ngôn Khanh ôm lấy, anh sải bước ra khỏi thang máy, mở cửa rất nhanh, ngay sau đó, cô đã bị ép chặt vào tấm ván cửa.

Chiếc túi rơi xuống đất, phát ra một âm thanh nhẹ.

Căn phòng tối đen như mực, Tô Niệm Niệm chỉ có thể bị động chịu đựng nư

hôn rực lửa của người đàn ông một lúc, mắt cô không kịp thích ứng với bóng tối.

Khóa kéo của áo khoác được mở ra, lông mi của Tô Niệm Niệm run lên.

Đầu ngón tay mát lạnh dọc theo vòng eo thon thả, vuốt ve tấm lưng thanh tú, tay anh đi qua nơi nào đều có cảm giác tê dại dày đặc.

Lông mi Tô Niệm Niệm run lên, cô vô thức lẩm bẩm: "Đừng."

Bùi Ngôn Khanh dừng động tác lại, hôn lên lông mi của cô, cười khế: "Vậy đã chịu không nổi rồi sao?"

"Ai nói như vậy!" Tô Niệm Niệm đỏ mặt phản bác, cứng ngắc nói: "Là anh sợ rồi phải không?"

Bùi Ngôn Khanh nhìn cô một cách sâu xa, đôi môi mỏng của anh ánh lên màu đỏ quyến rũ trong màn đêm, đôi mắt anh tự phụ, sự lạnh lùng giữa lông mày và đôi mắt của anh đã biến mất, "Em muốn ở đâu?"

"Phòng tắm, phòng, hay là..." Anh đổi giọng, "Sofa?"

Da đầu Tô Niệm Niệm như muốn nổ tung, cô quay đầu đi như muốn trốn tránh, nhưng người đàn ông lại néo cằm cô, khiến cô không thể động đậy.

Đây là cái câu hỏi chó má gì vậy? Làm sao anh có thể mặt không đổi sắc hỏi một câu như vậy?

Cô mím môi không trả lời.

Nhưng Bùi Ngôn Khanh dường như cực kỳ kiên nhẫn, anh đặt tay lên eo cô nhẹ nhàng vuốt ve, như thể anh phải đợi câu trả lời.

Tô Niệm Niệm đỏ mặt đến hộc máu, thanh âm như muỗi kêu: "Sao cũng được."

Ngay lập tức, cô cảm thấy ánh mắt cực kỳ hung hãn của người đàn ông dán vào mặt mình.

“Vậy thì, ghé sô pha?” Giọng nam trầm khàn, chậm rãi nói: “Không được, quá tùy tiện.”

Giọng điệu trêu chọc này khiến Tô Niệm Niệm muốn đánh anh một trận, cô ngược ánh mắt khó chịu nhìn anh, còn chưa kịp nhìn rõ, thân thể cô đã trống rỗng, hai chân vô thức quẩn lấy eo người đàn ông.

Tô Niệm Niệm vòng tay qua cổ anh, thỉnh thoảng nhìn trộm anh và phát hiện ra rằng đó là hướng phòng tắm.

Tim đập như trống trận, cô không tự chủ được nhón chân lên, cuối cùng vùi đầu vào cổ người đàn ông không nói lời nào.

Tô Niệm Niệm được đặt trên bồn rửa mặt, đèn phòng tắm được bật, cô khó chịu nheo mắt lại và nhìn thấy khuôn mặt của Bùi Ngôn Khanh dần dần trở nên rõ ràng.

Khóe mắt anh đỏ hoe, đôi mắt đen lầy như chứa nam châm, chất chứa cực kỳ ám ảnh, như có thể hút người ta vào.

Không khí trở nên loãng hơn, Tô Niệm Niệm bất giác cụp mi xuống, giây tiếp theo, người đàn ông đi tới, đan xen ngón tay với cô, môi di chuyển xuống cổ.

Ngay khi Tô Niệm Niệm nhắm mắt lại, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động.

Bùi Ngôn Khanh không để tâm, động tác cũng không ngừng lại, tay giữ chặt ót cô.

Chuông điện thoại dừng lại, nhưng chưa tới mấy giây lại vang lên một lần nữa.

“Có điện thoại.” Tô Niệm Niệm đẩy anh.

Hơi thở của người đàn ông không ổn định, một chút thù địch dâng lên trong mắt anh ta, "Mặc kệ đi."

“Lỡ như bệnh viện có chuyện gì sao?” Tô Niệm Niệm cắn môi.

Bùi Ngôn Khanh dừng lại, vài giây sau, anh hít một hơi thật sâu, lấy điện thoại di động từ trong túi áo khoác ra, kìm nén cảm xúc trả lời cuộc gọi: "Bà Tổng."

Nghe được hai chữ bà Tổng, ánh mắt Tô Niệm Niệm dừng lại, cô ngẩng đầu lên, nhìn về mặt của Bùi Ngôn Khanh, chỉ thấy lông mày cùng ánh mắt của anh đều dần dần đông cứng lại.

Không biết đầu bên kia nói cái gì, đầu ngón tay cầm điện thoại hơi dùng sức của Bùi Ngôn Khanh trở nên trắng bệch, một lúc sau mới trả lời: "Đã hiểu rồi, con lập tức đến."

Trong lòng Tô Niệm Niệm nảy sinh một dự cảm xấu, cô quan sát về mặt của anh, nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy?"

Bùi Ngôn Khanh yên lặng bế cô ra khỏi bồn rửa mặt, hai tay nhẹ nhàng ôm sau đầu cô, áy náy nói: "Thật xin lỗi, đêm nay em ở đây nghỉ ngơi thật tốt nhé, được không?"

"A?" Tô Niệm Niệm nhướng mắt, "Còn anh? Anh phải đi sao?"

“Ừ.” Bùi Ngôn Khanh mím chặt môi, thanh âm khàn khàn: “Ông nội té ngã rồi.”

Chương 76: Chương 76:

Sau khi Bùi Ngôn Khanh rời đi, căn phòng trở nên yên tĩnh.

Tô Niệm Niệm nhìn vào gương, cô phải dội mấy lần nước mới có thể làm dịu khuôn mặt đỏ bừng của mình.

Bùi Ngôn Khanh không nói nhiều về tình hình của Bùi Triết, nhưng mắt thường cũng có thể cảm nhận được tính nghiêm trọng.

Cô đã nghe Bùi Diễm nhắc về việc Bùi Triết sẽ tổ chức sinh nhật lần thứ 90 vào đầu năm sau, nhưng ông té ngã vào thời điểm này, điều này cho thấy mức độ nghiêm trọng.

Sau khi Tô Niệm Niệm tắm xong, cô một mình lang thang trong phòng khách, lấy chiếc điện thoại di động mà cô đã không đụng đến từ chiều đến giờ và kiểm tra tin nhắn.

Cô nhìn đồng hồ, đã mười giờ tối.

Một giờ trước, Tô Diễm gửi tin nhắn hỏi cô đang ở đâu, năm phút trước lại gửi thêm một tin.

Tô Niệm Niệm trả lời: **【Em đang ở nhà anh ấy.】**

Tô Diễm: **【Nhà của mình không đủ ấm, hay là không xứng với em của hiện tại rồi?】**

Dừng một chút, bên kia lại truyền đến một tin nhắn: **【Anh đi đón em.】**

Tô Niệm Niệm: 【...Anh ấy không có ở đây, tối nay em ở một mình.】

【Tại sao không ở?】

【Ông của anh ấy đột nhiên té ngã.”】

Tô Diệm gọi điện thẳng qua: “Là sao vậy?”

“Em cũng không biết.” Tô Niệm Niệm dựa vào trên ghế sa lon, “Anh ấy nghe điện thoại rồi vội vàng rời đi.”

Cô nói xong lại hỏi: "Anh còn tới đón em không?"

Bên kia vang lên giọng nói đầy lười biếng: "Anh buồn ngủ, không tới."

Tô Niệm Niệm trừng mắt.

“Đúng rồi, em có biết hôm nay ông già tới xem em khiêu vũ sao?” Tô Diệm tặc lưỡi, “Hiếm thấy đấy.”

Tô Niệm Niệm: “Em có thấy.”

Cô cụp mi xuống, chợt nhớ tới cảnh tượng hôm nay nhìn thấy Tô Thiên Trạch đứng ở cầu thang.

Từ khi học trung học cơ sở đến nay, cô đã tham gia vô số cuộc thi lớn nhỏ, và một số dịp, Tô Thiên Trạch đã hứa với cô sẽ đến hiện trường.

Nhưng thường vì nhiều lí do khác nhau, Tô Thiên Trạch cuối cùng đã không đến được.

Cho đến hôm nay, Tô Niệm Niệm không ngờ ông sẽ đến. Nhưng khi ông đến rồi, thì cô đã quá mệt đến mức chẳng còn cảm giác gì nữa.

Tô Diệm: “Ông già có nói cho em biết thái độ của ông ấy không?”

“Không có.” Giọng nói của Tô Niệm Niệm rất thản nhiên: “Tùy ông ấy.”

Đầu bên kia không nói gì, chuyển đề tài: "Ngày mai anh có việc ở bệnh viện, em cũng qua đây đi, để có thể xem ông cụ nhà anh ta."

Tô Niệm Niệm mím môi, "Không biết có nên đi hay không."

“Cái gì?” Tô Diệm cao giọng.

Tô Niệm Niệm: "Không có gì."

“Thành công.” Tô Diệm không có ép buộc, “Sao cũng được.”

Hai người cúp điện thoại mà không nói gì nữa.

Tô Niệm Niệm sửng sốt hai giây, sau đó tìm khung chat của của Sở Ninh, gõ vài chữ: **【Bùi lão gia sao rồi?】**

Đầu bên kia nhanh chóng phản hồi: **【Đúng không vững nên ngã, xương chậu bị gãy.】**

Sở Ninh dựa vào tường và liếc nhìn vào phòng bệnh.

Trước giường bệnh có ba lớp người vây quanh, Bùi Triết đang nhắm mắt nằm trên giường, mấy chuyên gia chỉnh hình từ bệnh viện trực thuộc được điều đến, Bùi Ngôn Khanh đứng ở đầu, quai hàm căng thẳng, vẻ mặt cực kỳ lạnh lùng.

Anh đang thảo luận gì đó với bác sĩ kế bên, Sở Ninh còn muốn nhìn nữa thì cửa phòng bệnh lại bị đẩy ra, Bùi Ngôn Duyệt đi ra trước.

"Mẹ, thế nào rồi?" Sở Ninh siết chặt điện thoại.

Bùi Ngôn Khanh khoanh tay xoa xoa mi tâm, "Mấy chuyên gia đã thảo luận rồi, làm phẫu thuật, tỷ lệ thành công chỉ có một nửa, nếu không làm, còn có

ba tháng."

"Có cậu nhỏ của con mà cũng chỉ 50% thôi sao?" Sở Ninh sững sờ lắm bảm nói: "Cậu lợi hại như vậy mà."

Bùi Ngôn Duyệt im lặng gật đầu.

Sở Ninh cúi đầu nhẹ giọng hỏi: "Vậy rốt cuộc quyết định như thế nào?"

"Ba ngày nữa, cậu nhỏ của con sẽ là bác sĩ phẫu thuật."

"A?" Sở Ninh không thể tin thờ dài, "Như thế này áp lực cỡ nào chứ?"

Bùi Ngôn Duyệt trả lời: "Đây là quyết định của chính cậu con." Cô vỗ vai con gái mình, "Con phải tin tưởng lão tam."

"Và dù kết quả thế nào, chúng ta cũng sẽ không đổ lỗi cho cậu ấy."

Trong khi Tô Niệm Niệm đang đợi tin nhắn trả lời của Sở Ninh, cô thấy Hàn Duệ đột nhiên gửi rất nhiều tin nhắn.

Người hâm mộ cũ này đã tìm được một ngôi nhà mới, hình đại diện và biệt danh ban đầu đã được thay thế bằng hình của thần tượng mới.

【Em gái, em đã xem hotsearch chưa? 】

【Người gài bẫy bạn đã xin lỗi đã xin lỗi rồi! ! He he he chị xem quá đã luôn, em gái là nữ chính trong kịch bản phim song văn phải không? Cuối cùng cũng đổi chiều gió! 】

【Thư Cẩn đăng thư xin lỗi. Việc người phụ nữ này cùng cô chị họ độc ác của mình quả thực quá đáng. Cô chị họ của cô ta cũng quá quắc thật, chỉ bằng vài câu hại những ai chứ? 】

Tô Niệm Niệm nhìn nhanh và trả lời: **【Em sẽ truy cập Weibo. 】**

Phong cách cá nhân thường ngày của Thuần rất khỏe khoắn, đã câu được rất nhiều người hâm mộ sau khi tham gia các buổi biểu diễn, vì vậy tài khoản Weibo của cô ta đều được tick xanh. Nhưng khi có chuyện gì xảy ra, Weibo sẽ rút ngay lập tức.

Bức thư xin lỗi công khai mà cô ta viết chi tiết những gì mình đã làm, nhưng từ "chị họ" lại xuyên suốt bài văn, và không khó để nhận ra cô đang muốn đùn đẩy trách nhiệm.

Có rất nhiều lời mắng mỏ ở phía dưới bình luận, càng có nhiều cư dân mạng chú ý đến cô chị họ này.

Nguyễn Bạch công khai xin lỗi, nhưng lại là do một luật sư viết và đăng đại diện, tóm tắt ngắn gọn những gì mình đã làm, một đoạn lớn miêu tả về tình cảm một cách vô nghĩa, cả bài có thể đong lại và tóm tắt trong một đoạn văn ——

【Tôi chỉ là một người phụ nữ đáng thương vì tình yêu mà mất đi đôi mắt tinh tường. Cảm xúc của tình yêu đã khiến tôi làm tất cả những điều này. Bây giờ tôi đang ở trong một trạng thái tồi tệ. Tôi sống bằng thuốc ngủ mỗi ngày. Không thể bị mắng, đến lúc đó chết rồi thì tôi chính là nạn nhân của các bạn.】

Ở top đầu, vẫn có thủy quân di dời trọng tâm sự việc, từ bản thân vụ việc sang bàn luận “hãy nhìn nhận vấn đề một cách lý trí, không nên sử dụng bạo lực mạng.”

Thủy quân dẫn dắt nhịp điệu, cộng với việc bài đăng ít đã di dời sự chú ý của nhiều bệnh nhân tam quan khiếm khuyết, giờ cao biểu ngữ “Giá trị tình yêu đắt hơn”, những bình luận top đầu trở nên hài hòa đến bất ngờ.

【Thể hiện sự hiểu biết, cây mơ thì luôn không phải là đối thủ của trời cao】

【Tuy rằng hại người là sai, nhưng bạn cũng rất đáng thương】

【Là một bệnh nhân trầm cảm bị một người đàn ông làm tan nát trái tim, một số hành vi rất khó kiểm soát.】

【...】

Nhưng theo dõi Weibo của Thư Cẩn, những cư dân mạng biết toàn bộ câu chuyện, mà fan của Tô Niệm Niệm thì không bị dính chiêu trò này.

【Trời ơi, đã là thế kỷ 21 rồi mà còn thấy những lời nói tam qua không đứng đắn này, cô tưởng cô đang diễn kịch quỳnh dao hả?】

【 Cô chán cái trò này chưa? Đừng làm ô uế những người bị trầm cảm thật dùm được không?1 Chúng tôi sẽ không làm chuyện như vậy!】

【Em gái tôi mất danh tiếng, cô đã mất tình yêu thôi! yue】

【 Bùì gia người kia mù mắt rồi mới buông em gái tôi ra không cần, nhìn trúng cô á?】

【Bùi Tam Thiếu: Không may mắn】

【Cho đến bây giờ, thông tin cá nhân của cô chị họ độc ác này vẫn chưa bị moi ra, tôi đành chịu, đông đảo cư dân mạng giúp tôi một chút, tôi muốn bạo lực mạng cô ta!】

Mà 10 phút sau, tám ảnh của Nguyễn Bạch đột nhiên bị lan truyền trên mạng.

Lý do là Thư Cẩn, người luôn khóa album Weibo của cô, đột nhiên mở khóa quyền mà không ai để ý, cư dân mạng vốn là một thám tử đã tìm thấy một bức ảnh có tiêu đề "Chị họ Nguyễn Bạch" trong số hàng nghìn bức ảnh.

Khoảng thời gian này là thời điểm ăn dưa cao điểm nhất, Thư gia được Nguyễn gia chống lưng cũng không có gì là bí mật, thân phận của Nguyễn Bạch rất nhanh đã bị công khai.

Danh tiếng của tập đoàn Nguyễn thị lại bị ảnh hưởng rất nhiều, cổ phiếu liên tục rớt giá nên họ buộc phải ra thông báo trong đêm, cố gắng hết sức làm rõ mối quan hệ giữa tập đoàn và Nguyễn Bạch, cuối cùng buộc Nguyễn Quân phải đích thân xin lỗi.

Cùng lúc đó, thông tin Nguyễn Bạch trốn sang nước khác tị nạn bị một tài khoản "không rõ danh tính" tung ra, cư dân mạng thừa thắng xông lên đăng di ảnh của Nguyễn Bạch lên ins, đồng thời nêu rõ sự việc trước đó lên. Điều này đã gây náo loạn trên mạng, cư dân mạng vừa mắng vừa chửi nhưng không quên nói "Amen" .

Tô Niệm Niệm đã rất sốc.

Hiển nhiên, đợt đảo ngược lần trước là thành tích của Thư Cán, huy động dư luận bạo lực mạng lên Nguyễn Bạch.

Cô dán mắt vào tin nhắn cuối cùng của Hàn Duệ và mỉm cười đồng ý.

【Quả là một tình chị em cảm lạnh. 】

Tô Niệm Niệm ăn dưa cả đêm, trong phòng bật máy sưởi, gió ẩm thổi từ từ đến mức choáng váng đầu óc, mệt mỏi cả ngày ập đến, cô nằm xuống sofa và ngủ quên lúc nào không biết.

Cô giật mình tỉnh giấc, lưng bị một cánh tay cứng rắn chạm vào, khó chịu vô cùng. Cô uể oải mở mắt ra, nhìn thấy chiếc cầm ưu nhã của người đàn ông, trong mũi tràn ngập mùi thuốc khử trùng, Tô Niệm Niệm khẽ lẩm bẩm: "Sao anh lại quay lại rồi?"

Giọng nam khàn khàn, mệt mỏi vì một đêm mất ngủ, "Gặp em."

Tô Niệm Niệm được đặt trên giường trong phòng ngủ chính, cô nheo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tờ mờ sáng, nhưng vẫn chưa sáng hẳn.

Bùi Ngôn Khanh nhìn thấy ánh mắt ngơ ngác của cô gái nhỏ, xoa mái tóc

dài của cô, "Ngủ tiếp đi."

"Anh đi đâu vậy?" Thấy anh sắp đi, Tô Niệm Niệm nắm lấy vạt áo anh.

Bùi Ngôn Khanh: "Anh đi tắm trước đã."

Sau đó, Tô Niệm Niệm mới thở phào nhẹ nhõm, chui vào trong chăn và lại chìm vào giấc ngủ trong trạng thái mê man.

Không biết qua bao lâu, sau lưng cô đột nhiên bị một lờng ngực rắn chắc áp vào, nhiệt độ nóng như thiêu như đốt, Tô Niệm Niệm mở mắt ra, phát hiện mình đang bị một người đàn ông ôm từ phía sau.

Cô co người lại, hơi nghiêng người, ngẩng đầu lên, nhìn anh.

Làn da của Bùi Ngôn Khanh lạnh và trắng, cho nên sau đêm nay, vết thâm dưới mắt anh đặc biệt rõ ràng, hai mắt nhắm nghiền, đôi môi rất tái nhợt, nhìn qua có vẻ rất mệt mỏi.

Tối qua Tô Niệm Niệm ngủ rất nhanh, cô vẫn chưa nhận được câu trả lời chắc chắn từ Sở Ninh, cô ấy chỉ nói với cô rằng Bùi Triết phải thực hiện một ca phẫu thuật.

Tô Niệm Niệm biết Sở Ninh sợ cô có gánh nặng tâm lý, không muốn cô suy nghĩ nhiều. Vì vậy, cho đến bây giờ, cô vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra với Bùi Triết.

Tô Niệm Niệm giơ tay lên, đầu lòng chạm vào mặt anh, rồi vùi vào lòng anh.

Bùi Ngôn Khanh đang mặc một bộ đồ ngủ bằng vải bông, mũi của cô tràn ngập mùi sữa tắm có mùi thơm của y học cổ truyền, giống như loại mà cô đã sử dụng tối qua, như thể có sự gần gũi độc nhất vô nhị. Tô Niệm Niệm kín suy nghĩ nhỏ nhặt này, khóe miệng không khỏi nhếch lên.

Ngay sau đó, người đàn ông kéo chăn lên, đặt một tay lên lưng cô và ôm chặt cô vào lòng.

Cầm anh đặt trên đầu cô, thanh âm khàn khàn lười biếng, "Ngủ với anh một lát."

Tô Niệm Niệm áp mặt vào ngực anh, "Ừ."

Khi tỉnh lại lần nữa, nhìn thấy khuôn hàm thanh tú của người đàn ông, Tô Niệm Niệm lặng lẽ lấy điện thoại ra xem giờ.

Lúc này đã là tám giờ rưỡi sáng.

Cô di chuyển khẽ khàng và quyết định đứng dậy.

Không ngờ vừa động dậy, eo cô đã bị giữ lại, cô ngược mắt lên liền bắt gặp đôi mắt đang mở còn hơi đỏ ngầu của người đàn ông.

"Anh nghỉ ngơi thêm một lát nữa đi." Tô Niệm Niệm nói, "Em dậy nấu cơm."

Cô muốn đứng dậy, nhưng lại bị người đàn ông ôm chặt, Bùi Ngôn Khanh cúi người vùi đầu vào cổ cô, giọng nói mang theo sự yếu ớt chưa từng cô: "Chờ một chút, ôm anh một cái trước."

Tô Niệm Niệm sửng người không nhúc nhích, đưa tay vén mái tóc mềm mại của anh.

Cô đoán có thể là do chuyện của Bùi Triết nên anh cố kiềm chế, nhưng cô vẫn không hỏi.

Thật lâu sau, Bùi Ngôn Khanh mới khó khăn nói: "Phẫu thuật tỷ lệ thành công chỉ là một nửa, không phẫu thuật thời gian chỉ có ba tháng."

"Anh đã thay ông nội quyết định sẽ làm phẫu thuật vào ba ngày nữa."

Động tác của Tô Niệm Niệm khựng lại, cô không ngờ lại nghiêm trọng như

vậy, khiến cho một Bùi Ngôn Khanh luôn điềm tĩnh bất lực như vậy.

Câu nói phía sau còn khiến cô há hốc mồm hơn.

“Anh quyết định làm bác sĩ mổ chính.”

Tim Tô Niệm Niệm thất lại, cô cúi đầu, chú ý tới hốc mắt đỏ hoe của anh.

"Em tin tưởng anh." Tô Niệm Niệm nhìn anh, nghiêm túc nói: "Vả lại Bùi gia vẫn luôn tự hào về anh."

Bùi Ngôn Khanh không nói gì.

Anh bất ngờ quay người lại, ôm chặt lấy cô từ phía sau.

"Niệm Niệm." Hơi thở của anh có chút không ổn định, "Anh muốn không biết xấu hổ một lần."

"Hả?"

“Năm sau cưới anh, được không?” Cuối cùng, anh nghiêm túc bổ sung: “Em đồng ý rồi, anh mới yên tâm hơn được chút.”

Tô Niệm Niệm sững sờ, không nói nên lời trong một lúc.

Đủ không biết xấu hổ rồi, anh hiểu rõ thế cơ mà.

Chính xác là vào lúc này, cô không thể nói một từ không.

"Hửm?"

Bàn tay trên eo cô ngày càng siết chặt hơn, Tô Niệm Niệm sốt ruột nhìn đi chỗ khác, kiên quyết nói: "Em muốn một chiếc nhẫn kim cương lớn."

"Được."

"Chín trăm chín mươi chín bông hồng."

"Theo ý em."

Tô Niệm Niệm vắt óc và nói trong nháy mắt: "Em muốn anh mặc quần áo của phụ nữ."

"Nhưng ..." Bùi Ngôn Khanh đột nhiên dừng lại, cau mày nói: "Không được."

Tô Niệm Niệm đẩy cái tay anh ra, xuống giường: "Hồi nhỏ anh mặc, sao bây giờ không mặc được?"

"Không có chút thành ý nào." Tô Niệm Niệm đứng thẳng người, cúi đầu nhìn anh.

Bùi Ngôn Khanh sững sờ trong vài giây, phải một lúc sau anh mới phản ứng lại.

Anh nheo mắt: "Mẹ cho em xem ảnh à?"

Tô Niệm Niệm nhún vai, "Đoán xem?"

Sau khi nghỉ ngơi vài giờ, Bùi Ngôn Khanh lại phải rời đi.

Trước khi đi, anh hỏi Tô Niệm Niệm đi đâu, để anh đưa cô đến đó trước.

"Em ở đây." Tô Niệm Niệm cúi đầu nhìn mũi chân mình, hỏi: "Tình hình của Bùi lão gia bây giờ như thế nào rồi."

"Ý thức tỉnh táo." Bùi Ngôn Khanh bình tĩnh trả lời: "Tất cả các dấu hiệu đều bình thường."

"Vậy thì tốt." Tô Niệm Niệm gật đầu, tiến lên vài bước, siết chặt tay anh, "Mặc dù không giúp được gì nhiều nhưng em vẫn luôn ở đây, có gì muốn nói nhưng không có ai để nói, anh cứ tìm em, lúc nào cũng có mặt."

Đôi mắt cô có chút đỏ lên, "Đừng tạo áp lực lớn cho bản thân."

"Ừm." Bùi Ngôn Khanh thấp giọng đáp lại, lại giữ chặt ót cô.

Tô Niệm Niệm vùi mình vào ngực anh, có thể nghe thấy nhịp tim mạnh mẽ của anh qua lớp quần áo.

Một lúc lâu sau, Tô Niệm Niệm nói thêm: "Anh phải ngoan ngoãn nghe lời, tâm trạng phải giữ cho tốt, em mới không bắt anh mặc đồ con gái."

Bùi Ngôn Khanh: "...". Anh bắt lực xoa đầu Tô Niệm Niệm, "Cảm ơn em."

Bệnh viện a.

Bùi Triết đang ăn cháo mà bà Tống đem đến, sắc mặt trắng bệch, hít thở khó khăn.

Ánh mắt ông nhìn sang Lăng Tịnh đang ngồi kế bên chăm sóc, bình tĩnh nói: "Ba còn bao nhiêu thời gian nữa?"

Lăng Tịnh chớp mắt, trả lời ông: "Ba, ba nói gì vậy ạ? Sức khỏe của ba tốt như vậy mà, chút vết bầm chỉ là chuyện nhỏ thôi."

Bùi Triết không hề bị lừa, hừ lạnh một tiếng: "Đừng lừa ba, ba tự biết sức khỏe của mình, tỷ lệ phẫu thuật thành công còn không đến một nửa."

Vẻ mặt của Lăng Tịnh cứng đờ và cô không nói nên lời, biết rằng không thể giấu giếm những chuyện này với Bùi Triết.

Ngôi nhà vắng lặng.

Bà Tống bất ngờ lên tiếng thay cho Bùi Triết: "Hôm qua trong nhà chỉ có một mình tiên sinh, nếu có người ở đó, có lẽ đã không xảy ra tình huống này."

Lăng Tịnh lạnh lùng nói: "Tôi thuê các người, là để trang trí thôi hả?"

"Tôi đã không quy trách nhiệm cho bà, giờ ngược lại muốn đổ lỗi cho chúng tôi?"

Bà Tổng ở bên cạnh Bùi Triết đã một thời gian dài, tính tình cũng bướng bỉnh như, bà vặn lại: "Thưa phu nhân, vì một cô gái còn chưa được tiên sinh thừa nhận, lại bỏ mặc ông ở nhà một mình, thế nào cũng không thỏa đáng mà?"

"Tối hôm qua, tiên sinh vì chuyện này mà tức giận."

"Bà Tổng." Lăng Tịnh khoanh tay, lạnh lùng nói: "Chuyện của nhà chúng tôi còn chưa đến lượt bà chia sẻ vào."

"Nhưng mà....."

"Được rồi!" Bùi Triết nhắm mắt lại, cúi kính gờ tay lên, bà Tổng lập tức im lặng.

Ông hỏi: "Định chữa trị như thế nào?"

Lăng Tịnh đang nghĩ nên nói như thế nào, cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, một y tá đẩy xe đi theo Bùi Ngôn Khanh bước vào.

Bùi Triết nhìn thấy người tới, lập tức nhắm mắt lại, lạnh lùng quay đầu đi, không thèm nhìn anh một cái.

Bùi Ngôn Khanh đi đến bên giường, nhỏ giọng gọi: "Ông nội, con đến kiểm tra."

Y tá bên cạnh là Hàn Duệ, cô ấy mở to mắt kinh ngạc khi nghe thấy Bùi Ngôn Khanh gọi ông nội của mình.

Cô đã nghe nói rằng ông nội của Bùi thần tiên là một nhân vật xuất chúng, một nhà lãnh đạo trong lĩnh vực y tế. Thật đáng tiếc khi vị lãnh đạo này

dường như không có mối quan hệ tốt với cháu trai của mình.

Sau khi kiểm tra định kỳ, Bùi Ngôn Khanh gạt đầu với Hàn Duệ, cô đẩy xe về phía trước để tiêm cho Bùi Triết.

“Ông nội.” Bùi Ngôn Khanh chấp tay sau lưng đứng sang một bên, “Ba ngày nữa, con sẽ tiến hành phẫu thuật cho ông.”

Bùi Triết đột nhiên mở mắt ra, "Cậu làm?"

"Nắm chắc được bao nhiêu?"

Bùi Ngôn Khanh thành thật nói: "Một nửa."

“Ta sẽ không làm.” Bùi Triết lạnh lùng nói, “Cậu cũng không thể làm chủ cho tôi.”

Bùi Ngôn Khanh mím môi, nhưng không nói gì.

Hàn Duệ lặng lẽ tiêm cho Bùi Triết, cảm thấy bầu không khí trong phòng bệnh sắp đóng băng.

Lăng Tịnh chịu không nổi nữa, "Ba, ba không tin tưởng kỹ thuật của lão tam sao? Ba phải tin tưởng thằng bé."

Bùi Triết nhẹ nhàng nói: “Tôi không muốn chết trên bàn mổ.” Ông lại mím môi, nhìn sang Bùi Ngôn Khanh, “Có lẽ nó hy vọng tôi chết sớm để nó có thể mang cô gái đó về nhà sớm hơn mà.”

“Ông nội.” Bùi Ngôn Khanh đột nhiên ngược mắt lên, giọng trầm trầm.

Lăng Tịnh hít một hơi thật sâu, đảo mắt nơi không ai nhìn.

Hàn Duệ ngược lại cảm thấy kinh hãi đến suýt chút nữa kim rơi, không khỏi ngẩng đầu nhìn Bùi Triết.

Bùi Triết cũng biết mình lỡ lời nên chỉ mím môi im lặng.

Cuối cùng, Bùi Ngôn Khanh là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng, anh chuyển đề tài này sang chủ đề khác, "Con có vài phương án phẫu thuật, ông có thể xem rồi quyết định chọn cái nào."

Nói xong, anh gạt đầu với Lăng Tịnh rồi chậm rãi bước ra ngoài.

Cửa vừa mở ra, một người đàn ông trung niên dáng người thô kệch giơ cao con dao trong tay, trợn to hai mắt hét lớn.

Lăng Tịnh vô thức ngược mắt lên, nhìn con dao trong tay người đàn ông trung niên sắp chém xuống.

Tác giả có lời muốn nói:

Phải để lão già cứng đầu này tỉnh ra.

Chương 77: Chương 77:

Mũi dao sắc bén xuyên qua không khí, xuyên qua khung cửa, đồng tử của Bùi Ngôn Khanh đột nhiên co rụt lại, anh không kịp rút lui, chỉ có thể giơ tay nắm lấy cổ tay của người đàn ông trung niên. Lưỡi dao lộ ra cắt ngang mu bàn tay, và máu nhanh chóng rỉ ra.

Nước da của người đàn ông trung niên tím tái, ông ta như sắp phát điên.

Mọi việc diễn ra quá nhanh khiến những người xung quanh như chết lặng, không kịp phản ứng và không dám lại gần.

Nhưng Bùi Ngôn Khanh không có lợi thế, thấy mũi dao sắp chạm đến ngực, người đàn ông trung niên bất ngờ bị quăng ngã xuống đất từ phía sau, Bùi Ngôn Khanh vịn ngược cổ tay ông ta, con dao rơi xuống xuống đất với một tiếng "choang".

Tô Diệm lao tới, lờn ngực phập phồng một cách kịch liệt, anh giẫm lên ngực người đàn ông khiến ông ta không thể lật người lại.

Người đàn ông trung niên còn giãy giụa đã bị Tô Diệm đè xuống đất, người ngoài cửa lần lượt tiến vào trói hai tay ông ta sau lưng, khiến ông ta hoàn toàn khuất phục.

Ánh mắt Bùi Ngôn Khanh trở nên lạnh lùng, cụp mắt xuống nhìn chằm chằm vết thương trên mu bàn tay, động đậy gân cốt xác nhận vết thương tình trạng.

Lặng Tĩnh kinh hãi, hai mắt đỏ hoe đi về phía trước, nhìn mu bàn tay của anh, nhưng lại không dám sờ: “Lão tam, có sao không con?”

"Mau đi, mau đi tìm bác sĩ băng bó."

Bùi Ngôn Khanh lắc đầu, "Không sao, là vết thương ngoài da thôi."

Lặng tĩnh thở phào nhẹ nhõm, bà đau khổ nhìn vết thương của con trai mình.

Người đàn ông trung niên bị khổng chế vẫn không bỏ cuộc, còn đở cả mắt lớn tiếng chửi rủa: "Bùi Ngôn Khanh, lang băm! Sát nhân! Người mẹ 90 tuổi của tao chết dưới tay mày, hôm nay coi như mày may mắn. Lần sau gặp lại xem tao có gì chết mày không!"

Tô Diệm nghe thấy lời này trong mắt tràn đầy địch ý, trực tiếp đâm vào cái đầu mập và đôi tai to của ông ta, tên này càng r3n rĩ càng chửi bậy, cả hành lang đều có thể nghe thấy giọng nói không thể chịu nổi của ông ta.

Bùi Ngôn Khanh lấy gạc và thuốc từ Hàn Duệ, và tập trung vào việc băng bó cho mình.

Anh rất bình tĩnh, giống như những lời này không phải đang mắng ông ta, chỉ nhàn nhạt nói với Hàn Duệ: "Gọi cảnh sát."

Hàn Duệ tức giận gật đầu, lấy điện thoại ra, "Vâng."

"Đền tiền, tao muốn mày đền tiền! Bệnh viện phải đền tiền!" Nghe vậy, người đàn ông lộ rõ bộ mặt.

Sau khi băng bó xong, Bùi Ngôn Khanh lạnh lùng nhìn anh, "Tôi cảm thấy cái chết của mẹ anh là sự giải thoát tốt nhất."

"Miệng thôi này." Tô Diệm cầm miếng gạc còn lại nhét vào trong miệng ông ta, "Bốc mùi qua tới tôi rồi."

Lúc này, bảo vệ của bệnh viện đến muộn, đưa người đàn ông đang la hét đi.

Đám đông người xem giải tán.

Lăng Tịnh vô cùng cảm kích nhìn Tô Diệm, giọng điệu có phần nghẹn ngào hơn: "Chàng trai trẻ, rất cảm ơn con đã cứu con trai dì nhé, nếu không dì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa."

"Chàng trai trẻ, con có muốn gì không?" Lăng Tịnh có chút không mạch lạc, phát hiện bà không thể nghĩ được cái khác ngoài tiền.

Cô đang chờ câu trả lời của Tô Diệm, thì Bùi Ngôn Khanh đã vỗ vai Tô Diệm trước: "Mẹ, người một nhà."

Tô Diệm: "... Ai người một nhà với anh hả.

Vẻ mặt anh khó đoán, đối mặt với ánh mắt sáng ngời của Lăng Tịnh, cuối cùng anh bắt đắ dĩ ậm ừ.

Lăng Tịnh nghi ngờ nhìn con trai mình.

Bùi Ngôn Khanh liếc nhìn Tô Diệm, và thẳng thắn nói: "Niệm Niệm, anh trai cô ấy, Tô Diệm."

"A!" Lăng Tịnh kích động vỗ tay, "Thì ra là anh vợ!"

Khóe miệng Tô Diệm giật giật, vì lễ phép anh khẽ gật đầu: "Chào dì."

"Được, được." Lăng Tịnh chân thành tán thưởng, "Giống y như cô bé Niệm Niệm, đẹp trai quá."

"Con có bạn gái chưa? Con có muốn dì giới thiệu một người không?"

Tô Diệm: "..."

"Cậu ta còn có việc phải làm." Bùi Ngôn Khanh dừng lại đề tài này, gật đầu với Tô Diệm, "Chúng ta đi trước đi."

Tô Diệm chào hỏi Lăng Tịnh, sau đó liếc nhìn ông lão đang nằm trên giường bệnh, "Lát nữa tôi quay lại thăm ông cụ ạ."

Nhìn bóng lưng Tô Diệm xoay người rời đi, Lăng Tịnh lau nước mắt, vô cùng cảm động nói: "Người thanh niên này thật là tốt bụng, chỉ có một mình cậu ấy nguyện ý xông lên trước, chúng ta còn hưởng ké ánh sáng của Niệm Niệm."

Bùi Ngôn Khanh: "Thật ra, cậu ấy cũng là học trò của con."

Lăng Tịnh càng cảm động hơn, thì thầm: "Thật tốt, anh ấy có thể lấy thiện báo oán."

Bùi Ngôn Khanh: "..."

Nói xong, Bùi Ngôn Khanh dẫn theo Hàn Duệ tiếp tục đi một vòng, khu bệnh viện lại yên tĩnh trở lại.

Lăng Tịnh thỉnh thoảng sẽ nói vài câu, ngồi ở một bên với trái tim nặng nề và không nói gì.

Một thời gian dài.

Bà Tổng nhìn chai nước biển sắp cạn, bấm chuông gọi y tá.

Hàn Duệ bưng một lọ thuốc mới tới, trong phòng yên lặng, bầu không khí như đông cứng lại.

Cô nín thở, chợt nghe thấy Lăng Tịnh ở sau lưng hỏi: "Cô gái, cô có biết hôm nay kẻ gây chuyện là sao không?"

Bùi Triết trên giường bệnh đột nhiên mở mắt ra, giống như đang chờ đợi câu trả lời.

Nói đến đây, Hàn Duệ cũng rất tức giận, nghiến răng nghiến lợi nói: "Đây là một tên cận bã, mẹ ông ta ở nhà một mình, ngã rất nặng, được con gái và con rể đưa vào bệnh viện."

"Tỉ lệ thành công của ca phẫu thuật không cao, nhưng ca phẫu thuật của bác sĩ Bùi rất thành công. Nhưng sau khi xuất viện không lâu, bà cụ đã chết vì nhiễm trùng, nhưng tên cận bã này lại khẳng định cho rằng đó là lỗi của bác sĩ Bùi của chúng ta. Ông ta thường đến bệnh viện để phàn nàn, đòi đền tiền."

"Hôm nay..." Hàn Duệ hai mắt tức giận đến đỏ bừng, không thể nói tiếp.

Lăng Tịnh nghe vậy nhíu mày thật chặt, nhắm mắt lại: "Những năm này, thằng bé gặp phải chuyện như vậy nhiều lần lắm rồi sao?"

Hàn Duệ thở dài, "Con mới đến làm, còn là lần đầu tiên nhìn thấy người cực đoan như vậy, lại không biết bình thường có bao nhiêu lần như vậy rồi nữa."

"Các bác sĩ khác khi gặp phải chuyện này sẽ trút giận chửi bới, nhưng bác sĩ Bùi lần nào cũng xử lý nhẹ nhàng." Hàn Duệ nhíu mày, "Vậy nên mọi người trong khoa đều gọi anh ấy là Bùi thần tiên, anh ấy không có cảm xúc, thế không nên gọi là Bùi thần tiên hay sao ạ?"

Lăng Tịnh lau mặt, miễn cưỡng cười với Hàn Duệ: "Cám ơn cô gái."

"Không có gì ạ." Hàn Duệ phát phát tay, trước khi đi còn liếc mắt nhìn cụ già nằm ở trên giường, hai mắt hơi nhắm lại, sắc mặt tái nhợt, toàn thân từ trên xuống dưới lộ ra vẻ già nua nặng nề.

Không biết vì sao, Hàn Duệ đột nhiên cảm thấy có điểm kích động, cô mấp máy môi nói: "Bất quá hiện tại không có chuyện gì, bác sĩ Bùi có Niệm Niệm, cả người vui vẻ hơn trước kia rất nhiều."

Cô lặng lẽ quan sát biểu hiện của ông lão, thấy mí mắt ông khẽ động, lò ng ngược phập phồng, cuối cùng ho khan một tiếng.

Trong mắt Lăng Tịnh lấp lánh, cô gật đầu với đôi mắt đỏ hoe: “Niệm Niệm là một cô bé ngoan.”

Sau khi Hàn Duệ rời đi, Lăng Tịnh yên lặng nhìn Bùi Triết, khàn giọng nói: "Chuyện hôm nay, con có thể nhìn rõ ràng."

"Nếu như Tô Diệm không tới kịp thời, lão tam đã bị một đao đâm một nhát vào ngực ngay tại chỗ rồi."

Đôi môi của Bùi Triết nứt nẻ, đôi tay run rẩy muốn cầm lấy tách trà, nhưng bà Tổng đã vội vàng đưa nó ra.

Lăng Tịnh che mắt cô, "Và thằng bé chưa bao giờ, chưa bao giờ nói với chúng con về những điều tồi tệ này."

"Vừa rồi ba cũng nghe cô gái kia nói rồi, bao nhiêu năm qua, thằng bé có thực sự hạnh phúc không?" Giọng nói của Lăng Tịnh run run, "Con chỉ có thể nhìn thấy những thành tựu của thằng bé. Ba tự hào vì thằng bé đã kế thừa hoàn hảo tấm áo choàng của ba."

“Ba dạy nó phải ghi nhớ rằng phải vừa có đạo đức vừa phải có tài, có học mới là bác sĩ giỏi. Nhưng không ai hỏi nó thực sự muốn làm gì”.

Nhìn tấm lăng kính sắp sụp đổ cảm xúc, môi Bùi Triết run run, nhất thời không thốt nên lời, bộ dạng già nua tiều tụy.

Lăng Tịnh dùng khăn ướt lau mặt, đứng dậy bình tĩnh nói: "Ba, con không thể khiến lão tam thất vọng một lần nào nữa."

"Con cầu xin ba hãy chấp nhận cô gái mà thằng bé cảm thấy thích."

Tô Niệm Niệm đến siêu thị mua sắm, khi quay lại, cô cẩn thận hầm một nồi canh sườn heo, nấu vài món ăn nhẹ rồi gói cơm hộp trước bữa tối. Bùi Ngôn Khanh ở rất gần bệnh viện, cô cầm mấy hộp cơm rồi đứng trước

cổng bệnh viện gọi cho Tô Diệm.

Một lúc lâu sau bên kia mới nghe máy, giọng nói Tô Diệm hơi trầm: "Có chuyện gì?"

"Anh, đang bận sao?"

"Hôm nay chuyên gia bên ngoài đến bệnh viện trao đổi, anh qua đó học tập thêm."

Tô Niệm Niệm nói, "Em cũng đã đến rồi."

"Đi gặp ông cụ nhà anh ta à?" Tô Diệm hỏi.

"Ừ." Tô Niệm Niệm chớp chớp mắt, "Anh đi thăm không?"

"Ok." Tô Diệm nói, "Bên này anh một lát là làm xong rồi."

Sau khi nói chuyện điện thoại với Tô Diệm, Tô Niệm Niệm bước vào thang máy bệnh viện, nhìn những con số tầng lầu đang đi lên với một sự lo lắng.

Tại bàn y tá, Tô Niệm Niệm nhìn thấy Hàn Duệ đang trực.

Nhìn thấy cô, mắt Hàn Duệ sáng lên, nói: "Bác sĩ Bùi đang ở phòng làm việc, hiện tại có thể đang bận, cô đi xem trước, nếu bận có thể ngồi đợi."

Tô Niệm Niệm mỉm cười gật đầu với cô, vừa định quay lại thì Hàn Duệ đã giữ cô lại.

Hàn Duệ đột nhiên ghé vào tai cô, kể rõ ràng chuyện trong ngày.

Tô Niệm Niệm yên lặng nghe, túi trong tay nắm càng lúc càng chặt, trong mắt cũng lộ ra vẻ hoảng hốt, Hàn Duệ vỗ vai trấn an: "Bác sĩ Bùi không sao, chỉ là gần đây anh ấy chịu áp lực quá lớn, còn gặp chuyện này nữa, em cố làm bác sĩ Bùi vui lên nhé."

Tô Niệm Niệm chậm rãi đi tới cửa phòng làm việc của Bùi Ngôn Khanh, vừa muốn thò đầu vào nhìn bên trong, lại đột nhiên bị một người nhẹ nhàng vây ở sau lưng, thanh âm của người đàn ông hơi khàn, mang ý ỷ lại.

"Em đến rồi."

Tô Niệm Niệm quay lại và ôm anh mà không nói lời nào.

Ngoài cửa có người tới người lui, tay trái của Bùi Ngôn Khanh giữ chặt ót cô, tiến lên vài bước, quay ngược tay đóng cửa lại, anh cười nói: "Không sợ ảnh hưởng không tốt à?"

Tô Niệm Niệm mặc kệ lời anh nói, chỉ cẩn thận nhìn anh, từ lòng mày đến cằm, rồi đến đôi tay quần băng gạc, cô mím chặt môi: "Đau không?"

"Em biết hết rồi?" Ánh mắt Bùi Ngôn Khanh chậm rãi rơi xuống hốc mắt ửng đỏ của cô, cô đột nhiên nhớ đến lời cô giáo Bùi Diễm từng dạy, lập lại thủ đoạn cũ, "Đau lắm."

Tô Niệm Niệm im lặng ngồi xuống, chậm rãi mở hộp cơm ra, khi cô ngước mắt lên lần nữa, nước mắt đã lăn dài trên khuôn mặt.

Đôi mắt Bùi Ngôn Khanh run lên, anh vội cúi người lau nước mắt.

Nước mắt giàn giụa, cô thất thường lắm bầm: "Xong lần này anh từ chức đi, sau này em nuôi anh."

Bùi Ngôn Khanh cảm thấy buồn cười, lười biếng nói: "Được thôi, nhưng phải đợi."

"Thật sao? Đợi đến khi nào?"

Bùi Ngôn Khanh ngồi đối diện cô, "Chờ tài sản của em đến mấy chục tỷ đi."

Tô Niệm Niệm lườm anh: "Anh coi thường ai hả?"

"Anh là đang đặt ra một mục tiêu nhỏ giúp em đấy."

"Mẹ kiếp." Tô Niệm Niệm đẩy hộp cơm qua, nhìn tay phải cầm băng gạc của anh, "Anh tự ăn được không?"

Vừa dứt lời, Bùi Ngôn Khanh buông đũa xuống, bình tĩnh nhướn mắt: "Xem ra không được."

Khi Lãng Tĩnh đến, đây là những gì bà nhìn thấy.

Đứa con trai ngoan chỉ bị thương ở mu bàn tay của bà đang thản nhiên được cô gái nhỏ dứt cơm.

Lãng Tĩnh xoa giữa lông mày của cô và chuyển ánh mắt nhìn đi chỗ khác.

Ngay cả bà cũng không thể chịu đựng được nữa.

Sợ rằng Bùi Ngôn Khanh sẽ bị trầm cảm, ban đầu Lãng Tĩnh muốn xoa dịu tâm lý cho anh, nhưng lại gặp phải chuyện này.

Lãng Tĩnh quay lại và đụng phải Tô Diệm, người đang đi về phía bà, mang theo một giỏ trái cây.

Xuyên qua khe cửa do mở ra, Tô Diệm có thể dễ dàng nhìn thấy rõ ràng.

"Xí." Tô Diệm không nhìn, khóe môi giật giật, nhìn thấy Lãng Tĩnh ngượng ngùng cười với anh.

Anh cau mày gõ mạnh cửa, cắt ngang hai người trong phòng.

Tô Niệm Niệm vội vàng bỏ tay xuống, ăn miếng cuối cùng luôn.

"Tô nha đầu, em ở chỗ này làm gì?"

Tô Niệm Niệm liếc nhìn món súp khác mà cô ấy mang đến, im lặng trong

vài giây.

Cô ngược mắt lên, thấp giọng hỏi: "Em có thể đi gặp ông nội Bùi không?"

Bùi Ngôn Khanh lặng lẽ nhìn cô, trái tim đột nhiên xoắn thành một quả bóng.

Không có từ nào có thể diễn tả sự bất lực của anh vào lúc này. Miệng thì nói rằng anh sẽ không để cô chịu uất ức, nhưng bây giờ anh thậm chí không có đủ tự tin để cô đến thăm Bùi Triết.

Tất cả những điều này Tô Diệm đều không biết nên anh lại gõ cửa, thúc giục: "Tô nha đầu, nhanh lên."

Bùi Ngôn Khanh biết rằng nếu Tô Diệm biết thái độ của Bùi Triết, anh ấy sẽ ngay lập tức dẫn Tô Niệm Niệm đi.

Hàng ngàn suy nghĩ bị giọng nói của Lăng Tịnh cắt đứt, bà bước lên trước và nắm lấy tay Tô Niệm Niệm, "Oa, thơm quá."

"Đi, đi, mẹ dẫn con đi, ông cụ thích nhất là canh sườn heo."

Tô Niệm Niệm hơi ngạc nhiên, nhưng nhìn thấy vẻ ngoài bình tĩnh của Lăng Tịnh, cô vẫn tự tin đi theo bà.

Mấy người họ đến trước cửa phòng bệnh

Lăng Tịnh mở cửa, còn chưa kịp nói chuyện, đã thấy con trai nắm chặt tay Tô Niệm Niệm, như thể cảnh giác cao độ: "Ông nội, con dẫn Niệm Niệm và Tô Diệm đến gặp ông."

Bùi Triết đang nhắm mắt nghỉ ngơi, xem ra tinh thần rất tốt.

Nghe thấy có tiếng động, ông mở mắt ra, ánh mắt thông thả quét qua mọi người, cuối cùng rơi vào trên người cô gái nhỏ gần như bị Bùi Ngôn Khanh chắn trước mặt.

“Tới rồi?” Không nghĩ tới, giọng nói của Bùi Triết rất bình tĩnh, thậm chí ung dung.

Bùi Ngôn Khanh: “Vâng.”

“Ông không hỏi con.” Bùi Triết liếc anh một cái.

Tô Niệm Niệm đẩy Bùi Ngôn Khanh đang đứng trước mặt cô ra, và khẽ gạt đầu, “Ông nội Bùi, con đến thăm ông, hy vọng ông sẽ sớm bình phục.”

Cô bước tới, đưa hộp cơm cho bà Tống, cười nói: “Đây là canh sườn heo chiều nay con nấu, ông có thể ăn thử.”

Tô Diệm đút một tay vào túi, đặt giỏ trái cây trong tay lên tủ, vẻ mặt trống rỗng nhìn ông già có tên trong sách giáo khoa, ung dung chờ đợi câu trả lời của ông ta.

“Mang cho tôi nếm thử.” Bùi Triết nói nhỏ với bà Tống, sau đó gạt đầu với Tô Niệm Niệm, “Phiền con rồi.”

Tô Niệm Niệm chớp mắt, “Nên làm ạ.”

Có lẽ nó quá suôn sẻ, khiến Tô Niệm Niệm nhất thời nghi ngờ không biết có phải Bùi Triết đang giấu bài gì không.

Nhưng không, mọi thứ đều bình yên vô sự, Bùi Triết uống một bát súp trước mặt cô và cảm ơn lần nữa.

Khi cô rời đi, Bùi Triết thậm chí còn vẫy tay với cô.

Lăng Tịnh tiễn họ ra khỏi phòng bệnh, xoa đầu Tô Niệm Niệm an ủi, chân thành cảm ơn cô và Tô Diệm.

“Trở về nghỉ ngơi sớm đi.”

Sau khi chào tạm biệt Lăng Tịnh, ba người họ đi trên hành lang.

Tô Diệm không nói nhiều kéo mũ của Tô Niệm Niệm, "Đi thôi."

Tô Niệm Niệm nhìn chăm chăm Bùi Ngôn Khanh, "Anh không trở về nghỉ ngơi sao?"

"Mấy ngày nay anh đều sẽ ở bệnh viện." Bùi Ngôn Khanh lắc đầu.

Tô Niệm Niệm thực sự muốn hỏi anh rất nhiều câu, nhưng Tô Diệm lặng lẽ nhìn như thế nên cuối cùng cũng không hỏi, chỉ gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Tô Diệm bắt một chiếc xe taxi, "Trở về trường học?"

"Ừ." Tô Niệm Niệm gật đầu, "Ngày mai em có tiết."

Tô Diệm báo địa điểm cho tài xế, sau đó uể oải dựa vào trên ghế, giọng điệu không mấy ấm áp: "Ông cụ có vấn đề với em à?"

"Hả?" Tô Niệm Niệm ngẩn ra.

Thái độ của Bùi Triết hôm nay có thể nói là hòa nhã, không biết Tô Diệm làm sao mà biết Bùi Triết có vấn đề với cô?

"Cười cũng không được." Tô Diệm nhếch môi, "Như ai nợ tiền ông ấy vậy."

Tô Niệm Niệm thở phào nhẹ nhõm, cô trả lời: "Dù sao thì ông ấy cũng là một nhân vật lớn, anh đã thấy nhân vật lớn nào cười khúc khích mỗi ngày chưa?"

Tô Diệm nghe xong lời này, vẫn là hừ lạnh một tiếng, "Dù sao nếu như anh biết người nhà bọn họ bắt nạt em, anh lập tức bảo Bùi Ngôn Khanh chia tay."

"Anh dám?" Tô Niệm Niệm nuốt nước miếng.

Tô Diệm: "...Mắc gì không dám?"

Trước cổng trường múa A, Tô Niệm Niệm giật mạnh góc áo của Tô Diệm trước khi xuống xe.

Tô Diệm: "Cái gì?"

"Không có gì." Tô Niệm Niệm mím môi dưới, "Em chỉ là muốn nhắc nhở anh sau này cẩn thận một chút."

Tô Diệm sững sốt một chút, sau đó lười biếng câu môi: "Biết rồi."

Hôm nay là thứ Tư.

Sáng sớm, người nhà họ Bùi đã tới, vẻ mặt trịnh trọng nhìn Bùi Triết bị đẩy vào phòng phẫu thuật.

Trước khi đi vào, Bùi Ngôn Khanh cúi đầu nhìn thấy Bùi Triết đang nắm cổ tay anh, bàn tay nhăn nheo nhẹ nhàng lướt qua mu bàn tay đóng vảy của anh, cảm giác được ông có lời muốn nói, Bùi Ngôn Khanh hơi nghiêng người.

"Đợi ông đi ra, dắt cô gái nhỏ đó về biệt thự cũ đi."

Bùi Ngôn Khanh giật mình, sau đó siết chặt tay Bùi Triết, giọng run run: "Ông nội, cảm ơn ông đã tin tưởng con."

Bùi Triết trông rất bình tĩnh, "Đừng kích động, bác sĩ không được kiêu ngạo." Dừng một chút, ông bổ sung một cách có ý nghĩa: "Nhưng nhớ phải vui vẻ."

Sợ rằng việc mình đến sẽ khiến tâm trạng của Bùi Triết trở nên hỗn loạn, Tô Niệm Niệm sáng nay đã không đi.

Nhưng kết quả của việc không đi là cô bị phân tâm cả buổi sáng, căng thẳng nhìn chăm chăm vào điện thoại, bị giáo viên trong lớp lý thuyết nhắc nhở mấy lần, cuối cùng bỏ tiết học đầu tiên ở trường đại học và chạy đến phòng khiêu vũ.

Cô biết rằng các bác sĩ luôn nói rằng họ không thể tự chữa lành vết thương, và cô ấy cũng hỏi Sở Ninh tại sao Bùi Ngôn Khanh lại quyết định gánh vác gánh nặng này.

Sở Ninh nói rằng Bùi Ngôn Khanh cực kỳ nổi tiếng trong lĩnh vực chấn thương vùng chậu, và các bác sĩ khác trong bệnh viện trực thuộc thậm chí còn không chắc chắn tỷ lệ thành công được một nửa.

Và cô dường như mơ hồ hiểu được niềm tự hào của Bùi Ngôn Khanh.

Sự kiêu ngạo ẩn giấu trong xương, thoát nhìn ấm áp ôn nhuận như ngọc, nhưng trên thực tế lại vững vàng như đá, không chỗ nào không nhìn thấy lộ ra sắc bén.

Một giờ ba mươi chiều.

Tô Niệm Niệm nhận được tin nhắn của Sở Ninh, những icon pháo đốt bay lên.

“Ông cụ sống đến 100 tuổi cũng không thành vấn đề luôn.”

Chương 78: Chương 78:

Sau khi trốn học, đêm hôm đó Tô Niệm Niệm trốn khỏi ký túc xá và đến trước nhà Bùi Ngôn Khanh.

Lần trước Bùi Ngôn Khanh đã đưa cho cô một chiếc chìa khóa, vì thế lần này Tô Niệm Niệm đã mở cửa mà không ai để ý, cô bước vào nhà.

Khi cô đến, trời đã tối, căn phòng tối om, chỉ khi gió mùa thu bay vào phòng làm tung bay chiếc rèm cửa thì một chút ánh sáng mới lờ mờ lộ ra.

Tô Niệm Niệm hỏi Sở Ninh, xác nhận là Bùi Ngôn Khanh đã về nhà nghỉ ngơi ngay sau ca phẫu thuật.

Cô mạnh dạn bước vào phòng ngủ chính, nhìn thấy một mảnh ga giường hơi cong, khuôn mặt tinh xảo của người đàn ông hiện lên trong bóng tối, nhắm mắt lại thở dài.

Tô Niệm Niệm lại ghé sát vào, ánh mắt lần theo sống mũi nhăn nhụ của anh đến đôi môi mỏng, rồi di chuyển xuống xương quai xanh lộ ra ngoài.

Khuôn mặt này quả thật là chọc đúng điểm kích thích cô.

Bùi Ngôn Khanh thực sự chìm vào giấc ngủ say, bị ánh mắt nóng bỏng của cô nhìn chằm chằm nhưng cũng không có dấu hiệu sẽ tỉnh lại.

Tô Niệm Niệm chạm vào hàng mi dài và mảnh, cố gắng kìm nén lại h@m muốn khiến người ta phát điên, thở ra một hơi dài, chuẩn bị rời khỏi phòng, cô lại quay đầu lại.

Cô mở đôi mắt to tròn, nhưng trong lòng không giấu được ý đồ xấu xa.

Tô Niệm Niệm bật chiếc đèn nhỏ ở đầu giường, lấy từ trong túi xách ra mấy sợi dây chun nhỏ, nhẹ nhàng vuốt tóc trên trán của người đàn ông, thắt thành bím, cô dùng rất nhiều công sức, thậm chí sau đó còn cười lên người anh để thất phía bên trái.

Cô mãi mê đến mức không để ý rằng người bên dưới đã mở mắt và đang quan sát từng cử động của cô.

Sau khi buộc bên trái, Tô Niệm Niệm lấy điện thoại từ trong túi ra và bấm bấm đắc thảng, "Nào bảo bối ơi, chụp một vài bức ảnh nào."

Cô mở máy ảnh định chụp một tấm, khi hạ mắt xuống thì bắt gặp đôi mắt đen đang mở to của Bùi Ngôn Khanh.

"Mẹ ơi." Tô Niệm Niệm sợ tới mức lăn ra khỏi giường, vừa bò vừa lăn, nhưng một chân bị kéo, giây tiếp theo, thế giới đảo lộn, bị anh đ ề xuống dưới thân.

Sau khi tỉnh lại giọng của Bùi Ngôn Khanh vẫn còn khàn khàn, thật lâu làm cho lỗ tai người ta tê dại, "Lá gan em không nhỏ nhỉ."

Tô Niệm Niệm nuốt nước bọt, không hiểu sao cảm thấy bây giờ rất rất nguy hiểm, sợ xảy ra chuyện, cô thấp giọng nói: "Em sai rồi."

"Rồi sao nữa?" Bùi Ngôn Khanh tùy ý hỏi cô, tháo dây chun nhỏ trên đầu anh ra.

Tô Niệm Niệm: "Bỏ qua cho em?"

Bùi Ngôn Khanh xoa tóc, véo mặt cô, "Anh thả em ra, lần sau em còn dám không?"

Trên mặt Tô Niệm Niệm tràn đầy vẻ "Làm sao mà anh biết", nhưng đương nhiên cô không dám nói ra, "Ngay cả chụp ảnh còn chưa kịp nữa."

Bùi Ngôn Khanh tức giận cười một tiếng, quay người ôm lấy cô, đột nhiên nhướn mày đầy ẩn ý: "Hôm nay là thứ tư, bỏ đi."

"A?" Tô Niệm Niệm có chút nghi hoặc, "Cái gì mà bỏ đi?"

Bùi Ngôn Khanh cười, thanh âm này có chút phù phiếm, đôi mắt đen của anh dán chặt vào đôi môi đỏ mọng của cô, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve khoe môi cô, "Chuyện tối hôm đó anh làm còn chưa làm xong mà."

Tô Niệm Niệm mất một lúc để phản ứng, cô đỏ mặt, tức giận muốn xuống giường, nhưng Bùi Ngôn Khanh lại giữ eo cô lại.

Anh nói, "Ôm một chút xem nào."

Tô Niệm Niệm vùi đầu vào ngực anh, ngửi thấy mùi sữa tắm trên ngực anh, đột nhiên nói: "Em không tắm."

Bầu không khí tốt ban đầu đóng băng trong giây lát.

"Em lăn lộn mấy vòng trong phòng tập rồi, ra mồ hôi quá nè."

Bùi Ngôn Khanh hoàn toàn dừng lại, anh không buông tay, nói đầy ẩn ý: "Em nói cái này, là muốn anh tắm cho em à?"

"Cứ mơ đi." Tô Niệm Niệm tức giận trừng mắt nhìn anh, "Đồ lưu manh."

Bùi Ngôn Khanh khẽ cười một tiếng, "Đây gọi là lưu manh sao?" Anh vuốt tóc cô, "Sau này em phải tập quen."

Anh nói xong, Tô Niệm Niệm cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, dễ dàng bị anh bế lên, nhìn hướng đi của Bùi Ngôn Khanh là phòng tắm, cô sợ hãi lắp bắp nói: "Anh, anh, anh sẽ không thật sự giúp em..." Cô không có gan nói ra hai từ đó.

Bùi Ngôn Khanh không trả lời, anh thực sự bước vào phòng tắm, đóng cửa

lại và đặt cô trên bồn rửa.

Khi Tô Niệm Niệm bôi rồi đến mức da đầu tê dại, người đàn ông vịn vôi bồn rửa và từ từ rửa tay.

"Vừa rồi sờ tóc của em, có chút dầu." Bùi Ngôn Khanh nói, "Anh đi rửa tay."

Này là lời con người nói hả?

Tô Niệm Niệm sững sờ, cơn giận của cô từ từ bốc lên.

Cô đá anh một cái thật mạnh, "Cút đi! Chúng ta chiến tranh lạnh cả đêm!"

Bùi Ngôn Khanh lùi lại vài bước và đóng cửa lại cho cô.

Tô Niệm Niệm chậm rãi tắm rửa, khi cô đi ra ngoài thì thấy Bùi Ngôn Khanh đang làm hai bát mì.

Cô chỉ lạnh lùng liếc nhìn rồi quay đi.

"Niệm Niệm, đến ăn chút đi."

Thái độ tự nhiên, như người bình thường.

Tô Niệm Niệm phớt lờ nó, cô thấy Bùi Ngôn Khanh đưa bát mì đến.

"Muốn em đút cho anh ăn?"

Nói đến đây, Tô Niệm Niệm tựa hồ nghĩ tới điều gì, liếc nhìn mu bàn tay đóng vảy, tức giận nói: "Vết thương của anh nhỏ như vậy, còn muốn em đút cho anh ăn à?"

"Không chiến tranh lạnh nữa hả?" Bùi Ngôn Khanh cười.

Wtf.

Tô Niệm Niệm cười lạnh lùng, “Em thấy anh không muốn chiến tranh lạnh nữa, là muốn chia tay rồi hả!”

“Chia tay không nổi nữa.” Bùi Ngôn Khanh nói, “Gia đình anh thừa nhận em rồi, nếu mà em chia tay thì chính là em muốn bỏ rơi anh.”

“Cái gì cơ?”

“Ông nội bảo anh dẫn em về biệt thự cũ, nếu em muốn hối hận, tuổi tác ông nội cao lắm rồi, chịu không nổi đả kích nữa đâu.”

Tô Niệm Niệm: ?!

“Anh nói cái gì? Nói lại lần nữa?” Tim của Tô Niệm Niệm đột nhiên đập có hơi nhanh.

Bùi Ngôn Khanh nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của cô, trong lòng hơi xót, nhưng vẫn mỉm cười: “Ông nội bảo anh dẫn em về nhà.”

Tô Niệm Niệm cụp mắt xuống và kiêu ngạo nói: “Hừm, vậy thì anh phải biểu hiện cho tốt đấy.”

“Hành vi giống hôm nay là bị âm điểm rồi.”

“Ừ.” Bùi Ngôn Khanh trả lời, có vẻ nghiêm túc nói: “Anh sẽ không bao giờ nói tóc em có dầu nữa.”

Tô Niệm Niệm: "..."

-

Vết thương của Bùi Triết phải ở lại bệnh viện theo dõi một tháng, sau đó ông đã được xuất viện.

Khi ông xuất viện đã là cuối tháng 12, tuyết rơi dày đặc ở thành phố A, cả thành phố chìm trong tuyết.

Để chúc mừng Bùi Triết xuất viện, cả Bùi gia đã tổ chức một bữa tiệc gia đình vào ngày hôm đó, mời tất cả các thành viên trong gia đình quây quần bên nhau.

Bùi Ngôn Khanh đậu xe trước nhà Tô Niệm Niệm, đợi cô xuống.

Vì cuối tháng 11 đã hoàn toàn bước vào mùa đông, nên mỗi cuối tuần, Tô Niệm Niệm đều sẽ về nhà ngay, không có lý do gì khác, trong nhà thoải mái, phòng đều ấm áp, so với ký túc xá thì nơi này thì sướng khoái hơn nhiều. Đỡ phải ra ngoài đi lấy nước nóng để tắm.

Mà có lẽ câu nói "Thứ Tư bỏ đi" lần trước đã kích thích cô gái nhỏ, sau đó, mỗi cuối tuần Tô Niệm Niệm cũng không bao giờ đặt chân đến nhà anh nữa.

Hơn nữa, Tô Niệm Niệm ghét mùa đông, bình thường thậm chí sẽ không ra ngoài, Bùi Ngôn Khanh vốn đã bận rộn, giờ muốn gặp cô khó như lên trời.

Nghĩ đến đây, Bùi Ngôn Khanh giật giật khoe môi, lông mày và đôi mắt trở nên lạnh lùng.

Lại ngẩng đầu nhìn, cửa nhỏ bên ngoài biệt thự bị đẩy ra, người đến mặc một chiếc áo khoác rộng màu hồng phấn, hai tay ôm mấy hộp quà lớn, nhìn giống như một chú chim cánh cụt nhỏ vụng về.

Tô Niệm Niệm đi thẳng đến ghế sau, đặt hộp quà trong tay cô xuống đệm: "Anh trai em đang ngủ nên nói không đi."

Lăng Tịnh cũng đặc biệt mời Tô Diệm, khi Tô Niệm Niệm nói với Tô Diệm, anh nói thấy kì kì nên từ chối.

Kết quả tối hôm qua không biết từ đâu ra cô thấy mấy cái túi lớn túi nhỏ này, toàn bộ đều đặt ở cửa, "Ngày mai nhớ mang theo, lần đầu tiên đến nhà người ta, đừng để anh mất mặt."

Tô Niệm Niệm biết rằng đó là một số sản phẩm bổ sung và chăm sóc da rất

đất.

"Anh đã nói với em là đồ anh đã mua hết rồi." Bùi Ngôn Khanh hơi cau mày, nhìn Tô Niệm Niệm đang ngồi ở phía sau.

Tô Niệm Niệm: "Là anh em mua."

Bùi Ngôn Khanh: "Cậu ấy cũng là sinh viên, không cần tiêu nhiều tiền như vậy."

Tô Niệm Niệm uể oải dựa vào ghế sau, "Dù sao anh ấy cũng có tiền."

"Cái gì?" Bùi Ngôn Khanh khởi động xe và cười: "Cậu ấy có tiền, em không có à?"

"Em tiêu hết rồi." Tô Niệm Niệm nói như một lẽ đương nhiên: "Anh em cô đơn hàng nghìn năm rồi, ngoại trừ chơi game và mua đồ dưỡng da ra thì anh ấy còn có thể tiêu tiền vào việc gì nữa?"

Bùi Ngôn Khanh: "Anh nhớ có rất nhiều cô gái trong khoa thích cậu ấy."

Tô Niệm Niệm cau mày chán ghét, "Ha ha." Cô cười lạnh, "Anh trai em sẽ độc thân cả đời."

"Anh ấy nói yêu cầu đầu tiên đối với bạn gái là phải xinh hơn em."

Tô Niệm Niệm nhún vai, "Tìm không được bạn gái thì cứ nói toẹt ra, vòng vo làm gì chứ."

Bùi Ngôn Khanh gật đầu đồng ý, "Quả nhiên."

Hai người đã đến nơi.

Xe lái vào biệt thự Minh Giang, cũng là biệt thự cũ của nhà họ Bùi.

Ngôi nhà cũ đã im lìm hơn nửa năm, lúc này được treo đèn lồng đỏ, trông thật vui vẻ.

Tô Niệm Niệm cầm đồ ở ghế sau và nhìn Bùi Ngôn Khanh lấy đồ từ cốp xe, mua nhiều hơn Tô Diệm.

Cô không nhịn được cười.

"Sao vậy?"

"Em cảm thấy, nhiều đồ như vậy, giống như em đến cưới anh về vậy."

Bùi Ngôn Khanh liếc cô một cái, nhàn nhạt nói: "Không phải là không thể."

Người hầu ngoài cửa thấy vậy cũng tới giúp cầm đồ, Bùi Ngôn Khanh giữ tay cô lại, chậm rãi nói: "Nhưng anh già rồi, không chịu được tiêu xài, chậm nhất là sang năm sau, em lấy anh về nhà đi."

Tô Niệm Niệm siết chặt lòng bàn tay, "Có thể tránh chuyện của hồi môn không?"

"Chiếm hồi cũng không chiếm tới vậy chứ?" Bùi Ngôn Khanh tức giận cười.

"Hừ." Tô Niệm Niệm nhẹ giọng lắm bả, "Anh lớn tuổi như vậy rồi, còn dám cò kè mặc cả với em à."

Trước khi vào cửa, Bùi Ngôn Khanh thì thầm vào tai cô điều gì đó, "Lát nữa xử lý em sau."

Khi hai người đến, tất cả các thành viên của Bùi gia đã đến.

Ngay khi Lăng Tịnh nhìn thấy hai người họ, bà đã đi lướt qua Bùi Ngôn Khanh rồi kéo Tô Niệm Niệm đi, còn Bùi Diễm lại trở thành sợi dây quần chặt lấy chân anh.

Bùi Ngôn Khanh bất giác thở dài, một mình bước đến ghế sofa trong

phòng khách.

Bùi Ngôn Chi đang ngồi nghiêng, nhìn vào màn hình thị trường chứng khoán trên máy tính. Bùi Ngôn Duyệt và Trình Cẩm đang thảo luận sôi nổi về một chiếc túi nào đó, còn có Tô Niệm Niệm, người ở cách đó không xa. Gần như là đề tài này còn quan trọng hơn anh, ba của Sở Ninh có một sự hiểu ngầm nên ông ngồi chơi game.

Một câu hiện lên trong đầu anh——

Hạnh phúc là của họ, tôi có gì đâu.

Bùi Ngôn Khanh yên lặng lên lầu, chuẩn bị kiểm tra tình hình hồi phục của Bùi Triết.

Bùi Triết ngồi xe lăn, quay lưng về phía anh, lưng vẫn thẳng tắp như cũ, Bùi Ngôn Khanh bước lên phía trước kiểm tra tình hình, "Hai tháng nữa sẽ có thể đi lại được."

"Cũng đỡ rồi." Bùi Triết sớm đã có dự đoán, nhấp một ngụm trà, "Niệm Niệm tới rồi?"

"Vâng."

"Ông sợ đứa nhỏ đó sẽ sợ ông." Bùi Triết vẫy tay với bà Tống, bà đưa một chiếc hộp cho Bùi Ngôn Khanh, "Con có thể đưa cái này cho con bé."

Bùi Ngôn Khanh mở hộp ra nhìn, ánh mắt dừng lại.

Ngọc bội trong hộp gỗ là do bà nội của anh để lại, ý nghĩa không nghĩ cũng biết.

Bà Tống cho biết: "Trong thời gian nằm viện, chủ nhật nào Tô tiểu thư cũng cử người mang súp đến, tiên sinh cũng rất tâm đắc".

Bùi Triết cười tự giễu: "Nghĩ lại, ông trở về với tư cách là người sống. Một cô gái nhỏ mạnh hơn ông, khó trách các học sinh cũ thích gọi ông là kẻ bướng bỉnh."

Bùi Ngôn Khanh mấp máy môi và không nói gì trong một lúc. Nhưng tháng này, lý do Tô Niệm Niệm về nhà mỗi tuần đã có một lời giải thích.

Yết hầu của anh khẽ di chuyển, và giọng anh khàn khàn: "Cảm ơn ông nội đã thông cảm."

"Ừm." Bùi Triết đáp ứng, dường như ông có chút mệt mỏi, hơi hơi nhắm mắt lại, phát phát tay, "Đi đi."

Bùi Ngôn Khanh đứng dậy, mở cửa đang định đi ra ngoài, chợt nghe thấy Bùi Triết lại nói: "Đối xử tốt với người ta đấy."

Anh dừng một chút, xoay người trịnh trọng gật đầu: "Nhất định ạ."

Ngày 31 tháng 12 là ngày cuối năm, cũng là sinh nhật lần thứ 19 của Tô Niệm Niệm.

Cùng ngày, Tô Niệm Niệm nhận được thư mời từ Cuộc thi Ba lê Quốc tế, dự kiến vào tháng 3 năm sau.

Tô Niệm Niệm khi nhận được thư mời, được biết rằng hoàng tử ballet Lalisi cũng sẽ tham dự với tư cách giám khảo.

Khi nhận được tin, cô đang ở nhà Bùi Ngôn Khanh và cô đã đồng ý cùng anh đón giao thừa.

"A a a a a." Tô Niệm Niệm hưng phấn lăn lộn trên sofa, hai tay ôm lấy khuôn mặt nóng bỏng, "Lalisi, em được gặp Lalisi!"

Bùi Ngôn Khanh ngồi bên cạnh cô cẩn thận nhìn chằm chằm vào bức thư mời được làm thủ công tinh xảo, rồi nhìn sang Tô Niệm Niệm không ngừng lăn lộn, giọng điệu không ấm áp, "Cho nên."

"Gặp được thì có thể làm sao?"

Tô Niệm Niệm hít sâu vài hơi, như thể cô ấy đã bước vào một giáo phái, "Bạn không hiểu, Lalisi là một giấc mơ! Khát vọng đến từ trái tim!"

Bùi Ngôn Khanh cười thật tươi, lông mày lạnh lùng, từ trên ghế sa lon ôm

lấy cô, nâng cằm cô lên: "Vậy anh là cái gì?"

Dù Tô Niệm Niệm có phần kích đến đâu, cô cũng cảm nhận được sự không hài lòng của anh, cô đảo mắt và trêu chọc: "Thật là một mùi chua."

Ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh không động, trên mặt không có chút biểu tình, hiển nhiên còn đang tức giận.

Sau khi ở bên nhau một thời gian dài, Tô Niệm Niệm phát hiện ra rằng Bùi Ngôn Khanh là kiểu người cần được dỗ dành.

Nhưng may mắn thay, cô đã nắm được tuyệt chiêu, chỉ cần thuận theo, anh sẽ có thể vui vẻ lại rất nhanh.

Thế là Tô Niệm Niệm vòng tay qua cổ anh, giọng nói ngọt ngào mê hoặc, "Anh... là người em yêu."

Cô nói bên tai anh, nhẹ nhàng, "Nhớ nhưng mỗi mình Khanh Khanh thôi."

Nói xong, Tô Niệm Niệm cảm thấy đôi tay đặt ở eo cô hơi dùng sức, xuyên qua lớp áo cũng có thể cảm nhận được sự cứng rắn.

Một giây sau, hơi thở nóng rực của người đàn ông phả vào cổ cô, thanh âm cực kỳ trầm thấp, nghe có vẻ nguy hiểm đến mức phi lý: "Em đã nghĩ đến hậu quả khi nói những lời như vậy chưa?"

Tô Niệm Niệm run rẩy nhắc nhở: "Ngày mai là thứ hai."

Người đàn ông trầm thấp cười nói: "Ngày mai là tết."

"Anh còn chưa tổ chức sinh nhật cho em."

"Làm xong, vẫn còn thời gian."

Tô Niệm Niệm sửng sốt, sao có thể nói ra những lời như vậy?

Làm? Làm? !

“Được rồi.” Thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô, Bùi Ngôn Khanh cười xoa đầu cô, “Anh không trêu em nữa.”

Tô Niệm Niệm còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, anh đã kéo cô lên, nhẹ nhàng nói: “Ăn xong rồi làm.”

Tô Niệm Niệm: "..."

May mắn thay, sau chuyện này, Bùi Ngôn Khanh rất bình thường, vẫn bình thường đưa cô đi ăn tối và xem phim, thậm chí còn đến quảng trường trung tâm xem pháo hoa theo yêu cầu của cô.

Quảng trường vào đêm giao thừa đông nghịt người, phải chen vai nhau đi.

Tiếng đếm ngược đến giao thừa trên quảng trường vang vọng trong tim.

Năm, bốn, ba...

Tô Niệm Niệm hét lên phấn khích.

Trong hai giây cuối cùng, Tô Niệm Niệm đột nhiên bị ôm chặt trong vòng tay của Bùi Ngôn Khanh, và một nụ hôn nhẹ rơi xuống đỉnh đầu cô.

Trong vòng tay anh, Tô Niệm Niệm ngơ ngác ngược mắt lên và thấy Bùi Ngôn Khanh đang dịu dàng nhìn cô.

Pháo hoa rực sáng trong đôi mắt anh, như ánh trăng vô biên.

Trong dòng người hối hả, cô vẫn nghe thấy giọng nói của anh, từng lời từng chữ đều rõ ràng lọt vào tai cô.

---- “Khanh Khanh chỉ yêu Niệm Niệm.”

Chương 79: Chương 79:

Trên đường trở về từ quảng trường trung tâm, Tô Niệm Niệm im lặng như gà, nhưng đầu óc cô quay cuồng.

Không có lý do nào khác, nhưng những lời yêu thương vừa rồi có chút chí mạng, đến mức cô cảm thấy nếu với thiên thời địa lợi như vậy mà không xảy ra chuyện gì thì cũng thật là vô lý.

Ánh mắt của Tô Niệm Niệm đảo qua, thỉnh thoảng dùng lòng bàn tay nóng hổi che mặt, lén liếc nhìn Bùi Ngôn Khanh.

Đêm giao thừa, ngoài cửa sổ xe cô qua lại không ngừng, bóng đèn nê-ông lốm đốm trên mi mắt anh, nửa sáng nửa tối, nhìn không ra tâm tình.

Cô chợt nhớ đến lời người đàn ông nói lúc chiều.

Ăn rồi làm.

Cũng không biết có thật không. Nhưng đánh giá bằng vẻ ngoài điềm tĩnh hiện tại của anh trông không giống một con thú chút nào.

Có lẽ tại thời điểm này, đã đến lúc đưa ra một số gợi ý.

Vì vậy Tô Niệm Niệm nhẹ giọng nói: "Hôm nay là ngày đầu tiên của tuổi hai mươi."

"Ừ." Đầu ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng xoay vô lăng, xe rẽ vào cổng khu dân cư, sau đó vững vàng đậu ở bãi đậu xe, Bùi Ngôn Khanh cởi dây an toàn cho cô, hỏi cô: "Cho nên?"

Tô Niệm Niệm chớp mắt với anh, cong môi gợi ý: "Cho nên, hãy làm điều gì đó táo bạo."

Sao hả! ! ! Đủ rõ ràng chưa!!!!

Ai ngờ, người đàn ông ngày thường mở miệng là vô lại, giờ đột nhiên còn chưa hiểu ra, anh cau mày: "Chuyện gì?"

Tô Niệm Niệm bị nghẹn, một lúc sau cô mới lắp bắp được ra một câu: "Uống...rượu đi."

Cô vốn mong đợi Bùi Ngôn Khanh sẽ hiểu, vì vậy uống rượu chỉ là nói nhảm, nhưng khi cô nói điều này, Bùi Ngôn Khanh dừng lại động tác tháo dây an toàn cho cô, chậm rãi ngược mắt lên, đôi mắt đen như có móc câu, "Em chắc chứ?" "

Tô Niệm Niệm không biết tại sao phản ứng của anh lại kỳ lạ như vậy, nhưng cô vẫn cắn răng chịu đựng và thừa nhận: "Ừm, rèn luyện tử lượng."

"Cạch" một tiếng, dây an toàn được cởi ra, một luồng hơi thở ấm áp lướt qua mặt, môi của người đàn ông kề sát môi cô, "Em biết không, lần trước em uống rượu anh đã nói cái gì?"

Tô Niệm Niệm sửng sốt một chút, sau đó lắc đầu, "Cái gì?"

Ánh mắt Bùi Ngôn Khanh từ trên xuống quét qua hai gò má của cô, đôi mi mảnh khẽ rủ xuống che khuất bóng tối, thanh âm nhu hòa ản ản.

"Thật sự muốn uống sao?"

"... Ừ." Tô Niệm Niệm nín thở, hai má hơi nóng.

Cô cảm thấy rằng Bùi Ngôn Khanh dường như đã hiểu.

Cuối cùng đã đạt được sự đồng thuận giữa hai người.

Tô Niệm Niệm vào cửa, đứng ở hiên nhà cho đến khi Bùi Ngôn Khanh quay lại, ánh mắt cẩn thận dò xét lông mày và ánh mắt cô, có nồng nhiệt nhất định, sự mơ hồ đột nhiên dâng lên.

Một lúc sau, anh quỳ xuống, lấy từ trong tủ rượu ra một chai rượu đỏ và một chiếc cốc, chiếc cốc chạm nhẹ vào bàn ăn, phát ra âm thanh lạnh lạnh. Năm ngón tay mảnh khảnh khẽ nắm chặt chân cốc, chất lỏng màu đỏ chảy vào vành cốc, "Lại đây."

Tô Niệm Niệm lấy lại tinh thần, chậm rãi đi tới trước mặt anh, thỉnh thoảng liếc nhìn anh, mái tóc mỏng trước trán của người đàn ông che khuất tầm mắt anh, ánh mắt rơi vào ly rượu đỏ.

"Sao chỉ có một ly?" Tô Niệm Niệm nhìn ly rượu đã đầy ba phần ba, nghi ngờ hỏi: "Anh không uống sao?"

Bùi Ngôn Khanh nhìn cô chằm chằm, không nói gì, nhưng đột nhiên ngẩng đầu lên và uống một ngụm rượu.

Tô Niệm Niệm chỉ kịp nhìn yết hầu của anh trượt lên xuống, ngay sau đó, cả người cô bị kéo lên đùi anh, vô thức vòng tay qua cổ anh.

Anh còn chưa kịp phản ứng, môi đã bị cạy ra, rượu cay rót vào miệng.

Đây là loại rượu cô uống nhiều nhất, nó nồng đến mức không giống rượu vang đỏ, xộc thẳng lên trán cô. Mặc dù, cô không uống chút rượu nào.

Bùi Ngôn Khanh trầm giọng nói: "Là rượu pha chế của Úc, nồng độ cồn hơi cao." Anh ngắt từng chữ, mang theo khát vọng thầm kín, "Chỉ cho em uống một hợp vậy thôi."

Rượu rất nồng, Tô Niệm Niệm sửng sốt, bắt đầu dĩ li3m rượu chảy ra từ khóe môi, khi ngược mắt lên liền đụng phải đôi mắt sâu thẳm của người

đàn ông, mắt đi về bình tĩnh thường ngày, như thể đang lặn lội với mực dày.

Cô muốn nói, nhưng đôi môi lại bị chặn lại, răng bị cạy ra, mùi rượu êm dịu nồng nặc xâm chiếm, Tô Niệm Niệm càng thêm choáng váng, chỉ có thể mặc cho anh đòi hỏi.

“Niệm Niệm.” Bùi Ngôn Khanh lùi lại một chút, chóp mũi chạm vào cô, “Em đã nghĩ kĩ chưa?”

Cho dù Tô Niệm Niệm có bối rối đến đâu, cô cũng cảm thấy rằng câu hỏi này có hơi giả.

Nếu anh thực sự là một quý ông chính trực, anh sẽ không hôn cô đến mức làm cô đờ đẫn khi cô đã say, còn hỏi một câu như vậy.

Lợi dụng men rượu, cô trực tiếp kéo cổ anh xuống, cắn yết hầu của anh, mơ hồ nói: "Anh làm được không? Nhiều chuyện nhảm nhí như vậy."

Nhưng ngay sau đó cô nhận ra rằng những lời như vậy không nên được nói ra một cách bừa bãi.

Khoảnh khắc tiếp theo, thế giới đảo lộn. Cô được người đàn ông vác nhẹ lên vai bước vào phòng tắm.

Đèn phòng tắm sáng trưng, chói mắt.

Tô Niệm Niệm dần bắt đầu say, nhìn anh bằng đôi mắt như sương mù.

Ánh đèn màu cam ấm áp đổ xuống, người đàn ông trước mặt đẹp trai như thần.

Trong khoảnh khắc này, trong mắt cô chỉ có thể có anh.

Uống rượu thực sự làm tăng lòng dũng cảm của bạn. Tô Niệm Niệm kiễng chân lên, tiếp tục hôn lên môi anh, thậm chí còn thiếu kiên nhẫn cắn anh vài lần.

Nước nhỏ giọt xuống, Tô Niệm Niệm mở mắt ra và nhìn người đàn ông trước mặt.

Sự lạnh lùng và kiên dè giữa hai lông mày biến mất, cả người giống như một con yêu tinh.

.....

Sáng sớm.

Lúc này đã là cuối đông, khi Tô Niệm Niệm mở mắt ra, trời còn chưa sáng, chỉ có một chút ánh sáng xuyên qua khe hở trên rèm cửa lọt vào.

Tô Niệm Niệm ấn l3n đỉnh đầu, cố gắng lật người lại, nhưng phát hiện mình không thể di chuyển, vì Bùi Ngôn Khanh đang ôm chặt từ phía sau.

Tô Niệm Niệm dừng lại, tất cả những gì xảy ra trong đêm ủa về trong đầu cô, cảnh nào cũng khiến người ta đỏ mặt.

Sau một hồi hồi ức ngán ngủi, cô lặng lẽ quay đầu vùi mặt vào trong gối.

Có lẽ là động tác của cô quấy rầy đến người đàn ông, thanh âm khàn khàn từ phía sau truyền đến: "Làm sao vậy?"

Nghe thấy giọng nói này, lông mi của Tô Niệm Niệm run lên, cô càng vùi đầu chặt hơn vì xấu hổ.

Cô không thể nào quên, chính là giọng nói này, thì thậm từng câu một, lặp đi lặp lại một cách mạnh mẽ không thể nghi ngờ——

"Em là của anh."

Tô Niệm Niệm nhớ rằng cô muốn phản kháng, nhưng bị buộc phải lặp đi lặp lại: "Em là của anh."

Sau đó, anh nhẹ nhàng hôn lên giọt nước mắt trên mặt cô, giữa mày và mắt mang theo nụ cười, giống như yêu tinh giống đực đang hút năng lượng, anh cười ử rử nói: "Ừm, anh hiểu rồi."

Không thể nhớ lại ký ức, Tô Niệm Niệm cúi đầu và phớt lờ an, nhưng cảm thấy hơi thở của người đàn ông từ sau gáy của cô từ từ di chuyển xuống, và cô rụt cổ lại.

Ánh mắt Bùi Ngôn Khanh rơi xuống xương b ướm có hình thù đẹp đẽ, trên đó có những dấu hickey dày và mịn, ánh mắt anh tối sầm lại, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, giọng điệu có vẻ áy náy: "Có phải anh hơi quá đáng không."

Tô Niệm Niệm: "Anh không có quá đáng."

"Ừ." Bùi Ngôn Khanh đáp, "Anh cũng nghĩ rằng anh..."

Còn chưa nói xong, Tô Niệm Niệm đã lạnh lùng cắt ngang: "Anh là muốn ăn thịt luôn."

Bùi Ngôn Khanh: "..."

Cuối cùng, Bùi Ngôn Khanh như đã mở một loại công tắc không biết xấu hổ nào đó, làn da nhớp nháp lại nổi lên, ngón tay trượt dọc theo lưng cô đến vòng eo, "Vậy để anh xoa cho em?"

Tô Niệm Niệm vốn muốn tránh đi, nhưng tay anh xoa bóp rất giỏi, cô sững người một lúc, sau đó thả lỏng và thoải mái nheo mắt lại.

"Đỡ hơn chưa?" Bùi Ngôn Khanh hỏi cô.

"Tạm tạm."

Sự mệt mỏi được giải tỏa, Tô Niệm Niệm sáng khoái đến mức quên mất mọi thứ, nhưng đến lúc cô nhận ra có gì đó không đúng thì đã quá muộn rồi.

"..."

-

Ngày đầu năm mới là sự khởi đầu của một năm mới thịnh vượng, tuân theo lời chúc năm mới đẹp đẽ đã ấp ủ từ lâu, chưa kể đến việc phía trước như thế nào, nhưng không thể, ít nhất là không nên, trải qua nó trên giường chứ?

Tô Niệm Niệm nghiêm túc dạy dỗ Bùi Ngôn Khanh, "Người ở tuổi trung niên rồi, tại sao anh không có chút ý chí nào? Mau đứng lên."

Đã gần trưa, ngoại trừ bữa sáng không thể nhúc nhích nổi, Bùi Ngôn Khanh phải xuống giường bưng lên cho cô, sau đó giống như kẹo dẻo, cầm đặt trên vai cô, từ phía sau ôm cô không buông, thản nhiên nói: "Nhưng ý chí hiện tại của anh, chính là em."

Tô Niệm Niệm đang lần lượt trả lời tin nhắn chúc phúc của các bạn cùng lớp, khi cô nghe thấy những lời đó, cô không thể chịu được "xí", "Bớt đi, chán ngấy."

Bùi Ngôn Khanh tập trung ánh mắt vào màn hình điện thoại di động, nhỏ giọng nói: "Nói chuyện với người khác quan trọng hơn en sao?"

"Em không thể phớt lờ họ, đúng không?" Tô Niệm Niệm nói.

"Quả nhiên." Giọng nói Bùi Ngôn Khanh tràn đầy oán hận, chậm rãi nói: "Ngủ xong rồi liền không biết trân trọng."

Tô Niệm Niệm dừng lại, khóe môi giật giật.

Cô cụp mắt xuống, nhìn chăm chăm vào tay mình, chợt nhớ ra sáng nay nó đã làm gì.

Cô bắt đầu nhớ Bùi Ngôn Khanh, người luôn đỏ mặt mỗi khi bị trêu chọc, cô không biết anh đã trải qua những gì để từng bước ngày hôm nay.

Tô Niệm Niệm mím môi dưới, lạnh lùng nói: "Anh biết chuyện này là tốt rồi."

"Vì vậy, hãy tự giác chút và đừng cản trở em gửi tin nhắn."

Bùi Ngôn Khanh không nói nên lời trong ba giây, cụp mi mắt xuống và thấy Tô Niệm Niệm đang tập trung gửi tin nhắn cho một người tên Ngu Nhận.

Ngu Nhận đến từ tỉnh khác, cô ấy đã không về trong kỳ nghỉ, tối hôm qua cô đã hỏi Tô Niệm Niệm có quay lại ký túc xá của mình không, nhưng cô chỉ mới đọc.

【Niệm Niệm, cậu còn quay lại không? Ninh Ninh cũng nói rằng cậu ấy đã về nhà.】

Sau một giờ, cô lại gửi: 【Tớ tắt đèn nhé】

Cuối cùng, sau mười hai giờ, cú đêm nhỏ gửi một biểu tượng cảm xúc khóc lóc, 【Niệm Niệm hu hu hu, cậu nhất định phải tự bảo vệ mình, đừng để lão già lợi dụng.】

Tô Niệm Niệm xấu hổ ngược mắt lên và bắt gặp ánh mắt đầy ẩn ý của Bùi Ngôn Khanh.

"Đây là bạn cùng phòng của e." Cô lúng túng nói.

"Hừm." Bùi Ngôn Khanh lướt qua màn hình, hờ hững hỏi: "Đây là cách em thường nhắc về anh với người ta sao?"

Tô Niệm Niệm xoa xoa đầu ngón tay, tự tin nói: "Cô ấy nói sai sao?"

Bùi Ngôn Khanh nhìn cô thật lâu, cười lạnh, sau đó nắm đầu ngón tay cô, gõ hai chữ trên màn hình rồi gửi đi.

【Muộn rồi. 】

Sau khi anh ta gửi nó, Tô Niệm Niệm bùng nổ ngay lập tức.

Thật là một tuyên bố đáng xấu hổ! ! !

Tô Niệm Niệm nhanh chóng giật lấy điện thoại và muốn thu hồi, nhưng đã quá muộn.

Ngư Nhạn đã nhìn thấy nó, biểu tượng cảm xúc thương tiếc và khóc không ngừng xuất hiện.

【Hu hu hu, Niệm Niệm, là tớ không bảo vệ cậu tốt. Dù sống chết gì tớ cũng phải bắt cậu quay về. 】

【Ông già này nhân lúc người ta gặp nguy, xấu xa mà】

Ngư Nhạn nghĩ rằng tin nhắn cô ấy gửi chỉ có một người đọc, nhưng thực tế nó đã được đọc bởi hai người.

Thấy cô ấy mắng mỏ Bùi Ngôn Khanh như vậy, thành thật mà nói, Tô Niệm Niệm cảm thấy rất tệ.

“Em kể cho cô ấy nghe về anh cái quái gì vậy?” Bùi Ngôn Khanh nhướng mày khi nhìn thấy câu nói của ông già hiện ra trên màn hình, anh nhéo cái má trắng nõn của Tô Niệm Niệm.

Tô Niệm Niệm vô tội chớp chớp mắt, “Anh phải học cách tự kiểm điểm lại mình.” Cô khế hừ một tiếng, sau đó đưa tay chọc chọc ngực Bùi Ngôn Khanh: “Anh vốn có ác ý rồi.”

Bùi Ngôn Khanh có chút không nói nên lời, anh nâng cằm cô gái nhỏ lên, "Sao em không nói, em là người có ác ý với anh?"

Bùi Ngôn Khanh sụp mắt xuống, mặt không đổi sắc nói: "Dù sao anh cũng bị..."

Anh không nói ba từ cuối cùng, anh nhép với Tô Niệm Niệm, nhưng Tô Niệm Niệm nhận ra ý của anh ngay lập tức.

——"Cưỡng hiếp anh"

Tên cầu nam! Không biết xấu hổ!

Tô Niệm Niệm đẩy anh ra và tức giận ra khỏi giường.

Nhưng khi Bùi Ngôn Khanh rảnh rồi, anh thực sự rất dính người, giống như một con chó lớn dính lấy cô, đi đâu cũng theo.

Tô Niệm Niệm đến phòng khách và nhàn rãi bật TV, nhưng đôi mắt cô lại dán vào điện thoại di động, cô mở TV hoàn toàn vì âm thanh.

Cô không chú ý đến nội dung trên TV, nhưng khi nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh đi theo, ánh mắt cô như đông cứng lại, trong mắt lộ ra vẻ ẩn ý: "Anh... thích xem cái này?"

"A?" Tô Niệm Niệm kinh ngạc nheo mắt.

TV là kênh chiếu phim, lúc này đang chiếu một cảnh thân mật, phong cách vẽ không đẹp lắm, nam nữ chính đang hôn nhau không biết trời đất gì.

Tô Niệm Niệm: "..."

Nhưng Bùi Ngôn Khanh rõ ràng là hiểu lầm, anh ngồi bên cạnh cô, thì thầm vào tai cô: "Em thích cái này?"

"Em không thích!" Tô Niệm Niệm tức giận đến nhanh chóng lấy TV ra đổi kênh, cay đắng nói: "Chắc chắn là do anh, bình thường thích xem mấy thứ này."

"Cho nên vừa mở lên đã thế này."

"Anh nhớ tới lần trước em tới nhà anh, người mở TV chính là em." Bùi Ngôn Khanh nhếch môi.

Tô Niệm Niệm ghen ngào, sau đó hung ác chuyển kênh, sau đó híp mắt hài lòng.

Cô nháy mắt với Bùi Ngôn Khanh, cười nói: "Em thường thích xem những chương trình truyền hình khoa học nổi tiếng thế này, có thể giúp em học hỏi được rất nhiều kiến thức."

Một giây sau, truyền hình bắt đầu vang lên tiếng.

"Đây là mùa sinh sản của sư tử trên đồng cỏ châu Phi. Vua sư tử trong đàn sư tử có quyền ưu tiên chọn bạn tình, và chọn con mình thích để giao phối. Con sư tử đực..."

"Anh hiểu rồi." Bùi Ngôn Khanh cong môi, chậm rãi nhấn mạnh: "Quả thật, có thể học được rất nhiều tri thức."

Chương 80: Chương 80:

Vào cuối tháng Giêng, Tô Niệm Niệm đã có một kỳ nghỉ đông.

Cô vốn cho rằng trường múa A cho nghỉ là muộn nhất rồi, nhưng so với khoa y của đại học A, vẫn chưa là gì. Khi cô được nghỉ, Tô Diệm nói anh còn một tuần nữa.

Nhị ca của trường y luôn nhàn rỗi biến mất trong tuần thi cuối cùng, Tô Niệm Niệm nhìn vào điện thoại, lần cuối cùng cô liên lạc với Tô Diệm là ba ngày trước, và bốn từ được gửi với giọng lạnh lùng— —

【 Đóng cửa luyện tập 】

Nhìn thấy dáng vẻ đau khổ của Tô Diệm, Tô Niệm Niệm cảm thấy nhẹ nhõm, kéo vali đến sống ở nhà Bùi Ngôn Khanh.

Đó là thời điểm cuối năm khi các đơn vị lớn gấp rút đạt KPI, nhưng Bùi Ngôn Khanh vẫn với tiến độ như cũ, không ngừng bận rộn.

Khi Tô Niệm Niệm xách vali vào nhà, Bùi Ngôn Khanh không biết về điều đó, anh cũng không có ở nhà.

Cô đang chán nản nằm trên sofa nghịch điện thoại di động, liền thấy Bùi Diệm gửi cho cô một tin nhắn thoại.

【 Thím, thím ở đâu? Con nghe chị nói, hai người được nghỉ rồi! 】

snn: **【Thím đang ở nhà chú con, sao vậy? 】**

【Con có thể đến sống với thím không? 】

Mặc dù Tô Niệm Niệm cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng cô vẫn sẵn sàng đồng ý. **【Đương nhiên, con có muốn thím đến đón không? 】**

【Không cần đâu, con sẽ nhờ chú tài xế chở qua. 】

Không biết có loại dã thú nào đuổi theo mà một lúc sau cô gái nhỏ cũng đến, Tô Niệm Niệm chạy ra mở cửa thì thấy tài xế của Bùi Ngôn Chi đang dẫn cô bé đi, theo sau là một chiếc vali cao bằng nửa người.

Cửa vừa mở ra, Bùi Điềm đã nhào tới ôm lấy đùi của cô, "Thím, con tới đây!"

Tô Niệm Niệm xoa đầu cô bé, lễ phép gật đầu với tài xế, sau đó đóng cửa lại, dẫn cô bé đến ghé sô pha.

Cô lấy đồ ăn vặt đã chuẩn bị từ lâu ra, nhìn Bùi Điềm ăn, nhỏ giọng oán trách: "Lục Tri Châu đó thật phiền phức, trong thời gian ngắn này con không muốn gặp anh ta!"

Tô Niệm Niệm hơi ngạc nhiên và nhìn cô bé rồi mỉm cười.

Bùi Điềm luôn có tính cách tốt, đây là lần đầu tiên cô thấy cô bé nói xấu người khác một cách không khách khí như vậy.

Từ những lời phàn nàn liên tục của Bùi Điềm, Tô Niệm Niệm biết được rằng người tên Lục Tri Châu đã báo cáo với Bùi Ngôn Chi về việc cô bé đã giao bài tập trong kỳ nghỉ đông của mình cho một học sinh khác tên là Tống Tử Mặc làm dùm, sau đó Bùi Ngôn Chi đã giao gấp đôi lượng bài trong kì nghỉ đông cho cô bé, còn Lục Tri Châu thì đã tự tiến cử mình, sẽ và xem cô bé làm bài tập về nhà mỗi ngày.

Bùi Điềm không làm gì cả, quyết định bỏ trốn vài ngày.

Tô Niệm Niệm cười một tiếng, trêu chọc nói: "Tiểu tử tên Lục Tri Châu này thật là quan tâm con, lần sau phải để thím gặp nhé."

“Không đúng.” Bùi Diễm dùng sức cắn kẹo, “Anh ta thật phiền phức!”

“Đừng nói về anh ta nữa.” Bùi Diễm xoa tay, đem cái đầu nhỏ đặt ở trên đùi Tô Niệm Niệm, đôi mắt lấp lánh nói: “Có thể ngủ với thím cũng là một điều may mắn.”

Tô Niệm Niệm nhéo mặt cô bé, thản nhiên nói: “Vậy chúng ta bắt chú nhỏ của con qua phòng kể ngủ nhé?”

Nói xong lời này, Tô Niệm Niệm cũng không cảm thấy có chỗ nào không ổn, cho đến khi nhìn thấy Bùi Diễm chậm rãi ngước mắt lên, ngây thơ hỏi: “Đã ngủ cùng nhau rồi?”

Tô Niệm Niệm: “...”

“Mẹ con nói, nếu một người đàn ông ngủ với bạn mà không kết hôn, thì có vấn đề rồi. Bùi Diễm vặn ngón tay nói.

Tô Niệm Niệm im lặng một lúc, sợ làm hư bọn trẻ, vừa định nói, Bùi Diễm đã ôm mặt cô, cười hỏi: “Vậy năm nay thím sẽ cưới chú, được không? Con muốn hãy là một cô gái đi rải hoa cho thím”

Tô Niệm Niệm gần như quên mất rằng chuyên ngành của Bùi Diễm là ghép đôi.

Cô kiêu ngạo nói: “Điều đó phụ thuộc vào biểu hiện của chú con đấy.”

Tô Niệm Niệm cười nhéo mũi cô, “Con lợi hại như vậy, thím cưới con.”

“Con cũng muốn vậy nha.” Bùi Diễm nghiêm túc suy nghĩ vài giây, đau khổ nói: “Nhưng dù sao chúng ta cũng là người một nhà, con cướp cô dâu của chú nhỏ rồi thì chú biết giữ thể diện ở đâu?”

Tô Niệm Niệm sắp bị chọc chết, nói chuyện phiếm với Bùi Diễm cả buổi chiều,

rồi lại hỏi vòng vòng về thông tin của cậu bé Lục Tri Châu kia, ai ngờ không moi được gì.

Trời đã tối, nhưng mới sáu giờ, ngoài cửa sổ đã sáng đèn, lộ ra ánh sáng của đèn LED.

Ngay khi chiếc điện thoại nhỏ của Bùi Diễm được bật lên, trước khi Tô Niệm Niệm kịp nhận ra đó là ai, cô bé đã bí ẩn nhấn nút từ chối cuộc gọi.

Điện thoại tạm dừng vài giây, rồi bắt đầu đổ chuông không ngừng nghỉ.

Tô Niệm Niệm nhìn khuôn mặt ủ rũ của Bùi Diễm và nghiêm túc nói với cô, "Con phải nghe điện thoại."

Nói rồi tiểu bối nhảy khỏi sofa chạy vào phòng ngủ, không quên đóng cửa lại rồi mới nghe điện thoại.

Cái này... có bí mật sao?

Tô Niệm Niệm vô cùng thích thú nhìn cửa phòng ngủ, chợt nghe thấy tiếng mở cửa, cô quay đầu lại thì thấy đó là Bùi Ngôn Khanh.

Cô chạy đến chỗ Bùi Ngôn Khanh, người vừa đi làm về và chớp mắt, "Anh có ngạc nhiên khi gặp em không?"

Bùi Ngôn Khanh sững sốt một lúc, rồi đột nhiên cười lên, sau đó đặt chiếc túi trong tay xuống, sải bước đến gần.

Trên thực tế, sau khi tính toán cẩn thận, cơ hội gặp nhau trong tháng này không nhiều, Bùi Ngôn Khanh đã bận rộn mà Tô Niệm Niệm cũng bận rộn vì chuẩn bị cho kỳ thi cuối kỳ.

"Bất ngờ thật." Bùi Ngôn Khanh thì thầm, ngay lập tức bế cô gái nhỏ từ trên ghế sofa, Tô Niệm Niệm bị hành động đột ngột của anh làm cho cả người không vững, vội vàng kẹp hai chân quanh eo anh, hai tay quàng qua

cổ anh.

Không nói lời nào vô nghĩa, anh trực tiếp cúi đầu, phả hơi thở vào một bên cổ cô, lướt qua thái dương.

“Đợi đã.” Tô Niệm Niệm nhớ lại Bùi Điềm còn đang nghe điện thoại trong phòng ngủ, vội vàng đẩy anh ra, “Phòng ngủ...”

“Cái gì?” Bùi Ngôn Khanh ngắt lời cô, trầm thấp cười một tiếng, ám chỉ hỏi: “Muốn ở phòng ngủ à?”

Tô Niệm Niệm: "..."

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, Bùi Điềm còn nhỏ giọng nói với bên đầu kia của điện thoại: "Em không trở về, không chơi với anh nữa!"

Cô bé tức giận ngược mắt lên, trong miệng ngậm câu "Chúng ta tuyệt giao đi" rồi hít một hơi thật sâu.

Âm thanh này khiến Bùi Ngôn Khanh giật mình, sắc mặt hơi thay đổi, anh chậm rãi quay người lại, nhìn chăm chăm vào Bùi Điềm đang đứng ở cửa.

"Anh vừa mới nói cái gì? Em nghe không rõ, em sẽ suy nghĩ lại." Bùi Điềm rất tự nhiên nói với đầu bên kia điện thoại, sau đó không quay đầu lại quay người, hiểu chuyện đóng cửa lại.

Có sự im lặng trong phòng khách.

Tô Niệm Niệm che mặt, "Còn không định thả em xuống nữa?"

Nụ cười trên lông mày Bùi Ngôn Khanh biến mất, anh đặt Tô Niệm Niệm trở lại ghế sofa, mặt không chút thay đổi hỏi: "Sao con bé đó lại ở đây?"

“Hình như cãi nhau với một cậu bé tên Lục Trì Châu.” Tô Niệm Niệm nói xong lại hỏi: “Thằng nhóc đó có quan hệ gì với con bé?”

“Chú kể từ nhỏ đấy.”

Tô Niệm Niệm vui mừng khôn xiết, mở to mắt và giơ ngón tay cái lên: "Còn có chuyện vậy nữa sao, tự hào về Điềm Điềm của chúng ta."

Nhưng Bùi Ngôn Khanh rõ ràng không giống cô, cho nên nhẹ giọng hỏi: "Khi nào con bé đi về vậy?"

Tô Niệm Niệm chỉ vào chiếc vali lớn đứng bên cạnh cô, "Đây là hành lý của Điềm Điềm, có thể sẽ ở lại một thời gian."

Cô nhìn vẻ mặt của Bùi Ngôn Khanh, thấy anh đang cau mày, hiển nhiên tâm trạng không vui mấy.

"Thẹn khi có một người chú như anh" Tô Niệm Niệm phàn nàn, "Sao anh có thể là một người chú như vậy."

Cuối cùng, Bùi Ngôn Khanh thở ra một hơi dài, "Bỏ đi."

Anh đi vào phòng ngủ, nửa người dựa vào tường, nhìn Bùi Điềm đang giả vờ nghe điện thoại, "Đừng giả vờ nữa."

Bùi Điềm lập tức đặt đĩa cúp điện thoại xuống, cười nói: "Con cái gì cũng không thấy."

“Chú, để con nương nhờ ở đây vài ngày được không?” Bùi Điềm tiến lên một bước, kéo góc áo của Bùi Ngôn Khanh, làm nũng.

Bùi Ngôn Khanh: "Con không sợ chú mua bài tập cho con sao?"

"Còn tốt hơn là bị Lục Tri Châu nhìn chăm chăm." Bùi Điềm ôm mặt hừ lạnh một tiếng.

Cô lại tròn tròn mắt, kéo dài giọng hỏi: "Chú có muốn thím đồng ý lấy chú sớm không ạ?"

Bùi Ngôn Khanh ngược mắt lên, trong con người có gợn sóng, một lúc sau mới hỏi: "Con có cách gì sao?"

"Chú cho con ở đây một thời gian." Bùi Diễm khoanh tay, nâng cằm.

Bùi Ngôn Khanh: "Ba ngày."

"Con muốn sống đến Tết Nguyên Đán." Bùi Diễm nói.

"VẬY THÌ QUÊN ĐI." Bùi Ngôn Khanh đang định lập tức rút điện thoại ra, "Chú gọi điện thoại cho ba con."

"ĐỢI ĐÃ." Bùi Diễm ngăn cản anh, đáng thương nói: "Con đồng ý với chú còn không được sao?"

Bùi Ngôn Khanh từ từ đặt điện thoại xuống và nói "Ừm", "Con nghĩ nên làm gì?"

Bùi Diễm phát phát tay, nhàn nhạt nói: "Chờ con nghĩ kỹ đã, chuyện như vậy sao có thể vội vàng?"

"ĐƯỢC." Bùi Ngôn Khanh cố nén cười, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô bé, uy hiếp nói: "Nếu không thành công, chú sẽ để Tri Châu theo dõi con mỗi ngày."

Bùi Diễm: "..."

Có lẽ là để tránh ảnh hưởng xấu đến đứa trẻ, hành vi của Bùi Ngôn Khanh đã hòa hoãn hơn nhiều, \ là một người khác so với khi chỉ có hai người họ.

Để chuẩn bị thức ăn ngon cho Bùi Diễm, Tô Niệm Niệm đã chủ động quay lại nhà bếp, Bùi Ngôn Khanh cũng theo cô vào bếp, thậm chí còn nhẹ nhàng đóng cửa lại, ngăn cách Bùi Diễm đang ngồi trên ghế sofa.

Tô Niệm Niệm có chút buồn cười nhìn anh: "Anh làm gì ở đây?"

"Phụ em."

Tô Niệm Niệm liếc nhìn cánh tay đang ôm eo cô từ phía sau, và đảo mắt.

Mẹ kiếp.

Cô giẫm lên người anh, "Anh đi rửa rau."

Bùi Ngôn Khanh đang rửa khoai tây, nhìn thấy Tô Niệm Niệm đang cầm một nắm ớt khô, "Anh không ăn cay."

"Không phải cho anh." Tô Niệm Niệm khế hừ một tiếng, "Em và Điền Điền đều ăn cay."

Động tác của Bùi Ngôn Khanh cứng đờ, trong mắt dần dần trở nên chua xót, "Niệm Niệm, em thay đổi rồi."

"Cái gì?" Tô Niệm Niệm mở nôi, quan sát chất lượng thịt bò, rắc ớt vào, chậm rãi nhìn anh, thúc giục: "Mau lên, thịt bò sắp hầm rồi, khoai tây của anh còn chưa rửa xong nữa."

Bùi Ngôn Khanh tăng tốc, rửa sạch và để ráo nước khoai tây, đặt lên thớt và cắt thành miếng.

Anh cụp mắt xuống, "Cái này mới bao lâu?"

Tô Niệm Niệm:?

"Em trước đây chỉ làm những gì anh thích." Anh lại thở dài, "Quả nhiên, chiếm được rồi thì chính là cỏ rác ven đường thôi."

Tô Niệm Niệm: "..."

"Vậy Bùi Tiểu Thảo muốn ăn gì?"

Bùi Ngôn Khanh đắc thắng cười, anh nâng cầm Tô Niệm Niệm lên, cúi người hôn cô, áp lên đôi môi đỏ mọng của cô, trầm giọng nói: "Em nói xem?"

Cuối cùng, Tô Niệm Niệm đỏ mặt đi ra, Bùi Ngôn Khanh đi theo cô, đặt món thịt hầm trong tay cô lên bàn ăn.

Tô Niệm Niệm nói vọng vào, "Điềm Điềm, đến giờ ăn rồi."

Bùi Điềm: "Được."

Ba người ngồi vào một bàn.

Khi ăn ngay cả đầu Bùi Điềm cũng không ngẩng lên, miệng đỏ bừng, còn không quên khen ngợi: "Thím, uuuu, để con gia nhập gia đình này đi, con rất muốn ăn món thím nấu mỗi ngày."

Tô Niệm Niệm cười đến khóe môi cong lên, vui vẻ nói: "Được, mấy ngày nay ngày nào thím cũng làm cho con ăn."

Bùi Ngôn Khanh nhìn món bắp cải xào duy nhất được làm cho anh trên bàn, khịt mũi, "anh lại chẳng nhận được đổi đãi này."

"Ăn cái gì cũng được." Bùi Điềm nghiêm túc nói: "Chú không thể lựa chọn."

Bùi Ngôn Khanh: "..."

Anh mím môi dưới, cảnh cáo nói: "Ba ngày."

Bùi Điềm ngay lập tức im lặng như một con gà.

Cuối cùng, cô xoa xoa chiếc bụng tròn và nheo mắt hài lòng: "Con thật ghen tị với những đứa em sau này của mình".

Tô Niệm Niệm suyt chút nữa ghen, không nhịn được cười nói: "Chuyện này không phải còn chưa xảy ra sao?"

"Ai nói vậy? Có một cái bóng." Bùi Điền đếm ngón tay, tự nhiên nói: "Khi chú tôi bốn mươi tuổi, có gần giống như vậy không?"

"Không phải chỉ còn mười năm sao?"

Lông mày của Bùi Ngôn Khanh giật giật, nhìn chăm chăm vào Bùi Điền một cách nghi ngờ.

Lợi hại quá mà.

Bởi vì ngay sau đó, Tô Niệm Niệm theo bản năng trả lời: "Không lâu lắm."

Bùi Điền thuận thế leo lên cành cao, ánh mắt phát sáng, khoa trương 'oa' một tiếng, kinh ngạc nói: "Con sắp phải có em trai em gái rồi nha~"

Chương 81: Chương 81:

Tô Niệm Niệm nuốt thức ăn trong miệng, đối mặt với ánh mắt dường như vô hình của, ho nhẹ và khó khăn nói: "Cái này cũng không phải là nhanh là có."

Lời này vừa dứt, Bùi Diễm còn chưa có mở miệng, Bùi Ngôn Khanh liền bật cười, dò xét nhìn cô một cái: "Vậy qnh, đây nhanh tiến độ."

Tô Niệm Niệm: "...". Cô tức giận đến mức giẫm phải mu bàn chân của anh dưới bàn.

"Nhẹ thôi." Bùi Ngôn Khanh nói bằng khẩu hình miệng với cô.

"Không."

Bùi Diễm đương nhiên không nhìn thấy sóng to gió lớn dưới bàn ăn, vẫn cắn đũa đồng ý, "Đúng vậy, mẹ nói nhất định phải kết hôn mới có bảo bảo."

"Hiện tại không thể sinh."

Trán Tô Niệm Niệm gật gật, cô quyết định bỏ qua chủ đề nhạy cảm này, cô hỏi Bùi Diễm: "Ăn no chưa?"

Bùi Diễm gật đầu.

Tô Niệm Niệm thu gom bát và đũa, đưa cho Bùi Ngôn Khanh, nói một cách tự nhiên, "Đi rửa bát."

Bùi Ngôn Khanh cam chịu cầm lấy bát đũa, quay người đi vào bếp.

Bùi Điềm mỉm cười và nói: "Nếu gặp một người đàn ông có thể làm việc nhà, hãy kết hôn với anh ta."

Tô Niệm Niệm hừ một tiếng, "Trước và sau kết hôn là hai chuyện khác nhau."

"Vậy thì kết hôn trước thử đi đã." Bùi Điềm quan sát biểu hiện của cô.

"Điềm Điềm."

"Vâng?"

"Có phải con đã thực hiện một thỏa thuận đen tối nào đó với ai không?"

"Ờ..."

Bùi Điềm giơ bốn ngón tay lên và không chút do dự quay lưng lại: "Không phải con! Là chú ép con!"

Bùi Ngôn Khanh: "..."

-

Bùi Điềm sống rất khoa học, 9 giờ ngoan ngoãn leo lên giường, và không quên nắm tay Tô Niệm Niệm, "Thím ơi, chúng ta ngủ cùng nhau đi ~"

Bùi Ngôn Khanh dựa vào cửa, lạnh lùng liếc nhìn Bùi Điềm rồi nói bằng khẩu hình miệng với cô bé: "Ngày mai."

Bùi Điềm: "..."

Cô bé bĩu môi, trực tiếp quay đầu, ôm Tô Niệm Niệm âu yếm: "Thím à, Thím thơm quá, da cũng trắng như vậy." Vừa nói vừa đưa tay sờ eo cô, "Ừm, tốt quá."

"Khó trách trên mạng có nhiều người gọi thím là vợ."

Bùi Ngôn Khanh nhìn "bàn tay lợn mợn" của Bùi Điềm, sắc mặt anh đanh lại.

Tô Niệm Niệm bị trêu chọc liền cười: "Không phải thím đã dạy con khiêu vũ sao? Điềm Điềm sau này sẽ như thế này."

Chú ý tới ánh mắt cảnh cáo của Bùi Ngôn Khanh, Bùi Điềm khịt mũi khiêu khích, giả vờ hoảng sợ, "Chú, chú cứ nhìn chăm chăm vào con, con rất sợ."

Tô Niệm Niệm quay đầu nhìn sang, Bùi Ngôn Khanh đã cố gắng kiềm chế biểu cảm của mình, nhưng quai hàm vẫn còn căng ra.

"Đừng để ý tới chú ấy." Tô Niệm Niệm vỗ vỗ lưng Bùi Điềm, sau đó nói với Bùi Ngôn Khanh: "Đóng cửa lại, thiên thần đi ngủ."

Một lúc sau, sau lưng vang lên tiếng đóng cửa nhẹ nhàng.

Bùi Điềm thở dài, "Nếu không có gì ngoài ý muốn, ngày mai con sẽ về nhà."

"Nếu con không muốn quay về, đừng quay về." Tô Niệm Niệm nói, "Thím có tiếng nói cuối cùng ở đây."

Bùi Điềm lắc đầu, "Con sắp sáu tuổi rồi, con muốn làm một đứa trẻ ngoan."

Tô Niệm Niệm vỗ nhẹ vào lưng cô bé rồi mỉm cười.

9 giờ 30 phút, Bùi Điềm ngủ say, đồng hồ sinh học của Tô Niệm Niệm không cho phép cô ngủ sớm như vậy, cho nên cô vẫn nửa dựa vào trên giường nghịch điện thoại.

Ngay khi định rủ Sở Ninh chơi một ván game, một tin nhắn đến từ WeChat.

Bùi Ngôn Khanh: 【 Tiểu cô nương ngủ rồi sao? 】

snn: 【ừm. 】

【Đi ra ngoài. 】

【Không. 】

【VẬY anh đi vào? 】

【...】

Nghe thấy tiếng động từ cửa, Tô Niệm Niệm giận dữ cười, 【Em đi ra ngoài, đừng đánh thức Điềm Điềm. 】

Cửa vừa mở ra, Tô Niệm Niệm đã bị người đàn ông ôm vào trong lồng ngực rắn chắc, sau đầu bị anh vòng tay ôm lấy, trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nói đầy sức hút: “Anh muốn em ngủ cùng.”

“Sao anh lại trẻ con như vậy.” Tô Niệm Niệm nhéo lưng anh.

Bùi Ngôn Khanh bế thẳng cô lên, đi vài bước đến phòng ngủ thứ hai, thấp giọng nói: “Không có em anh ngủ không được.”

“Mẹ ơi.” Tô Niệm Niệm chọc vào ngực anh, liếc xéo anh: “Lúc em không có ở đây thì sao hả?”

Bùi Ngôn Khanh đặt cô lên giường, đứng bên giường, mím môi dưới, “Hiện tại anh có thể trực tiếp chứng minh...” Lời còn chưa dứt, anh đã cúi xuống đỡ Tô Niệm Niệm, làm nốt phần còn lại của câu “lúc đó mình đang nghĩ gì”.

Tô Niệm Niệm cảm giác được tay anh chạm rã xoa xoa eo, nhìn cái hắc sắc trong mắt anh, ấn tay anh, nuốt nước miếng nói: “Đừng lộn xộn.”

Bùi Ngôn Khanh khẽ cười, uể oải nhướng mi: “Không phải anh đang cho em xem sao?”

Hai má Tô Niệm Niệm ửng hồng, ngượng ngùng nói: "Không cần! Trong đầu anh sao có thể chứa đầy những thứ như vậy?"

Bùi Ngôn Khanh sụp mắt xuống, nhìn eo của cô mảnh khảnh đến mức một tay có thể nắm được, đột nhiên cúi đầu, cắn nhẹ eo bên hông của cô, "Anh cũng không muốn."

"Nhưng Niệm Niệm khiến anh ăn vào xương tủy rồi."

Tô Niệm Niệm đỏ mặt, cắn cắn môi, quay đầu đi, yếu ớt phản kháng: "Điềm Điềm vẫn còn ở đây."

Bùi Ngôn Khanh dừng lại, không nói nữa, chỉ hít một hơi thật sâu, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Ánh trăng ngoài cửa sổ len lỏi vào trong nhà, vài tia sáng trắng rải rác trên giường, cả căn phòng yên tĩnh đến xa xăm.

Máy sưởi làm toàn thân ấm áp, Tô Niệm Niệm quay người lại, cả người cô như một con mèo lớn chui vào trong khe hở của cơ thể anh.

Cho đến khi lồng ngực đang ôm lấy anh khẽ run lên, giọng nam trong trẻo dịu dàng vang lên, "Đột nhiên nhớ tới một chuyện."

"Vâng?"

"Khi anh còn trẻ, anh thực sự muốn có kính viễn vọng thiên văn của riêng mình."

Tô Niệm Niệm nhẹ nhàng nghịch cổ tay áo anh, "Sau đó."

Bùi Ngôn Khanh nói: "Nhưng ông nội không cho phép mua những thứ gây mất tập trung như vậy."

Tô Niệm Niệm không nói lời nào, chỉ là vươn tay ôm chặt lấy anh, ôn nhu nói: "Hiện tại em có thể mua cho anh bằng tiền của em, trong cuộc thi sẽ có

tiền thưởng."

"Hiện tại không cần." Bùi Ngôn Khanh cười xoa xoa đầu của cô, nói tiếp:
"Sau khi mẹ anh phát hiện, liền lén lút mua cho anh."

"Đó là lần đầu tiên anh có được thứ mình thực sự muốn, anh còn nhớ như in sự ngạc nhiên đó."

Tô Niệm Niệm thấp giọng đáp: "Thật tốt."

Bùi Ngôn Khanh hơi rũ mắt xuống, nhìn thấy vẻ mặt nhẹ nhõm của cô gái nhỏ, cũng không tiếp tục kể chuyện nữa, kết thúc của câu chuyện là Bùi Triết sai người đập vỡ kính viễn vọng thiên văn.

"Niệm Niệm." Anh ghé sát vào tai cô chậm rãi nói: "Gặp em anh còn ngạc nhiên hơn lần đó nữa."

Anh nhìn dãi tai trắng như ngọc của cô gái nhỏ, "Em là món quà quý giá nhất mà ông trời ban cho anh."

Tô Niệm Niệm đột nhiên mở to hai mắt, tim đập không bị khống chế, đập cực nhanh, cổ họng có chút khô khốc, "Anh...em, em cũng không tốt lắm."

"Có tốt." Bùi Ngôn Khanh nắm lấy tay cô và áp vào ngực cô.

Tô Niệm Niệm rút tay lại, nhưng vẫn có thể cảm nhận được nhịp đập mạnh mẽ của trái tim cô.

"Làm sao đột nhiên nhiều lời như vậy." Cô thấp giọng hỏi, "Không phải là muốn lừa em?"

Bùi Ngạn Thanh bĩu môi, "Trừ muốn giả cho người, ta còn có thể làm gì người?"

"Hừ." Tô Niệm Niệm hừ một tiếng, "Anh nghĩ càng nhiều cách, em càng có

lập trường."

Bùi Ngôn Khanh lặng lẽ ôm cô một lúc, sau đó đột nhiên hỏi: "Em định khi nào thì quay về?"

"Hai mươi chín." Tô Niệm Niệm trả lời: "Anh trai em còn chưa thi xong sao? Thi xong cũng đến lúc đó."

"Khi nào quay lại?"

"Nhập học?"

"Quá muộn."

Tô Niệm Niệm không nghĩ nhiều, thản nhiên trả lời: "Chuyện này để sau nói."

"Tiểu vô tâm." Bùi Ngôn Khanh nhéo chóp mũi cô, "Năm sau sẽ không thả em về nữa?"

"Hả? Dựa vào đâu?"

Bùi Ngôn Khanh nhẹ nhàng nói: "Dựa vào việc năm sau em sẽ là vợ anh."

"Cứ mơ đi." Tô Niệm Niệm khẽ hừ một tiếng, ngạo nghễ hất cằm.

Trước khi đi ngủ, Tô Niệm Niệm vẫn kiên quyết từ chối những lời mềm mỏng của Bùi Ngôn Khanh, quay trở lại phòng ngủ chính và leo lên giường của Bùi Diễm.

Cũng may Bùi Diễm ngủ say, không biết mình đã lén trốn lâu như vậy.

Có lẽ vì những gì Bùi Ngôn Khanh đã làm, sau bữa sáng ngày hôm sau, Bùi Diễm đã bị thu dọn hành lý và bị đuổi đi, giống như kết cục mà cô bé đã dự đoán ngày hôm qua.

Nhưng Bùi Điền đi rất bình thường, không hề miễn cưỡng, Tô Niệm Niệm cảm thấy kì lạ, cho đến khi Bùi Điền nháy mắt với cô trước khi rời đi, "Chúc thím chơi vui..."

"Anh đang làm gì vậy?" Tô Niệm Niệm trừng mắt nhìn anh, "Ban ngày anh không ở nhà, còn anh đuổi Điền Điền đi, em phải làm sao bây giờ?"

Bùi Ngôn Khanh với tư thế bình tĩnh kéo cô vào phòng ngủ: "Thu dọn đồ đạc."

"Anh cũng định đuổi em đi à?" Tô Niệm Niệm hỏi anh.

Bùi Ngôn Khanh nói: "Năm ngoái anh không nghỉ phép, xin nghỉ phép hàng năm."

Tô Niệm Niệm nghi ngờ hỏi anh: "Anh đang làm gì vậy?"

"Dẫn em đi chơi."

Tô Niệm Niệm sững sốt một chút, sau đó hai mắt sáng lên, "Thật sao? Người đi đâu?"

"Iceland." Bùi Ngôn Khanh nói, "Anh đã nhờ người sắp xếp hành trình."

Thấy Tô Niệm Niệm còn đang ngây người, Bùi Ngôn Khanh quỳ xuống giúp cô thu dọn hành lý: "Em muốn thu dọn đồ gì thì tùy, bên kia có tất cả."

"Anh muốn dẫn em đi xem Bắc cực quang." Anh ngược mắt nhìn thẳng vào mắt Tô Niệm Niệm, "Đây là chuyến đi lãng mạn nhất mà anh có thể nghĩ ra rồi."

"Em có bằng lòng đi cùng anh không?"

Tô Niệm Niệm ngơ cả một lúc, đột nhiên gật đầu liên tục, sau đó hứng phấn nhảy lên người anh, vòng tay qua ôm cổ anh, "Bằng lòng bằng lòng bằng"

lòng, anh đi đâu em đi đó.”

Tô Niệm Niệm không bao giờ nghĩ rằng Bùi Ngôn Khanh có thể điên như vậy và sắp xếp để đi đến một nơi xa như vậy mà không đánh tiếng trước.

Và càng ngày càng thấy rằng sự lịch thiệp của một quý ông chỉ là vẻ ngoài, trong khi bên trong thì rắn rỏi và mạnh mẽ, điều này rõ ràng được hỗ trợ bởi sự tự tin độc nhất vô nhị của anh.

Không có chuyến bay trực tiếp đến Iceland ở Trung Quốc, vì vậy cần quá cảnh ở Vương quốc Anh trước.

Ngồi trên máy bay, Tô Niệm Niệm nhìn những đám mây ngoài cửa sổ và đột nhiên nói: "Chúng ta sắp đến nước Anh rồi."

"Hửm?"

"Em nhớ tới tháng ba em cũng sẽ tham gia cuộc thi." Tô Niệm Niệm nói, hai mắt lấp lánh, khắp người đều có bong bóng màu hồng, "Đến lúc đó em sẽ có thể nhìn thấy Lalisi rồi nha.""

Bùi Ngôn Khanh quay đầu lại, vẻ mặt bình tĩnh, "Rốt cuộc là em đi thi hay đi đu idol hả?"

"Có tất." Tô Niệm Niệm che mặt và nhếch mép cười, "Nếu em có thể khiêu vũ với Lalisi..." Nụ cười của cô mở rộng, rõ ràng là bị kích động bởi trí tưởng tượng của chính mình.

Bùi Ngôn Khanh ấn đầu cô ấy và lạnh lùng nói: "Đừng nghĩ về những gì không có."

"Từ nhỏ đến lớn anh không hề có nam thần nữ thần gì hết hả?" Tô Niệm Niệm liếc anh một cái.

Bùi Ngôn Khanh: "Không có."

"Hiện tại anh có rồi đó." Tô Niệm Niệm nâng cằm, ngạo nghễ nói: "Là em."

"Còn anh thì sao?"

"Miễn cưỡng là nam thần nhỏ của em đi."

Bùi Ngôn Khanh cười lạnh lùng, "Không được, không công bằng."

"Hết cách rồi." Tô Niệm Niệm nhún nhún vai, cười nói: "Chỉ có không được mới được gọi là nam thần."

Cô vỗ nhẹ vai Bùi Ngôn Khanh, ghé sát vào bên tai anh, rất thấp giọng nói: "Bây giờ em đã tóm gọn anh từ trong ra ngoài, nên không còn cảm giác khoảng cách."

Bùi Ngôn Khanh cười lạnh, đột nhiên có chút tùy ý vuốt ve bờ môi của cô, thấp giọng ám chỉ: "Thật sự tóm gọn rồi à? Hết chưa?"

Phải mất một lúc, Tô Niệm Niệm mới hiểu ý của anh, và đồng tử co lại không thể tin được.

Cô hất tay anh, tức giận nói: "Đồ bỉ ỉn thái."

Cô thật không ngờ anh lại là người như vậy!

Chương 82: Chương 82:

Máy bay hạ cánh êm ái ở Reykj@vik, thủ đô của Iceland.

Sau khi xuống máy bay, một cơn gió lạnh buốt không biết từ phương nào thổi tới, Tô Niệm Niệm mặc một chiếc áo khoác rộng thùng thình nhưng vẫn lảo đảo vì lạnh, suýt chút nữa bị thổi bay.

Trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười khúc khích, Bùi Ngôn Khanh từ phía sau ôm lấy cô, trêu chọc nói: "Sao mà một cơn gió mà em muốn bay luôn rồi."

"Có lẽ là bởi vì ta nhẹ như chim én, nhẹ như không." Tô Niệm Niệm nghiêm túc nói.

"Được." Bùi Ngôn Khanh cười nhẹ, trực tiếp ôm Su Niệm Niệm ngồi lên vali, từ phía sau ôm lấy cô, chặn gần hết gió, "Cô Phi Yên của anh, ngồi yên đi."

"Bùi Tiểu Nhi, nhanh lên!" Tô Niệm Niệm kích động ngồi trên vali lắc lắc chân nhìn xung quanh.

Iceland thưa thớt dân cư nên yên tĩnh hơn nhiều so với sân bay ở thành phố A nhộn nhịp người lúc nửa đêm.

Trước đây, Tô Niệm Niệm chưa bao giờ nghĩ rằng cô sẽ đến một đất nước có cái tên nghe lạnh lùng như vậy, mọi thứ diễn ra quá bất ngờ, nhưng vì có người đứng sau nên cô cảm thấy rất thoải mái.

Đi ra khỏi lối ra, Bùi Ngôn Khanh đẩy cô gái nhỏ đến bãi đậu xe trong khi nhìn vào điện thoại của cô.

Tô Niệm Niệm đang muốn hỏi tiếp theo đi đâu, liền nghe thấy cách đó không xa một thanh âm lớn vang lên: "Tam thiếu gia!"

Cô nhìn sang, thấy người đến là một người đàn ông Trung Quốc đeo kính gọng đen, Tô Niệm Niệm không nhận được quay đầu lại hỏi Bùi Ngôn Khanh: "Là gọi anh sao?"

"Ừ." Bùi Ngôn Khanh xoa đầu cô, "Đây là người anh mời đến giúp đỡ, Tưởng Chính."

Vừa nói, Tưởng Chính đã sải bước đi tới, đang định giúp xách hành lý, nhưng anh nhìn xuống và thấy một cô bé đáng yêu đang ngồi trên vali, hai tay như nhũn ra trong giây lát, nhanh chóng rút tay về.

"Xin chào!" Tô Niệm Niệm vẫy tay với anh.

Tưởng Chính: "Chào phu nhân!"

Tô Niệm Niệm còn chưa kịp phản ứng, cô sững sốt một chút, sau đó nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh ân cần gật đầu, "Đi thôi."

Thực sự, không bỏ lỡ một dịp nào để tận dụng cơ hội mà.

Cô quay đầu lườm anh, sắc mặt Bùi Ngôn Khanh không thay đổi, hiển nhiên là muốn không cần mặt mũi đến cùng.

Tô Niệm Niệm đi theo Bùi Ngôn Khanh vào trong xe.

Giang Chính rất nhiệt tình, từ mô tả của anh ấy, Tô Niệm Niệm biết được rằng anh ấy là người phụ trách của Tập đoàn Quân Trạch ở Iceland, anh ấy đã ở đây hơn mười năm nên được coi là người nửa địa phương.

"Tam thiếu gia, lần này tôi đặt khách sạn cho cậu, vẫn là lần trước khách sạn." Tưởng Chính nói: "Nếu như cậu không hài lòng, nơi này có ba cái lựa chọn thay thế."

“Không cần.” Bùi Ngôn Khanh nói, “Vậy là tốt rồi.”

Tô Niệm Niệm cảm thấy khó hiểu nhìn anh, "Lần trước? Anh đã từng đến đây rồi sao?"

Tưởng Chính là người nói trước: "Thưa phu nhân, tam thiếu gia đã tốt nghiệp sáu năm trước và đến Reykj@vik một mình, lúc đó tôi là người chăm sóc cậu ấy."

Ngữ điệu anh nhẹ nhõm, không thêm để ý nói: "Khi đó tôi sợ Tam thiếu gia luôn như vậy, không nghĩ tới lại có thể tìm được một cô gái tốt như vậy."

“Phì.” Tô Niệm Niệm cười ra tiếng, đồng tình nói: “Vậy anh cũng cho rằng anh ấy không tìm được người nào sao.”

Bùi Ngôn Khanh: "..."

Tưởng Chính cười nói: "Đúng vậy."

Lúc anh bị cuốn theo cuộc trò chuyện, Tưởng Chính nhìn thấy lông mày lạnh lùng của Bùi Ngôn Khanh trong kính chiếu hậu, cố gắng kiềm chế nụ cười của mình và im lặng ngậm miệng lại.

Xe dừng ở cửa khách sạn, Tưởng Chính dẫn hai người đi vào.

Trước khi đi còn nói: "Tam thiếu gia, nếu có chuyện gì cứ trực tiếp đến chỗ tôi, tôi sẽ không quấy rầy vợ chồng cậu."

"Tạm biệt ~" Tô Niệm Niệm cười vẫy tay với anh, "Cám ơn."

Tưởng Chính cười to một tiếng, "Không có chi."

Bước vào phòng khách sạn, hệ thống sưởi đầy đủ. Tô Niệm Niệm vài bước nhảy đến bên cửa sổ, mở rèm cửa sổ kính suốt từ trần đến sàn, sau khi nhìn

thấy phong cảnh bên ngoài, cô không khỏi thốt lên "wow".

“Thật quá đẹp!!!” Như một đứa trẻ chưa từng nhìn thấy thế giới, Tô Niệm Niệm nắm lấy cánh tay của cô Niệm Niệm, cơ hồ muốn nhảy dựng lên, cô thở dài: “Khó trách anh lại đến lần nữa.”

Đó là buổi tối, nhưng bầu trời gần như tối hoàn toàn.

Đang là buổi chiều, nhưng bầu trời gần như tối hoàn toàn.

Ngoài cửa sổ là một ngọn núi tuyết trắng hùng vĩ, trên con đường đỉnh núi xanh đen có một vòng tuyết trắng, thác nước treo ngược trên những tảng đá dựng đứng bên cạnh, và những tinh thể băng như kim cương tỏa sáng trên bãi cát đen. Điều tuyệt vời nhất là bầu trời bao la rộng lớn, đen kịt đến mức không thể nhìn thấy khuyết điểm.

Nó giống như đang ở trên mặt trăng, giống như đang đến gần vũ trụ hơn một bước.

Bùi Ngôn Khanh ôm cô từ phía sau, chỉ liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nghiêng của cô gái.

Đôi mắt đen dần dần nhu hòa, dường như chứa đựng sự dịu dàng vô biên, "Anh chỉ muốn đến đây cùng em."

Tô Niệm Niệm quay đầu lại, "Tại sao trước đó anh nghĩ tới Iceland? Anh có nhìn thấy Bắc Cực Quang chưa?"

"Không có." Bùi Ngôn Khanh cụp mi, ủ rũ nói: "Lúc đó không may mắn như vậy."

"Lần này có em ở đây, nhất định sẽ nhìn thấy." Tô Niệm Niệm nắm tay anh, bắt đầu khoác lác, "Em sẽ để cho Bắc Cực Quang cho bốn công chúa một mặt."

Bùi Ngôn Khanh cười, "Được rồi, mời công chúa làm một trò lừa để đứa nhỏ này có thể nhìn thấy cực quang."

"Ừm." Tô Niệm Niệm giả bộ tinh tế đếm: "Cái này, còn chưa tới lúc."

"Cực Quang đã nói với em rồi, nó sẽ đến vào thời điểm thích hợp nhất, anh cứ đợi đi."

Bùi Ngôn Khanh nhắm mắt nghe cô nói, nén cười, nịnh nọt trả lời: "Tuân lệnh."

Sau khi yên lặng thưởng thức phong cảnh trong chốc lát, Tô Niệm Niệm siết chặt tay anh: "Em còn muốn hỏi, sao anh lại đến đây một mình?"

Cô liếc ra ngoài cửa sổ.

Đẹp là đẹp, nhưng cần cỗi và im lặng.

Nếu đến một mình, nó thực sự, thực sự cô đơn.

Bùi Ngôn Khanh im lặng một lúc, sau đó ôm chặt lấy cô, phả hơi thở nhẹ vào tai cô, nhưng chỉ lướt qua một cách nhẹ nhàng, "Khi đó anh còn quá nhỏ." Anh cười cười, nhẹ giọng nói: "Nghe nói nơi này giống như ngày tận thế, vì vậy, đến đây chiêm ngưỡng."

Tô Niệm Niệm: "Đi một mình không phải rất nhàm chán sao?"

Người phía sau nhìn cô cúi đầu ngoan ngoãn, thanh âm nhẹ nhàng nhưng lại như ẩn chứa rất nhiều trọng lượng.

"Nhưng hiện tại không có em rồi sao?"

Đây là lần đầu tiên Tô Niệm Niệm cảm nhận được sự ỷ lại của Bùi Ngôn Khanh vào cô từ trong ra ngoài.

Từ trước đến nay, về cuộc sống và tình cảm, Tô Niệm Niệm luôn dựa dẫm vào anh nhiều hơn, nhưng bây giờ, cô bắt đầu cảm thấy rằng Bùi Ngôn Khanh không thể làm gì nếu không có cô.

Như thế cả hai đều cần nhau.

"Anh có bao giờ nghĩ rằng chúng ta sẽ không ở bên nhau trong tương lai không?" Tô Niệm Niệm bắt chợt hỏi khi cô cúi đầu và chơi với những ngón tay của anh.

Lời vừa dứt, vành tai đã bị người đàn ông bắt lấy, nhẹ cắn một cái, ngất từng chữ: "Anh chưa từng nghĩ qua."

"Lỡ như thì sao?"

Toàn thân Tô Niệm Niệm run rẩy, muốn động đậy đầu, lại bị lòng bàn tay của anh đè xuống, Bùi Ngôn Khanh ác ý lưu lại sau tai cô một cái dấu vết, "Không có gì lỡ như."

"Nếu em yêu người khác thì sao..." Càng về cuối, giọng nói của Tô Niệm Niệm càng lúc càng nhỏ, bởi vì cô cảm nhận được một cách rõ ràng đôi môi đang chạm vào da thịt của cô ngày càng dùng sức, như muốn để lại dấu vết.

Bùi Ngôn Khanh cười, giọng điệu không thể nói ra cảm xúc thật và trông không giống như đang nói đùa.

"Vậy thì anh sẽ nhốt em ở nhà," anh nói.

"A?" Tô Niệm Niệm sửng sốt, nhéo anh một cái: "Anh là muốn lên 'Bản tin cuối ngày sao'?"

Bùi Ngôn Khanh tức giận đến suýt chút nữa cạy lời, bắt đắc dĩ nhéo má cô, "Em cố ý chọc tức anh à? Hửm?"

Tô Niệm Niệm không nhịn được cười, xoay người nhào vào trong lòng anh, vuốt ve lưng anh, vuốt tóc anh.

Bùi Ngôn Khanh không có cách gì trị được cô, vì vậy cô ấy ôm cô và tựa cằm lên đầu cô.

Nhưng bầu không khí ấm áp không kéo dài được bao lâu đã bị một âm thanh phá vỡ.

Tô Niệm Niệm che cái bụng đang réo lên vì đói, nửa mặt đỏ bừng, xấu hổ vùi đầu.

“Đói bụng sao?” Bùi Ngôn Khanh nhéo nhẹ gáy cô, muốn nâng cằm cô lên, nhưng cô gái nhỏ lại tránh ra, anh cười hỏi: “Có gì mà ngại?”

“Anh không hiểu.” Tô Niệm Niệm cau mày, nghiêm túc nói: “Công chúa đói bụng, làm sao để người ta nghe được?”

Bùi Ngôn Khanh trực tiếp bế cô ra khỏi phòng, "Mang em đi ăn tối."

Tô Niệm Niệm đi theo Bùi Ngôn Khanh đến nhà hàng ở tầng dưới của khách sạn, ngồi vào bàn ăn, giống như một cô gái nhà quê, Tô Niệm Niệm lắng nghe Bùi Ngôn Khanh giao tiếp bằng tiếng Anh lưu loát với người phục vụ.

Tiếng Anh của cô không tệ, ít nhất cô có thể giao tiếp bình thường với người nước ngoài, nhưng trong cuộc trò chuyện này, cô không hiểu năm trên mười câu.

Mãi đến khi người phục vụ rời đi, cô mới mở tròn mắt hỏi: "Anh nói tiếng Anh hả? Sao em nghe không hiểu?"

Bùi Ngôn Khanh hơi cong môi, che giấu nụ cười trong đôi mắt đen láy, "Bởi vì một số món ăn có tên riêng, đờ lên món anh sẽ giới thiệu cho em."

“Hừ.” Tô Niệm Niệm mím môi, quay đầu đi chỗ khác, “Anh khoác lác.”

Tô Niệm Niệm nhìn trái nhìn phải, kích động chờ đợi một hồi, cuối cùng nhìn thấy người phục vụ bung một cái đĩa lớn bung tất cả đồ ăn lên bàn.

Người phục vụ rõ ràng là nhiệt tình hơn với Bùi Ngôn Khanh, mỉm cười chỉ vào từng món ăn giới thiệu cho anh, nhìn thấy Tô Niệm Niệm siết chặt nắm đấm.

"Không phải phẩm hạnh của đàn ông." Tô Niệm Niệm liếc anh một cái, tức giận nói.

Bùi Ngôn Khanh chỉ thích nhìn bộ dạng nhỏ nhắn chua ngoa của cô, chỉ chậm rãi tiêu hóa thức ăn, "Mặt trời sinh, anh cũng hết cách thôi."

"Anh. . ." Tô Niệm Niệm mấp máy môi, sau đó nhét vào trong miệng một vật không biết, cô ngơ ngác nhai, thần sắc khó lường, thiếu chút nữa phun ra.

Cuối cùng, cô nhú mày, miễn cưỡng nuốt xuống: "Đây là cái gì? !"

"Món đặc biệt." Bùi Ngôn Khanh cười đắc thắng, "Thịt cá mập lên men."

Cá mập... cá mập?

Tô Niệm Niệm đảo mắt, suýt nữa thì một phát lên thiên đường luôn.

"Không ngon." Tô Niệm Niệm tức giận đánh anh một cái, ủ rũ nói: "Cái này em không muốn ăn."

Cô đi từ đĩa này đến đĩa khác, "Em muốn ăn thịt bò đó."

Bùi Ngôn Khanh khẽ cười một tiếng, ngón tay thon dài gõ gõ mặt bàn, "Em chắc chứ?"

"Ừ." Tô Niệm Niệm gật đầu, uống thêm vài ngụm nước, cuối cùng làm mất đi hương vị cá mập ngậy ngất trong miệng.

Bùi Ngôn Khanh gấp một miếng "thịt bò", cười nhìn cô: "Há miệng."

Tô Niệm Niệm thành công gấp một ngụm thịt, vừa định gật đầu vì thấy mỡ ngon, lại đột nhiên ý thức được có điểm không đúng, cả hàm như nhũn ra, môi run run, mơ hồ hỏi: "Đây là cái gì? !"

"Cá voi." Bùi Ngôn Khanh dừng lại và giải thích, "Nói đúng ra, đó là một con cá voi."

Tô Niệm Niệm chết lâm sàn.

Thấy cô gái nhỏ sắp tức giận, Bùi Ngôn Khanh cố nén cười, chân thành bưng món ăn bình thường cuối cùng đưa cho cô, "Đây là chân cừu địa phương, ăn thử đi."

Tô Niệm Niệm nghi ngờ nhìn anh vài lần, chỉ sau khi được anh trấn an, cô mới cầm dao nĩa lên để cắt.

Cuối cùng nó cũng bình thường.

Tô Niệm Niệm đã ăn một nửa đùi cừu rồi không ăn nữa, cô chỉ lặng lẽ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nghiêng của Bùi Ngôn Khanh, phàn nàn một cách lạnh lùng: "Anh chỉ biết bắt nạt em vì sự thiếu hiểu biết của em thôi."

"Anh không phải, anh không có." Bùi Ngôn Khanh mặt không đỏ tim không hoảng, nói chẳng có tí thành ý nào.

"Anh có."

"Không có.... Phụt." Như không chịu nổi nữa, Bùi Ngôn Khanh quay mặt đi che khóe miệng đang cong lên, nhưng vẫn vang lên tiếng cười.

Tô Niệm Niệm: "....."

Cô gấp một thìa đầy thịt cá mập nhét vào miệng anh: "Anh ăn cho em!!!"

Một bữa ăn khó chịu như vậy cuối cùng đã kết thúc.

Trên đường trở về phòng, ánh mắt của Tô Niệm Niệm bị thu hút bởi một đám người quần khăn tắm, bọn họ cùng nhau từ một nơi nào đó đi ra, người không ngừng tiến vào.

“Họ đang làm gì vậy?” Tô Niệm Niệm huých cùi chỏ vào Bùi Ngôn Khanh.

“Ngâm suối nước nóng.” Bùi Ngôn Khanh nhẹ giọng giải thích, “Iceland có rất nhiều núi lửa, tự nhiên cũng có rất nhiều suối nước nóng.”

Tô Niệm Niệm trở nên bồn chồn.

Hai mắt cô sáng lên, ngón tay gầy gò trắng nõn chỉ về phía suối nước nóng, “Em cũng muốn ngâm mình.”

“Ừm.” Bùi Ngôn Khanh suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Bây giờ anh sẽ đặt một phòng riêng.”

Sau khi đặt phòng riêng, Tô Niệm Niệm thần bí lôi kéo anh đến cửa hàng, “Chúng ta chọn đồ bơi trước đi.”

“Em nhất định phải chọn cái đẹp mới được.”

Nghe vậy, Bùi Ngôn Khanh dừng bước, trong mắt có chút hứng thú, anh nhìn Tô Niệm Niệm từ trên xuống dưới.

Sau đó anh ghé sát vào tai cô nhẹ nhàng nói: “Thật ra trong phòng riêng chỉ có hai chúng ta thôi, em có mặc hay không?”

“Cũng chả sao cả.”

Chương 83: Chương 83:

Cách tốt nhất để đối phó với kiểu nói chuyện của chó này là hoàn toàn phớt lờ nó.

Tô Niệm Niệm đi thẳng vào cửa hàng của khách sạn, nghĩ nghĩ một chút, quay đầu tức giận nhìn anh, "Em lười nói chuyện với anh."

Bùi Ngôn Khanh sờ mũi và đi theo.

Tô Niệm Niệm khoanh tay và chậm rãi đi quanh khu vực áo tắm, thỉnh thoảng lấy ra một chiếc, lựa tới lựa lui mới chọn được một cái.

"Cái này thì sao?" Tô Niệm Niệm lấy ra một bộ áo tắm một mảnh màu đỏ, ướm lên người mình.

Thấy hồi lâu không có phản ứng, Tô Niệm Niệm liếc anh một cái, nghi hoặc hỏi: "Hả? Sao anh không trả lời em?"

"Không phải là anh không trả lời." Vẻ mặt Bùi Ngôn Khanh có chút cứng đờ, cân nhắc lời nói của mình: "Là tác dụng của loại quần áo này, mặc lên mới biết."

"Vậy em mua nhiều chút rồi thử từng cái một." Tô Niệm Niệm cũng cảm thấy có lý, ngay lập tức khơi dậy mong muốn mua sắm mạnh mẽ.

Nhìn thấy tinh thần chiến đấu hùng hục trong mắt cô gái nhỏ, Bùi Ngôn Khanh cảm thấy hơi hối hận, anh rẽ hướng: "Nhưng em mặc gì cũng đẹp."

"Cái nào cũng được."

Tô Niệm Niệm chống cằm, không chút khách khí gật đầu: "Anh nói đúng."
Cô siết chặt áo tắm trong tay, "Cầm cái này đi."

Bùi Ngôn Khanh thở phào nhẹ nhõm, đi đến khu dành cho nam lấy một chiếc quần bơi, dẫn cô đến quầy thu ngân.

Trở lại phòng, Tô Niệm Niệm đẩy anh ra ngoài cửa phòng tắm, "Em muốn thay quần áo, anh đừng vào."

"Rầm" một tiếng, cánh cửa bị đóng lại, anh bây giờ giống như một con sói canh gác.

Bùi Ngôn Khanh: "..."

Trong phòng tắm, Tô Niệm Niệm thay bộ đồ bơi cô mới mua, đứng trong phòng tắm một cách uể oải, xấu hổ đi ra ngoài.

Cô nhìn mình trong gương, mặt đỏ bừng.

Mặc dù bộ đồ bơi này là một mảnh nhưng "một mảnh" lại rất hở hênh, hầu hết phần lưng và eo đều bị lộ ra ngoài.

Còn loại vải này, không biết làm từ chất liệu gì, ủi rất kỹ, dưới ánh đèn màu đỏ sẫm phát sáng.

Không biết có gì lạ, chỉ thấy khiến người ta nóng mặt.

Tô Niệm Niệm khẽ mở cửa, chậm rãi thò đầu ra ngoài nhìn, ánh mắt cứng đờ, sau đó không nhìn được li3m li3m môi.

Quay lưng về phía cô, Bùi Ngôn Khanh thay đồ, để lộ bả vai thẳng tắp, lưng thẳng tắp thẳng tắp, cơ bắp uyển chuyển uốn lượn, kéo dài đến tận eo.

Như thể ánh mắt của cô quá rõ ràng, anh đã cảm nhận được điều gì đó, Bùi Ngôn Khanh nhanh chóng quay lại, bắt gặp ánh mắt không thể tránh

khỏi của cô.

Bùi Ngôn Khanh mỉm cười, cầm lấy khăn tắm trùm kín người, chậm rãi nói: "Còn nhìn nữa là anh tính tiền đó."

Tô Niệm Niệm: "..."

"Ai thèm nhìn." Cô khoanh tay đi ra, hừ một tiếng, "Là anh không giữ đức hạnh, thay quần áo trước mặt em."

"Nói có lý chút được không." Bùi Ngôn Khanh cảm thấy tức cười, đưa tay nheo mắt cô, "Đuổi anh ra ngoài, không ở đây thay đồ, ra ngoài thay đồ à?"

Tô Niệm Niệm cố chấp cứng đầu, "Dù sao để em nhìn, chính là anh chủ động dụ dỗ."

"Vậy em...." Bùi Ngôn Khanh cúi đầu nhìn, sau đó đột nhiên dừng lại, cầm lấy khăn tắm khoác lên người cô, gắt gao quấn lại, không để lộ bất cứ thứ gì.

Thanh âm của anh có chút khàn khàn, "Em mặc quần áo xong mới có thể ra ngoài."

"A?" Tô Niệm Niệm sửng sốt, cởi khăn tắm trên người cô ra, "Tại sao em phải mặc cái này, áo tắm đâu phải không được mặc ra ngoài đâu."

"Không được." Giọng nói của người đàn ông trở nên bình tĩnh, lại không cho phép nói cái gì, thậm chí còn cầm lấy áo khoác dài treo ở bên cạnh, quấn từ đầu đến chân lướt qua Tô Niệm Niệm, "Như này."

Tô Niệm Niệm: "..."

Cô tức giận nói: "Vậy anh cũng mặc áo khoác cho em!"

"Được thôi." Nói xong, Bùi Ngôn Khanh nhân cơ hội mặc áo khoác vào.

Với những ánh mắt kỳ lạ, Tô Niệm Niệm che mặt và kéo Bùi Ngôn Khanh vào phòng riêng.

Thật sự quá là khác thường.

Khi Tô Niệm Niệm đi mua đồ bơi, cô đã cầm tờ quảng cáo của khách sạn này lên để đọc, biết được rằng suối nước nóng ở đây là một điểm đặc sắc.

Căn phòng riêng mà Bùi Ngôn Khanh đặt thậm chí còn là một tấm biển trên trang nhất của tờ quảng cáo.

Mãi cho đến khi cô thực sự vào trong, Tô Niệm Niệm mới đồng ý rằng bảng hiệu quả không hổ danh.

Toàn bộ không gian là một khung cảnh khép kín, bên trong ấm áp như mùa xuân, nước suối nóng trong veo tỏa nhiệt tỏa ra từng đợt lân tinh.

Điều tuyệt vời nhất phải là nước suối nóng liên tục bên ngoài cửa sổ thủy tinh, những ngọn núi phủ tuyết bên ngoài cửa sổ và những tinh thể băng trong suốt treo trên mái hiên, mang đến cho mọi người cảm giác bất ngờ trước bầu trời song trùng của băng và lửa.

Tô Niệm Niệm nheo mắt, thoải mái lang thang trong làn nước suối nóng trong xanh như băng, ước gì mình có thể nhảy múa trong nước.

So với sự kích động của cô, Bùi Ngôn Khanh trầm mặc hơn rất nhiều, thậm chí còn không xuống nước, chỉ ngồi ở trên ghế salon mềm mại, ánh mắt cùng nhìn theo mọi chuyển động của cô.

Tô Niệm Niệm dựa vào cửa kính, ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, "Thật đẹp."

Cô quay đầu vẫy tay với Bùi Ngôn Khanh, trong mắt lộ ra ý cười: "Sao anh không xuống?"

Bùi Ngôn Khanh không trả lời, chỉ uống một ngụm nước, bình tĩnh hỏi:
"Chơi xong chưa?"

"Một mình em không vui." Tô Niệm Niệm cau mày, dang rộng hai cánh tay với anh, nhẹ nhàng nói: "Em muốn anh đi xuống cùng em."

"Em chắc chứ?" Bùi Ngôn Khanh cười hỏi.

"Hả?" Tô Niệm Niệm bơi về phía anh, nổi nửa người lên, ác ý kéo Bùi Ngôn Khanh vào trong suối nước nóng, "Đã đến rồi, sao anh không xuống?"

Nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy nụ cười của cô gái nhỏ, vui vẻ ra ngoài chơi, yết hầu của Bùi Ngôn Khanh khẽ trượt lên xuống, nhắm mắt lại và âm thầm loại bỏ mọi suy nghĩ xấu.

"Chờ một chút." Giọng của anh rất trầm, vẫn là từ trong suối nước nóng bơi đi lên.

Tô Niệm Niệm thất vọng liếc nhìn anh, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Hừm, thật là nhàm chán."

Cô tự mình bơi ra, tự mình di chuyển trong hồ nước suối nóng, thỉnh thoảng làm nước bắn tung tóe, nhưng cô cũng rất thích thú.

Giống như một nàng tiên cá linh hoạt, mọi cử chỉ đều đẹp đẽ và phóng đãng.

Ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh dán chặt vào mặt cô không thể kiểm soát.

Có lẽ cô không biết rằng cô hấp dẫn và xinh đẹp như thế nào, và thậm chí chỉ cần một cái liếc mắt nữa thôi cũng sẽ khiến anh phân tâm.

"Chơi xong chưa?" Bùi Ngôn Khanh trầm giọng hỏi cô, uống ngụm nước cuối cùng.

Tô Niệm Niệm lắc đầu, "Vẫn chưa."

Cô đứng bên cửa sổ kiểu Pháp, nhìn Bùi Ngôn Khanh lại đi xuống suối nước nóng, từng bước một đi về phía cô, trêu chọc: "Cuối cùng cũng chịu xuống?"

"Ừ." Bùi Ngôn Khanh nhìn thẳng vào cô, đột nhiên nở nụ cười, "Đừng trách anh."

"Là em làm cho anh đi xuống."

Tô Niệm Niệm:?

Trước khi cô kịp phản ứng, một nụ hôn nhẹ nhàng đã đặt lên giữa trán cô.

"..."

-

Chuyến đi ngày hôm sau đến Iceland tạm thời bị hoãn lại, tất nhiên, lý do tạm thời không được liệt kê.

Tô Niệm Niệm ủ rũ nằm trên giường, quay lưng lại với Bùi Ngôn Khanh, không nói lời nào.

Bùi Ngôn Khanh ôm cô vào lòng, yên lặng xoa eo cô, một lúc sau mới nhẹ giọng hỏi: "Em muốn ăn gì? Anh đi gọi món."

Tô Niệm Niệm ban đầu không muốn nói chuyện với anh, nhưng dạ dày của cô không cho phép cô làm như vậy.

Cuối cùng, cô ủ rũ nói: "Đạm bạc thôi."

"Được." Trong mắt Bùi Ngôn Khanh hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Món Bùi Ngôn Khanh gọi là đặc sản địa phương, súp tôm hùm. Thịt tôm

thơm ngon quyện với nước súp sánh đặc, ngon đến mức khiến người ta phải xuýt xoa.

Tô Niệm Niệm một mình uống ba bát.

Bùi Ngôn Khanh vẫn mỉm cười nhìn cô, nhẹ lau môi cho cô, như đang nghĩ đến điều gì, "Anh nhớ rồi, em còn hay quảng cáo mình là dạ dày chim nhỏ."

"Làm sao, anh có ý kiến à? !" Tô Niệm Niệm ngạo nghễ nói.

"Không có." Bùi Ngôn Khanh cụp mắt xuống, che giấu ý cười trong mắt, bình tĩnh nói: "Anh chỉ cảm thấy con chim nhỏ ăn nhiều lắm."

Tô Niệm Niệm: "..."

□□Tr@n trụi sỉ nhục!

"Đồ xấu xa." Tô Niệm Niệm tức giận đánh anh một cái, "Ăn nhiều có gì không tốt? Anh có ý kiến gì không?"

Thu dọn xong bộ đồ ăn, Bùi Ngôn Khanh: "Anh đương nhiên không phản đối."

"Ước gì em có thể ăn nhiều hơn." Anh cảm thấy hơi đau lòng khi nghĩ đến mỗi lần cô tuyệt vọng kìm chế sự thèm ăn để kiểm soát cân nặng.

"Vậy sao anh lại nhắc?" Tô Niệm Niệm ủ rũ nói, "Em ăn rất ngon, bây giờ anh nhắc em, em không vui."

"Em là kẻ có tội."

Bùi Ngôn Khanh: "...". Anh tiến lên, ôm cô gái nhỏ vào trong ngực, "Tập thể dục là được rồi."

Có lẽ hành động của anh đặc biệt gây hiểu lầm, Tô Niệm Niệm ngẩng đầu nghi hoặc nhìn anh: "Anh có ý gì với em?"

"Cầm thú làm cả đêm còn chưa đủ?"

Bùi Ngôn Khanh: "...?"

Anh kiên nhẫn giải thích: "Anh bảo em dậy tập thể dục." Dừng một chút, anh nhìn cô đầy ẩn ý: "Em đang suy nghĩ gì vậy?"

Tô Niệm Niệm trong nháy mắt đỏ bừng cả mặt lên, cắn cắn môi, "Em cái gì cũng không nghĩ!"

"Là anh luôn nói những điều sai lệch như vậy."

Trong mắt mang theo ý cười, Bùi Ngôn Khanh thấp giọng nói: "Người bình thường sẽ không hiểu làm mà"

Tô Niệm Niệm: "..."

Quá trình của chuyến đi đến Iceland đột ngột bị trì hoãn một ngày vì sự mất kiểm soát của ai đó.

Mãi đến sáng sớm ngày thứ ba, Tô Niệm Niệm mới thực sự bắt đầu chuyến đi.

Tưởng Chính đã thuê một chiếc SUV cho họ tại địa phương như một phương tiện cho các chuyến du lịch tự lái.

Tô Niệm Niệm đang mặc một chiếc áo khoác dày cộp, ngồi trên ghế phụ, hào hứng nhìn xung quanh.

"Hôm nay đi đâu vậy?" Cô lấy điện thoại di động quay phim, chuẩn bị quay lại làm vlog.

"Cứ đi theo anh." Bùi Ngôn Khanh nhếch môi.

"Hừ." Tô Niệm Niệm khẽ hừ một tiếng, "Lại còn khoác lác."

Iceland dân cư thưa thớt, ô tô chạy dọc theo con đường duy nhất, đi vài dặm không thấy bóng người.

Họ gần như đang lang thang trong một thế giới băng và tuyết.

Tô Niệm Niệm mở cửa sổ, cảm nhận được làn gió mát lành thổi vào mặt, cô nhìn về phía xa xa, đột nhiên bị phong cảnh xa xa hấp dẫn, "Nơi đó, nơi đó! Đến nơi đó!"

"Yên tâm đi." Bùi Ngôn Khanh cười cười, ánh mắt đảo qua xa xa hồ nước, "Chúng ta chính là đến nơi đó."

Đó là một hồ nước băng giá màu lam, mặt hồ phẳng lặng như gương, trên bờ có những khối băng màu lam, nhìn từ xa tựa như chốn bồng lai tiên cảnh.

Khi họ đến bờ biển, Bùi Ngôn Khanh dừng xe lại, Tô Niệm Niệm nhanh chóng nhảy ra khỏi xe.

"Đây là Hồ Băng Lam." Bùi Ngôn Khanh nắm tay cô đi trên bờ biển lấp lánh như kim cương, gió thổi tung mái tóc anh.

Bọn họ tới sớm, trong băng tuyết không thấy bóng người, như thể trên đời chỉ có hai người bọn họ.

Ở một nơi vắng vẻ như vậy, bởi vì có người bên cạnh, Tô Niệm Niệm thậm chí không thể cảm thấy một chút cô đơn.

Họ đã đi khắp các sông băng và nhìn vào những ngọn núi xanh.

Tô Niệm Niệm đứng trên khối băng, lắng nghe tiếng gió rít, cúi xuống hôn anh.

Mặc dù đó là một ngày cực lạnh, nhưng tất cả những gì anh có thể cảm

nhận được là hơi thở như thiêu đốt của mình.

Họ mất một tuần để đi bộ qua hồ băng xanh, đến với bãi biển kim cương, rồi đến Bắc Đại Tây Dương bao la và sóng gió, ngắm nhìn những thác nước đổ xuống.

Vùng đất này hoang vắng, yên tĩnh và biệt lập với phần còn lại của thế giới.

Nhưng đã để lại những kỉ niệm nóng bỏng nhất.

Tô Niệm Niệm có một cảm giác hài lòng mà cô chưa bao giờ cảm thấy trước đây.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày mình yêu một người vô tư như vậy, sẽ nguyện ý cùng anh vượt qua lạnh lẽo, cô độc, cô đơn, khiến cho đôi mắt của người đàn ông này nhuộm đầy pháo hoa của thế gian.

Đêm cuối ở Iceland.

Iceland vào mùa đông hầu như cả ngày đều tối, trời tối rất sớm, khi xe chạy trên đường, nhìn từ xa, đất đai khô cằn cằn cỗi, như chạy trên mặt trăng.

Tô Niệm Niệm hiếm khi yên lặng, cô chống cằm nhìn trời, đôi mắt to thỉnh thoảng lộ ra vài phần thất vọng.

Đó là đêm cuối cùng, nhưng họ không bao giờ nhìn thấy cực quang.

Bầu trời xanh đen đầy những thiên hà, hàng ngàn ngôi sao lấp lánh và nó là một khoảng không bao la.

Xe đột ngột dừng lại.

Tô Niệm Niệm kinh ngạc nhìn Bùi Ngôn Khanh, "Không phải đi về sao?"

"Còn một nơi cuối cùng, anh muốn dẫn em đến đó." Bùi Ngôn Khanh dịu dàng nhìn cô.

“Hả?” Tô Niệm Niệm còn đang nghi hoặc, thân thể đột nhiên nhẹ bâng, Bùi Ngôn Khanh mở cửa xe, trực tiếp bế cô xuống xe.

Gió lạnh gào thét, Tô Niệm Niệm giơ tay, siết chặt khăn quàng cổ, vươn bàn tay ấm áp ra, sưởi ấm lỗ tai anh, "Lạnh không?"

“Không sao.” Bùi Ngôn Khanh chỉnh lại mũ len cho cô, đột nhiên ngồi xổm xuống, đưa lưng về phía cô, “Lại đây, anh cõng em.”

Tô Niệm Niệm do dự, "Em tự đi."

“Có hơi cao.” Bùi Ngôn Khanh trực tiếp cõng cô lên, từng bước vững vàng đi trên đường, leo lên sườn đồi.

Tô Niệm Niệm dựa vào lưng anh, nhìn về phía bầu trời xa xôi, và đột nhiên thì thầm: "Công chúa thất bại rồi, Bắc Cực quan nó không nghe lời và không đến."

“Không phải lỗi của công chúa.” Bùi Ngôn Khanh khẽ cười nói, “Là Bắc Cực Quang, không biết nịnh nọt.”

Tô Niệm Niệm vui mặt vào cổ anh, bởi vì thất vọng, cô đột nhiên mất khống chế cảm xúc.

“Mỹ nhân, sao anh lại tốt như vậy.” Cô vươn tay ôm lấy cổ anh, nhỏ giọng thì thầm, “Tốt đến mức em không thể rời xa anh một chút nào.”

Bùi Ngôn Khanh bước chân dừng lại, anh nâng cô gái nhỏ trên lưng mình lên, đôi lông mày tinh xảo hiện lên sự dịu dàng, "Vậy thì đừng bao giờ rời xa anh."

Trong lúc hỗn loạn, Tô Niệm Niệm nghe thấy một giọng nam, dịu dàng và chắc chắn.

“Anh làm sao nguyện ý để em đi?”

Đôi mắt Tô Niệm Niệm đột nhiên ướt át, nước mắt chảy dài trên má, không muốn anh phát hiện, cô cố nén giọng nói run rẩy: "Người yêu em rất ít, rất ít."

"Anh nhất định phải yêu em, triệu năm cũng không được đổi, biết không?"

Giọng nam đáp lại, chắc chắn và nóng bỏng: "Anh thề với cả ngân hà."

Tô Niệm Niệm sửng sốt một lúc trước khi nhận ra rằng họ đã lên đến đỉnh núi.

Nhìn lại, cô bị choáng ngợp bởi cảnh tượng trước mặt.

Những ngôi sao lấp lánh và tập hợp lại, như thể chúng ở rất gần, trong khoảnh khắc, Tô Niệm Niệm thậm chí đã hiểu ý nghĩa của việc dùng tay hái sao.

Bùi Ngôn Khanh đặt cô xuống, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khóe mắt đỏ hoe của cô, trong đôi mắt đen ẩn chứa sự dịu dàng vô bờ bến.

Cô nghe thấy anh nói chậm rãi từng chữ, giống như đang thấp giọng niệm chú: "Anh vĩnh viễn yêu công chúa Tô Niệm Niệm."

"Đó không phải là một triệu năm, đó là sự vô cực của toàn bộ vũ trụ."

Tim đập không đúng, nước mắt như sợi chỉ đứt đoạn chảy xuống, Tô Niệm Niệm xấu hổ muốn lau đi, lại được người đàn ông trân trọng hôn lên, "Sau này, sẽ có rất rất nhiều người sẽ cùng yêu Niệm Niệm của chúng ta."

Phải mất một lúc lâu Tô Niệm Niệm mới bình tĩnh lại.

Bùi Ngôn Khanh kéo cô và ngồi trên đỉnh đồi. Ở phía đối diện là cả một thiên hà.

Tô Niệm Niệm dựa vào vai anh, lắng nghe Bùi Ngôn Khanh nói chuyện với cô một cách nhẹ nhàng.

“Sáu năm trước, anh một mình đến đây.” Giọng anh trầm thấp ngọt ngào, như tiếng đàn Cello thổi bên tai, “Khi đó anh nhận được thư mời nhập học của trường Y của Mỹ, thành công có được sự công nhận của ông nội, tiền đề phía trước sáng lạn.”

Tô Niệm Niệm yên lặng lắng nghe, đưa tay ra và đan các ngón tay vào nhau.

"Nhưng anh đã rơi vào nút thắt cổ chai lớn nhất trong cuộc đời mình." Bùi Ngôn Khanh sụp mắt xuống, trên mặt lộ ra vẻ bối rối, "Giống như một người lữ hành đang rong ruổi, nhìn rục rĩ chói lọi, nhưng anh ta thậm chí còn không biết ý nghĩa của cuộc sống là gì."

‘Anh đã cho mình một kỳ nghỉ như vậy để đến Iceland, nơi được mệnh danh là tận cùng thế giới, đi bộ qua hàng ngàn sông băng." Bùi Ngôn Khanh dừng lại, đột nhiên tự cười nhạo mình, "Đêm cuối cùng anh ngồi ở đây ba tiếng. Nhưng anh nhận ra rằng dù có đông người hay độc lập, nó cũng không ảnh hưởng gì đến anh."

“Anh luôn được coi là một người đứng ngoài đám đông."

“Không.” Tô Niệm Niệm lắc đầu, vươn tay ôm chặt lấy anh, “Anh là người dịu dàng nhất em từng gặp.”

“Anh có biết không?”

Có lẽ phong cảnh này quá đẹp, khiến cho một số cảm xúc dâng trào không thể kìm nén được nữa, Tô Niệm Niệm ngẩng mặt lên, đôi mắt trong veo, giọng nói như nốt nhạc ngọt ngào nhất: “Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy, em đã yêu anh mất rồi.”

Bùi Ngôn Khanh hơi sửng sốt, ngây người nhìn cô vài giây.

Tô Niệm Niệm mỉm cười và dửng dưng cảm tiết lộ tất cả những suy nghĩ của cô: "Lúc đó em đã nghĩ, làm sao có thể có một người đàn ông đẹp trai như vậy?"

"Cho nên, em còn bởi vì nhan sắc này của anh mà thích anh sao?" Bùi Ngôn Khanh khẽ nhéo mặt cô, bắt đắc dĩ.

Tô Niệm Niệm lắc đầu, "Đó chỉ là một khía cạnh thôi." Cô nhào vào trong ngực Bùi Ngôn Khanh, "Em không biết chuyện gì đang xảy ra, rõ ràng là em chưa từng thích ai, hơn nữa em còn tưởng rằng anh đã ngoài ba mươi."

Nói đến đây, Bùi Ngôn Khanh muốn tính sổ cô, anh nâng cằm cô gái nhỏ, "Anh thực sự già như vậy sao?"

"Không." Tô Niệm Niệm nói, nhẹ nhàng làm nũng, "Nghe em nói hết đã."

"Nhưng anh có biết anh khó của nào không?" Giọng nói của Tô Niệm Niệm bất giác lộ ra vẻ bất bình, "Mỗi lần gặp anh, đều là em vắt óc suy nghĩ."

"Có đôi khi bởi vì lời nói của anh, em trần trọc thật lâu không ngủ được."

"Mà lúc đó anh còn đang dây dây dưa dưa với Nguyễn Bạch nữa"

Cô sục sịt, "Dù sao thì mỗi lần đến gần anh, em đều suy nghĩ rất nhiều."

Bùi Ngôn Khanh nhắm mắt lại, trong lòng không kiềm chế được chua xót, anh vuốt ve khuôn mặt của cô gái nhỏ, trong lòng có ngàn vạn lời nói, "Anh xin lỗi."

"Đó là lỗi của anh."

Nghe thấy giọng điệu tự trách của anh, Tô Niệm Niệm vỗ vỗ lưng anh, giả vờ thoải mái nói: "Nhưng con mắt của anh không tệ lắm, cho nên cuối cùng anh vẫn đuổi theo em."

“Nên vậy.” Bùi Ngôn Khanh thấp giọng nói, “Anh chỉ tiếc không biết em sớm hơn.”

“Đừng, đừng.” Tô Niệm Niệm liên tục phủ nhận, “Không thể sớm hơn.”

“Bất kể là sớm, em cũng yêu sớm.” Cô vỗ vỗ má Bùi Ngôn Khanh, trêu chọc nói: “Anh đúng là cầm thú mà.”

Bùi Ngôn Khanh: "..."

Gió rít gào, trên núi nhất thời không có âm thanh gì khác.

Mặc dù nhiệt độ cực thấp nhưng hai người ôm nhau cũng không thấy lạnh.

Tô Niệm Niệm nghe thấy nhịp tim mạnh mẽ của người đàn ông, cùng đập với nhịp đập của chính cô.

Bùi Ngôn Khanh sụp mắt xuống, vươn tay xoa đầu cô gái nhỏ: "Cám ơn em đi cùng anh chuyến đi này."

“Để cho anh được trải nghiệm, pháo hoa độc nhất vô nhị trên cuộc đời này.”

Trái tim Tô Niệm Niệm như lửa đốt, cô đột nhiên đè lên cổ anh, áp đôi môi đỏ mọng áp xuống, rõ ràng cô muốn học theo sự mạnh mẽ của anh, nhưng lại bị anh đổi khách làm chủ, tất cả thanh âm đều tan ra giữa môi và răng.

Cô lấy điện thoại trong túi ra, muốn chụp một tấm ảnh làm kỷ niệm, nhưng vừa mở máy ảnh, cô lại vô ý liếc nhìn, rồi dừng lại.

Thông qua ống kính của điện thoại di động Tô Niệm Niệm nhìn thấy một lớp màu xanh lục xuất hiện bầu trời đầy sao phía sau, giống như ánh sáng sương mù lưa, chạy qua toàn bộ dải ngân hà.

Hóa ra là.

Đây là bắc cực quang sao.

Chương 84: Chương 84:

Ngày về là ngày 28 tháng 12 âm lịch khi Tô Niệm Niệm xuống máy bay và nhận được tin nhắn từ Tô Diệm.

Mỗi lần gửi mấy tin, đợi đến lúc cô đọc được đã lên thành mười mấy tin luôn.

Loại bỏ 2/3 thông tin không cần thiết như "Anh thi xong rồi, anh đã nộp bài trước, hơi khinh thường chúng sinh, đừng bái phục anh quá", còn lại toàn là hỏi cô đã đi đâu.

【Em đã đi đâu? 】

【 Đến Tết Nguyên Đán rồi, anh vẫn chờ em về nhà trước, mua ít đồ Tết cho có không khí, còn em thì sao? ? ! 】

【Anh thấy gần đây em bay quá rồi nhỉ? Hửm? 】

Tô Niệm Niệm bấm tắt điện thoại, không quan tâm đến. Cô đuổi theo Bùi Ngôn Khanh lên xe, lúng túng nói: "Em về nhà đây."

Anh còn chưa kịp phản ứng, cô đã nói với tài xế phía trước: "Xin anh đổi lộ trình, đến bến cảng Cảnh Thành trước."

Bùi Ngôn Khanh nắm đầu ngón tay cô, giọng nói không ấm áp, "Tô Diệm thi xong rồi?"

"Ừ." Tô Niệm Niệm gật đầu, nhớ tới dáng vẻ xấu hổ của mình, nói: "Theo lời anh ấy nói, anh ấy đã làm bài rất tốt."

Bùi Ngôn Khanh âm thầm giật giật khóe môi, nhìn cô gái nhỏ nghiêng người, chua chát hỏi: "Ngày mai em đã đi rồi à?"

"Đúng vậy." Tô Niệm Niệm nói: "Vé máy bay em đặt là ngày mai."

Bùi Ngôn Khanh thở dài, ôm cô gái nhỏ vào lòng, ghé vào tai cô nói: "Niệm Niệm nhà chúng ta hãy lớn nhanh lên nhé."

"Hửm?"

"Anh ước có thể sớm rước em về nhà."

Khi hai người đến cổng nhà Tô Niệm Niệm, Bùi Ngôn Khanh giúp lấy hành lý, đi theo cô gái nhỏ và nói nhẹ nhàng, "Để anh đưa em vào."

Tô Niệm Niệm quay đầu nhắc nhở: "Anh trai em hẳn là đã ở nhà."

"Cậu ấy ở nhà, tại sao anh không thể vào?"

Tô Niệm Niệm mở miệng và thành thật thú nhận: "Chủ yếu là lần trước ở đây anh bị anh ấy đánh, em bị bóng ma tâm lí rồi."

Bùi Ngôn Khanh: "..."

Anh bước đi không thèm nghe, đỡ hành lý đi qua cửa, bình tĩnh như vào nhà mình, "Anh có chuyện muốn nói với cậu ấy."

"Chuyện gì vậy?"

Bùi Ngôn Khanh cười mà không nói lời nào, chỉ nhẹ nhàng ôm vai cô, dẫn cô vào cửa.

Trước khi vào phòng khách, hai người vừa đi tới cửa, liền nghe thấy giọng cười của Tô Diệm: "Đã đến lúc thể hiện thực lực rồi!"

"Cậu nói xem thao tác này có đỉnh không? Đỉnh? Không? Đỉnh?"

Trong khi nói chuyện, Tô Diệm bắt đầu hứng khởi hát hò.

Tô Diệm là một kẻ thù điển hình của âm nhạc, một khi cất giọng hát, sẽ lập tức mất đi quyền chọn vợ trong vòng 5 năm.

"Anh, đều là người của mình, anh đừng mở miệng..." Tô Niệm Niệm đi tới phòng khách, ngăn anh lại, không nhìn thẳng vào anh.

"Anh cứ hát đấy? Làm sao?" Tô Diệm theo bản năng trả lời, sau đó ngược mắt nhìn sang, thấy người tới, anh đặt điện thoại có chữ "Chiến thắng" xuống, bầm một cái, "Còn chịu quay về đó à?"

Anh cười lạnh một tiếng, "Có phải là bị Bùi Ngôn Khanh lừa đi không? Mới không bao lâu, khuỷu tay liền hướng ra ngoài, em còn nhớ người anh trai tầm thường này sao?"

Cơ phần nộ ập tới.

Tô Niệm Niệm xấu hổ sờ mũi, thăm nghĩ cách lừa anh.

Cho đến khi Bùi Ngôn Khanh kéo vali, chậm rãi đi vào, nói rất bình tĩnh: "Niệm Niệm đau lòng vì tôi làm việc cực khổ, cho nên cô ấy đã đến nhà tôi để cùng tôi đi."

"Tôi nghĩ rằng học kỳ này cô ấy đã học vất vả như thế, tôi muốn để cô ấy thư giãn, vì vậy tôi đã xin nghỉ một tuần và đưa cô ấy đi du lịch ở Iceland."

Càng nói, sắc mặt Tô Diệm càng đen, nắm chặt nắm đấm.

Tuy nhiên, giọng điệu của Bùi Ngôn Khanh rất bình thường, những gì anh ấy nói rõ ràng là rất bình thường, nhưng không hiểu sao anh lại hơi tức giận: "Anh không cần phải như vậy coi thường mình, không sao cả."

Tô Diệm: "..."

Thấy Tô Diệm không nói nên lời và bắt lực kìm nén cơn giận, Tô Niệm Niệm nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh anh và thì thầm ba lần câu "Tôn sư trọng đạo".

Cuối cùng, Tô Diệm hít sâu một hơi, miễn cưỡng bày ra thái độ hiếu khách, từ trong cốc rót một chén trà, "Anh tới đây làm gì?"

Bùi Ngôn Khanh bình tĩnh nhận lấy trà, nhấp một ngụm rồi nói thẳng vào vấn đề: "Mùng 5 Tết, tôi muốn đến thăm nhà cậu, không biết ba mẹ cậu có tiện không?"

"Anh nói cái gì?" Tô Diệm nhất thời hoài nghi lỗ tai, "Anh tới nhà tôi làm gì? Thăm nhà?"

Lời vừa ra khỏi miệng, anh cảm thấy mình như một tên ngốc.

Anh có thể làm gì nữa.

"Bọn họ không tiện." Trong lòng Tô Diệm nhất thời khó chịu, theo bản năng trả lời.

Chuyện gì vậy? Đây có phải là mục tiêu của bày sới? Làm sao có thể nhanh như vậy! ?

Anh sốt ruột nói thêm: "Em gái tôi còn trẻ, chưa đến tuổi lấy chồng, bây giờ nói điều này còn quá sớm."

"Không sớm." Bùi Ngôn Khanh không dời mắt, nhẹ giọng nhắc nhở: "Cuối năm nay tôi và Niệm Niệm có thể lấy được giấy chứng nhận."

Wtf.

Tô Diệm đã phải mất cả đời được giáo dục mới không lật mặt ngay tại chỗ.

Lòng anh chua xót, chần chừ một lúc mới đoán ra được tuổi.

Những gì Bùi Ngôn Khanh nói là sự thật.

Rõ ràng, Tô Niệm Niệm vẫn là một đứa trẻ, làm sao có thể đột ngột kết hôn.

Bùi Ngôn Khanh lặng lẽ nhìn Tô Diệm, thấy anh cúi đầu không nói chuyện, đôi lông mày ngang bướng thường ngày của cậu bé có chút sững sờ.

Một thời gian dài.

Anh ngẩng đầu, nhướn mày khiêu khích, cười xấu xa: "Anh trước gọi tôi một tiếng anh trai trước, rồi tôi sẽ suy nghĩ có nên nói cho anh biết bọn họ tiện hay không."

"Anh." Thanh âm nhàn nhạt, không chút áp lực, từ trong miệng người đàn ông bật ra.

Sắc mặt Tô Diệm cứng đờ, ho kịch liệt một tiếng, sắc mặt đỏ bừng.

Thực sự, nó quá vô hạn.

Nhưng không có giới hạn vẫn còn nằm phía sau, Bùi Ngôn Khanh cười nhẹ nói: "Nếu đã để tôi gọi cậu một tiếng anh, thế thì, cảm ơn sự tán thành của cậu nhé?"

Tô Diệm: "..."

"Phì." Thấy vẻ mặt khó tin của Tô Diệm, Tô Niệm Niệm ngồi một bên cười lớn. Cô thực sự muốn nói rằng Bùi Ngôn Khanh đã không còn là người đàn ông ngây thơ không thể chịu được sự trêu chọc nữa.

Sắc mặt Tô Diệm âm trầm, trán giật giật, nghiến răng nghiến lợi nói: "Mừng năm tết, bọn họ miễn cưỡng tiện."

Bùi Ngôn Khanh mỉm cười và gật đầu, "Đã biết, cảm ơn anh..."

"Dừng tay." Tô Diệm ngắt lời, hung hăng nói: "Đừng kêu, đừng kêu, tôi chịu không nổi."

Căn phòng bỗng im bật.

Ba người bọn họ ở cùng một phòng, ngượng ngùng không biết nói gì, vì vậy Bùi Ngôn Khanh đã xin rời đi sau khi ở lại không lâu.

Nhưng không biết vì sao, có lẽ là vì tôn sư trọng đạo, Tô Diệm đứng lên đầu tiên, uể oải đuổi anh ra khỏi cửa.

Vừa đóng cửa sắt, Tô Diệm đã gọi Bùi Ngôn Khanh đứng lại, quay đầu lại, cực kỳ mất tự nhiên nói: "Bà nội tôi thích uống Mao Phong."

"Còn những người khác." Tô Diệm nhún vai, "Sao cũng được."

-

Năm nay, Tô Niệm Niệm sống một cuộc sống đặc biệt yên bình.

Năm nay không ai trong số những người họ hàng lộn xộn đến.

Và khi cô về nhà, Tô Thiên Trạch và Tống Tử đã về nhà trước, vào ngày hai mươi chín tháng mười hai âm lịch.

Lâu lắm rồi mới thấy, thoạt nhìn hơi lạ.

Người hầu đi tới đỡ hành lý lên, Tô Niệm Niệm đứng ở cửa gọi từng người một.

Tô Thiên Trạch ngồi trên ghế sofa, sững người vài giây rồi gật đầu với cô.

"Niệm Niệm, lại đây ngồi đi." Tống Tử nở nụ cười thân thiện với cô.

Tô Niệm Niệm dừng bước, nhưng cô không biết phải nói gì với họ.

Cuối cùng, cô lắc đầu: “Đồ đạc nhiều quá, con dọn phòng trước đã.” Sau đó, cô không quay đầu lại đi lên lầu.

Tô Diệm lạnh lùng nhìn hết thấy, uể oải đi tới, dựa vào trên sô pha, nhếch môi hỏi: “Cảm giác này, thế nào?”

Có sự im lặng trong phòng, không ai trả lời.

Khi con gái gặp chuyện rắc rối, Tống Tử bị một dự án nước ngoài quan trọng giữ lại, sau khi nghe tin Tô Thiên Trạch xử lý xong, bà cũng không quan tâm lắm.

Khi gặp lại Tô Thiên Trạch, ông dường như già đi vài tuổi, một người đàn ông tự cao tự đại, ngày hôm đó uống nhiều hơn, làm nhảm mấy năm qua, ngay cả bà cũng không nhớ rõ.

Bà không thể nói cảm giác đó như thế nào, nhưng càng nghe, bà càng cảm thấy sốc.

Với những suy nghĩ không thể diễn tả được, mỗi tháng họ lại gửi cho Tô Niệm Niệm gấp đôi tiền tiêu, nhưng họ chưa bao giờ nhận được cuộc gọi nào từ cô.

Sự im lặng trong phòng khách bị phá vỡ, Tống Tử chợt nhớ ra điều gì đó liền hỏi: “Niệm có bạn trai rồi sao? Có đáng tin cậy không? Nghe nói cậu ấy khá lớn tuổi phải không?”

Tô Diệm uể oải nhướng mi, chằm chọc nói: “Còn đáng tin hơn mẹ.”

Nghe vậy, sắc mặt Tô Thiên Trạch tối sầm, trái tim tắc nghẽn một hồi, nhưng sau một khắc, trái tim của ông lại càng thêm tắc nghẽn, bởi vì ông nghe thấy Tô Diệm nói: “Phải rồi, nói trước với hai người một tiếng, mừng năm tết em vợ sẽ tới thăm, hai người tranh thủ thời gian tiếp đãi.”

"Không phải chúng ta đã nói rồi sao?" Tô Thiên Trạch lạnh lùng nói: "Thăm cái gì?"

"Còn sớm sao?" Tô Diệm trầm giọng nói: "Nếu không phải Tô nha đầu không đủ tuổi, thì Bùi Ngôn Khanh đã hận không thể ngay ngày mai có thể lấy được chúng nhận kết hôn."

Tô Thiên Trạch nghiêng răng nghiêng lợi bắt đắc dĩ hừ một tiếng, "Cả nhà đều là như vậy!"

"Dính vào rồi, đá cũng đi."

Vào buổi tối giao thừa, Tô Niệm Niệm ăn xong sớm và ngồi trên xích đu ở sân sau để gọi điện video với Bùi Ngôn Khanh.

Cảnh bên kia là biệt thự cũ của nhà họ Bùi, khác với căn nhà yên tĩnh của nhà cô, tiếng cười vui vẻ của cả nhà từ rất xa đã có thể nghe thấy.

Bùi Ngôn Khanh đang ngồi trong vườn sau ở lâu một, ánh sáng từ chiếc đèn lồng ng đỏ bên mái hiên cửa chiếu vào khuôn mặt nửa sáng nửa tối của anh.

Thông thường, vì lịch trình bận rộn, hiếm khi dành nhiều thời gian cho video, mà đối với một người cổ hủ như Bùi Ngôn Khanh, nếu có thể gọi điện thoại để nói rõ mọi chuyện, anh sẽ không nghĩ đến việc gọi video.

Vì vậy, có lẽ vì đây là lần đầu tiên, Bùi Ngôn Khanh không thành thạo. Cụ thể anh lại đặt điện thoại gây góc chết, một khuôn mặt rõ ràng là đẹp trong thời đại phồn hoa, nhưng lại quay ở một cái góc khiến người ta khó mà tưởng tượng

Tô Niệm Niệm lặng lẽ zoom to mình lên, thu nhỏ ảnh xuống một khung nhỏ trong góc.

Hai người nói huyền thuyên, nói mấy chuyện rất bình thường, thậm chí có thể nói buổi tối ăn cái gì.

Nhưng trò chuyện được nửa tiếng, máy quay đột nhiên bị quay đi, Tô Niệm Niệm bắt gặp khuôn mặt tươi cười của Lăng Tịnh, "Niệm Niệm! Mẹ rất nhớ con! Nhớ mẹ không?"

Tô Niệm Niệm mỉm cười và gật đầu chân thành, "Con cũng nhớ mẹ."

Cuối cùng, Lăng Tịnh kích động cầm lấy điện thoại, không để ý đến sự kháng cự im lặng của Bùi Ngôn Khanh, cầm điện thoại rời đi, "Nào, nào, nói cho mẹ biết, bữa tối con đã ăn gì?"

Còn Bùi Điềm đang nằm trên sofa chơi xếp hình, nghe thấy tiếng động lập tức bật dậy, "A, là thím à? Con cũng muốn nói chuyện với thím!"

Bùi Ngôn Khanh nhìn bàn tay trống rỗng và im lặng.

Lăng Tịnh và Bùi Điềm kéo Tô Niệm Niệm nói chuyện gần một giờ, Tô Niệm Niệm vui mừng đến mức cô nhảy nhót ở sân sau, như thể không có ai ở đó.

Rất hiếm khi Tô Thiên Trạch ngồi trên ghế sofa xem Gala lễ hội mùa xuân, và nhìn thấy Tô Niệm Niệm đi ngang qua họ, trò chuyện vui vẻ với những người ở phía bên kia của video.

Nhìn theo bóng lưng của cô, Tống Tử cứng đờ người, khó khăn hỏi: "Con bé đang gọi cho ai vậy?"

"Bà cảm thấy thế nào? Còn có thể là ai?" Sắc mặt của Tô Thiên Trạch khó coi.

Tống Tử hiển nhiên là không thể chấp nhận, trên khuôn mặt trang điểm thanh tú của bà hiện lên một tia sương mù, "Lâu như vậy mới về nước, con bé đã gọi tôi là mẹ bao nhiêu lần rồi? Sao lại gọi người ngoài một cách trìu mến như vậy? "

Tô Diễm đang nghịch di động nghe không nổi, đứng dậy liếc nhìn Tống Tử,

"Sao không tự kiểm điểm nhỉ?"

"Hơn nữa, họ sẽ sớm không còn là người ngoài."

Bà cụ đã đi nghỉ ngơi từ rất sớm, hai đứa một trai, một gái cũng lần lượt rời đi, sắc mặt không tốt, cả căn nhà lúc này có vẻ vô cùng vắng vẻ.

Tô Thiên Trạch đốt thuốc và hút từng điếu một, cuối cùng, ông lặng lẽ thở ra một vòng khói dài.

Khi Bùi Ngôn Khanh lấy lại điện thoại, hệ thống nhắc rằng nó sẽ tự động tắt sau 30 giây.

Anh bắt lực nhìn xung quanh tìm bộ sạc, cuối cùng cắm đầu sạc vào trong năm giây cuối cùng.

Lúc này, đồng hồ đã điểm 11:59, người dẫn chương trình Đêm hội mùa xuân đang vô tư đếm ngược trên TV.

Bùi Ngôn Khanh gặp khó khăn khi kết nối lại với đầu bên kia của video.

Cô gái nhỏ cười híp mắt, chìa ra một trái tim lớn cho anh xem, giọng nói lanh lảnh: "Chúc mừng năm mới."

"Chúc mừng năm mới." Bùi Ngôn Khanh bất đắc dĩ cười nói: "Có em, anh rất vui."

Tô Niệm Niệm ôm lấy mặt cô, nhẹ giọng hỏi: "Năm mới có ước gì không?"

"Ừ." Bùi Ngôn Khanh gật đầu, mím môi nói: "Giống như hôm sinh nhật."

Tô Niệm Niệm: "Là cái gì?"

"Sớm để em làm vợ anh."

Cùng lúc đó bên tai truyền đến tiếng đồng hồ điểm năm mới.

Tô Niệm Niệm tròn xoe đôi mắt, mím môi cười, “Em có thể tạm thời cho anh thực hiện chút điều ước đấy.”

Nói xong cô che khuôn mặt đang nóng bừng, nhỏ giọng kêu một tiếng.

“Ông xã?”

Chương 85: Chương 85:

Lời vừa nói ra, hai má Tô Niệm Niệm liền nóng lên, cô khẽ mím môi dưới.

Cô im lặng chờ đợi phản hồi, nhưng camera quay một vòng, liền có tiếng "rầm", tiếng điện thoại rơi xuống đất.

Không biết đầu bên kia xảy ra chuyện gì, hỗn độn như vậy, video cũng nhất thời tối đen, nhìn không thấy gì.

Vài giây sau, điện thoại được nhắc lên, máy quay hướng về phía cầm của Bùi Ngôn Khanh, nghiêng một góc hướng lên trên.

"Anh đang làm gì vậy?" Tô Niệm Niệm cau mày, có chút không nói nên lời.

Tại sao anh phá cảnh vậy!

Bùi Ngôn Khanh nhẹ nhàng xoa chiếc điện thoại bị vỡ màn hình, vẻ mặt không bình tĩnh.

"Vừa rồi em gọi anh là cái gì? Gọi lần nữa xem."

Cô gái trong video trợn tròn mắt, khuôn mặt mảnh khảnh đỏ bừng, cứng ngắt nói: "Anh bảo em gọi là em gọi à."

"Anh xin em đấy."

Tô Niệm Niệm giật giật ống tay áo của cô, né tránh ánh mắt của anh, cắn môi do dự một lúc rồi nói: "Không gọi."

"Được." Bùi Ngôn Khanh cười một tiếng, nửa thật nửa giả nói: "Anh có rất nhiều biện pháp cho em phải gọi."

"Khí phách không nhỏ." Tô Niệm Niệm khinh thường nói: "Anh có thể làm cái gì?"

Bùi Ngôn Khanh mỉm cười, : "Đến lúc đó em sẽ biết."

-

Mùng 5 tết.

Sáng hôm đó Tô Niệm Niệm dậy sớm, khi tỉnh dậy thì thấy tin nhắn của Bùi Ngôn Khanh gửi trước đó, nói rằng anh đã đến sân bay, anh bay chuyến sớm nhất.

Tính thời gian thì khoảng một tiếng nữa anh sẽ đến.

Tô Niệm Niệm lấy một chiếc khăn quàng cổ từ trên giá treo, buộc lại và xuống lầu.

Trời còn rất sớm, Tô Diệm và Tống Tử vẫn chưa thức dậy, nhưng Tô Thiên Trạch, tuân theo tác phong tốt thường ngày, đã ngồi vào bàn ăn sáng.

Hai người gặp nhau, Tô Thiên Trạch buông chiếc đũa trong tay xuống, trầm tư một lát, nói: "Qua đây ăn cơm."

"Con ra ngoài ăn." Tô Niệm Niệm nói, sau đó trực tiếp đi tới cửa phía trên bàn ăn.

Sắc mặt Tô Thiên Trạch hơi cứng đờ, nhưng vẫn là không có gì để nói: "Con đi đón cậu ta sao?"

"Ừ." Tô Niệm Niệm trả lời, nói xong đã mở cửa, bình tĩnh nói: "Con đi đây."

"Đợi đã." Tô Thiên Trạch kêu lên trong tiềm thức.

Tô Niệm Niệm quay lại.

Một lúc sau, ông mới nghẹn ngào nói ra một câu: "Ba kêu tài xế đưa con đến đó."

Tô Niệm Niệm gật đầu, "Được." Trước khi đi, cô lễ phép nói: "Cảm ơn ba."

Tô Thiên Trạch dừng lại động tác, trầm mặc hồi lâu, mới trầm thấp "ừm" một tiếng.

8:30, Tô Niệm Niệm đón Bùi Ngôn Khanh ở sân bay, có người đến người đi, nhưng cô vẫn có ngoại hình nổi bật chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể nhận ra.

Anh mặc một chiếc áo khoác dài màu đen có đệm, đang đẩy một chiếc vali lớn, sau khi nhìn thấy cô, anh liền tăng tốc sải bước lại gần.

Chiếc khăn che gần hết khuôn mặt, bàn tay hơi mát lạnh áp sát vào má cô, cô khẽ lướt qua, sự tiếp xúc mang đến cảm giác ấm áp, rất dễ chịu.

Bùi Ngôn Khanh nhin không được, giơ hai tay lên, cười nhạt nói: "Xoa xoa tay cho anh?"

"Lạnh quá!" Mặc dù cô nói như vậy, nhưng Tô Niệm Niệm vẫn không buông tay, mà đặt lòng bàn tay ấm áp của cô lên mu bàn tay anh, giống như đang cầm một khối ngọc lạnh.

"Anh rất lạnh sao?" Tô Niệm Niệm cau mày liếc áo khoác bông anh đang mặc, "Mặc cũng không ít nhỉ."

Nói xong, lại nhíu mày, trầm ngâm nói: "Có phải là cơ thể yếu không?"

Nghe vậy, Bùi Ngôn Khanh mím môi dưới, ghé sát vào bên tai cô, "Anh yếu hay không, em không biết à?"

"Cút." Tô Niệm Niệm đỏ mặt, nắm lấy tay anh, tức giận nói: "Em không xoa

cho anh."

Cô tức giận xoay người định bỏ đi, Bùi Ngôn Khanh đi được vài bước đã đuổi kịp cô, một tay kéo vali, tay còn lại giữ chặt lấy của Tô Niệm Niệm, đút vào túi áo khoác độn.

Trong túi, hai lòng bàn tay chạm vào nhau, Tô Niệm Niệm cúi đầu không khỏi cong môi.

"Anh ăn cơm chưa?" Tô Niệm Niệm hỏi, còn chưa đợi anh trả lời, cô lại tự nhủ: "Em mời anh đi..."

"À, anh đã ăn suất ăn trên máy bay." Bùi Ngôn Khanh thản nhiên trả lời, nhưng sau khi bắt gặp ánh mắt của Tô Niệm Niệm, anh đã thay đổi lời nói, "Nhưng anh không no."

Tô Niệm Niệm gật đầu, tiếp tục nói nốt nửa câu sau: "Mời anh ăn món nếp siêu ngon."

"Hân hạnh."

Tô Niệm Niệm kéo anh vào trong xe, sau nhiều lượt và thêm nửa giờ xếp hàng chờ đợi, Bùi Ngôn Khanh cuối cùng đã có thể thử món tuyệt đỉnh mà cô nói.

Cô mua liền một lúc năm hộp, là nốt phần còn lại của cháo.

"Cho anh một hộp." Tô Niệm Niệm đẩy một hộp cho anh, cau mày lấy ra một hộp khác, "Cái này miễn cưỡng cho anh em."

Cô đem những hộp còn lại bày ra trước mặt, trên mặt mang theo nụ cười, "Những thứ này đều là của em."

Bùi Ngôn Khanh cười, "Bủn xỉn."

Không tức giận, Tô Niệm Niệm đã không chờ nổi, cô lấy ra một viên bỏ vào miệng, nhai giòn, một dòng nước bắn vào không khí, cô mở to mắt nhìn dầu rơi vào cổ áo của Bùi Ngôn Khanh, lại chảy xuống dưới.

"..."

Tô Niệm Niệm nuốt thức ăn chiên trong miệng xuống, sững sờ vài giây rồi đột nhiên nở nụ cười vô cùng ác ý.

"Phốc ha ha ha ha ha ha ha."

Bùi Ngôn Khanh ngồi cứng đờ một lúc, sau đó lấy khăn giấy, mặt không biểu tình gì ra lau cằm và quần áo, nhưng dù có lau bao nhiêu, vẫn cảm thấy toàn thân có mùi chiên.

Anh cảm thấy đau đầu, "Anh còn phải đến nhà em."

Tô Niệm Niệm vỗ vai anh, "Yên tâm đi nhé, mùi này thơm thật."

Cô dịu dàng an ủi: "Anh cứ coi như dùng nước hoa có mùi chiên thôi, mùi ấm áp làm sao".

Bùi Ngôn Khanh: "..."

Cho đến khi cô ăn xong lên xe, Bùi Ngôn Khanh vẫn không ngừng lấy khăn ướt từ trong túi ra, lau đi lau lại trên mặt và quần áo, dù có lau bao nhiêu anh cũng cảm thấy mùi hôi không thể bay hết.

Nhìn thấy anh như vậy, Tô Niệm Niệm ngồi ở ghế sau cười không kiểm soát được, bị Bùi Ngôn Khanh buộc phải mím môi, cô mới lấy lại được bình tĩnh.

Xe chạy vào cổng Bán Sơn Nguyệt, người đàn ông bên cạnh càng về phía sau càng im lặng, thậm chí còn nắm chặt hai tay bên hông, trông rất nghiêm túc.

"Anh hồi hộp à?"

"Không."

Tô Niệm Niệm thầm cười, siết chặt lòng bàn tay anh, chạm vào cảm thấy một mảng nóng bừng, như thế mà bảo không hồi hộp à.

"Ừm, anh không có hồi hộp." Cô trịnh trọng nhấn mạnh, "Khanh Khanh chúng ta một chút cũng không có hồi hộp."

"Niệm Niệm." Rốt cuộc không nhịn được nữa, Bùi Ngôn Khanh đan ngón tay vào nhau, giọng nói căng thẳng, "Ba mẹ của em có phải là không thích anh không?"

Tô Niệm Niệm từng cho bà nội xem sinh nhật trước của Bùi Ngôn Khanh. Những bức ảnh cô chụp trông giống như một người đẹp gốc ghéech. Mà bà nội lại là người chú trọng nhan sắc điển hình nên gật đầu khen lấy khen để: "Đứa trẻ này trông tuấn tú thật, nhìn là thấy thật thà rồi."

"Thích." Tô Niệm Niệm cười nhéo nhéo gò má trắng nõn lạnh lùng của anh, xoay tròn xoa nắn, "Anh có khuôn mặt này, đủ rồi."

Xe dừng trước biệt thự, Tô Niệm Niệm kéo Bùi Ngôn Khanh xuống xe, "Đi theo em vào."

Bùi Ngôn Khanh dừng một chút, "Đợi đã." Anh quỳ xuống, mở va li, lấy hộp quà và thuốc bổ từ trong đó ra.

Hầu như toàn bộ vali đều chứa đầy những thứ anh mang theo, món đồ nào cũng đắt đỏ.

Đối với anh như vậy còn chưa đủ, anh có chút áy náy nhìn cô, "Lần sau đến thăm, anh sẽ lái xe qua, như vậy có thể mang nhiều đồ hơn."

Tô Niệm Niệm ngăn người, lắc đầu liên tục: "Không cần."

"Số tiền này, có thể tiết kiệm cho em tiêu, không tốt sao?"

"Em muốn gì cũng được." Bùi Ngôn Khanh cầm từng hộp quà lên, nhẹ giọng nói: "Nhưng đây là quy củ, anh không thể để Niệm Niệm chúng ta mất mặt được."

Trong lòng Tô Niệm Niệm nhất thời nóng lên, cô sực sực một cái, nhẹ giọng nói: "Chỉ có anh mới có thể dỗ được em."

Nói xong, cô bước lên phía trước, đang định mở cổng sắt thì phía sau đột nhiên có tiếng chó sủa, Tô Niệm Niệm quay lại thì phát hiện đó là một con husky do hàng xóm nuôi.

Con husky phần khích đánh hơi xung quanh, cuối cùng sủa Bùi Ngôn Khanh như thể nó đã tìm thấy thức ăn, háo hức vồ lấy anh.

Tô Niệm Niệm tràn đầy nghi ngờ, mặc dù con husky này rất ngu ngốc, nhưng nó không ngu ngốc như hôm nay.

Cho đến khi cô nhìn thấy con husky đang hướng về phía chân của Bùi Ngôn Khanh, người xung quanh và trèo lên quần áo, như thể đang tìm kiếm thứ gì đó.

Tuy nhiên, Bùi Ngôn Khanh có quá nhiều đồ trong tay, thậm chí không thể di chuyển.

Một giây tiếp theo, con husky trực tiếp nhảy lên người Bùi Ngôn Khanh, cánh cửa sắt vốn bị che khuất bị sức của nó hất tung ra, Bùi Ngôn Khanh ngã xuống đất, con chó liếm cằm.

Tô Diệm vừa đi xuống cầu thang, anh đã nghe thấy tiếng chó sủa ngoài cửa, còn đang thắc mắc bên ngoài đang xảy ra chuyện gì thì khi mở cửa ra, cô đã thấy con chó ở nhà đối diện đang chảy nước miếng vào người Bùi Ngôn Khanh.

Còn em gái anh, lo lắng kéo dây xích chó, nhưng rất lâu không kéo được.

“Phì ha ha ha ha ha.” Tô Diệm cười ha hả, vừa cười vừa bước lên phía trước, kéo chó đi, đuổi ra khỏi cửa.

Trong sân có quá nhiều biến động, rất nhanh đã thu hút sự chú ý của những người khác.

Khi Bùi Ngôn Khanh từ từ đứng dậy, anh ngược mắt lên và nhìn thấy ba người đang đứng trước cửa gỗ.

Bà nội Tô, Tô Thiên Trạch và Tống Tử, những người rõ ràng chưa bao giờ nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, cùng nhau sững sờ tại chỗ.

Bùi Ngôn Khanh: "..."

Anh giả vờ bình tĩnh và lau nước bọt trên mặt, không nhếch môi chào họ.

Bà nội Tô là người phản ứng đầu tiên, vội vàng chạy tới, “Là Tiểu Bùi sao?” Bà vỗ tay, “Đứa trẻ lương thiện này thật xui xẻo.”

"Ngày mai, ngày mai bà sẽ đến ban quản lý để phàn nàn về con chó của hàng xóm!"

Bùi Ngôn Khanh: "...Cảm ơn bà."

Cách gặp gỡ như vậy thực sự là điều mà không ai nghĩ đến. Dù muốn liệm tại chỗ nhưng Tô Niệm Niệm cảm thấy trong họa có phúc.

Dù sao cuối cùng cũng mở rộng đề tài rồi, phải không?

Nhưng Bùi Ngôn Khanh hiển nhiên không nghĩ như vậy.

Tô Niệm Niệm cảm thấy rằng dường như anh mắc chứng tự kỷ.

Cô đưa Bùi Ngôn Khanh vào phòng ngủ tắm rửa, nhìn anh đi ra, sau đó lơ

đang lấy khăn tắm lau tóc cho anh.

Tô Niệm Niệm nuốt nước miếng, đứng dậy, ôm lấy mặt anh, nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy?"

"Sau này." Bùi Ngôn Khanh nhấn mạnh từng chữ, "Đừng nép chiên trước mặt anh."

"Phì." Anh vừa nói xong, Tô Niệm Niệm lại cười, "Không ngờ anh lại xui xẻo như vậy."

Cô vừa nói vừa ghé sát vào lòng anh, "Anh nghĩ đi, đây cũng là chuyện tốt, ít nhất bọn họ không khách sáo như vậy."

Bùi Ngôn Khanh vòng tay qua eo cô, vùi đầu vào cổ cô, nghẹn ngào nói: "Nhưng nó đã làm mất hình tượng của anh."

"Hình ảnh hiện tại rất tốt." Tô Niệm Niệm cười nói: "Bà nội em hiếm khi thấy anh thật thà như vậy."

Lông mày Bùi Ngôn Khanh giật giật, anh không giấu giếm hỏi: "Thật sao? Người đàn ông thật thà?"

Tô Niệm Niệm đang muốn cười thành tiếng, cô nhướn mày, "Không phải sao?"

Anh nhân cơ hội đề Tô Niệm Niệm xuống giường, nghiêng người về phía cô, dùng tay vuốt ve bắp chân của cô, tùy tiện búng cô vài cái, khiến hô hấp của Tô Niệm Niệm bị rối loạn.

Tô Niệm Niệm không kiên nhẫn nhìn đi chỗ khác, vành tai bị người đàn ông cắn, thanh âm trầm thấp, "Người thành thật, dám ở trong nhà em đối xử với em như vậy sao?"

"Đừng đừng..."

Bùi Ngôn Khanh cười và thì thầm vào tai cô: "Nếu em gọi anh là chồng, anh sẽ để em đi."

Chương 86: Chương 86:

"Không kêu." Tô Niệm Niệm đỏ mặt "Không kêu."

Lời vừa nói ra, liền bị người đàn ông chút khách khí đè lên giường, trên người còn có hơi nước, từng giọt nước nhỏ xuống ngọn tóc, còn mang theo mùi dầu gội đầu của cô.

Bùi Ngôn Khanh nghiêng người cô, nhìn xung quanh rồi đáp xuống ga giường màu hồng nhạt, cười nói: "Đây là phòng của Niệm Niệm chúng ta sao?"

"Nếu không thì sao Tô Niệm Niệm vươn ngón tay chọc chọc lồng ngực của anh, nhẹ giọng nói: "Em từ nhỏ đã lớn lên ở nơi này."

"Anh không cảm thấy tội lỗi khi giở trò đồi bại với em ở đây sao?"

"Không thấy vậy." Bùi Ngôn Khanh cười cười, chậm rãi hôn lên vành tai của cô, ánh mắt tùy ý liếc nhìn khung ảnh trên tủ đầu giường, cô gái trên đó ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, mặc váy trắng khiêu vũ. Cô khẽ cúi đầu về phía khán giả, chiếc cổ thiên nga thon thả, trắng ngần.

Bùi Ngôn Khanh hơi dừng lại.

Tô Niệm Niệm chú ý đến ánh mắt của anh, và phàn nàn: "Anh nên thức tỉnh, phải không?"

Một giây kế tiếp, người đàn ông lại cúi đầu, đôi mắt hoa đào lấp lánh, cơ hồ thở không ra hơi nói: "Làm sao bây giờ?"

"Anh nghĩ nó thú vị hơn."

Tô Niệm Niệm trợn to hai mắt, không thể tin vào tai mình, đôi môi đỏ mọng hơi hé mở, bị anh dễ dàng hôn lên, vừa định cạy cửa, đột nhiên có tiếng gõ cửa.

"Hừm..." Cô chớp chớp mắt với Bùi Ngôn Khanh, nhưng cô không thấy anh đang cố gắng kiểm chế động tác của mình.

Là giọng của bà ngoại, bà Tô từ ngoài cửa kêu vọng vào: "Tiểu Bùi, tắm xong chưa? Ở nhà chúng ta nấu trôi nước, xuống ăn chút đi."

Một lúc sau không thấy phản hồi, bà Tô lại hét lên: "Niệm Niệm, con có ở trong đó không? Tiểu Bùi có nghe thấy tiếng bà nói không?"

Bà nội Tô lại gõ cửa ba lần nữa, "Không có người sao? Bà đi vào đây."

Tô Niệm Niệm hoảng sợ, vội vàng đẩy Bùi Ngôn Khanh ra, thở hổn hển nói với cửa: "Bà nội, con nghe thấy rồi!"

"Anh ấy còn đang tắm, chờ anh ấy đi ra, con kêu anh ấy xuống ăn cơm."

"Ồ." Bà nội Tô đáp: "Con nói với Tiểu Bùi, nếu con cần gì cứ nói, không sao cả."

Nói xong, bà còn nói thêm đầy vẻ xót xa: "Dù sao cậu bé lương thiện này lần đầu tiên đến nhà chúng ta lại bị chó cắn, bà vẫn thấy tội nghiệp cho cậu ấy."

Cảm nhận được sự bất lực đột ngột của Bùi Ngôn Khanh, Tô Niệm Niệm cố nén một nụ cười và nói vọng ra cửa: "Không sao đâu bà, anh ấy không để tâm đến những thứ này."

Nghe thấy tiếng bước chân của bà nội, Tô Niệm Niệm nhìn về phía Bùi Ngôn Khanh, "Sấy khô tóc, giữ gìn hình tượng rồi đi xuống."

"Em sấy cho anh?"

Tô Niệm Niệm uể oải ngồi thẳng dậy, đi lấy máy sấy tóc, lấy xong khế lắm bả: "Chiều riết quen."

Những ngón tay trắng nõn luồn qua mái tóc đen nhánh, Tô Niệm Niệm nhẹ nhàng xoa mái tóc mềm mại của anh, có chút kinh ngạc nói: "Em phát hiện tóc của anh khá nhiều."

Vừa nói, cô vừa nhắc đỉnh tóc lên, chọc ngoáy rồi xoay một vòng, "Này, chỗ này anh hơi hói." Tô Niệm Niệm nuốt nước bọt, do dự một chút rồi nói: "Anh sắp bị hói rồi. Hói tuổi trung niên, phải không?"

Bùi Ngôn Khanh: "... " Anh không nói gì, chọn bỏ qua chủ đề này.

Nhưng cô gái nhỏ hiển nhiên không tha thứ, cô lắm bả nói: "Ngày thường anh làm việc không đều nghỉ ngơi, áp lực rất lớn, trung niên khả năng bị hói đầu rất cao, sao không nghĩ tới cấy tóc đi, lỗ như thật sự trọc đầu, sau này chúng ta cùng nhau đi ra ngoài thật không thích hợp."

Bùi Ngôn Khanh: "Gia đình anh không có gien này."

"Lỡ như thì sao?" Tô Niệm Niệm nói, "Có liên quan đến chuyện sau này nữa."

Bùi Ngôn Khanh mím môi, đột nhiên cười rất nhẹ, "Lần đó anh giúp em tắm."

Tô Niệm Niệm run lên, sau đó nghe thấy anh mặt không biến sắc, nói: "Anh chải đầu cho em, rụng ra một đồng tóc."

Anh thậm chí còn miêu ta bằng tay, "Có lẽ nhiều như vậy."

Tô Niệm Niệm: "... "

Cô không nhịn được véo mặt anh, hung ác nói: "Câm miệng!!!"

“Về mặt di truyền, việc mẹ bị hói có ảnh hưởng đến con cái hay không còn nhiều hơn chút nữa đó.” Bùi Ngôn Khanh chậm rãi nói, “Anh có chút lo lắng cho đứa con sau này của chúng ta.”

Tô Niệm Niệm tắt máy sấy tóc, hướng lỗ thoát khí vào thái dương và đe dọa anh như một khẩu súng: “Với thái độ này, anh còn muốn sinh con không?”

Bùi Ngôn Khanh: "..."

Hai người loay hoay một lúc lâu, cửa lại bị gõ, lần này là Tô Diệm, anh sốt ruột nói: “Tô nha đầu, anh đang suy nghĩ không biết anh ấy tính tằm cho hết nước nhà mình luôn hả.”

Tô Niệm Niệm cao giọng, “Chúng em đến đây! Đừng vội!”

Khi thực sự đi xuống cầu thang để đối mặt với đám đông, Bùi Ngôn Khanh đã thoát khỏi chứng tự kỷ và trở lại phong cách bking của mình.

So với Tô Thiên Trạch thì Tống Tử người lần đầu tiên tiếp xúc với anh, bà nói nhiều hơn.

Tống Tử ngồi xuống, thỉnh thoảng nhấp một ngụm trà, “Trước khi con tới, dì cũng đã nghe một ít về con.”

Bùi Ngôn Khanh khẽ gật đầu.

"Con rất xuất sắc, nhưng Niệm Niệm chúng ta tuổi còn nhỏ, con bé còn đang học khiêu vũ, mấy năm này là thời kì hoàng kim." Tống Tử vuốt ve chén trà, nhàn nhạt nói: "Kết hôn khác với yêu, công việc con bận rộn. Ngoài ra, Niệm Niệm còn phải học ở trường, kết hôn có thể giết chết rất nhiều nhiệt huyết, mà sau này còn không tránh khỏi chuyện kì kèo việc sinh con nữa."

"Dì không có gì phản đối việc hai đứa ở bên nhau, nhưng tốt hơn hết là đừng kết hôn quá sớm."

Nói xong, phòng khách yên tĩnh.

Mặc dù lời nó này không mấy dễ chịu, nhưng nó thực sự không thể phủ nhận.

Tô Niệm Niệm mím môi, vô thức muốn giải thích, nhưng Bùi Ngôn Khanh lại nắm tay cô, anh khẽ lắc đầu với cô.

"Dì." Bùi Ngôn Khanh nhẹ nhàng nói, "Con hiểu lo lắng của dì, nhưng con có thể đảm bảo với dì, sau khi tụi con kết hôn, con và gia đình sẽ không can thiệp vào bất kỳ quyết định nào của cô ấy."

"Nguyên nhân ban đầu con muốn kết hôn chính là muốn dành nhiều thời gian hơn cho Niệm Niệm." Anh dừng lại, giọng nói có chút ghen, "Nếu vì con mà cô ấy cảm thấy mối quan hệ này khó tồn tại, con sẽ hoàn toàn tôn trọng sự lựa chọn của cô ấy."

Tổng Tử nhìn thẳng vào đôi mắt đen cực kỳ nghiêm túc của người đàn ông, nhất thời sững sốt một chút, không nói nên lời.

"Vậy nên con xin bà, chú dì cho con một cơ hội."

-

Bùi Ngôn Khanh phải đi làm vào mùng bảy, nên anh đã đặt chuyến bay về nước vào mùng 6.

Vào đêm mùng năm, anh ở lại qua đêm trong căn phòng bên cạnh Tô Diệm.

Còn Tô Niệm Niệm thì vẫn đang suy nghĩ về những lời của Bùi Ngôn Khanh nói lúc trưa, nằm trên giường tầng ba không ngủ được.

Mười một giờ, khi cả nhà đã tắt đèn, cô vò đầu bứt tóc lên xuống lầu.

Bởi vì Tô Diệm là một con cú đêm, cô sợ bị anh nghe thấy, vì vậy Tô Niệm Niệm bước chân cực kỳ nhẹ nhàng, khi cô đến cửa phòng, cô đã gửi một tin

nhấn cho Bùi Ngôn Khanh.

【 Em ở ngoài cửa. 】

Tô Niệm Niệm vuốt điện thoại chờ đợi, đầu tựa vào cửa lắng nghe động tĩnh.

Kết quả là ngay sau đó, cửa vừa mở ra, cả đầu cô chui vào trong, trực tiếp bị người đàn ông nhắc bổng lên như một đứa trẻ.

Cô suyt chút nữa kêu lên, một ngón tay của anh đặt ở bên môi cô, Bùi Ngôn Khanh cười nhìn cô: "Suyt."

Mọi chuyện diễn ra một cách im ắng, Bùi Ngôn Khanh bế cô lên lầu, vào phòng rồi đặt cô lên giường.

"Anh làm gì ở đây?" Tô Niệm Niệm nghi ngờ hỏi, cô chỉ muốn ở bên anh.

"Dưới lầu không tiện lắm."

"Có gì không tiện?"

Bùi Ngôn Khanh trực tiếp đẩy cô vào đầu giường, cúi đầu, cười nhạt nói: "Anh sợ Tô Diệm nghe được tiếng động."

Hai gò má của Tô Niệm Niệm trong nháy mắt đỏ bừng, cô cúi đầu không nói gì, giống như đang đồng ý.

Hô hấp của Bùi Ngôn Khanh có chút hỗn loạn, nhưng anh vẫn không nhúc nhích, dùng ánh mắt dò hỏi nhìn cô.

Tô Niệm Niệm vòng tay qua cổ anh, đang định dựa vào người anh, trong đầu chợt lóe lên một tia cảm hứng, sau đó cô cắn môi, ngấp ngừng nói: "Vẫn không được."

Bùi Ngôn Khanh dừng lại, nhìn cô một lúc, cuối cùng cũng hiểu ra điều gì

đó, anh sụp mắt xuống, có chút bực bội: "Anh quên mất một chuyện."

Trong phòng yên tĩnh trong chốc lát, Bùi Ngôn Khanh đột nhiên đứng thẳng người, "Ta đi tắm."

Tô Niệm Niệm sụp mi, mím môi và nhỏ giọng ừm một tiếng.

Khi Bùi Ngôn Khanh trở lại, trên người cô vẫn còn hơi ẩm lạnh.

Tô Niệm Niệm thuận thế, ngoan ngoãn chui vào trong ngực anh, sờ sờ ngón tay anh, nhất thời giật mình nói: "Lạnh quá."

"Vẫn ổn." Giọng nói của Bùi Ngôn Khanh còn có chút khàn khàn, đầu ngón tay anh nhẹ nhàng lướt qua đỉnh đầu Tô Niệm Niệm, vén tóc cô ra sau tai.

Hai người lặng lẽ ôm nhau, Tô Niệm Niệm là người phá vỡ sự im lặng trước.

"Những lời anh nói với mẹ em hôm nay em rất cảm động." Tô Niệm Niệm vùi đầu vào ngực anh, lông mày dường như ướt đẫm, "Cám ơn anh đã tôn trọng em, sẵn sàng thỏa hiệp vì em."

Bùi Ngôn Khanh nhẹ nhàng hôn lên tóc cô, cười nói: "Đây là việc mà một người chồng nên làm."

"Sao mà anh cứ dăm ba câu lại chèn câu này vào để chiếm hời nhỉ?" Tô Niệm Niệm nghe xong, giận dữ nhìn anh.

Bùi Ngôn Khanh khẽ vuốt môi cô, vô cùng hứng thú: "Đây là chiếm hời sao?"

Anh gằn từng chữ, như nhấn mạnh: "Em mới là người đã ăn sạch sẽ anh rồi."

Tô Niệm Niệm: "..."

"Lẽ, lẽ nào anh không có" Tô Niệm Niệm dừng lại, không thể nói tiếp bốn chữ kia mà mặt không biến sắc được.

Bùi Ngôn Khanh cố nén một nụ cười và nghiêm túc nói: "Cho nên anh chưa bao giờ để mọi người phải chịu thiệt thòi."

Tô Niệm Niệm: "... " Thực sự là lưu manh thành tinh rồi.

Tô Niệm Niệm gổi lên cánh tay anh, cô ngáp một cái, phả hơi thở ấm áp lên cổ anh: "Đêm nay anh không ngủ sao?"

Động tác vuốt ve mái tóc dài của Bùi Ngôn Khanh hơi dừng lại, cơ bắp trên người cô cứng đờ vì động tác ngày càng thân mật.

Anh bình tĩnh quay đầu cô gái nhỏ đi, cố gắng cách xa một chút, nhưng Tô Niệm Niệm dường như đang buồn ngủ, toàn bộ cơ thể cô dính lấy anh như một con bạch tuộc.

Hô hấp của Bùi Ngôn Khanh bình tĩnh nhưng có chút hỗn loạn, anh nhìn thẳng về phía trước, nhẹ nhàng trả lời: "Anh không dám ngủ ở đây, đợi em ngủ anh sẽ xuống."

"Hừ." Tô Niệm Niệm nhếch khóe môi, "Sợ hả?"

Nhìn thấy dáng vẻ tự tin của cô, Bùi Ngôn Khanh cười lạnh một tiếng, bẻ xương ngón tay, không chút khách khí gõ vào trán cô một cái, "Em chờ đó."

Tô Niệm Niệm bắt chước giọng điệu ác độc của Tô Diễm, "Em sợ quá cơ đấy."

Bùi Ngôn Khanh: "... "

Thấy cô gái nhỏ sắp ngủ say, Bùi Ngôn Khanh nhẹ nhàng vén chăn lên, đang định xuống giường rời đi thì cổ tay đã bị một cổ tay trắng nõn giữ lại.

Mặc dù buồn ngủ, nhưng Tô Niệm Niệm vẫn nhất quyết yêu cầu kết quả.

"Em có một câu hỏi, phải thành thật trả lời em."

"Hửm?"

Tô Niệm Niệm nghịch tay anh, do dự hỏi: "Anh muốn kết hôn, có phải vì muốn sinh con sớm không?"

"Dù sao lúc đó ông ngoại ép anh kết hôn, nhất định là vì nguyên nhân này."

Bùi Ngôn Khanh hơi dừng lại, anh nâng mặt Tô Niệm Niệm lên, trầm giọng hỏi: "Ai nói với em?"

"Không ai cả." Tô Niệm Niệm nghiêm túc lắc đầu, cô nói: "Đoán đại thôi, có thể đoán được mà?"

"Đừng sợ." Bùi Ngôn Khanh giữ đầu cô, nghiêm túc nói: "Đây là cơ thể của em, muốn có con hay không, muốn có bao nhiêu con đều do em quyết định."

Tô Niệm Niệm im lặng một lúc, với vẻ mặt bối rối, "Nhưng, mấy năm gần em không thể được, còn sau đó tuổi anh cao, có phải ... sẽ không sinh được không?"

Nói xong, giọng của cô càng lúc càng nhỏ, nhỏ đến mức cô khó có thể nghe thấy.

Bởi vì cô cảm thấy phía trên đầu mình một sự nguy hiểm không thể giải thích được.

Sắc mặt của Bùi Ngôn Khanh tối sầm, anh hừ một tiếng: "Em suy nghĩ nhiều quá rồi."

Anh ấn đầu cô, nhìn cô, cười như không cười nói: "Em muốn sinh một đội

bóng, còn được.”

Tô Niệm Niệm: "..."

Cô không có sở thích như vậy.

Chương 87: Chương 87:

Khi thời tiết ấm lên, lớp tuyết nhẹ cuối cùng ở Thành phố A tan chảy hoàn toàn, và những mầm xanh lặng lẽ xuất hiện trên mặt đất.

Thời gian kéo đến đầu tháng ba.

Tô Niệm Niệm mới bắt đầu nhập học được một tuần, lúc này chỉ còn hai tuần nữa là đến vòng chung kết quốc tế.

Gần như ngày nào mở mắt ra, cô cũng phải đối mặt với những buổi huấn luyện ma quỷ "một chọi một" của Trì Quân.

Đến cuối học kỳ này, tai cô được yên tĩnh rất nhiều, Thư Cần và Lý Thành Tinh đồng thời nghỉ học, về cơ bản tương đương với việc hạ cấp.

Nếu không có gì ngạc nhiên, thì họ sẽ không gặp được nhau.

Đêm trước khi lên đường tới London, Bùi Ngôn Khanh đưa Tô Niệm Niệm về nhà và giúp cô đóng gói hành lý.

Tô Niệm Niệm ngồi đung đưa chân trên giường, cô đã thu dọn xong đồ đạc, nhìn Bùi Ngôn Khanh, giống như một bà cụ, thỉnh thoảng nhét một chiếc áo khoác dày vào, và với vẻ mặt nghiêm túc, đặt vài chiếc quần dài trên.

“Cái quần này em không mặc!” Cô phản đối kịch liệt, “Ở nhà em mặc cái quần này!”

“Ngoan.” Bùi Ngôn Khanh vẫn nhìn chằm chằm tú quần áo của mình, nhét mấy đôi tất dày vào, “Sáng và chiều chênh lệch nhiệt độ rất lớn, rất dễ bị

cảm lạnh.”

“Khi còn trẻ không chú ý, khi về già rất dễ mắc các bệnh về xương khớp đấy.”

Cuối cùng, Tô Niệm Niệm nhìn anh lấy ra một chiếc áo khoác lông vũ từ đáy hộp bỏ vào trong, cô không nhịn được nữa, "Cái này nhất định không được! Trông như một con gấu ngu ngốc."

“Lúc đó mua xong ra khỏi cửa hàng là em thấy hối hận rồi.”

Bùi Ngôn Khanh cụp mắt xuống, đầu ngón tay mảnh khảnh đặt trên lớp bông dày của áo khoác lông vũ, không chút do dự dứt khoát đóng vali lại, "Cầm theo."

Tô Niệm Niệm tức giận phồng má, "Em đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, em không muốn có người đàn ông như mẹ hiền."

“?” Bùi Ngôn Khanh cau mày nhìn cô.

“Không có gì.” Không ngờ anh không hiểu, Tô Niệm Niệm cúi đầu nghịch ngón tay, nhưng đang suy nghĩ dù có mang hay không, Bùi Ngôn Khanh cũng không biết.

Cuối cùng, như là nhìn thấu tâm tư của cô, Bùi Ngôn Khanh đột nhiên nhẹ giọng nói: "Anh xin nghỉ mấy ngày, cùng em đi London."

“Cái gì?!” Tô Niệm Niệm đột nhiên ngẩng mặt hỏi: “Anh đi làm gì?”

Bị anh nhìn chằm chằm, làm sao cô có thể gặp được nam thần Lalisi!

“Không.” Cô dứt khoát nói: “Em không thể để anh xin nghỉ hết lần này đến lần khác vì em được. Thời gian của anh rất quý giá, anh nên để dành nó cho những việc hữu ích hơn.”

“Em không cần lo lắng.” Bùi Ngôn Khanh giúp cô kéo chiếc vali lớn, nhẹ giọng nói: “Công việc anh đã sắp xếp xong xuôi rồi.”

Vừa nói, anh vừa lấy một chiếc vali nhỏ khác từ bên cạnh, Tô Niệm Niệm kinh ngạc nhìn anh bỏ vào đó một hộp thuốc, theo sau là miếng đệm cổ tay, miếng đệm đầu gối và thậm chí cả áo ủ ấm cho trẻ sơ sinh.

"Nhưng..." Tô Niệm Niệm còn muốn phản bác vài câu, nhưng cuối cùng lời nói đó đều im bật dưới cái nhìn nghiêm nghị của Bùi Ngôn Khanh.

“Ngày mai anh cùng chuyến bay với em.” Bùi Ngôn Khanh liếc nhìn đồng hồ và bắt đầu thúc giục Tô Niệm Niệm, “Em ngủ sớm đi, sáng mai anh gọi em.”

Bởi vì là ngày làm việc, Tô Niệm không có trở lại, cho nên tối hôm đó Bùi Ngôn Khanh ở lại đây một cách đường đường chính chính, thậm chí còn ôm Tô Niệm Niệm đi ngủ.

Tô Niệm Niệm không thể ngủ được, cô đang suy nghĩ về cuộc thi trong vài ngày tới, đầu óc cô rối bời.

Trong đêm tối, cô chạm nhẹ nốt ruồi trên chóp mũi Bùi Ngôn Khanh, vốn dĩ chỉ sờ, nhưng thấy hàng mi mảnh của người đàn ông động đậy, liền mở mắt ra.

“Sao vậy?” Anh vươn tay vuốt gáy cô gái nhỏ.

Tô Niệm Niệm ôm chặt eo anh, vùi đầu vào ngực anh, nhẹ nhàng nói: "D* vọng của con người dường như là vô tận."

"Ban đầu, em nghĩ rằng sẽ thật tuyệt nếu có thể thăng hạng từ cuộc thi quốc gia, nhưng bây giờ, em muốn giành được huy chương."

"Cho nên em cảm thấy trong lòng có chút bất an."

Lông mi Bùi Ngôn Khanh khẽ động, bàn tay ấm áp nhéo nhẹ gáy cô, một

lúc sau mới trầm giọng nói: "Điều này chứng tỏ chúng ta càng ngày càng tốt, cho nên chúng ta sẽ có cách nhìn khác."

"Lỡ như..." Giọng nói của Tô Niệm Niệm có chút không xác định, "Em chỉ là suy nghĩ hảo huyền thôi."

"Không." Giọng nói của Bùi Ngôn Khanh kiên quyết, mang theo một tia kiêu ngạo, "Niệm Niệm chúng ta có tư cách được suy nghĩ hảo huyền."

Hành trình cho cuộc thi này là bốn ngày.

Cuộc thi cụ thể được chia thành nhóm người lớn và nhóm trẻ em, đồng thời cũng được chia thành đôi và đơn.

Nói chính xác, lịch trình của Tô Niệm Niệm chỉ có một ngày.

Chuyến bay kéo dài mười tiếng, đến London thì đã là buổi tối.

Thành phố A đã dần ấm lên nên Tô Niệm Niệm chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng.

Nhưng khi xuống máy bay, cô run lên vì lạnh, không vì lý do gì khác, ở London về đêm quá lạnh.

Cho đến khi có người dùng một chiếc áo khoác lông vũ lớn từ phía sau lồng ngực vào người cô, "Mặc vào."

Nhìn lại, cuối cùng cô cũng hiểu tại sao Bùi Ngôn Khanh lại khoác tay chiếc áo khoác công kênh này đi theo.

Bùi Ngôn Khanh dẫn cô đến lối ra, Tô Niệm Niệm theo bản năng đi theo anh, đột nhiên nhớ ra, "Chờ đã, em còn phải đợi cô giáo Trì và những người khác."

Cô đến đây cùng với đoàn đội trường múa A, cùng với Trì Quân, người quay

phim, chuyên gia trang điểm, v.v.

So với họ, thái độ của Bùi Ngôn Khanh rất tự nhiên như thể anh đưa cô đi du lịch.

"Anh đã nói với cô Trì là anh sẽ đưa em đến khách sạn."

Tô Niệm Niệm im lặng, đi theo Bùi Ngôn Khanh vài bước và lẩm bẩm: "Tại sao em có cảm giác rằng anh muốn làm ba em hơn nhỉ?"

Bùi Ngôn Khanh dừng lại, sau đó quay sang cười nửa miệng nhìn cô, "Anh không thể làm ba của em."

"Cứ coi anh như ba của con em đi, gần như vậy."

Tô Niệm Niệm: "..."

Cái tên lưu manh này.

Bùi Ngôn Khanh đưa cô lên xe, xét tư thế thì những người đến đón đều quen biết nhau, đều từng người một xưng hô, tam thiếu gia.

Sau khi xuống xe, Tô Niệm Niệm chọc chọc anh, "Sao chỗ nào cũng có thành trì vậy? Đi bộ bking."

Bùi Ngôn Khanh suy nghĩ một lúc, sau đó bình tĩnh nói: "Đại khái là một đứa trẻ tốt đấy."

"..."

Khách sạn của bọn họ là do trường múa A đã đặt trước, điều kiện cũng không tệ, để phối hợp với lịch trình, Bùi Ngôn Khanh không thay đổi nữa, thậm chí còn đặt phòng cho mình để tránh nói ra nói vào.

"Đạo đức giả." Tô Niệm Niệm không khỏi đảo mắt khi nhìn Bùi Ngôn Khanh đang vui vẻ theo cô vào phòng.

Bùi Ngôn Khanh bình tĩnh tiếp nhận nó, "Mặt mũi cũng rất quan trọng."

"Ít nhất, đây là sự tôn trọng dành cho Niệm Niệm của chúng ta."

Tô Niệm Niệm khoanh tay và cười vì sự không nhất quán của anh, cô tức giận nói: "Tôn trọng? Trên giường anh tôn trọng ý kiến của em khi nào?"

"Đó là chuyện khác." Bùi Ngôn Khanh không đỏ mặt nói.

Tô Niệm Niệm phớt lờ anh, chỉ lấy điện thoại di động ra và bắt đầu xem video của cuộc thi năm trước.

Vốn dĩ Lalisi cũng là người dự thi, cô xem đi xem lại đoạn cut của anh ấy, trên mặt hưng phấn đỏ bừng, "Cái này, cái này thật là lợi hại aa!"

Cuối cùng, cô vẫn vui vẻ run chân, che mặt và hét lên.

Khi Bùi Ngôn Khanh từ phòng tắm đi ra, anh nhìn thấy cô gái nhỏ đang cầm điện thoại di động cắn đầu ngón tay trắng nõn của mình, trên mặt lộ ra nụ cười nhếch mép.

Anh tiến lên, gõ nhẹ lên trán cô, ôn tồn nói: "Em đi tắm đi."

"Ừ." Tô Niệm Niệm cũng không thèm ngước mắt lên, thản nhiên nói: "Lát nữa đi."

"Ngay bây giờ." Giọng điệu của Bùi Ngôn Khanh trở nên nghiêm túc hơn một chút.

"Ồ." Tô Niệm Niệm hưng phấn đập giường, "Xem mãi không chán động tác này!"

"Tô Niệm Niệm." Bùi Ngôn Khanh tức giận đến mức trán giật giật, xem video có thể kích động như vậy, khi nhìn thấy người thật thì cỡ nào nữa?

Anh chua ngoa uy hiếp: "Xem nữa là anh bế em đi tắm đấy."

Tô Niệm Niệm lập tức ngừng cười và phàn nàn: "Anh thật dài dòng."

Bùi Ngôn Khanh mím môi, vừa định ôm cô lên, Tô Niệm Niệm vội vàng van xin: "Được rồi, em đi ngay!"

Nhìn thấy bóng lưng của cô gái nhỏ đột nhiên chạy vào phòng tắm, Bùi Ngôn Khanh xoa giũa lông mày của anh, và liếc nhìn video mà cô chưa xem xong.

Bởi vì trong tiềm thức coi người này là tình địch vô hình, lại vì cao ngạo khó hiểu, Bùi Ngôn Khanh chưa bao giờ chủ động tìm hiểu "hoàng tử" này.

Nhưng lần này, ngoài ý muốn, anh cầm điện thoại lên, bấm vào video, xem xong video với vẻ mặt thất thần.

Vài phút sau, Bùi Ngôn Khanh trực tiếp bấm ra.

Lalisi này thực sự khá đẹp, nhưng anh ấy cảm thấy rằng anh ấy không tốt bằng mình. Lần đầu tiên trong đời, Bùi Ngôn Khanh bắt đầu so sánh ngoại hình của mình với người khác.

Một lúc sau, anh mới ý thức được mình đang nghĩ gì, chợt giật mình, trên mặt có chút khó xử.

Bùi Ngôn Khanh khó chịu đóng trang video lại, màn hình điện thoại di động của Tô Niệm Niệm trở lại hình nền, trên đó là bức ảnh cô chụp vào ngày sinh nhật của anh.

Nó khiến anh cảm thấy thoải mái hơn một cách khó hiểu.

Một lúc sau, cửa phòng tắm mở ra, Tô Niệm Niệm đi ra lau tóc, đưa máy sấy tóc cho Bùi Ngôn Khanh, nhẹ giọng nói: "Anh sấy cho em."

Cô ngồi trên chiếc ghế sofa nhỏ, Bùi Ngôn Khanh ngồi ở trên ghế cao, nhìn cô gái nhỏ mở điện thoại trước mặt, nhìn màn hình đã thoát ra giao diện hình chính, giật mình nói: "Anh xem điện thoại của em rồi à?"

Ừ." Bùi Ngôn Khanh mặt không đổi sắc nói: "Anh không cẩn thận đụng vào nên bị thoát ra."

Tô Niệm Niệm khẽ hừ một tiếng, "Thật sao? Anh không phải cố ý chứ?"

Bùi Ngôn Khanh không nói gì nữa.

Tô Niệm Niệm chỉ thuận miệng hỏi, đang định tìm mấy đoạn phim ngắn để xem, thì người đàn ông bình tĩnh hỏi: "Trông anh có đẹp không?"

"Đẹp mà." Tô Niệm Niệm không cần suy nghĩ trả lời.

Những ngón tay trắng nõn luồn qua mái tóc đen dài, tiếng gió nhẹ nhàng phả vào tai, giọng nói của chàng trai dịu dàng và quyến rũ, "Anh đẹp nhất sao?"

Tô Niệm Niệm đang đọc một câu chuyện cười, khi cô nghe thấy vậy, cô gạt đầu theo bản năng.

Nụ cười trên môi Bùi Ngôn Khanh trở nên rõ ràng hơn, giữa lông mày và ánh mắt của anh hiện lên một vẻ tự mãn.

"Đợi đã." Tô Niệm Niệm đột nhiên tỉnh táo lại, "Chuyện này còn phải tranh luận."

"Hả?" Nụ cười đông cứng lại.

"Còn tùy tình huống." Tô Niệm Niệm thuyết phục nói: "Bình thường, anh đẹp nhất."

"Nhưng khi nhảy, Lalisi trông đẹp hơn."

Bùi Ngôn Khanh tắt máy sấy tóc, lông mày và đôi mắt của cô trở nên thờ ơ, "Anh cho em một cơ hội nữa."

Tô Niệm Niệm nhìn anh, chớp mắt, và cuối cùng thỏa hiệp, "Anh đẹp nhất."

Bùi Ngôn Khanh lấy điện thoại di động ra và bật máy ghi âm, "Nói lại lần nữa."

"Anh đẹp nhất."

Bùi Ngôn Khanh cong môi, bình tĩnh nói: "Thẩm mỹ không tệ."

Tô Niệm Niệm: "..."

Sau khi được dỗ dành, Bùi Ngôn Khanh lại bật máy sấy tóc, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve ngọn tóc của cô.

"Thật ra." Tô Niệm Niệm nuốt nước miếng, "Có một tình huống mà ngay cả mùi Lalisi cũng không thể so sánh với anh."

Tô Niệm Niệm hiển nhiên có hứng thú, "Cái gì?"

"Anh cũng khiêu vũ đi." Tô Niệm Niệm nói, "Múa thoát y đi."

Chương 88: Chương 88:

Do lệch múi giờ và nhiều yếu tố không thể kiểm soát khác nhau, vào ngày thi Tô Niệm Niệm thức dậy rất sớm, khi cô từ từ ngồi dậy thì cửa sổ vẫn tối đen như mực và mù sương.

Cuộc thi bắt đầu lúc chín giờ sáng, thời gian đã hẹn trước với Trì Quân là sáu giờ sáng.

Gần như ngay khi cô tỉnh dậy, Bùi Ngôn Khanh cũng tỉnh, anh cup mắt nhìn thời gian, thanh âm khàn khàn như mới tỉnh lại, "Em còn có thể ngủ thêm một lát, sao lại tỉnh rồi?"

Tô Niệm Niệm dụi dụi mắt, cảm thấy ngủ không ngon, "Ngủ không được."

Nhìn vẻ buồn ngủ trong mắt Bùi Ngôn Khanh, lòng cô dịu lại, cô thì thầm: "Anh ngủ một lát đi."

Bùi Ngôn Khanh đỡ lấy người cô, cánh tay dài kéo cô vào trong lòng, "Chúng ta nói chuyện nhé?"

"Hửm?"

Bùi Ngôn Khanh vuốt nhẹ đỉnh tóc của cô, "Anh cho em liều thuốc an thần."

Tô Niệm Niệm yên lặng nằm trong lòng anh, giọng nam vang lên bên tai như tiếng đàn Cello: "Lần đầu tiên thực hiện ca phẫu thuật cực kỳ khó khăn, cả đêm anh cũng không ngủ được."

Tô Niệm Niệm chọc vào ngực anh và cười nhạo nói: "Anh có tổ chất tâm lý

như vậy? Làm sao mà không bằng em được chứ?"

"Ca mổ kéo dài tám tiếng đồng hồ. Vừa ra khỏi phòng mổ, anh đã bất tỉnh và ngất đi ngay tại chỗ."

"Hả?" Tô Niệm Niệm run rẩy cười một tiếng, "Thật sao? Anh còn có lúc như vậy sao?"

Thấy cô cười, Bùi Ngôn Khanh cũng cười theo, không có chút nào là cảm thấy áy náy khi nhắc đến chuyện xấu hổ của Chu Nguyên.

Bùi Ngôn Khanh mặt không biến sắc: "Mọi người đều nói rằng tố chất tâm lí của anh tốt, nhưng anh chỉ đang giả vờ thôi." Anh tiếp tục lý luận, "Cho nên sự điềm tĩnh của người khác nhất định là giả vờ. Niệm Niệm nhà chúng ta mạnh như vậy mà đã dậy sớm cỡ này rồi, những người khác có lẽ cả đêm không ngủ luôn quá".

Tô Niệm Niệm không thể ngừng cười, một người như Bùi Ngôn Khanh có thể vạch trần quá khứ đen tối của mình một cách nghiêm túc như vậy và còn nói về người khác thế này.

Cô vô cùng thích thú nghe loại canh gà có độc này, trong lòng cảm thấy thư thái rất nhiều.

Một chút ánh sáng bắt đầu le lói chiếu qua ô cửa sổ, buổi sáng ở London đã đến.

Sao đó Tô Niệm Niệm nheo mắt thêm nửa giờ nữa, và bị Bùi Ngôn Khanh đánh thức lúc 5:30.

Cô mở mắt ra, thấy Bùi Ngôn Khanh đã tắm rửa xong, nhưng sắc mặt nhợt nhạt, vết thâm dưới mắt không thể che giấu được, nhìn cũng không có vẻ thư thái như cô.

Tô Niệm Niệm duỗi tay ôm lấy anh, vùi đầu vô cùng lệ thuộc, bất động một hồi.

Bùi Ngôn Khanh ôm nhẹ cô, dùng đầu ngón tay chải mái tóc dựng đứng của cô, cười nói: “Sao đột nhiên em lại bám lấy anh như vậy?”

“Lẽ nào trước kia em không dính lấy anh à?” Tô Niệm Niệm ngáp một cái, liếc anh một cái: “Không thích?”

“Trước đây em không bám lấy anh.” Bùi Ngôn Khanh nói thật, ôm cô chặt hơn một chút: “Nếu sau này luôn như vậy thì tốt rồi.”

Nói xong, anh xoa đầu Tô Niệm Niệm, “Em đi tắm rửa đi, lát nữa anh đưa em đi gặp cô giáo Trì.”

Tô Niệm Niệm nũng nịu áp vào ngực anh, nói một cách vô lý: “Anh ôm em đi.”

“Nhõng nhẽo.” Nói thì nói vậy nhưng trên mặt lộ ra vẻ ôn nhu, Bùi Ngôn Khanh bế cô vào phòng tắm, dựa vào cửa, nhìn cô gái nhỏ nheo mắt đánh răng.

Tô Niệm Niệm di chuyển chậm rãi, mở môi như một đứa trẻ và chải từ từ.

“Nhanh lên một chút.” Bùi Ngôn Khanh nhìn thời gian.

Tô Niệm Niệm phun ra bọt kem đánh răng, mơ hồ đáp lại, nhưng vẫn đi theo tốc độ của chính mình, nheo mắt lại và trông đặc biệt nhàn nhã.

Sau khi cô đánh răng xong, Bùi Ngôn Khanh đi lên lấy khăn tắm, liếc cô một cái, bắt đắc dĩ cười: “Anh rửa cho em.”

Tô Niệm Niệm lập tức ngẩng mặt, giống như một ông già, chỉ vào mặt mình, “Nào.”

Chiếc khăn ấm chạm vào mặt, Bùi Ngôn Khanh nhẹ nhàng di chuyển, Tô Niệm Niệm cảm thấy thoải mái đến mức muốn thở phào nhẹ nhõm, nhưng

cô đột nhiên nói: "Em cảm thấy, làm con gái anh thật hạnh phúc."

"Từ nhỏ anh đã muốn có một người cha dịu dàng như vậy." Tô Niệm Niệm lại nhìn Bùi Ngôn Khanh ngậm khăn tắm, vắt khô rồi tỉ mỉ lau mặt cho cô.

Cô vừa dứt lời liền bị vỗ nhẹ vào đầu, Bùi Ngôn Khanh nhắc nhở: "Đặt đúng vị trí đi, anh là chồng của em."

Tô Niệm Niệm mở to hai mắt, suy nghĩ một chút, có chút khó hiểu giật giật khuy măng sét của anh, thấp giọng hỏi: "Sau này nếu có bảo bảo rồi, anh có đối xử tốt với nó không?"

Bùi Ngôn Khanh không thể nhịn cười, anh nhéo mũi cô, cười nhẹ nói: "Sao em chỉ nghĩ đến những chuyện này?"

"Quả nhiên." Tô Niệm Niệm khịt mũi và đẩy anh một cách tức giận.

Cô còn trẻ, cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghĩ tới việc có con, cô cảm thấy mình mới là người cần được quan tâm, vừa nghĩ tới việc tranh sủng với bảo bảo trong tương lai là hàng phòng ngự của cô ấy lập tức bị phá vỡ.

Tô Niệm Niệm xoay người, vừa định kết thúc chủ đề, cách đó vài bước đã bị một người đàn ông ôm lấy từ phía sau, giọng nói rất mềm mại, như lông vũ lướt qua trong lòng, "Niệm Niệm vĩnh viễn là lựa chọn số một của anh."

Lỗ tai Tô Niệm Niệm đỏ bừng, toàn thân trong nháy mắt trở nên thanh tỉnh, cô nghịch ngón tay của anh, cuối cùng kiên quyết nói: "Chỉ là nói lời ngọt ngào lừa gạt người thôi."

"Không."

Cô mỉm cười chọc nhẹ ngón tay anh, ra vẻ vô tình nói: "Em mặc kệ, anh gọi em một tiếng bảo bảo trước đi."

Tô Niệm Niệm đợi một lúc cũng không thấy phản hồi, cô phồng má quay

đầu lại nhìn anh.

Sau một hồi lâu, lỗ tai của Bùi Ngôn Khanh ửng hồng, anh ho nhẹ một tiếng để chuyển chủ đề: “Chúng ta phải đi thôi, đừng chậm trễ.”

“Hửm?” Tô Niệm Niệm nhìn chăm chăm anh, không biết xấu hổ nói: “Chùng nào anh chưa gọi em thì em chưa đi.”

Bùi Ngôn Khanh thật lâu không nói, khoe miệng mấp máy, nhưng vẫn là không nói gì, anh xoa đầu cô gái nhỏ, “Em cũng không còn nhỏ.”

Không còn là bảo bảo nữa.

Tô Niệm Niệm: "...?”

Cô tức giận đến mức giẫm lên chân Bùi Ngôn Khanh, hất tung tóc, tất cả ngọn tóc của cô đều rơi xuống mặt anh khiến Bùi Ngôn Khanh phải lùi lại một bước.

"Tuyệt giao."

Bùi Ngôn Khanh mím môi, nắm lấy cánh tay của cô gái nhỏ, vòng qua eo, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô, "Bảo bảo."

“Thi đấu cố lên nhé.”

-

Chín giờ sáng, Nhà hát Lớn chật kín người.

Giọng nói đặc vùng London êm dịu của người dẫn chương trình vang vọng khắp khán phòng, phong cách của anh ấy rất hài hước và thú vị. Anh ấy giới thiệu từng người giám khảo. Khi giới thiệu Lalisi, một người đàn ông với mái tóc vàng và đôi mắt xanh đứng ở hàng ghế đầu, với chiếc cổ mảnh khảnh, bờ vai rộng và đôi chân thẳng tắp, anh cúi chào khán giả vô cùng duyên dáng.

Hội trường náo động, khán giả nữ đặc biệt đến đây vì cái tên này đều phát

cuồng, thậm chí có người còn đứng dậy la hét.

Vị trí đặt chỗ của Bùi Ngôn Khanh có tầm nhìn tuyệt vời, anh có thể nhìn thấy rõ ràng Lalisi.

Anh nhớ tới cô gái nhỏ đang hùng hổ đòi anh chụp ảnh Lalisi, anh uể oải nhướng mi, canh góc chết quen thuộc, tùy tiện chụp một tấm.

Nhìn thấy thành phẩm, lông mày của Bùi Ngôn Khanh nhuốm vẻ vui mừng.

Lúc này Tô Niệm Niệm đang ngồi ở phía sau cánh gà, lắng nghe Trì Quân phân tích những điều cơ bản về động tác với cô, thỉnh thoảng gật đầu.

Khi vẫn còn một vài cái tên nữa mới đến lượt cô lên sân khấu, Trì Quân nghiêng người và hỏi cô: "Em có lo lắng không?"

Tô Niệm Niệm lắc đầu và trấn an: "Không lo lắng."

"Thật sao?" Trì Quân mỉm cười, nụ cười khác xa vẻ nghiêm nghị thường ngày.

Tô Niệm Niệm ưỡn ngực và tự hào nói: "Bởi vì Khanh Khanh đã nói với em rằng sự điềm tĩnh của người khác chỉ là giả vờ, họ nhất định còn lo lắng hơn em."

"Phì." Trì Quân bật cười, nhìn khuôn mặt trẻ tuổi này, trong mắt hiện lên một tia kiên định.

Cô luôn ăn nói rất khiêm tốn, nhưng lần này cô kiêu ngạo, khiến Trì Quân phải khen ngợi: "Lần này chúng ta đến, không phải vì để cảm huy chương."

"Hửm?"

Trì Quân hất cằm nói một cách nghiêm nhiên: "Là vì tiền vàng."

Chùm ánh sáng khổng lồ của Nhà hát lớn chiếu xuống rõ ràng từ sân khấu, cô gái nhẹ nhàng bước lên trung tâm sân khấu.

Chiếc váy bông bành phập phồng theo chuyển động, một đôi chân ngọc thon thả và những đường cơ bắp thẳng tắp.

Môi đỏ tóc đen, da trắng như tuyết, so với các thí sinh khác, cô có dáng người mảnh khảnh đặc trưng của người phương Đông, trông như một yêu tinh lạc vào nhân gian.

Bùi Ngôn Khanh ngồi trong khán phòng, chăm chú nhìn cô gái nhảy trên sân khấu.

Bài hát Tô Niệm Niệm chọn là "The Nutcracker", đó là bài hát cô đã nhảy khi lần đầu tiên gặp anh.

Đến giờ phút này, nhất cử nhất động của cô gái đều như in vào trong xương tủy của anh.

Bùi Ngôn Khanh lẠc lối.

Hóa ra cô đã ở trong lòng anh sớm như vậy, anh không nỡ buông tay.

Có tiếng thì thầm từ khán giả, Bùi Ngôn Khanh nghe thấy giọng nói của hai người phụ nữ nước ngoài.

"Trời ơi, cô gái phương Đông này đẹp quá."

"Cô ấy không chỉ xinh đẹp mà còn nhảy giỏi nữa."

"Tên cô ấy là gì?"

"Tô Niệm Niệm." Bùi Ngôn Khanh đột nhiên cắt ngang, trong mắt không che giấu được kiêu ngạo, lặp lại lần nữa: "Cô ấy tên là Tô Niệm Niệm."

Hai người phụ nữ nghiêng đầu, bị sốc trong vài giây bởi sự xuất hiện của

người đàn ông trước mặt họ.

Một người trong số họ nhìn chăm chăm vào Bùi Ngôn Khanh với đôi mắt sáng ngời, "Tiên sinh quen cô gái này sao?"

Bùi Ngôn Khanh nhìn chăm chăm trên sân khấu, khóe môi nhếch lên, "Đương nhiên."

"Cô ấy là người yêu của tôi."

"...Ồ." Hai người bạn nước ngoài im lặng kết thúc chủ đề.

Thứ tự xuất hiện của Tô Niệm Niệm là ở phía sau, có một số thí sinh có điểm số cao hơn ở phía trước.

Sau màn trình diễn của cô, giám khảo bắt đầu chấm điểm.

Nhưng so với sự thống nhất của các ban giám khảo đối với phần trình diễn của những thí sinh trước, thì lần này tranh cãi hiển nhiên lớn hơn, hai bên đều kiên định ý kiến của mình.

Bên này cho cao quá, bên kia cho quá thấp nên một lúc vẫn không thống nhất được với nhau.

Bùi Ngôn Khanh nheo mắt lại, nhìn những giám khảo cố tình hạ điểm, và nhấn tin hỏi Trì Quân tại sao.

Trì Quân rõ ràng cũng rất tức giận, cô ấy trả lời: **【**Những người cho điểm thấp này luôn có thành kiến với người phương Đông. **】**

Ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh lạnh lùng, anh sờ điện thoại, lại nhìn sân khấu chờ đợi kết quả.

Đúng lúc này, người dẫn chương trình đột nhiên công bố kết quả, anh ta hưng phấn nói: "Điểm số đã được tính lại, đã được thống nhất."

“Thầy giáo Lalisi của chúng tôi đã cho điểm tuyệt đối. Đến đây, xin chúc mừng cô Tô Niệm Niệm đã đạt điểm cao nhất.”

Sau khi thông báo xong, người dẫn chương trình đột nhiên cười hài hước, trợn mắt nói: "Bây giờ mời cô Tô Niệm Niệm trở lại sân khấu, thầy Lalisi của chúng ta có chuyện muốn nói."

Tô Niệm Niệm đứng ở phía sau cánh gà, vẫn còn hơi choáng váng, cô che mặt và nhìn Trì Quân, "Anh ấy ... tôi?"

Trì Quân cười gật đầu với nàng: "Gọi em đây."

Rồi ngay sau đó, cô bé này chạy vội lên sân khấu với chiếc váy trên tay như một cô gái đang đi đu idol.

Cô nhận lấy micro từ người dẫn chương trình, kích động lắp bắp nói: "Thầy, thầy Lalisi thầy đang tìm em sao?"

Để đảm bảo tính hứng thú của cuộc thi, thỉnh thoảng ban giám khảo sẽ nhận xét và tương tác với các thí sinh.

Nhưng Lalisi vẫn luôn trầm mặc, rất ít chủ động bình luận, luôn tự tìm đề tài của chính mình, cho nên cơ hội này, người chủ trì cầu mãi mới có.

Tô Niệm Niệm nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của thần tượng, cảm thấy rằng cô đang ở đỉnh cao của cuộc đời mình, ước gì cô có thể xoay vài vòng trong đại sảnh.

“Tô Niệm Niệm?” Giọng của Lalisi không chuẩn.

Tô Niệm Niệm liên tục gật đầu, “Dạ em!”

Lalisi nhướn mày, dùng tiếng anh nói một cách lưu loát, “Em rất giỏi, tôi rất coi trọng em.” Anh nhún vai, thản nhiên nói: “Tôi cũng không có nhận xét gì, chỉ muốn nói, nếu có cơ hội có thể múa cùng nhau.”

Tô Niệm Niệm: !!!!!

Chương 89: Chương 89:

Ngay khi Lalisi vừa dứt lời, các cô gái dưới khán đài đã hét lên, một số người đàn ông nước ngoài thậm chí còn huyết sáo.

Giữa dòng người hồi hải, Tô Niệm Niệm sưng sờ, không thể tin vào tai mình.

Cô gái đỏ mặt, vẻ ngoài đáng yêu đứng giữa đám đông thực sự khiến nhiều người bật cười.

Sau vài giây, cô đỏ mặt và lấp bắp trước đôi mắt xanh thẳm của Lalisi: "Vinh, vinh dự của em!"

"Bao giờ cũng được!"

Bầu không khí tại hiện trường hoàn toàn được đẩy lên cao, khán giả xôn xao với những lời thì thầm. Hai người phụ nữ ngoại quốc ngồi bên cạnh Bùi Ngôn Khanh che mặt và phá lên cười.

"Chúa ơi, đây là lần đầu tiên tôi thấy Lalisi mời một cô gái múa."

"Đây thực sự là một chuyện thú vị, nhất thời không biết ghen tị với ai."

Hai người cười nói trò chuyện một hồi, đột nhiên cảm thấy bầu không khí xung quanh vô cùng lạnh lẽo, vô thức nhìn sang bên cạnh.

Họ thấy người đàn ông phương Đông vừa rồi vẫn còn mỉm cười, lông mày như đọng sương, một đôi mắt hoa đào xinh đẹp nhìn sâu thấu không chút cảm xúc.

Qua làn da trắng nõn lạnh lùng và đôi môi mím nhẹ, người ta có thể lờ mờ cảm nhận được một loại bất bình.

Nghe bọn họ thảo luận, đôi mắt đen nhẹ lướt qua, tràn đầy vẻ không vui.

Hai người bạn nước ngoài liếc nhìn trên đỉnh đầu anh thông cảm, như thể có ánh đèn xanh nào đó.

Sau trận đấu, họ có thể cảm nhận rõ ràng sự lơ đãng của người đàn ông, họ liên tục nhìn đồng hồ ngược mắt lên lắng nghe khi kết quả được công bố.

Cuối cùng, không có bất ngờ nào xảy ra, Tô Niệm Niệm đã giành được vị trí cao nhất và xuất sắc giành được huy chương vàng trong cuộc thi quốc tế này.

Ở phía sau, Trì Quân mỉm cười và ôm Tô Niệm Niệm một cách tán thưởng, "Chúng ta hãy chuẩn bị cho lễ trao giải. Một thời gian nữa sẽ có các cuộc phỏng vấn với giới truyền thông."

Tô Niệm Niệm nặng nề gật đầu: "Vâng!"

Trong lúc chờ đợi lễ trao giải, cô lấy điện thoại di động ra và vui vẻ nhắn cho Bùi Ngôn Khanh.

【Anh có thấy không? Em đã giành được một huy chương vàng! ! !】

Sau vài giây, bên kia trả lời: **【Vinh dự.】**

Hai chữ đơn giản nhưng không hiểu sao lại mang theo một sức mạnh trấn an, Tô Niệm Niệm lại gõ lên màn hình, gửi một tin nhắn: **【Sau khi trao giải sẽ có một cuộc phỏng vấn, anh có thể đến hậu trường đón em sau khi kết thúc.】**

【Được.】

Thật trùng hợp, chính Lalisi là người trao giải cho Tô Niệm Niệm, nhìn thần tượng ở khoảng cách gần như vậy, tim Tô Niệm Niệm có chút đập nhanh, cô nhận lấy chiếc cúp từ tay Lalisi và cong môi mỉm cười.

Sau khi giải thưởng được trao, họ chung một bức chung, Tô Niệm Niệm đứng thẳng và dè dặt, khuôn mặt cô cười đơ.

Cô liếc nhìn thần tượng của mình và đã bắt đầu lên kế hoạch, sau khi trở về nhà, cô sẽ in những bức ảnh từ trang web chính thức ra và truyền lại chúng như những vật gia truyền.

Đây là khoảnh khắc nổi bật trong cuộc đời Tô Niệm Niệm của cô.

Còn về những cuộc phỏng vấn sau cuộc thi, cô đã trải qua nhiều cuộc thi lớn nhỏ nên có thể nói bằng ngôn ngữ phổ thông.

Nhưng hôm nay giới truyền thông có thể có chút lãng mạn, sau khi hỏi về cảm giác chiến thắng, họ lại hỏi một câu khác: "Bạn đã giành được chiếc cúp quan trọng như vậy khi mới 20 tuổi. Bạn đã dành toàn bộ thời gian để múa sao?"

"Tương lai bạn có kế hoạch gì đối với chuyện tình cảm cá nhân của mình không?"

Dường như có một lực hấp dẫn không thể giải thích được, Tô Niệm Niệm bất giác ngước mắt lên và nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh dọc theo khoảng cách giữa đám đông, anh đang đứng cách đó không xa, dáng người cao lớn, bình tĩnh nhìn cô.

Anh chỉ đứng đó, như thể anh có thể khiến trái tim cô tràn ngập cảm xúc.

"Không phải chỉ để múa" Tô Niệm Niệm trả lời, nắm chặt cúp trong tay, nhếch khóe môi, "Kế hoạch cho chuyện tình cảm.... Năm nay kết hôn thì có tính không?"

Những lời này vừa nói ra, ngay cả người phỏng vấn vốn chỉ hỏi theo trình tự cũng bị bất ngờ, mấy phóng viên nhìn nhau hỏi: "Năm nay? Hai người định kết hôn sớm như vậy sao?"

Tô Niệm Niệm ngược mắt lên và bắt gặp ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh, cô cười híp mắt, nghiêm túc gật đầu nói: "Vâng, tôi không muốn để anh ấy đợi lâu nữa."

-

Sau khi chuyên gia trang điểm tẩy trang cho Tô Niệm Niệm, cô lại mặc đồ của mình, sau đó Bùi Ngôn Khanh đưa cô trở lại khách sạn.

Lần đầu tiên trong suốt đoạn đường, anh không nói nhiều, lặng lẽ và nhanh chóng kéo cô vào cửa phòng, cánh cửa đóng lại "cạch" một tiếng.

Tô Niệm Niệm còn chưa kịp phản ứng, đã bị người áp vào trên tấm ván cửa, cảm bị đầu ngón tay hơi mát lạnh nâng lên, nhẹ nhàng xoa xoa.

Vừa mở mắt ra, cô bắt gặp ánh mắt của người đàn ông như chất chứa muôn ngàn cảm xúc.

"Anh..." Còn chưa nói xong đã bị một nụ hôn cuồng nhiệt cắt ngang, lông mi Tô Niệm Niệm khẽ run, cô giơ tay lên, ngón tay gầy guộc trắng nõn luôn vào mái tóc đen của người đàn ông.

Cô cực kỳ phối hợp với nụ hôn của anh, thậm chí đôi má ửng hồng vẫn còn cố gắng đáp trả bằng.

Tô Niệm Niệm từng chút một, bắt chước động tác của anh và đáp lại tất cả các động tác trước đó của anh ta.

Không biết qua bao lâu, khóe môi Bùi Ngôn Khanh nhiễm đỏ, hai mắt đen như sương mù dày đặc, vuốt ve đôi môi của cô, cảm thấy bắt đắ dĩ lại vô cùng ôn nhu.

Anh vùi đầu vào cổ cô, nhỏ giọng nói: "Luôn là như vậy."

"Anh muốn tức giận, em chỉ mấy câu lại dễ được anh"

Tô Niệm Niệm vòng tay qua lưng anh, nhẹ giọng nói: "Làm sao vậy?"

"Cười thật ngọt ngào với cậu ta trên sân khấu." Đôi mắt Bùi Ngôn Khanh sâu thẳm, che giấu sự ghen tị, nhưng giọng nói lại có vẻ cực kỳ uất ức, "Còn hứa khiêu vũ với cậu ta."

Tô Niệm Niệm lúc đó thật sự rất kích động, cô không ngờ anh lại quan tâm như vậy, nghe xong cô cảm thấy đau lòng, nhưng lại không giải thích được gì, "Em..."

Chà, những gì cô ấy nói trên sân khấu là sự thật, cô thực sự không thể nói dối trái với lương tâm của mình.

Tô Niệm Niệm hôn xuống cổ cô, như thể tuyên bố chủ quyền, để lại dấu vết khắp nơi, anh thở dốc loạn xạ, trầm giọng nói: "Nhưng trong lúc phỏng vấn, đã đỡ anh vui vẻ."

"Em cố ý à?" Bùi Ngôn Khanh cúi đầu, áp trán vào trán cô, "Hả?"

Anh nhẹ nhàng cởi khuy áo khoác của cô, dùng bàn tay mát lạnh chạm trực tiếp vào làn da mỏng manh dưới lưng cô, Tô Niệm Niệm rùng mình vì lạnh, vội vàng lùi lại một bước dựa vào tấm ván cửa, nhưng cuối cùng lại bị tay anh đè chặt thắt lưng.

Tô Niệm Niệm vội vàng đỡ dành anh: "Lúc phỏng vấn em không hề phát đường, em là nghiêm túc."

Bùi Ngôn Khanh lúc này không có phản ứng gì nhiều, anh cụp mắt xuống, dùng đầu ngón tay nhéo nhẹ phần da thịt mềm mại ở eo cô, thản nhiên hỏi: "Cái gì gọi là nghiêm túc?"

Tô Niệm Niệm tránh động tác của anh, thanh âm khẽ run, trầm hơn rất

nhiều: "Chính là như vậy, chuyện kết hôn."

"Kết hôn?" Bùi Ngôn Khanh đưa tay còn lại nhẹ nhàng vuốt ve môi cô, "Khi nào?"

"Năm nay."

"Nói cụ thể chút."

"Ngày 31 tháng 12." Tô Niệm Niệm cắn môi, nhẹ giọng nói: "Hôm đó vừa vặn em có thể lĩnh chứng."

Với lời hứa này, lòng mày của Bùi Ngôn Khanh thực sự giãn ra, anh lấy điện thoại từ trong túi ra và nhấn nút dừng ghi âm.

Tô Niệm Niệm còn chưa kịp phản pháo hành động này của anh thì cô đã bị bế lên và ném lên giường ngay sau đó.

"Đợi đã!" Tô Niệm Niệm hiện tại do đui lý, không có khí phách để phản công "Đang giữa ban ngày ban mặt, không tốt lắm nhỉ?"

Bùi Ngôn Khanh ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn chậm rãi cởi khuy quần áo, chậm rãi đi tới, kéo rèm cửa lại.

Căn phòng lập tức tối om, chỉ có thể nhìn rõ bóng người.

"Em thích như vậy à?" Bùi Ngôn Khanh hơi nâng đôi chân thon dài của cô, bước lên giường, cúi người nhìn cô.

"Không!" Tô Niệm Niệm vội vàng phủ nhận, "Em không thích."

"Ồ." Bùi Ngôn Khanh trả lời, trực tiếp bật đèn trong phòng lên, trong phòng sáng trưng, anh nhướn mày, "Em thích cái này sao?"

Tô Niệm Niệm: "..."

Cô nuốt nước bọt, và thảo luận bằng một giọng thân thiện: "Chúng ta có thể nói chuyện với nhau một chút được không?"

"Ừ." Bùi Ngôn Khanh nhanh chóng đồng ý.

Tô Niệm Niệm vừa muốn đứng dậy, lại bị anh giữ lại, người đàn ông nghiêng người nhét nút tai của cô vào miệng, trầm giọng nói: "Em nói chuyện của em, anh nói chuyện của anh."

"..."

Cả buổi chiều, Tô Niệm Niệm không biết làm thế nào cô ấy đến được.

Cái cơn dấm chua này của Bùi Ngôn Khanh thực sự không nhỏ, hoặc là nói quy về một tụ, trong lòng anh có thù cũ, vì chuyện này mà tính sổ một lần

Không có giới hạn, anh cứ bắt cô phải nói đi nói lại những lời đáng xấu hổ.

Lúc đầu, Tô Niệm Niệm từ chối làm theo, nhưng sau đó cô gần như đã khóc, vô thức lặp lại những gì anh nói.

Khi tỉnh dậy lần nữa, chỉ có một ngọn đèn nhỏ trên chiếc bàn cạnh giường ngủ trong phòng.

Tâm trí của Tô Niệm Niệm choáng váng, mỗi khi cô di chuyển, cô cảm thấy đau như thể khung xương của mình bị xé toạc.

Cô ngược mắt lên, lập tức bắt gặp đôi mắt sâu thẳm của Bùi Ngôn Khanh đang dán chặt vào mặt cô không chớp.

"Anh đáng ghét." Tô Niệm Niệm vừa nhìn thấy anh liền nổi giận, vốn dĩ cô nói rất hung ác, nhưng khi nói chuyện lại thanh âm nhu hòa, càng giống như đang làm nũng.

Tâm trạng Bùi Ngôn Khanh hình như đặc biệt tốt, ôm cô xoay người, Tô Niệm Niệm nằm trên ngực anh, anh nhẹ nhàng véo gáy cô, "Làm sao em

thay đổi nhanh như vậy?"

"Rõ ràng vừa rồi còn khóc, nói mình là bảo bảo của anh."

Tô Niệm Niệm: "..."

Đồ chó.

Buổi sáng khi anh bắt cô gọi, cô nhát gan, thật lâu mới rặn được một câu, trên giường từng câu đều ngưng ngại, còn bắt cô cùng đắm chìm cùng.

Quá thâm độc.

Tô Niệm Niệm càng nghĩ càng tức giận, muốn vươn tay đâm vào mặt anh, nhưng lại không nỡ, cuối cùng véo thật mạnh vào eo anh.

"Xì." Trong chần, Bùi Ngôn Khanh đè chặt tay cô, tay còn lại vuốt ve eo cô, giọng điệu mang theo uy hiếp, "Em không muốn xuống giường sao?"

"Lưu manh." Tô Niệm Niệm sợ tới mức không dám động nữa, chỉ có thể thống khổ cắn cằm anh.

Bùi Ngôn Khanh: "Lưu manh? Thế nếu anh không làm chút gì đó thì liệu có phải không xứng với cái danh xưng này không nhỉ?"

Tô Niệm Niệm hoảng sợ và không thể thoát ra, vì vậy cô đã mắng anh một cách tế nhị: "Đồ khốn nạn."

Cô gái nhỏ không biết chửi thề, cô chỉ nói những lời này.

Ban đầu, Bùi Ngôn Khanh cảm thấy có chút áy náy sau khi bị mắng như vậy, nhưng bây giờ kì lạ là anh cảm thấy chẳng có cảm giác gì, còn đặc biệt thích nhìn thấy Tô Niệm Niệm đỏ mặt mắng mỗ anh, đáng vẻ bất lực của cô như vậy.

Sau đó, Bùi Ngôn Khanh cũng chịu làm người, không chạm vào cô nữa, chỉ giống như bị đói khát, thỉnh thoảng muốn hôn cô, Tô Niệm Niệm mệt mỏi đến mức cô không thể chịu đựng được, muốn tránh đi, nhưng lại bị đáp trả bằng những nụ hôn mãnh liệt hơn.

Tô Niệm Niệm nhìn vết hickey kéo dài trên cổ, tức giận đá anh một cái, "Anh làm gì vậy?"

"Thế này em mặc đồ thế nào?"

Bùi Ngôn Khanh nhìn cô từ trên xuống dưới, ánh mắt dừng lại trên dấu vết một lúc, thản nhiên nói: "Trong này không có ai khác."

Hàm ý là.

Em không cần phải mặc.

Tô Niệm Niệm: "..."

Cô ném một cái gối qua, hoàn toàn tức giận: "Cút đi!"

Bùi Ngôn Khanh mỉm cười và lấy chiếc gối và đặt nó sang một bên.

Cô gái nhỏ tức giận, quay mặt qua một bên.

Thừa dịp cô không để ý, Bùi Ngôn Khanh quỳ xuống, từ trong ngăn kéo vali lấy ra một chiếc hộp nhung.

Ngay sau đó, đầu ngón tay của Tô Niệm Niệm bị giữ lại, cô đang định quay đầu nhìn sang thì đột nhiên nhận được điện thoại của Trì Quân.

Tô Niệm Niệm giật mình, theo bản năng rút tay ra và đi nghe điện thoại.

Quá trình vốn định làm một lượt liền bị gián đoạn, Bùi Ngôn Khanh nhíu mày, yên lặng rút lại chiếc hộp trong tay, trong lòng có chút bực bội.

Anh yên lặng đợi Tô Niệm Niệm nghe điện thoại, lại thấy cô gái nhỏ đột nhiên đứng thẳng người, giọng điệu tràn đầy kinh ngạc: "Cô nói cái gì? Lalisi mời em đến dự tiệc tối?"

Khi nghe điều này, Bùi Ngôn Khanh đột nhiên ngược đôi mắt không hề ảm áp.

Tô Niệm Niệm mím môi dưới, sau đó nhìn Bùi Ngôn Khanh, nhìn thấy trong mắt anh lộ ra vẻ không vui, cô lễ phép từ chối: "Em với anh ấy không thân, nếu đi thì có phải không tốt không ạ?"

Không biết bên kia nói cái gì, Tô Niệm Niệm khó hiểu cắn môi, sau đó gật đầu nói: "Được."

Chương 90: Chương 90:

Sau khi cúp điện thoại, Tô Niệm Niệm sờ sờ điện thoại, ngẩng đầu nhìn Bùi Ngôn Khanh, bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của anh.

Hai người im lặng nhìn nhau một lúc.

"Anh đi sao?" Bùi Ngôn Khanh mím chặt môi, quai hàm vốn trơn bóng lại hiện lên một vòng cung sắc bén.

Tô Niệm Niệm ôm chần chậm rãi gật đầu, . "Cô giáo Trì nói với em rằng đi dự tiệc tối có thể kéo nhiều tài nguyên hơn, sau này sẽ có nhiều đất diễn hơn."

Ba chữ "Không được đi" ngậm trong miệng, do dự một hồi, cuối cùng vẫn chưa nói ra, Bùi Ngôn Khanh nhướng mi, nhàn nhạt nói: "Đi cũng được."

Sau khi nghe câu này, đôi mắt của Tô Niệm Niệm sáng lên, cô nhảy bổ về phía trước, ôm eo Bùi Ngôn Khanh như gấu túi, hôn anh nhiều lần, "Tại sao Khanh Khanh của chúng ta lại tốt như vậy, em yêu anh quá đi mất."

Ôm ngọc mềm trong tay, trong mắt Bùi Ngôn Khanh lóe lên vẻ hứng thú, "Còn chưa đủ."

"Cái gì không đủ?"

"Anh hy sinh nhiều như vậy, em nói có hai câu như vậy là xong à?"

Tô Niệm Niệm cụp mắt xuống, giãy giụa vài giây, cuối cùng giống như đứa nhỏ vùi vào cổ anh, nhẹ giọng gọi: "Ông xã."

"Gọi lần nữa." Thanh âm của Bùi Ngôn Khanh có chút khàn khàn, bàn tay trên eo cô dùng sức.

Hai má Tô Niệm Niệm đỏ bừng, lông mi khẽ run, giống như dốc hết toàn lực, "Ông xã, ông xã, ông xã...!"

Gọi liên tục mười mấy lần, Tô Niệm Niệm hung dữ nói: "Được rồi chứ?"

"Phì." Trong mắt Bùi Ngôn Khanh tràn đầy ý cười, ấn sau gáy của Tô Niệm Niệm, "Anh nghe được rồi."

"Phu nhân thật sự là..." Anh dừng một chút, chậm rãi nói: "Thật khó từ chối lòng tốt."

Tô Niệm Niệm: "..."

Bỏ đi, niệm tình hiện giờ tính khí anh không tốt, chịu đựng một chút.

Thấy mục đích đã đạt được, Tô Niệm Niệm liền trở mặt, không chút do dự nhẩy xuống khỏi người anh, bắt đầu suy nghĩ xem nên mặc quần áo gì.

May mắn thay, một lúc sau, Trì Quân gửi tin nhắn, nói rằng cô ấy đã nhờ một chuyên gia trang điểm đến để tạo hình cho cô.

Cho đến khi cửa đột nhiên bị ai đó gõ, Tô Niệm Niệm còn tưởng rằng là thợ trang điểm đến, đang định mở cửa, lại thấy Bùi Ngôn Khanh lập tức đi tới.

Vị khách không ai khác chính là người mà họ đã gặp vào ngày họ đến Anh.

Anh ấy lễ phép đem trong tay hộp quà đưa cho Bùi Ngôn Khanh, "Tam thiếu gia, tôi làm theo lời dặn của cậu, mang đến rồi."

"Cảm ơn." Bùi Ngôn Khanh gật đầu, rồi đóng cửa lại.

Tô Niệm Niệm ngăn người ngồi ở nơi đó, nghi ngờ nhìn hai hộp quà tinh xảo

trong tay, "Bên trong là cái gì?"

"Anh sẽ không nói cho em."

"Cái gì?" Tô Niệm Niệm khoanh tay, tức giận nói: "Em mới không thèm quan tâm."

Nhưng đôi mắt cô cứ dán chăm chăm vào đó.

Cho đến khi tiếng chuông ngoài cửa lại vang lên, Tô Niệm Niệm biết là thợ trang điểm đến, Tô Niệm Niệm liền chạy ra mở cửa.

Sau khi bước vào, chuyên gia trang điểm nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh, nhanh chóng đảo mắt đi và cười ngượng nghịu với Tô Niệm Niệm.

Tô Niệm Niệm ngồi xuống, đợi cô trang điểm.

Cùng lúc đó, Bùi Ngôn Khanh đang ngồi bên cửa sổ, lặng lẽ nhìn cô.

Lúc đầu không có việc gì, chuyên gia trang điểm hoàn thành một cách thuận thực, nhưng vừa chải đầu, ánh mắt chạm phải vết đỏ trên chiếc cổ gầy trắng nõn, ngón tay run run, nhưng trên mặt lại không lộ ra chút gì, chỉ là cầm lấy che khuyết điểm âm thầm che đi cho cô.

Nhưng màu nền che hơi tối và da của cô quá trắng nên khó che phủ hoàn toàn.

Xuyên qua gương, Tô Niệm Niệm chú ý tới vẻ mặt do dự của thợ trang điểm, cúi đầu nhìn thấy vết đỏ mờ mờ xuyên qua cổ áo, sắc mặt lập tức đỏ bừng.

Cô mấp máy môi, nhưng xấu hổ đến mức không biết nói gì.

Lo lắng Bùi Ngôn Khanh còn ở bên trong, thợ trang điểm ngượng ngùng ghé vào lỗ tai cô, ngậm nói: "Quần áo tôi mang theo có thể không thích

hợp."

Phần sau của chiếc váy cô mang theo bị khoét rỗng khiến người ta gần như không thể mặc nó ra ngoài.

Tô Niệm Niệm xoa xoa đầu ngón tay, bắt đắ dĩ quay đầu trừng mắt nhìn Bùi Ngôn Khanh.

Nhưng anh nói một cách bình tĩnh, "Đừng lo lắng, anh đã chuẩn bị một chiếc váy rồi."

Thợ trang điểm sửng sốt một chút, gật đầu nói: "Được."

"Vậy tôi sẽ buộc tóc cho cô."

Có lẽ là cảm thấy không thoải mái ở nơi này, chuyên viên trang điểm chỉnh tề đầu tóc, chuẩn bị xách vali rời đi.

Cửa vừa đóng lại, Tô Niệm Niệm liền xông tới Bùi Ngôn Khanh, tức giận đánh anh một cái, "Đều là tại anh! Anh bảo sau này em phải sống sao nữa hả!"

Bùi Ngôn Khanh cười để cô trút giận, đứng dậy mở hộp quà bên cạnh cô ra, "Em xem đi, thích không?"

Tô Niệm Niệm ngay lập tức dừng tay, đôi mắt cô dán chặt vào chiếc váy của chiếc hộp.

Cô cẩn thận lấy chiếc váy ra ôm vào lòng như báu vật, không muốn rời mắt một giây nào.

Chiếc váy có màu xanh đậm đầy sao, được tô điểm bằng những viên kim cương vụn, dần dần tạo thành váy một theo từng lớp.

Dưới ánh sáng, nó hiện ra những màu sắc khác nhau, như thể khoác lên mình bầu trời đầy sao.

Vải của toàn bộ váy được may rất chặt chẽ, các nút được cài trực tiếp vào cổ, không để lộ một chút da thịt nào.

Mặc dù bảo thủ như một nữ tu, nhưng nó thật đẹp!

Cơn giận trong lòng Tô Niệm Niệm bị chiếc váy xinh đẹp thổi bay, cô vui vẻ ôm lấy chiếc váy xoay một vòng, "Em đi thay đồ."

15 phút sau.

Tô Niệm Niệm nhón chân nhẹ nhàng, chậm rãi bước ra khỏi phòng tắm, túm lấy vạt áo hai bên, hành lễ với Bùi Ngôn Khanh đang ngồi cạnh cửa sổ, cười nói: "Công chúa Disney chạy trốn đến báo tin."

Cô vươn đầu ngón tay gầy gò trắng nõn, móc ngón tay về phía Bùi Ngôn Khanh, nghiêng đầu nói: "Anh, chỉ là anh đấy, sao không tới bãi kiến bốn công chúa?"

Mục đích ban đầu của Tô Niệm Niệm chỉ là khoe sắc đẹp và nhân tiện nuông chiều bản thân.

Cô vừa cẩn thận soi gương soi toàn thân trong phòng tắm, vừa cảm thấy mỹ nhân như vậy thật sự là thần công, thậm chí còn cảm thấy treo mình trên một cây thật đáng tiếc.

Nói xong, Tô Niệm Niệm không thèm để ý tới phản ứng của Bùi Ngôn Khanh, cô chỉ nghịch mép váy, lấy điện thoại di động ra chụp ảnh chính mình.

Tô Niệm Niệm rụt cổ, cau mày cho đến khi bị từ phía sau ôm chặt, hơi thở nóng bỏng phả vào cổ cô khiến Tô Niệm Niệm rụt cổ lại: "Ai ya."

"Hiện tại em rất cao quý." Cô cố gắng kéo tay Bùi Ngôn Khanh, nghiêm túc nói: "Đừng hòng động thủ với bốn công chúa."

Bàn tay của Bùi Ngôn Khanh vẫn đặt trên eo cô, tầm mắt dần dần di chuyển xuống từ mái tóc búi cao của cô, đến chiếc cổ mảnh khảnh, rồi đến dáng người mảnh khảnh của cô.

Bộ váy được cắt may vừa vặn, rõ ràng không lộ một chút da thịt nào nhưng lại khiến người ta không thể rời mắt.

Anh cười cười, ngữ khí có chút gay gắt: "Nhưng mà, đã động thủ rồi."

"Làm sao đây."

Tô Niệm Niệm: "..."

"Biến đi."

Sau khi Tô Niệm Niệm chiêm ngưỡng bản thân xong, cô đã gửi một tin nhắn cho Trì Quân và muốn tìm cô ấy, nhưng Bùi Ngôn Khanh lại nắm lấy cánh tay của cô.

"Đợi đã."

Bùi Ngôn Khanh chậm rãi cầm lấy một hộp quà khác, "Mình cùng đi."

Tô Niệm Niệm mở to mắt, "Anh đi làm gì?"

"Em nói gì?"

"A?" Tô Niệm Niệm mấp máy môi, "Nhưng mà, anh không có thư mời."

"Ai nói anh không có?" Bùi Ngôn Khanh từ trong hộp quà bên dưới lấy ra thiệp mời, "Không phải ở đây sao?"

Tô Niệm Niệm tức giận, "Vậy vừa rồi anh lừa gạt em, bắt em gọi một tiếng ông..."

"Má!"

"Anh không lừa em." Bùi Ngôn Khanh lấy bộ đồ trong hộp quà ra, thay xong đặt ở trước mặt cô, nhàn nhạt nói: "Ý anh là em có thể đi."

"Nhưng anh cũng sẽ đi." Anh khoác áo vest vào, bổ sung, "Em kích động ngắt lời anh mà."

Tô Niệm Niệm vẫn tức giận trừng mắt nhìn anh: "Dối trá, dối trá, dối trá." Thấy anh rất bình tĩnh thay quần trước mặt cô, cô vội vàng quay đầu lại, "Không biết xấu hổ."

Nghe những lời này, Bùi Ngôn Khanh nhẹ nhàng nói: "Chỗ nào em còn chưa nhìn? Sao còn cảm thấy xấu hổ?"

Tô Niệm Niệm bỏ qua chủ đề này, hất cằm lên và nói một cách kiêu ngạo: "Anh có thể đi, nhưng xin đừng quấy rầy em."

"Quấy rầy em cái gì?" Bùi Ngôn Khanh mặc áo vét, thắt cà vạt thành thạo, giọng điệu không hề ảm áp: "Nói chuyện với Lalisi sao?"

"Làm gì có chứ, em đi đâu phải vì anh ấy." Tô Niệm Niệm quay đầu nhìn anh chằm chằm, sau đó sững sốt một lúc, hồi lâu không rời mắt.

"Làm sao?"

Cô có chút đỏ mặt, ngay cả giọng nói cũng mềm đi vài phần, dùng ngón tay trắng nõn móc cà vạt của Bùi Ngôn Khanh, "Từ nay về sau mỗi ngày anh đều mặc âu phục, được không?"

Quả nhiên, ngoại hình chính là vũ khí đánh bại tất cả, cô đã quen với những bộ quần áo bình thường, anh vừa khoác lên người bộ đồ này, Tô Niệm Niệm lập tức cảm thấy mọi thứ đều có thể được tha thứ.

Ban đầu chỉ là vẻ lạnh lùng, nhưng khi ở bên cô, đôi lông mày của anh như

tan chảy, trở thành một người đẹp dịu dàng.

“Ngày nào cũng mặc, có thể.” Nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt cô gái nhỏ, Bùi Ngôn Khanh nhếch môi, “Nhưng chỉ ban đêm thôi.”

Tô Niệm Niệm cắn môi, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, liền nhìn thấy Bùi Ngôn Khanh đến bên tai cô, "Ở trên giường, em muốn mặc gì cũng được."

"..."

Đương nhiên, sóng gió đi xa thì kết quả là Tô Niệm Niệm sắc mặt lạnh lùng ngồi ở trên giường, khoanh tay, không thèm nhìn anh.

Bùi Ngôn Khanh kiềm chế một chút, nhéo nhẹ má cô, hạ giọng: "Lẽ phục, em thích không?"

“Cũng được.” Tô Niệm Niệm thản nhiên nói.

Có thể trả lời anh hai chữ này thì đều là nể mặt chiếc váy này đây.

"Còn cái đẹp hơn nữa, công chúa muốn không?"

Lông mi Tô Niệm Niệm giật giật, ban đầu cô không muốn để ý, nhưng rốt cuộc lại không nhịn được tò mò, "Cái gì?"

“Anh.” Bùi Ngôn Khanh trả lời.

Tô Niệm Niệm tức giận mắng anh: "Còn đùa này em sẽ thực sự tức giận!"

“Anh không nói đùa.” Vẻ mặt nghiêm túc, Bùi Ngôn Khanh lấy chiếc hộp nhung vẫn giấu từ lâu ra, mở ra trước mặt cô, bên trong có một chiếc nhẫn xinh đẹp được lạng lẽ đặt vào.

Bề ngoài Bùi Ngôn Khanh trông bình tĩnh và sáng khoái, nhưng bàn tay cầm chiếc hộp nhung đã ướt đẫm, anh lấy chiếc nhẫn kim cương ra, ngồi xổm trước mặt Tô Niệm Niệm, nhìn cô dò hỏi, trầm giọng nói: "Có thể

không?"

Tô Niệm Niệm hoàn toàn sững sờ, một lúc sau, cô né tránh ánh mắt của anh, nhỏ giọng nói: "Sao, sao lại đột ngột như vậy."

"Không có gì đột ngột." Bùi Ngôn Khanh cười cười, "Là anh tính toán từ rất lâu rồi."

Chỉ chờ ngày khai hoàn trở về.

Chiếc nhẫn này do chính Bùi Ngôn Duyệt vẽ từ năm ngoái, phải mất hai tháng để hoàn thành bản thảo cuối cùng.

Bùi Ngôn Khanh có chút bực bội, "Nhưng không ngờ lại bị tiệt tồ làm gián đoạn." Anh nắm đầu ngón tay của cô gái nhỏ, nhẹ giọng nói: "Mặc dù vậy, anh phải canh những đám mây mới thấy mặt trăng, được em thừa nhận thân phận trước truyền thông rồi."

"Nhưng nhất định phải có chút lễ nghi." Bùi Ngôn Khanh quỳ xuống, gần như thành kính ngẩng đầu nhìn nàng, "Công chúa Niệm Niệm ơi, em gả cho anh nhé?"

Tô Niệm Niệm chớp chớp mắt để xua đi cảm giác nhức nhối trong mắt, sau vài lần thay đổi sắc mặt, cô che mặt cười thành tiếng, vươn ngón tay ra, "Đeo cho em đi."

"Thực sự, rẻ cho anh quá."

Tô Niệm Niệm cụp mắt nhìn người đàn ông rất nhẹ nhàng đeo chiếc nhẫn vào người cô, xuyên qua mặt sau của chiếc nhẫn, cô nhìn thấy ba chữ pyq, theo bản năng nói: "Đây là cái gì? Vòng bạn bè *?"

Bùi Ngôn Khanh: "... " Mặt anh không cảm xúc ngược mắt lên, "Nghĩ xem là cái gì."

Sửng sốt vài giây, Tô Niệm Niệm xoa xoa mũi, "Tại sao lại khắc tên của anh lên?"

Nhìn đầu ngón tay đang đeo chiếc nhẫn kim cương bắt lấy, trái tim Bùi Ngôn Khanh như thắt lại, anh nhìn thẳng vào mắt Tô Niệm Niệm, cười nói: "Bởi vì anh là hàng đặt riêng của em."

"Cả đời này, công chúa đi đâu đều mang theo dấu vết của anh."

Địa điểm tổ chức bữa tối này là tại một khách sạn cao cấp.

Bùi Ngôn Khanh đã phải cố gắng rất nhiều mới có được thư mời.

Anh tìm Bùi Ngôn Duyệt, nhờ bà tìm một vài người quen đang làm nghệ thuật, sau nhiều lần tréo ngoe, anh mới nhận được thư mời từ những người khác.

Tô Niệm Niệm nắm lấy cánh tay của Trì Quân và đi về phía trước.

Bùi Ngôn Khanh đi theo sau họ, vẫn dán mắt vào bóng lưng của cô gái nhỏ.

Cao và thẳng như một con thiên nga, mỗi bước đi đều mỹ miều.

Tuy nhiên, ngay khi bước vào hội trường, cô đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người, và nhiều "quý ông" người Anh đã cười ngằm với cô.

Với tư cách là người chủ trì bữa tiệc này, Lalisi đang cầm ly sâm panh cùng người khác thưởng thức rượu, ánh mắt vô tình quét về phía cửa, lộ ra chút kinh ngạc.

Anh lịch sự nói xin lỗi, sau đó đi về phía cửa, nở một nụ cười dịu dàng với Tô Niệm Niệm.

Ban đầu, anh thực sự ngưỡng mộ cô gái phương Đông này vì điệu nhảy của cô, nhưng bây giờ, anh đã thay đổi suy nghĩ một chút.

Ai chẳng yêu cái đẹp, theo đuổi cái đẹp là bản năng của mỗi người đàn ông.

Tô Niệm Niệm gật đầu với anh, cảm nhận được ánh mắt sau lưng mình, sợ có người ghen, cô không định giao tiếp với Lalisi nhiều hơn.

Nhưng dù sao cũng là yến tiệc của người ta, chủ nhân buổi tiệc cũng tới nghênh đón, cô không thể không nể mặt.

Nhìn thấy Lalisi đưa tay về phía mình, Tô Niệm Niệm vốn tưởng rằng mình sẽ bắt tay, nhưng vừa đưa tay ra, liền hồng bết.

Nghi thức châu Âu không phải là một cái bắt tay.

Nhìn thấy Lalisi nghiêng người, rõ ràng là định hôn lên mu bàn tay cô, Tô Niệm Niệm theo bản năng quay đầu lại tìm người, muốn bảo đảm anh là người đưa tay ra trước, cô không cam tâm tình nguyện, nhưng là cuối cùng lại không thể tìm thấy bất cứ ai.

Ngay sau đó, một bóng đen xuất hiện trên đầu cô, có người nắm lấy cổ tay trái của cô, Bùi Ngôn Khanh kéo cô ra sau lưng, cắt ngang động tác của Lalisi

Đột nhiên bị cắt ngang, Lalisi nhú mày, "Anh là...?"

Bùi Ngôn Khanh nhướn mày, anh nâng bàn tay trái đeo nhẫn của Tô Niệm Niệm lên, đan ngón tay vào nhau, lắc lắc như thể khoe khoang.

"Tôi là chồng cô ấy.

*pyq: là phiên âm chữ đầu của từ vòng bạn bè trên wechat.

Chương 91: Chương 91:

Ngay hôm sau buổi tiệc tối, Tô Niệm Niệm lên máy bay trở về nước.

Tin tức cô đã giành được huy chương vàng cả nước đã biết thông qua live stream của cuộc thi.

Tô Niệm Niệm xem tin nhắn Sở Ninh gửi cho cô, nói rằng theo tiêu chuẩn của Lalisi, cư dân mạng trong nước đã phong cho cô danh hiệu "Công chúa ba lê", hoàn toàn phù hợp với Hoàng tử ba lê.

Khi cô nhìn thấy câu này, cô đang ngồi trên xe về nhà.

Thấy Tô Niệm Niệm đang nhìn chăm chăm vào điện thoại, Bùi Ngôn Khanh khẽ đưa mắt nhìn lướt qua màn hình, dừng lại ở dòng chữ "Công chúa múa ba lê".

Lại cảm nhận được sự ghen tị của ai đó, Tô Niệm Niệm nhanh chóng dùng điện thoại di động chụp lại chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay của mình, đồng thời cố tình giơ điện thoại lên cao hơn để thể hiện lập trường vững chắc của mình.

【Từ hôm nay trở đi, tớ sẽ là di tương lai của cậu. 】

【Hãy thận trọng ghi nhớ thân phận của tớ là một phụ nữ đã có gia đình rồi điều chỉnh nội dung trò chuyện của chúng ta. 】

Sau gửi xong, Tô Niệm Niệm hắng giọng, lén nhìn Bùi Ngôn Khanh, thấy lông mày anh khẽ nhíu lại, hiển nhiên là được đổ dành.

Thật lâu sau, đầu bên kia chậm rãi gõ chữ: ?

Tô Niệm Niệm đi thẳng trở lại trường học, sau khi nhìn cô rời đi, Bùi Ngôn Khanh đã bật điện thoại di động đang rung lên của mình và cuộc trò chuyện trong nhóm chat [Gia đình tương thân tương ái] đã bắt đầu sôi nổi.

Nguyên nhân đương nhiên là Sở Ninh chụp lịch sử trò chuyện với Tô Niệm Niệm cho nhóm, giống như một quả bom nước nóng, ngay lập tức khiến cho những người còn lại nổ tung.

Lăng Tịnh: 【Thành công rồi, lão tam cuối cùng cũng thành công. ăn mừng/ăn mừng】

Bùi Ngôn Duyệt: 【Chiếc nhẫn chị thiết kế, thế nào! Niệm Niệm có thích nó không? 】

Bùi Huân: 【cười/mỉm cười】

Bùi Ngôn Chi: 【Vẫn là nhẫn của chị gái thiết kế đẹp hơn. 】

Trình Cảnh: 【Sao nói vậy? @Bùi Ngôn Chi, ai có thể từ chối lão tam của chúng ta? 】

Bùi Điềm: 【Rải hoa, tung hoa, tung hoa! Woohoo, ngày con chờ đợi cuối cùng cũng đến. 】

Tin nhắn trong nhóm vẫn đang nổ liên tục, Bùi Ngôn Khanh nhìn thấy mấy cô nương đã bắt đầu thảo luận về địa điểm tổ chức hôn lễ và cần chuẩn bị bao nhiêu của hồi môn.

Lông mày của Bùi Ngôn Khanh tan chảy, anh sửng người: 【Con thêm Niệm Niệm vào. 】

Khán giả im bật.

Lăng Tịnh: 【Nhanh lên! Nhanh lên, thêm! 】

【Tất cả các thành viên tuân theo mệnh lệnh của mẹ, con dâu quý giá của mẹ sẽ vào và mọi người hãy xếp hàng.】

【—Ôm/ôm/ôm, chào mừng Niệm Niệm đã gia nhập đại gia đình của chúng ta.】

Bên này, Tô Niệm Niệm vừa đến ký túc xá, điện thoại di động liền đổ chuông, đều là WeChat thông báo.

Cùng lúc đó, điện thoại di động của Sở Ninh cũng phát ra tiếng bíp đồng bộ.

Hai người nhìn nhau một giây, sau đó Sở Ninh nói: "Hãy nhìn vào điện thoại của cậu đi, gia đình chúng ta đang tổ chức một bữa tiệc chào mừng cho cậu."

"Hả?" Tô Niệm Niệm còn có chút ngây người, mở điện thoại lên, thoạt nhìn còn tưởng mình tham gia một nhóm bán hàng.

Sau một lúc lâu xác định, cô mờ mịt nhìn Sở Ninh, "Đây là nhóm chat gia đình của cậu?"

"Nếu không thì sao?" Sở Ninh khoanh chân nhìn cô, nhướn mày, "Mà lại không phải nhà của tớ không, là của chúng ta."

Tô Niệm Niệm mím môi, bắt đầu đi theo đội hình, trong cùng một đội hình, cô ấy trả lời: 【Ôm/ôm/ôm.】

Ngay khi cô xuất hiện, Bùi Ngôn Khanh này giờ vẫn im lặng là người đầu tiên trả lời: 【Tình yêu】

Biểu tượng nhỏ màu đỏ rất dễ thương, nhưng anh là vua của sự im lặng, không ai lên tiếng sau anh.

Sở Ninh rít lên, "Thật chua ngoa, bình thường không nói lời nào, nhưng khi cậu vào nhóm, liền năng nổ hẳn nhĩ."

Sau đó, Bùi Huân, vua lạnh lùng nổi tiếng số 2, đột nhiên liên tiếp phát ra n phong bao lì xì.

Đối với một người giàu có và quyền lực như ông, ông sẽ gửi từng cái một, hai trăm một lần.

Người nào ở Bùi gia cũng luôn bày ra một vẻ mặt tôi đây cao quý bạn không xứng, ai ngờ bên trong lại có thể vì một phong bao lì xì hai trăm mà mất hết tính người.

Khi các phong bao lì xì xuất hiện, Bùi Điềm đã rất nhanh và giật liên tiếp ba chiếc, Lăng Tịnh và Bùi Ngôn Duyệt theo ở phía sau không xa, ba người một lượt giật lấy tất cả các bao lì xì.

Sở Ninh, người luôn chạy theo phía sau, tức giận đập bàn, "Tớ bực quá!"

"Quả nhiên, trước tiên không có tình cảm gia đình!"

"Mỗi khi có một chuyện hạnh phúc, ông tớ sẽ ném tiền vào nhóm." Sở Ninh nhướn mắt tức giận và giải thích với cô: "Thứ chúng ta đang giành giật không phải là tiền! Đó là hạnh phúc!"

Đột nhiên, Tô Niệm Niệm nhanh chóng giật lấy phong bao màu đỏ cuối cùng, "Tớ hiểu rồi."

Chiếc phong bì màu đỏ cuối cùng cũng bị cướp đi, Tô Niệm Niệm mỉm cười nhìn vẻ mặt khó tin của Sở Ninh, vô tội cong môi: "Để dì nhỏ của con cũng được vui vẻ."

"Tôn trọng người lớn tuổi là đức tính nền tảng của nhà chúng ta mà nhĩ."

Sở Ninh: "..."

-

Sau khi Tô Niệm Niệm giành được huy chương vàng của Ballet quốc gia, cô ngày càng được mời đến nhiều sân khấu hơn, nhiều đoàn múa đã cho cô nhiều tài nguyên hơn.

Cô chấp nhận lời đề nghị của Trì Quân và tích cực tham gia mọi lời mời hay sân khấu do trường tổ chức.

Kinh nghiệm sân khấu càng ngày càng phong phú, đồng nghĩa với việc thời gian rảnh cũng càng ngày càng ít.

Học kỳ đầu tiên của năm thứ nhất trôi qua vội vã, chẳng mấy chốc đã đến kỳ nghỉ hè.

Tô Niệm Niệm cuối cùng cũng có vài ngày rảnh rỗi, Bùi Ngôn Khanh đã đưa cô về nhà ngay khi cô được nghỉ.

Bùi Ngôn Khanh vẫn bận rộn như mọi khi, mãi đến giờ ăn tối anh mới trở lại.

Khi về nhà, Tô Niệm Niệm đang ở trong bếp.

Học kỳ này quá bận rộn, mỗi ngày cô đều ăn ở căng tin hoặc mua đồ ăn mang về, ăn những thứ này đã chán lại còn không ngon, Tô Niệm Niệm lập tức tự mình nấu ăn.

Cô đang chăm chú rửa chén, đột nhiên bị ôm từ phía sau, hơi thở ấm áp phả vào tai cô, "Làm món gì ngon cho anh vậy?"

"Tự luyện." Tô Niệm Niệm cười khịt mũi, "Rõ ràng là em làm cho em."

"Được thôi." Bùi Ngôn Khanh thản nhiên nói: "Không còn cảm giác mới mẻ với anh nữa, Hừm? Rõ ràng là trước kia dùng đủ mọi cách để dò thám xem

anh thích cái gì.”

Tô Niệm Niệm bình tĩnh lại và nói: "Mà anh hồi trước cũng không lắm chuyện như này.”

"Ngày xưa anh là nam thần lạnh lùng."

Bùi Ngôn Khanh giận dữ cười, "Đừng nói với anh là em chỉ thích dáng vẻ không trả lời, không để tâm của anh nhé?"

"Anh mà dám phớt lờ em." Tô Niệm Niệm kiêu ngạo nói.

"Không dám, phu nhân nghiêm khắc."

Tô Niệm Niệm cảm thấy rằng Bùi Ngôn Khanh có thể thực sự đến tuổi rồi, anh nói nhiều hơn, vì vậy mỗi ngày đều nhìn chăm chăm vào ngày giờ.

Mỗi lần cô ở bên anh, Tô Niệm Niệm đều cảm thấy rằng giây tiếp theo anh muốn đưa cô đến Cục Dân chính.

"Thật ra, cho dù kết hôn, em vẫn phải ở trong trường."

Vừa ăn, Tô Niệm Niệm vừa quan sát vẻ mặt của Bùi Ngôn Khanh, "Ngày nghỉ có thể vẫn đi khiêu vũ."

Bùi Ngôn Khanh nuốt thức ăn trong miệng xuống, bình tĩnh nói: "Em bận và làm vợ anh không có gì xung đột cả."

Tô Niệm Niệm: "..."

Tô Niệm Niệm sống với anh ta một, trong kỳ nghỉ hè, Tô Niệm lại đến thực tập dưới sự chỉ đạo của Bùi Ngôn Khanh, thường nhìn anh chăm chăm.

"Em không về nhà, anh em có nói gì không?" Tô Niệm Niệm thận trọng hỏi Bùi Ngôn Khanh.

“Cậu ấy còn có thể nói cái gì nữa?” Bùi Ngôn Khanh mím môi dưới, thản nhiên nói: “Em ở cùng anh có vấn đề gì sao?”

Quả thật, anh nói khẳng khái.

Vào tháng 8, Tô Niệm Niệm tiếp tục biểu diễn trong đoàn múa, tích cực tham gia các buổi biểu diễn khác nhau, vào tuần trước, cô đã cảm thấy lương tâm cắn rứt nên về nhà.

Kết quả, Tô Diệm lại chế giễu vài câu.

Tô Niệm Niệm nhìn Tô Diệm và khéo léo nói: "Anh à, đã đến lúc anh nên tìm bạn gái rồi."

"Cũng hai mươi mấy tuổi rồi, không thể giống Bùi Ngôn Khanh được."

Tô Diệm đang ăn mì cô nấu, nghe vậy lạnh lùng nói: "Trừ bệnh nhân ra, bình thường anh cũng không gặp phụ nữ."

"Tìm bạn gái trong giấc mơ?"

Tô Niệm Niệm cũng nhận thấy mức độ nghiêm trọng của vấn đề, cô nhìn Tô Diệm từ trên xuống dưới, đôi mắt có chút buồn bã: "Tỷ lệ nam nữ không liên quan gì đến việc không tìm được đối tượng."

“Anh, anh nên tìm nguyên nhân từ chính mình."

Tô Diệm: "...". Anh tức giận nói: "Là bởi vì người bình thường không xứng với anh, được chưa?"

Tô Niệm Niệm lắc đầu, vỗ vỗ anh an ủi: "Anh không cần lo lắng, có lẽ thiên phú hẹn hò là do em truyền lại."

Tô Diệm: "...".

Nhưng ngày cưới cuối cùng của Tô Niệm Niệm không phải là cuối năm, mà là ngày đầu năm mới.

Lý do là Tô Niệm Niệm không muốn kết hợp kỷ niệm ngày cưới với sinh nhật của chính mình, điều này thực sự quá là thiết thòi

Một ngày trước sinh nhật của cô, khi Tô Niệm Niệm và Bùi Ngôn Khanh nói về vấn đề này, anh lập tức mím môi và im lặng như thể bị lừa dối. Một hai phát cái ghi âm lúc ở Anh cô nói ngày kết hôn để đỡ anh kia/

“Rõ ràng em đã nói là ngày 31.”

Tô Niệm Niệm tức đến phồng má, “Hôm sau tốt biết bao nhiêu.”

"Ngày mai sau ngày mai, có rất nhiều ngày mai."

“Em chỉ hoãn lại một ngày thôi.” Tô Niệm Niệm giơ ngón tay lên, mở to mắt hứa hẹn, “Thật sự chỉ là một ngày thôi. Em muốn tổ chức hai ngày kỷ niệm, không muốn gộp lại.”

“Từ nay về sau, mỗi năm anh cho em hai cái.” Bùi Ngôn Khanh hôn lên vành tai của cô, thấp giọng nói: “Nhưng ngày mai đi lấy giấy chứng nhận, được không?”

“Không được.” Tô Niệm Niệm không hiểu tại sao mình lại bị ngày đó ám ảnh như vậy.

"Mùng một sẽ có rất nhiều người đi làm giấy kết hôn." Bùi Ngôn Khanh nói, ‘Anh sợ có gì bất ngờ khiến nó lại bị dời.’

Nhưng Tô Niệm Niệm lại giở trò quyền rũ, ký một loại hiệp ước bất bình đẳng và cuối cùng quyết định nhận giấy chứng nhận vào ngày đầu năm mới.

Ngày hôm đó, bầu trời vừa vạnh, sau những trận mưa tuyết triền miên, thành phố A đón nắng rực rỡ.

Đó là một buổi sáng tốt để ngủ, nhưng Tô Niệm Niệm đã bị Bùi Ngôn Khanh đánh thức từ sớm vì anh sợ rằng mình sẽ không thể xếp hàng.

Thật là một mớ suy nghĩ hỗn độn, làm sao họ có thể xui xẻo như vậy được.

Cô không thể đứng dậy, vì vậy cô cầu xin anh muợn chút rồi hãy đi.

Nhưng người đàn ông vẫn luôn dụ dằng giờ lại không chịu mặc cả cho chuyện này, mặc kệ cô phản kháng, anh cứng rắn.

“Bảo bối.” Anh vuốt ve khuôn mặt đỏ bừng vì ngủ của cô gái, “Dậy đi, được không? Trở về muộn ngủ bao lâu cũng được.”

Tiếc là phần mềm không hoạt động, Tô Niệm Niệm dường như không nghe thấy nó.

Ngay sau đó, Bùi Ngôn Khanh không phí lời nữa, trực tiếp bế cậu xuống giường đi vào phòng tắm.

Ngón tay anh ngâm trong nước lạnh, lập tức phủ lên mặt cô gái nhỏ.

Tô Niệm Niệm rùng mình vì lạnh, cuối cùng cũng tỉnh dậy.

Cô bắt lực vùi vào vai anh, “Đáng ghét.”

Cứ vội vã như vậy, cuối cùng họ cũng trở thành cặp đôi đầu tiên ở cổng Cục dân chính.

Tuy nhiên, không giống như những gì Bùi Ngôn Khanh nói về việc xếp hàng dài, cục dân chính vẫn chưa mở cửa.

“Anh đền tiền thức dậy sớm cho em!” Tô Niệm Niệm lập tức cảm thấy mình như bị lừa một tý.

Bùi Ngôn Khanh để mặc cô tức giận, cầm tập tài liệu chứa chứng minh thư và hai hộ khẩu trên tay, với vẻ mặt nghiêm túc.

Khi đến giờ, Tô Niệm Niệm bị Bùi Ngôn Khanh kéo vào cửa.

Các nhân viên không đến nhanh bằng hai người họ, nên vội vàng ngồi xuống bàn làm việc của mình.

Hầu như không cho bất kỳ cơ hội nào để phản ứng, Tô Niệm Niệm chỉ đi theo Bùi Ngôn Khanh qua tất cả các thủ tục trong sự bàng hoàng.

Khi chụp ảnh chứng minh thư, cả hai cởi bỏ áo khoác dày, ngồi trước tấm rèm đỏ trong trang phục sơ mi trắng.

Các nhân viên có lẽ đã lâu không gặp một cặp đôi đẹp như vậy, còn là cặp đôi đầu tiên trong năm mới.

“Ừ đúng rồi, cô gái cười rất ngọt ngào.” Nhân viên công tác thò đầu ra, “Người nam có thể cười tươi hơn.”

Bùi Ngôn Khanh luôn là người hướng nội, Tô Niệm Niệm nhéo anh để anh nở một nụ cười tiêu chuẩn, "Cười nhanh lên, cười ngọt ngào, giống như em nè."

Bùi Ngôn Khanh bắt chước vẻ mặt của cô, thăm dò, nhếch khóe môi lên cao hơn.

“Tách.” Màn hình được cố định.

Hai cuốn sổ đỏ có đóng dấu giáp lai đặt trước mặt anh.

Tô Niệm Niệm chỉ có thời gian để xem, sau đó Bùi Ngôn Khanh đã lấy đi hai tờ giấy đăng ký kết hôn, cẩn thận đặt chúng vào túi của anh, tuyên bố anh sẽ giữ chúng.

Sau khi ra khỏi Cục Dân chính, Tô Niệm Niệm nắm lấy tay Bùi Ngôn Khanh,

cô không ngừng nhìn vào biểu cảm của anh.

Có một nụ cười trên khóe mắt và chân mày, như gió xuân.

Và đêm đó, Bùi Ngôn Khanh, người gần như không bao giờ đăng gì lên vòng bạn bè, thì bây giờ lần đầu tiên đăng một tin lên, với hai từ rất đơn giản trên hai bức ảnh giấy chứng nhận kết hôn——

Em yêu.

Chương 92: Chương 92:

Tô Niệm Niệm vốn cho rằng sau khi lĩnh chứng, cô sẽ thoải mái hơn rất nhiều, ít nhất sẽ không bị Bùi Ngôn Khanh nhìn chăm chăm vào cô mọi lúc mọi nơi.

Nhưng cô đã nhầm.

Thỉnh thoảng, Bùi Ngôn Khanh phải hỏi cô một cách thẳng thắn: "Bùi phu nhân, em thích trang trí kiểu phương Tây hay kiểu Trung Quốc?"

Kể từ khi lĩnh chứng, Tô Niệm Niệm đã trở thành một người vô danh trong mắt anh, nhất thời cô còn có ảo giác mình đã 30 mấy tuổi rồi.

"Trang trí?" Tô Niệm Niệm nghi ngờ hỏi: "Trang trí cái gì?"

Bùi Ngôn Khanh nhìn thấy cô vừa ngơ ngác vừa không có ý thức nhíu mày, "Nhà."

"Muốn mua nhà sao?" Tô Niệm Niệm nhếch môi, vòng vo một vòng, "Anh không có nhà sao? Hay là gần đây có nhiều tiền muốn đầu tư vào bất động sản?"

Tô Niệm Niệm nhìn anh và thoáng thấy đôi lông mày đầy ẩn ý của anh.

Bùi Ngôn Khanh gõ trán cô, nhẹ nhàng nhắc nhở: "Là đầu tư vào ngôi nhà mới của chúng ta."

"Nhà mới?" Tô Niệm Niệm sững sốt, "Mua nhà mới cái gì chứ?"

Nhìn thấy ánh mắt có chút nguy hiểm của Bùi Ngôn Khanh, Tô Niệm Niệm sửng sốt, theo bản năng trả lời: "Cái này cũng đâu gấp đâu nhỉ?"

Cô vừa trải qua kỳ nghỉ đông và đang ở trong ký túc xá, ngoại trừ hai cuốn sổ đỏ có thể chứng minh cô là phụ nữ đã có chồng hợp pháp ra, thì khoảng thời gian còn lại cô thực sự không có cảm giác như vậy.

Bùi Ngôn Khanh không mất nhiều thời gian để trang trí lại ngôi nhà.

Và ngôi nhà mới sẽ là nơi họ sẽ sống trong nhiều năm tới.

Tô Niệm Niệm nhất thời chưa chuyển đến.

Thấy vẻ mặt nghi hoặc của cô, Bùi Ngôn Khanh nhéo nhéo mặt cô, "Bùi phu nhân, em có cần mỗi ngày anh đều phải nhắc nhở em, chúng ta kết hôn đã kết hôn rồi không?"

"Không, không, không." Tô Niệm Niệm xua tay liên tục, cô liếc nhìn Bùi Ngôn Khanh, "Anh đã nghĩ đến khi nào tổ chức hôn lễ chưa?"

Vâng, một cái hôn lễ!

Trong lòng các cô gái, không mặc váy cưới và không tổ chức đám cưới bằng với việc không lấy chồng!

"Trong năm nay."

"Hả?" Tô Niệm Niệm mở to mắt.

"Vậy em muốn đến khi nào." Bùi Ngôn Khanh kéo cô vào lòng, dùng đầu ngón tay thon dài vuốt ve gáy cô, kéo dài giọng nói: "Hả?"

"Ít nhất..." Tô Niệm Niệm do dự một chút nói: "Anh phải đợi em tốt nghiệp chứ?"

Đôi mắt với ánh mắt không hài lòng của Bùi Ngôn Khanh, Tô Niệm Niệm nhỏ giọng nói thêm: "Em chưa từng thấy ai tổ chức hôn lễ thời đại học cả."

"Còn nữa." Tô Niệm Niệm ưỡn ngực, "Hiện tại như thế nào thì em cũng là tiểu nữ thần của trường, nếu đột nhiên muốn tổ chức hôn lễ, độ nổi tiếng của em sẽ đột ngột giảm xuống đấy?"

"Nổi tiếng?" Bùi Ngôn Khanh nhéo cằm cô, đôi mắt đen có chút lạnh lùng, "Nổi tiếng cái gì? Ở trường có nhiều người theo đuổi em?"

"Không hẳn."

Nói đến đây, Tô Niệm Niệm vẫn còn có chút không cam tâm, mặc dù tin tức về xuất thân của cô và việc có một người bạn trai giàu có bí ẩn đã lan truyền vì những sự kiện trước đó và cuộc phỏng vấn trong cuộc thi, nhưng ít nhất nó sẽ không khiến tất cả những người khác giới xung quanh phải bỏ cuộc chứ?

Chẳng lẽ sự quyến rũ của cô không thể hấp dẫn những chú chó sữa nhỏ và chó sói nhỏ liều mạng cạy góc tường vì cô sao?

Tô Niệm Niệm nghĩ về điều này, tự hỏi câu hỏi này, phồng má và lẩm bẩm: "Những người theo đuổi Ninh Ninh và Ngu Nhận có thể xếp hàng từ tầng dưới của ký túc xá đến tòa nhà giảng dạy, mà các chàng trai thường tặng quà cho họ nữa."

Càng nói, Tô Niệm Niệm càng cảm thấy đáng tiếc, hai tay ôm lấy mặt Bùi Ngôn Khanh, "Sao không có ai đuổi theo em? Tại sao không thể vì sự quyến rũ mạnh mẽ của em mà thử cạy góc tường một lần chứ?"

"Ồ." Bùi Ngôn Khanh cười lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lùng dán chặt vào mi mắt cô, ngón tay nặng nề lướt trên môi, "Cái gì? Còn muốn người ta theo đuổi?"

Tô Niệm Niệm nhào vào một bên cổ anh, giở trò lưu manh, "Em mặc kệ."

còn trẻ như vậy mà là anh làm em mất đi cơ hội được điên cuồng theo đuổi!"

Bùi Ngôn Khanh dùng tay ôm eo cô, vẻ mặt thản nhiên nói: "Bọn họ đến theo đuổi cũng không dám."

"Tại sao không dám? Em có hung dữ đâu?"

Anh cúi đầu hôn lên môi Tô Niệm Niệm, như thể tuyên bố chủ quyền, "Bởi vì bọn họ không xứng."

Tô Niệm Niệm nhìn anh chằm chằm một hồi, sau đó cười nói: "Anh thật đáng yêu."

Nói xong, Tô Niệm Niệm tự luyến gật đầu, tự mình tìm lý do: "Đúng vậy, nhất định là như vậy, em cảm thấy anh nói đúng."

Tô Niệm Niệm nghĩ rằng chủ đề về đám cưới gần như kết thúc ở đây.

Nhưng Tô Niệm Niệm thực sự đánh giá thấp sự kiên trì của Bùi Ngôn Khanh, trong những ngày tiếp theo, bất kỳ chủ đề nào cũng có khả năng bị anh kéo quay lại.

Cô ăn chiếc bánh ngọt một cách ngon lành, Bùi Ngôn Khanh: "Thích không? Chiếc bánh này có thể dùng trong tiệc cưới."

Cô nói rằng sản phẩm mùa mới của một thương hiệu nào đó khá tốt, Bùi Ngôn Khanh: "Em có thể chọn váy cưới của thương hiệu này."

Anh thậm chí còn thản nhiên khoe rằng khách sạn Quân Trạch ngày càng nổi tiếng, đã mở thêm một số chi nhánh ở các nước khác, Bùi Ngôn Khanh cũng có thể theo thể trào lên: "Nếu em thích, hôn lễ sẽ được tổ chức ở đây."

Quá trình này diễn ra chậm và lâu, giống như việc luộc ếch trong nước ấm để đạt được hiệu quả làm ầm một cách âm thầm.

Vào một kỳ nghỉ sau khi khai giảng, hiếm khi cả hai được rảnh rỗi, Tô Niệm Niệm kéo Bùi Ngôn Khanh đi mua sắm, vô thức bước vào tiệm đồ da dụng.

Tô Niệm Niệm kéo Bùi Ngôn Khanh đi mua một đồng hồ, trong số đó có những chiếc nam châm gắn tủ lạnh lạ mắt.

"Tủ lạnh trong nhà dán đầy nhãn dán rồi." Bùi Ngôn Khanh siết chặt tay cô, cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Ngôi nhà hiện tại khác rất nhiều so với khi anh sống một mình.

Cô ban đầu hơi gò bó, chỉ dán vài miếng dán nhỏ ở một số góc nhỏ, về sau còn vô tư nghịch tủ lạnh và công tắc đèn, thậm chí còn dán mấy quả dâu tây nhỏ lên bàn cạnh giường ngủ.

Ban đầu Bùi Ngôn Khanh phản đối, nhưng Tô Niệm Niệm đã tự tin phản bác lại: "Phong cách ban đầu của anh chỉ có thể được mô tả bằng ba từ là quá lạnh lùng."

Nói xong, cô nhăn mũi nói thêm: "Nhưng có chỗ nào anh lạnh lùng đâu? Thật là đạo đức giả!"

Bùi Ngôn Khanh: "..."

Tô Niệm Niệm đã mua rất nhiều nam châm hút tủ lạnh, cô không nghĩ rằng đã có quá nhiều, thậm chí còn muốn mua thêm một số.

"Mua nhiều như vậy, đặt ở đâu?"

"Không phải còn có nhà mới sao?" Tô Niệm Niệm theo bản năng trả lời.

Bùi Ngôn Khanh im lặng một giây, sau đó đột nhiên lấy thêm mấy cái, "Ừm, lấy thêm đi."

Tô Niệm Niệm: "....."

Hai người đi loanh quanh, Tô Niệm Niệm vô thức kéo Bùi Ngôn Khanh đến khu vực giường ngủ.

Bộ drap giường kia thật đẹp, nhìn từ xa đã muốn lăn lộn trên giường.

Người bán hàng đứng ở chỗ này, nhìn thấy hai người ánh mắt họ sáng lên, vội vàng tiến lên bán hàng, "Xin hỏi anh và chị, hai người tới đây xem giường tân hôn sao?"

"Vừa rồi chúng em có một sự kiện." Cô cười chỉ bộ giường màu đỏ đặt bên cạnh, "Mua giường và bốn bộ, tặng cái đệm da này."

Trên thực tế, thứ mà Tô Niệm Niệm thích thú chính là tấm thảm da bò màu xanh nhạt này, hoa văn trên đó sống động như thật, cảm giác vừa ấm vừa mát, trong lòng rất phấn khích!

"Em muốn cái này!!!" Tô Niệm Niệm chạm vào miếng da và nhìn Bùi Ngôn Khanh, giọng nói kéo dài.

Nhân viên bán hàng: "Xin lỗi chị, cái này không bán lẻ ạ."

Nghe vậy, Bùi Ngôn Khanh khẽ đảo mắt, nhếch môi nói: "Không bán lẻ sao?" Anh đưa mắt nhìn chiếc giường tân hôn màu đỏ tươi, "Cái này nhất định phải mua à?"

"Vâng thưa anh."

Bùi Ngôn Khanh nhìn vẻ mặt buồn hiu của Tô Niệm Niệm, cười nói: "Xin lỗi, tôi tạm thời không dùng đến giường tân hôn."

Anh vươn tay, như muốn kéo cô gái nhỏ dậy, "Đi thôi."

Tô Niệm Niệm ôm thảm da không buông: "Không, không được đi!"

"Ai nói không cần giường tân hôn? Anh không muốn tổ chức hôn lễ sao?"
Cô mở to hai mắt tròn xoe nói: "Anh không muốn giường tân hôn sao?
Không phải anh ngày nào cũng bảo muốn tổ chức hôn lễ sao?"

Khóe môi Bùi Ngôn Khanh nhếch lên thành một nụ cười, trên mặt lộ ra vẻ áy náy. "Không phải chờ em tốt nghiệp sao?"

Tô Niệm Niệm cắn môi, "Không đợi, còn đợi cái gì nữa?"

"Dù sao sự nổi tiếng của em cũng đang giảm dần, có tổ chức hôn lễ hay không cũng không có ai đuổi theo em."

Thấy mình đã đạt được mục đích, Bùi Ngôn Khanh cố hết sức kìm nén khóe môi nhếch lên, trực tiếp lấy thẻ từ trong ví ra đưa cho nhân viên bán hàng, "Thanh toán hóa đơn."

Nhân viên bán hàng không ngờ đơn hàng lớn như vậy lại thành công dễ dàng như vậy, anh ấy nhận lấy gạt đầu rồi lon ton chạy đi: "Bây giờ em đi đặt hàng cho anh!"

Ngay khi người bán hàng rời đi, Bùi Ngôn Khanh đã ôm Tô Niệm Niệm lên giường.

Tấm khăn trải giường màu đỏ tươi tôn lên làn da trắng nõn của cô gái nhỏ, khiến cô trở nên xinh đẹp.

"Anh đang làm gì vậy?" Tô Niệm Niệm hướng ngoài cửa sổ trong suốt liếc nhìn vài cái, "Ảnh hưởng không tốt đâu."

"Anh muốn nhìn thấy em nằm trên giường tân hôn trước." Bùi Ngôn Khanh mỉm cười và thì thầm vào tai cô.

Mặt Tô Niệm Niệm đỏ bừng, quay đầu lại nhỏ giọng nói: "Anh thật phiền phức."

"Nghỉ hè tổ chức hôn lễ hả?" Bùi Ngôn Khanh nhích lại gần, hơi thở hai

người giao hòa với nhau.

Bây giờ đã là tháng tư, Tô Niệm Niệm ngồi ở trên giường lắc lắc hai chân, có chút rối rắm, "Có vội vàng quá không?"

"Không vội." Bùi Ngôn Khanh vuốt ve gò má của cô, đầu ngón tay đặt ở trên gò má đỏ bừng của cô, "Ngoại trừ cô dâu, tất cả đều đã chuẩn bị xong."

Những gì Bùi Ngôn Khanh nói là sự thật.

Bởi vì Tô Niệm Niệm đã sớm phát hiện ra cả Bùi gia đã chuẩn bị sẵn sàng.

Cô vừa đồng ý tổ chức đám cưới vào kỳ nghỉ hè một giây trước, nhưng chỉ trong vài phút sau Lăng Tịnh đã gửi cho cô một số kế hoạch tổ chức cho ngày cưới, một số công ty lập kế hoạch đã cung cấp dịch vụ.

Ngoài những thứ này ra, sau đó Lăng Tịnh còn gửi thêm một vài file mb, cô click vào xem thì thấy đó là một bản thiết kế trang trí nhà mới, bên trong là mẫu do mấy công ty thiết kế gửi đến, bảo cô chọn phong cách giống như trong hình, giống như là hoàng đế chọn thê thiếp của mình.

Cuối cùng, Lăng Tịnh cũng nói thêm một câu: [Ồ, Niệm Niệm, tại sao con lại đi mua một bộ ga với lão tam rồi? Năm ngoái mẹ và chị cả, chị dâu con đã bàn bạc mua mấy cái rồi.]

【Nhưng tự mua cũng không sao, đổi cũng vậy thôi. 】

Tô Niệm Niệm sửng sốt, cô sẽ không tin là nó không được lên kế hoạch và tổ chức trước.

Cô đang nói chuyện với Lăng Tịnh, nhưng cô không biết rằng điện thoại của Bùi Ngôn Khanh cũng đang đổ chuông.

Đây là một nhóm chat nhỏ có tên là 'Biệt đội chiến đấu cho hôn lễ'.

Sợ Sở Ninh không đủ kín miệng, tất cả các thành viên nữ của Bùi gia ngoại trừ cô ấy đều ở có trong nhóm, một số người hỗ trợ cho Bùi Ngôn Khanh, và cuối cùng đã giúp anh lên ngôi được rồi.

Bùi Ngôn Duyệt: 【Chị nói mà, lược ếch trong nước ấm là có hiệu quả nhất.】

Trình Cẩm: 【Thật! Chỉ cần nhắc thêm vài câu, con gái sẽ mềm lòng và ghi nhớ trong lòng.】

Bùi Điềm: 【Sahua Sahua Sahua~ Một bước gần hơn để trở thành một cô gái rải hoa rồi!】

Bùi Ngôn Khanh cuối cùng lại khoe khoang lên, theo cách làm của Bùi gia, khoe khoang sự giàu có và hạnh phúc như Bùi Huân.

Bùi Ngôn Duyệt: 【Tổ tiên phù hộ cho em.】

Trình Cẩm: 【Chúc mừng.】

Bùi Điềm: 【Rải hoa.】

Bùi Ngôn Khanh: [...]

Tô Niệm Niệm không kịp để nói với gia đình về việc đám cưới đột ngột được tổ chức sớm như vậy.

Đối với gia đình cô, tiệc cưới vô cùng trọng đại, đây sẽ là tín hiệu cho dư luận biết, còn rất nhiều điều cần phải bàn bạc kỹ lưỡng và các thủ tục cần phải tuân theo.

Tô Niệm Niệm gọi cho Tô Diễm trước.

Đến gần trưa, bên kia vừa mới tỉnh lại.

Quả nhiên, cuộc sống của một người không có người yêu thật nhàm chán.

“Anh.” Giọng nói của Tô Niệm Niệm rất ngọt ngào, “Anh mới tỉnh à?”

“Anh bị cô đánh thức đây.” Giọng nói của Tô Diệm còn say ngủ, kiên nhẫn nói: “Làm sao vậy?”

"Em sắp kết hôn."

“Hừ.” Tô Diệm cười lạnh một tiếng, ngữ khí trở nên chua ngoa: “Không phải kết hôn sớm rồi sao, còn nhớ rõ đường về sao?”

“Không, không.” Tô Niệm Niệm nuốt nước bọt, “Nghỉ hè, chúng em sẽ tổ chức hôn lễ.”

Đột nhiên có một sự im lặng.

Đột nhiên, bíp bíp tắt điện thoại.

Chương 93: Chương 93:

Tô Diệm mất liên lạc một tuần cho đến thứ sáu tuần sau, khi Tô Niệm Niệm còn chưa tan học, Tô Diệm bất ngờ đến thăm và lôi cô ra khỏi trường.

Cả hai đã cùng nhau ăn tối bên ngoài.

Thật trùng hợp, vào ngày này, chi nhánh "Nhị sư huynh" khai trương với giá hời, tại khu thương mại gần trường múa A, ai đến cũng được tặng một đĩa thịt lợn.

Đáng xấu hổ thay, Tô Niệm Niệm lại một lần nữa rung động vì đĩa thịt lợn này. Cô lén liếc nhìn Tô Diệm đang im lặng, cuối cùng tặc lưỡi, bị buộc phải đồng ý "thăm lại chốn xưa" .

Sau một năm rưỡi, nhà hàng này ngày càng phát đạt, thậm chí đây còn là chi nhánh thứ ba.

Có lẽ nó đã gây ra một ký ức khó chịu nào đó, trong khoảng thời gian này, khuôn mặt của Tô Diệm luôn đanh lại, anh ngồi ăn thịt mà không nói lời nào.

Anh không nói, Tô Niệm Niệm cũng không nói, hai người dường như đợi xem ai nổi giận trước.

Cuối cùng, bởi vì cần rút lương tâm, Tô Niệm Niệm thấp giọng gọi: "Anh?"

"Gì."

"Việc kinh doanh của nhà hàng này vẫn đang tiến triển tốt."

Tô Diệm nhướn mắt, "Tìm chuyện để nói sao?"

Tô Niệm Niệm yên lặng uống một ngụm nước, "Anh, anh có lời gì muốn nói không?"

Tô Diệm nuốt thịt xuống bụng, nhàn nhạt liếc cô một cái: "Kỳ nghỉ hè định sẽ tổ chức hôn lễ sao?"

"Ừm."

Tô Diệm buông đũa xuống, cười lạnh nói: "Bùi Ngôn Khanh vội vàng như vậy làm gì? Còn có thể chạy trốn sao?"

"Nhưng mà em đã đồng ý rồi." Tô Niệm Niệm ra vẻ nịnh nọt đưa cho Tô Diệm một miếng thịt, "Với ba mẹ, anh hai có thể nói giúp cho em không?"

Tô Diệm khoanh chân dài, uể oải dựa vào lưng ghế: "Giúp em thì anh có ý nghĩa gì?"

"Đến lúc đó, bạn bè anh đều biết em gái mình tóm gọn thầy giáo mình, còn mới 20 tuổi đã kết hôn, anh lớn đến tuổi này còn chưa tìm được bạn gái, ra cái giống gì hả?"

Tô Niệm Niệm: "..."

Anh tự không tìm được bạn gái, nhưng lại ghen tị với hôn lễ của cô.

Không nói nên lời.

Cô đương nhiên không dám bộc lộ ra những suy nghĩ này, Tô Niệm Niệm chớp mắt và cười nói: "Đổi góc độ của anh đi." Cô chọn bán Bùi Ngôn Khanh không chút do dự, "Anh có thể nói với bạn bè anh là Bùi Ngôn Khanh phải đuổi theo và gọi anh một tiếng anh trai, đây không phải là người chiến thắng trong cuộc sống sao?"

Khóe miệng Tô Diệm nhếch lên, vui vẻ dùng đầu ngón tay gõ mặt bàn vài cái, "Còn có chút lương tâm."

Tô Niệm Niệm cười khế: "Vả lại, anh yên tâm đi, đến lúc đó em sẽ ném bó hoa cho anh, nói không chừng anh sẽ có bạn gái."

Tô Diệm: "..."

Hai người đùa giỡn một hồi, cho đến khi điện thoại di động của Tô Niệm Niệm vang lên, cô liếc nhìn người gọi đến, ánh mắt lấp lánh, vui vẻ nhấn nút trả lời.

Nụ cười trên mặt Tô Diệm đông cứng lại, dần dần biến mất.

Đợi vài phút, Tô Niệm Niệm cúp điện thoại: "Anh, anh ấy nói sẽ đến đón em ngay."

"Em muốn đi về cùng anh ta?" Vừa nói ra lời này, Tô Diệm liền cực kỳ khó chịu.

Phí lời.

Họ đều đã kết hôn nên đương nhiên Tô Niệm Niệm phải đi về với Bùi Ngôn Khanh rồi.

Tô Diệm mím môi, không kiên nhẫn xoa tay: "Đi thì đi, phiền phức quá."

Tô Niệm Niệm dừng một chút, cô nắm chặt điện thoại, đề nghị: "Anh à, nếu không thì hôm nay em về nhà? Lâu rồi em không về."

"Em cũng biết mình đã lâu không quay về à?" Tô Diệm hừ một tiếng, "Về làm gì? Một mình anh rất thoải mái."

Chú ý tới ánh mắt dò xét của Tô Niệm Niệm, Tô Diệm lạnh lùng nói: "Ngày mai anh còn có việc, đừng quay về, về cũng vô ích."

“VẬY ĐƯỢC.” Tô Niệm Niệm nói: “Khi nào rảnh rồi, em đến bệnh viện mang đồ ăn cho anh.”

“Đưa cho anh hay cho Bùi Ngôn Khanh?” Cảm giác muốn so bì, Tô Diệm không nhịn được hỏi.

Tô Niệm Niệm lịch sự nói: “Đương nhiên là em đưa cho anh trai em trước rồi!”

Tô Diệm vốn muốn giữ vẻ mặt nghiêm túc, nhưng khóe miệng vẫn nhếch lên một cách không chịu nghe lời, quay đầu đi, giả vờ ừm.

Không mất nhiều thời gian để Bùi Ngôn Khanh đến, anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng chỉnh tề, đi đến đâu trông cũng duyên dáng.

Trong bệnh viện, Tô Diệm vẫn sẽ lớn tiếng gọi lão đại, nhưng hiện tại ở trong phòng riêng, nhìn thấy cũng cúi mặt, không nói lời nào.

Bùi Ngôn Khanh sau khi đi vào, nhìn chung quanh, nhướn mày nói: “Đây là thăm lại chốn cũ sao?”

Tô Diệm: “...”

Bùi Ngôn Khanh thừa dịp ngồi xuống bên cạnh Tô Niệm Niệm, khi họ ở bên nhau, khắp người họ như có một mị lực nào đó, thể hiện sự thân thiết vô thức.

Tô Diệm vẫn giữ vẻ mặt trống rỗng, hoàn toàn không để ý đến sự chua xót còn sót lại trong lòng.

Sau khi Bùi Ngôn Khanh ngồi xuống, cô nhắc lại việc mình sẽ tổ chức hôn lễ trong kỳ nghỉ hè, đồng thời liệt kê chi tiết các việc tiếp theo.

Tô Diệm gõ một cái lên bàn, cuối cùng nhẹ giọng nói: “Anh hiểu rồi.”

"Cụ thể làm như thế nào, chờ nhà em thảo luận kết quả."

Sau cuộc trò chuyện, Bùi Ngôn Khanh đưa Tô Niệm Niệm đi.

Người đàn ông cao lớn nắm tay cô gái nhỏ, đôi mắt luôn dán chặt vào khuôn mặt cô.

Không biết Tô Niệm Niệm nói cái gì, lông mày lạnh như băng của người đàn ông tan đi, trên mặt lộ ra nụ cười ôn nhu.

Hai người tay trong tay đi càng lúc càng xa.

Thật lâu sau, Tô Diệm thu hồi tầm mắt, cúi đầu, lơ đãng nhìn chằm chằm một điểm nào đó.

Đó rõ ràng là một điều đáng mừng, nhưng nó lại gây khó chịu một cách không thể giải thích được.

20 năm qua, cô gái nhỏ luôn dõi theo mình trưởng thành, giờ đang dần bước ra khỏi đôi cánh có thể không rộng của mình, và một người đàn ông khác đã tiếp nhận sứ mệnh của mình.

Trong tương lai, cô sẽ có quỹ đạo cuộc đời riêng, kéo dài từ các nhánh bám vào nhau theo hướng phát triển của riêng cô.

Tô Diệm uống một hợp rượu, rượu lạnh lạnh chảy xuống cổ họng, đi vào dạ dày.

Khi anh nhìn lên lần nữa, quầng mắt anh hơi đỏ, anh đứng dậy và rời đi.

-

Sau hai tháng thương lượng, ngày cưới được ấn định vào ngày mồng tám tháng tám, địa điểm cưới được định tại thành phố biển nổi tiếng nhất về du lịch.

Tập đoàn Quân Trạch vừa hoàn thành việc xây dựng khu nghỉ dưỡng ở đây, Bùi Huân xua tay, không vội khai trương mà trước tiên dùng nơi này làm địa điểm.

Đối với đám cưới này, không có nhiều người được mời, chỉ toàn là họ hàng và bạn bè của gia đình.

Tô Niệm Niệm ban đầu nghĩ rằng Tô Thiên Trạch sẽ nắm bắt cơ hội này và mời một số đối tác kinh doanh quen thuộc của ông ấy, hoặc những người thân từ bên gia đình.

Nhưng không.

Và có lẽ vì sợ mất mặt trước một đại gia đình như Bùi gia, Su Tianze đã đưa cho cô một cửa hồi môn, đối với Tô Niệm Niệm nó có giá trên trời.

Sau khi nhìn thấy con số, Tô Niệm Niệm hoảng sợ tìm thấy Tô Diệm.

"Ba đem lễ vật để lại cho anh cưới vợ sau này tặng cho em hết à à?" Tô Niệm Niệm rối rắm hỏi: "Anh, phải làm sao đây. Anh sẽ tranh gia sản với em chứ?"

Tô Diệm nhìn chằm chằm cô mấy lần, sau đó không chút khách khí gõ vào đầu cô một cái, "Em nói nhảm cái gì? Anh sẽ tranh với em hả?"

Anh liếc nhìn dãy số, thản nhiên nói: "Ba đưa cho em thì em cứ giữ đi."

Vào ngày cưới, thời tiết thật hoàn hảo và bầu trời không một gợn mây.

Trang trí của khu nghỉ dưỡng sang trọng, địa điểm tổ chức tiệc cưới thơ mộng như chốn bồng lai tiên cảnh, rõ ràng là mùa hè nóng nực nhưng hoa tulip được chở bằng máy bay từ Hà Lan về đầy hoa và hương thơm.

Tô Niệm Niệm ngồi trong phòng thay đồ, nhìn mình trong gương, cảm thấy

hơi choáng váng một lúc.

Có thể kết hôn không phải là ước mơ của mọi cô gái, nhưng mặc váy cưới thì nhất định là như vậy.

Chiếc váy cưới được thiết kế bởi một nhà thiết kế người Milan Fenya được Bùi Ngôn Duyệt tìm, người chỉ thiết kế một chiếc váy cưới mỗi năm, tác phẩm của cô ấy rất hiếm, và mỗi chiếc đều là một báu vật.

Bùi Điềm đang đeo một chiếc vòng hoa sắc sỡ và một chiếc váy bằng vải thưa cùng màu, đôi mắt cô dán chặt vào Tô Niệm Niệm, hoàn toàn không thể đi lại.

"A a a a." Bùi Điềm xấu hổ che mặt, "Thím, mau lên, đừng thả mị lực nữa, Điềm Điềm sắp choáng váng rồi!"

"Phụt." Tô Niệm Niệm mỉm cười, trái tim vẫn còn căng thẳng vì hôn lễ, lập tức thả lỏng hơn rất nhiều, cô đưa mắt nhìn Bùi Điềm, sau đó quay sang chàng trai trẻ mặc một bộ vest bên cạnh cô bé.

Để dẫn đường và rải hoa, Bùi Điềm còn tìm một vài bạn nhỏ đi cạnh.

Nhưng nói đến bạn nhỏ đi theo rải hoa, thiếu niên này... lớn hơn một chút, hẳn là ở tuổi vị thành niên, cao hơn Bùi Điềm rất nhiều, hơn nữa đặc biệt xinh đẹp, đặc biệt là đôi mắt phượng màu đỏ kia, đẹp đến mê người.

Bùi Điềm không hài lòng ngẩng đầu nhìn anh, nói với Tô Niệm Niệm, "Thím ơi, đừng chê anh ấy không giống một người rải hoa."

"Đương nhiên không chê!" Tô Niệm Niệm cười nhìn thiếu niên, "Thím nên gọi con thế nào đây?"

"Lục Trì Châu."

"Con rể nuôi từ bé! Là con sao!" Tô Niệm Niệm vỗ vỗ tay, nụ cười càng rộng, "Cuối cùng cũng nhìn thấy người thật này."

Lục Trì Châu nhanh chóng ngược mắt lên, sau đó chậm rãi quét qua mặt Bùi Diễm, không phủ nhận, gọi theo Bùi Diễm một tiếng: "Thím."

"Xin chào."

"Cái gì?" Bùi Diễm tức giận nói, "Thím ấy là thím của em!!!"

Lục Trì Châu: "Nhưng anh cũng gọi chú Bùi là chú."

Nó dường như là có lý lắm.

Bùi Diễm cắn môi, thật lâu cũng không cảm thấy có gì không ổn.

Cuối cùng, cô bé từ bỏ chủ đề này, quay sang Tô Niệm Niệm và nói: "Thím à, thực ra rải hoa không phải của anh ấy."

"Anh Tử Mặc chỉ lớn hơn con có 1 tuổi, nhưng anh vẫn chưa hết bệnh nên không đến."

Tô Niệm Niệm gật đầu, hứng thú nhìn Lục Trì Châu, cậu bé khoanh tay dựa vào một bên, cười nhạt.

Sau khi nói chuyện với Bùi Diễm một lúc lâu, có tiếng gõ cửa, Sở Ninh và Ngu Nhạn đi tới.

Họ lấy sâm panh, bó hoa và nhẫn.

Ngay khi họ bước vào, cùng với Tô Niệm Niệm, ngay cả phòng thay đồ nhỏ cũng tràn ngập ánh sáng rực rỡ.

Người mê muội sắc đẹp như Bùi Diễm cười đến mức lộ ra chiếc răng khểnh, "Con rất vui! Cả phòng toàn mỹ nhân!"

Lục Trì Châu nghe vậy, bĩu môi, "Vậy anh đi?"

Bùi Diễm: "..."

Khi thời gian tổ chức hôn lễ ngày càng gần, mọi người thỉnh thoảng lại vào trong phòng thay đồ, tất cả chỉ vì sợ Tô Niệm Niệm sẽ căng thẳng nên đến nói chuyện với cô.

Khi cánh cửa được gõ lần cuối, Tô Niệm Niệm nhìn lên.

Người đến thân hình cao ráo, thẳng như một cây thông. Khoác trên mình bộ vest đen thủ công, được ép gọn gàng.

Tóc của người đàn ông đều dựng lên, lộ ra toàn bộ khuôn mặt, ngũ quan tinh xảo, tuấn mỹ đến không giống người thật.

Tô Niệm Niệm ôm bó hoa nhìn anh không chớp mắt, nhất thời có chút thất thần.

Nhìn thấy Tô Niệm Niệm đang ngồi ở chính giữa, Bùi Ngôn Khanh dừng lại, đôi mắt đen láy không giấu được vẻ kinh ngạc, ngẩn ngơ hồi lâu.

Hai người nhìn nhau chằm chằm hồi lâu.

Sở Ninh thì thầm với Ngu Nhạn, "Chúng ta nên ở dưới lòng đất."

Bùi Diễm che mặt, một tay phần khích kéo lấy góc áo của Lục Trì Châu, lắc lắc, rồi nhỏ giọng kêu: "Hu hu hu, đẹp quá đi thôi."

"Đây là loại tình yêu cổ tích gì vậy?"

"Họ không có thật, em là giả."

Lục Trì Châu: "..."

Rất cuộc, người mất bình tĩnh trước là Bùi Ngôn Khanh, anh sải bước về phía trước, hiển nhiên là người đàn ông vốn dĩ luôn dè dặt nhất vào giờ phút

này đã mất đi cảm giác cân xứng, ôm cô dâu vào lòng như chôn không người.

“Niệm Niệm.” Giọng của anh có chút run rẩy: “Cuối cùng cũng đợi được ngày này.”

Chương 94: Chương 94:

Tô Diệm lười biếng dựa vào lối vào của khán phòng, Bùi Ngôn Chi đứng thẳng bên cạnh anh, cả hai cùng chào khách

Ban đầu, đáng lẽ phải là Bùi Ngôn Khanh đứng ở đó, nhưng bây giờ sợ rằng anh có đứng đây thì hồn cũng về nơi khác rồi.

Hôn lễ sắp bắt đầu, lúc này cũng sẽ không có người tới, Tô Diệm khép hờ hai mắt, uể oải nhìn về phương xa.

Anh đột nhiên bị bóng người phía xa hấp dẫn, ánh mắt hơi dừng lại.

Vị khách mặc một chiếc váy dài màu đỏ, mái tóc đen dài uốn xoắn được gió biển mặn mòi thổi tung cao, để lộ khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp.

Nhưng tốc độ bước đi của người phụ nữ không phù hợp với vẻ ngoài của cô, cô bắt đầu bước đi như đi trên sàn catwalk, sải những bước dài, chiếc váy đỏ đung đưa theo gió, không bao lâu đã đi gần đến.

Tô Diệm và Bùi Ngôn Chi nhìn nhau, thấy anh dường như đang trầm tư, hiển nhiên anh không biết đây là ai.

Vẻ ngoài hung hăng của người phụ nữ dường như cho thấy vị khách không tử tế.

Tô Diệm vô thức đặt chân bằng phẳng đứng thẳng, ánh mắt đảo qua lông mày của người phụ nữ.

Cô ấy có khuôn mặt trái xoan chuẩn với làn da trắng nhưng lại ăn mặc xuề

xòa, khi dự đám cưới thậm chí còn không trang điểm, có thể thấy rõ quầng thâm dưới đôi mắt sáng.

Người con gái khẽ nhíu mày, sau khi nhìn thấy hai người đứng ở cửa, liền lui về phía sau mấy bước, tựa hồ đang xác định lại địa điểm.

Thật... kỳ lạ.

Tô Diễm kiên nhẫn nói: "Cô, xin mời đưa thiệp mời..."

Cố Diểu mặt không cảm xúc, cũng không nhìn anh một cái, sau đó lại nhìn vào trong, cau mày hỏi: "Chú rể đâu?"

Tô Diễm:?

Anh nhìn người phụ nữ thật sâu, ánh mắt trở nên cảnh giác, "Cô tìm chú rể làm gì?"

"Tôi không tìm anh ta, tìm anh à?" Kiểu khiêu khích này nhưng cô lại nói rất bình tĩnh. +

"Cô nói chú rể là Bùi Ngôn Khanh sao?" Bùi Ngôn Chi lễ phép hỏi.

"Ừm." Cố Diểu khẽ gật đầu, khoanh tay đứng thẳng, như thể người không tới sẽ không rời đi.

"Có thiệp mời không?"

"Không." Cố Diểu đáp.

Vào ngày cưới trọng đại, mặc váy đỏ đi tìm chú rể mà không có thư mời, với đôi mắt thâm quầng, anh không thể nghĩ ra khả năng nào khác ngoại trừ việc giật chú rể và phá hoại đám cưới cả.

Bùi Ngôn Khanh có bao giờ phong lưu!

Nghĩ đến tình cảnh này, sắc mặt Tô Diệm càng ngày càng khó coi, anh nhìn chăm chăm Cố Diểu dò xét, gần từng chữ nói: "Cô.... muốn thế nào?"

Đến đây ngoài việc tham dự hôn lễ ra còn có thể làm gì?

Cố Diểu không nói chuyện, mà là liếc mắt nhìn Tô Diệm, giống như đang nhìn người ngốc.

Tô Diệm trong lòng hít sâu một hơi, cảnh cáo nói: "Cô dâu là em gái của tôi."

Để tôi xem cô có dám quậy không.

Nghe vậy, Cố Diểu cup mắt nhìn màn hình điện tử cách đó không xa.

Trên đó có ảnh cưới của hai vợ chồng, cô gái trên màn ảnh trông cực kì xinh đẹp.

Cố Diểu chống cằm, nghiêm mặt bình luận: "Cô ấy rất đẹp." Nói xong, khinh thường nhìn Tô Diệm từ đầu đến chân, "Nhìn không ra là em gái của anh."

Tô Diệm: "..."

Nhất định là cô đến để kiếm chuyện!

Anh tặc lưỡi, mày mắt lộ ra vẻ tức giận, cố gắng duy trì lễ độ: "Cô, tôi hỏi cô một lần cuối cùng, cô tới đây. . ."

Còn chưa nói xong đã bị một giọng cắt ngang, Cố Diểu liếc nhìn Bùi Ngôn Khanh đang đi cách đó không xa, từ trong túi lấy ra một phong bao màu đỏ, sau khi anh đi tới nhét vào tay người đàn ông.

"Không tìm thấy thiệp mời." Cố Diểu liếc nhìn Tô Diệm bên cạnh, hất cằm: "Đây là anh rể của anh sao?"

"Anh ta không cho em vào."

Bùi Ngôn Khanh nhẹ gật đầu với Cố Diểu, sau đó nói với Tô Diễm: "Đây là sự muội của tôi ở Hoa Kỳ, cô ấy vừa trở về Trung Quốc, cô ấy sẽ chính thức làm việc tại Khoa Gây mê của Bệnh viện Trực thuộc vào tháng Chín. Cô ấy có kinh nghiệm lâm sàng phong phú, bình thường có thể nhờ cô ấy tư vấn."

Tô Diễm: "... Anh chưa bao giờ nói nên lời như vậy trong đời."

Bùi Ngôn Khanh lại nói với Cố Diểu, "Đây là Tô Diễm."

Nghe giọng điệu giáo huấn này, Cố Diểu nghiêm túc nhìn Tô Diễm, "Anh ta là anh rể hay là học trò của anh?"

Bùi Ngôn Khanh: "Đều phải."

"Em còn tưởng anh sẽ cô đơn đến cuối đời chứ." Vẻ mặt Cố Diểu hiém khi dao động, lại liếc nhìn người con gái non nớt trên màn hình điện tử: "Không nghĩ tới anh lại là anh như vậy."

Bùi Ngôn Khanh: "..."

Anh ho nhẹ một tiếng, nói với Tô Diễm: "Dựa theo tư cách của Cố Diểu, cậu có thể gọi cô ấy là cô giáo."

"Mời cô giáo Cố vào."

Ánh mắt Cố Diểu chậm rãi rơi vào trên mặt anh.

Tô Diễm mấp máy môi, sắc mặt đỏ bừng, nhất thời không nói nên lời.

Sau khi mọi cảm xúc trôi qua, anh nuốt giận và chỉ về phía trước, "Cô giáo...Cố, đi theo tôi."

Cố Diểu đi theo phía sau, liếc nhìn người thanh niên không còn trẻ lắm

nhưng tính tình đanh đá này, cười nói: "Bây giờ lúc bình thường không phải anh phải gọi em gái mình một tiếng sư mẫu sao?"

Tô Diễm dừng lại, và không tự chủ được siết chặt tay.

Tại sao mọi thứ ai đó nói lại gây khó chịu như vậy?

Anh quay đầu lại cười nửa miệng, "Nói đến đây, Bùi lão đại nên gọi tôi là một tiếng anh thì hơn."

"Cũng đúng." Cố Diểu gật đầu, "Nhưng nếu có thể lấy một cô em như tiên nữ làm vợ, gọi ba còn được."

Tô Diễm: "..."

Câu nào cũng nhắm chuẩn mục tiêu mà đả kích, đặc biệt là chọn ra những điểm đau của Tô Diễm trong suốt cuộc đời anh.

Thật khó để mời mọi người đến chỗ ngồi của họ, hầu hết những người ngồi ở đây đều là đồng nghiệp ở bệnh viện.

Nhìn thấy một gương mặt mới, họ nhìn Cố Diểu mấy lần.

Mãi cho đến khi một bác sĩ trong khoa gây mê hồi lâu mới nhận ra, vỗ tay đứng dậy bắt tay với Cố Diểu, "Là Cố Diểu sao?"

Cố Diểu vui vẻ gật đầu: "Vâng, xin chào." Nói xong, cô gật đầu với mọi người xung quanh.

Nhiều bạn ở đây biết rằng khoa gây mê sẽ có một bác sĩ trở lại, một số bài báo nổi tiếng có chữ ký của cô ấy.

"Rất vui được gặp cô!" Bác sĩ kích động nói: "Từ nay về sau được làm đồng nghiệp là vinh hạnh của tôi."

Tô Diễm yên lặng nhìn bọn họ chào hỏi, so với sự nhiệt tình của những

người xung quanh, thái độ của Cố Diểu vẫn luôn như vậy, không quá nhiệt tình, nhưng lại có một chút thân thiết.

Thoạt nhìn, Cố Diểu rất ít tham gia những dịp như vậy, cô không phải là người giỏi toàn diện, thậm chí có thể nói cô không giỏi giao du.

Nghĩ đến thái độ mỗi lời nói đều có thể khiến người ta tức giận, Tô Diệm cười cười, xoay người rời đi.

-

Thời gian cử hành hôn lễ càng ngày càng gần, Tô Niệm Niệm chăm chú nghe chủ hôn nhắc lại tất cả các bước quy trình với cô, trong tay nắm chặt bó hoa.

Cho đến khi cô đứng trước cánh cổng tinh xảo, đợi người chủ lễ bên ngoài báo cáo, mỗi một âm thanh đều giống như tiếng trống đánh vào tai cô, khiến trái tim cô đập sóng.

"Anh." Tô Niệm Niệm quay đầu nhìn Tô Diệm đang đứng thẳng người bên cạnh.

Anh vẫn luôn nghiêm túc tập trung, khi nghe thấy giọng nói của cô, giọng nói của Tô Diệm hiếm khi dịu dàng như vậy: "Sao vậy?"

Cô nắm tay Tô Diệm, lệ thuộc nhìn anh: "Em hơi căng thẳng."

"Lát nữa anh nắm tay em chặt một chút."

Theo lý mà nói người nắm tay cô dâu bước lên phải là ba.

Nhưng Tô Niệm Niệm đặc biệt muốn Tô Diệm chứ không phải ai khác.

Tô Diệm cười cười, muốn vươn tay xoa đầu cô như thường lệ, nhưng nhìn thấy mái tóc uốn lượn tinh xảo, lại sợ làm rối tung, cuối cùng lại rút tay về.

Anh thở ra một hơi, "Cái này có gì mà căng thẳng chứ, không phải chỉ là đi bộ một đoạn thôi sao?"

"Từ nhỏ anh dắt em đi bao nhiêu đoạn đường rồi?"

Tô Niệm Niệm sụt sịt, quàng mắt đỏ hoe, nuốt nước bọt nói: "Nhưng em không nhớ anh."

Cô vừa nói xong, còn chưa kịp xem phản ứng của Tô Diệm, cửa đột nhiên bị mở ra, con đường trước mặt cô như mộng, cuối cùng, một người đàn ông tuấn tú đang lẳng lặng đứng đợi cô.

Bùi Diệm mở đường, giống như một yêu tinh, vui vẻ cầm giỏ hoa và rải hoa, trong khi Lục Trì Châu đi theo Tô Niệm Niệm, giữ gấu váy.

Những con đường trải đầy hoa, những chiếc đèn chùm rực rỡ đến chói mắt, xung quanh chật ních khách.

Tô Niệm Niệm nhìn mình, từng bước một, vững vàng và do dự đi đến cuối con đường.

Đôi mắt đen của Bùi Ngôn Khanh trong veo, đôi mắt ngấn nước dịu dàng rơi trên người cô.

"Tô nha đầu." Giọng nói của Tô Diệm có chút khàn khàn, "Anh buông tay đấy."

Tô Niệm Niệm cảm thấy cổ tay mình buông lỏng ra, bị Bùi Ngôn Khanh kéo đầu ngón tay, nắm chặt rồi đan vào nhau. Và lòng bàn tay vốn khô ráo và ấm áp của anh giờ đây trở nên nóng ẩm.

Người chủ trì buổi lễ bắt đầu đọc lời tuyên thệ một cách nghiêm trang và trang nghiêm.

Tay của Tô Niệm Niệm bị người đàn ông nắm chặt hơn, và khung cảnh im

lặng.

"Anh Bùi Ngôn Khanh, anh có bằng lòng lấy cô Tô Niệm Niệm làm vợ không? Từ giờ trở đi, hãy bảo vệ cô ấy, tôn trọng cô ấy, an ủi cô ấy, như anh yêu chính bản thân mình, bất kể cô ấy giàu hay nghèo, khỏe mạnh hay bệnh tật, mãi cho đến cuối đời."

Tô Niệm Niệm không khỏi nhìn anh, lông mày nghiêm túc trịnh trọng, anh nghiêng đầu, ánh mắt rơi vào lông mày và ánh mắt của cô, tràn ngập muôn vạn cảm xúc.

Chỉ với cái nhìn này, đôi mắt của Tô Niệm Niệm cảm thấy hơi nóng.

Cô thực sự chắc chắn rằng tình yêu bao dung và sâu nặng mà anh dành cho cô, giống như nước biển, làm dịu đi mọi lo lắng trong lòng cô.

Bùi Ngôn Khanh nhìn cô, gằn từng chữ nói: "Tôi nguyện ý."

Người dẫn chương trình lại hỏi Tô Niệm Niệm câu hỏi này.

Chóp mũi Tô Niệm Niệm ửng đỏ, cô nặng nề gật đầu: "Tôi nguyện ý, tôi nguyện ý, tôi nguyện ý, chuyện quan trọng nói ba lần!"

Bùi Ngôn Khanh mỉm cười, không đợi người chủ trì nói chuyện, anh đã trực tiếp nâng cằm Tô Niệm Niệm trước mặt mọi người, áp trán vào cô, đặt lên môi cô những nụ hôn nóng bỏng, hôn đi hôn lại.

Hôn nhau trước mặt mọi người, bên tai có hơi thở đàn ông, Tô Niệm Niệm đỏ bừng mặt.

Chủ hôn cười toe toét, còn nói đùa: "Xem ra cô dâu của chúng ta thật xinh đẹp, chú rể không thể chờ được."

Có một sự náo động trong khán giả, mọi người đang vỗ tay và mỉm cười.

Đứng ở phía trước, Bùi Diễm, người được hưởng đãi ngộ VIP "a" lên, giả vờ che mắt, nghiêm túc nói: "Trẻ con không được xem."

Nói đến đó, nhưng bàn tay che mắt của cô bé thò ra qua một khe hở, để lộ hai con mắt phẫn khích, nhìn thẳng vào sân khấu.

Lục Trì Châu nãy giờ vẫn nhìn cô cười lạnh một tiếng, trực tiếp vươn tay ấn chặt tay Bùi Diễm, chặn lại hai mắt đang hé ra.

Bùi Diễm: ".....".

Bên kia, Tô Diễm tìm một chỗ ngồi xuống, cúi đầu che mắt, không nhìn khán đài.

Anh chọn một vị trí an toàn, không có người quen.

Tô Diễm khịt mũi, lau nước mắt, giả vờ như tự nhiên nhướng mi, nhưng khi nhìn sang, lại còn hôn.

Nước mắt anh càng chảy dữ dội, lau không sạch, thậm chí nước mũi cũng chảy ra.

Vô dụng.

Ngược lại, Cố Diễm mượn cơ đi toilet lạng lẽ đổi chỗ.

Những người trong bệnh viện đó quá nhiệt tình, đối xử lịch sự với họ cũng quá mệt mỏi. Tốt hơn là thay đổi địa điểm và ăn nhiều hơn.

Vừa ăn, cô vừa thích thú nhìn lên sân khấu.

Hai người trên sân khấu rất vui mắt, giống như đang xem phim thần tượng, nhìn họ hôn nhau cũng khá mãn nhãn.

Kết quả là, ngay khi cô nhìn thấy hàng kia, một người ngồi ở hàng ghế đầu, che khuất toàn bộ tầm nhìn của cô.

Cố Diểu cau mày, có chút không nói nên lời muốn anh rút ra ngoài.

Cô nuốt miếng bánh ngọt vào miệng, đang định vươn tay vỗ người ngồi hàng ghế đầu thì thấy người đàn ông nhún vai, như đang khóc.

Cẩn thận xác định một hồi, Cố Diểu phát hiện người này hình như chính là Tô Diễm.

Ngay cả cái tên cũng là một cái gai trong mắt cô.

Bàn tay đang vươn ra của cô đột nhiên dừng lại, thay vào đó cô lấy ra một ít khăn giấy.

Cố Diểu vỗ vỗ vai Tô Diễm, thấy động tác của anh cứng đờ, cô chậm rãi xoay người.

Như một sự im lặng chết chóc, hai người mắt đối mắt mấy giây.

Biểu cảm của Tô Diễm từ khóc thành còn khó coi hơn khóc.

Cố Diểu đột nhiên đưa khăn cho anh, “Anh nhích qua bên kia khóc được không vậy?”

“Cẩn tâm nhìn của tôi rồi.”

Chương 95: Chương 95:

Khi nhập học Tô Niệm Niệm đã là sinh viên năm tư, vì kinh nghiệm học đại học phong phú và thành tích chuyên môn xuất sắc, cô đã được nhận một suất học cao học.

Đồng thời, cô cũng nhận được nguồn tài nguyên từ một số đoàn múa ba lê nổi tiếng, bao gồm một số đoàn ba lê nổi tiếng trong và ngoài nước.

Tô Niệm Niệm đã từ chối lời mời của đoàn múa và quyết định tiếp tục học cao học.

Vào mùa tốt nghiệp, Sở Ninh đã nộp đơn thành công ở nước ngoài. Cô nói rằng cô muốn đi ra thế giới bên ngoài một cách độc lập và đồng thời theo đuổi việc múa ba lê yêu thích của mình.

Còn Ngu Nhận, một cô gái ngoan ngoãn, nghe theo lời khuyên của cha mẹ để theo đuổi sự ổn định, trở về thành phố thủ phủ của tỉnh và thành công trở thành công chức trong hệ thống văn hóa và giáo dục.

Vào cuối năm nghiên cứu thứ hai của Tô Niệm Niệm, bác sĩ Tô Diệm tốt nghiệp, nhưng anh không ngay lập tức làm việc trong bệnh viện mà thay vào đó mời anh về vùng nông thôn để làm tình nguyện.

Nghe Tô Diệm đưa ra quyết định này, Tô Niệm Niệm ngay lập tức trở nên lo lắng.

Cô không thể hiểu tại sao Tô Diệm phải đến một vùng quê khó khăn như vậy, mà theo lời Bùi Ngôn Khanh nói, ngày trở lại là không chắc chắn.

Tô Niệm Niệm về nhà tìm Tô Diệm, đối mặt với anh, gần như với tất cả sự nóng nảy nhỏ nhen của cô, dốc hết sức cầu xin anh đừng đi.

Tính tình Tô Diệm rất bướng bỉnh, anh không quan tâm đến những gì nói về anh.

Tô Niệm Niệm không thể tức giận, hung hăng bốc đồng nói: "Tô tam hỏa, em không cho phép anh đi! Khi Bùi Ngôn Khanh bằng tuổi anh đã đi lãnh giấy kết hôn với em rồi. Cho đến bây giờ đừng nói về việc kết hôn, anh còn chưa có bạn gái, cứ như vậy về nông thôn, chuẩn bị chết một mình sao?"

Tô Diệm bình tĩnh thu dọn hành lý, lạnh lùng liếc nhìn Tô Niệm Niệm khi nghe điều này.

Mấy năm nay, cô gái này được một số người cưng chiều nên càng ngày càng táo bạo, thậm chí còn dám gọi tên anh, thậm chí còn gọi anh khắp nơi.

"Tô nha đầu." Tô Diệm trầm giọng gọi nàng, "Lá gan em mất rồi hả?"

Thấy anh quyết tâm sau, Tô Niệm Niệm quyết định sử dụng con át chủ bài của mình.

Đôi mắt cô đỏ hoe, đáng thương nhìn Tô Diệm: "Anh, anh đừng đi, được không?"

"Anh đi rồi, em là người duy nhất ở thành phố A, làm sao bây giờ?"

Tô Diệm tạm dừng thu dọn hành lý, anh cụp mắt xuống, nhìn lại Tô Niệm Niệm, nhìn thấy sự lo lắng trong mắt cô, trái tim anh hơi se lại.

Anh vươn tay lau đi nước mắt của Tô Niệm Niệm, cố ý hung ác nói: "Đừng lừa em."

"Bùi Ngôn Khanh thiếu chút nữa chiều em lên tận trời rồi, ngem còn nhớ người anh này sao?"

Thấy giả bộ đáng thương cũng vô dụng, Tô Niệm Niệm thật sự không còn cách nào khác, cô ủ rũ cúi đầu, "Anh, rốt cuộc là sao anh lại muốn đi?"

Tô Diệm sững một chút, trong mắt hiện lên một loại ôn nhu.

Thấy không có câu trả lời, Tô Niệm Niệm nghi ngờ nhìn anh.

Sau đó Tô Diệm cười nói: "Khi trở về anh sẽ mang theo chị dâu cho em."

Tô Niệm Niệm kinh ngạc che miệng, kinh ngạc nói: "Thật sao? Chị dâu cái gì, là người mà em tưởng tượng sao?"

Tô Diệm mím môi cười, gật gật đầu, "Nếu không thì sao?"

"A a a a." Tô Niệm Niệm ngừng sự kích động kia, kêu lên, xua tay: "Anh ơi, nhanh lên a."

Tô Diệm:?

Tô Niệm Niệm chớp chớp mắt, nhàn nhạt nói: "Không mang chị dâu của em trở về, thì anh cũng đừng về."

"Này." Tô Diệm tức giận cười to, "Em đang diễn lật mặt đó hả?"?

"Có chút." Tô Niệm Niệm nhìn anh làm bộ buồn cười, "Mau thu dọn, thu dọn đồ đạc đi ra ngoài."

Tô Diệm: "..."

Anh ném bộ quần áo trong tay vào vali, nhìn chằm chằm vào Tô Niệm Niệm đang ngồi đung đưa chân cách đó không xa, đã hai mươi lăm tuổi rồi, nhìn vẫn không ra dáng người lớn chút nào. Lông mày và đôi mắt của cô vẫn sáng như vài năm trước.

Vẫn như một đứa trẻ.

Tô Diệm nhớ lại đã nghe thấy các y tá và thậm chí cả bệnh nhân nói chuyện sau bữa tối trong bệnh viện trực thuộc. Mọi người đều nói Bùi Ngôn Khanh là một người tài giỏi như vậy, vậy mà anh lại cưới một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn, sau năm năm kết hôn, anh ấy đã ngoài ba mươi, thậm chí còn chưa có một đứa con.

Tô Diệm luôn không quan tâm đến lời bàn ra tán vào của những kẻ ngốc này, miễn là Tô Niệm Niệm vui là được.

Nhưng lần này là đi đường dài, suy nghĩ một chút, Tô Diệm vẫn là nói: "Tô nha đầu, bất cứ chuyện gì, em cũng đừng quan tâm người bên ngoài nói cái gì, nhìn chính mình thôi, nếu có phải chịu uất ức gì đừng tự kiểm nén, Bùi Ngôn Khanh không hiểu, cứ nói với anh."

Lời nói của Tô Diệm rất tế nhị, nhưng Tô Niệm Niệm hiểu.

Là người trong cuộc, làm sao cô không biết những lời đàm tiếu bên ngoài.

Bây giờ ông Bùi đã già thật rồi, tuy ông không nói gì nhưng ai cũng hiểu tâm nguyện duy nhất ông ấp ủ từ lâu trước khi ra đi có lẽ là được nhìn thấy con của Bùi Ngôn Khanh.

Tô Niệm Niệm rũ mắt xuống, cười nói: "Em biết."

Sau khi Tô Diệm rời đi, cuộc sống vẫn bình lặng như nước.

Vào năm thứ ba của nghiên cứu, Tô Niệm Niệm đã thành công vào Đoàn ba lê quốc gia Trung Quốc, một trong những đoàn múa ba lê hàng đầu ở Trung Quốc.

Sự nghiệp của Tô Niệm Niệm diễn ra suôn sẻ, Tô Niệm Niệm thường cùng đoàn múa đi biểu diễn khắp nơi, công việc vô cùng vất vả nhưng may mắn thay, sự nghiệp diễn ra suôn sẻ, nhờ vào kỹ năng cơ bản vững chắc và nhiều

năm kinh nghiệm biểu diễn, kể cả đoàn kịch với nhiều tài năng mới, cô cũng chiếm vị trí hàng đầu, trở thành một trong những ứng cử viên chính được yêu thích.

Ở tuổi 26, Tô Niệm Niệm đã thực hiện được ước mơ của mình trong nhiều năm và thành công trở thành trưởng đoàn ba lê Quốc gia Trung Quốc giữa rất nhiều đối thủ.

Đêm hôm đó, Tô Niệm Niệm đã hoàn thành công việc biểu diễn kéo dài một tháng không ngừng nghỉ của mình, từ chối tất cả các lời mời ăn mừng và trở về nhà.

Lúc đó là tám giờ tối, ngôi nhà yên ắng, ngoại trừ một ngọn đèn nhỏ ở lối vào.

Tô Niệm Niệm biết rằng thứ này được Bùi Ngôn Khanh làm đặc biệt dành riêng cho cô.

Bất kể cô có về nhà hay không, hay dù cô về lúc mấy giờ, đèn luôn sáng.

Để tạo bất ngờ cho Bùi Ngôn Khanh, Tô Niệm Niệm đã không nói với anh rằng cô sẽ trở lại vào hôm nay.

Cô rón rén đi lên lầu, vặn mở cửa thư phòng rất nhẹ, xuyên qua khe hở lộ ra hai con mắt, nhìn thấy người đàn ông đang ngồi trước bàn làm việc.

Ánh sáng trắng ấm áp chiếu vào trên mặt người đàn ông, khuôn mặt tuấn tú trong trẻo, xương mày nối liền với sống mũi thẳng tắp, môi mỏng đỏ tươi. Ngón tay trắng nõn như ngọc cầm bút, cúi đầu nhìn sách.

Trong hai năm qua, Bùi Ngôn Khanh thường đeo kính khi đọc sách, chiếc kính gọng vàng trong suốt được đặt trên sống mũi của anh.

Tại sao người đàn ông này già hơn lại trở nên hấp dẫn hơn?

Trong lòng Tô Niệm Niệm ngứa ngáy, không kìm được khát vọng nữa, cô đẩy cửa ra, hai ba bước xông tới, từ phía sau ôm lấy cổ anh, giọng nói ngọt ngào, "Nhớ em không?"

Bùi Ngôn Khanh hơi giật mình, nhưng trong giây lát, anh rời mắt, ôm cô vào lòng, khép hờ đôi mắt đen láy dò xét hàng lông mày của cô, sau đó càng ôm cô chặt hơn, anh trầm giọng nói: "Nhớ! ."

Tô Niệm Niệm mỉm cười nhìn anh, nhẹ nhàng lấy chiếc kính trên bàn ra, đeo lại cho anh.

Ánh mắt Bùi Ngôn Khanh kiên định, hơi khó hiểu, "Cái gì?"

Tô Niệm Niệm ghé sát bên tai anh, thở dài như gió: "Anh như này thật đẹp."

Bùi Ngôn Khanh vui vẻ nhướn mày, dùng đầu ngón tay véo gáy cô, cứng chiều chạm vào má cô: "Vậy anh hôn em như này nhé?"

Người đàn ông đang muốn tới gần, Tô Niệm Niệm ngăn lại, giơ đầu ngón tay trắng nõn lên che môi anh ta, "Chờ một chút."

"Hửm?"

"Em có một tin tốt muốn nói với anh." Tô Niệm Niệm hơi đảo mắt.

"Làm trưởng đoàn?"

"Sao mà vừa đoán anh đã đoán đúng rồi?" Tô Niệm Niệm bĩu môi, có chút không hài lòng, "Sao anh không cho em cơ hội lên mặt vậy?"

Bùi Ngôn Khanh trầm thấp cười, đôi mắt đen khế lấp lánh, giọng nói khàn khàn, "Bởi vì anh muốn hôn em, anh không thể chờ được."

Tâm tình Tô Niệm Niệm rất tốt, không nhịn được cười lên, cô rất phối hợp hôn lên môi Bùi Ngôn Khanh, "Vậy thì hôn đi."

Tất nhiên, sau khi hôn và hôn, tình hình bắt đầu phát triển ngoài tầm kiểm soát.

Tô Niệm Niệm bị đè lên bàn, lưng cô đột nhiên áp vào mặt bàn lạnh lẽo, Bùi Ngôn Khanh cúi xuống, th ở dốc.

"Đừng ở đây." Tô Niệm Niệm thì thầm, tai cô đỏ bừng lên

Cô liếc sang bên cạnh, dày đặc tài liệu y khoa, ở đây làm chuyện như vậy, thật sự là bất kính với tri thức! ! !

Bùi Ngôn Khanh néo vành tai cô, đôi mắt đen dẹt dẹt như nước, "Vậy trưởng đoàn nói xem, nên ở đâu?"

Tô Niệm Niệm nhỏ giọng nói: "Em đi tắm trước."

Bùi Ngôn Khanh thực sự để cô đi tắm.

Tô Niệm Niệm tiến lên hai bước, thỉnh thoảng quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt anh ẩn sau cặp kính rơi sau lưng cô, ẩn chứa d*c vọng đen tối.

Lưng cô tê dại vì cảnh đó.

Thật là... nhã nhặn mà bại hoại.

Sau một tháng không gặp, Tô Niệm Niệm nghĩ rằng cô sẽ bị đ ề xuống giường và không thể đứng dậy.

Cho đến khi cô nghe thấy âm thanh Bùi Ngôn Khanh mở ngăn kéo đầu giường, một lúc sau, không có động tĩnh gì.

"Chuyện gì vậy?"

Sắc mặt Bùi Ngôn Khanh khó coi, chỉ cúi người hôn lên trán cô, "Ngủ đi."

Tô Niệm Niệm:?

Quý nhập anh à?

Thật khó chịu biết bao khi bị thờ ơ như vậy.

“Hết rồi.” Bùi Ngôn Khanh bắt đầu nói, “Em đi lâu quá, quên mua rồi.”

Tô Niệm Niệm mở to hai mắt không thể tin được, trong mắt hiện lên vài phần oán hận, “Năm ngoái ngày lễ 11/11 mua nhiều như vậy, tại sao lại hết?”

Bùi Ngôn Khanh: "..."

"Rất muốn?" Bùi Ngôn Khanh hỏi cô, hôn nhẹ lên mắt cô

Tô Niệm Niệm nắm lấy chăn bông và ừm một tiếng như không như có.

Bùi Ngôn Khanh hít sâu một hơi, chống người đứng dậy, "Anh đi mua."

“Đợi đã.” Tô Niệm Niệm đỏ mặt, nhìn anh hồi lâu, chậm rãi nói: “Không có cái đó cũng được.”

Vẫn là lác đàu, Bùi Ngôn Khanh nói: "Anh đi ra ngoài mua."

“Không.” Tô Niệm Niệm cắn môi, hai mắt ngấn nước, giọng nói nhỏ đến mức cơ hồ không nghe được, “Anh muốn có bảo bảo không?”

Bùi Ngôn Khanh đột ngột ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng lại trên lông mày của Tô Niệm Niệm, giọng nói không ổn định: "Em nói gì?"

“Ý em là.” Tô Niệm Niệm nắm lấy cổ anh, ấn anh xuống giường, gặm cấn vành tai anh, “Em muốn có con.”

Lời vừa dứt, Tô Niệm Niệm liền bị đè ở trên giường, nhìn hốc mắt Bùi Ngôn

Khanh đỏ lên, như là đè nén ngàn vạn cảm xúc, "Anh hỏi em một lần nữa, em có chắc không?"

Tô Niệm Niệm tinh tế nhú mào, lồng ngực căng thẳng phập phồng, cuối cùng cô ngượng ngùng gật đầu, vùi mặt vào ngực anh, "Em chỉ muốn sinh con cho anh."

Khoảnh khắc tiếp theo, người đàn ông nhéo gáy cô, và một nụ hôn rực lửa rơi xuống, đầy nóng bỏng và bỏng rát.

Tô Niệm Niệm thậm chí còn nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ và ổn định trong lồng ngực, vọt đến tận tai.

"Nha đầu." Bùi Ngôn Khanh áp vào trán cô, mồ hôi rơi xuống cổ cô, "Cảm ơn em."

Tô Niệm Niệm chạm vào mặt anh, khóe môi cong lên, cô hôn lên chóp mũi anh, "Cũng cảm ơn anh."

"Tại sao cảm ơn anh?"

"Cảm ơn anh đã dành cho em sự tôn trọng lớn nhất." Tô Niệm Niệm nói, "Để em không chút áp lực nào mà theo đuổi giấc mơ của mình."

Chương 96: Chương 96:

Thời gian không nhanh không chậm trôi qua ba tháng.

Vì nghĩ đến việc mang thai, Tô Niệm Niệm không có bất kỳ công việc phụ nào cho bản thân trong khoảng thời gian này, ngoại trừ những buổi biểu diễn cần thiết, phần lớn thời gian đều ở lại thành phố A.

Mà Bùi Ngôn Khanh hiển nhiên rất yêu thích trạng thái này, cho dù bận rộn công việc nhưng khi có thể nhất định sẽ về nhà.

Sau đó... Không thể tránh khỏi, thời gian sẽ luôn bị tiêu hao trên giường.

Với lý do chuẩn bị mang thai, đàn ông rõ ràng trở nên vô kỷ luật hơn.

Sau khi làm việc đầy năng suất trong ba tháng, không có dấu hiệu nào cả.

Trái tim của Tô Niệm Niệm hoảng đến mức một ngày nọ thậm chí cô còn lên một số diễn đàn ẩn danh để đăng một câu hỏi, đưa ra phần thưởng là 100, điều này nhanh chóng thu hút một nhóm lớn các bà mẹ lên tiếng.

【Tôi đã cố gắng thụ thai vào tháng trước, tôi đã có thai vào tháng này.】

【Một lần liền trúng...】

【Cũng một lần liền trúng~】

【LZ và chồng đã đến bệnh viện để kiểm tra chưa? lz còn trẻ như vậy nên theo tần suất ml* bạn đề cập thì chưa chắc đã có tin đâu.】

【...】

Tô Niệm Niệm nhìn lại từng cái một, càng nhìn cô càng hoảng sợ, cắn ngón tay hồi tưởng lại.

Cứ mỗi nửa năm cô sẽ tiến hành kiểm tra thể chất chi tiết một lần, cô không thể có vấn đề gì. Cô cũng không hỏi Bùi Ngôn Khanh , dù sao thì không ai hiểu rõ cơ thể mình hơn anh.

Mặc dù bây giờ anh đã già đi, nhưng có vẻ như không có vấn đề gì ...

Tô Niệm Niệm nắm chặt chiếc gối, trong đầu cô đầy những suy nghĩ hỗn độn.

Lúc này, cửa phòng ngủ bị đẩy ra.

Bây giờ đã là mùa thu, ngoài nhà có chút se lạnh, người đàn ông mặc một chiếc áo gió dài, dáng người cao lớn, chỉ đứng đó thôi cũng có thể nhìn thấy.

Tô Niệm Niệm lén nhìn anh một cái, sau đó yên lặng nhìn đi chỗ khác, cô ho nhẹ một tiếng: "Gần đây anh có vất vả không?"

Bùi Ngôn Khanh: ?

Anh tiến lại gần, cởi áo khoác dài vắt qua một bên, sải bước đi đến chiếc ghế mềm, dùng đầu ngón tay mát lạnh nhẹ nhàng vuốt ve gò má trắng nõn thanh tú của cô, cười nói: "Anh nói là vất vả rồi, vậy Niệm Niệm nên nghĩ thưởng anh thế nào đúng không?"

Ánh mắt Tô Niệm Niệm cứng đờ, ánh mắt từ nơi nào đó đảo qua, gò má có chút nóng lên, "Vậy ngày mai em làm một ít thuốc bổ, cho anh uống bổ lại nhé?"

Cô quan sát biểu cảm của Bùi Ngôn Khanh, thấy ánh mắt anh dừng lại, liền bổ sung: "Ban ngày anh đi làm, buổi tối..."

Sợ làm tổn thương thể diện của anh, Tô Niệm Niệm dừng lại một chút, an ủi anh: "Mặc dù kết quả có chút ảnh hưởng, nhưng nếu anh chịu khó thì sẽ đến, đừng lo lắng."

Bùi Ngôn Khanh: ?

Anh sửng sốt hồi lâu mới nhớ lại, nhất thời không nói nên lời.

Căn phòng im lặng hai giây.

Bùi Ngôn Khanh lười cùng cô nói nhảm, trực tiếp bế cô vào phòng tắm, cười nhạt nói: "Anh cảm thấy em quá nhàn rồi rồi."

Bùi Ngôn Khanh bị áp vào khung cửa chiếc gương cao từ trần đến sàn trong phòng tắm, mái tóc trên trán bết vào một bên mặt, sương mù đọng lại trên hàng mi dài và cong của cô, các khớp ngón tay giữ khung trở nên trắng bệch.

Một giọng nam trầm thấp vang lên sau tai cô, môi anh hồ hững chạm vào vành tai cô: "Anh có vất vả thế nào đi nữa thì vẫn còn chút sức lực."

Cuối cùng, Tô Niệm Niệm vô cùng mệt mỏi và nằm bất động trên giường, để Bùi Ngôn Khanh nhẹ nhàng sấy tóc cho cô.

Đang lúc nửa mê nửa tỉnh, cô cảm thấy mình bị ai đó ôm trong lòng, trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nói: "Thoải mái thôi."

"Bảo bối đang chọn thời điểm thích hợp nhất để tới."

Vì Bùi Ngôn Khanh không vội, Tô Niệm Niệm dần dần thư giãn, bắt đầu khiêu vũ và làm việc bình thường.

Lúc đó là giữa tháng 11, gần cuối năm, Tô Niệm Niệm đi sớm về muộn mấy ngày vì buổi biểu diễn chào mừng.

Nhưng không biết vì sao, mấy ngày nay cô cảm thấy có chút không tập trung, Tô Niệm Niệm luyện đến giữa buổi huấn luyện thì cô không thể cố thêm nữa.

Khi đang ăn, nhìn thấy đồ ăn cô thấy buồn nôn trong bụng, cảm giác thèm ăn giảm đi rõ rệt.

Mà sau một tuần Tô Niệm Niệm đã sụt cân rất nhiều, trên đôi má vốn đã gầy gò của cô thậm chí không còn một chút thịt nào.

Trưởng nhóm Ngô Doanh đoán là cô đang phải chịu quá nhiều áp lực và cảm thấy mệt mỏi nên đã giảm cường độ luyện tập cho cô.

Nhưng cô gái này tính tình cố chấp, không muốn vì mình mà làm chậm toàn bộ tiến độ, mỗi ngày đều nghiền răng nghiền lợi mà tập.

Ngô Doanh cũng có tính cách thẳng thắn, thấy cô tập như thế không cần mạng nữa, trực tiếp chuẩn bị đổi người thế cô.

Kết quả là, người vẫn chưa kịp đổi thì tin tức Tô Niệm Niệm đã ngất xỉu trên sân khấu xuất hiện nhanh hơn.

Bây giờ Ngô Doanh đang rất hoảng loạn, sau khi đưa cô đến bệnh viện, cô ấy đã gọi điện thẳng cho Bùi Ngôn Khanh.

Chồng Tô Niệm Niệm được mọi người trong đoàn múa biết đến với một mối tình cổ tích khiến các cô gái mới lớn phải ghen tị.

Bác sĩ Bùi này ngày thường khi không có việc gì sẽ đến đón Tô Niệm Niệm, mỗi lần thời gian huấn luyện kéo dài, anh sẽ gọi đồ ăn cho mọi người, nếu có lễ kỷ niệm cuối năm, anh sẽ chủ động để chọn địa điểm khách sạn Quân Trạch cho họ, hơn nữa còn lấy được thông tin liên lạc của một số người, sợ vợ có chuyện gì không liên lạc được.

Cẩn thận và chu đáo, ngoại hình, gia cảnh và học thức đều thuộc hàng top,

thậm chí còn là một kẻ điên cuồng chiều chuộng vợ.

Nhưng tốt vào lúc bình thường để làm gì? Một tuần nay, tình trạng của cô kém đến mức mắt thường có thể nhìn thấy, một lần cũng không thấy anh xuất hiện!

Ngô Doanh tức giận đến trong lòng phát lạnh, ngũ khí không khách khí lắm: "Bùi tiên sinh, anh ở đâu?"

"Ngô Doanh, xin chào, tôi đang đi công tác ở tỉnh khác." Giọng nam có chút áy náy, cẩn thận nghe xong anh có chút hoảng hốt, "Vừa rồi cô gọi cho tôi, là... Niệm Niệm có chuyện gì sao?"

Giọng nói của Ngô Doanh có chút dịu đi, nhưng vẫn là tức giận: "Anh đi công tác, chẳng lẽ không quan tâm vợ mình sao?"

"Cô ấy bất tỉnh trên sân khấu, anh có biết điều đó không?"

Im lặng trong vài giây, như thể cực kỳ bị kìm nén, nhưng giọng nói của anh vẫn run rẩy không thể kiểm soát.

"Ngô Doanh, phiền cô... ở bên cạnh chăm sóc cho Niệm Niệm, tôi sẽ quay lại ngay."

-

Tô Niệm Niệm chỉ cảm thấy rằng cô đã ngủ trong một thời gian ngắn, khi cô tỉnh dậy, xung quanh cô hoàn toàn là một màu trắng, tay cô ấy vẫn đang vào nước biển, đây là bức tường gạch của bệnh viện.

Khi chống đỡ cơ thể, vẫn cảm thấy hơi mỏi.

Cô mím đôi môi khô khốc và ngơ ngác nhìn xung quanh, nhưng nó vắng vẻ và không có ai ở đó.

Khi người ta ốm và nằm viện, trái tim của họ trở nên yếu đuối hơn bình thường rất nhiều.

Mặc dù biết Bùi Ngôn Khanh đến tỉnh Lâm để tổ chức một cuộc hội thảo rất quan trọng, nhưng khi tỉnh dậy không thấy anh đâu, cô vẫn có cảm giác uất ức nặng nề.

Tô Niệm Niệm cúi đầu, thấy hai mắt dần dần trở nên trong suốt, trong nháy mắt nước mắt chảy xuống gò má.

Khi Bùi Ngôn Khanh đẩy cửa phòng bệnh ra, thứ anh nhìn thấy là cô đang cụp mắt lặng lẽ khóc.

Đôi mắt đỏ hoe, hàm răng trắng nõn cắn môi phản chiếu sắc mặt nhợt nhạt, đôi lông mày và đôi mắt vốn dĩ sáng ngời lúc này giống như một con búp bê sứ mỏng manh, cô đơn và mỏng manh.

Trái tim Bùi Ngôn Khanh như bị kim châm, dày đặc đau đớn, trong lòng tràn ngập sự hối hận, anh sải bước tiến lên, dùng đôi tay run rẩy lau nước mắt cho cô, muốn ôm lấy cô, nhưng lại sợ đụng phải chỗ có vết thương mà anh không biết. Anh chỉ có thể khàn giọng liên tục nói: "Xin lỗi em."

Cô càng được an ủi, nước mắt càng rơi nhiều, Bùi Ngôn Khanh hoảng sợ hôn lên mí mắt cô, lau đi nước mắt trên mặt cô: "Em đánh anh đi."

"Đánh anh, được không?"

Tô Niệm Niệm quay mặt đi và phớt lờ anh.

Bùi Ngôn Khanh vừa lo vừa hoảng, anh phải đến gặp bác sĩ để hiểu rõ tình hình, nhưng anh không nỡ để cô ở đây một mình.

Lúc này, cửa phòng bệnh lại bị đẩy ra.

Ngô Doanh cầm trong tay báo cáo kiểm tra, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Cô ngược mắt lên, liền nhìn thấy người đàn ông vừa nghe điện thoại đang nửa ngồi xồm trước giường bệnh, cố gắng hết sức đỡ dành, trong mi mắt ẩn chứa vẻ hoang mang cùng lo lắng.

Ngô Doanh gõ cửa để nhắc nhở hai người trong phòng.

Bùi Ngôn Khanh đứng dậy và gật đầu với cô ấy một cách biết ơn.

“Tôi đi lấy báo cáo kiểm tra.” Ngô Doanh ngồi ở trước giường bệnh, đưa báo cáo cho Bùi Ngôn Khanh, “Anh tự xem đi.”

Nói xong, cô nắm tay Tô Niệm Niệm, vỗ vỗ mu bàn tay trấn an.

Tô Niệm Niệm không biết mình mắc bệnh gì, cô lo lắng nhìn Bùi Ngôn Khanh, nhưng đôi mắt thường ngày điềm tĩnh của anh dần đỏ lên, hàng mi mảnh mai bắt giắc run lên.

Tựa hồ còn sợ mình đọc nhầm, anh hít sâu một hơi, lật trang đọc lại.

Tô Niệm Niệm bắt đầu hoảng sợ, trái tim cô chùng xuống một chút.

Cô chưa bao giờ thấy Bùi Ngôn Khanh như thế này, như thể anh sẽ khóc ngay lập tức.

Có phải cô... mắc một căn bệnh nan y nào đó không?

Khuôn mặt của Tô Niệm Niệm tái nhợt và đôi tay chôn dưới áo choàng của bệnh nhân siết chặt.

Ngô Doanh nghĩ rằng vợ chồng đã hiểu ý nhau, vì vậy cô lặng lẽ đứng dậy và rời đi, cố ý tạo không gian riêng cho họ.

Cánh cửa đóng sầm lại.

Bùi Ngôn Khanh đặt tờ xét nghiệm xuống, đưa tay lên che mắt và bình tĩnh

hít thở, yết hầu của anh chuyển động, anh nuốt nước bọt nhiều hơn.

Khi anh lên tiếng, giọng anh khàn đến mức anh không thể nghe thấy, "Niệm Niệm."

"Đừng nói." Giọng Tô Niệm Niệm run run, "Để em tự mình trấn an đi."

Bùi Ngôn Khanh sững người trong giây lát, nhìn thấy cô gái nhỏ cuộn tròn như thể mắc chứng tự kỷ, đôi vai gầy run rẩy, đang khóc vô cùng bi thương.

Nó tuyệt vọng hơn trước gấp mấy lần.

Bùi Ngôn Khanh ngồi ở trên giường, ôm cô vào trong lòng, còn thăm dò đặt lòng bàn tay lên bụng dưới của cô, vừa chạm vào đã khiến trái tim anh mềm nhũn không chịu nổi, anh dùng hết sức lưu luyến vùi vào cổ cô, "Bảo bảo."

"Đừng gọi em bảo bảo!" Tô Niệm Niệm sụt sịt, ngược đôi mắt đẫm lệ, đôi môi run rẩy, "Em, em còn có thể cứu không?"

"Cái gì?" Bùi Ngôn Khanh sững sờ.

"Em mắc bệnh gì?" Tô Niệm Niệm hít sâu một hơi, quyết định tiếp nhận sự thật, "Em có thể sống được bao lâu?"

Nghe vậy, Bùi Ngôn Khanh cau mày, nhanh chóng che môi cô lại.

Anh hỏi ngược lại: "Em đang nghĩ cái gì vậy?"

Tô Niệm Niệm:?

Cô phản ứng lại, bất động nhìn anh chăm chăm: "Rốt cuộc em bị sao?"

Bùi Ngôn Khanh sụp mắt xuống, dịu dàng nhìn bụng cô, "Ngốc."

Anh vùi vào một bên cổ cô, nhỏ giọng nói: "Chúng ta có bảo bảo rồi, cũng

đã được một tháng rồi."

Nói xong, Bùi Ngôn Khanh lại nhấn mạnh: "Là của chúng ta."

Tô Niệm Niệm:?! !

Từ địa ngục đến thiên đường chỉ là một khoảnh khắc.

Cô còn chưa kịp vui vẻ, cô vừa khóc vừa cười đánh, phàn nàn: "Anh đang làm gì vậy?"

"Có thai thì có thai, anh cứ nói đi, sao lại làm bộ dạng khóc lóc kia chứ?"

"Em... em tưởng..." Tô Niệm Niệm bĩu môi, nhưng không có nói tiếp.

Bùi Ngôn Khanh trầm mặc hai giây, sau đó có chút ngưng ngừng cúi đầu, thấp giọng nói: "Anh xin lỗi."

"Anh rất hạnh phúc."

Anh nói có chút không mạch lạc, "Anh, anh ngay cả không chế cảm xúc cũng không biết."

Tô Niệm Niệm nghe vậy trong lòng mềm nhũn, nắm chặt tay người đàn ông, "Được, em hiểu rồi."

"Lớn như vậy, còn không nhịn được mà khóc, không xấu hổ à?"

Bùi Ngôn Khanh không nói lời nào, chỉ lặng lẽ áp mặt vào má cô, trong lòng đầy ắp.

Người trong vòng tay anh là cả thế giới của anh.

"Anhcó thể..." Bùi Ngôn Khanh tay đặt ở bụng dưới dừng lại, do dự một chút, thận trọng hỏi: "Hôn không?"

Tô Niệm Niệm nhìn thấy sự bất an giữa lông mày của anh.

Anh đã ngoài 30 tuổi rồi, không biết đã thực hiện bao nhiêu cuộc phẫu thuật lớn nhỏ mà giờ đây anh khập khiễng như một thanh niên.

“Ngốc nghếch.” Tô Niệm Niệm gõ nhẹ lên trán anh, “Anh không được, ai có thể?”

“Bất quá.” Tô Niệm Niệm nói, “Mới có một tháng, hôn cũng vô dụng.”

"Hơn nữa, em thật sự không có cảm giác gì cả, nếu không em đã không luyện tập như vậy."

Bùi Ngôn Khanh cúi đầu và hôn nhẹ cô, "Thật may."

Đột nhiên, Tô Niệm Niệm cảm nhận được một giọt nước nhỏ giọt trên da mình, cô nhìn sang.

Vẫn khóc.

Để giữ thể diện cho Bùi Ngôn Khanh, Tô Niệm Niệm không phát ra âm thanh, chỉ vươn ngón tay lướt nhẹ khóe mắt anh, tức giận nói: "Được rồi, được rồi, nếu anh còn như vậy nữa em sẽ ghen đấy, biết không hả?"

"Em hỏi anh, bảo bảo quan trọng hơn em sao?"

*ML: make love

Chương 97: Chương 97:

Sau khi Tô Niệm Niệm mang thai, Ngô Doanh đã dừng tất cả các buổi diễn tập của cô mà không nói một lời nào, thậm chí sợ cô gái này vẫn bướng bỉnh với mình, nên đã vung tay thay đổi vai của cô.

Nếu không thể nhảy, thì việc đến đoàn múa cũng không có ý nghĩa gì, vì vậy Tô Niệm Niệm chỉ ở nhà không làm gì cả.

Cô đã đủ rảnh rồi, nhưng ở nhà cô vẫn bị coi như châu báu, như thể cô là một vật dễ vỡ, dù cô có làm gì Bùi Ngôn Khanh cũng đứng cạnh để cẩn thận bên tai.

Sau khi Lăng Tịnh biết cô có thai, bà với cả một gia đình đã vội vã đến.

Ngay cả Bùi Triết cũng đích thân đến, nhưng vì ông quá già và chân không tiện nên bà Tống phải đẩy xe lăn. Khuôn mặt trong trẻo và nghiêm túc của ông lão giãn ra, trong mắt có những giọt nước mắt khó thấy, được ông nhanh chóng che đi.

Tô Niệm Niệm được bao quanh bởi mọi người, lắng nghe một số người phụ nữ giải cô một câu bà một câu dặn dò một số điểm cần lưu ý. Lúc này, Bùi Diễm đã lớn thành một thiếu nữ đang yên lặng ngồi bên cạnh cô, cẩn thận vươn bàn tay nhỏ bé ra sờ bụng cô, trong mắt tràn đầy sự mới lạ cùng chờ mong.

Lăng Tịnh thậm chí còn định sống ở đây, nhưng cuối cùng vẫn bị Bùi Ngôn Duyệt thuyết phục, nói rằng bà bận rộn, vì vậy cô ấy cũng có thể thuê một vài người giúp việc có kinh nghiệm.

Hai người họ đã thỏa thuận để tìm hai người giúp việc huy chương vàng danh giá nhất ở thành phố A, họ đã chi rất nhiều tiền để sắp xếp lịch trình cho năm tới.

Khi Bùi Ngôn Khanh đi làm về, vừa mở cửa đã nghe thấy tiếng sôi sùng sục trong phòng.

Tô Niệm Niệm ngồi ở giữa, bên tai cô nói huyền thuyên, cô gái nhỏ tựa hồ cũng đang cẩn thận lắng nghe, nhưng có quá nhiều thông tin, trong mắt không tránh khỏi lộ ra vẻ khó hiểu, nhưng cô vẫn thỉnh thoảng gật đầu, ra vẻ đã hiểu.

Nhìn thấy cô gái nhỏ nhìn anh với ánh mắt cầu cứu, Bùi Ngôn Khanh tiến lên đỡ cô, "Mấy chuyện này con biết là được, con sẽ nói với Niệm Niệm."

"Vả lại, có con chăm sóc cô ấy rồi."

Thấy dáng vẻ kiên quyết của anh, Lăng Tịnh không khởi tức giận, bà đứng dậy vươn ngón trở dùng sức chọc chọc vào trán Bùi Ngôn Khanh, "Nếu con có thể chăm sóc cho con bé, Niệm Niệm sẽ ngắt xỉu trên sân khấu sao?"

"Là tại con nên mẹ mới không an tâm!"

Những lời này không chút lưu tình, nhưng lại đánh trúng điểm khó chịu nhất của Bùi Ngôn Khanh, anh cúi đầu, mím môi, nhất thời không nói nên lời.

"Được, được." Tô Niệm Niệm cảm thấy có lỗi với anh, "Mẹ đừng trách anh ấy, là do con không chú ý."

Lăng Tịnh thở ra một hơi, cũng không nói gì về anh, bà chỉ giải thích gọn gàng mọi chuyện, ăn tối xong, cả Bùi gia đều rời đi.

Ngày hôm sau, hai người được mời làm việc theo ca, trông coi Tô Niệm Niệm 24/24.

Phòng sách của Bùi Ngôn Khanh không còn chứa đầy tài liệu bí truyền về y

học, anh bắt đầu chất đống sách khoa toàn thư về thai kỳ, cố gắng hết sức để dành thời gian về nhà sớm mỗi ngày.

Hai chị phụ việc cộng thêm Bùi Ngôn Khanh mỗi ngày đều chăm sóc tỉ mỉ, ngoại trừ phản ứng ốm nghén dữ dội bất thường, mọi thứ đều diễn ra tốt đẹp.

Nhưng chỉ riêng cơn ốm nghén mệt mỏi này đã hành hạ cô gần hai tháng, ăn gì cô cũng nôn ra, chỉ trong một thời gian ngắn, Tô Niệm Niệm lại sụt cân rất nhiều.

Mỗi khi cô cảm thấy khó chịu, Bùi Ngôn Khanh đều ở bên cạnh cô, mấy lần mắt anh đều đỏ hoe, nhưng cuối cùng chỉ có thể kìm nén cảm xúc, nhẹ giọng hỏi cô muốn ăn gì, sau đó cố gắng hết sức để đem đến.

Tuy nhiên, khẩu vị khi mang thai rất thất thường và thường thì món cô muốn ăn lúc trước sẽ đột nhiên bị loại bỏ ngay sau đó.

Trong ba tháng qua, Tô Niệm Niệm thường thức dậy vào lúc nửa đêm, vừa mở mắt liền bắt gặp ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh, anh không biết mình đã thức bao lâu rồi, hay căn bản luôn không ngủ, đôi mắt đen lầy hần tia máu, có sự đau lòng, còn có sự tự trách, đầy rẫy những cảm xúc phức tạp.

“Sao còn chưa ngủ?” Hốc mắt Tô Niệm Niệm ướt át, “Ngày mai anh còn phải đi làm mà.”

“Anh không sao.” Trong bóng tối, thanh âm Bùi Ngôn Khanh rất thấp, “Anh vừa mới tỉnh, muốn nhìn Niệm Niệm của chúng ta.”

Tô Niệm Niệm biết hoàn toàn không phải như vậy, cô âm thầm cắn môi, đưa tay vuốt ve khuôn mặt của người đàn ông, che đi đôi mắt đẹp của anh.

Để giảm bớt áp lực cho anh, cô thấp giọng trò chuyện với anh: “Anh muốn sinh con trai hay con gái?”

“Đều được.” Giọng nam giống như đàn Cello vang lên bên tai cô, bàn tay lạnh lạnh nhẹ nhàng đặt ở bụng dưới của cô, “Con của chúng ta, đứa nào cũng đều tốt.”

“Thật sao?” Tô Niệm Niệm một chút cũng không tin.

Cô rõ ràng đã vài lần nhìn thấy anh nhìn chăm chăm vào búp bê của người khác, anh không thể rời mắt khỏi những con búp bê trong quảng cáo dành cho bà mẹ và em bé trên TV.

Tô Niệm Niệm vòng tay qua cổ anh dỗ dành: “Anh thì thầm nhỏ với em đi, em bé còn nhỏ, không nghe thấy đâu.”

“Không nói.” Bùi Ngôn Khanh quay đầu đi chỗ khác.

“Thế là có cái thích hơn rồi!” Tô Niệm Niệm cười nhéo cằm của nh, “Anh không cần lớn tiếng, em tự hỏi, nếu đúng là vậy thì anh liền nháy mắt một cái.”

"Thích con gái?"

Trong bóng tối, Bùi Ngôn Khanh nháy mắt rất nhanh với cô.

-

Bùi Ngôn Khanh xin nghỉ phép và đi cùng cô trong suốt quá trình kiểm tra định kỳ.

Bác sĩ sản phụ khoa đương nhiên biết Bùi tiên sinh nổi tiếng, người thường có vẻ ngoài lạnh lùng và lãnh đạm, nhưng bây giờ anh cúi đầu và cẩn thận ôm một cô gái nhỏ bước vào

Khi anh ngẩng đầu lên, vẫn còn sự căng thẳng giữa hai lông mày.

Tô Niệm Niệm đã đến đây một hoặc hai lần, cô đã hiểu toàn bộ quá trình, cô không muốn anh xin nghỉ phép chút nào, nhưng cô không thể cản anh, anh biết rõ thời gian khám thai hơn cô nên mỗi lần tài xế đưa cô đến, Bùi Ngôn Khanh đều ở bệnh viện dưới lầu chờ cô.

Bác sĩ nhìn chăm chăm vào hình ảnh siêu âm Doppler màu bốn chiều, sửng sốt, cười nói: "Chúc mừng, là một cặp song sinh."

Ánh mắt Tô Niệm Niệm tối sầm lại, còn chưa kịp phản ứng đã thấy người đàn ông bên cạnh nắm góc bàn, ngón tay vì dùng sức mà trở nên trắng bệch, sắc mặt trắng bệch, "Diêu, bác sĩ Diêu, cô nói cái gì? Có thể nói lại lần nữa không?"

Hiếm khi nhìn thấy Bùi thần tiên với bộ dạng mê mẩn như vậy, bác sĩ Diêu mỉm cười lặp lại: "Là một cặp song sinh." Cô chỉ vào bức ảnh phía trên, "Anh tự nhìn đi."

Bùi Ngôn Khanh nghiêng người về phía trước và cẩn thận nhìn chăm chăm vào màn hình, đôi mi mảnh che đi cảm xúc trong mắt anh, một lúc lâu không biết nên làm biểu cảm gì.

Sau khi rời khỏi phòng kiểm tra phụ sản, Tô Niệm Niệm nhìn bộ dạng lơ đãng của Bùi Ngôn Khanh, cô lắc áo của anh, "Anh sao vậy? Anh ngốc luôn rồi?"

Bùi Ngôn Khanh lấy tay lau nước mắt, xoay người ôm lấy cô, thanh âm khàn khàn nói: "Niệm Niệm, em vất vả rồi."

Khóe môi Tô Niệm Niệm cong lên, sự căng thẳng vì mang thai hai đứa con trong lòng dần biến mất, cô vươn tay ôm lại anh, "Chỉ cần anh thích là được."

Tin vui mang song thai lan đến tai mọi người, ai nấy đều vui mừng khôn xiết.

Vừa đúng dịp lễ hội mùa xuân, Tô Diệm, người đã lâu không gặp, đã trở lại.

Lúc này Tô Niệm Niệm đã mang thai hơn bốn tháng, bụng dưới hơi nhô ra, chứng tỏ cô đang mang thai.

Ba tháng sau, phản ứng ốm nghén đã cải thiện rất nhiều, cộng thêm đồ ăn cô giúp việc nấu rất hợp khẩu vị nên thần sắc của Tô Niệm Niệm đã khá lên rất nhiều.

Khi Tô Diệm gặp lại Tô Niệm Niệm, toàn thân cô mუმ mုံm, lông mày và đôi mắt non nớt trong ấn tượng của anh đã nhuốm một vẻ quyến rũ trưởng thành, nhưng đôi mắt của cô vẫn trong sáng, vừa nhìn đã biết cô được chiều chuộng đến mức chẳng có gì phiền não.

"Lần này trở về, còn muốn đi sao?" Tô Niệm Niệm hỏi anh.

Đã hơn một năm trôi qua, Tô Diệm đen hơn so với khi trước, nhưng thần thái lại điềm đạm và có năng lực hơn.

"Đủ chín tháng anh sẽ về." Tô Diệm cười nói: "Lần sau anh dẫn chị dâu em đến gặp em."

"Được." Tô Niệm Niệm gật đầu, do dự một chút rồi nói: "Anh à, ngày dự sinh của em là giữa tháng bảy, anh nhớ quay lại gặp em nhé."

Tô Diệm gõ gõ trán củacô, thản nhiên nói: "Anh đương nhiên sẽ trở về."

Anh khoanh chân ngồi xuống, nhướn mày cười nói: "Anh nghe nói đứa bé nhìn thấy ai trước tiên sẽ giống như vậy, anh sẽ cố gắng trở thành người đầu tiên."

Khi Bùi Ngôn Khanh đi tới, anh đã nghe thấy điều này. Anh mím môi dưới, "Đừng nhìn con gái tôi."

Tô Diệm:?

Anh cười giận dữ: "Ý anh là sao hả?"

Bùi Ngôn Khanh đặt tách trà xuống và nói một cách thẳng thắn, "nghĩa đen."

"Anh biết là trai hay gái rồi?"

Bùi Ngôn Khanh nghẹn ngào, "Tôi không biết."

"Cháu giống cậu." Tô Diệm hừ lạnh một tiếng: "Anh hiểu không? Tụi nhỏ nhất định giống em."

Bùi Ngôn Khanh: "..."

Tô Niệm Niệm không nhịn được cười nhìn hai đại nam nhân tranh cãi chuyện như vậy trước mặt mình, "Giống em, được chưa?"

"Không phải em cũng giống anh sao?" Tô Diệm chỉ chỉ mình một cái, hất cằm về phía Tô Niệm Niệm, "Anh và em gái của anh không phải được tạc từ cùng một khuôn sao?"

Bùi Ngôn Khanh lông mày giống nhau của hai người, không thể nói gì để bác bỏ.

Anh nhếch môi, duy trì sự bướng bỉnh cuối cùng: "Giống Niệm Niệm."

-

Tô Niệm Niệm được đưa vào bệnh viện một tuần trước ngày dự sinh vào giữa tháng Bảy.

Thành phố A đang ở giữa cái nóng như thiêu như đốt, mặt trời thiêu đốt đang chiếu xuống trái đất như lửa.

Mặc dù trong phòng đã bật điều hòa trung tâm, nhưng toàn thân vẫn có

cảm giác khô khốc kéo dài.

Tô Niệm Niệm nửa dựa vào trên giường, bụng bầu nhô lên cao khi mang thai hai đứa trẻ, thoát nhìn khá kinh ngạc.

Nhưng chính cô cũng không phát hiện ra, sau ba tháng mang thai, hai đứa bé đã ổn định, ngoan đến mức cứng chiều mẹ.

Ngày dự sinh ngày càng gần, Bùi Ngôn Khanh vẫn ở bên cạnh cô, nhìn cô bằng đôi mắt đỏ ngầu, luôn không dám rời xa một bước, sợ mắc sai lầm.

Ngược lại, hai người giúp việc cầm huy chương vàng được thuê với giá cao thì cảm thấy hơi chột da, nói là cầm tiền nhiều đến bỏng tay.

Họ nhìn nhau thất thần, bày tỏ chưa bao giờ thấy một ông chủ như vậy, một người chồng quan tâm đến vợ nhiều đến thế, thậm chí đến mức hận không thể để bản thân chịu đau thay cô.

Hôm nay Sở Ninh trở về Trung Quốc, cả hai đã lâu không gặp nhau, khi gặp nhau, hai cô gái thỉnh thoảng sẽ trò chuyện rôm rả cười nói.

Sở Ninh vẫn chưa ổn định, có rất nhiều người thích cô ấy, nhưng không ai trong số họ có thể khiến cô ấy cảm thấy tươi mới vượt trên ba tháng.

Khi những người bạn thân nhất gặp nhau, họ không thể ngừng trò chuyện.

Nhìn thấy Tô Niệm Niệm bồn chồn không yên, lông mày Bùi Ngôn Khanh giật giật, lo lắng không thể ngồi yên.

Cuối cùng, anh tìm được một cái cớ, cách chức Sở Ninh và đuổi cô đi.

Đến cửa phòng bệnh, Sở Ninh phồng má, cười nhìn khuôn mặt ủ rũ của cậu nhỏ, "Đừng cau mày, lại nhăn mày nữa thì cậu già thật đấy."

Bùi Ngôn Khanh hít một hơi thật sâu và nói một cách vô tư, "Đừng đến đây cho đến khi Niệm Niệm sinh."

Sở Ninh lè lưỡi, "Được, được, được, con không tới là được chứ gì."

"Bụng của cô ấy, nhìn vào liền sợ, cứ như vậy thì con lại thêm một ngày sợ kết hôn sinh con." Sở Ninh lẩm bẩm, sau đó hỏi: "Niệm Niệm mang thai, nhất định rất vất vả đúng không?"

"Ừm." Tô Niệm Niệm thấp giọng đáp lại, nghe có chút nghẹn ngào.

"Đợi cô ấy sinh xong con sẽ quay lại." Sở Ninh lo lắng nhìn anh, "Cậu nhỏ, đừng lo lắng quá, mọi người đều ở đây cả."

"Được." Bùi Ngôn Khanh mấp máy môi.

Sau khi tiễn Sở Ninh đi, anh quay lại, mở cửa và nhìn thấy ánh mắt đáng thương của Tô Niệm Niệm.

Thấy cô như vậy, trong lòng Bùi Ngôn Khanh nảy ra một cái ý tưởng, bắt đầu cười buồn: "Lại muốn ăn cái gì?"

Tô Niệm Niệm nhéo véo góc áo, phun ra mấy chữ: "Tôm cay."

"Không." Bùi Ngôn Khanh từ chối mà không cần suy nghĩ.

"Làm ơn đi mà." Tô Niệm Niệm làm nũng lay lay góc áo, "Em rất muốn ăn, ăn một miếng đi thôi, được không?"

Bùi Ngôn Khanh lạnh lùng nắm lấy tay cô, "Không được ăn."

"Không phải em muốn ăn." Tô Niệm Niệm cầm tay anh đặt lên bụng, chớp chớp mắt nhìn anh, "Là bảo bối của anh muốn ăn."

Bùi Ngôn Khanh cong ngón tay, cảm nhận nhiệt độ dưới lòng bàn tay, cảm thấy trong lòng tê dại, anh chưa bao giờ có thể từ chối yêu cầu của Tô Niệm Niệm, một lúc sau, anh nhắm mắt lại thỏa hiệp: "Chỉ cho ăn một miếng"

thôi.”

"Tuyệt vời!"

Bùi Ngôn Khanh bảo dì giúp việc quay về làm tôm hùm, anh nhấn mạnh phải được làm sạch với ít dầu và ít cay hơn.

Dì gặt đầu liên tục, cuối cùng cũng thấy giá trị sử dụng của mình, vội vàng quay về chuẩn bị.

Khi quay lại, Tô Niệm Niệm nhìn con tôm càng đỏ trước mặt, di chuyển ngón trỏ và cắn một miếng trước đôi mắt đang quan sát của Bùi Ngôn Khanh.

“Em ăn ba miếng nữa nhé?” Tô Niệm Niệm tròn mắt nhìn anh, thấy vẻ mặt khó đoán của anh, cô đành phải cúi đầu, “Hai miếng, không, một...”

"Được rồi, em không ăn nữa là được chứ gì."

Bùi Ngôn Khanh trực tiếp đặt hộp cơm sang một bên.

Tô Niệm Niệm tức giận quay đầu lại, ót cô đối mặt với anh.

Bùi Ngôn Khanh nuông chiều tính khí của cô, một người nằm xuống ngủ, người kia ngồi bên cạnh cô, yên lặng nhìn cô.

Lúc này bụng bắt đầu đau, lúc đầu Tô Niệm Niệm không để ý tới, nhưng thỉnh thoảng lại đau, càng lúc càng nghiêm trọng hơn.

Tô Niệm Niệm không muốn Bùi Ngôn Khanh lo lắng chỉ vì một cử động nhỏ, vì vậy cô nghiêng răng chịu đựng một lúc.

Cuối cùng, cô không nhịn được nữa, quay sang véo tay Bùi Ngôn Khanh, nhỏ giọng nói: "Em... đau bụng."

Ánh mắt Bùi Ngôn Khanh biến đổi, vội vàng đứng dậy bấm chuông, ép chính mình bình tĩnh lại, "Anh đi gọi bác sĩ."

"Ừm..." Tô Niệm Niệm yếu ớt trả lời.

Người đàn ông nắm tay anh càng lúc càng chặt, Tô Niệm Niệm cảm nhận được sự căng thẳng của anh, dùng bàn tay ướt đẫm mồ hôi nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay anh, "Đừng sợ, em không phải rất..."

Cô còn chưa nói xong đã bị một tiếng kêu đau đớn từ trong cổ họng cắt đứt, Tô Niệm Niệm nắm chặt tay anh, đau đớn kêu lên.

Bùi Ngôn Khanh để cô nắm tay mình, như thể không cảm thấy đau, anh vỗ lưng Tô Niệm Niệm và thấp giọng an ủi cô: "Anh ở đây, anh ở đây, nếu đau, em cứ nhéo anh đi, bác sĩ sẽ lập tức tới đây."

Sợ rằng Bùi Ngôn Khanh sẽ không bao giờ cho cô ăn tôm càng nữa, Tô Niệm Niệm đã dùng chút sức lực cuối cùng của mình và nói: "Tất cả là do anh! Không cho em ăn tôm đấy. Bây giờ hay rồi, anh đang mất bình tĩnh đấy."

"..."

Tô Niệm Niệm được đưa đến phòng phẫu thuật, cô nghe nói dáng vẻ của người phụ nữ sinh con trông rất xấu xí nên nghiêm cấm Bùi Ngôn Khanh vào.

Vì vậy Bùi Ngôn Khanh chỉ có thể đợi bên ngoài cửa phòng mổ, thần thờ nhìn xuống đất, dựa vào tường bất động như một con rối.

Không đến một giờ đồng hồ, Tô Diệm đã vội vàng chạy tới, ngăn người ngồi ở trên băng ghế.

Trong 1 giờ, Lăng Tĩnh, Sở Ninh và Bùi Ngôn Duyệt đều đến, họ sững sờ khi nhìn thấy hai người đứng và ngồi.

Lăng Tịnh vẫy tay trước mặt con trai: "Tĩnh đi, vợ con sắp sinh rồi."

Đôi mắt của Bùi Ngôn Khanh hơi chuyển động, anh ngược đôi mắt đỏ hoe lên.

"Yên tâm đi." Lăng Tịnh vỗ vai anh, "Con đã trải qua bao nhiêu ca phẫu thuật lớn nhỏ rồi? Con của Niệm Niệm sẽ bình an vô sự."

Bùi Ngôn Khanh lắc đầu, anh ngẩng đầu lên hít một hơi thật sâu, giọng khàn khàn đến mức anh không nghe thấy: "Con sợ cô ấy sẽ đau."

Tô Diệm ngồi một hồi, lại đứng lên, một lúc sau, lo lắng ngồi xuống, tới lui lui.

Đôi mắt Sở Ninh bị sự chuyển động của anh lay đến đau đầu, "Anh ngừng lại đi."

Tô Diệm: "..."

Chỉ có hai người đàn ông ở đây, cả hai đều là bác sĩ nhưng họ lại đều sợ điều này.

Thấy vậy, Bùi Ngôn Duyệt cố nén một nụ cười và trao đổi ánh mắt với Lăng Tịnh.

Phẫu thuật cực kỳ lâu, ngoài cửa không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, toàn bộ quá trình đối với người trong và ngoài cửa đều cực kỳ dày vò.

Cô được đưa vào lúc hai giờ, và lúc năm giờ, Trình Cẩm dẫn Bùi Điềm từ lớp học kèm ra.

Bùi Điềm liếc nhìn sắc mặt trắng bệch như tờ giấy Bùi Ngôn Khanh, tiến lên nắm lấy tay anh an ủi: "Chú, thím sẽ ra ngay thôi, chú tin Điềm Điềm nhé."

“Chú, đừng sợ.”

Bùi Ngôn Khanh rũ mắt xuống, giơ tay xoa đầu cô, "Được."

Có lẽ là miệng mồm Bùi Diễm linh, vừa mới nói xong, cửa phòng mở mở ra, Bùi Ngôn Khanh nhìn sang, bác sĩ đẩy giường ra, Tô Niệm Niệm nằm nhắm mắt nghỉ ngơi, môi tái nhợt.

Nhìn từ xa, có hai đứa bé nhỏ nằm bên cạnh cô, quần khăn trắng.

Bác sĩ Diệm tháo khẩu trang ra, gật đầu với Bùi Ngôn Khanh, "Chúc mừng bác sĩ Bùi, long phượng trình tường."

“Long phượng!” Lăng Tịnh che miệng, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ, “Thì ra là long phượng!”

Mấy người xúm lại vây lấy giường bệnh, Lăng Tịnh cùng Sở Ninh một mình ôm đứa nhỏ, không thể đặt xuống.

Bùi Ngôn Khanh ngay lập tức muốn đi tới, nhưng khi anh di chuyển hai chân, nó đã đông cứng tại chỗ.

Đứng quá lâu, khi anh lại nhấc chân lên đã tê dại không đi được, anh nhìn Tô Diệm ngồi bên cạnh, "Mau đi, đi gặp Niệm Niệm."

Tô Diệm yên lặng xoa xoa bắp chân cũng đau nhức tê dại, bực bội nói: “Chân em tê liệt rồi!”

Bùi Ngôn Khanh: “.....”

Cổ nén cảm giác khó chịu, anh nhấc chân đi về phía giường, nhìn khuôn mặt tái nhợt của Tô Niệm Niệm, lòng anh cảm thấy đau nhói.

Đi theo một đường vào phòng bệnh, Bùi Ngôn Khanh đứng bên giường, lấy khăn tắm tỉ mỉ lau mặt cho Tô Niệm Niệm, anh cúi đầu hôn lên trán cô, nhắm mắt lại bình tĩnh hít thở: "Em vất vả rồi."

“Không vất vả.” Giọng nói của Tô Niệm Niệm vẫn có chút yếu ớt.

Cô nghĩ đến mấy tiếng đồng hồ một mình, lưu luyến vòng tay ôm lấy cổ anh, "Thật tuyệt, mở mắt ra là có thể nhìn thấy anh."

Bùi Ngôn Khanh không nói gì, chỉ nắm lấy tay cô và hôn nhẹ lên bàn tay cô.

Mãi cho đến khi cửa đột nhiên bị gõ vang, Tô Diệm mới từng bước một đi vào, "Như thế nào?"

Tô Niệm Niệm nhìn qua, dừng một chút, "Anh, chân anh làm sao vậy?"

Tô Diệm dời ánh mắt, thản nhiên nói: "Không có việc gì."

Tô Niệm Niệm: "Vậy sao anh không đi cho đàng hoàng?"

Tô Diệm: "..."

Tô Niệm Niệm lại hỏi anh: "Anh đã nhìn thấy đứa bé chưa?"

“Chưa.” Tô Diệm đáp.

Chỉ nháy đến đây, không biết anh đã bỏ ra bao nhiêu công sức.

"Anh không phải là người đầu tiên nhìn thấy đứa bé sao?"

Tô Diệm thản nhiên nói: "Anh giành không được."

Anh bước tới cẩn thận quan sát sắc mặt của Tô Niệm Niệm, thấy tình trạng của cô không tệ, anh mới yên tâm, sau đó lười biếng dựa vào chiếc ghế bên cạnh cô.

Lúc này, Sở Ninh bế đứa bé trong tay đi vào cửa phòng bệnh, cười nói: "Niệm Niệm, tớ đã truyền lại vẻ đẹp của mình cho em gái rồi."

Lăng Tịnh ôm một đứa khác đi theo phía sau, cười nói với Tô Niệm Niệm:
"Anh trai quá đẹp, vừa nhìn đã thấy giống Niệm Niệm chúng ta rồi."

Tô Niệm Niệm cảm thấy bất ngờ, xoa tay vào nhau và chờ đợi những đứa con xinh đẹp của mình.

Nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt nhăn nheo như một ông cụ già của đứa bé, cô sống người tại chỗ.

Đây là ai.

Cái này! Chắc chắn! Không! Giống! Cô!

Chương 98: Chương 98

Vì dung mạo của em bé, Tô Niệm Niệm gần như rơi vào trầm cảm sau sinh.

Cô chống cằm nhìn em bé đang ngủ phun nước miếng, cô không hình dung ra được, đây là giống ai?

Dù thế nào đi chăng nữa, chúng vẫn là đàn con của mình, Tô Niệm Niệm vẫn cố kìm nén, không dám nói chúng xấu.

Cho đến tận đêm khuya, chỉ còn có Bùi Ngôn Khanh ở bên cạnh cô.

Bé trai đói nên bật khóc lớn, Tô Niệm Niệm vội vàng ôm lấy đứa trẻ và cho bú, nhìn khuôn mặt nhăn nheo của đứa trẻ, cô không nhìn được mà nhìn Bùi Ngôn Khanh đang ở bên cạnh với vẻ oán hận, "Tại sao bảo bảo lại trông như thế này?"

Bùi Ngôn Khanh đang bế bé gái của mình, rõ ràng là đã luyện tập rất nhiều lần khi mang thai, nhưng khi thực sự bắt đầu vẫn vô cùng cứng nhắc.

Anh cúi đầu nhìn con gái, bắt gặp ánh mắt đau lòng của Tô Niệm Niệm, anh nắm tay đứa bé, cong môi: "Em xem, em gái đẹp biết bao nhiêu này.

"

Tô Niệm Niệm mím môi, khẽ lẩm bẩm: "Không đẹp.

"

Chắc là cảm nhận được sự không ưa của mẹ, mặt cô em nhăn lại, miệng há hốc và chọt òa khóc.

Bùi Ngôn Khanh vội vàng ôm lấy đứa bé, dỗ dành nó, mặc kệ nó có hiểu

hay không, khế thì thăm: “ĐBảo bảo thật đẹp, bảo bảo xinh đẹp nhất trên đời.

”

Bằng cách này, anh đã dỗ cho em bé ngừng khóc một cách kỳ diệu.

Nhưng có lẽ chính tiếng khóc của cô em đã lây nhiễm cho người anh đang bú sữa, người anh bụ bẫm hơn, khóc to hơn và tràn đầy năng lượng.

Tô Niệm Niệm ngạc nhiên đưa đứa bé cho Bùi Ngôn Khanh, lo lắng nói: "Anh dỗ đi.

”

Ngay lúc Bùi Ngôn Khanh chuẩn bị đặt em gái xuống, bé trai trong lòng cô dường như cảm nhận được điều gì, hoảng sợ vươn tay kéo cô lại, miệng co rút lại sắp khóc.

Tô Niệm Niệm không thể không ôm con trai mình và bắt chước Bùi Ngôn Khanh, "Không sao, không sao, chúng ta là con trai, ngoại hình không quan trọng, nếu bản lĩnh, vẫn có thể cưới một người vợ xinh đẹp.

"

Bé trai:?

Sau một giây im lặng, thằng bé càng khóc to hơn.

Bùi Ngôn Khanh: "!"

Tô Niệm Niệm: "!"

Còn cô em gái trong lòng Bùi Ngôn Khanh thì nheo mắt, thoải mái ngáp một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào vạt áo của ba.

Sau khi dỗ được hai đứa trẻ ngủ và đặt đứa bé lên nôi, Tô Niệm Niệm nắm lấy tay của Bùi Ngôn Khanh và hỏi bằng một giọng rất nhỏ: "Anh có thực sự cảm thấy con mình xinh đẹp không?"

Bùi Ngôn Khanh im lặng một lúc, và khéo léo nói: "Khi trẻ sơ sinh được sinh ra luôn như vậy mà.

..

Tô Niệm Niệm muốn khóc, lại sụt sịt, "Anh thấy đứa bé giống ai?"
Bùi Ngôn Khanh ôm cô, chớp mắt và cười, "Cháu trai trông giống cậu.

..

Tô Niệm Niệm: "!"

May mắn thay, đứa bé trông mỗi ngày khác nhau, đến khi đầy tháng cuối cùng cũng trông rất dễ thương, thoát nhìn giống như hai viên bột mì, hai mắt như nho đen, khiến người ta động lòng.

Mọi người mỗi ngày đều đến nhà, khi họ đến, họ đều bế em bé không buông, tranh giành nhau, thường gây ra rất nhiều tiếng ồn.

Thời gian dài gọi bé trai bé gái cũng không thích hợp, vì vậy Tô Niệm Niệm bắt đầu nghĩ đến việc chọn tên cho em bé.

Buổi tối, cô nhìn Bùi Ngôn Khanh đang đứng đưa chiếc cũi để ru em bé ngủ, "Em tìm đại sư đặt tên ở nhà cho tụi nhỏ.

..

"Hửm?" Bùi Ngôn Khanh cười nhìn qua, "Lấy tên gì?"
Tô Niệm Niệm xoa cằm: "Anh trai tên là bông kem nhỏ, em gái tên là trà sữa nhỏ.

" Cô cười híp mắt, "Em đều thích ăn hết.

..

Bùi Ngôn Khanh không chút do dự ậm ừ: "Đều được, rất đáng yêu.

"

Lúc này, anh trai cau mày, vươn bàn tay mũm mĩm kéo ống tay áo của Tô Niệm Niệm, như đang thăm phản đối.

Nhưng Tô Niệm Niệm lại vui vẻ nắm tay cậu bé, cười nói với Bùi Ngôn Khanh: "Anh xem, anh trai rất thích cái tên này, coi chừng bé kích động chưa

kìa.

”

Bông kem nhỏ: “....

”

Bùi Ngôn Khanh và bông kem nhỏ nhìn nhau, sau đó im lặng quay đi.

Tô Niệm Niệm không nhận ra, cô vẫy vẫy tay của bông kem nhỏ, cặp mắt lập đi lập lại mấy lần: " bông kem nhỏ, bông kem nhỏ ~~"

Bông kem nhỏ: "! "

Ngay sau khi hai biệt danh dễ thương này xuất hiện, thì họ đã bắt đầu lên lịch đặt tên khai sinh.

Vì mục đích này mà Bùi gia đã tổ chức một cuộc họp gia đình.

Mấy người lớn tra từ điển Tân Hoa cả buổi chiều cũng không lấy được phiếu, đại gia đình họp xong vẫn chưa chọn được tên cho hai đứa bé.

Cứ như vậy, họ cứ gọi biệt danh cho đến khi các bé lên ba tuổi đi nhà trẻ và phải đăng ký hộ khẩu, rồi mọi người mới quyết tâm chọn tên.

Sau khi xem qua thơ Đường và chữ Tống, cuối cùng quyết định lấy tên, anh trai tên là Bùi Tuần, và em gái tên là Bùi Mịch.

Nhưng Bùi Mịch rõ ràng vẫn chưa thích nghi với cuộc sống có tên chính thức, trong trí nhớ của cô bé, anh trai cô tên là bông kem nhỏ.

Điều này khiến tên của Bùi Tuần bị lãng quên trong một góc vào ngày đầu tiên đến trường mẫu giáo, vì Bùi Mịch đã công khai tên ở nhà của mình và anh trai khắp nơi.

Hai bạn nhỏ trông cực kỳ đáng yêu, dưới sự thúc đẩy tích cực của Bùi Mịch, mọi người trong trường mẫu giáo đã sớm quên tên của họ.

Vào ngày này, Tô Niệm Niệm vừa kết thúc chuyến lưu diễn và trở về nhà.

Vừa mở cửa, cô đã nghe thấy giọng nói của Bùi Mịch, không cần nhìn, nhất định cô bé đang làm nũng với ba mình.

Tô Niệm Niệm ngó đầu vào, lặng lẽ nhìn cảnh tượng trong phòng khách.

Có hai người một lớn một nhỏ đang ngồi trên sô pha, Bùi Mịch mặc chiếc váy màu trắng sữa mà cô mua, trên đầu thắt hai nút nhỏ, mềm nhũn dựa vào trong lòng Bùi Ngôn Khanh, lẩm bẩm oán trách, "Anh trai là tiểu quý!" Bùi Mịch giật giật ống tay áo của Bùi Ngôn Khanh, tức giận nói: "Cứ hờ ra là nổi giận với con!"

Lời vừa dứt, Bùi Mịch tùy ý liếc nhìn, liền nhìn thấy Tô Niệm Niệm đang đứng ở cửa mỉm cười nhìn cô, hai mắt sáng lên, đôi chân ngắn cũn cỡn cô bé vội vàng chạy về phía Tô Niệm Niệm, đi tới, ôm lấy đùi cô, và nói với giọng rõ ràng, "Mẹ ơi!!!"

"Mẹ, con rất nhớ mẹ!!!" Bùi Mịch ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn giống hệt mẹ, giọng nói ngọt ngào như đường.

Không ai có thể chịu nổi vẻ ngoài nhỏ nhắn đáng yêu này, Tô Niệm Niệm cũng tê dại vì sự dễ thương, bế con gái lên và hôn lên đôi má như quả cầu tuyết của cô bé nhiều lần.

Bùi Ngôn Khanh nhìn hai mẹ con ở bên nhau, nhìn chằm chằm Tô Niệm Niệm không chớp mắt, nhỏ giọng phàn nàn: "Còn ba thì sao?"

Tô Niệm Niệm ôm Bùi Mịch, ngồi bên cạnh Bùi Ngôn Khanh và thì thầm với anh, "Em chỉ nhớ bảo bối của em thôi.

"

"Anh thì không à?" Bùi Ngôn Khanh nhéo cô một cái, sau đó nhẹ nhàng gỡ gỡ lòng bàn tay của cô.

Bùi Mịch còn ở đây, Tô Niệm Niệm không khỏi liếc anh một cái, "Em bé già?"

Bùi Ngôn Khanh: "! "

Tô Niệm Niệm nhìn chung quanh, "Bông kem nhỏ đâu?"

Bùi Ngôn Khanh: "Trong phòng.

"

Tô Niệm Niệm mím môi dưới và gọi to lên trên lầu: "Bông kem nhỏ~"

"Mẹ về rồi!"

Tô Niệm Niệm giả vờ tức giận, "Con không nể mặt mẹ chút nào, làm mẹ buồn đấy.

"

Vừa dứt lời, cô liền nhìn thấy Bùi Tuần ở góc cầu thang, tiểu gia hỏa lẳng lẳng đứng ở nơi đó, khuôn mặt nhỏ không biểu cảm, nhưng đôi mắt đen láy xinh đẹp lại dán chặt vào cô.

Lông mày và mắt của Bùi Tuần giống Bùi Ngôn Khanh đến 70%, nhưng cằm và môi lại giống Tô Niệm Niệm, điều này làm trung hòa sự lạnh lùng do lông mày và mắt mang lại, thoạt nhìn giống như một con búp bê bằng ngọc bích tinh xảo.

Tuy nhiên, tính khí của cậu bé giống Bùi Ngôn Khanh 100%.

Tuổi nhỏ như thế này, những đứa trẻ khác lăn lộn khắp nơi, nhưng Bùi Tuần ngồi một chỗ loay hoay với những câu đố và mô hình, có thể cứ ngồi vậy cả buổi sáng.

Cậu bé đã sớm học cách tự mặc quần áo và dậy đúng giờ, so với Bùi Mịch, người luôn nũng nịu như một đứa trẻ, điều đó thực sự giúp cô bớt lo lắng.

Ngoài ra, tính cách của Bùi Tuần rất kiềm chế, chưa bao giờ làm nũng với cô, khi ở cạnh một người nhàm chán như Bùi Ngôn Khanh, hai cha con có thể nước sông không phạm nước giếng vài tiếng đồng hồ.

Bùi Tuần giữ tay vịn cầu thang, lẳng lẽ nhìn Tô Niệm Niệm, sau đó gọi: "Mẹ.

"

Thằng nhóc mặc dù muốn giả vờ bình tĩnh, nhưng nó còn quá nhỏ, nên vẫn

còn giọng nói trẻ con.

Tô Niệm Niệm cố nén cười, bế Bùi Mịch lên lầu, ngồi xổm trước mặt Bùi Tuần, nâng mặt cô lên, "bông kem nhỏ có nhớ mẹ không?"
Bùi Tuần mím môi dưới, hàng mi mảnh khẽ run, gốc tai dính đầy phấn.

Bùi Mịch bĩu môi, khẽ hừ một tiếng, "Mẹ, anh không nhớ mẹ, con nhớ mẹ.

"

Bùi Tuần có chút lo lắng: "Không có.

"

Nhìn thấy cậu bé như vậy, Tô Niệm Niệm nghĩ ngay đến Bùi Ngôn Khanh, cô cười và cố ý trêu chọc anh: "Không có gì hả?"
Tô Niệm Niệm sờ tai Bùi Ngôn Khanh, "Thật sự không nhớ mẹ à?" Cô thở dài, "Ôi, mẹ buồn quá.

"

"Nhớ ạ.

" Bùi Tuần lo lắng nói, thanh âm càng ngày càng nhỏ: "Mỗi ngày đều nhớ.

"

Khóe miệng Tô Niệm Niệm nhếch lên một nụ cười, cô dang rộng vòng tay: "Lại đây ôm mẹ một cái, được không?"
Bùi Tuần dừng một giây, sau đó bước lên một bước, nhẹ nhàng dựa vào Tô Niệm Niệm, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào vai cô.

Nghĩ rằng mọi người không thể nhìn thấy nên Bùi Tuần lặng lẽ nhếch khóe miệng và nhẹ nhàng lắc đầu dựa vào cánh tay của Tô Niệm Niệm.

Kết quả là, ngay sau đó, anh bắt gặp đôi mắt dường như có thể nhìn thấu mọi thứ của người ba mình.

Bùi Tuần và anh nhìn nhau trong giây lát, sau đó giả vờ như không có

chuyện gì xảy ra và quay đi.

Tô Niệm Niệm ôm hai con, ngồi trở lại ghế sofa, đặt hai đứa xuống hai bên, Bùi Ngôn Khanh phải chèo sang một bên.

“Trà sữa nhỏ.

” Tô Niệm Niệm chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn của Bùi Mịch, “Sao lại quay ót với anh mình?”

“Hừ.

” Bùi Mịch khẽ hừ một tiếng, “Là anh phớt lờ con trước.

”

Giống như sợ Tô Niệm Niệm hiểu sai, Bùi Tuần vội vàng vươn bàn tay nhỏ bé nắm lấy áo của Tô Niệm Niệm, vẻ mặt ủ rũ nói: "Không phải, mẹ.

”

Nhưng rõ ràng là Bùi Mịch biết nói chuyện hơn, cô bé cao giọng, "Con vừa nói với cả lớp rằng biệt danh của anh trai là bông kem nhỏ, thế mà sau đó anh ấy lại tức giận.

”

“Hả?” Tô Niệm Niệm quay đầu nhìn Bùi Tuần, “Bảo bảo không thích biệt danh này sao?”

Bùi Tuần cụp mắt xuống, nghe có vẻ ủy khuất: "Có người nói với con rằng đây là tên chỉ dành cho con gái.

”

“Ai nói vậy!” Tô Niệm Niệm không tự tin phản bác, “Một cái tên rất là con trai đấy!”

Bùi Tuần không thể nói, nhưng Bùi Ngôn Khanh, người đang ngồi bên cạnh và theo dõi toàn bộ quá trình, không thể không bật cười.

Nhìn thấy Bùi Tuần sắp bị đổ dành, nụ cười của Bùi Ngôn Khanh lại phá vỡ sự phòng bị của Bùi Tuần, cậu bé vui khuôn mặt thanh tú của mình, trông

có vẻ hơi khép kín.

Tô Niệm Niệm nhìn Bùi Ngôn Khanh, hung dữ nói với anh "Không được cười!"

Thấy không ai để ý đến mình, Bùi Mịch lén lấy một viên kẹo trái cây trên bàn, rất nhanh nhét vào miệng, chắc là vì quá kích động muốn ăn kẹo, cô cũng cười theo.

Bùi Tuần không thể nhìn được dáng vẻ cô bé hả hê nên cau mày nghiêm túc nhìn Bùi Mịch: "Em ăn trộm kẹo trái cây à? Anh ngửi thấy mùi rồi."

..

Bùi Mịch: !

Cô ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, chột dạ nhìn Bùi Ngôn Khanh, cười ngọt ngào, đôi mắt to tràn đầy nịnh nọt.

Cô nhóc vốn đã ngọt ngào, khi cố tình làm ra vẻ mặt như vậy lại khiến trái tim người ta tan chảy.

Mánh khéo này đặc biệt hữu ích với Bùi Ngôn Khanh, đặc biệt là vì lông mày và đôi mắt của Bùi Mịch giống hệt Tô Niệm Niệm, nếu cô bé làm nũng, nguyên tắc của Bùi Ngôn Khanh có thể bị làm loạn hết lần này đến lần khác, quả thật anh đã cứng chiều cô bé lên tận trời.

Nhưng vì trước đây Bùi Mịch được phép ăn kẹo nên khi trước cô bé đã bị sâu răng, hiện tại Bùi Ngôn Khanh đang kiên quyết hạn chế lượng kẹo hàng ngày của Bùi Mịch.

Rõ ràng cô bé đã ăn quá số kẹo được cho phép hôm nay.

-----oOo-----.

Chương 99: Chương 99

Bùi Ngôn Khanh tiến lên và bế Bùi Mịch, "Nhổ kẹo ra.

"

Bùi Mịch nhai vụn vàng giòn tan, trực tiếp nuốt xuống viên kẹo, sau đó thè lưỡi đắc thắng cười nói: "Có đâu.

"

Dáng vẻ lém lỉnh của cô bé giống y đúc Tô Niệm Niệm, Bùi Ngôn Khanh bất lực lắc đầu và bế cô bé vào phòng tắm để đánh răng.

Rõ ràng, loại cảnh này đã quá quen thuộc với Bùi Tuần.

Nhìn hai người rời đi, Bùi Tuần tiến lại gần Tô Niệm Niệm, khoe môi nhếch lên vui mừng, thậm chí ánh mắt cũng cong lên.

"bông kem nhỏ.

" Tô Niệm Niệm xoa mái tóc bông bênh của cậu bé, "Mẹ dẫn con đi xem một cái rất vui, chỉ hai chúng ta thôi, con có muốn đi xem không?"
Đôi mắt Bùi Tuần sáng lên, cậu bé cố gắng kìm nén khoe miệng sắp cong lên, dè dặt gật đầu.

Hai mẹ con nhanh chóng lên lầu.

Tô Niệm Niệm bế Bùi Tuần vào phòng, sau đó lén lút đóng cửa lại.

Bùi Tuần nhìn mẹ lấy ra một chiếc hộp tinh xảo từ ngăn tủ quần áo, mở

khóa và đặt nó trước mặt anh, cười nói: "Bảo bối, mở ra xem là cái gì.

"

Đôi mắt với ánh mắt mong đợi của mẹ, Bùi Tuần liếc mắt, sau đó nghiêm túc trình trọng mở hộp ra, sau khi nhìn thấy thứ bên trong hộp, cậu bé sững người tại chỗ.

"Thế nào?" Tô Niệm Niệm chờ mong nhìn cậu, "Đẹp không?"
Bùi Tuần lấy tấm ảnh ra, cẩn thận xem xét, khuôn mặt ửng hồng gật đầu, nhìn cô gái nhỏ mặc váy trong ảnh, ngượng ngùng hỏi: "Đây là mẹ sao?"
Tô Niệm Niệm nhướn mày và nói, "Không.

"

"Đoán xem là ai.

"

Bùi Tuần cau mày, "Là chị Diễm Diễm sao?"
"Đoán lại đi.

"

"Chị Ninh Ninh?"
"Sai.

"

Bùi Tuần sững sốt một lúc, sau đó lắc đầu với Tô Niệm Niệm, "Đoán không ra ạ.

"

Tô Niệm Niệm cười ôm tiểu gia hỏa vào trong ngực, sau đó ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ: "Là ba của con đấy.

"

Đôi mắt thể hiện sự chấn động.

Tiểu gia hỏa ngày thường luôn điềm tĩnh, hiếm thấy biểu tình trống rỗng,

cậu không thể tin so sánh mấy lần, cuối cùng tìm ra được chút sự giống nhau.

Vài phút sau, cậu trịnh trọng nhận xét: "Ba, rất xinh đẹp.

"

"Phụt, hahaha.

" Tô Niệm Niệm cười đến lờ ng ngực run lên, "Nhìn xem, ba con khi còn bé vẫn mặc váy, so với cái này, bông kem nhỏ của chúng ta chẳng phải đặc biệt nam tính sao?"

Nghe vậy, Bùi Tuần chột bùng tỉnh, nặng nề gật đầu.

Tô Niệm Niệm nhìn con trai của mình, không khỏi nhéo má cậu bé, "Ba còn dám cười bông kem nhỏ của chúng ta.

"

Bùi Tuần mím môi, nhìn lại bức ảnh một lần nữa, cuối cùng không thể nhịn được và bật cười trong vòng tay của Tô Niệm Niệm.

Khi Tô Niệm Niệm đưa Bùi Tuần xuống lầu, Bùi Ngôn Khanh vừa đánh răng cho Bùi Mịch xong, tiểu quỷ vẫn còn đang luyện thuyên.

Bùi Ngôn Khanh vừa quay đầu lại đã nhìn thấy bầu không khí vui vẻ của hai mẹ con.

Bùi Tuần ôm lấy cô đầy ỷ lại không buông tay, ngay cả khuôn mặt nhỏ nhắn thường ngày vô cảm cũng ẩn chứa một tia vui mừng.

Bùi Ngôn Khanh mím môi và khẽ khịt mũi.

Có lẽ âm thanh đã lọt vào tai Bùi Tuần, cậu ngược mắt lên nhìn anh.

Bùi Ngôn Khanh cảm thấy một sự xúc phạm không thể giải thích được từ đôi mắt đó.

Hai cha con im lặng nhìn nhau một lúc rồi đồng loạt ngoảnh mặt đi.

-

Hai đứa trẻ còn nhỏ, buổi tối được dì bế đi ngủ.

Nhưng tối nay khi Tô Niệm Niệm trở lại, Bùi Mịch lại một hai đòi ngủ với cô.

Bùi Tuần đứng ở cửa phòng, mím môi không nói, thỉnh thoảng liếc nhìn Tô Niệm Niệm.

Còn Bùi Ngôn Khanh thì đứng cách đó không xa, lặng lẽ nhìn cô.

Bị ba con mắt rực lửa nhìn chăm chăm, phải xem Tô Niệm Niệm không thể chống lại ai trước.

Tất nhiên cô sẽ chọn người dễ thương rồi.

Tô Niệm Niệm ôm hai đứa nhỏ, giả vờ như không nhìn thấy ánh mắt nồng đậm sau lưng: "Trước khi đi ngủ mẹ kể chuyện cho các con nghe nhé.

"

Với một tiếng "cạch", cánh cửa đóng lại trước mặt Bùi Ngôn Khanh.

Cũng mỗi bên một người, Bùi Mịch nằm trên người cô, Bùi Tuần chỉ nắm lấy góc áo của cô, hai người đều chăm chú nghe cô kể chuyện.

Sau nửa giờ, Bùi Mịch không thể chịu đựng được nữa và ngủ thiếp đi trên người cô.

Tô Niệm Niệm quay đầu sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Bùi Tuần, "Còn chưa buồn ngủ sao?"

Bùi Tuần lắc đầu, tựa vào bên người cô, "Không buồn ngủ.

"

"Không buồn ngủ cũng phải ngủ.

” Tô Niệm Niệm nói, “Trẻ con không thể thức khuya.

”

Bùi Tuần hạ khoe môi, khẽ gật đầu: "VẬY MẸ NGỦ VỚI CON.

”

Tô Niệm Niệm vén chăn lên đắp cho mình và hai con, "ĐƯỢC, CHÚNG TA NGỦ CÙNG NHAU.

”

Nhưng bây giờ mới chín giờ, nên đương nhiên Tô Niệm Niệm không ngủ được.

Cô chỉ có thể nằm trong chăn, vỗ vỗ lưng hai con, cuối cùng cũng đỡ được Bùi Tuần đi vào giấc ngủ.

Gần như là ngay khi ngọn đèn nhỏ ở đây vừa tắt, Bùi Ngôn Khanh đã gửi một tin nhắn, 【Qua đây ngủ đi.

】

Tô Niệm Niệm: 【Không, vừa mới đỡ chúng ngủ.

】

Bùi Ngôn Khanh : 【Bọn nhỏ cần đỡ, vậy anh không cần sao? 】【

Tô Niệm Niệm mỉm cười: 【Nhìn xem anh bao nhiêu tuổi rồi? Con ganh với chung? 】【

Bên kia không trả lời lại, nhưng tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến, cánh cửa bị đẩy ra với một tiếng cạch.

Bùi Ngôn Khanh rõ ràng là vừa mới tắm xong, mặc đồ ở nhà, cổ áo hở ra để lộ xương quai xanh.

Không nói một lời, anh bước tới và ôm ngang Tô Niệm Niệm.

Tô Niệm Niệm không nhịn được cười, chôn ở một bên cổ của anh, th ở dốc

nói: "Sao mà mới một buổi tối anh đã chịu không nổi rồi?"

"Em quay về rồi, sao anh phải nhịn?"

Bùi Ngôn Khanh ôm người trong lòng đi được vài bước, đang định đóng cửa lại thì một giọng trẻ con trong trẻo vang lên: "Mẹ, mẹ không ngủ ở đây sao?"

Bùi Tuần không biết đã tỉnh từ lúc nào, nhìn họ với đôi mắt như nho đen.

Bùi Ngôn Khanh: "! "

Tô Niệm Niệm nhanh chóng vỗ nhẹ vào tay Bùi Ngôn Khanh, ra hiệu cho anh để cô xuống.

Bùi Ngôn Khanh sững người một lúc, sau đó quay đầu nhìn chằm chằm vào Bùi Tuần.

Hai cha con lại nhìn nhau vài giây, như thể nhìn thấy nhau trong vô hình.

Cuối cùng, Bùi Tuần vươn cánh tay về phía Tô Niệm Niệm, "Mẹ ôm.

"

Khi nào Su Niannian nhìn thấy Bùi Tuần mềm mại và dễ thương đến mức như này! Không bao giờ!

Cô lập tức đặt Bùi Ngôn Khanh sau ót và đỡ dành: "Mẹ đến đây.

"

Thật sự.

Tình mẫu tử dạt dào.

Bùi Ngôn Khanh dựa vào cửa và xoa xoa mi tâm.

Trong bóng tối, Bùi Tuần vùi đầu vào xương quai xanh của mẹ, cong môi.

-

Tô Niệm Niệm gần đây được nghỉ vài ngày và nghỉ ngơi ở nhà, vì vậy cô bắt đầu đưa hai con đến trường và về nhà.

Hai đứa nhỏ đều học lớp nhỏ trong một trường mẫu giáo tư thục, buổi sáng khi Bùi Ngôn Khanh đi làm, anh đưa chúng đi.

Và khi Tô Niệm Niệm đến trường mẫu giáo để tự mình trải nghiệm, cô đã hiểu tại sao Bùi Tuần lại tức giận.

Vừa bước vào cổng trường mẫu giáo, một nhóm các cô gái nhỏ đã lao tới, bên trái gọi một câu "bông kem nhỏ", bên phải gọi một câu "bông kem nhỏ", bao vây xung quanh Bùi Tuần.

Tất nhiên, những cậu bé ở trường mẫu giáo cũng thích vây quanh Bùi Mịch, nhưng rõ ràng Bùi Mịch đã thích nghi với bầu không khí này.

Đây là một nỗi đau đối với Bùi Tuần, giống như một con ong nhỏ lạc vào bụi hoa, trông vô cùng mất mát.

Tô Niệm Niệm đứng bên cạnh Bùi Ngôn Khanh, cười đến run rẩy, cô thì thầm vào tai Bùi Ngôn Khanh, "Khi còn bé anh cũng như vậy sao?"
"Không.

" Bùi Ngôn Khanh cong môi, "Anh không tốt tính như bông kem nhỏ, hung dữ hơn thằng bé một chút, vì vậy không có cô gái nhỏ nào theo anh.

"

"Thật sự là mới nhỏ đã biết thu hút ong bướm.

" Tô Niệm Niệm khịt mũi, tiếp tục xem phản ứng của Bùi Tuần như thế nào.

Lúc này, các cô gái nhỏ đều đang hỏi Bùi Tuần hôm nay mình có đẹp không.

Bùi Tuần không thể thoát khỏi vòng vây, vì vậy cậu chỉ có thể mím môi và nói một cách tàn nhẫn: "Cậu không đẹp bằng ba tớ.

"

Các cô gái: ?

Bùi Ngôn Khanh: ?

Tô Niệm Niệm: "! "

Cô áy náy nắm tay Bùi Ngôn Khanh, ho nhẹ một tiếng: "Đi thôi.

"

Nhìn thấy vẻ mặt của cô, Bùi Ngôn Khanh đã đoán ra, lạnh lùng nói: "Em cho thằng bé xem ảnh của anh?"

Tô Niệm Niệm: "! Anh thật thông minh.

"

Bùi Ngôn Khanh: "! "

Chả trách, anh đã hiểu ánh mắt mà Bùi Tuần nhìn anh rồi.

Nhưng khi Bùi Mịch nghe thấy câu này, cô bé lại kích động nói: "Cha em, thật xinh đẹp!"

Điều này khiến cả lớp mẫu giáo đổ dồn ánh mắt vào Bùi Ngôn Khanh.

Bùi Ngôn Khanh kéo Tô Niệm Niệm, quay người rời đi.

-

Sau khi rút ra bài học từ đêm đầu tiên, Bùi Ngôn Khanh nhờ dì mang hai con đi trong những đêm tiếp theo, chỉ khi đó anh mới có thời gian với Tô Niệm Niệm.

Cứ như vậy trong vài ngày, cho đến khi lớp vẽ tranh ban ngày ở trường mẫu giáo, phân công chủ đề, để bọn trẻ vận dụng trí tưởng tượng của mình và vẽ hình dáng hoặc nghề nghiệp của cha mẹ chúng theo diện mạo hiện tại.

Ngày hôm đó khi quay về, Bùi Mịch vui mừng thông báo rằng cô đã giành được giải nhất trong lớp, giáo viên đã thưởng cho cô một bông hoa nhỏ màu đỏ.

Bùi Mịch lấy bức tranh của mình ra.

Tô Niệm Niệm mỉm cười nhìn mình trong chiếc váy xòe trên màn hình, sau đó nhìn Bùi Ngôn Khanh khi còn nhỏ mặc áo khoác trắng, khen ngợi: "Thật xinh đẹp, trà sữa nhỏ của chúng ta thật tuyệt!"

Bùi Ngôn Khanh liếc mắt nhìn cô bé, cong môi, trong mắt tràn đầy dịu dàng.

Nhưng chủ đề cứ tiếp tục, không tránh khỏi nói đến tranh của Bùi Tuần.

Bùi Mịch cười nói: "Anh của con cũng rất giỏi, đạt được giải đặc biệt nhất!"

"Ồ?" Bùi Ngôn Khanh trở nên cảm thấy hứng thú, "Sao đặc biệt vậy?"

Bùi Tuần vội vàng ôm chặt cặp sách, "Con vẽ đại thôi.

"

Cuối cùng, với ý định xấu Bùi Mịch đã chộp lấy nó và lấy bức tranh ra.

"Ba nhìn xem!" Bùi Mịch chỉ vào bức tranh, "Là ba đây.

"

Bùi Ngôn Khanh nhìn "chính mình" trong chiếc váy hồng, đôi mắt anh tối sầm lại.

Về phần Bùi Tuần, cậu bé này tiêu chuẩn kép đến cực điểm, Tô Niệm Niệm mà cậu vẽ là một công chúa nhỏ đội vương miện đứng trên sân khấu.

Mà đến anh thì phong cách hội họa thật lạ lùng.

Bùi Mịch cũng cười nói thêm: "Bây giờ cả trường mẫu giáo đều biết khi còn nhỏ ba con rất thích mặc váy!"

Bùi Ngôn Khanh: "! "

Anh nắm chặt tay thành quyền, hít sâu một hơi, cụp mắt xuống, đột nhiên dừng ánh mắt lại.

Cảm nhận được ánh mắt của Bùi Ngôn Khanh, biểu cảm của Bùi Tuần cứng đờ, khó chịu nhìn đi chỗ khác.

"Tất cả chúng con đều yêu bố mẹ của mình rất nhiều ~"

-----oOo-----.

Chương 100: Chương 100

Sau đám cưới, Tô Diệm đã thành công sống sót dưới bàn tay của Bùi Ngôn Khanh và tiếp tục học tiến sĩ, hầu như mỗi ngày đều ở bệnh viện trực thuộc với tư cách là bác sĩ thực tập.

Vốn dĩ cuộc đời có thể coi là suôn sẻ, đi đến đâu cũng có người khen trẻ trung, có triển vọng.

Ngay khi gió xuân đang hân hoan, Tô Diệm phải chịu trận sóng to gió lớn lớn thứ hai trong đời.

Việc bổ nhiệm Cố Diểu đã gây xôn xao trong bệnh viện trực thuộc, mọi người đều nói đùa rằng cô ấy là phiên bản nữ của Bùi Ngôn Khanh, tốt nghiệp tiến sĩ khi còn trẻ rồi trở nên nổi tiếng trong ngành.

Tô Diệm chịu đả kích lớn vì đi nghe ngóng được là Cố Diểu chỉ lớn hơn anh một tuổi.

Tô thiếu gia tự phụ đột nhiên cảm thấy có chút không thoải mái.

Tại sao loại người không phải con người này luôn xuất hiện xung quanh anh?

Hai khoa khác nhau, ít gặp nhau, nhưng bởi vì Cố Diểu thuộc khoa gây mê, Bùi Ngôn Khanh có rất nhiều lịch trình phẫu thuật, khi Tô Diệm đi theo anh phẫu thuật, mười lần gặp mặt cũng hơn nửa là phải gặp Cố Diểu.

Cố Diểu muốn giữ thể diện, anh đã làm trò hề trước mặt Cố Diểu trong đám cưới, còn sau đó khi họ gặp nhau để nâng cao hình tượng lạnh lùng, trang nghiêm của mình, anh vẫn lịch sự và xa cách.

Nhưng điều khiến anh không thoải mái là thái độ của anh thay đổi rõ ràng như vậy, nhưng có vẻ như Cố Diểu cũng không phát hiện ra, không có bất kỳ cảm xúc nào.

Họ rõ ràng là một nửa người quen, nhưng ngoại trừ trao đổi phẫu thuật, không có gì khác.

Có một lần Tô Diệm nhớ rõ, bọn họ gặp nhau ở cái cầu bệnh viện giữa bệnh

nhân nội trú và ngoại trú.

Hai người đi lướt qua nhau.

Gió hôm ấy hơi mạnh, rít bên tai, làm tà áo blue của người phụ nữ bay cao.

Khi làm việc, mái tóc đen buông xõa của người phụ nữ được búi thành búi, những sợi tóc lòa xòa trước trán rủ xuống bên đôi môi đỏ mọng.

Khuôn mặt tuấn tú hướng lên trời, tóc đen môi đỏ, vừa đi gió thổi nhẹ,

nhưng đôi mắt sâu như vực lạnh, như suối yên tĩnh không thấy gợn sóng.

Tô Diệm đút hai tay vào túi, đầu óc quay cuồng nhanh chóng, ngay cả ngón tay giấu trong cổ tay áo cũng không khỏi xoa nhẹ.

Anh rốt cuộc có nên nói xin chào không?

Có nên gật đầu một cách dè dặt, hoặc trao đổi một vài lời chào lịch sự không.

Không kịp do dự, thấy khoảng cách ngày càng gần, Tô Diệm giơ tay, che mặt hắng giọng, đang định nói vài câu khách sáo, lại bị người phụ nữ này lướt qua, không thêm ngoảnh lại.

Nụ cười trên mặt Tô Diệm đông cứng lại, anh sửng sốt định thần lại, Cố Diểu đã đi một đoạn đường dài, chỉ có thể nhìn thấy chiếc áo blue của cô bị gió thổi tung bay.

Kể từ đó, Tô Diệm đã thề độc.

Nếu không phải vì lý do công việc, nếu anh chủ động nói chuyện với cô, thì anh là con chó.

Dù đã cố ý tránh né mọi tin tức về Cố Diểu, nhưng bệnh viện đông đúc người, chỉ trong vòng một năm, danh tiếng yêu tinh mặt ngọc của Cố Diểu đã lan rộng.

Cô xinh đẹp và có một sức hút riêng, mặc dù hào quang của anh hơn hẳn những người đàn ông cùng tuổi nhưng những người theo đuổi cô vẫn như cá diếc qua sông.

Cố Miểu luôn luôn từ chối một cách không chút lưu tình, trong bệnh viện còn có ba vấn đề truyền nhau.

Vấn đề là như thế này.

Có một bệnh nhân nam giàu có thế hệ thứ hai, theo miêu tả triệu chứng của anh ta, anh ta đã yêu Cố Diểu ngay từ cái nhìn đầu tiên trong ca phẫu thuật.

Khi anh bị bệnh, Cố Diểu giống như một nữ Bồ tát cứu thế giới, diệt trừ bệnh tật của anh và trở thành Ngọc Quan Âm cất giữ trong trái tim anh.

Phú nhị đại chạy đua với người khác, gãy hai xương sườn, sau ca phẫu thuật, mỗi lần Cố Diểu tới xem xét tình hình, đều có thể nhận được lời tỏ tình thâm sâu của vị phú nhị đại này.

Cố Diểu thậm chí còn không thèm nhìn anh ta một cái.

Mà phú nhị đại vì bị thương chưa khỏi nên không thể phát huy được hết.

Sau khi anh xuất viện, cuộc theo đuổi điên cuồng bắt đầu.

Mỗi ngày anh ta đều lái siêu xe, mặc vest và giày da đợi trước cửa bệnh viện, đợi Cố Diểu tan sở.

Quãng thời gian rắc rối nhất là khi phú nhị đại ôm một bó hoa hồng, gọi rất nhiều bạn thân, công khai đứng ở sảnh bệnh viện thổ lộ tình cảm khi Cố Diểu tan làm.

Lần này, Cố Diểu không tránh được.

Nhóm bạn cáo và bạn chó rõ ràng đã được huy động, họ hét lên "ở bên nhau đi", khiến những người xem la ó như vịt trên kệ.

Tô Diễm đi xuống cầu thang và ngay sau khi đi ra khỏi thang máy anh đã nhìn thấy một màn như vậy.

Bị mọi người vây quanh, ánh mắt Cố Diểu lạnh như băng.

"Vu Thâm, tôi không đồng ý, mời anh về cho." Cô nói.

Cái người phú nhị đại tên Vu Thâm đó nghĩ rằng anh ta nắm chắc phần thắng, nhưng cuối cùng anh ta lại bị làm nhục trước mặt mọi người, khuôn mặt của anh ta đột nhiên trở nên xấu xí.

Anh ta hạ giọng, "Em có chắc không suy nghĩ thêm lần nữa?"

Cố Diểu quả quyết nói: "Không cần suy nghĩ."

Vu Thâm u ám nhìn cô mấy giây, đột nhiên ném bông hồng trong tay xuống đất.

Anh ta cười khẩy: "Lạt mềm buộc chặt, cái bài này tôi thấy nhiều rồi."

"Tôi theo đuổi cô lâu như vậy để giữ thể diện cho cô, mà cô cũng đừng có không biết xấu hổ."

Cố Diểu trực tiếp lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra, bấm một dãy số: "Bảo vệ phải không? Có người ở đại sảnh bệnh viện gây rối, phá rối trật tự bệnh viện, mời tới xử lý."

Vu Thâm quay đầu, đốt một điếu thuốc hút, "Vui không? Cô là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt à!" Anh đùa giỡn nhìn Cố Diểu từ đầu

đến chân, giễu cợt nói: "Cô may là có chút xinh đẹp, nếu không chỉ với gia thế của cô, cũng không xứng xách giày cho anh đây.."

Thấy lời lẽ càng ngày càng nặng, đám người xung quanh chỉ xì xào bàn tán với nhau như xem náo nhiệt.

Không biết vì sao, trong lòng Tô Diệm nổi cơn tức giận, anh xắn tay áo vừa định cất bước đi đến, lại nghe được giọng nữ nhàn nhạt.

"Anh cao 1m8 à? Anh có đẹp trai không? Có học thức cao như tôi không?"

"Chỉ dựa vào tí nhan sắc rồi không quan tâm đến mọi thứ, IQ của anh thấp đến mức dù tôi trở thành một kẻ thiếu năng vẫn có thể hơn anh hai điểm trong kỳ thi tuyển sinh đại học." Cổ Diểu khoanh tay nhỏ giọng nói vài từ:

"Xách giày cho chị đây cũng không xứng."

Mặt của Vu Thâm lúc đỏ lúc trắng, cho đến tái xanh, tức giận giơ ngón tay về phía Cổ Diểu, "Cô...cô"

Anh ta mất hết kiểm soát, nổi điên muốn động tay động chân ngay lập tức. Kết quả vừa vung tay lên, cả người anh ta liền bị khống chế từ phía sau, người bước tới rất mạnh mẽ, một người to lớn, anh ta có động đậy thế nào cũng không thoát ra được.

"Không cao hay không đẹp cũng không quan trọng." Tô Diệm nhếch môi, cười nửa miệng nói: "Người thì không muốn làm, cứ thích làm quái nhân."

Nghe thấy giọng nam, Cổ Diểu sững sờ nhìn sang, vẻ đề phòng trên lông mày biến mất, trong lòng thoáng mơ hồ.

Cô mở miệng nhưng không nói gì.

Cho đến khi bảo vệ đến muộn, Vu Thâm và nhóm của anh ta đã bị bắt đi.

Khi Vu Thâm bị bắt đi, anh ta vẫn đang chửi rủa.

Cổ Diểu cũng không thèm nhìn anh ta một cái, cô đứng nhìn đám người dần dần tản đi, đại sảnh vẫn náo nhiệt như cũ.

"Cảm ơn," cô nói.

Nghe được câu "cảm ơn" này, trong lòng Tô Diệm cảm thấy sáng khoái lạ thường, nhướn mày nửa đùa nửa thật nói: "Tôi nghe nhầm sao? Cô giáo Cổ vừa cảm ơn tôi sao?"

Cổ Diểu lườm hán một cái, "Đức hạnh."

Đại khái là bởi vì người này bình thường lạnh lùng, nhưng đột nhiên được nhìn chăm chăm khiến Tô Diệm nhất thời cảm thấy sống lưng tê rần.

Tim anh đập loạn xạ trong hai giây, rồi hoảng loạn ðề xuống.

"Tôi nay anh có rảnh không?" Cổ Diểu đột nhiên hỏi anh.

Tô Diệm "A" một tiếng, không tự chủ phun ra một chữ: "Có."

"Đi thôi."

"Đi làm gì?"

Cố Diểu đã lướt qua anh, đi về phía trước, lưng thẳng tắp, cô tháo chiếc kẹp tóc cài sau gáy khi làm việc ra, mái tóc đen xõa như thác nước, quay đầu lại nói: "Mời anh ăn."

Tô Diễm ngậy người nhìn cô vài giây, ho nhẹ một tiếng, vừa định nói vài câu dè dặt, Cố Diểu đã quay lưng đi về phía trước.

Cô chẳng tham khảo ý kiến của anh chút nào!

Tô Diễm mím môi dưới, dùng sức kéo cô lại nói: "Tối nay tôi có việc, làm sao bây giờ?"

Cố Diểu dừng bước, không chút do dự nói: "Thế thì hay rồi."

"Anh đi đi."

Tô Diễm: ?

"Tâm ý của tôi đã có rồi." Sắc mặt của Cố Diểu lạnh nhạt, "Nhưng không may anh lại không có thời gian."

Tô Diễm: "..."

Anh bị tức mà không thể làm gì, nhìn đi chỗ khác, mơ hồ nói: "Tôi nhớ nhầm rồi, tôi không có việc gì cả."

Sắc mặt Cố Diểu ngưng trọng, từ lông mày của anh có thể nhìn ra một ít tiếc nuối.

"Được thôi."

Tô Diễm: "..."

"Sao lại là nơi này?!" Tô Diễm nhìn tấm biển ghi "Nhị sư huynh", trán giật giật.

Cố Diểu đi thẳng vào, "Có vấn đề gì không?"

Tô Diễm đột nhiên nhớ lại một số ký ức tồi tệ.

Mặt anh ta u ám, "Không có gì."

Khi thức ăn được dọn lên, Tô Diễm chú ý tới người phục vụ đã dọn thêm một đĩa thịt ba chỉ, nhắc nhở: "Nhiều quá."

Người phục vụ cười nói: "Cũng không nhiều lắm, là tặng đấy ạ."

Tô Diễm cau mày: "Tại sao muốn tặng? Sinh nhật của ai?"

"Vâng." Người phục vụ gật đầu, "Cô Cố Diểu đã đặt chỗ trước, hôm nay là sinh nhật của cô ấy."

Chờ người phục vụ rời đi, Tô Diễm sững sốt một hồi, nhìn vẻ mặt bình tĩnh nướng thịt của Cố Diểu ở đối diện, có chút ngỡ ngàng nói: "Tôi không

biết nên chưa kịp chuẩn bị quà."

Cố Diểu: "Quà sinh nhật?"

Tô Diễm ậm ừ.

"Tôi chỉ muốn ăn thịt nướng." Cố Diểu nói, "Tiện thể ăn sinh nhật."

"Lúc cô đặt chỗ trước không gọi người khác sao?"

Cố Diểu cảm thấy khó hiểu nhìn anh: "Kêu làm gì? Một mình ăn không tốt sao?"

Sau vài giây im lặng, cô nói thêm: "Gọi anh cũng là lực bất tòng tâm."

Tô Diễm: "..."

Sau khi cùng Cố Diểu ăn cơm xong, thỉnh thoảng anh lại lấy điện thoại ra xem, lúc không ăn cơm, ánh mắt luôn không tự chủ được đảo về phía đối diện.

Cố Diểu rất ít nói chuyện, khi ăn cơm thì hai má phồng lên, vẻ mặt tập trung như đang trải qua phẫu thuật.

Cô thuộc loại mỹ nhân có da có thịt, rất ít biểu cảm nhưng làn da trắng nõn lạnh lùng, dáng vẻ ngồi yên lặng có thể vô tình thu hút sự chú ý của mọi người.

Tô Diễm trầm nghĩ, chỉ cần Cố Diểu không nói chuyện, lẳng lặng ngồi như vậy, chính là bộ dáng tốt nhất.

Suy nghĩ của anh đột nhiên bị cắt ngang bởi một giọng nói.

Cố Diểu: "Mắt người bị tật hả?"

Tô Diễm: "Hả?"

"Nếu không thì sao cứ nhìn chăm chăm tôi?"

Tô Diễm ho khan một tiếng, mặt đỏ bừng, xoay người đi chỗ khác: "Ai nhìn chăm chăm cô? Tôi không thể ngăn người sao?"

"Lúc còn trẻ đã có dấu hiệu mất trí nhớ."

Tô Diễm: "Cô ai về chứng mất trí nhớ? Tôi cũng là một bác sĩ."

"Chậc."

Đã bị xúc phạm.

Tô Diễm hít một hơi thật sâu và quyết định chịu đựng cô lần này.

Bữa ăn này, Tô Diễm hết cảm giác thèm ăn

Nguyên nhân chủ yếu là Cố Diểu chỉ quan tâm ăn cơm, giống như người xa lạ ngồi chung bàn, không có gì đặc biệt.

Hơn nữa cô trông gầy gò, nhưng sức ăn của cô thật đáng kinh ngạc, hai phần ba của một bàn lớn gồm rau và thịt đã đi vào dạ dày của Cố Diểu.

Ăn xong, Cố Diểu lau miệng, "Anh ăn no chưa?"

Cả buổi tối Tô Diệm ngẩn ra một lúc, liền nghe thấy Cố Diểu nói: "Tôi đoán là anh còn chưa no."

"Hay là chúng ta đến các quầy hàng ở chợ đêm và ăn một ít thịt nướng?"

Vì vậy, anh đi theo Cố Diểu đến chợ đêm nổi tiếng ở thành phố A.

Cố Diểu vẫn chuyên tâm ăn, thỉnh thoảng Tô Diệm ăn hai xiên, thời gian còn lại nhìn chăm chăm điện thoại.

"Ăn đi, sao không ăn?"

Không ăn được.

Đối diện với ánh mắt mỗi lần được ăn là sáng ngời của Cố Diểu, Tô Diệm dùng sức nói: "Ăn đi."

Đại khái là do Cố Diểu tìm được bạn ăn, nên rất có hảo cảm với anh, bắt đầu giới thiệu mấy món ăn ngon, thậm chí còn hưng phấn kêu hai chai bia.

"Ăn ít thôi." Tô Diệm liếc bánh ngọt được đưa tới.

Bởi vì Cố Diểu tạm thời đổi địa điểm, Tô Diệm chỉ có thể nhờ nhân viên giao hàng đổi địa điểm giao, cũng sắp đến rồi.

"Không." Cố Diểu nói, "Hôm nay tôi rất vui."

Cô uống cạn ly rượu, gò má trắng nõn ửng hồng, ánh mắt có chút mờ mịt.

Tô Diệm bắt gặp ánh mắt của cô, tim đập thành thịch, kinh hoàng đứng dậy: "Chờ một chút."

Còn chưa kịp suy nghĩ Tô Diệm đã đi mấy chục mét, lấy bánh từ tay người giao hàng.

Đây là tiệm bánh yêu thích của Tô Niệm Niệm.

Tô Diệm nghĩ, con gái có lẽ sẽ thích ăn món này.

Anh rất nhanh đã quay lại, trong lòng dâng lên một niềm vui thầm không thể giải thích được.

Khi ngược mắt lên, ánh mắt Tô Diệm cứng đờ.

Bên cạnh quầy thịt nướng cách đó không xa, Cố Diểu cúi đầu, lẳng lặng nhìn chăm chăm bình rượu, không nhúc nhích.

Các quán thịt nướng trong chợ đêm tấp nập người qua lại, hò hét, cười nói rôm rả.

Dưới ánh trăng sáng, khuôn mặt tinh xảo của người phụ nữ có vẻ hơi tái nhợt, hàng mi mảnh khảnh rũ xuống, bất giác lộ ra vẻ cô đơn.

Cô trông khác hẳn với người vừa hào hứng ăn vừa rồi.

Tô Diệm đứng yên vài giây, không thể diễn tả tâm trạng của mình.

Cho đến khi Cố Diểu dường như ý thức được, quay đầu nhìn sang, hai người

nhìn nhau.

Tô Diệm lập tức thay đổi sắc mặt, không chút do dự đi tới trước bàn, mang theo hộp bánh xinh đẹp.

Anh quay mặt đi, giả vờ tự nhiên: "Tôi là người hoạt ngôn nhất.

Thường ngày sinh nhật ai cũng thích gọi tôi."

"Sinh nhật với ai thì cũng nhất định phải ăn bánh kem.

Hôm nay tôi bù cho cô."

Nói xong, Tô Diệm lặng lẽ nhếch khóe môi, chờ đợi phản ứng của cô.

Một giây, hai giây, Tô Diệm lo lắng chờ đợi, quay đầu nhìn Cố Diểu, bất đắc dĩ đứng ở nơi đó.

Người phụ nữ luôn hung hãn hơn anh bỗng trở thành một con thỏ trắng nhỏ, vươn bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng lướt qua hộp bánh.

Đôi mắt lãnh đạm kia bắt đầu mơ hồ, như bị một tầng sương mù bao phủ.

Tô Diệm hoảng sợ, "Không thích?"

"Tôi thích." Cố Diểu giương mắt, nghiêm túc nhìn anh.

Tô Diệm bị ánh mắt của cô làm cho cả người tê dại như điện giật, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh, "Là như vậy sao, chẳng lẽ thị lực của tôi kém?"

Cố Diểu mở hộp bánh ra, từng miếng bánh đều tinh xảo, cô cầm dao muốn cắt ra.

"Đợi đã." Tô Diệm ngăn lại, "Không phải cô nên thấp nển ước sao?"

"Tôi quên mất." Cố Diểu ngăn người nói.

"Cái này làm sao quên được chứ, cô chưa từng tổ chức sinh nhật sao?" Tô Diệm trêu ghẹo nói.

Cố Diểu cố nén khóe môi đỏ tươi, thản nhiên cười: "Không có."

Tô Diệm nhất thời ngậy ra mặt, "Cô nói đùa sao?"

Cố Diểu lần này không nói gì, chỉ lẳng lặng thấp nển.

Đi được nửa đường, cô cau mày đau khổ,

"Tôi cần cắm hai mươi tám ngọn nến." Cố Diểu nói, "Đốt tất cả vào sẽ không đẹp."

Tô Diệm: "Cô có thể cắm mười tám cây."

"Hả?"

"Mãi mãi 18 tuổi không tốt sao?"

"Phụt."

Tô Diệm nhìn sang, thấy Cố Diểu đã thấp nển, ánh nến ấm áp phản chiếu

trên mặt cô, hóa giải cảm giác lạnh lẽo, cô mỉm cười, lộ ra má lúm đồng tiền nông như quả lê, bao phủ toàn thân bằng một lớp ánh sáng dịu dàng.

Đây là lần đầu tiên anh thấy cô cười.

Tô Diệm tránh đi ánh mắt của cô, tìm lại trái tim đang đập loạn xạ của mình, luôn cảm thấy hôm nay có gì đó không bình thường.

"Cô đã ước chưa?"

"Vâng."

"Nhanh quá?"

"Bởi vì điều ước rất đơn giản." Cố Diểu liếc nhìn điện thoại trên bàn, "Hy vọng nó sẽ không đổ chuông."

Vừa dứt lời, màn hình điện thoại di động của cô sáng lên.

Tô Diệm còn chưa kịp nhìn thoáng qua, Cố Diểu đã bắt điện thoại.

"Quả nhiên nói ra là không linh nghiệm nữa." ngữ khí bình tĩnh mà tắt điện thoại.

Tô Diệm: "Vậy lại ước một lần nữa, đừng nói ra nữa."

Cố Diểu lại cười, đột nhiên vươn tay chọc chọc trán Tô Diệm, "Sao tôi lại không phát hiện ra anh ấu trĩ như vậy?"

Đầu ngón tay có chút mát lạnh nhẹ nhàng chạm vào vầng trán, như chuồn chuồn chạm nước, nhưng lại khiến lòng hồ xao động.

Tô Diệm bắt đầu cảm thấy bên tai nóng lên, không nói nữa, "Nói thì nói thôi, đừng động tay."

Trong lúc vô thức Cố Diểu quay đầu thổi tắt nến, bắt đầu cắt bánh kem.

Tô Diệm phát hiện cô thật sự có thể ăn, cả đêm không nghỉ ngơi, ăn từ thịt nướng đến bánh ngọt, cuối cùng nói: "Bánh này ăn ngon thật đấy, anh mua ở đâu vậy? Bao nhiêu tiền?"

"Tôi đặt ở siêu thị." Tô Diệm thản nhiên đáp: "hai, ba nghìn."

Cố Diểu:?

Vẻ mặt cô trở nên nghiêm túc, "Anh sẽ bắt tôi trả lại?"

Tô Diệm tức cười: "Nếu như tôi nói ừ thì sao?"

"Vậy lần sau tôi mời anh ăn cơm." Cố Diểu đỡ đầu buồn bã nói.

"Không phải." Tô Diệm: "Mời tôi đi ăn mà cô không tình không nguyện như vậy sao?"

Hai mắt Cố Diểu sáng lên, "Vậy anh đừng đến."

"Sao tôi không tới?" Tô Diệm mím môi dưới, uể oải nói.

Nhưng Tô Diệm không bao giờ ngờ rằng người phụ nữ này sẽ kén chọn như

vậy!

Lời mời ăn tối trong miệng cô hóa ra là căng tin, mà còn là ăn ở căng tin một tháng trời.

Tô Diệm vốn muốn từ chối một cách cao quý và lạnh lùng, nhưng mỗi khi lời nói đến môi, anh lại nuốt chúng một cách khó hiểu.

Vì vậy, hai người ngày nào cũng ngồi ăn cùng nhau, lần nào Cố Diểu cũng quẹt thẻ.

Tin đồn bắt đầu lan truyền trong bệnh viện rằng hai người họ có quan hệ tình cảm, nó thậm chí còn tăng lên, ngay cả Bùi Ngôn Khanh, người được cách ly khỏi tin đồn, cũng đã nghe về nó.

Sau một lần phẫu thuật, Bùi Ngôn Khanh hỏi Tô Diệm: "Gần đây cậu có đang hẹn hò với Cố Diểu à?"

Không biết vì sao, từ đầu đến chân Tô Diệm đều cảm thấy xấu hổ, cảm giác mình không chỗ nào có thể trốn, lắp bắp nói: "Ai, ai nói như vậy?"
"Không."

"Mọi người đều nói rồi." Bùi Ngôn Khanh cũng không có nhiều phản ứng, chỉ là nhàn nhạt liếc anh một cái, "Quen thì nói quen thôi, cậu lớn rồi, đừng để Niệm Niệm lo lắng chuyện cả đời."

Trong lúc nhất thời, Tô Diệm chỉ cảm thấy mình cực kỳ có lỗi.

Hẹn hò thì đầu tiên phải hẹn mà hả?

Khi ở trong nhà ăn, Cố Diểu giống như một cái máy quẹt thẻ điên cuồng, ăn cơm xong cũng không nói quá ba câu.

Tô Diệm mấp máy môi, đang muốn phản bác vài câu, liền nghe Bùi Ngôn Khanh nói: "Hơn nữa, yêu đương làm sao có thể bắt con gái người ta tiêu tiền?"

"Trong vòng nửa tháng, mỗi ngày cậu đều quẹt thẻ của Cố Diểu, không ngại?"

Tô Diệm không thể tranh luận với bất cứ điều gì.

Đó là buổi trưa ngày hôm sau.

Như thường lệ, Cố Diểu lạnh lùng nhấn WeChat một cái.

Nước ba giờ: 【d, ăn.

】

Tô Diệm ngồi tại chỗ nghịch điện thoại di động, trong lòng có chút phiền muộn.

Một ngày là ăn và ăn.

【Không thèm ăn.

】

Nước ba giờ: 【cái gì? 】【

Đây có phải là quan tâm đ ến anh không?

Từ trên ghế Tô Diệm đứng lên, 【Không có việc gì, chỉ là không thèm ăn mà thôi.

】

Nước ba giờ: 【VẬY TÔI ĂN.

】

Tô Diệm ngơ ngác nhìn điện thoại, đợi hồi lâu không thấy phản hồi.

Anh mà còn đồng ý ăn cơm với Cố Diểu nữa, chính là chó!

-----oOo-----.

Chương 101: Chương 101

Cả ba ngày Tô Diệm đều ủ rũ.

Ba ngày nay, Cố Diểu cảm thấy đi làm mỗi lần quẹt thẻ, ăn cơm ——

【D, ăn? 】

【Ăn cơm? 】

【Ăn cơm? 】

Tô Diệm luôn từ chối vì anh không có cảm giác ngon miệng.

Anh muốn thể hiện bằng hành động rằng anh đã chán ngấy với kiểu giao tiếp hòa đồng như một con robot AI đang ăn!

May mắn thay, sau ngày thứ ba, Cố Diểu cuối cùng cũng rơi vào một loại suy tư nào đó và bình tĩnh lại.

Không đợi tin nhắn, Tô Diệm đắc thắng.

Có vẻ như người phụ nữ này cuối cùng đã bắt đầu nhận ra rằng có điều gì đó không ổn.

Tô Diệm quyết định để cô bình tĩnh suy nghĩ trong vài ngày.

Mãi cho đến nửa tháng trôi qua, trong khoảng thời gian này, anh không nhìn thấy Cố Diểu.

Trong khoảng thời gian này, các ca phẫu thuật đều tập trung, đặc biệt bận rộn, vốn dĩ Cố Diểu người 10 ca phẫu thuật thì gặp hết 5 lần nay lại chẳng gặp được.

Tô Diệm bắt đầu lo lắng, khuôn mặt nghiêm nghị và vô cảm suốt cả ngày.

Cho đến khi anh tình cờ gặp một vài y tá đang trò chuyện bên ngoài.

"Đoán xem gần đây tại sao mặt bác sĩ Tô u ám vậy?"

"Tôi đoán đó là thất tình."

"Tôi cũng đoán vậy! Đã bao lâu rồi chúng ta không thấy bác sĩ Tô và bác sĩ Cố ăn cùng nhau?"

"Hôm qua, có người nói với tôi rằng họ nhìn thấy bác sĩ Cố ăn cơm với bác sĩ Tiêu của khoa Thần kinh."

"Không thể nào? Bác sĩ Tô...! bị đá?"

"..."

Tô Diệm nghe thấy thế thì gân xanh trên trán giật giật, bàn tay buông thõng bên người buông ra rồi lại siết chặt.

Trong khoảng thời gian này, anh thường quá bận rộn đến mức không kịp ăn trưa, vì vậy anh chỉ có thể gọi đồ ăn nhanh.

Mà đã rất lâu rồi anh không có đi căn tin, thế mà người phụ nữ kia lại đi kèm nhiên gọi người khác cùng ăn cơm!

Vào buổi trưa, Tô Diệm lạnh lùng đến nhà ăn dành cho nhân viên.

Liếc mắt một cái, liền nhìn thấy Cố Diểu bên cửa sổ, nơi anh từng ngồi ——
Còn bác sĩ Tiêu thì đang ngồi đối diện với cô.

Tô Diệm lẳng lẳng đứng tại chỗ, dùng đôi mắt đen nhìn chằm chằm hướng kia.

Cố Diểu vẫn cúi đầu nghiêm túc ăn.

Nhưng bác sĩ Tiêu, người đối diện với cô, một mình cũng có thể độc thoại, nói duyên duyên bất tận.

Có lẽ là có một loại cảm giác nào đó, Cố Diểu người luôn coi việc ăn uống là quan trọng nhất trong đời, đột nhiên nguốc mắt lên.

Bác sĩ Tiêu ngồi đối diện để ý đến động tác của cô, còn tưởng rằng anh nói cái gì đó khiến cô quan tâm nên càng cười tươi hơn, kết quả liếc qua chớp mắt thì thấy Tô Diệm đang dựa nửa người vào chiếc bàn bên cạnh.

"Tiểu Tô à." Bác sĩ Tiêu hưng phấn nói: "Sao cậu lại ở đây?"

"Hôm nay có khẩu vị." Tô Diệm bình tĩnh nói: "Tôi muốn tới ăn cơm."

"Người đông quá." Tô Diệm chậm rãi đi tới, ngồi xuống bên cạnh Cố Diểu, "Tôi ngồi ở đây, có phiền không?"

Bác sĩ Tiêu nhìn những chiếc ghế trống lớn xung quanh mình, cố gắng duy trì nụ cười, "Tôi không ngại."

Tô Diệm đến dùng bữa và ăn chậm rãi từng miếng, khó có thể tin rằng anh ăn rất ngon.

Kể từ khi Tô Diệm đến, bác sĩ Tiêu trở nên ít nói hơn và ăn trong im lặng.

Mãi đến khi Cố Diểu ăn xong, bác sĩ Tiêu mới cười hỏi: "Ăn xong rồi?"

"ngày mai....."

"Ngày mai tôi không muốn ăn." Tô Diệm lau miệng, "Không thể ăn cơm cùng anh."

Bác sĩ Tiêu: “?...”

Mà Tô Diệm còn lại trông rất nghiêm túc gật đầu với anh ấy, "Xin lỗi."

Bác sĩ Tiêu rời đi, lúc rời đi còn lễ phép gật đầu với Cố Diểu.

“Chậc.” Tô Diệm đặt thìa xuống, ngữ khí không ấm áp, “Người này nếu không tìm người ăn cùng là không thể nuốt nổi hả.”

Cố Diểu: "Có thể vậy."

“Sao hôm nay lại có khẩu vị vậy?”

Tô Diệm bưng đũa lên, mím môi dưới, "Mỗi ngày đều không có khẩu vị, muốn chết đói sao?"

“Anh ăn phải thuốc súng à?” Cố Diểu liếc anh một cái.

Tô Diệm không thể biết được trong lòng cô đang nghĩ gì.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, anh liền cảm thấy khó chịu không thể giải thích được.

“Nếu muốn mời tôi ăn cơm, vậy thì không được mang theo người khác.”

Tô Diệm cau mày, ánh mắt nghiêm túc, “Tôi không thích ăn cơm cùng người khác.”

"A?" Cố Diểu rõ ràng là tập trung sai chỗ, đôi mắt đẹp hơi mở to, kinh ngạc nói: "Anh còn muốn tôi mời anh ăn cơm sao?"

“Không phải mời xong 1 tháng rồi hả?”

Tô Diệm: "..."

Cố Diểu cảnh giác nhìn anh, lui về phía sau một bước, "Từ nay về sau chúng ta tự ăn đi."

Như đám bông, Tô Diệm nói: "Tôi không mượn cô mời tôi."

“Ồ.” Cố Diểu gật đầu, “Như vậy càng tốt.”

Tô Diệm đóng băng tại chỗ.

Anh không phải kẻ ngốc, anh đã nhận ra điều gì đó, nhưng khi gặp một người như Cố Diểu, quả thật không nhạy cảm.

Tô Diệm cảm thấy mình xong rồi.

Sau đó, Cố Diểu không bao giờ mời anh ăn nữa.

May mắn thay, không có những tin đồn thất thiệt khác, họ sống hòa bình với nhau trong vài tháng, ngoại trừ liên lạc trong công việc, không có liên lạc riêng tư nào khác.

Mấy tháng nay, bận rộn là một mặt, mặt khác, Tô Diệm căn bản không biết nên làm như thế nào.

Anh muốn bản thân bình tĩnh lại và đánh giá rằng cảm giác này không phải là nóng nảy hay vô căn cứ.

Hơn nữa, trên người Cố Diểu có rất nhiều điểm mê người, hấp dẫn người tới gần, nhưng vẫn không có cách nào tiến lại gần cô.

Sau một cuộc phẫu thuật khác, đã chín giờ tối.

Tô Diễm nhướn mày, dựa vào tường văn phòng cho đỡ mỏi vì đã đứng lâu.

Bùi Ngôn Khanh thay quần áo đi ra, ánh mắt lướt qua trên mặt anh, "Về sớm nghỉ ngơi đi."

"Em còn chưa ăn." Tô Diễm nói: "Đồ ăn em đặt sắp tới rồi, sao không ăn đã rồi đi?"

Bùi Ngôn Khanh vượt thẳng cổ áo của anh, cười với anh: "Hôm nay Niệm Niệm trở về, trong nhà hẳn là có đồ ăn."

Tô Diễm: "..."

Trước khi đi, anh chậm rãi nói: "Nếu cậu không kết hôn sớm thì sẽ không nghiệm được cảm giác này đâu".

Tô Diễm: "..."

Lúc đó đang là giữa mùa đông, bên ngoài tuyết rơi dày đặc.

Đồ ăn được giao đến đã hết nóng, Tô Diễm vội vàng ăn hai miếng, ném hộp cơm đi.

Anh mặc áo khoác ngoài, băng qua hành lang dài, đi thang máy xuống sảnh dưới lầu, bước ra khỏi cửa bệnh viện, bên ngoài phủ một màu trắng.

Tô Diễm đứng ngây ra một lúc, nhìn không khí thờ ra tỏa ra một vệt sương mù ở nhiệt độ lạnh lẽo, đột nhiên, xuất hiện một cảm giác cô đơn giai đoạn trung niên.

Có vẻ như kể từ khi Tô Niệm Niệm kết hôn, anh đã bị đối xử như một ông già không có lý do.

Lập gia đình?

Lấy ai.

Tô Diễm đứng ở nơi đó trầm tư, trong đầu không tự chủ được hiện lên một khuôn mặt, cùng lúc đó, phía sau truyền đến một giọng nữ.

"Tô Diễm?"

Có lẽ là do chợt dạ, Tô Diễm bị hét đến suýt chút nữa ngã ra khỏi cổng, thậm chí giọng nói còn lớn hơn một chút: "Làm gì vậy?"

"Lại ngây rồi hả?" Cố Diểu nhìn anh.

Ánh mắt Tô Diễm rơi vào trên mặt cô.

Có lẽ là bởi vì thật sự sợ lạnh, Cố Diểu quấn chặt toàn thân, chỉ lộ ra một đôi mắt cùng vài tấc da trắng.

Anh cụp mắt xuống, hơi hé đôi môi mỏng: "Ngắm cảnh."

Cố Diểu ngẩng đầu nhìn khung cảnh ảm đạm bên ngoài bệnh viện, thật sự không hiểu khung cảnh này có gì hay.

"Anh ăn cơm chưa?"

Tô Diễm: "...". Khuôn mặt anh trông cần ăn cơm lắm hả?

Lời nói quanh quẩn trong miệng, Tô Diễm nghiêm mặt, "Chưa ăn cái gì."

"Vậy đi ăn đi."

Quán ăn lần này là một quán lẩu nằm khuất trong một con hẻm, bài trí đơn giản nhưng hương thơm thoang thoảng rất xa, ngoài cửa cũng có thể ngửi thấy mùi thơm.

Cố Diểu rõ ràng đã tới đây nhiều lần, cho nên cô đi vào trong ngõ rất quen thuộc, rẽ vài vòng, thuận lợi dẫn Tô Diễm đến quán.

"Ăn cay không?"

Tô Diễm gật đầu.

Khẩu vị của anh khác hẳn so với Bùi Ngôn Khanh, anh cực kì thích ăn cay.

"Tôi cũng ăn." Cố Diểu thừa dịp nói, gọi một món cay nóng.

Vừa mới gọi món, trong lúc đợi lên lẩu, Cố Diểu đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

Tô Diễm dựa vào trên ghế, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn.

Đây là, một nhóm người đột nhiên từ cửa đi đến.

Người đi trước vẫn mặc áo khoác da, tóc hơi dài gần như che mắt mắt, phía sau anh ta là mấy người trẻ tuổi gần, đều gọi nhau là huynh đệ.

Họ đều là một nhóm người không sợ lạnh.

Tô Diễm chỉ liếc nhìn, rồi quay đi.

Cho đến khi cả nhóm chiếm chỗ ngồi phía sau anh.

Có người hỏi người thanh niên mặc áo da dẫn đầu: "Anh Trạch, gần đây anh phát tài sao? Sao lại mời đám anh em ăn rồi?"

Người được gọi là "Anh Trạch" xoay ly rượu và cười.

Một người khác cổ vũ và nói: "Này, anh Trạch khác với chúng ta."

Người ta có một người chị tốt, một bác sĩ ở bệnh viện lớn, từ nước ngoài về.

Giờ anh Trạch không phải lo lắng về chuyện tiền bạc."

"Đúng vậy."

Hơn nữa, người chị này thật xinh đẹp, làm ở bệnh viện lớn hai năm, câu được phú nhĩ đại cũng không dễ dàng.

Từ giờ trở đi, chúng ta cứ chơi thoải mái với anh Trạch đi!"

Khi họ nói chuyện, còn cười to, giọng nói thô lỗ vô cùng ồn ào.

Tô Diệm uể oải nhắm mắt lại, cau mày chán ghét.

Đường như anh cảm giác được cái gì, mở mắt ra liền thấy Cố Diểu đi tới cách đó không xa.

Hơi nước từ quán lẩu bốc lên làm má cô ửng hồng, Cố Diểu vừa đi vừa cầm chiếc khăn choàng che gần hết khuôn mặt.

Đầu ngón tay Tô Diệm khẽ cong, ánh mắt xẹt qua lông mày, đang muốn nói chuyện, thì bàn bên cạnh truyền đến tiếng động.

"Anh Trạch, đó không phải là chị của anh sao?"

"Oa, thật là đẹp nha."

Nhất thời Cố Diểu không thấy những người này, mãi cho đến khi cô đi ngang qua, đột nhiên bị người nắm lấy cánh tay.

Cô dừng bước, chậm rãi ngược mắt lên, theo cánh tay cô thấy khuôn mặt Cố Trạch, rồi nhìn qua những người ngồi cạnh anh.

Cố Diểu theo bản năng nhìn về phía Tô Diệm, con mắt co giật.

"Chị, sao lâu như vậy không về?" Cố Trạch cười cười, "Em vốn định ngày mai đến bệnh viện tìm chị."

Cố Diểu đè nén cảm xúc lại, hất tay Cố Trạch ra, lạnh lùng nói: "Tìm tôi làm gì?"

"Có phải gần đây tiền bạc hơi eo hẹp không?" Cố Trạch gõ bàn, "Tiền lương hàng tháng của chị cao như vậy, giúp đỡ thằng em một tí cũng đâu có quá đáng?"

"Cậu không có tay chân sao?" Cố Diểu nói xong liền muốn rời đi.

Cô đi tới chỗ phòng bao, nói với Tô Diệm: "Đổi nhà hàng khác chứ?"

Nghĩ đến vừa rồi những lời người đó nói, sắc mặt Tô Diệm trở nên lạnh lùng, ánh mắt đảo qua bàn bên cạnh, sau đó dán chặt vào Cố Trạch.

Cố Trạch thấy hai người sắp rời đi, Cố Trạch vội vàng đuổi theo, hứng thú hỏi: "Chị, đây là ai?"

Anh ta quan sát Tô Diệm từ trên xuống dưới, rơi xuống đồng hồ bấm giờ cơ khí trên cổ tay, híp mắt nói: "Anh trai, đây là một món đồ có giá trị."

Tô Diệm: "Có liên quan tới cậu sao?"

“Đương nhiên là có.” Cố Trạch tặc lưỡi, “Muốn theo đuổi chị của em, trước hết phải vượt qua em, biết không?”

“Cố Trạch!” Sắc mặt của Cố Diểu lạnh như băng, “Nói thêm một câu nữa, về sau đừng hòng một cái.”

“Được thôi.” Cố Trạch không chút để ý nói: “Chị không đưa, chờ ngày mẹ chúng ta thăng thiên sớm chút đi.”

Cố Diểu cắn chặt môi, trên mặt không còn chút máu, hai tay bên người nắm chặt thành quyền.

Sẽ mãi là như vậy, mọi ý định tàn nhẫn sẽ bị đánh bại tại đây.

“Đánh*.” Tô Diễm chậm rãi xắn tay áo lên, nụ cười không chạm đến đáy mắt, “Đương nhiên phải đánh.”

Cố Trạch đắc ý cười cười, “Đúng vậy.” Anh ta nói, “Anh rể tốt hơn...”

Anh ta còn chưa nói xong đã bị một tiếng tru cắt ngang, da thịt va chạm vào nhau, phát ra tiếng va chạm kinh hồn.

Khi Tô Diễm đắm xuống, Cố Trạch choáng váng và một lúc lâu cũng không thể đứng dậy.

Khi những người anh em của anh ta nhìn thấy cảnh này, tất cả họ đều tỏ ra không mấy lương thiện, và bầu không khí đột nhiên trở nên căng thẳng.

Cố Diểu nắm lấy ống tay áo của Tô Diễm, lo lắng nói: “Anh đi trước đi.” “nhanh lên.”

Tô Diễm đút hai tay vào túi, lông mày hung dữ: “Cô nghĩ rằng tôi sợ chúng sao?”

Cố Diểu mím môi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi mặc kệ anh sợ hay không, tôi không muốn anh bị thương.”

“Cô đánh giá thấp tôi rồi.” Tô Diễm lười biếng cười cười, túm cổ áo Cố Trạch, “Tùng người lên, hay là cùng nhau lên?”

Cố Trạch tức giận đến hai mắt đỏ bừng, nặng nề thở ở dốc, gầm gừ nói: “Mau lên!”

“Tô Diễm!” Cố Diểu nắm cánh tay của anh, bàn tay mềm mại của cô chạm vào mu bàn tay của Tô Diễm.

Lông mi Tô Diễm khẽ run, sau đó nghe thấy cô nói: “Tay của anh là để cầm dao mổ, bọn họ không xứng để anh động tay.”

Động tĩnh ở đây khiến chủ quán lầu chú ý, anh ta đi tới thở dài một hơi:

“Đừng đánh, đừng đánh! Đừng đánh sập quán nhỏ của tôi!”

Tô Diễm định thả lỏng tay đang túm cổ áo của Cố Trạch ra nhưng lại bị anh ta đã phản công và đánh một cái vào quai hàm của anh.

Cố Diểu vội vàng đi tới nhìn hắn, trong mắt đen lóe lên sự lo lắng cùng áy náy, "Cho tôi xem, có bị gì không."

Tô Diễm nhìn cô một cái, đột nhiên vươn tay nhẹ vỗ mặt cô một cái, "Tôi không sao."

Nói xong, anh giơ tay ném Cố Trạch gậy gò xuống đất như ném rác, "Cạch" một tiếng, xương chạm đất tạo ra một âm thanh, sau đó là tiếng kêu thảm thiết của Cố Trạch.

Người chủ cửa hàng kêu lên, đôi chân run lên vì sợ hãi.

Cuối cùng, người đàn ông không bỏ cuộc, anh tiến lên từng bước, ngồi xổm xuống, dùng ngón tay thon dài nắm lấy cổ tay Cố Trạch, cố ý siết chặt từ từ, giống như đang thử lòng người.

Anh em plastic của Cố Trạch đều như bị hóa đá, không ai dám tiến lên.

Một giây sau, lại có một tiếng hú vang, kèm theo giọng nói bình tĩnh của Tô Diễm, "Làm sao vậy? Anh rể đang dạy cậu phương pháp nắm gân, đẹp không?"

Cố Diểu mím môi cong lên, biểu cảm sinh động chưa từng có, "Đẹp."

Tô Diễm nhất thời cho rằng mình nghe lầm, cười nói: "Thật sao?"

"Hiếm khi được nghe cô khen tôi."

Hai người nói chuyện như thể không có ai xung quanh, không ai chú ý đến Cố Trạch đang nằm trên mặt đất và không thể đứng dậy.

Tô Diễm đứng dậy và nói một cách chuyên nghiệp: "Tốt nhất là nên bó bột lại, nếu không sẽ có nguy cơ bị trật khớp lần hai."

Cố Trạch: "..."

Sau khi rời khỏi nhà hàng lẩu, trời đột nhiên bắt đầu có tuyết rơi, mù mịt từ trên trời rơi xuống.

Tô Diễm lấy chiếc ô từ trong túi ra, đưa tay mở ra, ánh mắt anh dừng lại trên người Cố Diểu, như đang đợi cô lấy ô ra.

Cố Diểu: "Tôi không mang ô."

"Một người phụ nữ như cô sao mà không tinh tế bằng tôi vậy hả?" Tô Diễm trợn mắt, khóe môi sắp nhếch lên hạ xuống.

Cố Diểu nhân cơ hội này, không chút khách khí lén vào dưới ô của anh.

Tô Diễm cụp mắt xuống, nhìn mái tóc đen của người phụ nữ bên cạnh, nghiêng ô sang một bên.

Trước khi lên xe, Cố Diểu thoáng thấy bông tuyết phủ trên vai trái, hàng mi dài khẽ run.

Tô Diệm lái xe đi, rất tự nhiên hỏi: "Nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô đi."

"Huyện Văn Nhã."

Tô Diệm khịt mũi một cái, "ừm."

Trầm mặc hồi lâu, Cố Diểu đột nhiên nói: "Hôm nay cảm ơn anh."

"Không có gì đáng cảm ơn cả." Tô Diệm theo bản năng trả lời: "Cậu ta đáng ăn đòn."

Cố Diểu cup mắt xuống, mím đôi môi hồng thành một đường thẳng: "Khiến anh chê cười rồi."

"Đừng như vậy." Tô Diệm nói.

Cố Diểu: ?

"Tôi không quen với việc cô dụ dằng và lịch sự như vậy."

Cố Diểu: "..."

"Tôi thấy anh cũng ngứa đòn rồi."

"Ừ." Tô Diệm mím môi, kéo dài giọng nói, "Như vậy mới đúng."

Trong xe lại yên tĩnh một hồi, tuyết rơi phản chiếu lên đèn nê-ông, xếp thành từng mảng bóng tối.

Không ai đề cập đến những chủ đề nhạy cảm đó.

Không biết là ai bắt đầu trước, yên lặng bị đánh vỡ, hai người đồng thời cười lên.

"Tôi có một vấn đề muốn hỏi anh đã lâu."

Tô Diệm: "Hả?"

"Anh thiếu hỏa sao?"

Tô Diệm mím môi dưới, thản nhiên nói: "Khi tôi sinh ra, ông ngoại đã nhờ người coi bói cho tôi."

"Nói thế nào?"

"Thầy bói nói với tôi rằng số phận của tôi sẽ lênh đênh."

Cố Diểu chớp chớp mắt: "Cho nên xem bói không chính xác, anh còn chưa lênh đênh mà."

"Ai nói vậy?" Tô Diệm gõ vô lăng cười nói: "Rất chính xác."

*Trong hoàn cảnh này chữ gửi và đánh đều là chữ 打.

-----oOo-----.

Chương 102: Chương 102

Đông đi xuân sang, nhiệt độ ở thành phố A ấm lên.

Sau kỳ nghỉ lễ xuân, bệnh viện trở lại sự bận rộn vốn có.

Ngày tháng nhàn nhã trôi qua, ngoại trừ công việc họp hành, trong lúc ăn cơm thỉnh thoảng gặp Cố Diểu, hai người tự nhiên cùng nhau xếp thành một bàn.

Lúc này Tô Diễm vô cùng bận rộn, bắt đầu cẩn thận sửa luận án tiến sĩ, đồng thời còn phải lo công việc trong bệnh viện, mỗi ngày ngủ không đến năm tiếng.

Từ đại học đến tiến sĩ, Tô Diễm đã thực tập nhiều năm tại bệnh viện trực thuộc, dưới sự hướng dẫn của Bùi Ngôn Khanh.

Đồng thời, anh có kinh nghiệm học lâm sàng phong phú, về cơ bản, ngay sau khi tốt nghiệp, có thể tìm được một công việc trong bệnh viện trực thuộc, nơi nhiều sinh viên y khoa bị choáng ngợp.

Mặc dù mệt mỏi, nhưng cuộc sống cũng đã đạt đến một điểm đáng tự hào, nên Tô Diễm không cảm thấy mệt mỏi vì điều đó.

Thời gian trôi một cái vèo sang tháng 6.

Hôm nay là ca phẫu thuật thay khớp háng, trước và sau ca phẫu thuật kéo dài tám tiếng đồng hồ.

Bệnh nhân đã già, toàn bộ ca phẫu thuật vô cùng khó khăn, Cố Diểu phải có mặt mọi lúc, căng thẳng cao độ chú ý các chỉ số trên cơ thể bệnh nhân.

Ở phía sau, sắc mặt cô tái nhợt, trên trán chảy ra khá nhiều mồ hôi lạnh.

Vào cuối ngày, bệnh nhân được đẩy ra khỏi phòng mổ.

Tô Diễm tháo khẩu trang xuống, ánh mắt dừng ở Cố Diểu đang nửa duỗi người dựa vào tường.

“Thêm chút đường.” Tô Diễm từ trong túi lấy ra một viên sô cô la đưa cho cô.

Cố Diểu nhận lấy, “Cảm ơn.”

“Sắc mặt cô sao tệ như vậy?” Tô Diệm cau mày, cặp mắt hỏi: “Thường ngày cũng đâu có tệ như vậy.”

Cố Diểu lắc đầu, “Không sao.”

Trên thực tế, Tô Diệm có thể cảm giác được, từ sau sự việc năm ngoái, thái độ của Cố Diểu đối với anh đã trở nên ôn hòa hơn nhiều.

Giống như một người bạn bình thường, duy trì cảm giác cân xứng nhất.

Nhưng loại lễ phép này lại càng khiến Tô Diệm tiến thêm bước nữa một cách khó khăn hơn.

Giống như con nhím nhỏ, cuối cùng lại bị thu nhỏ thành một quả bóng, thậm chí không có cơ hội đến gần.

Có lẽ, những người luôn giữ kín mọi chuyện trong lòng sẽ không thể thích nghi với việc mất mát khi bí mật của họ bị phá vỡ.

Đôi môi mỏng của Tô Diệm mím lại, hai người trầm mặc trong chốc lát, khi anh đang định bước đi, Cố Diểu đột nhiên nắm lấy cánh tay anh, sau đó cả người cô dồn lên vai anh.

“Đỡ tôi một chút đi.” Giọng nói của Cố Diểu yếu ớt, “Tôi có chút lão đảo.”

Tô Diệm sững sờ tại chỗ, trong lúc nhất thời cánh tay bị đụng cảm giác đã tê dại đi một nửa.

“Cô còn có thể đi không?” Lỗ tai Tô Diệm hơi đỏ lên, quay đầu nhìn cô, sắc mặt biến đổi.

Môi của Cố Diểu khô nứt nẻ, hai mắt nhắm chặt, sau đó ngã vào trong lòng anh, hoàn toàn mê man.

Sắc mặt Tô Diệm ngầy ra một giây, sau đó bế cô lên, đưa tay sờ sờ cái trán nóng hổi của cô.

Anh nghiêm mặt bế người đến phòng khám ngoại trú.

Cố Diểu được truyền dịch, Tô Diệm ngồi ở trên ghế bên cạnh, yên lặng nhìn cô.

Cô có làn da trắng nõn, khiến quầng thâm dưới mắt trở nên đặc biệt rõ ràng, đôi môi đỏ mọng nứt nẻ, không nhìn rõ một tia máu.

Cũng không biết là rốt cuộc người phụ nữ này chăm sóc mình như thế nào nữa.

Tô Diệm dụi dụi đôi mắt đau nhức, lắng nghe tiếng chuông phòng bệnh tích tắc, trong lòng nhất thời tràn ngập sự yên tĩnh đã mất từ lâu.

Anh đột nhiên thở dốc gọi một tiếng, “Cố Diểu.”

Đương nhiên, không ai trả lời

Tô Diệm tự tin nói tiếp: "Cô có biết cô sắp ba mươi rồi." Dừng một chút, anh mím môi: "Vừa hay tôi cũng sắp ba mươi."

"Nếu cô không tìm được ai, hay là chúng ta...."

Trước khi anh có thể nói được ba chữ kia, một tiếng chuông chói tai vang lên khắp phòng.

Tô Diệm sợ đến mức tim suýt nhảy ra ngoài.

Sắc mặt anh âm trầm, nhìn thoáng qua túi xách điện thoại di động của Cố Diểu, thấy cô ngủ say, hơi hơi nhíu mày vì ồn ào, anh liền đi lên moi điện thoại ra.

Thấy người gọi hiển thị [Người đòi nợ], Tô Nhan nhướng mày, trực tiếp nhấn nút từ chối.

Kết quả là, cuộc điện thoại giống như một liều thuốc k1ch thích, không ngừng gọi.

Tô Diệm sốt ruột cầm điện thoại, đi ra ngoài cửa phòng bệnh, "Ai đó?"

Một giọng nói quen thuộc từ đầu bên kia truyền đến, tràn đầy kiêu ngạo:

"Anh là ai? Sao lại cầm điện thoại của chị tôi."

"Nói cái gì mau nói." Tô Diệm lạnh lùng nói.

"Bảo chị gái tôi xuống phòng thu phí dưới lầu trả tiền cho mẹ." Cố Trạch nói, "Nếu chị ấy không có tiền, anh có thể đi nộp tiền."

"Cậu phé rồi hả?" Tô Diệm sắc bén nói: "Tự cậu không biết đi hả?"

"Tôi không có tiền." Cố Trạch nói như chuyện đương nhiên, "Hơn nữa gia đình chu cấp tiền cho chị ta ăn học, chị ta không nên giúp hả?"

Không muốn nói nhảm với anh ta nữa, Tô Diệm trực tiếp cúp điện thoại.

Xuyên qua chiếc giường trong phòng bệnh, ánh mắt của anh rơi vào khuôn mặt mệt mỏi của Cố Diểu, trong lòng có cảm giác tê dại giống như đau lòng.

Anh lại bước vào phòng bệnh, đang định tắt di động, nhưng người trong phòng bệnh đã mở mắt ra, bình tĩnh nhìn anh.

Cố Diểu nhẹ giọng nói: "Đưa điện thoại cho tôi đi."

Tô Diệm không để ý tới cô, uể oải ngồi ở trên ghế, "Nghỉ ngơi một chút, không có việc gì."

Cố Diểu mím môi, hàng mi lông chim sụp xuống, môi mấp má, cuối cùng kẽ răng bật ra mấy chữ: " Tô Diệm."

"Hửm?"

"Anh, anh có thể cho tôi mượn ít tiền không?" Có vẻ như rất khó hỏi, , "Tôi

hứa, tôi sẽ trả lại cho anh trong vòng một năm."

Tô Diệm: "Bao nhiêu?"

Cố Diểu: "Một trăm vạn."

"Được." Tô Diệm lập tức nhắc điện thoại, mở màn hình: "Báo cho tôi số thẻ ngân hàng của cô."

Cố Diểu sửng sốt, "Anh, anh không bắt tôi viết giấy nợ sao?"

"Cái gì?" Tô Diệm cười nói: "Còn muốn giấy nợ sao?"

"Tôi không phải con nợ khó đòi." Cố Diểu suýt chút nữa giơ tay thề thốt,

"Anh có thể bảo tôi ghi âm, hoặc là tôi viết giấy nợ, tìm người chứng minh."

"Cứ để vậy đi." Tô Diệm thản nhiên nói.

"Hửm?"

"số thẻ."

Cố Diểu vào nước xong liền xuống giường.

Cô nhìn Tô Diệm, chân thành nói: "Cảm ơn."

Tô Diệm uể oải đứng lên, "Dì làm sao vậy?"

"Ung thư dạ dày." Giọng nói của Cố Diểu rất nhỏ.

Tô Diệm không hỏi thêm nữa, chỉ yên lặng gật đầu: "Hôm khác tôi đi thăm dì."

Ngày hôm sau, sau khi tan làm, Tô Diệm cầm giỏ trái cây đi đến khoa giải phẫu khối u, đi đến trước bàn của y tá, chuẩn bị hỏi thăm về bệnh tình của mẹ Cố Diểu.

Kết quả là vừa bước vào, anh đã nghe thấy mấy y tá xì xào bàn tán.

"Đã lâu không gặp, nếu tôi là bác sĩ Cố, tôi đã bỏ cuộc từ lâu rồi."

Thật là một mớ hỗn độn."

"Đúng vậy, có một đứa em trai bất hiếu ích kỷ như vậy, mẹ nó bệnh như vậy, còn dùng bộ dạng rác rưởi đó đi xin tiền bác sĩ Cố."

"Nghe nói là bác sĩ Cố được ra nước ngoài học đều là tiền học bổng, ở Mỹ cô ấy phải vừa làm vừa học mới có thể tốt nghiệp được, vất vả lắm."

"Nhưng cũng không thể làm gì được."

Mẹ bệnh như thế này, không thể bỏ mặc đúng không?"

"Ôi, thật là khó chịu."

"Cố Trạch lại tới tìm cô ấy?" Nghe đến đây cuối cùng, Tô Diệm nhú mày, lớn tiếng hỏi.

Các y tá giật mình, đỏ mặt thẹn thùng khi thấy người đến.

"Ừ, hôm nay quây lớn lắm."

"Bác sĩ Cố phớt lờ cậu ta, vì vậy cậu ta đã đến gặp dì để làm ầm lên, liệu lĩnh đòi tiền."

"Tôi biết rồi." Tô Diễm: "Phòng nào?"

"309."

Tô Diễm gật đầu: "Cảm ơn."

Anh đi một mạch đến 309, vừa vào phòng liền nhìn thấy một người phụ nữ trung niên đang dựa vào giường, sắc mặt hốc hác.

Lúc này, trong phòng không có ai khác ngoài bà và bệnh nhân ở giường bên cạnh.

Lông mày và mắt của Cố Diễm giống bà, nhưng so với mẹ cô, lông mày và mắt cô ngoan cường hơn.

Người phụ nữ chú ý tới anh, sừng sốt: "Cậu là."

.

.

"

"Chào dì." Tô Diễm đặt giỏ trái cây xuống, ngồi bên giường bệnh, "Con là bạn của Cố Diễm, Tô Diễm, đến thăm dì."

Phùng Thư sừng sốt, và mỉm cười: "Thì ra là con, đến thì đến thôi, khách sáo gì chứ?"

"Nên làm ạ." Tô Diễm sừng sốt một chút, lại hỏi: "Cô ấy có nhắc đến con ạ?"

"Đương nhiên." Phùng Thư nói, "Tiểu Diễm rất ít nhắc tới người khác, nhưng con bé nhắc đến con nhiều nhất."

"Thật sao?" Tô Diễm rất là kinh ngạc, vô ý thức hỏi: "Nói gì về con vậy ạ?"

"Con bé nói thường xuyên ăn cơm cùng con." Giọng nói của Phùng Thư có chút yếu ớt, "Tiểu Diễm thích nhất là cùng người khác ăn cơm."

"Chính là như vậy." Tô Diễm ngượng ngùng cười cười.

Sau khi trò chuyện với Phùng Thư vài câu, Tô Diễm đang định nói lời tạm biệt và rời đi, nhưng bị Phùng Thư ngăn lại, "Tiểu Diễm, dì có thể nói thêm vài câu không?"

"Đương nhiên ạ." Tô Diễm lại ngồi xuống.

Lại là mùa tốt nghiệp một năm nữa, bác sĩ Tô Diễm đã tốt nghiệp, xác nhận sơ bộ là tháng 9 sẽ chính thức bắt đầu làm việc tại bệnh viện trực thuộc. Tô Diễm vẫn ở lại bệnh viện trong kỳ nghỉ hè, nhưng có nhiều thời gian hơn. Gặp Cố Diễm, có khi mỗi ngày một lần, có khi mấy ngày mới gặp một lần, nhưng mỗi lần nhìn thấy cô, Tô Diễm đều cảm thấy cô gầy hơn bình thường. Những gì Phùng Thư nói với anh ấy ngày hôm đó luôn vang vọng bên tai anh.

Căn bệnh ung thư dạ dày của Phùng Thư đã ở giai đoạn cuối, dù có thể nào thì giờ cũng là thời khắc cuối cùng của cuộc đời bà.

Cuối đời, Cố Diễm là người duy nhất có thể hết lòng chăm sóc bà.

Cha của Cố Diễm, Cố Thành, lên thành phố làm việc khi họ còn nhỏ, để lại Cố Diễm ở nông thôn sống với bà ngoại.

Bởi vì Cố Thành luôn muốn có con trai nên họ đã sinh ra Cố Trạch, dẫn theo cậu đi cùng để chăm sóc, chiều chuộng cậu ấy thành một kẻ vô pháp vô thiên.

Cố Diễm ở quê cho đến khi tốt nghiệp cấp 2.

Bởi vì thị trấn không có trường cấp 3 nên họ đưa cô lên thành phố.

Và chỉ một ngày trước khi Cố Diễm vào thành phố, bà của cô ở nông thôn đã qua đời vì một căn bệnh dài mà không có thuốc chữa.

Vào thời điểm đó, Cố Diễm thậm chí còn không thể nói tiếng phổ thông một cách chuẩn, nước da của cô rám nắng và nhanh chóng bị các bạn cùng lớp trong thành phố từ chối.

Ngay cả người em trai duy nhất Cố Trạch cũng cực kỳ coi thường cô chị gái vùng "đồi núi" này.

Một là đứa con trai ở bên ông từ nhỏ, hai là đứa con gái không được gần nhau, cái nào quan trọng hơn.

Ngay cả khi ông lên thành phố làm việc và kiếm được một số tiền, nhưng vì Cố Thành vốn nghiện đánh bạc nên gia đình ông luôn không giàu có.

Thành tích của Cố Diễm thuộc hàng top, cô được nhận vào trường đại học A tốt nhất cả nước sau kỳ thi tuyển sinh đại học, và quyết tâm nộp đơn vào trường y.

Học phí trường y tương đối cao, Cố Doanh muốn Cố Diễm đến trường giáo viên định hướng miễn phí, nhưng Cố Diễm không muốn, gia đình lúc đó rất căng thẳng.

Cố Diểu thậm chí còn trốn khỏi nhà và làm công việc bán thời gian lúc được nghỉ hè trong hai tháng để có đủ tiền đóng học phí.

Kể từ khi lên đại học, cô chưa bao giờ xin gia đình một xu nào, thậm chí cô còn nhận được học bổng, còn giành được cơ hội ra nước ngoài.

Cố Diểu càng ngày càng ít liên lạc với gia đình, thậm chí sau khi ra nước ngoài còn biến mất.

Cố Trạch không có chí tiến thủ, còn chưa học xong cấp 2 đã bắt đầu lang bạc ra đời, trong khi Cố Doanh đột ngột qua đời trong một sòng bạc vì quanh năm uống rượu và đánh bạc.

Cả đời Phùng Thư đều hèn nhát, phục tùng trước mặt chồng và không thể nói gì trước mặt con trai mình, khi bà già đi, người duy nhất bà có thể dựa vào là Cố Diểu.

Trong thời gian lâm bệnh, Phùng Thư nhìn lại cuộc đời của mình, nhìn thấy khuôn mặt ngày càng hốc hác của con gái và đứa con trai ích kỷ phiến phức, trong lòng bà cảm thấy hối hận tột độ.

Nghĩ tới Cố Diểu cho tới bây giờ vẫn lẻ loi một mình, chỉ khi nhắc tới người con trai tên Tô Diệm, trên mặt mới có chút tươi cười.

Cho đến khi nhìn thấy người thật, Phùng Thư mới nhìn thoáng qua thôi là đã có thể nhận ra đây là một chàng trai trẻ có thể phò thác.

Một người có trách nhiệm, biết chăm sóc người khác, là một đứa trẻ tốt.

Hôm nay là ca phẫu thuật cuối cùng mà Tô Diệm quan sát trong thời gian thực tập, sau khi chính thức nhậm chức, anh sẽ bắt đầu làm phẫu thuật chính.

Cũng hợp tác với Cố Diểu.

Đó là một ca phẫu thuật thông thường, bầu không khí ít nghiêm trọng hơn và kết thúc cũng nhanh chóng.

Tô Diệm đi ra khỏi phòng phẫu thuật, nhìn vẻ mặt vẫn nghiêm túc của Cố Diểu, đang định đùa giỡn vài câu, lại thấy Cố Diểu nhìn chăm chăm vào điện thoại, cầm điện thoại đến mức xương ngón tay trắng bệch, khuôn mặt cô rất nhợt nhạt.

Nụ cười trên mặt Tô Diệm đông cứng lại, "Làm sao vậy?"

"Mẹ tôi." Cố Diểu dùng sức lau nước mắt, "Vừa qua đời."

"Xin chia buồn." Tô Diệm trầm mặc một lát, sau đó thăm dò đưa tay ra,

xem cô có cảm thấy phản cảm không, sau đó chậm rãi xoa xoa đầu của cô. "Em không sao." Cố Diểu cố gắng kìm nén nước mắt, "Số tiền chữa bệnh cho mẹ em còn dư 50.000 tệ, lát nữa em sẽ trả lại cho anh."

Tô Diễm có chút khó chịu: "Tôi thiếu năm vạn tệ đó của em?"

Cố Diểu bị nói một câu, chỉ có thể đỏ mắt nhìn anh.

Tô Diễm bị nhìn đến mức lòng mềm nhũn, quay mặt đi chỗ khác, "Muốn khóc thì cứ khóc đi."

"Bờ vai của tôi, miễn cưỡng có thể cho em mượn."

"Em không khóc." Cô nói như vậy, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống, giống như cuối cùng cũng có thỏa hiệp nào đó, Cố Diểu đột nhiên vùi đầu vào ngực anh, thanh âm run run: "Dù sao bà ấy cũng là mẹ em."

"Ba mẹ và bà nội em đều đã mất." Cố Diểu nói, "Em không còn người thân."

Cả người Tô Diễm cứng đờ, vụng về vỗ vỗ lưng cô, bắt đặc dĩ dĩ dành cô: "Không sao đâu."

"Em còn có anh mà." Nói xong, anh đỏ mặt nói thêm, "Người bạn này."

Cố Diểu chỉ suy sụp tinh thần một lúc, sau đó lấy lại bình tĩnh như thường.

Cô lau nước mắt, "Cảm ơn."

Tô Diễm không thích nghe cô nói cảm ơn, cho nên chỉ bĩu môi dưới, sau đó kéo cô: "Đi tiễn mẹ cô một đoạn đi."

"Vâng."

Cố Diểu xin nghỉ phép một tuần, bận nhiều việc.

Trong khoảng thời gian này, Cố Trạch một lần cũng không lộ mặt.

Tại lễ tang, cả Tô Diễm và Bùi Ngôn Khanh đều có mặt.

Cố Trạch, người đã biến mất không dấu vết, đột nhiên xuất hiện vào lúc này và mang theo một nhóm tay chân để gây rắc rối, lý do là Phùng Thư đã để lại ngôi nhà cũ duy nhất trong gia đình cho Cố Diểu.

Khung cảnh thật hỗn loạn.

Cố Trạch vô cùng tức giận, lập tức muốn sai người làm loạn mọi chuyện.

Tô Diễm nhẹ nhàng cởi cúc tay áo, muốn ra tay.

"Đừng vượt quá giới hạn." Bùi Ngôn Khanh giữ anh lại, "Cố Diểu khác với những người phụ nữ bình thường, cô ấy không phải là người có thể dễ dàng dựa dẫm vào người khác."

Vẻ mặt của Tô Diễm bình tĩnh: "Cho nên, em muốn để cô ấy quen với việc dựa dẫm vào em."

Bùi Ngôn Khanh dừng lại, từ từ đặt tay xuống.

Anh tiến lên vài bước, kéo Cố Diểu ra sau.

Cố Trạch cười lạnh một tiếng: "Lại là anh a, tiểu tử."

"Định anh hùng cứu mỹ nhân?"

Tô Diễm ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ đứng ở trước mặt Cố Diểu: "Trước khi bảo vệ tới, rút đi."

Cố Trạch và đồng bọn anh ta đều là xã hội đen đầu đường xó chợ, bốc đồng và cáu kỉnh, ân oán mới và cũ chồng chất, họ muốn xông lên ngay. Bùi Ngôn Khanh cau mày, sợ Tô Diễm sẽ chịu thiệt, anh cũng bắt đầu cởi nút áo, đang định bước lên phía trước, đột nhiên nghe thấy một giọng nói nghiêm nghị từ ngoài cửa: "Đang làm gì vậy?!"

"Dừng lại đi, cảnh sát!"

"Cmn, anh Trạch, chúng ta đi thôi."

"Cô ta gọi cảnh sát khi nào?"

Cố Diểu kéo Tô Diễm phía sau, Tô Diễm nhìn cô đang chắn cho anh, không khỏi nghiêng đầu cười.

"Đồng chí cảnh sát, đám người này cố ý gây rối." Cô chỉ vào đồng hồ điện trên mặt đất, "Còn phá hoại tài sản công cộng nữa."

"Xin hãy mang chúng đi."

Cảnh sát đã đưa Cố Trạch và đồng bọn đi.

"Em gọi cảnh sát lúc nào?" Tô Diễm kinh ngạc nhìn cô, "Khó trách em bình tĩnh như vậy."

Cố Diểu bình tĩnh nói: "Người bên cạnh cậu ta, đưa chút tiền cái gì cũng nói ra."

"Để cậu ta vào nhà lao, chờ đó đi."

Tô Diễm cười gượng gạo.

Quả thật chưa bao giờ cô dựa dẫm vào người khác.

Nhưng vẫn may, anh vẫn có thể nhìn thấy dáng vẻ yếu đuối của cô.

Cuối tháng 8, Tô Diễm đến phòng nhân sự của bệnh viện, vừa bước vào đã gặp bóng lưng của Cố Diểu.

Sắc mặt của quản lý bộ phận nhân sự có chút khó tin, lại xác nhận lại một lần: "Cô chắc chưa?"

Cố Diểu: "xác định."

"Được rồi, cơ sở hạ tầng ở thôn Đường không tốt, điều kiện sống khó khăn, cô phải chuẩn bị tâm lý."

Cố Diểu cong môi: "Tôi biết."

"Được." Quản lý khoát khoát tay, "Bác sĩ Cố là người quân tử."

Cố Diểu cười nhạt: "Có chút đáng tiếc, tôi cũng không muốn người khác chịu khổ."

Nói xong, cô ngược mắt lên thì thấy Tô Diệm đang đứng thẳng ở cửa.

Sắc mặt Tô Diệm khó đoán, đôi mắt đẹp kia dán chặt vào cô: "Em muốn về nông thôn?"

"Ừm." Không biết vì sao, giọng nói của Cố Diểu có chút khó khăn, không dám nhìn vào mắt anh.

Sắc mặt của Tô Diệm thay đổi một hồi, cuối cùng mí mắt rũ xuống.

Anh siết chặt bàn tay đang giữ khung cửa, trên đó nổi lên những đường gân nổi rõ.

"khi nào đi."

"Tháng 9."

"Khi nào về."

"không biết."

Tô Diệm gật đầu, quai hàm căng ra: "Được."

Khi viết giấy, Tô Diệm cũng không có hứng thú, cầm bút do dự một hồi mới ký tên.

Bắt gặp ánh mắt khó hiểu của quản lý, Tô Diệm đột nhiên đặt bút xuống:

"Tôi không ký nữa."

"Hả?" Quản lý giật mình.

Hai cái người này, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tô Diệm cười, "Tôi cũng muốn trở thành một bác sĩ có đạo đức."

Quản lý:?

Tô Diệm đã đứng dậy vẫy tay: "Tôi đi trước, gặp lại."

Tô Diệm lần theo dấu vết của Cố Diểu, và nhìn thấy cô ở cổng bệnh viện.

Cố Diểu đứng ở cầu thang dưới cùng, anh đứng ở trên cùng.

" Cố Diểu."

Cố Diểu dừng một chút, chậm rãi xoay người, nhìn về phía anh.

Hai người yên lặng nhìn nhau, gió thổi tung góc áo.

Tô Diệm đột nhiên sụp mắt xuống, ngăn lại trong mắt hoảng sợ: "Anh cao 1m8."

Cố Diểu:?

"Anh vừa tốt nghiệp tiến sĩ, mặc dù không bằng em."

Anh hít sâu một hơi, quay mặt đi nói: "Anh, anh cũng khá đẹp trai."

Tô Diễm nhướn mắt, nín thở: "Anh nguyện được đi cùng em đến thôn Đường."

"Vậy nên, anh có thể làm bạn trai của em không?"

Cố Diểu bật cười.

Cô cười rất dịu dàng, trong đôi mắt ngập tràn ánh sáng, giọng nói hơi nghẹn.

"Tô Diễm, anh biết không?"

"Đại sư cũng nói, cuộc đời em trúng mệnh hỏa rồi."

Nội dung từ **Chương 1: Chương 1:** đến **Chương 102: Chương 102**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: [lelinhtinh](#)